

КАТЛИЙН УДИУИЗ РОЗА ПРЕЗ ЗИМАТА

Превод от английски: Колектив, 1993

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

23 октомври 1792

Северна Англия

— Сватба!

Ирайн Флеминг се дръпна от камината, удари силно с ръжена по решетката и даде израз на раздразнението си. Вън вятърът бодро и поривисто запращаше огромни дъждовни капки и градушка по обкованите с олово стъкла, като че ли искаше със своята необуздана и волна игра да се надсмее над оковите, които тя чувстваше в сърцето си. Бурните тъмни облаци, стелещи се плътно над къщата на кмета, отразяваха точно настроението на тъмнокосата, добре облечена млада жена, чиито очи проблясваха с виолетов пламък, щом погледнеше към огъня.

— Сватба!

Думата отново затрептя в съзнанието ѝ. Дори символът на момичешката мечта с времето се беше превърнал в нещо подобно на лудост. Не че тя беше против брачната институция. О, не! Вследствие на грижливото възпитание и напътствията от страна на една образована и фина майка тя вече беше подготвена да стане добра съпруга на своя мъж. Но баща ѝ, кметът на Маубъри, си бе поставил за цел да я даде на богат човек, независимо дали кандидатът ще бъде познат и обичан, или пък някой сух като клечка, приличен на карикатура мъж. Чертите на характера или външният вид за него бяха без абсолютно никакво значение. Неведнъж ѝ бе втълпявал това! Беше ли мъжът богат и имаше ли желание да се омъжи за нея — значи той беше тъкмо кандидатът, който им трябваше. Ирайн смръщи своите фино изписани вежди, най-красивите, които човек можеше да си представи.

— Сватба! Ха! — В пристъп на отвращение тя повтори думата.

Щастливите мечти на младостта бързо бяха попарени и сега тя чувстваше, че за нея бракът е свързан с всичко друго, но не и с радост. Естествено, не беше рядко явление една млада дама да се отвращава от

отредения ѝ от родителите жених. Обаче след предложенията, които беше получила досега, тя виждаше, че надеждата баща ѝ да се спре на човек, който малко от малко да отговаря на нейната представа за бъдещето ѝ, беше нищожна.

Обзета от безпокойство, Ирайн отиде до прозореца и погледна през ромбовидното стъкло към калдъръмената улица, пресичаща селото. Дърветата около селските дворове приличаха на тъмни скелети, шибани от дъжда. Погледът ѝ се плъзна надолу по празната улица и тъпа болка, примесена с дълбока тъга, започна да я мъчи при мисълта, че след по-малко от час щеше да дойде поредният омразен кандидат. Нямаше никакво желание да очарова някакъв жалък палячо. С цялото си сърце Ирайн се надяваше, дори се молеше улицата да си остане все така празна и по нея да не се появи никакъв пътник. И дори, ако от пороя прогнилият мост се срутеше и завлечеше във въртопа всеки минувач, тя не би се разтревожила ни най-малко. Онзи мъж ѝ беше свършено непознат, някакво безлично същество, на което тя знаеше само името, и то от вчера. Сайлърс Чамбърс! Що за човек щеше да се окаже?

Ирайн огледа скромната дневна и се запита как ли ще изглежда домът ѝ в неговите очи и дали той би прикрил пренебрежението си? Макар че малката им къща отвън изглеждаше кокетна и почти нямаше равна в града, спартанското обзавеждане съвсем ясно показваше колко са бедни. Ако къщата не се полагаше на баща ѝ заради поста му, за него щеше да е невъзможно да си позволи такова жилище.

Ирайн свенливо оправи полите на роклята си с цвят на синя слива. Може би не биеше толкова на очи, че кройката ѝ отдавна вече не е на мода. Твърде често гордостта ѝ беше накърнявана от високомерната арогантност на превзети контета, които без всякакви задръжки изтъкваха нейната бедност. Малката ѝ зестра не струваше нищо в сравнение с техните тежки кесии. Тя копнееше да покаже на тези надути глупаци, че е по-учена от тях и че явно има много по-добри маниери от останалите, макар че веднъж баща ѝ строго я беше смъмрил за тези ѝ опити.

Ейвъри Флеминг смяташе за ненужно и неразумно представителките на слабия пол да учат повече от това, което им е необходимо за изпълнение на женските им задължения плюс евентуално писане и смятане. Ако не беше наследството на майка ѝ и

нейната упоритост, дъщерята никога не би се наслаждавала на този лукс. Анджела Флеминг беше отделила част от своите пари, за да е сигурна, че с тях Ирайн ще бъде отгледана като образовано и възпитано момиче. При това положение Ейвъри нямаше как да се противопостави. В края на краищата той все пак успя да прахоса голяма част от зестрата ѝ, за да следва прищевките си. Макар че тази негова щедрост беше добре дошла за Фарел, момчето показва още през първите месеци от постъпването си в елитно училище явна антипатия към „надути проповедници и несправедливи методи на възпитание“. Така той се отказа от кариерата си на учен и се върна вкъщи, за да „усвои занаята на баща си“, нещо, което винаги беше желал.

Като гладна сърничка мисълта на Ирайн все се връщаше към първите месеци след смъртта на майка ѝ. Тя си спомняше за дългите часове, които прекарваше сама, докато баща ѝ и брат ѝ играеха карти, пиеха заедно с другите мъже от селото или пък прекарваха вечерите с моряците на пристанището в приказки за предстоящото пътуване до Уиркинтън. Без умението на майка ѝ да води домакинството, богатството на семейството бързо започна да намалява, а кесията на баща ѝ да става все по-тънка. Ето защо той все по-често изтъкваше, че Ирайн трябва да се омъжи. Критичната точка в по-нататъшният ход на събитията беше един дуел, в който брат ѝ беше лошо ранен. Оттогава дясната му ръка висеше безжизнена, лакътят му бе напълно изкривен, а китката слаба и негодна за каквато и да било работа. И Ейвъри сякаш пощуря — той трябваше на всяка цена да омъжи дъщеря си за богат съпруг.

Дива ярост прониза Ирайн при тези спомени и мислите ѝ се насочиха с отвращение към бъдещето.

— И там живурка някакъв си, с когото аз би трябвало на драго сърце да свържа живота си — изсъска тя, побесняла от гняв. — Кристофър Сатън! Този янки! Изнудвач! Комарджия! Дивак! Мошеник! — С каквито и имена да го наричаше, всичките ѝ се струаха подходящи. Да, какви ли не названия се въртяха в ума ѝ и тя изпитваше удоволствие да изрича всяко едно от тях.

— Ах, и аз трябва да се срещна с него лице в лице! — Тя се опитваше да си го представи: с тесни очи и тънък, извит нос, права коса, никнеща под формата на триъгълник над челото му, с безкръвни,

стиснати устни, които се разтягат в някаква жестока, похотлива усмивка, откривайки дребни жълти зъби.

О, само да се срещне с този мъж! Тя подскочи, заемайки поза на фехтувач, и протегна напред ръка, като че ли държеше в нея остра сабя.

— Тогава бих му дала да се разбере! — Тя намушка противника си веднъж, втори, трети път и след това допря върха на въображаемата си рапира до гръкляна на жертвата си и го преряза с един замах. После внимателно избърса острието на сабята си и я постави с елегантно движение в ножницата. — Само да бях мъж! — Тя се протегна и потънала в мисли, се загледа през прозореца. — Кълна се, че този надут самохвалко щеше да си признае всички злодеяния и щеше да замине да си търси щастието на другия край на света.

Тя видя отражението си в кристалните стъкла, скръсти ръце и зае скромна поза.

— Но за съжаление аз не съм силен мъж, а само една жена. — Тя разтърси глава насам-натам, наблюдавайки старателно сплетените се гарвановочерни плитки, и се засмя радостно на отразения си образ. — И затова моите оръжия трябва да бъдат духът и езикът!

За секунда тя повдигна своята изящно извита вежда и хвърли такъв убийствен поглед, който заедно със студената ѝ усмивка би трябвало да накара сърцето на противника ѝ да спре.

Тежко на онзи, който би предизвикал гнева на това момиче!

Едно пиянско изръмжаване отвън прекъсна мислите ѝ:

— Ирайн!

Тя позна гласа на брат си, забърза към входното антре и със заплашително стиснати устни рязко отвори вратата. Фарел Флеминг тежко се облегна на стената. Дрехите му бяха мръсни, изпокъсани и покрити с лекета, кафявата му коса стърчеше като суха трева. Още от пръв поглед беше ясно, че цяла нощ се е скитал и е пил, а може би и цяла сутрин, тъй като междувременно беше станало почти обяд.

— Ирайн, моята единствена сладка сестричка! — поздрави я Фарел шумно. Залитайки, той отстъпи няколко крачки назад, след това се люшна чак в другия край на антрето, при което изпръска сестра си с леденостудени капки, хвърчащи от мокрото му наметало.

Разтревожена, Ирайн погледна пак към улицата, за да се убеди, че никой друг не се е решил на мъчително пътуване в такова време.

Олекна ѝ, че в този безутешен предобед навън нямаше жива душа. Само в далечината тя съзря самотен ездач. Но дори и да минеше по моста, а след това и покрай къщата, той не би забелязал нищо необичайно.

Ирайн затвори вратата, облегна се на стената срещу брат си и го изгледа с мрачен поглед. Фарел се беше хванал със здравата си ръка за перилата и полагаше усилия да стои изправен, опитвайки се същевременно да се справи с връзките на наметалото си.

— Ирайн, помогни на сво-о-я ма-л-л-ък Фарел за това чудо-в-вищ-но нещо! Не може да се развърже!

Той я погледна с молеца за прошка усмивка и вдигна сакатата си ръка, правейки с нея безпомощен подканящ жест.

— Съвсем подходящо време да се прибереш вкъщи — отвърна тя и му помогна да се справи с непослушната дреха. — Не се ли срамуваш поне малко?

— Не, никак — обясни той, опитвайки се да бъде учтив. Усилията му обаче го накараха пак да загуби равновесие и той залитна.

Ирайн бързо го сграбчи за наметалото и подложи рамото си под ръката му, за да го задържи на крака. Сбърчи нос, като долови миризмата на тютюн и уиски.

— Можеше поне да се върнеш, докато още беше тъмно — подхвърли тя укорително. — По цяла нощ се скиташ, пиянстваш, играеш на карти и след това спиш цял ден. Не знаеш ли друг начин за прекарване на времето?

— Щуротиите ме възпират да се заломя честно за работа и да помогна на собственото си семейство. Но да знаеш, че за това можеш да обвиняваш Сатън, да, само него. Той ме докара дотук.

— Знам какво е направил той — отвърна тя рязко. — Но това не е извинение за живота, който водиш.

— Стига си мърморила, малката. — Думите му звучаха още по-завалено отпреди. — От ден на ден започваш да опяваш като някоя стара мома. Добре, че татко иска да те омъжи колкото е възможно по-скоро.

В безмълвен гняв Ирайн изскърца със зъби. Тя стисна ръката му по-силно и се опита да го заведе в спалнята, но се спъна, тъй като брат ѝ с цялата си тежест се беше облегнал върху нея.

— Чумата да ви тръшне и двамата! — изсъска тя. — И ти си същият като него. Искате да ме омъжите за някой богаташ, за да можете да превърнете живота си в една безкрайна пианска оргия. Хубава двойчица сте ми вие!

— Така ли? — Фарел се отскубна от нея и се опита с няколко елегантни стъпки да се добере до спалнята. Но намери опора само в измамно издигащия се пред очите му под и се обърна пак към сестра си, мъчейки се с нейна помощ да нагоди движенията си към мнимите клатушкания на стаята.

— Значи моята жертва в името на честта ти те отвращава, а? — хвана я той и се опита да я погледне с обвинителен поглед. За сегашното му състояние обаче тази задача му се видя твърде трудна и той хвърли само блуждаещ поглед из стаята. — Аз и татко не желаем нищо друго, освен ти да се омъжиш както подобава и да те предпазим от домогванията на навъртащи се наоколо шмекери и авантюристи.

— Моята чест? — отвърна му подигравателно Ирайн. Тя сложи ръце на хълбоците си и го загледа снизходително и невъзмутимо. — Ако си направиш труда да си спомниш, Фарел Флеминг, би трябвало да си наясно: това, което ти защитаваше, беше честта на татко, а не моята чест.

— Ох! — Като някакво момче, заловено в измама, той започна да се държи смирено и да моли за извинение. — Да, да, беше честта на татко.

Той сведе поглед към сакатата си ръка, после я протегна напред, за да привлече вниманието ѝ върху нея и да събуди съчувствие.

— Все пак това може би засягаше до известна степен и мене, тъй като нали и аз нося неговото име — Флеминг — разсъждаваше Ирайн на глас. — А след като Кристофър Сатън го омърси, вече е много трудно да бъдат спрени злите езици и клюките на хората.

Потънала в мисли, тя отново впери поглед през мокрото стъкло навън, в дъждовния пейзаж. Ирайн не обърна внимание на брат си, който предпазливо, макар и залитайки, беше намерил пътя към гарафата с уиски върху малката масичка. За свое голямо разочарование тя установи, че мостът навън все още не беше се срутил; най-доброто доказателство за това бе самотният ездач, който в този момент се намираше на най-издигнатата му част. Изглежда, мъжът не бързаше. Той яздеше в равномерен тръс и като че ли вятърът и лошото време не

го смущаваха. С дълбока въздишка тя погледна към Фарел и обзета от ярост, тропна с крак. Междувременно той беше намерил една чаша и сега се опитваше със здравата си ръка да отвори шишето.

— Фарел! Не ти ли беше достатъчно?

— Е, да, нали аз се опитах да защита доброто име на татко — измърмори той, продължавайки опитите да се справи със запушалката.

Споменът за дуела го измъчваше. Още чуваше оглушителния изстрел на своя пистолет и виждаше учудването и ужаса в очите на противника си, който, вдигнал високо ръка, продължаваше да размахва бялата си кърпичка. Тази картина завинаги се беше запечатала в съзнанието му. Но тогава, когато това се случи, той изпитваше смесица от ужас и пламтящо задоволство, виждайки как противникът му залитна назад и се хвана за рамото. Кръвта бързо бликна между пръстите на Сатън и Фарел хладнокръвно зачака той да се строполи. Вместо това обаче мъжът се изправи, дойде на себе си и в този момент вълната на облекчение, която го бе заляла, се смени със студена пот. Фарел проумя глупостта си — да стреля, преди още да е даден сигналът — едва когато Сатън бавно вдигна оръжието си и насочи дулото на пистолета право в гърдите му.

— Без да имаш ни най-малка представа от дуел, ти предизвика един човек, и то само заради някаква си игра на карти — смърри го Ирайн.

Бученето в главата на Фарел му пречеше да проумее думите на сестра си. Картината, която бавно се разкриваше пред очите му, го караше да изтръпва. Той виждаше само зеещата кръгла дупка, която го заплашваше през онази сутрин, чуваше само силните удари на сърцето си, усещаше болезненото свиване на стомаха си, което и досега го мъчеше при всяко събуждане. През онази студена сутрин капчиците пот като че ли изгаряха очите му, но той дори не смееше да мигне. Страхуваше се, че и най-малкото движение ще предизвика смъртоносния куршум. Тази подлудяваща паника късаше нервите му до момента, в който той изкрещя и обхванат от безпомощна ярост и страх, замахна с ръка срещу оръжието на противника си. Едва ли беше в състояние да проумее, че по този начин насочва пистолета право към главата си.

Още един силен изстрел прозвуча като експлозия и разкъса тишината през онази ранна сутрин, след което заглъхна като

многогласно ехо. Яростният крясък на Фарел се превърна в рев от безграничната болка, която почувства. Изстрелът, пронизал ръката му, предизвика в съзнанието му ужасни терзания. Още преди да се разсее пушекът от дулото на пистолета, Фарел се беше строполил върху студената, покрита с роса поляна, стенойки от болка и унижение. Една огромна фигура, подобна на сянка, се приближи и застана плътно до лекаря, клекнал край него, за да се погрижи за ръката му. Със замъгления си от болката поглед той разпозна мъжа, който беше причина за страданията му. Той стоеше като някаква черна сянка на фона на изгряващото слънце. Фигурата на Кристофър Сатън задълбочи срама му, тъй като той все още държеше кърпичката върху кървящата си рана, като че ли по този начин искаше да го унижи още повече.

Въпреки болките Фарел проумя, че с този погрешен изстрел беше загубил не само дуела. Изстрелът беше съсипал честта му. Никой повече не би изпълнил нарежданията на един страхливец. А и от собственото си проклетие той не можеше да избяга.

— Налудничавата глупост на момчето е причина за нараняването. — Думите на Сатън дойдоха, сякаш за да засият болката. Нещо като скимтене се изтръгна от устните му. Мъжът продължи, изразявайки се съвсем ясно: — Ако не беше блъснал пистолета ми, аз нямаше да стрелям.

Секундантът му продължи със същия студен тон:

— Той стреля, преди още да е даден сигналът. Мистър Сатън би могъл да го убие и никой нямаше и дума да му каже.

Отговорът на Сатън прозвуча като някакво ръмжене:

— Аз не съм убиец на деца.

— Уверявам ви, сър, в случая вие сте напълно невинен. И все пак бих ви посъветвал да изчезнете отгук, докато не е пристигнал бащата на момчето и не ви е създал куп неприятности.

Фарел си мислеше, че противникът му се отнася твърде снизходително и че много бързо му е простил. Искаше му се да го накара да разбере, че съвсем не е имал такива благородни помисли. Ето защо той изруга и даде израз на безпомощната си ярост, вместо да признае истината за собственото си малодушие. За свое разочарование обаче, с обидите си не постигна нищо друго, освен презрителна усмивка върху лицето на противника си. Сатън се отдалечи от него, без

да го удостои с поглед, като че ли той беше наистина някакво дете, на което не си струва да се обръща внимание.

Мъчителната картина изчезна от съзнанието му и той бавно се върна към суровите факти от действителността. Фарел погледна пълната чаша пред себе си, но треперещите колене не му позволяваха да я държи изправена. Затова не успя дори и с помощта на здравата си ръка да поднесе уискито до устните си.

Думите на Ирайн: „Мъчно ти е за голямата загуба“ — го събудиха окончателно и той се постара да се съсредоточи.

— И ти си готов да съкратиш живота си наполовина. Щеше да се чувстваш по-добре, ако беше оставил този янки на мира, вместо да се държиш като див петел.

— Този човек е мошеник и аз съм му го казал, точно така, казах му го!

Фарел се огледа за някаква опора и, слава богу, откри един стол наблизо.

— Да, наистина исках да защитя честта на татко и доброто му име.

— Да го защитиш, така ли? Усилията ти те превърнаха в инвалид, а мистър Сатън нито веднъж не отвърна на клеветите по негов адрес.

— Ще отвърне! — изръмжа Фарел. — Той или ще го направи, или аз ще го... аз ще...

— Какво ще направиш? — попита ядосано Ирайн. — Да не би да искаш да загубиш и другата си ръка? Или докато не те убие, все ще си мислиш, че можеш да се бориш срещу такъв обигран тип като Кристофър Сатън? — Тя вдигна ръка с досада. — Какво си въобразяваш? Та той е почти два пъти по-възрастен от тебе и понякога си мисля, че проявява и двойно повече разум. Беше много глупаво от твоя страна да се захващаш с него.

— Дяволите да те вземат, малката! Ти си въобразяваш, че слънцето се върти само около твоя прекрасен мистър Сатън.

— Какви ги дрънкаш? — изкрещя Ирайн. Обвиненията му я бяха засегнали много силно. — Никога не съм се срещала с този човек! Всичко, което съм чула за него, са хорски приказки. И въобще не вярвам, че дори и една от тези думи отговаря на истината.

— О, и аз съм чувал това-онова — засмя се Фарел. — Всяко малко момиченце и всяка клюкарка са готови да те залепят с какви ли не небивалици за този янки и за неговите пари. Да видиш само бляска в очите им! Но без парите той не представлява нищо! А оп-питът му и неговата обиграност? Ха! Аз ги притежавам поне толкова, колкото и той.

— Да не си посмял да се подиграваш с него, глупак такъв! — отвърна му тя ядосано. — Той и приятелят му бяха по-скоро обидени, отколкото наранени, а накрая се показаха толкова глупави, колкото и ти самият.

— Глупав, ах, аз ли съм глупав? — Фарел се мъчеше да се изправи, за да даде отново израз на яда си, но едно силно оригване попречи на плановете му и той залитна право срещу масата. Изпълнен със самосъжаление, измърмори: — Остави ме на мира! Ти ме измъчваш, когато съм слаб и изтощен.

— Ха! Имаш предвид, когато си пьян! — поправи го тя с леден глас.

Фарел се спъна в стола и се строполи върху него. Затвори очи, отпусна главата си върху тапицираната облегалка и започна да я мята насам-натам.

— Ти си на страната на този подлец! Ти заставах срещу собствения си брат — стенеше той. — Само ако татко можеше да те чуе отнякъде!

Очите на Ирайн блеснаха от раздразнение. С две крачки тя се озова до стола му и го хвана за връзките на плаща. Не смееше да диша, за да избегне неприятния дъх на уиски от устата му. След това се наведе над него.

— Ти си позволяваш да ме обиждаш? — Тя го разтърси така силно, че той я загледа като обезумял. — Бих искала да ти изясня някои неща, братко! — Тя го заля с поток от думи, изречени през зъби: — Един чужденец плаваше преди време из нашите северни ширини. Всички бяха опулили очи, защото корабът му беше голям и величествен. А на третия ден, след като той беше хвърлил котва в нашето пристанище... — Тя непрекъснато стискаше Фарел за дрехата и го разтърсваше колкото се може по-силно, за да разбере той най-после за какво става въпрос. — На третия ден той обвини нашия баща, че играе нечестно. Дали това беше вярно или не, не знам, но той,

разбира се, нямаше право да крещи наоколо така, че да го чуят всички. Чак беше изплашил търговците от Маубъри и Уиркинтън. Татко и до днес се страхува да не бъде хвърлен в затвора, тъй като не е могъл да плати дължимата сума. Да, да, и именно този човек се стреми да се ожени за мене. Богатият мистър Сатън хич не се интересува от разрухата, която е причинил на нашето семейство. О, аз ще съумея да му отмъстя за това, което направи! Но ти, скъпи братко, ти си същият глупак, след като разпалено отричаш всичко и с онзи идиотски дуел ужасно усложни нещата! С такива хора като Сатън се постига много повече в спокоен разговор, отколкото с хлапашко перчене.

В мълчаливо недоумение, вероятно поради здравата хватка на сестра си, Фарел гледаше така втренчено Ирайн, че тя веднага разбра: той не беше проумял нито дума от това, което му беше казала.

— О, за какво ли ти приказвам всичко това? — Тя го блъсна с отвращение назад и се обърна. Очевидно не съществуваше аргумент, способен да го накара да прозре своята глупост.

Фарел гледаше към пълната догоре чаша с уиски и облизваше устни. О, как му се искаше тя да му я подаде.

— Ти може да си с няколко години по-голяма от мен, Ирайн. — Той беше ужасно изморен. Устата му беше подута и пресъхнала и говоренето му костваше големи усилия. — Но това не е повод да ми се караш, сякаш съм някакво дете. — Той наведе глава и измърмори като че ли на себе си: — И онзи така ме н-н-нарече, едно, едно... дете.

Ирайн се заразхожда пред камината. Търсеше просто и разбираемо обяснение, с което да отвърне на обвиненията на брат си. Но изведнъж се спря, смутена от някакъв лек шум. Обърна се и видя, че Фарел беше отпуснал главата си на гърдите, хъркането му се засилваше, ставаше все по-бързо и равномерно и тя със страх осъзна, че не е успяла навреме да го отведе в стаята му. Всеки момент Сайлъс Чамбърс щеше да пристигне и под неговия подигравателен поглед гордостта ѝ щеше да се изпари. Единствената надежда беше баща ѝ да се върне колкото се може по-скоро вкъщи, но и това беше нож с две остриета.

В следващия момент, забавила крачки, Ирайн дочу, че тропотът на копита отвън спря точно пред тяхната къща. Тя напрегнато очакваше дали ездачът ще слезе, или отново ще се отдалечи. Чувство

за безизходност я завладя, когато чу скърцането на нечии ботуши по стъпалата и веднага след това някой силно почука на вратата.

— Сайлс Чамбърс! — Мислите и нервите ѝ се задействаха едновременно. Тя се огледа като подивяла край себе си и отчаяно закърши ръце. Как можа да дойде точно сега, в този фатален момент!

С лудешка бързина тя се спусна към Фарел и се опита да го събуди. Но и с най-големи старания не би могла да прекъсне равномерното му дълбоко хъркане. Ирайн се помъчи да го вдигне, но Фарел тежеше като чувал, пълен с камъни. Той залитна напред и се стовари на пода, заставайки на четири крака. А през цялото време стаята кънтеше от непрестанното чукане на непознатия.

За Ирайн съществуваше само една възможност: да приеме нещата такива, каквито са. Може би Сайлс изобщо не заслужаваше всичките тези притеснения и тя би трябвало да бъде благодарна, че брат ѝ е тук. И все пак не ѝ се искаше да излага себе си и семейството си на присмех. С надеждата да прикрие Фарел от погледа на непознатия, тя издърпа едно кресло, постави го пред него и метна някакъв шал върху лицето му, поне да заглуши хъркането. След това със спокойна увереност приглади косата и роклята си и се опита да потисне мъчителния си страх. Може би всичко щеше да мине добре. Или поне така ѝ се искаше!

Настойчивото чукане продължаваше, когато Ирайн се приближи до вратата. Тя постави ръка върху дръжката и с хладна, уравновесена женственост се появи пред непознатия.

За миг ѝ се стори, че пред очите ѝ е просната огромна мокра кърпа. Погледът ѝ бавно се плъзна от високите кожени ботуши нагоре, през дългото наметало, чак до лицето, подаващо се изпод капещата периферия на широкопола шапка. Тя затаи дъх. Това беше лицето на мъж. И при това най-красивото мъжко лице, което някога беше виждала.

Когато го погледна, тя забеляза, че челото му леко се сбърчи, а лицето му придоби абсолютно сериозен вид, сякаш мъжът беше обзет от лоши предчувствия. Тънките му, фино изписани вежди, хлътналите му бузи, римският профил като че ли принадлежаха на суров морски вълк и му придаваха напрегнат, дори малко мрачен израз. И все пак в чертите му като че ли пробягваше някаква насмешка, стаена в малките бръчици около очите. Тези сиво-зелени очи гледаха така бодро, сякаш

с всяка своя искра търсеха радостта от живота. Свободно и без всякакво смущение те изразяваха одобрението си, оглеждайки я от горе до долу. Леката усмивка, последвала този поглед, блясъкът в очите му, всичко се превърна в някаква обезоръжаваща сила, която подкоси краката ѝ.

Той не беше нито грохнал старец, нито надут самохвалко, заключи веднага Ирайн. Беше мъж, жизнен и силен до мозъка на костите си.

Безспорно той далеч превъзхождаше нейните очаквания. И тя се питаше защо един такъв мъж не е намерил друг начин да се сдобие със съпруга, а се е съгласил на тази разменна търговия.

С галантен жест непознатият свали шапката си и откри своята гъста тъмнокестенява коса. Плътният му мъжествен глас беше също толкова приятен, колкото и лицето му.

— Мис Флеминг, предполагам?

— О, хм, да. Ирайн Флеминг. — Езикът ѝ се движеше неимоверно трудно и тя се уплаши, че ще започне да заеква и ще се изложи.

Умът ѝ работеше трескаво, формулираше мисли и веднага след това ги отхвърляше. Мъжът беше почти съвършен! Или поне видимо нямаше никакви недостатъци! И все пак въпросът оставаше: ако този мъж е искал да се ожени по свое желание, как му се е удало да достигне до тази възраст, без да бъде впримчен досега от поне дузина безумно влюбени жени?

Той трябва все пак да има някакъв недостатък! — подсказваше ѝ здравият разум. Та тя познаваше баща си! Би трябвало да има някакво обяснение...

Макар че мислите ѝ се гонеха една след друга, гласът ѝ остана висок и ясен:

— Влезте, сър. Баща ми каза, че ще дойдете.

— Наистина ли? — Той като че ли беше учуден от нейното твърдение. Тънката резка между устните му се разтвори в приятна, лека усмивка, когато я запита:

— Знаете ли кой съм аз?

— О, разбира се! — Тя се усмихна весело. — Ние ви очаквахме. Моля, влезте.

Когато пристъпи прага, той вдигна учудено вежди и почти против волята си ѝ подаде шапката, камшика за езда и ръкавиците си. Тя старателно ги пое и ги сложи настрана.

— Гледате ме много изненадано, мис Флеминг — забеляза той. — Очаквах да бъда посрещнат с ненавист, а не с приятелска сърдечност.

Ирайн се ядоса вътрешно на тези думи. Не беше и помисляла, че баща ѝ е толкова нетактичен да разказва за нейното нежелание да се омъжва. Как е могъл да допусне, че тя ще отхвърли един толкова привлекателен кандидат за женитба, стоящ много по-високо от всички досегашни претенденти за ръката ѝ.

Фалшива нотка прозвуча в смеха ѝ, когато се опита да му отговори троснато:

— Допускам, че баща ми ви е говорил за моето нежелание да се запозная с вас.

Мъжът се усмихна, за да покаже, че я разбира:

— Не се и съмнявам, че сте мислили за мене като за някакво отвратително чудовище.

— Радвам се обаче да открия, че не сте такъв — отвърна тя и веднага ядосано се упрекна, че говори с него така фамилиарно. Тя скръцна незабележимо със зъби и си пожела той да не я е взел за някоя глупава бърбровка.

Ирайн искаше да прикрие пламналите си бузи и мина покрай него, за да затвори вратата. Докосна я нежната миризма на тоалетна вода, примесена с аромата на коне и мъж, която така силно действа на сетивата ѝ, че ѝ се зави свят. В това отношение у него наистина всичко беше свършено!

Дългите му пръсти бяха бързи и сръчни, когато започна да разкопчава копчетата на палтото си. Той го съблече, а Ирайн, колкото и да се стараеше, не можа да намери нито един недостатък в тези широки рамене, тънка талия и дълги крака. Напорът на мъжественост, очертаваща се под тесните му бричове за езда, беше дръзко доказателство за силата му. А като си спомни за причината за неговото посещение, тя потръпна, сякаш беше вече негова годеница.

— Нека взема палтото ви — предложи тя и се постара да прикрие треперенето на гласа си. Безупречно ушитите дрехи предизвикваха също такова учудване, както и мъжът, който ги носеше.

Всяка промяна дори и на най-малкия детайл би отнела нещо от неотразимия му чар. Жилетката под тъмнозеления жакет отговаряше на най-новата мода, а цветът на кожата, от която беше изработена, подходдаше идеално на панталоните му. Кожените ботуши бяха така подбрани, че подчертаваха формата на мускулестите му прасци. Под коленете маншетът им беше обърнат и блестеше в светлокафяв цвят. И макар че облеклото беше скъпо и модерно ушито, той го носеше с една мъжка простота, нямаща нищо общо със самоувереното му държание.

Ирайн се обърна, за да закачи палтото му близо до вратата. Изненадана от контраста между влажния и студен плат от външната страна и топлината на подплатата, тя се спря и започна да изтърсва дъждовните капки от меката материя. След това се обърна към него:

— Трябва да е било ужасно да язди човек в ден като днешния.

Зелените му очи срещнаха нейните и той сърдечно се засмя:

— Може би, но все пак е лесно поносимо, след като човек знае, че ще се срещне с такава красавица.

Тя не би трябвало да му позволява да стои толкова близо до нея. Беше ѝ изключително трудно да прикрива руменината си и същевременно да се прави на незаинтересована. Тя се упрекваше, че се поддава на настроенията си. Мислите ѝ обаче трескаво се лутаха пред факта, че стои и разговаря с един мъж, който очевидно тутакси би изпълнил всички нейни желания. И все пак тук нещо не беше в ред!

— Баща ми всеки момент трябва да се върне — съобщи му тя делово и с достойнство. — Ще ви бъде ли удобно да почакате във всекидневната?

— Стига да не ви притеснявам — отвърна той. — Имам да обсъждам с него някои сериозни въпроси.

Ирайн се обърна, за да му посочи пътя, но се закова на мястото си, когато влезе в съседната стая.

Зад стола стърчеше обувката на Фарел, така както я беше оставила. Тя се ужаси от собствената си глупост, но ѝ беше съвсем ясно, че вече е твърде късно да въведе госта в друго помещение. При опита ѝ да отклони погледа му встрани, той я дари с красива усмивка. Тя се отправи към дивана.

— Видях ви, че дойдохте от север през реката. — Тя потъна в меките възглавници и му посочи един стол, на който да седне. — Някъде наблизо ли живеете?

— Всъщност постоянното ми жилище е в Лондон — отговори той. След това отметна краищата на тъмнозеленото си сако, при което се показа светлата му кожена жилетка, и седна на стола, който частично прикриваше Фарел.

Спокойствието започна да я напуска, когато си помисли колко смешно би изглеждало всичко, ако той случайно се обърне и открие зад себе си брат й, приличен на вързоп.

— Аз... аз... тъкмо исках да направя чай — смънка тя нервно. — Бихте ли желали една чаша?

— След езда в такова студено и влажно време ще ви бъде много благодарен за чаша горещ чай. — Гласът му беше мек като кадифе. — Но, моля ви, не си правете труда заради мен.

— О, това не е никакъв труд, сър — увери го тя и почти заекна от усърдие. — За съжаление ние много рядко имаме гости.

— Но какво е това там? — За неин неописуем ужас той кимна и посочи с ръка към мястото, където лежеше Фарел. — Да не би да е някой промъкнал се скитник?

— О, не, сър! Това е само... струва ми се... брат ми. — Тя безпомощно повдигна рамене. Главата й беше толкова замаяна, че не беше в състояние да даде някакъв смислен отговор. Беше й ясно, че тайната й е разкрита, и може би това всъщност беше най-доброто: да бъде искрена докрай, тъй като и бездруго не можеше да намери никакво логично обяснение. — Той... хм... снощи е пил малко повече. Тъкмо се канех да го кача горе, когато вие почукахте.

Той стана от стола си и по лицето му се изписа скрито задоволство. Клекна до брат й, дръпна шала и повдигна единия му клепач. Фарел невъзмутимо продължаваше да хърка, а когато гостът погледна пак към нея, явно беше, че се намира в най-добро настроение. Здравите му бели зъби блеснаха в широка усмивка.

— Може би се нуждаете от помощ?

— О, разбира се, сър. — Смехът й би примамил дори и някой домашен дух от скривалището му. — Ще ви бъде изключително благодарна.

Лекото и бързо движение, с което той се изправи на крака, почти я накара да затаи дъх от изненада. Той свали сакоето си и така даде доказателство, че тези широки рамене бяха истински. Тя внимателно постави дрехата на облегалката на стола. Жилетката му беше

прекрасно ушита и подчертаваше тънката му талия. Когато повдигна Фарел, платът на ризата му се изпъна и за момент тя стана толкова тясна, че ясно пролича играта на мускулите по ръцете и раменете му. Тялото, което тя едва можеше да помръдне, той повдигна с лекота и го метна на рамото си.

— Бихте ли ми показали пътя, мис Флеминг?

— Моля ви... Ирайн — прошепна тя, минавайки току до него.

Отново усети близостта му и свежия мъжки аромат, подлудяващ сетивата ѝ. Тя се упъти към салона с надеждата, че той не е забелязал как шията и бузите ѝ издайнически почервениях.

Когато се качваше по стълбата, Ирайн се чувстваше замаяна от неговия изпитателен поглед. С някакво вътрешно сетиво тя усещаше, че очите му нито за миг не я изпускат. И все пак не смееше да се обърне, за да се увери. Ако се окажеше вярно и срещнеше неговия възхитен поглед, обгръщащ люлеещите се бедра и тънката ѝ талия, щеше да има още един повод да се изчерви цялата.

Ирайн тръгна напред, за да оправи леглото на Фарел, а мъжът я последва и остави товара си върху пухения дюшек. Тя се наведе над брат си, развърза кърпата около врата му и разкопча ризата, а когато се изправи, сърцето ѝ отново заби лудо, тъй като мъжът пак стоеше твърде близо до нея.

— Предполагам, че на брат ви ще му бъде по-добре без риза и ботуши. — Той я погледна и отново показа белите си зъби и лъчезарната си усмивка. — Да ги сваля ли?

— О, да, моля — отвърна тя. Сърцето ѝ се стопли от усмивката и загрижеността му. — Но той е сакат. Бъдете внимателен с ръката му.

Мъжът се изправи и я погледна учудено.

— Съжалявам. Не знаех.

— Не трябва да се притеснявате, сър. Всъщност това стана по негова вина.

Веждите му се повдигнаха изненадано.

— Вие сте много великодушна, мис Флеминг.

Ирайн се засмя, за да прикрие объркването си.

— Брат ми е на съвсем друго мнение.

Усмивката му се появи отново, щом тя го погледна, а очите му спокойно обходиха нежните ѝ черти и се задържаха малко по-дълго върху меките ѝ червени устни.

Чувствата на Ирайн блуждаеха. Струваше ѝ се, че плува извън времето и пространството. Като в сън тя виждаше зад тъмните мигли две ясни зелени очи, оградени със сиво кръгче около ирисите. Те излъчваха топлина, която отново зачерви бузите ѝ и накара сърцето ѝ да тръпне в гърдите. В себе си тя чувстваше, че не притежава достойнството и сигурността на знатна дама, ето защо се отдръпна и започна да подрежда стаята. През това време той се занимаваше с брат ѝ. Тъй като всичко му идваше отръки и се справяше чудесно, тя не му предложи помощта си. Мълчанието им продължи дълго, стана мъчително и най-накрая тя се реши да го прекъсне. Опита с една бърза забележка:

— Досега денят беше направо отвратителен.

— Да, да — съгласи се той със същата находчивост. — Наистина ужасен ден.

Дълбокият тембър на гласа му отново разлюля гърдите ѝ и Ирайн се опита да открие недостатъците му. В сравнение с досегашните кандидати, които ѝ бяха представяни, този беше почти съвършен, и то дотолкова, че въздействаше почти непоносимо върху сетивата ѝ.

Когато Фарел остана само по бричове, мъжът се дръпна от леглото на брат ѝ и се приближи към нея; носеше ризата и ботушите му в ръка. Тя посегна, за да ги вземе, и се уплаши до смърт, когато пръстите му стиснаха нейните. Това беше една радостна уплаха, която разкъсваше нервите ѝ. В съзнанието ѝ се появи мисълта, че с нито един от предишните си кандидати не е имала толкова близък контакт.

— Страхувам се, че до пролетта времето все ще бъде такова — каза тя припряно. — Тук, на север, в този сезон сме свикнали с проливните дъждове.

— Затова пролетта ще ни се види още по-хубава — отвърна той с леко кимване.

Остроумието, с което Ирайн умееше да води разговори, като че ли се беше изпарило. Представата, че скоро той ще стане неин съпруг, парализираше мислите ѝ. А любопитството да узнае причината, поради която един такъв мъж искаше ръката ѝ, ставаше все по-голямо. Мислейки за избора, който в последно време ѝ предоставяше баща ѝ, тя щеше да бъде почти щастлива, ако Сайлъс Чамбърс не бе ужасно грозен и стар, но се оказа, че той далеч превъзхожда скромните ѝ

изисквания. Беше ѝ невъзможно да повярва, че той отговаря на нейните най-дълбоки, най-съкровени надежди за истински съпруг.

За да прикрие чувствата си и да постави една по-сигурна дистанция между двама им, Ирайн закрачи из стаята и прибирайки дрехите на брат си, каза:

— Тъй като идвате от Лондон, вие сигурно намирате тукашния климат доста по-различен от вашия. Ние също много трудно свикнахме, когато преди години се преместихме да живеем тук.

— Заради климата ли сте се преселили? — попита той и ясните му зелени очи блеснаха весело.

Ирайн се засмя:

— Ако човек е свикнал с влажния климат, тук е много приятно за живеене. Разбира се, стига да не дава ухо на ужасните слухове за крадци и шотландски разбойнически банди. Ще научите много за тях, ако останете по-дълго. Лорд Талбот непрекъснато се оплакваше от шотландските банди и нападенията им върху селата от граничните райони, докато най-послед баща ми беше назначен тук за кмет, а след това поставиха и шериф, който да се грижи за сигурността на гражданите и на имотите им. — Тя разтвори ръце в жест на разочарование. — Чувала съм много слухове за банди и разбойници, които ограбват и убиват богатите хора, но единственото, което баща ми и шерифът са направили досега, е да заловят един браконьер. При това не беше шотландец!

— Ще се въздържа да спомена своите шотландски прадеди, за да не вземете да ме обявите и мен за пладнешки разбойник или нещо подобно.

В очите ѝ се четеше загриженост, когато го погледна.

— Може би наистина трябва да си имате едно на ум и да не споменавате това пред баща ми. Той винаги ужасно се ядосва, когато стане дума за ирландски или шотландски фамилии.

Мъжът срещу нея леко кимна с глава, за да покаже, че ще се съобрази с предупреждението ѝ.

— Ще се опитам да не го дразня ненужно с такива разкрития.

Тя излезе заедно с него от стаята и му каза през рамо:

— Уверявам ви, че това не е наша семейна черта. Аз например нямам основание да мразя никого.

— Това звучи окуражаващо.

Топлотата на гласа му подлудяваше Ирайн и тя не обърна достатъчно внимание на стълбите. Спъна се, загуби равновесие и едва не падна надолу. Дъхът ѝ спря в гърлото, но още преди да е успяла да извика, една дълга ръка обгърна кръста ѝ и я подкрепи, докато отново стъпи здраво на краката си. Облегната на тези широки, силни гърди, тя се задъхваше, чувствайки все пак някакво облекчение. Накрая, цялата трепереща, тя повдигна лицето си към неговото. Изпълненият му със загриженост поглед търсеше нейния.

— Мис Флеминг...

— Моля ви... Ирайн. — Шепотът ѝ прозвуча накъсано и като че ли отдалече.

Никой от тях не чу как външната врата долу се отвори, нито пък доловиха мъжките гласове, които се надвикваха. Двамата бяха потънали в някакъв съкровен свят и може би дълго щяха да чезнат в него, ако отдолу не беше се разнесъл яростен вик, който ги изтръгна от унеса им.

— Ей, кой е тук? Какво значи всичко това?

Все още замаяна, Ирайн се отскубна от прегръдката и погледна към салона, където баща ѝ и някакъв непознат учудено се взираха нагоре. Мрачното лице на Ейвъри Флеминг ѝ стигаше, за да я накара да се почувства несигурна. И все пак това, което първо изплува пред нея от реалността, беше бледото лице на слабия, кокалест непознат, застанал до баща ѝ. Той напълно отговаряше на представата ѝ за Кристофър Сатън. Липсваше му само една брадавица на бузата, за да се покрие изцяло с образа, който рисуваше въображението ѝ.

Къщата сякаш се тресеше от гнева на Ейвъри Флеминг.

— Питам, какво означава всичко това! — Той не ѝ даде нито секунда, за да му отговори. — Излизам само за минутка и какво заварвам, когато се връщам? Да се гукаш вкъщи с някакъв си непознат... Точно ти! — Ейвъри запрати шапката си на земята и откри рядката си коса. — Проклетата жена! Да ме мами в собствената ми къща! Мене! Да бъда лъган от собствената си плът и кръв!

Смущението отново зачерви лицето ѝ. Ирайн бързо слезе по стълбата и се опита да успокои баща си.

— Моля те, татко, остави ме да ти обясня...

— А-а-ах, не можеш ме излъга — изръмжа той презрително. — Видях всичко с очите си. Да, това е измама. Собствената ми дъщеря ме

предава! — Изпълнен с ненавист, той вдигна трепереща ръка и посочи към мъжа, слизащ след нея по стълбата. — С този мръсник!

— Татко! — Ирайн беше ужасена от начина, по който се изразяваше баща ѝ. Тя също посочи с ръка към мъжа, застанал на стълбата. — Това е човекът, който ти си изпратил. Предполагам, Сайлърс Чамбърс.

Новодошлият, зачервен и объркан, излезе крачка напред, закима ситно-ситно с глава, като че ли беше някаква птичка. Той размаха шапката си, за да привлече вниманието на околните, и започна да заеква:

— Аз... с-съм, и-и-ис-скам-м... д-да... кажа... Т-т-ой н-н-не... еее... уфффф!

Последната му мъчителна въздишка принуди Ейвъри да го бутне встрани и да разпери разочаровано ръце. Но, окопитвайки се бързо, той отново се развика:

— Ти, безумна малка глупачке! Напълно ли си си загубила ума? Това не е Сайлърс Чамбърс! — И той показва с пръст през рамото си. — Този тук е човекът. Този, разбираш ли? Този е твоят мъж! — След това пристъпи към нея, застана с разкрачени крака и посочи мъжа, стоящ все още на стълбата. — А оня там! Той е една освирепяла свиня...

Ирайн се облегна на стената и затвори очи. Тя много добре знаеше какво иска да каже баща ѝ.

— Това е копелето, което простреля ръката на Фарел. Това е твоят мистър Сатън. Сатън!

— Кристофър Сатън? — Устните на Ирайн произнесоха името, но тя не успя да издаде нито звук. Само отвори широко очи и погледът ѝ зашари по лицето му, като че ли търсеше някакво потвърждение на това, което току-що беше чула. После се обърна към хилавия непознат и всичко ѝ стана ясно. Той с нищо не се различаваше от останалите кандидати, които ѝ водеше баща ѝ.

— Ти, глупаво същество! — продължи да я хока баща ѝ. — Този тук е Сайлърс Чамбърс! А не онзи мошеник, с когото си седнала да се занимаваш!

Лицето ѝ беше напълно слисано, когато се осмели да погледне към зелените очи насреща. Кристофър се усмихваше съчувствено.

— Моля за извинение, Ирайн. Но си мислех, че знаете кой съм. Ако си спомняте, аз ви попитах.

Изненадата изписана по лицето ѝ след тези думи, започна да се превръща в дива ярост. Беше я водил за носа през цялото време! Гордостта ѝ жадуваше за отмъщение. Тя протегна ръка и с всичка сила я стовари върху бузата му.

— За вас съм мис Флеминг!

Той потърка лицето си и леко се засмя. Очите му бяха все още топли и блестящи. Ирайн не беше в състояние да устои на предизвикателния му поглед и му обърна гръб. Това малко го учуди, но той бързо насочи вниманието си към баща ѝ:

— Дошъл съм тук, за да се осведомя относно един дълг, който имате към мен, сър. Питам се кога най-сетне ще уредите сметките си?

Като бито куче Ейвъри сгуши глава в раменете си и лицето му пламна. Той срещна въпросителния поглед на Сайлърс и измърмори, че ще изплати дълговете си толкова бързо, колкото е възможно.

Кристофър прекоси стаята, за да вземе жакета си, върна се и го наметна на раменете си.

— Надявам се, че по този въпрос ще бъдете малко по-точен, кмете. Не бих желал твърде често да се възползвам от гостоприемството ви, а сте ми обещали да ми се издължите в рамките на един месец. Предполагам, ясно ви е, че този месец дойде и отмина.

Ейвъри сви ръце в юмруци, но не се реши да ги повдигне. Такова движение би могло да се изтълкува като предизвикателство.

— По-добре стойте настрана от дома ми, мистър Сатън. Не желая да се увъртате около дъщеря ми. Тя скоро ще се омъжва и аз държа да не стоите на пътя на кандидатите ѝ.

— Ах, да, чух вече някои слухове — отвърна Кристофър със саркастичен смях. — След като ви опознах, не се учудвам, че опитите ви не са успели. Но не ми се струва много справедливо дъщеря ви да плаща през останалата част от живота си дълговете, които вие сте направили.

— Моята дъщеря изобщо не ви засяга.

Макар че Сайлърс Чамбърс потреперваше при всяка по-силно произнесена от него дума, учтивата усмивка не слезе от лицето на Кристофър. Той изглеждаше съвсем невъзмутим, когато каза:

— Не мога да понеса мисълта, че вие, Ирайн, трябва да се омъжите за някого, само за да изплатите дълговете на баща си към мене.

Ейвъри зяпна от изненада.

— Ха, да не би да искате да кажете, че ще забравите за дълговете? Че няма да мислите повече за тях? Така ли да ви разбирам?

Смехът на Кристофър разби надеждите му.

— Едва ли! Но аз в края на краищата не съм сляп и мога да видя, че дъщеря ви е една много съблазнителна партия. Бих се съгласил да почакам още някое време, ако ми разрешите да поискам ръката ѝ. — Той спокойно повдигна рамене. — Кой знае, може пък да излезе нещо.

Ейвъри почти занемя при това предложение.

— Изнудване и разврат! По-скоро бих искал да я видя мъртва, отколкото омъжена за такъв като вас!

Кристофър плъзна поглед към Сайлърс, който нервно притискаше тривърхата си шапка към гърдите. Когато се обърна към кмета, подигравката беше съвсем недвусмислена:

— Да! Да! Мога добре да си представя.

След този язвителен намек Ейвъри се изчерви и зае настъпателна позиция. Беше му ясно, че външността на Сайлърс изобщо не струва, но човекът все пак имаше прилично състояние. Освен това за дъщеря му щеше да бъде по-добре да вземе съпруг, който ще я затвори вкъщи с куп деца. Но Ейвъри си помисли, че след като Сайлърс беше видял дъщеря му заедно с този дявол Сатън, може би щеше да се колебае да я поиска за жена, тъй като би счел, че получава стока от втора ръка.

— Има доста кандидати, които с удоволствие ще платят цената за такава съпруга — упорстваше Ейвъри, обзет от страх, че Сайлърс все пак ще се разколебае да поиска ръката ѝ. — При това мъже, които са достатъчно умни, за да разберат какво съкровище е тя, и никой от тях няма да се осмели да упреква за нещо роднините ѝ.

Кристофър погледна Ирайн право в лицето и я дари с една крива усмивка.

— Предполагам, това означава, че аз не съм добре дошъл в тази къща?

— Махайте се оттук! И никога повече не се мяркайте! — извика тя и със сълзи на очи започна да се бори с яростта и унижението си. Устните ѝ трепереха, цялата беше обзета от омраза. — Дори и на света да съществуваше само един-единствен гърбав, сакат, прокажен изрод, освен вас, бъдете сигурен, че бих предпочела него.

Кристофър сведе поглед към нея.

— Що се отнася до мен, Ирайн, колкото и да се тръшкате, окото ми няма да мигне да се хвърля отгоре ви и да ви имам. — В усмихнатите му очи тя видя остра подигравка. — Би било детинско и глупаво да се мъчите да ме нараните от криво разбрана гордост.

— Вън! — разярено изкрещя тя, сочейки вратата.

Кристофър наведе глава, кимна с насмешливо покорство и тръгна към закачалката да си вземе палтото. Тогава Ейвъри хвана дъщеря си за ръка и я замъкна към дневната.

— Какво означава това? — викна разгневен кметът. — Излизам навън, рискувам здравето си в тази буря, само и само да ти доведе мъж, а какво заварвам? Дъщеря ми се хвърлила в прегръдките на някакъв непрокопсаник!

— Сайлърс Чамбърс не е никакъв мъж — изсъска тя вбесено. — Той не е нищо повече от другите мухльовци, които си ми водил досега, за да ме оглеждат от главата до петите като кобила за продан. А освен това не съм се хвърляла в прегръдките на никакъв непрокопсаник! Аз само се спънах и Сайлърс... мистър Сатън ме хвана.

— Видях какво се опитваше да направи тази отрепка! Опипваше те навсякъде с ръцете си. Да, точно това правеше!

— Моля те, татко, говори по-тихо! — дръпна го тя. — Не беше така, както си мислиш!

Колкото повече продължаваше кавгата, толкова Ейвъри повишаваше глас, а Сайлърс Чамбърс въртеше и мачкаше тривърхата си шапка, тъй като явно му беше трудно да вземе решение. Паника беше обзела слабичкия мъж с безцветна коса и грубо лице и той непрекъснато хвърляше уплашени погледи към стаята.

— Предполагам, че те още доста време ще бъдат заети — подхвърли Кристофър и закопча палтото си. Щом Сайлърс го погледна, той посочи към двамата във всекидневната. — Един силен ром сигурно ще ви се отрази добре на стомаха. Или може би ще споделите с мене малка закуска в гостилницата, ей така, за компания? А след това можете отново да се върнете тук, ако желаете.

— Как... аз... аз мисля... аз... — Сайлърс примигна и чувайки крясъците откъм стаята, бързо взе решение. — Мисля, че ще дойда с вас, сър. Много ви благодаря. — Той грабна шапката си и в този миг изпитваше облекчение, че има добър повод да напусне къщата.

Кристофър прикри подигравателната си усмивка, отвори вратата и пусна мъжа пред себе си. Когато навън ги посрещнаха студеният вятър и плющиящият дъжд, Сайлъс започна да трепери и вдигна яката на палтото си. Носът му изведнъж се зачерви и пламна. Той измъкна едни скъсани ръкавици и завърза около врата си протрит шал, което накара Кристофър да повдигне скептично вежди. Ако този човек наистина беше богат, то той не даваше никакви видими доказателства за това. По-скоро приличаше на усърден чиновник, на когото работодателят с нежелание изплаща мизерната заплата. Би било извънредно интересно да узнае колко ли дълбоко ще се бръкне този мъж, в случай че се реши да поиска нежната ръчичка на Ирайн Флеминг.

ГЛАВА ВТОРА

Вратата на къщата се хлопна леко, но въздействието беше като от падането на гръм. Неочакваният шум изплаши Ейвъри, накара го да прекъсне тирадата си, а брадата му се разтрепери, когато погледна към коридора и установи, че не само Кристофър Сатън беше напуснал къщата. Заедно с него си беше тръгнал и Сайлъс Чамбърс. С въздишка на разочарование той се обърна към дъщеря си и вдигна отчаяно ръце.

— Виждаш ли какво направи? Заради твоята проклета тъпота пак загубихме. Проклето да си, момиче! Веднага да ми кажеш защо си пуснала в къщата ми този мошеник, иначе ще счупя камшика върху гърба ти.

Ирайн разтърка лакътя, за който я беше стиснал баща ѝ. Тя гледаше празната закачалка до вратата и изпитваше високомерна гордост, че е успяла да прогони от къщата си поне този надут самохвалко. Чувстваше безкрайно облекчение, че Сайлъс беше сметнал за необходимо да си тръгне с него. И все пак ѝ остана усещането, че е загубила нещо, което е зърнала съвсем за малко, но което я е стоплило и очаровало. Тя заговори, като старателно наблягаше върху всяка дума и се опитваше отново да обясни случката.

— Никога преди това не съм виждала Кристофър Сатън, татко, а когато ти или Фарел сте говорили за него, сте го описвали неточно. Ти ми беше казал, че Сайлъс Чамбърс е тръгнал към нас, и когато на вратата застава някакъв мъж, аз реших, че това е той. — Тя се обърна, сърдита на самата себе си. Беше се оказал дотам подъл, че я накара да вярва на заблуджението си и да го мисли за друг човек!

Гласът на Ейвъри прозвуча плачливо.

— Дъщеря ми придружава моя най-голям враг до спалнята на собствената ми къща и само Бог знае какво се е случило там! И при това иска да ме убеди, че е било заблуда! Просто заблуда!

Ирайн ядно тропна с крак.

— Всичко стана заради Фарел, татко! Беше толкова пиян, че се препъна и се строполи като в безсъзнание. Точно там, където сега

стоиш! А мистър Чам... тоест мистър Сатън беше толкова любезен да го пренесе горе и да го сложи в леглото.

Ейвъри почти изкрещя и очите му заблестяха.

— И ти си позволила този мерзавец да докосне бедния, безпомощен Фарел с мръсните си ръце?

— Нищо не му е направил! — Ирайн движеше крака си напред-назад по протрития килим и прошепна, като че ли на себе си: — Аз бях тази, която го хокаше.

Тези думи ни най-малко не укротиха Ейвъри.

— Боже господи! Ти говориш за него като за някакъв проклет светец! Не бил му направил нищо... — имитираше я той с писклив глас и сочеше към вратата. — Този дявол простря клетия Фарел на земята. Именно този, с когото ти се подвизаваш тук!

Ирайн пое дълбоко дъх, този упрек беше вече твърде много за нея.

— Да се подвизавам с него? Татко! Та ние само сложихме Фарел в леглото и когато тръгнах да слизам по стълбата, се препънах. Той ме хвана! Спаси ме от падане! Нищо друго не се е случило, татко.

— И това е било достатъчно. — Ейвъри вдигна високо ръце, след това ги скръсти на тила си и започна да се разхожда напред-назад из стаята. — И това е било достатъчно — повтори той, крещейки през рамо. — Мистър Чамбърс във всеки случай имаше достатъчно време, за да добие ясна представа за тебе, видя те в ръцете на друг мъж. И вероятно вече е преполовил пътя за Йорк.

Ирайн въздъхна дълбоко.

— Татко, Сайлърс Чамбърс никак не ми хареса. И той беше като всички останали — като всички, които отхвърлих.

Ейвъри тъжно поклати глава и изплака:

— Значи още един. А с всеки изминал ден те стават все по-малко. Без зестра е почти невъзможно да убедиш някого, че си подходяща за негова съпруга. — Ядът му отново пламна. — А на всичко отгоре и твоите фантазии, твоите високомерни изисквания към брака! Искаш да уважаващ и да обичаш човека, за когото ще се омъжиш! Само да си посмяла да кажеш подобно нещо! Това е единствено предлог за измъкване, защото ти не искаш да вземеш никого. Аз ти доведох най-добрите, а ти всичките ги отхвърли.

— Най-добрите? — присмя се Ирайн. — Казваш, че си ми довел най-добрите? Доведе един задъхващ се, дебел лакомник, един заекващ, полусляп старец и един хилав скръндза с космати брадавици по бузите. И твърдиш, че това били най-добрите!

Ейвъри спря и я погледна обидено, изпълнен с възмущение и упрек:

— Всички бяха ергени с добро име, от добри семейства, с голямо състояние и пълни кесии.

— Татко! — Гласът на Ирайн прозвуча умолително. — Татко, доведи ми един млад, красив господин с пълна кесия и аз вечно ще те обичам и ще се грижа за теб до края на живота ти.

Ако в близост до нея имаше кресло, тя би се тръшна на него, изпълнена с най-дълбоко разочарование. Но тъй като нямаше, тя само хвърли към баща си уморен поглед.

— А сега ме чуй добре, моето момиче. Ще ти наля малко ум в празната глава. — Той вдигна ръка и размаха пръст, за да подчертае още по-ясно важността на думите си. — Един мъж трябва да има нещо повече от красиво лице и широки рамене. Погледни например твоя безценен мистър Сатън.

При това име Ирайн потръпна. Тя прехапа устни, за да възпре гневните думи. Този страхливец! Колко хладнокръвно я беше водил за носа!

— Ти сама виждаш, че той е един хитър тип, винаги готов да те подведе и излъже.

Ирайн беше почти готова да кимне с глава, но в последния миг се въздържа. Този мъж наистина беше използвал нейната несигурност за собствено удоволствие.

— Едно богато конте! Предполагам, че момичетата от пристанището долу дават мило и драго да се хвърлят в ръцете му. Но нито една дама от обществото не би се поддала на такъв като него. Той само ще им надуе коремите, без сериозно задължение да се ожени за тях. А ако ти успееш да го склониш да ти поиска ръката — нещо, в което много се съмнявам — трябва да знаеш, че ще те напусне по един или друг повод, когато ти се насити. Такива са те, красивите петли. Гордеят се с това, което имат под панталона си, толкова, колкото и с хубавото си лице.

Ирайн се изчерви до корена на косите си, когато осъзна къде беше заглеждала Кристофър с любопитството на млада девица.

— Наистина, не може да се отрече, че този Сатън е красиво момче, ако се има предвид твърдото му, скулесто лице. — Ейвъри потърка с пръсти собствената си увиснала двойна брадичка. — Но за тези, които разбират от мъже, той е един студен човек. Това може да се прочете по очите му.

Ирайн си спомни за топлината на тези бистри като кристал очи и се усъмни в наблюденията на баща си. Това просто не беше вярно! В онзи зелен поглед трептяха жизненост и сила, които човек не можеше да не хареса.

Ейвъри продължи високопарно:

— Отсега съжалявам бедното момиче, което ще се омъжи за този надменен, лукав младеж.

Независимо, че Ирайн също не можеше да го понася, тя все пак не споделяше това мнение. Съвсем сигурно беше, че много хора по-скоро биха завиждали на съпругата на Кристофър Сатън, отколкото да я съжаляват.

— Не се тревожи, татко. — Усмивката ѝ беше тъжна. — Никога вече няма да се поддам на хитростите на мистър Сатън.

Тя се извини и тръгна нагоре по стълбите. За минута спря пред стаята на Фарел. Хъркането му още кънтеше, необезпокоявано от нищо. Той щеше да спи през целия ден, за да бъде вечерта отново свеж за следващия гуляй.

Тя леко сви вежди и се озърна. На площадката още се долавяше мекият аромат на мъжки одеколон, за част от секундата пред нея блеснаха зелените ириса, обградени от сребристосиво. Сетивата ѝ изразиха това, което устните ѝ не смееха да изкажат. Тя тръсна глава, за да пропъди образа от очите си, но в този момент погледът ѝ се спря на най-горното стъпало. Споменът за това, как той я беше задържал, когато се спъна, и как я притисна за няколко секунди в прегръдките си, я накара да залитне; тръпки побиха цялото ѝ тяло. Тя чувстваше уверените здрави ръце около себе си, усещаше как горещите, гладки, мускулисти гърди се притискат до нейните.

При тези мисли Ирайн пламна цялата и побягна към стаята си, където се хвърли на леглото. Лежеше и се взираше в мокрия от дъжда прозорец. С неприязън се сети за леката му насмешка.

Да му се отдаде! Той да се качи отгоре ѝ! Като върху крава!

Изведнъж тя разтвори широко очи, сякаш едва сега разбра какво всъщност беше казал той. Но не намираше в думите му и най-малка следа от шега, поне в това, че щял да се качи отгоре ѝ и да я обладае като някоя крава. Ирайн проклинаше острия език на баща си, а и самата себе си, че не беше успяла да проумее веднага какво е искал да каже той. Изстена мъчително, обърна се по гръб и се загледа в пукнатините по тавана. Отвсякъде вееше безутешност — и от мокрите стъкла на прозореца, и от този грозен, запуснат таван.

Долу, в дневната, Ейвъри още крачеше възбудено насам-натам. Опитът му да намери богат съпруг за дъщеря си се оказа много трудна задача, най-трудната в неговия живот. Каква гадна шега на съдбата — точно в момента, в който Сайлърс Чамбърс някак беше свикнал с мисълта, че ще получи за жена една млада, красива девойка, се появи този нехранимайко Сатън и развали цялата работа, като че ли семейство Флеминг си нямаше достатъчно други грижи.

— По дяволите! — Ейвъри удари с юмрук по дланта на лявата си ръка и потърси някакво силно питие, за да облекчи болката както в ръката, така и в сърцето си. После пак закрачи из стаята, проклинайки наум късмета си: „Гръм и мълния! Мътните да го вземат дано!“.

Служейки на Негово Величество, Ейвъри доста се беше издигнал, когато, по-скоро неволно, беше спасил един известен барон на име Ротмън от плен при ирландските бунтовници. Баронът се оказа твърде щедър в своята благодарност, принуди стария капитан да се оттегли в пенсия и го извика да служи в лондонския двор. Влиянието на барона му дойде много добре и той бързо започна да се изкачва по стълбицата на политическата кариера.

Очите на Ейвъри блеснаха и той си наля още една чаша от огнената течност.

В спомените му това беше прекрасно време, непрекъснат кръговрат от важни приеми и срещи, а вечер — балове и банкети в обществото. И на всички тях се появяваше една бледоруса красавица, останала наскоро вдовица, жена с много благородно потекло. Но при цялата си тъга тя все пак не отхвърляше вниманието, което ѝ оказваше започналият леко да побелява Флеминг. Ейвъри научи, че предишният ѝ съпруг бил ирландски бунтовник и голям злодей, който наскоро след сватбата окачил на въжето цяла лодка пленници от войниците на

Негово Величество. Междувременно Ейвъри се беше влюбил безнадеждно в нея и без да се интересува, че по-рано тя е обичала един омразен враг на свободата, я принуди да се омъжи за него.

Тя роди дете, момиченце, с толкова черни къдрици, колкото светли бяха нейните коси. Две години по-късно на бял свят се появи и син, истинско копие на баща си, с кестенявата си коса и здравия, розов цвят на лицето. Една година след раждането на сина си, Ейвъри се изкачи още по-нагоре по стъпалата на успеха. Новият пост обаче изискваше умения, които бяха далеч над възможностите и знанията му. Ала той го отведе в лондонските клубове и при игралните маси. Плахо и със страхопочитание Ейвъри се присъединяваше към играещите като гъска в деня на свети Мартин, която не знае какво я очаква. Въпреки предупрежденията на жена си той играеше, залагайки твърде големи суми, заложи дори и на един кон, който, както стана ясно, пристигна на финала последен.

Неговата невъздържаност в хазарта и некадърността му в работата донесоха на барона толкова много неприятности, че не след дълго той отказа да приема посещенията му. Анджела Флеминг страдаше мълчаливо. Тя беше принудена да гледа как състоянието ѝ се топи, без да остане нищо дори за зестра на дъщеря ѝ, освен онова, което никой не би могъл да отнеме: средствата за възпитанието и всестранната ѝ подготовка.

— Проклетата да е глупостта ѝ! — избоботи Ейвъри. — Проклетата да е и всяка монета, която беше пръсната за това момиче... О, боже, и до днес бих могъл да си живея в Лондон!

Преди доста години той беше уволнен от високия си пост и беше изпратен в северната част на страната, където го назначиха за кмет на Маубъри и където лорд Талбот направляваше дискретно, но твърдо неговите прости и ограничени действия. Когато напусна Лондон, Ейвъри остави дълговете си неизплатени, тъй като вече не се страхуваше от затвора, правейки си сметка, че в тази северна провинция е надеждно защитен от всякакви разкрития. Тук той видя възможност да започне всичко отначало и да докаже, че е един високоинтелигентен мъж.

После почина Анджела и той бързо я прежали. Веселата игра на карти му се струваше най-подходящото средство за утешение след загубата. Свикна да прекарва края на седмицата заедно с Фарел в

Уиркинтън или да се среща един-два пъти седмично със стари приятели за по една игричка в кръчмата на Маубъри. Подтикван от своето непреодолимо влечение към комара, той често посещаваше квартала около пристанището, където беше сигурен, че ще срещне някое ново лице с пълна кесия. Вероятно някои моряци се досещаха, че успехът в играта се дължи по-скоро на сърчните пръсти, отколкото на късмета му. Все пак нито един обикновен моряк не би се осмелил да каже дума в очите на такъв изтънчен господин. Каквото и да ставаше, Ейвъри прилагаше способностите си само когато залаганията бяха високи и той искаше да прибере цялата миза. Все пак не беше чак такъв егоист и от време на време черпеше моряците с по една-две чашки ром от спечелените пари. По принцип обаче моряците не обичаха да губят, особено шумните и нахакани янки. Дълбоко в себе си Ейвъри допускаше, че не един или двама са се оплакали от него на своите капитани.

Как се проклинаше, че не беше малко по-внимателен, когато Кристофър Сатън го попита дали иска да играе с него. Обикновено капитаните лесно се разпознаваха, но Сатън съвсем нямаше вид на такъв. По-скоро правеше впечатление на добре сложен и елегантно облечен благородник. Изразите, които употребяваше, бяха изискани като на някой лорд от кралския двор, а маниерите му бяха безупречни. Абсолютно по нищо не личеше, че този мъж има собствен кораб в пристанището и че освен него притежава цяла флота.

Съдържанието на кесията му беше впечатлило Ейвъри толкова много, че той бе решил на всяка цена да му измъкне голяма част от него. Кръвта се качи в главата му — до такава степен беше възбуден от предизвикателството. За всеки случай обеща на всички присъстващи, че ще станат свидетели на една вълнуваща игра.

Моряците и техните момичета застанаха плътно до масата. Известно време Ейвъри играеше честно и беше оставил на Фортуна да разпределя щастието. Когато обаче залогът се покачи, той започна да хитрува и да задържа картите, които получаваше. От другата страна на масата под тежките клепачи блестяха две зорки очи и от време на време за секунди учтивата усмивка изчезваше от красивото и загоряло лице на неговия противник. Въпреки това, когато Сатън се наведе над масата и разтвори сакото му, под което пред очите на всички се показаха скритите карти, Ейвъри занемя от изненада. Той се опита с

всички средства да отхвърли обвинението в измама, оглеждаше тъпо и заекваше. На безполезните му уверения не вярваше никой, а той — това много добре си го спомняше — започна да се озърта наоколо притеснено и съвсем безпомощно, търсейки подкрепа и защита, докато най-после влезе Фарел и побърза да спаси честта на баща си. Но той не се беше научил да познава хората и затова високомерно беше предизвикал непознатия на дуел.

Лицето на Ейвъри помръкна. Неговата непредпазливост беше причина сега синът му да живее с осакатена ръка, с която не можеше повече да си служи. Но как би могъл да признае това пред друг, освен пред себе си? Беше се надявал, че Фарел ще убие контето и с това ще ликвидира дълга му. Дължеше цели две хиляди фунта на противника си! Защо съдбата поне веднъж не се показва благосклонна към него? Защо Фарел не можа да го убие? Макар че Сатън притежаваше цяла флотилия, нито една жива душа в Англия не би скърбяла за него. За един чужденец! Един непотребен янки!

Ейвъри изръмжа и сгърчи лице, когато си спомни за моряците от кораба на този янки, който носеше името „Кристина“. Те бяха избухнали в ликуващ смях, потупваха контето по раменете и с уважение го наричаха мистър Сатън. Проклети да са, така диво се радваха на победата му, та Ейвъри и до днес беше напълно убеден, че биха се хвърлили в най-жестокия бой, за да го защитят. За този янки всичко се нареждаше по най-добрия начин, но за семейство Флеминг настъпиха лоши времена.

Слухът, че е измамник, се разпространи по-бързо и от чума и всичките му кредитори го подгониха заради сумите, които им дължеше.

Тежките, превити рамене на Ейвъри се смъкнаха още повече от униние. Какво би могъл да направи сега — един притиснат от всички страни баща? С осакатен син! С образована, но претенциозна дъщеря! Как да се справи с всичко това?

Мозъкът му трескаво заработи, обмисляйки как да омъжи дъщеря си. Може би някой богат търговец от околностите на Уиркинтън ще се заинтересува, като чуе за красотата на Ирайн и за нейните способности. Макар и на възраст, Смадли Гудфийлд ценеше младостта у дамите и беше сигурен, че ще се намери такава, която да отговаря на вкуса му. Единственият му недостатък, който

притесняваше Ейвъри, беше дълбоката му любов към златото и убеждението да не се разделя с нито една монета без крайна необходимост. Но ако някое сладко младо създание стоплеше кръвта и леглото му, вероятно Смадли би се показал по-щедър. Към това можеше да се прибави и предимството, че поради напредналата си възраст той вероятно нямаше да живее още дълго. Пред очите на Ейвъри изплува картината на една овдовяла Ирайн, свободна и богата. Но дали ще се развият събитията така, както ги виждаше в мечтите си, за да се наслаждава той отново на радостите на живота?

Ейвъри се почеса по брадясалата буза и една сърдита гримаса изкриви устните му. Да, щеше да го направи! Още щом съмне, ще отпътува за Уиркинтън и ще направи на застаряващия търговец своето предложение. Ейвъри беше сигурен, че мъжът ще се съгласи. После щеше да съобщи новината на дъщеря си и вече я виждаше на път към Смадли Гудфийлд. Естествено — в това Ейвъри беше напълно сигурен — Ирайн нямаше да се зарадва на този избор, но тя би трябвало да понесе разочарованието си с достойнство. Майка ѝ в края на краищата също го беше направила.

От тези планове настроението му се повиши и Ейвъри отново посегна към гарафата, за да полее взетото решение. След това се надигна от мястото си и нахлупи шапката ниско зад очите си. По това време някои от приятелите му се обзалагаха в кръчмата какъв фураж ще се появи най-рано на пазара в Маубъри, или пък дали ще се предлагат овце или гъски. В очакване Смадли Гудфийлд да стане член на семейството, може би и той трябваше да се включи в тези облози.

За пътниците, пък и за жителите на селото, кръчмата „При глигана“ в Маубъри беше едно приятно място за срещи, където можеха да се видят и някои нови хора. Масивни, наскоро полирани дървени колони носеха горния етаж на заведението, който предлагаше поинтимна, почти домашна атмосфера на посетителите, за разлика от долния салон. Остър дъх на силни питиета и апетитни миризми на печено месо проникваха във всички ъгли на кръчмата. Шишета, пълни с ром и уиски, заемаха цялата стена, пред която стоеше кръчмарят, винаги с влажна кърпа за бърсане на тезгяха в ръце. От време на време той хвърляше по един поглед към пияния мъж, дремещ в ъгъла на бара,

докато едно от момичетата сервитьорки пъргаво притичваше насам-натам и слагаше пред мъжете по масите пълни чинии и кани с вино.

До прозореца седеше Кристофър Сатън. Той подхвърли няколко монети върху плота на масата, за да плати поръчките, които беше направил дотук със Сайлърс Чамбърс. След това лениво се облегна на стола и с наслада изпи остатъка от бирата си. Кучешкият лай откъм улицата съпровождаше сравнително бързото отпътуване на мистър Чамбърс с неговата невзрачна карета. Кристофър се усмихваше весело, наблюдавайки го през стъклото на прозореца. Човекът явно беше объркан от разправията в семейство Флеминг и когато Сатън му поръча още едно питие, той с охота го прие и призна, че междувременно вече е размислил и е решил да не бърза да взема момичето за жена. Изглежда, че кметът прекалено силно беше подчертал колко плаха и затворена е дъщеря му. И макар че той ни най-малко не беше преувеличил с описанието на нейната красота, мистър Сайлърс заяви, че се осмелява да се усъмни в смиреността и кротостта ѝ. Момичето беше доказало, че притежава доста повече жар, отколкото той беше в състояние да понесе. Беше само един миролюбив човек, добросъвестен и предпазлив, и твърдо беше начертал жизнения си път. Да се наслаждава на една толкова млада и красива жена, и да вярва, че тя ще е само негова, беше твърде съмнителен лукс. При това опасността от разгръщането на такъв темперамент сериозно го безпокоеше.

Кристофър не показва, че е недоволен, когато Сайлърс Чамбърс поиска да го напусне. Да, всичко се беше развило много добре. Никакви заплашителни предупреждения или груби намеци не бяха необходими, за да се убие желанието на Сайлърс да се върне в къщата на Флеминг. Само две-три невинни забележки, приятелско кимване, незаангажирано повдигане на раменете плюс състрадателна физиономия бяха достатъчни, за да убедят човечеца, че трябва да бъде много предпазлив с избора на жена. Сайлърс, изглежда, твърдо реши да се придържа към мъдрите съвети на Сатън. Най-накрая той заключи на глас, че е длъжен да опази своето малко състояние и че човек би следвало да бъде много внимателен, когато става въпрос за такова сериозно нещо като женитбата.

Кристофър усещаше, че зад гърба му стои някой, и когато обърна глава, видя някакъв пияница, нисък на ръст и със сплъстена коса, който

се взираше в чашата, оставена на масата от Сайлърс.

— В... вие сте чужденец... какво... търси тук един чужденец, господине? — попита пияният.

Не беше трудно да се отгатне какво води човека към неговата маса. Кристофър обаче се интересуваше от Маубъри и неговия кмет. Беше решил да разпита за клюките в селото. Той приветливо кимна и лицето на мъжа се озари от широка усмивка, при която се показаха развалените му зъби. Той обаче веднага премести погледа си отново върху каната.

— Мога... л-ли... да седна при вас-с-с, господине?

С кимване Кристофър го покани да заеме мястото, където до преди малко бе седял Сайлърс. Още неуспял да се намести удобно, човекът грабна чашата и изпи остатъка от бирата.

Кристофър повика с поглед момичето и поръча:

— Донеси на моя приятел още една бира — заповяда той. — А може би и малко месо, за да си подложи на стомаха.

— Вие сте истински светец, господине! — избоботи мъжът с подпухналите си устни и наведе замислено месестия си нос. Пурпурночервени жилки прорязваха цялото му лице, а лявото от безизразните му сини очи беше покрито с бяла ципа. Той се озърташе неспокойно в очакване на поръчката. Жената му донесе каната с бира и една дървена чиния, пълна с месо. След това се наведе над масата, за да вземе монетите. Тя дари Кристофър с предразполагащ смях и му предложи своя чар, разтваряйки леко блузата си. Неочаквано Бен удари с кокалестата си ръка по масата и изплаши както благодетеля си, така и момичето.

— Внимавай... н-не... ти прилича да правиш така, Моли! — измърмори той. — Тук има по десет пенса за всяка бира и още нещо отгоре. Ззначич... смятай правилно. Или си рече, че можеш да вземеш всичко, което е оставено на масата. Но ти не помисли за клетия Бен. А освен това не искам да ограбваш моя приятел!

Кристофър се покашля, за да прикрие смеха си, а Моли хвърли зъл поглед към неговия „защитник“. Все пак тя старателно преброи монетите и изчезна. Доволен, Бен се обърна пак към бирата и яденето си.

— За т-тебе... е, Бен. Ще бъдете добре, когато Бен се грижи за вас, господине! — измърмори той и обърса уста със скъсания си ръкав.

После отпи една дълбока глътка от халбата и въздъхна тежко. — Тук няма толкова мили хора, дори изобщо няма такива, които да ми направят добро. Такъв фин човек, какъвто седи срещу мене, не, н-не. Старият Бен ще ви пази винаги, господине, да, ще ви пази!

— Търсиш ли работа? — попита го Кристофър.

Мъжът повдигна мършавите си рамене:

— Няма такава душа, която да се смили над стария Бен. Но той невинаги е бил такъв! Старият Бен е служил на кораб на Негово Величество. На старото дървено корито, преди повече от двайсет години! — Той потърка замислено брадата си и се загледа в добре облечения мъж. — Не съм ли ви виждал на палубата? Най-горе! Дори не само веднъж, май два пъти?

— Може би един-два пъти — отвърна Кристофър. — Но сега съм на сушата. Или поне за известно време.

— Искате да отседнете тук, в странноприемницата?

Когато той кимна, Бен вече беше готов със следващия въпрос:

— Търсите значи къде да се установите? Жилище ли искате?

— Е, и? Ти можеш ли да ми предложиш нещо, ако е така? — попита на свой ред Кристофър.

Мътният поглед на Бен се спря върху него. Облегна се назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Предполагам, че изтънченият господин си търси хубава къща с дворче или нещо подобно? В такъв случай обаче не сте попаднали на правилния адрес! Лорд Талбот е сложил ръка на всичко свястно, което може да се намери в околността. Но бихте могли и да извадите късмет, ако се заинтересувате от дъщеря му. Е, да, не е чак толкова просто да я омъжи. Лордът търси за нея човек с положение. Разбирате ли? Но доколкото чувам, не е лесно всичко да стане по волята му. С нея самата не е много трудно. — Той се закиска. — Тя ще ви хареса, о, да, сигурен съм! Тя разбира от мъже.

Кристофър му отвърна със смях:

— Знаеш ли, в момента съвсем не мисля за женитба!

— Е, добре... ако не гледах на вас като на приятел, нямаше да ви кажа, но сега ви съветвам да прескочите до кмета и да погледнете неговата щерка. Тя е единственият човек в Маубъри, който съчувства на стария Бен и му дава по нещо, когато мине покрай задната врата. —

Той сложи ръка пред устата си, засмя се, после си избърса носа. — Естествено кметът би дошъл направо с камшика, ако знаеше това.

— Ако един ден стигна до мисълта да си търся някое момиче за жена, ще имам предвид твоите предложения. — Зелените му очи блестяха над ръба на чашата, когато Кристофър отпи голяма глътка от питието си.

— Ах, да, внимавайте обаче — щерката на кмета няма никаква зестра. — Бен вдигна предупредително пръст. — Кметът не може да си го позволи. А освен това няма и земя или нещо подобно. Виж, при Талбот е по-друго... — Зачервените му очи оглеждаха внимателно всяка подробност от облеклото на стоящия срещу него човек. — Разбира се, вие не ламтите за богатството на някой друг, то изобщо не ви трябва. Но дори и да искахте да се сдобие с нещо повече, тук вече няма никаква земя. — Той замълча и отново повдигна кривия си пръст. — Освен може би старата съборетина, която изгоря преди няколко години. Сакстън Хол, така се казваше тя, господине, но сега там са останали само камъни, дори няма и врата, през която да се влезе.

— И защо?

— Всички от семейство Сакстън бяха убити или пък избягаха оттук. Някои казват, че са ги нападнали шотландците, други обаче не вярват. Преди много, много години старият лорд бил изведен посред нощ навън и намушкан с шотландски меч. Жена му и синовете му успели да избягат и никой повече не чул нищо за тях, допреди... о... отдавна... приблизително три... или може би бяха четири... години, когато единият се върна. И предяви претенции да си получи всичко обратно. О, той беше наистина един горд млад човек. Висок и строен като вас. Очите му пронизваха всеки, когато се ядосаше. И тъкмо когато кракът му стъпи на собствената му земя, отново лумна огън — и той стана на пепел... някои казват, че пак били шотландците. — Бен тръсна чорлавата си глава. — Но други пък твърдят, че не били те.

Любопитството на Кристофър беше събудено:

— Искаш да кажеш, че не са били шотландците?

Бен поклати глава.

— Има някои, които си мислят, че знаят, и други, които не знаят. Човек просто не може да бъде сигурен.

— Но ти знаеш — настояваше Кристофър. — Умен човек като теб трябва да знае.

Бен погледна накриво събеседника си:

— Брей, господине. Все пак умея да си служа и с петте сетива, а през хубавите времена стария Бен много го биваше. Повечето момчета си мислят, че съм изкуфял от рома. Но аз ще им кажа, че Бен има както зорки очи, така и остър слух и знае да гледа и да слуша какво става наоколо.

Той се наведе над масата, за да бъде по-близо до своя нов приятел, и снижавайки глас, зашепна:

— Мога да ви разкажа няколко историйки за хората тук, от които ще ви настръхнат косите. Ха, а вие бихте ли се смели, ако видите жив човек да гори, а? — Изпълнен със загриженост, той поклати глава. — Но по-хубаво да не говоря за това. Не е добре за мен.

Кристофър кимна на Моли и ѝ подхвърли една монета, когато тя донесе на Бен нова халба бира. Към него тя беше самата сърдечност и му отправи примамлива усмивка. Когато обаче погледна стария нехранимайко насреща му, устните ѝ се разтегнаха в ехидна гримаса, тя отметна глава назад и тръгна да си върши работата, обслужвайки мъжете, насядали около огнището.

Бен отпи една голяма глътка от пълната кана и се облегна на стола.

— Вие сте добър приятел, господине, заклевам се в гроба на майка си, така е.

Набит мъжага с огненочервена коса, която, сплетена на плитка, се подаваше изпод тривърхата му шапка, отвори вратата към салона. Той си изчисти калта от ботушите и изтръска дъждовните капки от палтото си. Плътено зад него вървеше друг мъж, който много приличаше на първия и чието ляво ухо трепкаше от някакъв несъзнателен тик.

Бен сгуши глава в раменете, сякаш искаше, ако е възможно, да не бъде забелязан от новодошлите. Бързо изпи остатъка от бирата си, преди да се надигне от стола.

— А сега трябва да си вървя, господине, за голямо мое съжаление.

Двамата мъже се запътиха към бара, а в същия момент Бен се шмугна през вратата и забърза с развети крачоли надолу по улицата, озърна се още веднъж през рамо назад, и зави зад ъгъла.

— Тими Сиърс! — извика гостилничарят и се засмя. — Измина доста време, откакто ви видях за последен път. Вече се питах дали не сте потънали в земята, дали черната не ви е погълнала.

— Погълна ме, Джейми — избоботи рижавият, — но дяволът отново ме измъкна на бял свят.

— О, та вие самият сте червенокосият дявол, вие самият, Тими, момчето ми.

Кръчмарят взе няколко кани и ги напълни с бира от бурето. Постави ги на голия тезгях и с обиграно движение ги плъзна към двамата. Опърпаният тъмнокос мъж с неспокойното ухо взе едната, облиза жадно устните си, надигна я и тъкмо се канеше да я изпие, когато придружителят му гневно свали ръката му надолу.

— Охлади нетърпението си, Хаги. Наистина, откакто падна от коня и си разби главата, се държиш като някое дете. Запомни най-после, няма да вземаш нищо, което ми принадлежи! Това ще трябва да си го запишеш, ако искаш да си с мене, разбрано?

Мъжът кимна покорно и радостно. Тими Сиърс най-после натопи устните си в пяната, образувала се в горния край на каната. Хаги го гледаше и премляскваше, докато той отпи и втората глътка, след това грабна бързо своята бира и започна жадно да пие.

— Какво правите вие двамата тук в такъв ден? — любопитства гостилничарят.

Сиърс се засмя, остави каната и удари с широката си длан по тезгяха.

— Това е единственото място, където мога да избягам от проклетата си жена.

Моли се приближи, погали гърдите си и се засмя, гледайки го в очите.

— Мислех, че си дошъл заради мене, Тими.

Като някаква мечка мъжът награби момичето и го завъртя толкова силно около себе си, че то започна да писка от удоволствие. Когато отново го остави на крака, той затърси нещо във вътрешния джоб на палтото си, извади оттам една златна монета и с крива усмивка я завъртя пред очите ѝ, стискайки я между пръстите си. Тя възбудено се засмя и бързо посегна към парата, която веднага изчезна в деколтето на блузата ѝ. Моли заподскача весело и се отдалечи, като хвърли през рамо една мамеща усмивка. В очите ѝ се четеше

многозначителна покана и не беше нужно да казва нито дума, когато тръгна нагоре по стълбата, а той я последва забързано. Хагарт Бентуърт остави каната си на тезгяха и тръгна след тях. Когато се качи горе, едва не се спъна в краката на своя придружител и Сиърс за малко щеше да се строполи по стълбата. С голямо усилие той успя да запази равновесие. Обърна се и в очите му блесна див пламък.

— Не тук горе, Хаги! — озъби му се той. — Тук не можеш да ме последваш. Иди и изпий още една бира. — Той блъсна назад приятеля си и се загледа в заоблените хълбоци на момичето.

Кристофър се усмихна, вдигна чашата си и тогава отново забеляза някаква сянка наблизко. Тъмнокосият човек, който преди това седеше на една обикновена дървена маса, сега се беше изправил до него и се беше подпрял на облегалката на стола, от който току-що бе станал Бен. Имаше стойка на офицер, макар че облеклото му не даваше повод за такова предположение. Мускулестото му тяло беше облечено с кожена жилетка без ръкави и дебела вълнена риза, а бричовите, които му стояха много добре, бяха пъхнати във високи ботуши.

— Мога ли за малко да ви направя компания, сър? — Той не дочака отговора и седна на стола срещу Кристофър. Мъжът разкопча жилетката си, оправя двата пистолета, втъкнати в колана му, след това се отпусна и сложи ръце върху облегалките на стола.

— Старият Бен си изпроси от вас някоя и друга бира, а?

Кристофър гледеше мълчаливо мъжа и се питаше защо ли го заговори. Това, че не бързаше с отговора, би трябвало да ядоса неканения гост. Той обаче дари Кристофър с лека, обезоръжаваща усмивка.

— Извинете, сър. — Той протегна приятелски ръка. — Аз съм Алън Паркър, шериф на Маубъри. Назначен съм от лорд Талбот, за да опазвам реда тук.

Кристофър пое протегнатата ръка, погледна изпитателно човека и му каза името си. Шерифът не даде да се разбере дали вече го е чувал, макар Кристофър да беше сигурен, че мълвата за състоялия се дуел е стигнала до ушите му.

— Мисля, че влиза в задълженията ми да предпазвам чужденците от Бен. Често в главата му се въртят духове, демони и други адски същества — зависи какво е пил. Човек просто не трябва да го взема на сериозно.

Кристофър се засмя:

— Очевидно е така.

Шерифът го погледна замислено.

— Не мога да си спомня дали не съм ви виждал и друг път тук. От околността ли сте?

— Имам градска къща в Лондон. Но един от моите кораби се намира в пристанището на Уиркинтън и затова съм дошъл тук. — Кристофър побърза да обясни и по каква причина корабът му се намира в това пристанище. — Ще остана в Маубъри, докато уредя работите си.

— Що за работи са това, ако смея да попитам?

— Дойдох тук, за да си прибера парите, които един човек ми дължи. Но тъй като той явно няма възможност да ми се издължи сега, може би ще се наложи да поостана някое време, така да се каже, за да го подтикна по-бързо да намери сумата. Да, и както изглежда, май ще трябва да си потърся квартира.

Шерифът отново се облегна на стола и се засмя.

— Може би ще бъде по-добре, вместо да чакате парите в брой, да се задоволите с нещо друго.

Крива усмивка премина по лицето на Кристофър.

— Точно това е и моето желание, но, страхувам се, че човекът упорства и изобщо не смята да връща дълга си.

— Е, ако все пак сериозно мислите да си търсите жилище тук, трябва да ви кажа, че извън странноприемницата трудно ще си намерите място.

— Бен говореше за някаква господарска къща, която изгоряла преди няколко години. Разправяше, че собственикът на къщата бил убит, а той не знаел да има други роднини, които да предявяват претенции за земята.

Шерифът неспокойно прекара ръка през черната си коса.

— Аз също посетих мястото веднага, след като станах шериф тук. Бях чул слухове, че човекът бил изгорял в пламъците, но не намерих останки от трупа. От самата къща все още стои по-голямата част. Само новото ѝ крило изгоря, то беше от дърво. Камъкът на старата сграда спря пламъците. От пожара насам къщата стои празна... с изключение, както казват хората наоколо, на двата духа: на стария лорд с меч в гърдите и на другия — обгорял и ужасно обезобразен. —

Той сбърчи чело и леко поклати глава, като че ли от смущение. — И все пак арендаторите си вършат работата, сякаш очакват всеки миг Сакстънови да се върнат отново. А когато лорд Талбот се интересува от земите, отговориха му, че семейството все още не е отстъпило владенията си и че данъците им се плащат редовно.

— Кой получава наемите?

За секунда Алън го погледна объркано.

— Откъде казвате, че идвате?

— Какво общо има това с моя въпрос? — Кристофър смекчи думите си с усмивка.

— Само полюбопитствах — отвърна приятелски Алън.

— Идвам от Бостън, за да търся търговски пристанища за корабите си. — Той вдигна високо едната си вежда и погледна шерифа в очакване.

Алън сви рамене и продължи разговора.

— Доколкото знам, лорд Талбот събира наемите. Но той го прави повече или по-малко, за да услужи на семейството, докато бъдат регулирани парцелите.

— Значи в такъв случай лорд Талбот е и този, който плаща данъците?

— Не и ако желае да получи земята. Това би било глупаво от негова страна.

— Но тогава може би този лорд Сакстън изобщо не е мъртъв — помисли на глас Кристофър. Той стана и взе наметалото си.

— От три години съм тук шериф и все още не съм видял или чул нещо, което да доказва, че той е жив — увери го Алън. Той погледна през прозореца тъкмо когато навън премина една голяма карета, и скочи на крака. — Това е каретата на лорд Талбот. Той знае много повече за Сакстън Хол, отколкото всеки друг човек в околността. Елате, ще ви представя. — По лицето на Алън премина лека усмивка. — Ако имате късмет, и дъщеря му Клаудия ще бъде с него.

Кристофър сложи шапката си и последва шерифа през салона, след това излязоха и прекосиха покритата с калдъръм улица. Една голяма, красива карета стоеше близо до странноприемницата, а кочияшът слезе, за да постави малко столче пред украсената с герб вратичка. Гербът в по-голямата си част се състоеше от доста объркани орнаменти, сред които имаше три странни черти, но те не биеха много

на очи. На тази прекрасна карета би завидял и самият крал, а когато лорд Талбот слезе от нея, всички забелязаха, че външният му вид беше не по-малко впечатляващ, както се бе издокарал целият в брокат, дантели и коприна, характерни по-скоро за отминалите времена. Изглеждаше на средна възраст и явно се поддържаше много добре. Той погледна към вратата на каретата и подаде ръка на млада жена, чийто тънък силует с черни коси от разстояние много напомняше на Ирайн Флеминг. И все пак, когато тя се приближи, Кристофър видя, че нейната хубост далеч не може да се мери с тази на Ирайн. Очите ѝ се стесняваха във външните си ъгли и като че ли им липсваше тежестта на миглите, които обграждаха зениците с цвят на аметист. Макар че човек не би могъл да нарече чертите ѝ груби, те все пак не бяха така фини и деликатни като на Ирайн. А и кожата ѝ нямаше толкова светъл и чист тен. От друга страна обаче, нито едно момиче не би успяло да постигне нейната грация и изисканост.

Клаудия Талбот застана до баща си. Тя наметна грижливо кадифената качулка върху главата си, за да запази прелестната си прическа от дъждеца, и след това пое подадената от баща ѝ ръка. Погледът ѝ се плъзна към Кристофър, бавен, изпитателен поглед, който несъмнено оценяваше достойнствата на външния му вид.

— Но, Алън — измърмори тя, когато двамата мъже се приближиха. — Никога не съм допускала, че ще хукнете по улицата, за да ми представят някого. Не сте ли поне мъничко ревнив?

Шерифът се засмя и отговори на кокетната ѝ забележка:

— О, Клаудия, вярвам, че ще ми останете вярна, дори да ви представя цял полк мъже. — С възторжен жест той посочи мъжа до себе си. — Позволете да ви запозная с Кристофър Сатън от Бостън. Ако се съди по облеклото му — джентълмен, и, струва ми се, още един мъж, готов да падне в краката ви, сразен от вашия чар.

— За мен е чест, мис Талбот! — каза Кристофър и галантно се приведе над ръката ѝ, облечена в ръкавица.

— Боже господи, колко сте висок! — отбеляза тя закачливо.

Кристофър познаваше добре похватите на дръзките жени и веднага схвана смелото примигване на очите ѝ. В случай че копнееше за женска компания, явно току-що му беше отправено предложение.

— А този достоен за уважение господин е лорд Нейджъл Талбот — продължи Алън церемонията по представянето.

— Сатън... Сатън... — повтори лорд Талбот замислено. — Чувал съм това име някъде.

— Може би си спомняте за мене поради недоразумението, което имах преди няколко седмици с кмета — предположи Кристофър.

Лорд Талбот го загледа с интерес.

— Аха, значи вие сте този, който се дуелира с Фарел, така ли? Е, няма да ви упреквам за това. Този невъзпитан младеж създава неприятности навсякъде, където стъпи кракът му.

— Мистър Сатън е по делова работа в Маубъри — рече Алън. — Искате да си купите жилище по тези места.

Лорд Талбот се засмя доволно.

— Тогава ви пожелавам щастие, сър. Това е голяма работа — да се купуват земя и имот. Най-важно е обаче да вложите достатъчно пари, за да бъде всичко сигурно и трайно. Човек трябва да е доста богат, за да направи сполучлива покупка.

Кристофър улови в погледа му скрития въпрос.

— Имам предвид Сакстън Хол.

— О, да не би да искате да купите къщата? — намеси се Клаудия със сладко гласче. — Та тя е почти изгоряла и е пълна с духове. Всеки човек в околността ще ви каже, че това място носи нещастие.

— Наистина не мога да си представя, че един чужденец си е поставил за цел да се сдобие със земите и къщата! — Лорд Талбот погледна изпитателно младия янки. — Имате ли професия, или сте човек, отдаден на свободата си?

— По малко и от двете. — Зъбите на Кристофър блеснаха в бърза усмивка. — Притежавам много кораби по всички пристанища на света, но освен това с радост се отдавам на безделието и удоволствията.

В очите на Клаудия трепна ново пламъче:

— Трябва да сте страшно богат.

Кристофър небрежно вдигна рамене.

— Е, имам достатъчно, за да си позволя някои забавления.

— Сакстън Хол заедно със земите около него би бил чудесна придобивка, но за съжаление не се продава. — Лорд Талбот се засмя кратко. — Ако беше така, аз отдавна щях да съм го взел за себе си.

— Папа, ти би притежавал цяла Англия, ако кралят разрешаваше — отбеляза закачливо Клаудия и го потупа по ръката.

Усмивката, с която лордът я погледна, беше тъжна:

— Това е необходимо, за да мога да поддържам лукса, в който живееш.

Клаудия захихика:

— Тъкмо се сетих, папа, обещах на шивачката да потърся плат за нова рокля. Но знам, че имаш сметки за уреждане с кмета, затова трябва да си намеря друг придружител. — Крайчетата на устните ѝ се повдигнаха палаво, когато очите ѝ срещнаха погледа на Кристофър.

— Мога ли да ви помоля да ме придружите, мистър Сатън?

— Клаудия! — Гласът на баща ѝ беше изпълнен с ужасен упрек. — Та ти току-що се запозна с младия господин!

— Папа, всички що-годе приемливи млади мъже в околността изпитват смъртен страх от теб — противопостави му се Клаудия с тон, който не търпеше възражения. — Ако не поема инициативата в свои ръце, сигурно ще си умра като стара мома.

Устните на Кристофър трепнаха весело, когато погледна баща ѝ. Лордът изглеждаше доста уплашен от сарказма на дъщеря си.

— С ваше позволение, сър.

Лорд Талбот неохотно кимна, а Алън се захили, когато Кристофър услужливо подаде ръката си на Клаудия.

Със самодоволно кимване Клаудия я пое и тръгна до него, вдигнала триумфално глава. С този придружител би предизвикала завистта на всяка жена в Маубъри. И когато видя зад прозореца на кметската къща една самотна фигура, обля я вълна на възбуда, тъй като усещаше погледа на Ирайн в гърба си още дълго време. Клаудия мразеше сравненията, които непрекъснато се правеха между нея и другото красиво момиче. Разбира се, тя изпитваше дълбока радост, когато някой описваше ужасните кандидати, които кметът водел на дъщеря си. Най-съкровено желание на Клаудия беше да види това момиче впримчено в брак с някой от ония отвратителни старчоци.

— Изглежда, че Клаудия си намери играчка, с която да се позабавлява известно време — забеляза Алън, обзет от добро настроение.

Лорд Талбот изстена, преструвайки се на измъчен:

— Съжалявам, че майка ѝ не поживя още няколко години. Като знаете как непрекъснато мърмори Клаудия, можете да си представите колко големи са ядовете ми.

Шерифът се засмя и посочи с глава към кметската къща:

— Клаудия каза, че сте имали сметки за уреждане с нашия кмет. Да дойда ли с вас?

Лордът отхвърли предложението му.

— Не, става въпрос за лични работи. — Той посочи към отдалечаващата се двойка. — Но все пак можете да направите нещо за мен. Хвърляйте по едно око на този нахален младеж. Мисълта, някакъв си янки да ми влезе в къщата, съвсем не ми харесва.

Алън се засмя:

— Ще направя каквото мога, милорд.

— Тогава ви напускам и вярвам, че ще се погрижите за всичко.

Лорд Талбот решително закричи към малката къща на кмета и почука по вратата със сребърната дръжка на бастуна си за разходка. Отначало никой не го чу и той тъкмо започна да се чуди коя ли може да е причината, когато вратата леко се откряхна. Ирайн надзърна и по лицето ѝ пролича, че този гост не ѝ беше по-приятен от Сайлъс Чамбърс.

Лорд Талбот бутна вратата с бастуна си и принуди момичето да отстъпи.

— Не ме гледайте през пролуката, Ирайн. — Той се засмя, хвърляйки поглед към нея. — Искам добре да виждам хората, с които говоря. Вкъщи ли е баща ви?

Объркана и малко нервна, Ирайн направи лек реверанс и бързо отговори:

— О, не, сър. Има някаква работа в селото. Не съм много сигурна, но вероятно ще си дойде всеки момент.

— Е, добре, тогава ще го почакам до огъня, ако разрешите. Ужасен ден е днес.

Лорд Талбот забърза към нея, спря се, подаде ѝ палтото и тривърхата си шапка и влезе в дневната. Той не обърна внимание на лошото настроение на Ирайн, остави я да затвори вратата и да окачи мократа му дреха на закачалката. Когато и тя дойде в стаята, го намери вече седнал на един люлеещ се стол близо до камината. Беше праметнал крак върху крак и под края на дългото му пардесю се виждаха стъпалата му, обути във фини сиви чорапи. Топлина заблестя в очите на лорда, когато я видя да влиза, и той я дари с усмивка, за която се надяваше, че изглежда съвсем бащинска.

— Скъпа моя Ирайн, вие прекрасно изпълнявате задълженията си. Само като гледам колко добре поддържате къщата, откакто си отиде майка ви! Сигурен съм, че сте щастлива тук. А и баща ви, изглежда, добре се справя със службата си. Да, но напоследък ми прави впечатление...

Той продължи да бърбори, наблюдавайки как момичето се движи напред-назад из стаята. Говореше, без да спира, или пък правеше многозначителни паузи, за да привлече вниманието ѝ и да намали напрежението, тъй като тя му изглеждаше твърде неспокойна. В края на краищата тя беше едно много привлекателно момиче, макар че беше чудно как мухльо като Ейвъри Флеминг е могъл да сътвори такава красота.

Ирайн го слушаше с половин ухо, докато гласът му стана монотонен. Тя добре знаеше лошата репутация на Нейджъл Талбот. Неговите подвизи бяха любима тема за подигравки и клюки. Тя ги слушаше, откакто бяха дошли да живеят в Маубъри. Същевременно се стремеше да се движи близо до прозорците към улицата, за да не би любопитните (а тя знаеше, че винаги ще се намерят такива) да я обвинят, че се е уединила твърде интимно с него.

— Ще направя чай, докато чакаме — предложи тя колебливо. После разпали огъня, сложи още едно парче торф и закачи котлето с вода на куката.

Нейджъл Талбот наблюдаваше Ирайн с все по-нарастващ копнеж. Бяха изминали няколко седмици от пътуването му до Лондон, където посещаваше луксозните апартаменти на своите любвеобилни и елегантни приятелки. Беше наистина учудващо, че този така рядък и скъпоценен плод още не е в неговата градина. Но ако се вземе предвид женствената невъзмутимост на Ирайн, която не всеки можеше да разбере, ставаше ясно защо не я беше забелязал досега. Нахалните и дръзки момичета веднага привличаха вниманието, но те невинаги бяха най-подходящите. Ирайн Флеминг определено беше от най-добро качество и без съмнение — неопетнена.

В главата му се появи картина, в която тя беше облечена само с фуста и корсет, разкриващ гърдите ѝ, а талията ѝ беше толкова тънка, че можеше да бъде обхваната с длани. Той си представи как черната ѝ коса пада свободно върху меките ѝ рамене и очите му се разшириха, предвкушвайки удоволствието. Разбира се, тези кроежи бяха

извънредно деликатни и към тях трябваше да се пристъпва предпазливо.

Той нямаше никакво намерение да ѝ предлага брак, но Ейвъри нямаше да е толкова луд, че да отклони една по-прилична зестра за нея. Лорд Талбот се изправи и зае най-героичната си поза — лявата ръка върху дръжката на бастуна, а дясната под ревера на брокатеното пардесю, така че тя да може да се наслади на неговата мъжествена фигура. Едно обиграно момиче би погледнало с възхищение на това внушително зрелище, вместо да продължи да се занимава с незначителни неща.

— Моя мила, мила Ирайн...

Поради събудилия се в него копнеж гласът му прозвуча по-гръмко, отколкото той възнамеряваше. Ненадейността и силата, с която той произнесе думите, накараха Ирайн да се стресне така, че чашите и чинийките, които тъкмо държеше в ръцете си, зазвънтяха и едва не паднаха на пода. Тя ги остави нервно, скръсти треперещите си ръце и го погледна.

Лорд Талбот беше мъж с опит и отдавна бе прехвърлил младежка възраст. Той замълча и когато продължи наново, гласът му беше пълен с топлота:

— Извинете, Ирайн. Не исках да ви уплаша. Изведнъж ме споходи мисълта, че все още не съм ви опознал достатъчно. — Докато говореше, той малко по малко се приближаваше към нея. — Странно, не съм забелязал колко красива сте всъщност.

Той сложи своята дълга, тънка и добре поддържана ръка върху нейната, а Ирайн не виждаше начин да се отдръпне, тъй като зад нея беше бюфетът.

— Но, скъпа моя, вие треперите. — Той погледна в големите ѝ, изплашени очи и се засмя нежно. — Бедната Ирайн! Не се страхувайте, мила. За нищо на света не бих ви сторил нещо лошо. Тъкмо напротив, моето най-съкровено желание е ние... да се опознаем много... много по-добре. — В потвърждение на приятелските си чувства той потупа ръката ѝ.

Настъплението му обаче изведнъж беше прекъснато от звучно проклетие, идващо от горния етаж, а по стълбата се чува несигурно трополене и шум. Лорд Талбот отстъпи и остави Ирайн на прилично разстояние от себе си. В този момент през отворената врата с

препъване влезе Фарел. Той едва не се строполи на колене, с мъка му се удаде да се задържи изправен. Очите му налудничаво шареха наоколо. Беше успял да си облече една риза, която висеше разкопчана над панталоните му. Те пък бяха неприлично смъкнати почти до срамните му части, а пръстите на краката му се повдигаха и гърчеха над студените дъски на пода. След като успя най-после да насочи и двете си очи в една и съща посока и разпозна кой стои срещу него, Фарел зяпна от изненада.

— Лорд Талбот! — Той разтърка слепоочията си със здравата си ръка, за да успокои малко болезненото туптене в тях, и прокара пръсти през невчесаната си четина. — Милорд! — Думата едва се откъсна от устните му. После промърмори нещо като извинение и се захвана с копчетата на панталона си. — Не знаех, че сте тук...

Лорд Талбот се опита да се представи като възпитан гост. Само лекото потръпване на мустаците му издаваше истинските му чувства.

— Надявам се, че сте добре, Фарел?

Младият мъж облиза устните си, за да намали сухотата в устата си, и бързо сграбчи ризата, разбрал това, което Ирайн му казваше с поглед.

— Слязох само за една глътка... — Той се закашля, но когато веждите ѝ се свиха заплашително, веднага продължи: — ... Вода... — После забеляза врящото котле над огъня и добави: — Или може би малко чай.

Фарел успя да си възвърне част от самообладанието и осъзна задълженията си на домакин.

— Ирайн! — Гласът му придоби повелителен тон. — Ще бъдеш ли така добра да ни налееш чай? Сигурен съм, че лорд Талбот умира от жажда. — Едно мъчително преглъщане дойде като потвърждение на думите му. После започна пак да кашля и едва успя да си поеме дъх. — Един мъж се нуждае от чашка хубаво топло питие, за да си смаже гърлото в такава студена утрин.

Този път Ирайн почти му беше благодарна, че е в къщата.

Лорд Талбот кипеше от ярост срещу Фарел, но нямаше начин да изгони младия мъж от стаята, за да може необезпокоявано да се радва на красивата му сестра. Беше ясно, че братът възнамерява да остане и да впечатлява госта с изискани маниери. Но лорд Талбот познаваше добре темперамента на младока и реши, че по-умно е сега тактично да

се оттегли. Освен това трябваше да помисли за най-въздействащия подход към красивата дъщеря на кмета, за да може по най-прекия начин да постигне целта си.

— Съжалявам, но не мога да остана за чая — каза той. Гласът му беше леко пресипнал и ядосан. — Дъщеря ми ще се чуди какво ли ме е задържало. И тъй като утре заминавам за Лондон, ще потърся баща ви, когато се върна. Работата може да почака.

ГЛАВА ТРЕТА

През месеците преди зимата фуражът и всички стоки бяха в изобилие и поради това хората караха цели стада овце, свине, гъски и друг добитък, за да го продават по пазари и панаири. Говедарите подкарваха животните с тояги и крясъци, а край тях се стелеха гъсти облаци прах. Макар и в по-скромен мащаб Маубъри изглеждаше също като Йорк или Лондон през тези месеци, тъй като само глупак би пропуснал възможността да зареди мазетата и хамбарите си с всичко необходимо за зимата.

Ирайн се беше решила да купи за семейството едно малко прасенце, това беше всичко, което можеше да си позволи. Тъй като нямаше кой да го заколи, беше приготвила още малко пари за касапите, сновящи наоколо. Вечерта, още преди да се стъмни, Ейвъри беше казал, че осигуряването на храната е женска работа, и тъй като той имаше някакви неотложни задачи, взе Фарел със себе си и тръгнаха към Уиркинтън за един ден, „изпълнен със събрания“, както се беше изразил.

Месарят дойде чак привечер и Ирайн остана вкъщи, докато той приключи работата си. Беше приготвила всичко необходимо, за да направи кървавица. Но гледката на кръвта и суровите черва не беше от най-приятните и тя едва успяваше да потисне спазмите в стомаха си. И обръщането на червата за надениците не бе удоволствие. Дълги кожи и големи парчета месо бяха поставени в едно каче, обилно наръсени със сол.

След като всичкото месо беше нарязано и подредено в качето, месарят го затисна отгоре с голям камък и запълни празното пространство със сол, за да се консервира.

В една от бараките, използвана за такива цели, Ирайн запали огън, закачи над него котел и започна да топи сланината, за да направи мас. Малките късчета месо изплуваха на повърхността и тя трябваше да ги обира с решетеста лъжица, защото в противен случай се образуваше пяна и продуктът се разваляше. Но ако тези парченца месо

все пак останеха в маста, след изстиването им от тях се получаваха апетитни, хрупкави пръжки.

Кучето от съседната къща не сваляше поглед от Ирайн и когато тя му обърна гръб, то се мушна под оградата и смело се приближи. След това клекна до нея и задуши с мократа си муцунка из въздуха, изследвайки носещата се наоколо миризма. После наведе глава и я сложи върху протегнатите си лапи.

Челото му се бърчеше, докато следеше всяко нейно движение. Когато му се удаде възможност, кучето се приближи и грабна едно парче месо. После като светкавица избяга оттам, а Ирайн го подгони с метлата и закрещя, че ще пусне касапите след него. За съжаление заплахите й изобщо не го трогнаха и скоро кучето отново се приближи и клекна на мястото, откъдето можеше да я наблюдава и да се наслаждава на миризмите.

Изглежда, щеше да завали сняг, но увлечена в работата, Ирайн не усещаше студа. Тя дори беше навила ръкавите на износената си рокля и стоеше под ледения вятър много леко облечена. Непрекъснато прибираще непокорните кичури на косата си, които все излизаха изпод забрадката ѝ. Тя бързаше, тъй като искаше да свърши, преди да се е стъмнило, и само си пожелаваше никой да не я прекъсва. Заета с работа и с отбиване на кучешките набези, тя не забеляза сянката в ъгъла на къщата — там стоеше един мъж и я наблюдаваше.

С топло възхищение погледът на Кристофър Сатън се плъзгаше по изваяното ѝ тяло. Лекият вятър играеше в къдриците ѝ. Тя се спря и пак пхна непослушните кичури под забрадката. Вършейки работата си, тя изпъваше ръце напред и за момент корсажът така пристегна тесния ѝ гръб, че той можа да се убеди колко естествено тънка е талията ѝ. По време на своите далечни пътувания той беше опознал много жени и беше станал твърде придирчив. Но въпреки целия му опит тя му правеше извънредно силно впечатление. Беше сигурен, че това женствено създание надминаваше всички, за които можеше да си спомни, независимо дали от тази, или от онази страна на океана.

През последните три години четирите му кораба обхождаха далечните източни морета в търсене на нови пристанища и хубави стоки за търговия. Той малко по малко се беше превърнал в моряк и обичаше да пътешества с корабите си. Но откакто беше пристигнал в Англия, други неща завладяха вниманието му и той разчиташе, че ще

успее да завърже връзки и да намери жена според вкуса си. И ето сега стоеше и развълнувано гледаше момичето пред себе си. Ирайн Флеминг излъчваше привлекателна наивност, която го подлудяваше; той си мислеше колко сладко би било да я посвети в тайните на любовта.

Ирайн взе едно дърво, за да го хвърли в огъня. При това забеляза, че кучето дебне суровата сланина, която стоеше на масата зад нея. Когато то побягна към своята дупка в оградата, тя се обърна, за да запрати подире му цепеницата. Така най-после забеляза високия, елегантно облечен мъж, който я наблюдаваше. Уплахата накара дъха ѝ да секне. Изненадана, тя се взря в него, беше ѝ страшно неудобно, че някой е станал свидетел на нейната слугинска работа и раздърпано облекло, докато той, облечен в царско синьо пардесю над сиви панталони и жилетка в същия сив цвят, изглеждаше изключително елегантен. Като в мъгла ѝ се мярна мисълта, че би трябвало да се ядоса заради тайнственото му нахлуване. Но докато тази мисъл се избистри в главата ѝ, мъжът прескочи ниската ограда и с големи, бързи крачки тръгна към нея. Очите ѝ се разшириха от страх и тревожен писък се надигна в гърлото ѝ. Беше сигурна, че сега ще бъде опозорена, но въпреки това чувстваше, че краката ѝ се подкосяват, и не бе в състояние да помръдне.

И така, той стоеше пред нея! Но вместо да я повали на земята, Кристофър се наведе настрана и отдръпна полите на роклята ѝ от буйния огън. С няколко удара на шапката си той загаси пламъците. След това повдигна нагърчения плат и го разтърка между ръцете си, докато престана да пуши. Когато се изправи, протегна към нея шапката си, пълна с овъглен плат.

— Предполагам, моя скъпа Ирайн — започна той, като прикриваше шеговития тон на гласа си със смръщване на веждите, — че вие имате склонност да се съсипвате сама... или може би ме подлагате на изпитание и проверявате способностите ми на ваш закрилник.

Когато погледът му се плъзна по дългия ѝ крак, подаващ се под роклята, на Ирайн ѝ се стори, че той е доста заинтригуван и впечатлен. Тя грабна остатъка от подгъва на роклята си от ръката му и отстъпи крачка назад. Кристофър си хвърли настрана шапката, свали палтото си и го окачи под навеса. Огънят излъчваше достатъчно топлина, така

че той се чувстваше добре без връхна дреха. За мъж, на когото е забранено да идва в тази къща, изглеждаше съвсем спокоен.

— Вероятно ще искате да ви благодаря за това, което направихте? — каза троснато Ирайн. — Но ако не бяхте се промъкнали тук, нямаше да се случи.

Веждите му се повдигнаха въпросително и усмивка озари устните му:

— Искрено ви моля за извинение. Никога не ми е минавало през ума да ви плаша.

— А какво правехте всъщност? Шпионирахте ли ме? — Тя седна на една пейка, като внимателно разглеждаше изгорената си дреха.

Тънките здрави мускули на бедрата му се раздвижиха под тесните панталони, когато той преклени и се настани на едно столче до нея.

— Постепенно започват да ми омръзват жените, които безцелно се шляят по магазините. Ето защо дойдох да видя как върви животът в къщата на кмета и дали обстановката е станала по-ведра. — Тъглчетата на устните му потрепнаха весело, а очите му блеснаха, когато прибави: — И съм щастлив да установя, че наистина е така!

Ирайн почти подскочи:

— Нямате ли си друга работа, та ходите да зяпате жените?

— Предполагам, че бих могъл да правя и нещо друго — отвърна той спокойно. — Но в момента не се сещам за по-приятно занимание от разговора с хубава жена.

— Освен може би това, че обичате да се навъртате и около игралните маси — подхвърли тя остро. — Допускам, господине, че сте изпечен женкар и комарджия.

Кристофър се усмихна замислено, когато тя започна да сипе обиди.

— Дълго време бях в морето. Затова се съмнявам, че във вашия случай бихте възприели държанието ми по друг начин. А и съвсем наскоро напуснах кралския двор в Лондон.

Очите на Ирайн пламнаха от несдържан гняв. Този непоносим, самодоволен хлапак! Да не би да си въобразяваше, че влизайки през задната врата на кметската къща, ще намери флѐрца, готова да му се хвърли в ръцете?

— Сигурна съм, че Клаудия Талбот би се радвала на вашата компания, сър. Защо не отидете да я видите? Доколкото чух, днес сутринта баща ѝ е заминал за Лондон.

Той само леко се усмихна на ехидните ѝ думи.

— Предпочитам да ухажвам вас.

— Защо? — запита тя подигравателно. — Защото искате да провалите плановете на баща ми?

Усмихнатите му очи най-последно уловиха погледа ѝ и не го изпуснаха, докато тя не почувства топлина в бузите си.

— Тъй като вие сте най-красивото момиче, което съм виждал, бих искал да ви опозная по-добре. А освен това ние с вас трябва да се погрижим да няма повече нещастни случаи във вашето семейство.

По страните ѝ избиха две червени петна, но падащият мрак ѝ помогна да прикрие неудобството си. Ирайн високомерно вирна нос, обърна се и хвърли към него подозрителен поглед.

— На колко жени сте казвали това, мистър Сатън?

Измъчена усмивка съпроводи отговора му:

— На доста, струва ми се, но никога не съм ги лъгал. Всяка имаше навремето си своето място, но до ден-дневен вие наистина сте най-хубавата, която съм виждал. — Той посегна, взе няколко златисти пръжки и ги захруска, докато чакаше отговора ѝ.

Руменината на гнева заля лицето ѝ, а в дълбоките ѝ сини очи пламтеше леден огън.

— Високомерен хлапак! Нахалник! — Гласът ѝ беше суров и безмилостен като руската степ. — Да не смятате да ми представите дългия списък на вашите завоевания?

С дълбоко презрение тя го гледаше право в лицето, докато той най-последно стана и се изправи пред нея в цял ръст. Очите му се рееха в далечината, а пръстите му се протегнаха към нея, за да приберат кичур, показал се изпод кърпата ѝ.

— Завоевания? — Плътният му глас прозвуча неочаквано нежно. — Лъжете се, Ирайн. В момента на удоволствието съществува някакво удовлетворение от извоюваната победа, но то скоро се забравя. Времето, което човек цени и за което си спомня, не се взема, а се подарява. Тези малки късчета време са го направили щастлив и той ги пази като свое съкровище. — С върховете на пръстите си Кристофър повдигна палтото си и го сложи на раменете си. — Аз не настоявам да

ми се отдадете, а се боря да ви спечеля. Всичко, което искам от вас, е от време на време да отделяте по някой миг за мен, а аз ще ви докажа, че скоро двамата ще прекарваме заедно много изпълнени с любов часове.

Гордият ѝ израз не се смекчи. Въпреки това красотата ѝ възхищаваше погледа му и предизвикваше в душата му сладка болка и непреодолим копнеж, който можеше да бъде утолен само по един-единствен начин...

— Разделя ни мъката, която причинихте на моето семейство. — Гласът ѝ прозвуча, натежал от горчивина. — А аз трябва да уважавам тези, които се застъпват за моята чест.

Той я изгледа продължително, след това сложи шапката си.

— Бих могъл да обещаю на всички вас безгрижен живот и охолство. — Той се спря и почука с пръсти върху шапката си, без да изпуска погледа ѝ. — Но дали това ще е приятелство или подаяние?

— Приятелство или подаяние? — присмя му се тя. — Вашата мъдрост и разбирания са ми непонятни, сър. Зная само, че баща ми се съсипва от страх да не го пратите в затвора, а брат ми стене насън от болката, която му причинихте.

Кристофър облече единия ръкав на палтото си и я погледна през широкото си рамо.

— Вече произнесохте присъдата си срещу мен, преди да съм успял да кажа и една дума в своя защита. Трудно се спори с предубеден човек.

— Стига! Махнете се! — изкрещя тя. — Задръжте си остроумията и ги сипете пред някой друг, който е готов да ви слуша. Аз не желая, а и не мога повече да понасям глупавите ви приказки! Искам да си отидете! Завинаги!

Той я наблюдаваше с нежна усмивка.

— Внимавайте, Ирайн! Чувал съм, че думи, хвъркнали като гълъби денем, нощем се връщат и вият гнезда.

Разгневена, Ирайн се огледа, търсейки някоя тояга наоколо, но тъй като не можа да намери, грабна метлата от огнището, вдигна я високо над главата си и настъпи към него.

— Надут петел, който само се пъчи и кукурига! Толкова ли сте невъзпитан, та трябва да ви гоня като мръсно куче? Махайте се оттук!

Зелените му очи блеснаха присмехулно, когато тя размаха оръжието си. Той се отдръпна елегантно настрана и се засмя срещу пламтящото ѝ от гняв лице. Преди тя да успее да го удари, отскочи бързо назад и пъргаво се метна през оградата. Отдалечил се на достатъчно разстояние, където тя не би могла да го достигне, той се обърна и я поздрави през решетката:

— Приятна вечер, мис Флеминг! — Кристофър притисна шапката към гърдите си и удостои Ирайн с учтив поклон. След това нахлупи бодро шапката на главата си. Очите му галеха нейните буйно повдигащи се гърди. — Моля ви, постарайте се да избягвате такива пристъпи на гняв, сладка моя. Следващия път може и да не съм тук.

Метлата полетя във въздуха, но той ловко избягна удара и хвърляйки последен сладострастен поглед през рамо, бързо се отдалечи. Измина доста време, докато Ирайн се успокои и осъзнае, че се чувства още по-самотна отпреди.

Разстроена, тя бързо се върна до огъня и се взря сърдито в пламъците, но внезапно малък кожен предмет върху тухления под привлече вниманието ѝ. Когато го вдигна, тя видя, че това е мъжка кесия за пари, и то доста тежка. Ирайн започна да я върти в ръцете си и забеляза върху нея инициалите „К. С.“. Неприятна тръпка мина по гърба ѝ, но тя все пак успя да преодолее желанието да захвърли кесията колкото се може по-далече. Предпазливостта ѝ надделя. Тя предположи, че в нея има много пари и че Кристофър сигурно ще се върне, за да си я потърси. Ако не му я даде, той би могъл да я обвини за загубата и дори да сметне, че тя я е откраднала. А може би кесията съвсем не беше паднала случайно от палтото му? Може би я бе изтървал нарочно, за да я въввлече в престъпление? Досега тя беше единственият член на семейството, когото той все още не беше вкарал в беля.

Ирайн се огледа и започна да мисли къде да скрие кесията, докато той се върне. Страхуваше се да не би баща ѝ да я намери, преди всичко, защото инициалите бяха толкова ясно избродирани и показваха кой е собственикът. Сякаш чуваше обвиненията му. Баща ѝ нямаше да повярва, че се е сдобила с кесията случайно, без да е извършила предателство към семейството. Като остри песъчинки мислите стържеха в съзнанието ѝ. Ами ако мистър Сатън се появи в неподходящо време и по този начин нещата съвсем се объркат? Тя

потръпна, като си представи какво въздействие би имала такава среща върху баща ѝ и брат ѝ. Беше много по-добре тя да му върне кесията, но за това трябваше да намери поне един свободен час. Дотогава обаче трябваше да я скрие някъде.

Пристройката, в която освен Сократ — красивият скопен жребец на брат ѝ, имаше още какво ли не, привлече погледа ѝ и тя се усмихна лукаво. Това беше най-доброто място да се скрие нещо, което принадлежи на такова ревящо магаре като Кристофър Сатън.

Ирайн използва задната врата на странноприемницата, за да влезе вътре. Една тясна стълба точно зад вратата водеше към горния етаж. Тя мушна кесията на Кристофър Сатън под наметката си и внимателно се заизкачва по стълбата. Той не се беше върнал, за да си я потърси, така че, вместо да му предостави възможност да я обвини в кражба, тя искаше да отиде при него и да му я занесе, с което да си спести някоя неприятна сцена.

Беше в ранните утринни часове и здрачът все още не се беше вдигнал. Ирайн носеше обикновена синя рокля с колосана бяла якичка. Предпазваше се от студа на мразовитата утрин само с един шал. Износените черни обувки не вдигаха почти никакъв шум, когато стъпваше върху голия дъсчен под. Намерението ѝ беше да открие стаята му, да почука на вратата и да му върне кесията. Надяваше се никой да не я срещне по коридора.

Беше чула, че най-хубавите стаи се намират в източното крило на странноприемницата, а не можеше да си представи, че този префинен господин би взел нещо второкласно. Тъй като повечето от стаите бяха затворени, да открие неговата се оказа доста трудно. Тя се спираше пред вратите на източните стаи и чукаше. След като зад две от тях никой не отговори, тя тихо се промъкна към третата, постоя една минута с ухо, прилепено до вратата, след което вдигна ръка и почука.

Вратата веднага се отвори и Ирайн отстъпи назад, олюлявайки се, когато познатият янки застана пред нея гол, само с една завързана около хълбоците хавлиена кърпа. Очите му пламтяха от гняв, когато думите се изплъзнаха от устата му:

— Аз ти казах... — След това забеляза грешката си и спря посред изречението. Веждите му се вдигнаха от учудване, а устните му

бавно се разтегнаха в усмивка. Изглежда, му беше съвсем безразлично, че е полугол.

— Ирайн... Вас не съм очаквал.

— Очевидно!

Лицето ѝ гореше. Видът на тези загорели от слънцето рамене, на широките, покрити като че ли с козина гърди засили объркването ѝ, тя не смееше да свали погледа си по-надолу. Подаде му сковано кесията и отвори уста, за да обясни коя е причината за посещението ѝ. Но в този миг се чуха стъпки откъм задната стълба и тя се изплаши. Страхът, че може да бъде открита, я накара да се вцепени и тя съвсем забрави за какво е дошла. Ако я видеха с един полугол мъж в странноприемницата, щеше да загуби и последните остатъци от доброто си име, на което все още държеше. Много преди да се е съмнало, баща ѝ щеше да научи за това събитие и гневът му би заглушил дори гръмотевиците на най-страховитата буря.

Ирайн хвърли смутен поглед към коридора. Трябваше да побърза и единственият свободен път беше към главната стълба и през приемната. Беше направила вече първата крачка натам, когато Кристофър я хвана здраво за ръката. Преди да успее да се отскубне, той я дръпна в стаята. Тя се спъна и се завъртя около него, а здравата дървена врата веднага се захлопна след нея. Устата ѝ се разтвори, готова да закрещи, но ръката му я стисна като с клещи и я принуди да млъчи. Намръщаното му чело и поклащането на главата бяха още едно предупреждение. Другата му ръка се обви около кръста ѝ и той я притегли близо до себе си. След това я повдигна и я занесе до леглото.

Стъпките спряха пред вратата и по дървото се чу леко драскане. Ирайн широко разтвори очи от страх и погледна към неговото загоряло като бронз лице.

Кристофър се покашля, сякаш току-що ставаше от сън, и извика:

— Кой е там?

— Аз съм, мистър Сатън — отвърна женски глас. — Моли Харпър, сервитьорката отдолу. Камериерът е хремав и лежи в леглото, а аз си помислих, че и сама мога да ви донеса водата за къпане. Мъкнах я през целия път догоре. Отворете да вляза.

Кристофър сведе поглед към Ирайн и повдигна въпросително едната си вежда, като че я питаше какво да прави. Тя прочете мислите му и поклати глава.

— Един момент, моля — отговори той.

Обзе я същият ужас, който може би беше изпитал баща ѝ в мига, когато този янки го е унижил пред всички. Тя се опита да се отскубне от ръцете му и се ядоса, че точно тогава той я стисна още по-здраво, после се наведе и зашепна в ухото ѝ:

— Стойте мирно, Ирайн! И колкото се може по-близо до мен. Кърпата ми се е смъкнала и ако отстъпите назад, може да се случи нещо опасно.

Тя стисна очи и скри лице в раменете му, за да не може той да види червените вълни, залели бузите ѝ. В панически страх и обзета от отчаяние, тя несъзнателно се вкопчи в него. И тъй като не можеше да види лицето му, не забеляза усмивката, която го озаряваше.

— Хайде, бъди добър, отвори ми. Тези кофи са страшно тежки. — Моли отново почука.

— Имай търпение, Моли. — Кристофър замълча за миг, докато завързваше кърпата отново на кръста си. Беше освободил Ирайн от мускулестата си прегръдка, но когато тя успя да си поеме дъх, той пак я грабна и я сложи на леглото. Ирайн се изправи, готова да закреши и да му каже всичко, което мисли за поведението му. Той обаче хвърли отгоре ѝ юргана, зави я презглава и само прошепна:

— Лежете тихо тук! — В шепота му имаше властна нотка, предполагаща незабавно подчинение.

Ирайн се вцепени от ужас, а той с усмивка се протегна над нея, за да разхвърли и другата част на леглото така, че то да изглежда като току-що напуснато.

Ужасни видения за онова, което би могло да я сполети, се блъскаха в главата на Ирайн. Тя си мислеше за страхотното унижение, което би преживяла, ако я завареха в леглото на този мъж. Ужасът ѝ нарасна, яростта ѝ достигна връхната си точка и тя отметна завивките. Нищо друго не занимаваше мисълта ѝ, освен по какъв начин да избяга от капана, в който се беше хванала. В следващата секунда обаче затаи дъх и отново покри главата си, тъй като гледката на едно голо тяло, изправено до стола с дрехите, дойде твърде много за нейните девствени очи. Беше само моментно впечатление, но видът на едрото му, почерняло, широкоплещесто тяло, окъпано в розовата утринна светлина, остана незабравим за нея.

Кристофър нежно се усмихна, когато Ирайн отново се търкулна в леглото и най-после се вслуша в предупрежденията му да се завие. Той нахлузи панталона си, закопча го и мина през стаята, за да отвори вратата.

Моли си разбираше от занаята, но и добре познаваше конкуренцията. Ето защо Маубъри много ѝ харесваше, тъй като тук почти нямаше съперници. Когато Кристофър отвори вратата, тя моментално се втурна вътре и свали кобилищата, на която бяха закачени кофите. После плътно се притисна до мъжкото тяло, плъзна пръст по окосмените му гърди и примижа.

— О, хубавецо мой, ти си гледка, която би подлудила всяко момиче.

— Вече ти казах, Моли, че не се нуждая от услугите ти — каза Кристофър кратко. — Нужна ми е само водата.

— О, ела, миличък — мъркаше тя. — Зная, че дълго време си бил в морето и сега се нуждаеш от малко забавление в леглото. И, честна дума, за мъж като тебе съм готова на всичко, без дори да ми даваш и пари.

Кристофър посочи с поглед към ваната и момичето също погледна натам.

— Казах ти вече за какво те викам. Така че, хайде, дай насам водата!

Тъмните очи на Моли се разшириха от изненада, когато се обърна и погледна към леглото. Беше невъзможно да не разпознае извивките на женско тяло, скрито под юргана. Тя възмутено изпъчи гърди, вирна глава и с развети поли излезе от стаята, затръшвайки вратата след себе си. Ирайн чакаше. Тя не се решаваше да надзърне изпод юргана, докато Кристофър не я потупа по рамото.

— Вече сте във от опасност. Можете да се покажете.

— Облечен ли сте? — попита тя предпазливо със заглушен от завивките глас.

Кристофър се захили.

— Обул съм си панталоните, ако това именно ви смущава. Сега си слагам и ризата.

Той взе дрехата и започна да я облича, а през това време завивките леко се раздвижиха.

Напласена като подгонен заек, Ирайн се показва и погледна към довольното лице на Кристофър. Безгрижието на тези ясни зелени очи не можеше да не ѝ направи впечатление. С рязък и ядосан жест тя отхвърли завивката, скочи на крака и се опита да закрие глезените си с роклята, за да избегне допълнителното неудобство.

— Захилен глупак! — извика тя и хвърли кесията по него. — Нарочно ми скроихте този номер!

Тежката кесия, пълна с пари, го удари в гърдите, но той ловко я хвана и се засмя:

— Какво пак съм направил?

Разярена, тя приглади полите си и подреди разпилените по раменете си къдрави кичури коса.

— Дойдох тук, за да ви върна кесията с парите, като знам какво сте сторили досега на семейството ми. А вие ме вмъквате в стаята си и ме поставяте в такова ужасно положение!

— Помислих си, че не искате да ви видят, и досега всичко мина добре. Само се опитах да ви помогна — продължаваше да се усмихва той.

— Ха! — изфуча тя и тръгна право към вратата.

Когато стигна до нея обаче, се обърна и го погледна заплашително.

— Не обичам да се подиграват с мен, мистър Сатън. Но явно на вас ви доставя удоволствие да ме поставяте непрекъснато в разни неприятни ситуации. Надявам се само, че някой ден ще срещнете човек, който ще действа срещу вас със същите оръжия и ще ви го върне. С радост бих наблюдавала подобен дуел... Желая ви приятен ден, сър!

Когато излезе от стаята, тя хлопна вратата след себе си и се наслади на силния трясък. Той беше сякаш ехо на гнева, който изпитваше. Всъщност надяваше се да му държи известно време влага на този негодник.

Презрението на жена е съсипало не един мъж и е ставало повод за много разпри. В случая с Тими Сиърс, увлечението на Моли по Кристофър Сатън беше причина за сериозни сблъсъци. Моли явно не беше самата добродетел. Това нямаше кой знае какво значение за

Тими, тъй като момичето трябваше някак да си изкарва прехраната. Но, от друга страна, той беше свикнал да бъде първи в списъка на нейните обожатели. Винаги, когато идваше в кръчмата „При глигана“, искаше да му бъдат оказвани почести като на привилегирован любовник, несравним в леглото и в юмручните схватки.

Тими беше нахакан бабанко с цял храсталак гъста, рижа коса на главата. Най обичаше да има момиче до себе си, което да гали с едната ръка, а с другата да държи чаша бира — тогава ставаше избухлив и шумен. Беше огромен, четвъртит мъжага, известен побойник, особено в случаите, когато зад гърба си имаше няколко здрави момчета. От седмици обаче той не се беше забавлявал както трябва, защото местните юнаци много-много нямаха склонност към разбити черепи и счупени кости, и избягваха да се включват в подобни рисковани занимания.

Но наскоро се беше появил един мъж, който със смайваща лекота просна Тими в ъгъла. Той го накара да се почувства неудобно. Първо, беше по-висок от него, с много широки рамене, но затова пък по-лек и по-тънък в хълбоците и в кръста. Ала това не беше всичко: мъжът беше финяга от най-висока класа, винаги безупречно облечен, и явно поне два-три пъти в месеца се къпеше. И за капак същият този тип имаше завидна слава в боравенето с огнестрелни оръжия и действаше така бавно и леко, че даваше възможност на всеки да избегне извършването на някоя глупост.

И ето че Тими се оказа в много заплетено положение: Моли се държеше така, сякаш той изобщо не съществува. В същото време се увърташе и се подмазваше на тоя Сатън, мъжа, който беше смачкал фасона на Тими и който смееше да се разполага удобно в неговата любима кръчма — всъщност, единствената в Маубъри. Същото това момиче, което се разбързваше с чашите и каните само за онези клиенти, които ѝ даваха подаръци или бакшиши, сега щеше да си изпотроши краката при едно леко кимване на Сатън. От най-дребното му внимание очите ѝ пламваха, но това в повечето случаи беше твърде мимолетна радост. Напоследък Тими често си тръгваше, измъчван от догадки и подозрения, тъй като тя го караше да ѝ плаща за някои услуги доста скъпо, а в същото време с удоволствие може би ги оказваше безплатно на онзи янки.

Но най-лошото беше това, че мистър Сатън не обръщаше никакво внимание на нейните умилквания и досега нито веднъж не даде повод на Тими за някакво предизвикателство. Макар че Тими го наблюдаваше зорко като ястреб, човекът нито веднъж не ощипа закръгления ѝ задник, който се въртеше все току под носа му. Не посегна и към едрите ѝ, напращели гърди, които тя му показваше щедро, докато го обслужваше. Деколтетото ѝ беше толкова изрязано, че щом го погледнеше, Тими започваше да кипи от душевни терзания; този янки обаче изобщо не поглеждаше нататък. Всичко това удвояваше обидата на Тими. Да отхвърля момичето, което го правеше толкова ревнив — това беше равносилно да му забие турски кинжал в сърцето.

Гордостта на Тими беше дълбоко наранена и гневът му ставаше все по-лют, колкото нарастваше славата на чужденеца. Докато силните и смелите мъже бягаха чак на север, за да не се изпречват на пътя на Тими Сиърс, този човек, наопаки, чакаше най-спокойно рижият да напусне терена. Това беше достатъчно, за да уязви Тими до дън душа, и той търсеше възможност да пооскубе перцата на янкито. Тими нямаше да миряса, докато не станеше едно хубаво сбиване, при което да изпонатръшка всичко живо на земята и да си възвърне самочувствието.

Когато в Маубъри имаше панаир, наред със сериозната работа и сделките се вдигаше и голяма веселба. Свиреха музиканти, мъже и жени подскачаха в ритъма на танца, като пляскаха с ръце и разпалваха ония, които стояха настрана и не се решаваха да се включат, а само подвикваха и свиркаха. Ирайн гледаше всичко това с напрегнато любопитство. Как би искала да потанцува и тя, но не успяваше да придума Фарел. Той ѝ беше обещал да се поразходят заедно из панаира, а и нямаше нищо против да позяпа с възхищение Моли Харпър, която охотно и щедро повдигаше полите си, за да може всеки да види танцовото ѝ умение и хубавите ѝ крака. Фарел обаче не искаше да се излага на присмех, като се впусне в танца. В края на краищата не беше здрав като останалите момчета.

Ирайн разбра това и не настоява повече. Все пак не можеше и съвсем да се затвори в себе си — веселието, смехът и лудориите бяха

толкова заразителни. Краката ѝ сами потропваха, очите ѝ блестяха. Дланите ѝ пляскаха в такт с музиката, докато изведнъж съзря високия мъж, облегнал се лениво на близкото дърво. Ирайн веднага го позна и забеляза, че той я наблюдава с весела усмивка. Светлите му очи излъчваха сила, а спокойният, безсрамен начин, по който се взираше в нея, я смути и изпълни с дива ярост. Той нарочно се опитваше да я превърне в свой враг, в това вече бе убедена! Нито един джентълмен не би гледал по такъв начин една дама!

Тя вдигна високомерно глава и му обърна гръб. За своя изненада обаче забеляза, че Фарел я е зарязал и е тръгнал заедно с Моли към кръчмата. Келнерката беше употребила цели часове, за да привлече погледа на оня янки, и сега се надяваше поне малко да предизвика ревността му. Никога досега не беше се старала толкова да вкара някого в леглото си и никога досега усилията ѝ не бяха оставали безуспешни. Самият факт, че той просто не я забелязваше, беше достатъчен, за да разбие самочувствието на едно момиче.

Ирайн изскърца ядно със зъби, че е изоставена, и в същия момент усети как някой я хвана за ръката. Тя се сепна. Нима Кристофър е успял да се приближи толкова бързо? Колко голямо беше облекчението ѝ, когато видя, че това беше Алън Паркър, а не онзи янки.

Алън сложи ръка на гърдите си, като пхна пръсти в жилетката, и направи кратък, но галантен поклон. С приятна усмивка той констатира случилото се:

— Брат ви ви изостави и вие се нуждаете от придружител, мис Флеминг. Човек никога не знае кога могат да се появят онези кръвожадни шотландски банди, за да плякосват селото и да крадат красивите ни момичета. Ето защо идвам да ви предложа закрилата си.

Ирайн се засмя весело, като се надяваше, че омразният янки е станал свидетел на атаката на шерифа. Най-малкото, хубаво беше да види, че в селото все пак има мъже, които знаят как трябва да се държи един джентълмен.

— Желаете ли да танцувате? — покани я Алън.

Тя се усмихна, метна шала си на един храст и му подаде ръка. При това хвърли бегъл поглед към дървото, където нехайно се беше облегнал господинът от Америка, и остави шерифът да я въведе в кръга на танцуващите. Онзи янки се хилеше като безмозъчна маймуна

и прозрението, че това нейно представление го забавлява от все сърце, помрачи за няколко минути радостта ѝ.

Но веселият танц, при който тя трябваше да се върти в кръг, я накара да забрави всичко друго и напълно да се потопи във вихъра му. Кристофър излезе напред и застана в първата редица на зрителите. Със своите кръстосани на гърдите ръце, с леко разтворените си дълги крака той приличаше на древен крал, възвисил се над поданиците си, дошъл, сякаш за да ги освободи с вълшебния си меч от жесток тиранин. Кристофър беше изключителен мъж. Това чувстваха всички — и младите момичета, и възрастните, опитни жени. Към него се отправяха томителни погледи, примамливи усмивки и неприкрити сладострастни подмятания. Той обаче като че ли нищо не забелязваше: очите му бяха вперени в елегантното момиче, облечено в скромна рокля с цвят на синя слива. Хубавите ѝ крака изпълняваха стъпките на веселия танц и това беше много приятна гледка. Но невъзмутимият му поглед, насочен само към Ирайн Флеминг, правеше впечатление на всички жени и попарваше много страстни надежди.

Една голяма карета, добре позната в Маубъри, спря под дърветата и Кристофър използва момента да отнеме дамата на шерифа. Той се промъкна сред танцуващите и леко го потупа по рамото:

— Прощавайте, Алън, но си помислих, че ваш дълг е да посрещнете мис Талбот, която току-що пристигна.

Алън се огледа и се намръщи при вида на каретата. Извини се неохотно на партньорката си и се отдалечи. Ирайн хладно изгледа натрапника. Хората наоколо ги наблюдаваха усмихнати. Някои се смущаха в ребрата и изпъваха шии, а други се кикотеха, шушукаха и стесняваха кръга около двамата млади.

— Няма ли да продължим танца, мис Флеминг? — попита Кристофър с ведре усмивка.

— Разбира се, че не — злобно каза Ирайн и с високо вдигната глава потъна в тълпата.

Тя ядосано се промъкваше между палатките и паянтовите бараки, отрупани с шарени дрънкулки. Мъчеше се с всички сили да не мисли за мъжа, който явно беше решил да я преследва и да я тормози с присъствието си. Не ѝ се удаде обаче да избяга, тъй като той неотлъчно я следваше с широки крачки, и когато се приближи плътно до нея, тя му извика през рамо:

— Изчезвайте! Досаждайте ми!

— Хайде, Ирайн. Искам само да ви дам шала.

Тя се спря, забелязала едва сега, че си е забравила шала. Стори ѝ се, че долавя подигравка в погледа му. Разярена, тя понечи да измъкне шала си от ръцете му, но той я хвана здраво и вдигна лицето ѝ нагоре към себе си. Сиво-зелените очи блестяха над нея, но острите думи, които напиреха на езика ѝ, бяха заглушени от един женски глас:

— Кристофър!

Клаудия тичаше към тях и принуждаваше Алън да я следва. При появата на тази жена Ирайн винаги чувстваше прилив на озлобление, но сега реши да не дава израз на гнева и лошото си настроение. Клаудия беше облечена в копринена рокля с коралов цвят и носеше подходяща широкопола шапка. За един селски панаир това изглеждаше доста натруфено, но ако се има предвид нейният стремеж винаги да привлича вниманието върху себе си, по-скромно облекло едва ли би могло и да се очаква.

Клаудия снизходително се усмихна на Ирайн, приближи се към тях и без да поздрави, направо се обърна към Кристофър:

— Възхитена съм, че все още сте в Маубъри, Кристофър — изчурулика тя. — Страхувах се, че вече няма да ви видя.

— Все още не съм си свършил работата в Маубъри и както изглежда, ще трябва да поостана известно време. — Той хвърли към Ирайн бърз и предизвикателен поглед и се засмя право в лицето ѝ.

Клаудия забеляза безмълвния разговор между двамата и кипна от яд, че някоя друга жена може да има тайни с този янки. Тя бързо обмисли възможността да го отведе със себе си и веднага посочи към гостилницата.

— По време на панаира стопанинът обикновено подготвя кралско угощение. Не искате ли да хапнете заедно с мен? — Тя изобщо не допускаше отказ и дори кокетно се усмихна на шерифа. — Разбира се, вие също, Алън.

— Очарован съм. — Шерифът галантно се обърна към Ирайн и на свой ред ѝ отправи покана. — Бихте ли дошли с нас, мис Флеминг?

Клаудия събра цялата си воля, за да не срита Алън по кокалчетата и да не изгледа свирепо него и Ирайн. Под прикритието на шапката си тя присви очи, но заплашителният ѝ поглед не остана скрит за другата жена.

— Аз... аз не мога. — Ирайн забеляза доволната усмивка по устните на Клаудия и ѝ се дощя да я изтрие с някой по-смел отговор, но решителността я напусна и тя замълча. Всичко това ѝ причини мъка, гордостта ѝ беше толкова дълбоко наранена, че тя предпочете да остави Клаудия да си мисли, че я е уплашила. — Аз наистина трябва да тръгвам. Брат ми сигурно ме чака.

— Брат ви отдавна вече е в кръчмата — забеляза Алън. — Вие трябва да дойдете с нас.

— Не... не. Наистина не мога. — Но когато мъжете продължиха да я гледат с очакване, наложи се Ирайн да изтъкне някоя по-уважителна причина и вдигайки рамене, тя каза: — Страхувам се, че нямам нито пени в себе си.

Кристофър веднага разреши този проблем.

— Ще бъда изключително щастлив, ако мога да ви поканя, мис Флеминг. — Но когато му хвърли гневен поглед, тя видя, че очите му блестят с молба да приеме. — Моля ви, направете ми това удоволствие.

Клаудия беше достатъчно умна, за да разбере, че би се представила в много лоша светлина, ако сега се противопостави на поканата. Вместо това тя втренчи в Ирайн присвити очи, в които се четеше тиха заповед да се постарее да не дойде. Но мис Талбот не предполагаше, че точно този леден поглед накара Ирайн да вземе окончателно решение.

— Благодаря — измърмори тя и решителността ѝ с всеки миг ставаше все по-твърда. — С удоволствие ще дойда с вас.

Двамата мъже веднага пристъпиха напред, за да ѝ подадат ръка, от което изумлението на Клаудия се превърна в несдържана ярост. Тя отметна възмутено глава, скоро обаче се примири с положението, особено след като Ирайн подчертано отбягна ръката на Кристофър и улови лакътя на Алън Паркър.

Ирайн наистина се съмняваше, че Фарел ще се зарадва да я види в компанията на Кристофър. Затова почувства голямо облекчение, когато не го откри сред посетителите на кръчмата. Спомни си обаче как Моли се беше качила в стаята на чужденеца, за да му се предложи, и прехапа устни при мисълта, че жената сигурно е поискала да обслужи по същия начин и на брат ѝ.

Ирайн усети, че Кристофър я наблюдава, и когато му отвърна със същото, синьо-виолетовите ѝ очи бяха по-студени и сурови от дълбините на Северно море. Тя очакваше подигравка, но, напротив, в усмивката му се четеше съчувствие. Мисълта, че той може да съжалява нея или някой от нейните близки, я вбесяваше. Вътрешно неспокойна, тя седна на стола, който ѝ предложи Алън.

Кристофър помогна на Клаудия да се настани срещу него и ядоса Ирайн, като седна точно до нея. Да бъде в непосредствена близост до този мъж беше истински тормоз при нейното душевно състояние.

Като господар, свикнал да се разпорежда, Кристофър поръча ястията и бутилка леко бяло вино за дамите. Той хвърли парите на масата, което много допадна на Алън. Когато блюдата бяха донесени, Клаудия се реши да свали шапката си. Постави я внимателно настрана, оправи грижливо прическата си и след това започна да се храни с тънките си пръстчета.

Вратата се отвори и Ирайн пребледня, когато чу баща си да нахълтва вътре. Тя седеше с гръб към него и не се обръщаше. Ейвъри тръгна, залитайки, към бара и почука с една монета върху плота. Когато получи своята бира, той се облегна на тезгяха, за да огледа добре залата, докато отпиваше първата си глътка. Обаче веднага я изплю, забелязвайки, че Ирайн и Кристофър седят на една маса. Той се запрепъва из кръчмата. Всички очи бяха вперени в него и го следяха. Ирайн чу, че се приближава, и сърцето ѝ заби лудо от страх. Ейвъри не се съобразяваше с нищо и му беше ясно само едно: неговата дъщеря се развлича, правейки доброволно компания на най-големия му враг. Той я хвана грубо за ръката и я дръпна от стола, докато през това време Клаудия с наслада отпиваше от виното си.

— Ти, непокорна, малка мръснице! Зад гърба ми си тръгнала с този кучи син! — изкрещя Ейвъри. — Заклевам се, че това ще ти е за последен път! Да, заклевам се!

Кметът замахна с юмрук така силно, че сигурно щеше да разбие брадичката на дъщеря си, ако Ирайн не се беше отдръпнала предвидливо. И отново верният рицар ѝ се притече на помощ. Пламнал от яд, Кристофър скочи от стола си, хвана Ейвъри за ръката и го стисна така силно и болезнено, че той веднага пусна дъщеря си.

— Махнете си мръсните ръце от мен! — изръмжа кметът унижен и се опита да се освободи, но силната млада ръка не го пускаше.

Гласът на Кристофър прозвуча с ледено спокойствие:

— Моля ви да обмисляте постъпките си, кмете. Вашата дъщеря дойде тук заедно с шерифа и мис Талбот. Да не би да искате с вашата невъздържаност да обидите дамата и мистър Паркър?

Като че ли изплувал от гъста мъгла, Ейвъри едва сега забеляза другите двама на масата. Със зачервено лице той смънка някакво извинение, а Кристофър отпусна хватката си и го отблъсна силно назад.

Кметът обаче отново сграбчи дъщеря си за ръка и я задърпа към вратата:

— Върви си вкъщи и ми сготви нещо свястно за ядене! Веднага се връщам, ще изпия само чаша-две.

Вратата се затвори след нея. Ейвъри оправил панталоните си, обърна се, плъзна поглед по посетителите, които го наблюдаваха, и се върна при тезгяха.

Сълзи на горчиво примирение опариха бузите на Ирайн, когато се прибра вкъщи. Искаше ѝ се да не беше се подмамвала от недоизречената заплаха на Клаудия. След срама, който беше преживяла току-що в кръчмата, щеше да ѝ бъде много трудно да държи главата си гордо изправена пред тази изтънчена дама.

А имаше и още нещо. Стремекът на Клаудия да бъде несравнимата красавица, на която се възхищава цяла Северна Англия, беше направо болезнен. За да постигне целите си, тя не се свенеше да изопачава истината, да оклевети някого, да го осмее или направо да го унищожи чрез интриги. Езикът ѝ беше като камшик, под чиито удари жертвите биваха подлагани на смъртоносни мъчения. Ирайн не се съмняваше, че в нейно отсъствие тази жена щеше безпощадно да я унизи и да съсипе доброто ѝ име. Без всякакви задръжки тя щеше да я обрисова пред онзи янки в съвсем изопачена светлина.

— Но какво ме интересува? — прошепна Ирайн нещастно. — Клаудия и мистър Сатън сякаш са създадени един за друг.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На изток изгряващото слънце пронизваше с първите си ярки лъчи разкъсаните облаци и озаряваше белите варосани къщи на Маубъри с розова светлина. Този топъл утринен отблясък плахо проникна през стъклата на една моминска стая и събуди Ирайн от неспокойния ѝ сън. Тя въздъхна, зарови глава във възглавниците и с неудоволствие си помисли, че трябва да се срещне в Уиркинтън с поредния кандидат. Знаеше със сигурност само това, че баща ѝ няма да се откаже от поставената цел, особено след като я беше виждал в кръчмата с онзи янки. Ето защо беше безпредметно да протака повече предстоящата среща.

Ирайн ядосано изпълзя от леглото и бавно тръгна към кухнята. Тя трепереше в тънката си дреха, докато разпалваше огъня и окачваше котела с вода над пламъците. От единия ъгъл на стаята извади медната вана за къпане, която някога беше служила на майка ѝ, и намери малко парченце от сапуна, който Фарел ѝ беше дал. По-рано имаше и такъв период, когато той непрекъснато ѝ правеше разни дребни подаръци, но сега ѝ се струваше, че оттогава е изминала цяла вечност. От ден на ден той все повече заприличваше на своя създател и все по-малко си спомняше за добрите съвети на майка им.

Много рядко се случваше Ирайн да напусне Маубъри и околностите му, ето защо въпреки неприятния повод тя старателно се приготви и облече най-хубавата си рокля. Поне там, в пристанищния град, никой не би могъл да каже, че я е виждал вече в тази лилава официална рокля.

Като благовъзпитан мъж Ейвъри остави дъщеря си да го чака в каретата, докато той се отбие в кръчмата. Когато се разположи удобно на любимото си място и получи кана с бира, той завърза разговор с гостилничаря и изобщо не снижи глас, говорейки за предстоящото пътуване до града заедно с дъщеря си. След картите и пиенето, Ейвъри, изглежда, най-много обичаше да слуша сам себе си и да бъде център на вниманието, когато говори. Тази сутрин той така се беше

отдал на това свое удоволствие, че не забеляза високия човек, който излезе от сянката на една колона. Ейвъри не видя също и как вратата на кръчмата се отвори и затвори, докато той утоляваше жаждата си.

Свежият вятър играеше с меките къдрици, подаващи се изпод шапката на Ирайн, повдигаше закачливо крайчеца на полата ѝ и като с вълшебна пръчица обагреше лицето ѝ в розово. Така, както бе застанала там, изправена и нагиздена, тя представляваше великолепно гледка за всеки мъж и много минувачи се обръщаха, за да я зърнат още веднъж. Човекът, комуто беше забранено да я доближава, се спря за миг пред вратата на кръчмата да се порадва на нейния скромнен, но изискан външен вид. Фактът, че за него тя беше забранен плод, само засилваше още повече интереса му.

Кристофър направи крачка напред и застана току до десния лакът на младата дама. Ирайн почувства нечия близост, но реагира бавно, предположила, че това е баща ѝ. Когато обаче се извърна, погледът ѝ попадна на чифт скъпи черни ботуши и учудването ѝ прерасна в любопитство. Тя вдигна глава и се взря в красивото, радостно усмихнато лице на своя таен последвач.

Кристофър спокойно повдигна шапката си и я дари с широка усмивка, след това скръсти ръце на гърба си и се загледа в небето, където лекият северозападен вятър караше пухкавите облачета да танцуват насам-натам.

— Всъщност днес е чудесен ден за разходка — подхвана той. — Макар че по-късно може и да завали.

Ирайн стисна зъби, за да не даде воля на гнева си.

— Разбирам, вие сигурно сте тръгнали да поканите някоя от многобройните си обожателки, мистър Сатън.

— Честно казано, тази сутрин нямам нищо спешно в програмата си — отговори той ловко. — Макар че би било непростимо да пренебрегна това, което само се появи пред очите ми.

Многозначителната му усмивка не ѝ убягна и тя попита сухо:

— И какви намерения имате?

— Защо питате? Чакам колата за Уиркинтън.

Стиснатите устни на Ирайн не посмяха да му дадат подобаващ отговор. Тя беше бясна заради това случайно съвпадение, но какво можеше да каже, след като той не бе направил нищо нередно? Когато надникна през рамото му, погледът ѝ попадна на един кафяв жребец,

завързан за подпорната греда, което показваше, че Кристофър съвсем наскоро беше взел решение да промени начина си на пътуване. Тъй като той току-що беше напуснал кръчмата, където бе и баща ѝ, ставаше ясно, че Ейвъри вероятно е казал пред всички нещо, което е накарало Кристофър да предприеме това пътуване. Тя посочи с ръка към животното:

— Но вие си имате кон! Защо не яздите до там?

Кристофър изрече с превзета сериозност:

— Тъй като доста често яздя, мога да оценя предимствата на каретата.

Тя му отвърна подигравателно:

— Вие със сигурност сте чули, когато баща ми е казал, че ще пътуваме за Уиркинтън, и сега имате прекрасното намерение да ни лазите по нервите през целия ден.

— Но, скъпа мис Флеминг, мога да ви уверя, че много важна работа ме принуждава да замина за Уиркинтън. — Той възнамеряваше да ѝ обясни, че всичко, което е свързано с нея, е от голямо значение за него. — Има много просто разрешение — каза той любезно. — Нищо не ви коства да си останете вкъщи, след като не можете да понасяте моята компания. В края на краищата аз не мога да ви принудя да дойдете с мен.

— Ние също имаме работа в Уиркинтън — отвърна тя кратко и наперено вирна брадичка.

— Друг кандидат? — попита той мило.

— Ах, вие! — Силното изчервяване, което нямаше нищо общо с вятъра, му даде незабавен отговор. — Защо не ни оставите на мира?

— Имам инвестиции във вашето семейство. Искam само това, което ми принадлежи, или поне някаква компенсация, в случай че дългът не бъде изплатен.

— Ах, така значи, дългът — отвърна тя със зловна насмешка. — Парите, заради които унижихте баща ми.

— Мила моя, нямам основание да мамя никого.

Ирайн несъзнателно тропна с крак.

— Мистър Сатън, не мога да понасям да ме наричате „мила“!

Лека усмивка издаде радостта му.

— Вие сте за мене най-милото нещо, което съм виждал от много време насам. — Погледът му се плъзна надолу, мина невъзмутимо по

заоблените ѝ гърди и тънката талия, докато стигна до малките черни обувки, подаващи се под роклята. В този момент Ирайн си пожела да беше облякла своето грубо вълнено палто, в което се чувстваше толкова неудобно и което сега лежеше сгънато в пътната ѝ чанта, тъй като внимателният му поглед не пропускаше нито една подробност от извивките на тялото ѝ. Струваше ѝ се, че той сякаш я съблича с очи. Когато Кристофър отново я погледна в лицето, бузите ѝ пламтяха от възмущение.

— Ах — засмя се той. — Вие наистина сте едно сладко и мило създание.

— Винаги ли така събличате жените с поглед? — попита тя остро.

— Само тези, които ми харесват.

Раздразнена от отговора му, тя се опита да смени темата или по-скоро да се направи, че не ѝ отдава голямо значение. Скоро обаче трябваше да проумее, че това беше свръх силите ѝ. Да го прогони от мислите си беше точно толкова лесно, колкото да се отърве от черна пантера, тръгнала по петите ѝ.

Все пак съществуваше един начин да се предпази от постоянните му любезности. Тя извади палтото си, наметна го и му хвърли мрачен поглед, когато той протегна ръка да ѝ помогне.

Кристофър спокойно повдигна рамене, усмихна се и си дръпна обратно ръката. Ирайн завързваше панделките на врата си и не забеляза, че той се беше приближил плътно до нея, докато не чу шепота му в ухото си и не усети възбуждащата тръпка в цялото си тяло.

— Миришете толкова сладко, като жасмин в лятна нощ.

Ирайн бързо сложи качулката на главата си от страх да не би той да забележи, че е настръхнала цяла от думите му. Тя осъзнаваше добре в какво положение се намира и успя да запази спокойствие до момента, когато очакваната кола спря пред гостилницата. Кочияшът слезе от капрата, съобщи на пътниците, облизвайки пресъхналите си устни, че ще направят кратък престой, обърна се и се запъти към кръчмата. Един офицер, придружен от своя висок, слаб ординарец, безцеремонно си проби път между Ирайн и Кристофър и ги принуди да отстъпят встрани.

Когато Ирайн понечи отново да вземе багажа си, той се намираше вече в ръцете на натрапника. Тя строго и презрително вдигна вежди, но Кристофър пресрещна погледа ѝ с приятна усмивка и елегантно осуети съпротивата ѝ. С умишлено пренебрежение тя вдигна полите си, за да се качи в каретата, и точно в този миг почувства ръката му, която я подкрепяше. След като тя се настани удобно, той постави куфара зад гърба ѝ и бавно се отдалечи. Ирайн извърна глава, за да види къде отива. Не след дълго Кристофър се върна, уловил коня си за юздите. Тя се облегна на седалката и побърза да заеме отбранителна позиция, преди той да е забелязал, че го е следила с поглед. След като завърза коня зад каретата, Кристофър се качи и седна срещу Ирайн.

Останалите пътници, които междувременно бяха утолили жаждата си и някои други нужди, се връщаха на малки групи обратно. Последен излезе Ейвъри, леко развеселен от пийването, и с клатушкане се запъти към вратата на каретата. Когато обаче видя неочаквания спътник, брадата му направо увисна. Ядосан и същевременно нерешителен, той постави крак на стъпалото и кипящ от гняв, установи, че просто няма друг избор. Като седна на мястото до дъщеря си, той ѝ хвърли унищожителен поглед, ясно издаващ предположението му кой е поканил негодника отсреща.

Когато най-последе затрополиха по пътя и високи пръски вода от локвите захвърчаха изпод колелата на каретата, Ирайн се облегна назад, напрягайки мускулите си, за да избегне ударите на клатушкането. Тя не можеше да обърне внимание на пейзажа отвън, тъй като присъствието на Кристофър Сатън изтриваше всички други мисли от главата ѝ. Неотстъпният му поглед като че ли топло я галеше. Както в очите му, така и върху устните му грееше усмивка и това ѝ действаше успокояващо, дори и в присъствието на баща ѝ. А обстоятелството, че погледът на зоркия Ейвъри ставаше все по-мрачен, явно изобщо не му правеше впечатление.

Останалите пътници, с които Кристофър свободно разговаряше и се смееше, открито изразяваха удоволствието си от неговата компания. Той разказваше истории и говореше за своя богат опит, събран от многото пътувания. Красивите му бели зъби блестяха в контраст със загорялата от слънцето кожа, когато споделяше своите весели

преживелици. Един дебел пътник за малко щеше да се пръсне от смях, от което гневът на Ейвъри Флеминг нарасна неимоверно.

Като неволна наблюдателка Ирайн трябваше да признае пред себе си, че този янки притежава чар, чувство за хумор и добри маниери, с които правеше отлично впечатление във всяка компания. Поведението му показваше, че е човек, който още с раждането си е бил заобиколен от богатство и високо обществено положение. Неговите обноски на джентълмен бяха толкова съвършени, че по тях човек би могъл да напише книга за държание във висшето общество. И все пак Ирайн имаше усещането, че той се чувства също така добре и сред грубите, сурови моряци и че, както изглежда, има представа от всички страни на живота.

Скрити под сянката на дългите мигли, очите ѝ внимателно оглеждаха мъжа. Широките му рамене изпъваха елегантното синьо палто, а бричовете му, чийто сив къртичи цвят отлично подходеше на жилетката му, плътно обвиваха дългите му, мускулести крака. Дори и един бегъл поглед беше достатъчен, за да разбере човек, че той е безупречен мъж, облечен във възможно най-красивите дрехи. Не без раздражение Ирайн трябваше да признае, че той именно е еталонът, с който би следвало занапред да сравнява всичките си кандидати.

Пътуването продължаваше на юг и Ирайн чувстваше как постепенно се успокоява и дори започва да харесва непринудения начин, по който мистър Сатън общуваше. Първоначалният ѝ страх, че това ще бъде едно много тежко и изпълнено с официалности пътуване, лека-лека изчезна и тя започна да се наслаждава на приятния излет, донякъде разочарована, че той скоро ще свърши и че всеки от тях ще трябва да се отправи към своята цел.

Една малка табелка съобщаваше, че заведението се нарича „Лъвската лапа“, и със скърцане се люшкаше над вратата като изплашена птица в острия бриз. Ейвъри нареди на дъщеря си да не мърда от мястото си, докато Кристофър и останалите пътници не слязат, след това и той изпъзля от каретата и грубо ѝ се сопна:

— И ти позволяваш на този тип да флиртува с тебе! — После нахлупи тривърхата си шапка над челото, за да се заслони от вятъра, и предпазливо хвърли поглед зад каретата, където Кристофър развързваше своя жребец. Ейвъри си спомни за случая в кръчмата на Маубъри, затова сниши глас и с по-мек тон добави:

— Каретата на мистър Гудфийлд ще ни чака тук, но все пак, докато тръгнем обратно, ще трябва да си наемем стая. Хайде, побързай!

Ядосваше се, че Ирайн не продумва, и преди още да е стъпила на земята, грубо я хвана за ръката, без да го е грижа, че ѝ причинява болка, и я задържа към един файтон. От страх да не би този подъл янки да измисли още нещо, Ейвъри се направи, че не чува молбата на дъщеря си да се поосвежи малко. Може би загрижеността му не беше съвсем безпочвена. Кристофър съвсем спокойно оправяше юздите на коня и внимателно ги наблюдаваше. Очевидно беше, че момичето не желае да се прехвърли във файтона.

Файтонджията отиде зад колата и смъкна чергилото, с което беше покрит багажът. Един въпрос и жестът на Кристофър привлякоха вниманието му.

— О, този сандък е на мистър Гудфийлд. Най-старият и най-богатият търговец в околността — отговори кочияшът. — Тръгнете по тази улица направо, а при кръстопътя завийте на север. Не можете да сбъркате мястото. Най-голямата къща, която някога сте виждали.

За благодарност Кристофър пусна една монета в ръката на човека и му каза да изпие чаша бира за негово здраве. Кочияшът се поклони и изчезна по посока на кръчмата.

Ирайн се спря нерешително до вратата на каретата и се обърна, чувствайки върху себе си острия поглед на сиво-зелените очи. Кристофър леко разтегна ъгълчетата на устните си в усмивка и докосна шапката си. Ейвъри кипна от яд, като проследи погледа на дъщеря си и откри обекта на нейния интерес. Той я хвана за ръката, накара я да се качи във файтона и се върна обратно, за да вземе багажа.

— Вие се грижете само за себе си! — грубо предупреди той Кристофър. — Имам тук приятели и една дума ще е достатъчна, за да се заемат с вас. И повярвайте ми, когато свършат с тази работа, вече няма да сте интересен за жените.

Младият мъж отвърна на заплахата със звучен смях.

— Вие явно не си вземате лесно поука, кмете. Първо ми изпращате сина си, а сега си мислите, че ще ме сплашите с приятели. Вероятно сте забравили, че в пристанището имам кораб с екипаж, кален в схватки с пирати и разбойници. Ще им излезете ли насреща?

— По дяволите, оставете на мира моето момиче! — Ейвъри процеди през зъби последните думи.

— Защо? — попита Кристофър с весела усмивка. — Та нали искате да я омъжите за торба с пари? Аз ги имам. Колко искате за нея?

— Вече ви казах! — изфуча Ейвъри. — Тя не е за вас, колкото и пари да имате.

— Щом е така, кмете, тогава трябва да изплатите дълговете си и докато това не стане, няма да ви оставя на мира. — Кристофър се метна на седлото, пришпори коня в буен галоп и остави разярения кмет зад гърба си.

Първият поглед на Ирайн към Смадли Гудфийлд предизвика у нея силно чувство на унижение. Той беше стар и целият в бръчки, а по ръст и външен вид наподобяваше съсухрен горски дух. Изкривеният му гръб и увисналите му рамене ѝ напомняха за подигравателните описания на Кристофър. А това, че Гудфийлд е нейната последна възможност да си избере съпруг, беше абсолютно сигурно.

Скоро след тяхното идване баща ѝ без много церемонии беше поканен да излезе да разгледа градината. Той почти не успя да реагира на това предложение. В същото време пък накараха Ирайн да седне на пейката до Смадли. Тя благодари, учтиво отказа и седна на друг стол срещу камината. Скоро обаче разбра, че търговецът гледа на това като на предложение да ѝ направи компания. Той седна до нея, а Ирайн трябваше да се брани с всичка сила срещу ръцете му, които започнаха да опипват дрехите ѝ. Дишайки възбудено, без дори да направи и най-малък опит да ѝ се извини, той задърпа корсажа ѝ. Ирайн възмутено си пое дъх, освободи се от костеливите му пръсти, стана, оправя корсажа си и си взе палтото.

— Тръгвам си, мистър Гудфийлд! — Тя се насили да се овладее, за да не се разкрещи. — Желая ви приятен ден!

Баща ѝ неспокойно ходеше насам-натам из входното антре, когато тя се втурна навън и започна да се кара с него. Той се опита да я върне в гостната.

— С твоето проклето твърдоглавие няма да стигнеш далече! Аз ще кажа кога ще си тръгнем! — изфуча той и посочи с пръст към

гърдите си. — А това няма да стане, докато не се споразумеем по въпроса за женитбата.

Лицето на Ирайн застина като маска, сдържайки напирания гняв. Бавно, но много настойчиво, тя отговори на баща си:

— Ние вече се споразумяхме! — Тя на няколко пъти дълбоко си пое дъх, за да овладее яростта, която бушуваше в нея като буен прибой. — Единственият начин да ме задържиш тук е, ако ми вържеш ръцете и краката, тогава обаче ще трябва да ми запушиш и устата, тъй като ще сипя обиди върху този отвратителен дърт мошеник дотогава, докато той сам ни изхвърли. Достатъчно търпях невъзпитаното хленчене на този дивак. — Тя разтвори палтото си и показа разкъсания си корсаж. — Виж какво направи! Похаби най-хубавата ми рокля.

— Ще ти купя десет нови! — изкрещя отчаяно Ейвъри. Не можеше да допусне тя да си тръгне, когато свободата му беше поставена на карта. Какво значение имаше една скъсана рокля, когато Смадли искаше да стане неин мъж? С тази малка негодница наистина не можеше да се излезе на глава. — Предупреждавам те, че ако сега напуснеш къщата, ще се прибираш пеша. Мистър Гудфийлд беше така любезен да ни докара дотук и ние нямаме друга възможност да се върнем обратно.

Ирайн тръгна с високо вдигната глава към вратата.

— Може би ти не си готов да вървиш пеша, татко. Аз обаче съм.

— И къде искаш да отидеш? — попита Ейвъри.

— Както вече ти казах — отвърна тя, — просто си тръгвам.

Сега Ейвъри се намери в чудо. Не беше допускателно, че тя може да си тръгне без него в опасния чужд град. Предполагаше, че Ирайн го разиграва и изобщо не възнамерява да си тръгне сама. Ейвъри подигравателно вирна нос. Все пак тя трябваше да разбере, че той е мъж, чиято дума се слуша.

— В такъв случай ще ти се наложи да вървиш сама до странноприемницата. Аз оставам тук, при мистър Гудфийлд...

Вратата шумно се затръшна под носа му и той онемя от изненада. Беше готов веднага да я последва и да я върне обратно, но точно в този момент чу бастунът на Смадли да тропва по пода на гостната. Ейвъри угрижено забърза към него, блъскайки си главата как хитро да оправдае държанието на дъщеря си и да успокои накърнената

гордост на търговеца. Никога по-рано мислите на Ейвъри не бяха кръжали толкова отчаяно в главата му.

С бързи стъпки Ирайн тръгна по пътя, отдалечавайки се от къщата на търговеца. Мислите ѝ бяха объркани, а тялото ѝ още трепереше от яд. Не стига, че я принуждаваха да прави мили очи на цяла върволица женихи от четирите краища на Англия, а на всичкото отгоре критериите, по които баща ѝ избираше кандидатите, се свеждаха само до големината на тяхното състояние и до възможностите им да погасят дълговете му. Собственият ѝ баща не се срамуваше да я използва като средство за залягване на нетърпеливите си кредитори. Но да я кара да търпи опипванията на някакъв си грохнал старец, само за да не се почувства той обиден? Това беше вече твърде много!

Гнуслива тръпка премина през цялото ѝ тяло, когато си спомни за треперещите ръце на всички кандидати, за техните отвратителни и еднообразни похвати — случайното докосване до гърдите ѝ, тайното милване на коленете ѝ под масата, запъхтените им тела, притискащи се към задните ѝ части, и непристойните, похотливи гримаси, с които отговаряха на въпросителните ѝ и изплашени погледи.

Тя спря и застана със свити юмруци и стиснати зъби. Прекрасно знаеше каква вечер я очаква, ако се прибере в „Лъвската лапа“. Баща ѝ щеше да дойде заедно със Смадли Гудфийлд и да хленчи с примирителен тон. Щеше да се опита да я накара за сетен път да сключи изгодна сделка с търговеца. И естествено Смадли щеше да се настани до нея като възбуден петел и да се възползва от всяка възможност да се облегне на рамото ѝ, да погали хълбоците ѝ или пък да шепне в ухото ѝ вулгарни предложения с беззъба усмивка. След това щеше да скимти от удоволствие, че тя се възмущава или се прави на недочула, а може би щеше да приеме мълчанието ѝ като знак на съгласие и да продължи в същия дух.

Вълна на недоволство премина по цялото ѝ тяло и стомахът ѝ се сви. Разбираше добре, че баща ѝ се страхува от затвора, а и тя в никакъв случай не искаше да го прати там. Но също така съзнаваше, че не може да понася повече недостойния начин, по който той се опитваше да я сватосва.

Мисълта за стария търговец с неговия нервен, лигав смях, който я очакваше в странноприемницата, усили паниката ѝ. Тя отново и отново виждаше пред себе си мършавото лице с ръждивочервени очи, премигващи бързо като очите на плъх. Представи си костеливата му като на скелет ръка, която беше разкъсала роклята ѝ с треперливи движения...

Погледът ѝ се спря на един крайпътен стълб, върху който имаше стрелка, сочеща на север към Маубъри. В този миг една мисъл премина през главата ѝ. Уиркинът и „Лъвската лапа“ се намираха на няколко мили южно от нея. Пътят към Маубъри обаче изискваше доста по-дълго ходене, за което щеше да ѝ бъде нужен целият ден, а може би и част от нощта. Духаше силен и много освежителен вятър, но тя носеше със себе си най-топлото си палто и в странноприемницата не беше оставила нищо, от което да се нуждае. Да, абсолютно всичко, което се намирало там, беше за нея само бreme, а върнеше ли се обратно, щеше да се превърне в лесна плячка за Смадли Гудфийлд.

Ирайн беше взела решение, а желанието да стигне в Маубъри още преди полунощ окрили стъпките ѝ. Леките ѝ обувки обаче не бяха подходящи за каменистия път и тя често трябваше да спира, за да изтърква камъчетата, проникнали в тях. След един час беше изминала вече доста голямо разстояние и беше радостна, че е избягнала повторната среща със Смадли. Едва когато облаците се сгъстиха и надвиснаха още по-ниско над главата ѝ, тя за първи път почувства известна несигурност. От време на време по лицето ѝ падаше по някоя тежка дъждовна капка, а под напора на все по-силния вятър палтото се оплиташе в краката ѝ, като че ли искаше да я спре.

Ирайн решително се заизкачва по следващия хълм, но спря, когато погледът ѝ попадна върху кръстопътя, чиито разклонения се простираха в безкрайната далечина пред нея — едното се губеше някъде наляво, а другото криволичеше надясно през хълмовете. Всичко ѝ беше непознато и страхът, че може да тръгне по грешен път, намаляваше нейната самоувереност. Облаците се стелеха все по-ниско и все по-заплашително се сгъстяваха, образувайки плътна завеса, закриваща слънцето, и с нищо не ѝ подсказваха коя посока трябва да избере.

Вятърът, който се спускаше от върха на хълма, ставаше все по-остър и тя вече трепереше от студ, но същевременно ѝ даваше някаква

сигурност, тъй като явно духаше от север. Тя сви голите си пръсти в юмруци, за да ги предпази от мразовития, хапещ вятър, стисна зъби и пое по пътя, за който отчаяно се надяваше, че ще я изведе до Маубъри.

„Женитба!“ — надсмиваше се тя над себе си, борейки се с вятъра. Полека-лека започваше да се отвращава от тази дума.

Наведе се, за да изхвърли още едно камъче от обувката си, и случайно погледна през рамо. Сепна се и се изправи. В далечината зад себе си тя забеляза силует на мъж върху тъмен кон, открояващ се като зъл магьосник на фона на черните дъждовни облаци. Вятърът развяваше наметалото му и загледана в него, Ирайн почувства внезапен страх, който я извади от равновесие. Беше слушала безброй истории за убийства и насилия, извършвани по улиците и пътищата на Северна Англия от разбойници, които отнемали на своите жертви скъпоценностите, девствеността или живота, и сега беше сигурна, че този мъж представлява заплаха за нея.

Тя започна да отстъпва назад, щом видя, че ездачът пришпори коня си в галоп. Съпротивлявайки се срещу юздите, животното се извърна и в този миг тя успя ясно да ги види. Ирайн затаи дъх и изведнъж всичките ѝ страхове се разпръснаха, тъй като позна жребеца и неговия ездач.

Кристофър Сатън! Самото име я караше да пламва от възмущение. Струваше ѝ се, че в следващия миг ще излее дивата си ярост срещу него. Защо от хилядите възможни мъже точно той трябваше да язди по този път?

Опитът ѝ да избяга от пътеката го накара да пришпори коня си. С дългите си крака жребецът много бързо скъсяваше разстоянието помежду им и къртейки буци пръст с копитата си, я следваше из обсипаната с каменни блокове местност. Стиснала отчаяно зъби, Ирайн се опитваше да се отскубне от своя преследвач и с вдигнати над коленете поли се втурна в противоположната посока. Въпреки това обаче, не успя да избяга от Кристофър, който слезе от коня и с няколко скока се озова при нея, хвана я с две ръце и я повдигна от земята.

— Пуснете ме веднага долу, надут негодник! Веднага ме пуснете! — Ирайн риташе с крака и го блъскаше в гърдите в отчаян опит да се освободи.

— Стойте сега мирно, малка госпожичке, и ме чуйте добре! — заповяда ѝ той и гласът му прозвуча рязко и гневно. — Имате ли

представа какво може да ви се случи тук, на пътя? За бандите от крадци и разбойници, които се разхождат наоколо, вие ще бъдете добре дошло лакомство. Те ще си направят с вас удоволствие за една-две нощи... ако издържите толкова дълго.

Без да се впечатлява от тази заплаха, Ирайн извърна лице настрани.

— Заповядвам ви да ме пуснете на земята, сър!

— Само, ако сте готова да проявите разум.

Заинатена, тя го изглежда.

— Откъде изобщо разбрахте, че съм тук?

Очите му блестяха с явно задоволство.

— Баща ви дойде в кръчмата заедно с онова съсухрено плашило и започна да ви търси. Кметът вдигна ужасен скандал, след като не ви намери. — Кристофър леко се усмихна. — Щом видях Смадли, ми стана ясно, че вие по-скоро ще избягате, отколкото да се срещнете още веднъж с него. И ето че съм имал право. В бързината сте оставили достатъчно следи зад себе си.

— Вие сте жертва на илюзиите си, мистър Сатън, ако си въобразявате, че вашата закрила и компания са добре дошли за мен.

— Не е необходимо да се държите толкова официално, спокойно можете да ме наричате Кристофър или мили, или скъпи, или пък с някакво друго нежно име по ваш избор.

Очите на Ирайн заблестяха с дива решителност.

— Моето единствено желание — каза студено тя, — е веднага да ме пуснете на земята.

— Както желаете, скъпа госпожице. — Кристофър дръпна ръката си от коленете ѝ и я остави бавно да се плъзне по него, докато пръстите на краката ѝ докоснаха покритата с мъх земя. Цялата сила на неговото здраво, мускулесто тяло я порази като мълния, разкъсваща небето. Пред нея мигом се появи вълшебна картина, заобиколена от розово-червените лъчи на изгряващото слънце: самотният образ на един гол мъж, чийто силует се откроява срещу светлината.

— Пуснете ме! — заповяда му тя, опитвайки се да скрие от него пламналите си бузи. Нито една добре възпитана дама не би допуснала в главата ѝ да се появи такава картина и да занимава мислите ѝ. — Мога и сама да стоя на краката си.

Поставил ръце на тънката ѝ талия, Кристофър я пусна върху една могила близо до пътя.

— Останете тук — заповяда ѝ той, — докато се върна с коня.

— Не съм дете, което можете да командвате — отвърна му тя. — Аз съм зряла жена.

Той повдигна високо едната си вежда и продължително я изгледа. Дори и през палтото очите му като че ли я изгаряха.

— Най-последно! За пръв път изричате една неоспорима истина за себе си!

Ирайн се изчерви до корена на косите си и се загърна плътно в дрехата си.

— Казвал ли ви е някой някога колко сте отвратителен?

Крива усмивка откри белите му зъби.

— Досега, скъпа моя, съм чувал това от всички членове на вашето семейство.

— А защо тогава не ни оставите на мира? — попита го тя.

Усмехнат, той се обърна, отиде да доведе коня си и хващайки го за юздите, каза:

— Като гледам как се развиват нещата, започвам постепенно да мисля, че баща ви никога няма да успее да ви заведе под венчилото. — Той приближи жребеца към нея. — Аз само бих искал да получа известна гаранция, че няма да загубя всичките си инвестиции.

— Да не би сериозно да имате някакви претенции към мен? — отвърна му тя подигравателно. — Или пък заради дълга ни имате правото да ми лазите по нервите и да ми досаждате с присъствието си?

Кристофър вдигна невъзмутимо рамене.

— Толкова, колкото и останалите ви кандидати. А може би дори и повече, като си помисля за двете хиляди фунта, които ми дължи баща ви. Аз обаче нямам търпение да узная кой от вашите галантни ухажори ще бъде готов да плати една такава сметка. — След това продължи с ирония: — По същия начин човек би могъл да ви изложи на пазара за продан. Това би спестило на баща ви много време и усилия при опитите му да ви намери щедър съпруг.

Ирайн тъкмо беше отворила уста, за да се противопостави енергично на това предложение, когато той изведнъж я грабна и я метна на гърба на коня. След като и той самият се настани зад нея, волю-неволю тя трябваше да се примири с компанията му.

— Това е безсрамие, мистър Сатън! — изкрещя му тя. — Веднага ме свалете от коня.

— Може би досега не сте забелязали, мила моя, но в най-скоро време ще бъдем мокри до кости. — Още докато говореше, започнаха да падат едри дъждовни капки. — Тъй като не искам да ви оставям тук сама, ще трябва да дойдете с мен.

— Няма никъде да идвам с вас — изхлипа тя.

— Е, добре, аз обаче отказвам да споря под дъжда. — Той пришпори жребеца си, а протестите ѝ бяха заглушени от стремителния галоп на животното. Кристофър я придърпа към силните си гърди и ако не искаше да падне, трябваше да се остави на ръката, която той обви около нея. И макар че не би си признала, тя му беше благодарна за сигурността и закрилата, които чувстваше в прегръдката му.

Поради силния вятър дъждът скоро проникна под палтото ѝ и започна да се стича на вадички през разкъсания ѝ корсаж. Ирайн се опита да хвърли предпазлив поглед нагоре към бързо носещите се над тях облаци, но огромните, тежки дъждовни капки я принудиха да се обърне и да се прислони до гърдите му. Поглеждалки към нея, Кристофър издърпа напред наметалото си и я загърна, за да я предпази от дъжда. В следващата минута обаче върху тях се изля истински потоп. Леденостудените водни маси така измокриха дрехите ѝ, че тя почти не можеше да мръдне в тях. Вятърът безпощадно я шибаше от всички страни и я заливаше с потоци вода.

През плътната завеса на дъжда в далечината се забелязваха очертанията на някаква постройка. Кристофър отклони жребеца от пътя и го подкара натам. Голите клони на дърветата не предлагаха никакъв подслон срещу бурята, напротив, те стърчаха отвсякъде и закачаха роклята на Ирайн, като че искаха да преградят пътя им.

Когато се приближиха, двамата разбраха, че постройката е един изоставен обор. До него имаше полусъборена колиба без покрив, а сред пробитите ѝ стени не би могъл да се скрие никой, освен някоя съвсем дребна животинка. Разнебитената порта зееше широко отворена и едното ѝ крило висеше на пантите накриво. Изсъхнали бурени се виеха около сградата, а пред входа се търкаляше полуизгнило ведро. Въпреки окаяното си състояние оборът предлагаше много по-добър подслон, отколкото колибата.

Кристофър слезе пред вратата, вдигна високо ръце и пое Ирайн от коня. Вятърът се промъкна под палтото ѝ и когато леденият му дъх прониза роклята ѝ, тя усети болка от студа. Вече неудържимо трепереше, когато Кристофър я постави върху ведрото вътре в обора. Стоеше изправена и се вглеждаше в тъмните сенки наоколо.

— Не е толкова уютно, колкото в „Лъвската лапа“, но поне ще сме защитени от бурята — отбеляза Кристофър. Докато сваляше прогизналото си палто, той хвърли поглед към нея и предпазливо вдигна вежди. — Изглеждаше като удавено зайче.

Ирайн вирна треперещата си брадичка и хладно го изгледа в очите. Беше така премръзнала, че ѝ беше трудно да отвърща на шегите му. Все пак се опита да скалъпи нещо като закачка:

— Смятате ли, че Клаудия би изглеждала п-п-по-добре п-п-при подобни обстоятелства?

Представата за Клаудия го накара да се засмее. Тя сигурно щеше да се мъчи да изглежда елегантно под някоя огромна, прогизнала шапка, увиснала чак до носа ѝ.

— Не трябва да ревнувате от нея — отвърна той живо. — Аз дойдох заради вас в Уиркинтън.

— Аха! 3-3-3-начи накрая с-с-си признахте.

— Разбира се!

Ирайн се взря в него с празен поглед; чрез своето признание той все пак беше опровергал нейните опасни съмнения.

Кристофър се засмя под мустак и излезе навън, за да доведе жребеца. Докато Ирайн трепереше в мокрите си дрехи, той свали един вързоп, привързан зад седлото на коня. След това разгърна дългия си плащ, подхвърли го към нея и отново се обърна, за да разкопчае седлото, викайки ѝ през рамо:

— По-добре облечете това, преди да сте се простудили.

Тя загърна натежалото си от вода палто колкото се може поплътно, тъй като гордостта не ѝ позволяваше да му покаже разкъсаната си рокля.

— Благодаря ви за рицарския жест, мистър Сатън. Но не се нуждая от него.

Кристофър сбърчи чело и я погледна през рамо.

— Искате да ми докажете колко глупава можете да бъдете?

— Глупава или не, н-н-яма да облека това нещо.

— Ще го облечете — увери я Кристофър кратко и тя започна да мисли, че я заплашва. След като свали собственото си подгизнало от дъжда пардесю и жилетката си, той ги метна върху една врата. — Ще се опитам да запаля огън, за да можем поне малко да се изсушим.

Той закрачи из обора, оглеждайки замислено дупките по тавана. Не липсваше богат избор от комини и добро проветрение, така че трябваше само да накладе огъня. А за това щеше да стигне кутийката с прахан, която винаги носеше със себе си.

Краката на Ирайн отказаха да я държат повече изправена и тя се свлече на колене. Забеляза, че Кристофър все още оглежда обора и кърти летви от дъсчената ограда, но за съжаление мисълта за сгряващия огън ѝ се струваше прекалено далечна. С кичури сплъстена мокра коса по лицето, Ирайн стоеше там като купчинка несрета. Бузите и ръцете ѝ бяха леденостудени и безчувствени, носът ѝ беше зачервен и измръзнал. Не усещаше краката си в мокрите обувки.

Когато видя първите малки пламъчета да проблясват в тъмнината, тя беше твърде премръзнала и вкочанена, за да може да се приближи до тях. Ирайн трепереше, когато Кристофър изведнъж застана до нея. Тя сведе поглед, прекалено уморена, за да спори с него. А и не искаше да гледа към тесните му бричове, излагащи на показ цялата му мъжественост.

— Няма ли да дойдете до огъня? — подкани я той.

Свита като малък, жалък вързоп, Ирайн поклати глава. Беше толкова премръзнала, че дори не беше в състояние да отговори. Тя притежаваше гордост, дори нещо повече: хората я смятаха по-скоро за своенравна, отколкото за слаба. Но не беше предвидила, че Кристофър Сатън, с когото сега си имаше работа, беше мъж, свикнал да поема нещата в свои ръце. Той ѝ помогна да стане и с едно движение я вдигна от земята. Тя изскърца недоволено със зъби. Не искаше да се превърне в някакво треперещо, мекушаво кълбо. Въпреки слабия ѝ протест ръцете на Кристофър я обгръщаха топло и уверено. Той я сложи на пода близо до огъня и се залови с връзките на наметката ѝ. Изведнъж тя почувства панически страх, загърна дрехата си, отстъпи крачка назад и поклати глава.

— Н-н-е! Оставете ме на мира!

— Ако не си помогнете сама, Ирайн, някой друг трябва да го стори.

Отстранявайки ръцете ѝ, той свали дрехата от раменете ѝ и я пусна като мокър вързоп на пода. По лицето му се изписа изненада, когато видя разкъсаните парчета от роклята ѝ, а под тях млечнобелите ѝ прекрасни гърди, едва прикрити от мократа риза. Ирайн бързо събра увисналите части на корсажа си и отбягна въпросителния му поглед.

— Разбирам, че Смадли е проявил апетита си. — Тонът му беше остър и подигравателен. — И все пак нарани ли ви?

— Какво ви засяга, ако ме бе-б-б-беше наранил? — попита тя малко смутено.

— Може пък и да ме засяга — кротко отговори той. — В края на краищата от това зависи, дали баща ви ще може да си плати дълговете или не. А и вече ми стана навик да ви се притичам на помощ и тъй като очевидно често се нуждаете от такива услуги, чудя се дали не е разумно още сега да се откажа да ги върша.

За нейно смайване той безцеремонно започна да разкопчава роклята ѝ. Все още трепереща като лист, Ирайн се опита да оправи корсажа си и да отблъсне Кристофър. Ала корсетът, който повдигаше високо гърдите ѝ, се свлече и тя остана само по тънка риза, съзнавайки, че е почти гола пред зелените му очи.

Кристофър беше по-решителен... и по-силен. Не мина много време и роклята вече лежеше заедно с корсета и няколко фусты в краката ѝ. Едва сега Ирайн почувства, че е в състояние да се движи.

— Оставете ме сама! — изкрещя тя, останала без дъх, и с препъване се отдалечи от огъня. Опита да се прикрие с ръце, тъй като ризата ѝ беше прилепнала като прозрачен воал по тялото.

Кристофър изтича след нея и обви треперещата ѝ снага с дългото си наметало за езда.

— Ако погледнете малко по-надалеч от красивото си носле, ще видите, че аз само искам да ви помогна. — Той я прегърна. — За такъв огнен дракон, какъвто сте всъщност, сега изглеждате студена и бледа като ледена висулка. — Очите му сякаш потъваха в нейните. — А освен това, както вече ви казах, изгубил съм и пари.

— Чудовище такова! Мерзавец! — ругаеше го тя.

Той се засмя и дъхът му докосна веждите ѝ.

— Вашата нежност замъглява разума ми, скъпа моя.

Той я заведе до огъня и клекна до нея, за да събуе обувките ѝ. Развълнувана, Ирайн затаи дъх, когато ръцете му се плъзнаха по

краката ѝ, за да развържат връзките на чорапите ѝ, стегнати над коленете. Тя започна да рита, но въпреки съпротивата ѝ той нави чорапите надолу, събу ги и ги простря на един камък близо до огъня.

— С най-голямо удоволствие бих свалил и долната ви риза — призна той с хлапашка усмивка. — Но трябва да сте ми благодарна, че уважавам поне последния остатък от вашето благоприличие.

— Само не си въобразявайте, че с нещо сте по-добър от мистър Гудфийлд — извика тя ядосана. И макар че постепенно започна да се стопля и възвърна способността си да мисли и да говори по-ясно, все пак не можеше да прикрие възмущението си, че я бяха съблекли насила, а и не чувстваше ни най-малка благодарност към Кристофър. — Вие ми натрапвате присъствието си тук, на това откъснато от света място, и правите с мене каквото си поискате. Бъдете сигурен, господине, че баща ми ще научи за всичко.

— Ваша воля, Ирайн, но все пак би трябвало да ви предупредя, че не съм човек, който би се стреснал от заплахите на вашето семейство, а това, което правя сега, е само за ваше добро. Ако искате да нараните някого с упоритата си гордост, ще засегнете по-скоро себе си, а не мен...

— Сигурно, когато ранихте брат ми, също е било за негово добро?

Кристофър се усмихна за момент.

— Брат ви много добре знае какво се случи. Нека той да ви разкаже. А можете да попитате и някой от свидетелите, които присъстваха на дуела. Не виждам ни най-малка необходимост да се оправдавам пред вас или пред вашето семейство.

— И вие естествено сте невинен като ангелче. — Тя се засмя с ирония. — Дори и да е така, мистър Сатън, аз просто не искам да го повярвам.

Очите му блестяха в топлата светлина на огъня, успокояваща усмивка играеше по устните му.

— Никога не съм твърдял, че съм невинен, скъпо дете, но и не съм мерзавецът с черната душа.

— Не съм и очаквала, че ще си признаете, дори и да сте — отговори тя кратко.

— Всъщност аз съм искрен. — Дразнещата усмивка се върна на лицето му и стана още по-нахална, когато тя хвърли към него

несигурен поглед. — Естествено има и такива ситуации, в които е по-целесъобразно да не се разтръбява истината.

— Значи искате да кажете, че лъжете, когато ви е изгодно?

— Точно това със сигурност не искам да кажа.

— Тогава обяснете какво мислите — подкани го тя студено.

— Защо трябва да си правя труда? — Той развеселено и насмешливо повдигна крайчетата на устните си. — Вие така и така няма да ми повярвате.

— В това сте напълно прав. Наистина. Не бих повярвала на нито една от вашите думи.

— В такъв случай можете да легнете да спите, ако желаете. Ще останем тук през цялата нощ и не ми се ще да ви досаждам с други лъжи.

— Аз няма да остана тук. Не и с вас! — Тя бурно поклати глава. — В никакъв случай!

Полувъпросително, полунасмешливо, той попита:

— Искате да излезете навън в бурята?

Ирайн се обърна настрана, без да отговори. Все още не беше готова да напусне удобствата на принудителната си квартира, но и не можеше да му има доверие. Само погледът му би трябвало да накара всяко момиче да бъде предпазливо. За да заприлича на истински пират, му липсваше само обичата на ухото. Под бялата му, разкопчана чак до кръста риза се виждаха здравите му мъжки гърди, обрасли с гъсти, къдрави косми. Широките му рамене и тънката му талия наподобяваха телата на пиратите, такива, каквито човек може да ги види само в сънищата, а със своя безсрамен смях и с тъмната си чуплива коса, паднала над челото му, той наистина би могъл да бъде прекрасен морски разбойник.

— Тъй като не получавам отговор на въпроса си, трябва да приема, че сте счели за по-разумно да останете тук. Добре! — Разяреният поглед, който тя му хвърли, явно увеличи задоволството му. — В случай че дъждът спре през нощта, ще се погрижа още преди изгрев-слънце да си бъдете у дома. И тъй като баща ви все още е в Уиркинтън, а брат ви по всяка вероятност ще си отспива след поредната разпивка — той пропусна да спомене името на Моли, — никой няма да узнае, че сте прекарали нощта заедно с мене.

— Какво ви дава право да изричате тези клеветнически твърдения за Фарел? — Очите ѝ бяха изпълнени с възмущение. — Как си позволявате това?

— Не би трябвало да се чувствате обидена, мила — забеляза той снизходително. — Аз не ви оценявам според авантюрите на брат ви.

— Ах, вие подъл мошеник! Отвратителен тип! Той нямаше да е такъв, какъвто е сега, ако не бяхте стреляли в него.

— Наистина ли? — Кристофър я погледна с недоверие. — Както съм чувал да говорят хората, вашият брат още много преди да го срещна, не е бил известен като невинна жертва.

Той взе дрехите ѝ и ги разпростря около огъня. Всички по-нататъшни забележки, които Ирайн би могла да направи, щяха да бъдат оборени по същия естествен и уверен начин, по който той сега сортираше дрехите ѝ. Смутена, тя се уви като пашкул и издърпа дългото наметало чак до шията си. Измина доста време, докато раздразнението ѝ постепенно се уталожи. Тя лежеше изтощена до огъня и наблюдаваше премигващите пламъци, накрая клепачите ѝ натежаха и тя не можеше повече да се бори със съня.

Ирайн се събуди със странното чувство, че някой я наблюдава и тъй като не разбираше къде се намира, усети, че я обзема паника. Пламъчето на една лоена свещ потапяше малкото помещение около нея в нежна златиста светлина; тя чувстваше топлината на огъня върху бузите си. Огромни, груби дъски се преплитаха в непознати шарки над главата ѝ, твърде ниски и твърде тъмни, за да приличат на тавана в нейната спалня. Под бодливата завивка тя усещаше неприятна влага върху кожата си и когато попипа с ръка, веднага се досети: беше ризата ѝ, единствената дреха, която Кристофър Сатън ѝ беше оставил, след като съблече роклята и фустите ѝ.

Изведнъж тя си спомни всичко, стаи дъх, изправи се и затърси оня мерзавец, впила поглед в тъмнината. Той беше много по-близо, отколкото тя предполагаше, и това я обезпокои. Кристофър седеше насреща, облегнал широкия си гръб на една подпора и отпуснал небрежно едната си ръка върху коляното. Погледът му беше вперен в нея и проблесна като дълбока, бърза вода при вида на полуголата ѝ фигура. Наметалото се беше смъкнало надолу и беглият ѝ поглед в

тази посока потвърди опасенията ѝ: цялата беше изложена на показ. Кожата ѝ блестеше на светлината на огъня, а меките розови възвишения на гърдите ѝ напираха под тънката материя. Уплашена, тя затаи дъх и вдигна нагоре вълнената дреха.

— Откога сте тук и ме гледате как спя? — поиска да узнае тя.

Усмивка трепна по устните му:

— Достатъчно дълго.

Тя не беше настроена за шеги.

— Достатъчно дълго за какво?

Той каза, плъзгайки по нея искрящия си поглед:

— Достатъчно дълго, за да стигна до заключението, че струвате много повече, отколкото някакви си дългове.

Ирайн отвори уста и го погледна изненадано, без да си дава сметка какво вълнение предизвиква с полуотворените си устни и с диво разпилените по раменете коси.

— Мистър Сатън, вие явно ме смятате за някаква равностойност на вашите вземания.

— Ако остане на баща ви, това наистина ще ви сполети: ще бъдете купена и продадена срещу парче хляб.

— Не бих казала, че две хиляди фунта се равняват на парче хляб — отвърна тя иронично. — А ако не бяхте вие, изобщо нямаше да се налага да се омъжвам. Или във всеки случай не за пари.

Кристофър равнодушно повдигна рамене.

— Не е необходимо баща ви прекалено дълго да се оглежда, за да намери някой богат съпруг. Смятам, че две хиляди фунта за вашата компания не са лоша сделка.

— Моята компания? — Тя се усмихна злобно. — Вие гледате на мене като на някаква платена любовница?

— Само, ако вашите желания клонят в тази посока, скъпа. До този момент все още не съм упражнявал натиск върху никоя жена.

— А без съмнение броят им е бил доста значителен.

Смехът му беше също така непринуден, както и гласът, и движенията, и маниерите му.

— Един джентълмен знае да мълчи, дете мое.

Ирайн отметна глава назад.

— Оценявате се твърде високо.

— Майка ми е направила всичко, което е било по силите ѝ, но и аз си имам свои собствени заслуги. — Ъгълчетата на устните му се повдигнаха закачливо. — Убеден съм, че мога лесно да се справя с всякакви ситуации.

— Значи се смятате за човек, който прави само това, което му харесва — каза тя раздразнено.

— Точно така, Ирайн, и с мене никога няма да ви е скучно. Заклевам ви се.

Топлотата в гласа му я накара да се изчерви и бузите ѝ пламнаха. С тон на учителка към бавноразвиващ се ученик тя произнесе изключително отчетливо:

— Мистър Сатън, ще ми направите много голяма услуга, ако ме наричате мис Флеминг.

Смехът му прозвуча бодро и като че ли от голяма дълбочина:

— А аз си помислих, че след като вече сме делили леглото и сме прекарвали една нощ заедно, бихме могли да преминем и към поинтимни форми на общуване, поне насаме. И искам да ви помоля, скъпа, да се опитате да видите моите предимства, в случай че успея да ви спечеля. Аз не съм толкова стар, колкото моите предшественици. На тридесет и три години съм. Силен съм и водя прост живот. Никога не съм мамил жените. — Той се правеше, че не забелязва подигравателния израз на лицето ѝ. — И съм достатъчно богат, за да ви обличам толкова прекрасно, колкото изисква вашата красота. А що се отнася до моята фигура — той направи един елегантен жест, — това вие сама можете да прецените.

— Имам странното чувство, че ми правите предложение за женитба, мистър Сатън — засмя се тя.

— Само се опитвам да ви убедя в предимствата, които притежавам, мила.

— Не е необходимо да си правите труда. Жалко за загубеното време. Аз ще продължавам да ви мразя.

— Наистина ли, прекрасна моя? — Той вдигна въпросително вежди. — Повече ли ме мразите, отколкото, да речем, Сайлъс Чамбърс? Или Смадли Гудфийлд?

Тя се обърна, без да отговори на въпроса му.

— Едва ли — отговори си сам той. — Смятам, че винаги бихте предпочели един истински мъж, който да топли леглото ви, отколкото

тези тресящи се мухльовци, за които иска да ви омъжи баща ви. Пред вас са най-хубавите ви години и ако пренебрегнете себе си в името на дълга, питам се ще имате ли сили цял живот с отвращение да се въртите около един такъв съпруг?

Бузите на Ирайн пламнаха.

— Как изобщо си позволявате да ме обиждате с налудничавите си предложения, като че ли сте някакъв божи дар за жените на този свят? Вече ви обясних, мистър Сатън — по-скоро бих се омъжила за някой кръвопиец, отколкото да легна в едно легло с такъв като вас!

Въпреки тихия глас, с който той ѝ отговори, думите му я стреснаха много повече, отколкото гръмогласните заплахи на баща ѝ.

— Трябва ли да ви покажа, че подобни обиди могат да станат опасни за вас?

Ирайн се изправи, като трескаво придърпваше палтото. Изведнъж осъзна, че се намира тук съвсем сама с него и че ако реши да я притежава, той би могъл да направи с нея каквото си поиска. Въпреки това обаче тя не желаше да му достави удоволствие, като му покаже, че се страхува от заканите му.

— Вие сте жертва на илюзиите си, господине, ако изобщо мислите, че някога ще легна доброволно в постелята ви.

Бърз като тигър, Кристофър скочи на крака, а тя със свито сърце затаи дъх. Нахалната му усмивка и неговите широки, полуголи гърди почти до лицето ѝ я накараха да съжали, че го е раздразнила. Нямаше съмнение, че не е никакъв джентълмен и че винаги прави това, което си иска. И ако я пожелаеше...

Загръщайки се плътно в наметалото, тя се запрепъва назад, а той с подчертано бавни крачки тръгна към нея. Усмивката му беше зловеща. Щом се приближи, той настъпи с ботуша си дългата наметка за езда и с това спря по-нататъшното ѝ отстъпление. Тя започна трескава да го дърпа и когато той се приближи още повече, пусна наметалото на земята и хукна със сподавен вик към другия край на обора. Порутените, голи стени не ѝ предлагаха никаква закрила и тя се огледа за някакво оръжие.

— Оставете ме на мира! — Тя го гледаше със святкащи от гняв очи и се канеше да хукне отново, но Кристофър беше не по-малко бърз и силен от преди. Внезапно със скок се озова пред нея, така че широките му рамене закриваха целия свят наоколо. Ирайн разярено го

заудря по гърдите, но при опита си да го отблъсне само разкъса ризата му. Силните му пръсти се обвиха около китките на ръцете ѝ.

— Тази глупава гордост! — пошегува се той, гледайки я с пламнали очи.

Ирайн се опита да се отскубне от ръцете му, но той бързо я прегърна и я притисна силно към себе си. В следващия миг впи устни в нейните и горещата му целувка разля по тялото ѝ едно томително чувство — подлудяващо, болезнено, искащо. Устата му жадно се плъзгаше по устните ѝ и принуждаваше Ирайн да ги отвори под напора на неговия нарастващ копнеж. Езикът му обхождаше игриво устата ѝ, за да продължи след това още по-страстно да прониква в нея. Ирайн беше дълбоко смутена. Опитваше се да извие назад главата си, защото се страхуваше, че под неговия страстен напор съпротивата и омразата ѝ ще се стопят. Чувстваше се хваната като в железни клещи, ръката му обгръщаше талията ѝ, а гърдите ѝ почти се сплескваха в неговите. Ръката му бавно се плъзна надолу по заоблените ѝ бедра и така я притисна към него, че тя почувства доказателството за пламенната му страст.

Устните му се отдръпнаха от устата ѝ и тръгнаха надолу по шията, карайки сетивата ѝ да избухнат като огнено кълбо. Тя отново можеше да си поеме дълбоко дъх, устните я боляха от страстните целувки. Ирайн безпомощно тръсна глава и направи последен опит да го възпре, преди страстта да го е завладяла напълно. В следващия миг устата му вече докосваше гърдите ѝ и спираше дъха ѝ. Влажната и гореща жарава на устните му превръщаше зърната ѝ в огромни пъпки. С последни сили тя се опита да го отблъсне, чувстваше, че ще припадне, ако той не спре.

— Кристофър... моля ви, недейте!

С нежна усмивка той я пусна и когато отстъпи назад, Ирайн усети как главата ѝ се върти. Напълно изтощена, тя се облегна на стената, поемайки си дълбоко дъх. Поставила една ръка върху развълнуваните си гърди, тя го гледаше смаяно, сякаш току-що беше излязла заедно с него от дълбините на света. И въпреки всички легенди за добродетелите на девствеността, по лицето ѝ беше изписан най-очарован израз, а сърцето ѝ биеше като лудо.

— Е, вървете при съсухрените си женихи и им се радвайте, ако можете. Или ще признаете, Ирайн, че ви показах коя е истината?

Полузамаяна, тя видя как Кристофър се обърна и тръгна към своя жребец, който вече започваше да пръхти и да тъпче нервно с копита. Ирайн беше объркана и смутена. Новото, което беше видяла у Кристофър Сатън, беше толкова поразително, че нещо се пропука в досегашната ѝ нетърпимост към него. Стори ѝ се, че това ново отношение е предвестник на беди, но не беше в състояние да го възпре.

Кристофър излезе от обора и постоя известно време навън, в тъмната мъгла. Той се заслушваше ту в една, ту в друга посока, като се стараяше да долови и най-малкия шум. В далечината се чуваше приглушено трополене, нещо като бавни, тежки стъпки на конски копита, само че много по-неясни, сякаш...

Той се втурна обратно в обора и започна да събира дрехите от огъня.

— Облечете се. Трябва да бягаме оттук. Идват ездачи, може би двайсет или повече, и при това са обвили с парцали копитата на животните. — Той ѝ подхвърли дрехите. — Съмнявам се, че са честни хора, след като яздят в този час и по такъв начин.

Ирайн взе да се облича много бързо и тъкмо се канеше да завърже връзките на корсета си, когато той се приближи и дръпна ръцете ѝ встрани. След като свърши бързо с тази работа, прошепна в ухото ѝ:

— Това е най-малкото, което мога да направя за вас, мадам.

Ирайн беше ядосана и демонстрираше своята неблагодарност, оправяйки мълчаливо роклята и фустите си.

— Сигурен ли сте, че сте чули нещо?

Кристофър я наметна с плаща си и я поведе към коня, като не ѝ даде време дори да се закопчае.

— Ако не ми вярвате, останете тук! Тогава сама ще се убедите.

В момента Ирайн не намери какво да му отговори и само се дръпна назад, когато той посегна да вземе ведрото, с което беше напоил коня. Кристофър угаси огъня и с върховете на ботушите си натрупа пръст върху димящата купчинка пепел. Когато тя беше заровена напълно, в обора отново се възцари пълен мрак. Той хвана юздите на коня и хвърли върху седлото му палтото, жилетката и пардесюто си. След това изведе жребеца от обора и го скри зад един храст недалеч от пътя. Ирайн здраво се беше вкопчила в опашката на коня, докато се промъкваша в непрогледния мрак. Спряха на сигурно

място и изчакаха шумът от заглушените копита да дойде по-близо. Един глас извика нещо в мрака и накара цялата група да спре на пътя, а малко след това конниците започнаха да си пробиват път между храстите към обора.

— Казвам ви, че тук мирише на дим — прошепна дрезгаво един от мъжете. — Доста често съм яздил по този път и знам, че може да идва само от обора.

— Човекът е офейкал и не е необходимо да си завираш дългия нос във всеки ъгъл и във всяка дупка, за да го търсиш. Ясно е, че се е измъкнал.

Ездачът, който беше най-отпред, слезе от коня и пристъпи в обора, като се оглеждаше. След това отново се метна на седлото.

— Дори и да е имало някой тук, вече е изчезнал.

— Можеш да бъдеш съвсем спокоен, Тими — изкряка един от конниците. — Няма абсолютно никой, който да ти скочи отгоре в тъмнината.

— Затваряй си глупавата уста, маймуно такава. Ако съм останал жив, то е защото съм бил предпазлив, слава богу.

— Хайде да се връщаме при другите — предложи първият. — Чака ни още дълъг път.

Когато мъжете се върнаха на пътя, Ирайн въздъхна дълбоко — досега не беше забелязала, че почти е спряла да диша. Беше дълбоко благодарна, че инстинктът ѝ я беше подтикнал да последва Кристофър, а не да остане в обора. Докато чакаха групата ездаци да се отдалечи, тя осъзна, че без Кристофър Сатън щеше да попадне съвсем безпомощна в ръцете на тези мъже.

Пътят за Маубъри минаваше през мочурища и каменисти възвишения, забулени в мокра, сива мъгла. Двамата се провираха край повалени и изкорубени стари дъбове, потъваха в кълбета мъгла на завоите и се взираха в далечината, губеща се в море от гъсти, разкъсани пари.

С неприятното чувство, че Кристофър диша в косата ѝ, Ирайн се насилваше да стои изправена, но пътят беше дълъг и тя скоро се умори. Вълнената наметка я топлеше и въпреки решението си да се държи на разстояние от него, тя все по-често усещаше как неволно се

обляга назад. Страхът да не потъне пак в неговите широки и силни гърди я караше тутакси да се изправи и да заема предишната си измъчена стойка.

— Отпуснете се, Ирайн — подкани я най-после Кристофър. — Рано е още да бягате от мене.

Думите му ѝ напомниха за мъчителното чувство на загуба, което беше изпитала, когато той си тръгна веднъж от кметската къща и покъсно, когато бързо напусна двора. Споменът за целувките му правеше смущението ѝ още по-непоносимо. С други мъже тя беше изпитвала само някаква хладна възбуда, когато те си открадваха от нея някоя целувка. С Кристофър беше съвсем различно и тя се страхуваше, че е обречена да си спомня за неговите страстни прегръдки през останалата част от живота си.

Зората вече розовееше през гъстата мъгла, когато пристигнаха в Маубъри. Кристофър заобиколи къщата на кмета и спря коня до задната врата. Тъй като зад прозорците не се чуваше гръмкото хъркане на Фарел, Ирайн реши, че той все още не се е прибрал вкъщи. Подкрепяна от силната ръка на Кристофър, тя слезе от коня. Съблече наметалото му за езда, върна му го бързо и тъкмо се канеше да се спаси от присъствието му, когато гласът му я спря:

— Няма ли да ме поканите вътре?

Ирайн се обърна ядосано и както предполагаше, видя пак онази весела, саркастична и предизвикателна усмивка.

— Не, разбира се!

Кристофър въздъхна с престорено разочарование.

— Такава е благодарността на някои капризни жени.

— Капризна? — извика тя изумена. — Вие си позволявате да ме наричате капризна? Вие, разглезен палячо! Вие... вие...

Той пришпори коня и направи елегантен скок над оградата. Ирайн тропна с крак и погледна след него, мърморейки под нос яростни проклетия. Не познаваше друг мъж, който така да обича да я дразни. А най-непоносимото бе, че го правеше изключително добре.

Ейвъри се върна вкъщи късно следобед и Ирайн притеснено закърши ръце, като чу стъпките му по селската улица. Фарел явно все още не беше в състояние да се прибере след нощните си похождения и,

слава богу, не можеше да разкаже кога си е дошла. Все пак през целия ден тя се намираше в нервно напрежение, защото се боеше от реакцията на баща си. Лицето ѝ придоби уплашено изражение, когато той влезе вкъщи и заключи вратата след себе си. Като я видя да стои на прага на спалнята, Ейвъри спря и започна да съблича палтото си.

— Я виж ти! Вече си вкъщи? А аз през целия път се притеснявах да не би някой мръсник да те е завлякъл в леглото си.

Ирайн не смяташе да му признае колко близо беше до истината. Откакто се беше разделила с Кристофър, той непрекъснато витаеше в мислите ѝ и тя би изпитала огромна радост, ако можеше да го прогони оттам.

— За бога, момиче! Ама наистина се чудя какво ти се върти в главата! Сърдиш се и протестираш, когато Смадли Гудфийлд те пипне, а той има право на това, след като ще се жени за тебе.

Стомахът ѝ се сви от негодувание.

— Точно затова и избягах. Не мога да понасям дори мисълта за брак с това плашило.

— Аха! — Той я погледна с присвити очи. — Имаш си други планове, така ли? Оставяш се на онзи мошеник Сатън да те опипва, без да му казваш нищо. А ето че се появява един добър мъж, който иска да се ожени за тебе, и ти изведнъж ставаш ужасно придирчива къде ще си сложи ръката. Не си ли се замисляла, не ти ли е минавало през ума, че Сатън изобщо не смята да се ожени за тебе? — Ейвъри хлъцна ядно. — Тоя мерзавец е готов да легне отгоре ти, за да си направи удоволствието. Много добре! Ясна работа! От хора като него можеш да очакваш едно-единствено нещо: копеле в корема и никога съпруг в ръцете.

Грубите думи на Ейвъри качиха кръвта в бузите ѝ. Тя се обърна, за да не гледа подигравателно ухиленото му лице, и каза с тих глас:

— Относно мистър Сатън не е необходимо да се притесняваш. Той е последният мъж, когото ще избира.

Но сега, след като беше повторила това решение вече няколко пъти, тя изведнъж започна да се съмнява в него.

— Ха! — пошегува се Ейвъри недоверчиво. — Може би не е първият! Но със сигурност не е и последният! Хайде да се обзаложим, че в списъка ти Смадли е поне една или две степени след твоя уважаем мистър Сатън.

ГЛАВА ПЕТА

В случай че е възможно да съществува нещо като сив албинос, то следващият кандидат за ръката на Ирайн беше точно такъв. Коса с миши цвят, сив тен на лицето, воднисти очи и синкава кожа около устните — само по този начин би могъл да бъде описан Хартфорд Нютън. Неговите къси месести ръце бяха винаги потни, а с носната си кърпичка непрекъснато бършеше дебелия си устни или капеция си нос. Въпреки тлъстините си, той силно страдаше от зимния студ. Независимо че денят беше сравнително мек, той беше вдигнал яката си високо около едва забележимия си врат, а отгоре беше омотал огромен шал. Фигурата и стойката му напомняха презряла диня, поомекнала и безформена. Държанието му беше като на разглезена домашна котка: безсрамно и арогантно. Но за разлика от котешките, очите му се свиваха и потъваха в тлъстините на лицето, щом срещнеха нечий прям поглед.

Мисълта, че неговите горещи, влажни ръце ще опипват тялото ѝ, докато той похотливо лежи до нея в леглото, предизвикваше ужас и отвращение у Ирайн. Тя си спомняше как като дете случайно беше попаднала в тресавището и беше почувствала в стомаха си неописуемо гадене — чувство, много прилично на това, което изпитваше сега, гледайки Хартфорд Нютън.

Отвращението към всички доведени от баща ѝ кандидати нарастваше и вцепеняваше душата ѝ подобно на лед, постепенно сковаващ повърхността на езерото. Все по-често тя си спомняше за думите на Кристофър. Беше ѝ казал, че никой от кандидатите ѝ не може да се мери с него и че само той ще я направи щастлива. И сега изненадано си даде сметка, че той може би ще се окаже напълно прав.

Благодарение на своя стоицизъм и дисциплина Ирайн успя да остави впечатление за коректна учтивост при общуването си с Хартфорд Нютън. Тя отблъскваше неговите похотливи домогвания с тайната надежда, че той скоро ще проумее смисъла на сдържаното ѝ поведение. Въпреки това стомахът ѝ се свиваше все повече. Ръката му

галеше гърдите ѝ, а другата упорито търсеше бедрата ѝ като че ли тя вече беше негова собственост. Разтревожена да не предизвика пак гнева на баща си, тя беше почти на ръба на отчаянието, когато реши да стане и да се извини. Бързо побягна към спалнята си и никакви заплахи на Ейвъри не можаха да я върнат отново долу, докато Хартфорд не напусна къщата и докато тя не получи уверение, че той няма да се върне. Чак когато се убеди, че колата на Хартфорд се скри зад ъгъла, Ирайн въздъхна облекчено. Но трябваше да изтърпи гнева на баща си. Когато се върна отново в дневната, той тъкмо си наливаше порядъчна глътка уиски. Ирайн усети как всичко в нея се сгърчи, когато Ейвъри ѝ хвърли унищожителен поглед.

— Почти бях успял да поведя този човек за носа, момиче, и, заклевам се, очите му светнаха, като те видя. Бях сигурен, че най-послед съм намерил истинския. Обаче ти — той махна презрително с ръка, — ти, с твоите надути претенции! Знаеш ли, че всъщност не заслужаваш да вземеш нито един от тях.

Ирайн вдигна глава и се усмихна плахо.

— Предложението на мистър Сатън все още е в сила...

Ейвъри стовари юмрука си по масата и я изгледа злобно.

— По-скоро ще ви гледам и двамата да горите в ада, отколкото той да те нарече своя жена.

Ирайн отново се засмя, за да не разбере той, че се е почувствала засегната.

— Наистина, татко! Твоята бащинска загриженост е очарователна, и за това високата цена, която ми даваш, малко ме изненадва.

Той я стрелна с пронизващ поглед.

— И какво си мислиш, момиче, че трябва да направя аз, за да запазя твоята проклета девственост? Да прекарам последните си дни в затвора ли? — Ейвъри се опита да обърне всичко на смях. — Е, добре, похарчих тук-там малко пари, за да си доставя удоволствие с някоя и друга игра на карти, но не по-малко пари съм дал за теб и брат ти. Не бих сметнал за неправилно, ако изплатиш обратно част от тези пари. А това може да стане само, ако се омъжиш за човек с пълен джоб. Много ли искам? Ти си достатъчно голяма, за да разбереш. Обаче не! Само за да запазиш проклетата си девственост, си готова да гледаш, как ще ме хвърлят в затвора за длъжници в Нюгейт.

Ирайн се обърна, за да прикрие бликналите в очите ѝ сълзи.

— В края на краищата моя работа е дали ще пожертвам девствеността си, но тя във всеки случай ми е прекалено скъпа, за да я харизмам на онези, които мъкнеш вкъщи да ме опипват. Но тебе не те засяга, нали? Ти им се умилкваш като някое улично куче и оставяш дъщеря си сама да се брани от тия диви зверове.

— Диви зверове, а? — Той отметна глава назад и изля в устата си последната капка ром, сетне погледна, сбърчил чело, към шишето, като че ли очакваше в него да се появи още от любимата течност. — Наистина, чудесно сравнение, щом единствената ти дъщеря така ужасно се е разглезила, че ѝ е абсолютно безразлично какво иска от нея баща ѝ. — Той сграбчи ръката ѝ и я извърна към себе си. — Мислиш ли, че съществува друг изход? — Очите му се разшириха и придобиха измъчен вид. Той опря костеливите си юмруци върху корема. — Тук, вътре, ме гложди невероятен страх, като си помисля, че скоро ще ме тикнат в някоя влажна килия, която ще бъде и последното ми убежище. Аз съм притиснат до стената, момиче, и не виждам никакъв изход. Заклевам ти се, че ще ти потърся друг, а после още много кандидати, докато най-сетне намерим някой, който да отговаря и на най-високите ти изисквания!

— Знаеш много добре, че не искам да те видя в затворническата килия — отвърна Ирайн. — Но и аз имам някакво достойнство. В края на краищата нека веднъж завинаги да стане ясно, че всичко това е сделка и аз ще трябва да се продам за две хиляди фунта на някой от тези глупаци. Все пак не ме ли оценяваш твърде евтино, татко?

— Две! — Ейвъри отметна глава назад и се разсмя. — Умножи ги поне по две, момиче. Че колко са две хиляди! Две дължа само на онзи надут петел, а още толкова на търговците от Уиркинтън, които вече са по петите ми.

— Четири? Четири хиляди? — Ирайн изумена втренчи поглед в баща си. — Наистина ли искаш да кажеш, че срещу Кристофър Сатън си заложил две хиляди, след като вече си дължал на останалите хора такава сума?

Ейвъри не смееше да я погледне в очите, затова съсредоточено започна да изучава късите си, груби пръсти.

— Струваше ми се, че това е добър залог. Щях да изплатя дълговете си, ако този мръсник не беше си отварял толкова много

очите и не беше толкова бърз.

По гърба на Ирайн внезапно преминаха студени тръпки.

— Означава ли това, че ти... си играл нечестно?

— Това просто бяха много пари, които се включиха в играта. Разбираш ли? Трябваше да предприема нещо.

Тя помисли, че губи разсъдъка си. Кристофър Сатън беше прав! Баща ѝ мошеник! А Фарел? Беше защитава бащината част, която никога не е съществувала!

Стомахът ѝ се сви и изтласка всичкия ѝ въздух. Неспособна да погледне баща си, тя се обърна настрана. Той беше допуснал Фарел да предизвика Кристофър на дуел, знаейки, че един от двамата може да бъде убит. Естествено, надявал се е, че това ще бъде Кристофър Сатън. Самият той би го убил, само и само да скрие позора си. Но все пак Фарел плати цената на неговото мошеничество, а сега идеше нейният ред да бъде използвана като разменна монета в услуга на неговите интереси, също както майка ѝ и брат ѝ.

Гласът ѝ звучеше раздражено и възбудено, когато тя произнесе с нескрит сарказъм:

— А защо не ме заведеш веднага на пазара за длъжници и не решиш въпроса отведнъж? Ще ме продадеш за десет или за колкото там трябва години. Какво от това? Докато дългът ти бъде изплатен, аз вече ще съм прехвърлила тридесетте. След като си получиш парите, какво значение ще има дали съм омъжена, или съм робиня?

Ирайн замълча, очаквайки незабавното му възражение. Ала не чу нищо. Тя се обърна и с изненада погледна баща си. Той се беше подпрял с лакът върху облегалката на стола и я гледаше с налудничав блясък в очите.

— На пазара, казваш? — Той като че ли се развесели и потърка доволно ръце. — На пазара, а? Та ти си имала много добри идеи, момиче!

— Татко! — Едва сега тя осъзна напълно какво беше направила. Без да забележи, си беше послужила със сарказма на Кристофър и сега той се беше стоварил отгоре ѝ като лавина. Тя се опита да обясни. — Аз го казах на шега, татко. Смятам, че ти не би приел сериозно подобно нещо.

По нищо не личеше, че Ейвъри я е чул.

— Това ще ми стигне, за да се оправя. Кой ще предложи най-много... за една умна и добре възпитана съпруга.

— Съпруга? — прошепна с болка Ирайн.

— Съпруга, която може да чете и пише, би трябвало да получи много добра цена, дори може би повече от две хиляди фунта. А когато цялата врява отmine, тя няма да може да устои на ласките му!

Ирайн затвори очи и се опита да подреди обърканите си мисли. Какво направи?!

— Естествено трябва да се намери начин да не я грабне онзи кучи син Сатън. Панталоните му се подпалват само щом я зърне. Нали го видях как се пулеше срещу нея в каретата. Като че ли вече му е обещана! Непременно трябва да намерим начин да го отстраним.

— Татко, много те моля! — настояваше Ирайн. — Моля те, не прави това.

Ейвъри се усмихна под мустак, без да ѝ обръща внимание.

— Утре ще дам обява. Точно така ще направя! Фарел ще я напише вместо мен. Да стигне до всички! — Той размаха показалеца си във въздуха и съобщи: — Човек на име Кристофър Сатън обаче няма да получи правото да участва в наддаването.

Като някакъв зъл дух Ейвъри седна на ръба на стола и се заклатушка напред-назад, тресейки се от беззвучен смях. Очите му блестяха, сякаш вече се наслаждаваше на отмъщението, което готвеше на врага си. Така и не забеляза как дъщеря му напусна стаята.

На другия ден сутринта бяха разлепени написаните на ръка обяви, в които се съобщаваше, че след десет дни ще се състои най-необичайното събитие. Девойката Ирайн Флеминг ще бъде разиграна на търг и дадена за съпруга на този, който предложи най-голямата сума. Наддаването ще се проведе пред гостилницата, а ако времето е лошо — вътре в гостилницата. Обявата продължаваше: всички мъже, участващи в търга, да преброят добре парите в кесиите си, тъй като минималната цена за една образована и красива девойка ще бъде доста висока.

Най-отдолу с дебели букви беше написано, че на лицето Кристофър Сатън не се разрешава да вземе участие в търга.

Бен се препъна на излизане от гостилницата, когато видя високия янки, възседнал врания си жребец, да чете обявата. Ухилен до уши, разкрил черните си, изпочупени зъби, той погледна Кристофър, като посочи с палец към пергамента.

— Виж ти, изключили са ви от наддаването, господине! Мълвата се разпространи наоколо за по-кратко време, отколкото му трябва на човек да се изплюе. Бяхте ми казали, че не се интересувате от тази женитба, но се питам какво ли ви е довело тук, при обявата. Може би кметът, освен заради сина си има и някоя друга причина да ви държи далеч от момичето?

— Все още не — отговори Кристофър рязко.

Старецът се захили от удоволствие.

— Звучи като закана, господине.

Кристофър кимна кратко в знак на съгласие, дръпна юздите и спокойно подкара в тръс. Бен гледа някое време след него, докато чу бързо приближаващ се конски тропот. Той отскочи встрани и едва успя да се предпази от профучалия Тими Сиърс. Когато червенокосият не можеше вече да го види, Бен скочи и размаха юмрука си след него. А когато Тими вече не можеше и да го чуе, Бен прибави сочни ругатни по негов адрес. В гнева си старецът не забеляза, че зад гърба му се е приближил друг ездач.

Хагарт внезапно видя човек на пътя и рязко дръпна юздите, за да спре своето опърпано, обрасло с дълги косми животно, преди да е сгазило нещастника. Конят му обаче, кастриран късно и затова пазещ нещо от темперамента на жребеца, не спря веднага. Когато изведнъж се закова на място, Хаги щеше да падне. Бен се огледа и се дръпна настрана, за да направи място.

Кристофър Сатън се сбогува с боцмана и слезе от кораба, за да се качи по стълбата към дока. Той изтупа праха от ръцете си, нахлупи шапката си ниско над челото, за да се предпази от вечерния бриз, и с леки крачки тръгна нагоре към „Алената кошута“. Тази пристанищна кръчма беше известна с хубавите си напитки, изстудявани в каменните ниши на дълбока изба. Много мисли минаваха през главата на Сатън, докато крачеше из лабиринта от тесни улички над пристанището.

Капитан Даниълс се беше завърнал с кораба си от Лондон и по нареждане на Кристофър беше докарал оттам най-различни стоки. Още щом изгрееше зората, той щеше отново да вдигне платна и да се отправи към едно пристанище, което Кристофър беше отбелязал на картата. Там капитанът трябваше да разтовари на сушата стоката, за да може след това, преди отпътуването си за Лондон, да остане за известно време в Уиркинтън. До вдигането на котвата беше въведен режим за екипажа, според който повечето моряци можеха да прекарат по няколко часа в пристанищните кръчми, докато останалите стоят на борда и носят вахтата.

В този късен следобед „Кошутата“ беше празна, и изглежда, скучаещият кръчмар се зарадва на Кристофър. Той веднага изпрати момчето да донесе кана студена бира от избата и не си затвори устата, докато гостът не получи пенливото питие в ръката си. Кристофър взе каната и си потърси удобно място до огнището, което отопляваше цялото помещение. Сложил крака на едно трикрако столче, той се визираше в игривия огън, чиито пламъци се извиваха и подскачаха в хипнотизиращ танц. Мислите му се лутаха далеч оттук. Пред очите си виждаше буйна грива от черни коси. Под ясното чело между смолисти мигли блестяха с неповторима светлина две виолетови очи със странните нюанси на най-скъпите камъни. Той помръкна и смръщи вежди, очите му станаха студени и пронизващи, докато най-после в спомените му изплува картина, в която двете чудни очи искряха от смях. Този образ той задържа по-дълго в мислите си.

Ами носът? Тънък, прав и изящно оформен, макар и леко вирнат, което го делеше от пълното съвършенство. Чертите ѝ бяха изключително нежни, лицето ѝ беше изваяно с рядка хармония. То имаше хубав овал с меко заоблени скули, по които блестеше седефът на кожата.

В мечтите си Кристофър виждаше и устата, но не като разцъфнала роза, готова само за целувки, каквито бяха устните на лекомислените придворни дами, а нежно заоблена и достатъчно сочна, за да въздейства осезателно и живо. Крайчетата на тази уста се разтегляха, когато тя се гневеше. Кристофър продължи да се вглежда в спомените си: онази нощ те се бяха повдигнали нагоре и се бяха разтворили в усмивка. Внезапно мислите му се прекъсваха, а сърцето

му изгаряше в спомени за нейната подлудяваща нежност, когато той затвори устата ѝ с целувка.

И веднага всичко останало изплува пред очите му — тънките, фини ръце и крака, тялото с енергичната грация на котка, което не беше налято като на разглезените дами от дворецовите приеми, но не беше и мършащо. В нея се съчетаваха скрита сила и откровеност, които ѝ придаваха една почти наивна увереност. Самата тя като че ли изобщо не осъзнаваше своята красота, тя беше просто Ирайн. Той я поставяше над всички, които живеяха в неговите спомени.

Изглежда, че тя беше жена, която нито ще изостане, нито пък ще се втурне напред, а ще крачи винаги до мъжа, когото си е избрала. Той се почувства горчиво наказан, защото не можеше да се наслаждава повече на компанията ѝ. Не се и съмняваше, че за нея ще бъде много по-добре, ако бъде лишена от „нежните грижи“ на баща си и от „доброто влияние“ на брат си. Мина му през ума, че позорното наддаване щеше да постигне точно това. Но все пак вероятността тя да попадне от трън, та на глог беше угнетяващо голяма. Беше видял достатъчно нейни кандидати и те всички спадаха към категорията „глог“, а той беше сигурен, че много от тях ще присъстват и ще наддават заедно с него.

Обидните думи на Ирайн отново се върнаха в съзнанието му. Гърбав! Белязан! Сакат! Вероятността тя да попадне в ръцете на някой такъв беше твърде голяма. Да, като си помислиш по-внимателно, тя, изглежда, нямаше никакъв избор.

Една група мъже се втурна в кръчмата и откъсна Кристофър от мислите. Бяха дузина младоци, които без съмнение бяха обиколили вече няколко кръчми. Един висок, дрезгав глас се провикна от тълпата и когато Кристофър погледна натам, видя Тими Сиърс, който се намираше в средата на вдигащата целия този шум банда. Държеше се, сякаш е техен предводител.

— Така, момчета — бърбореше той, явно в добро настроение. — Съберете се всички. Първото питие е за сметка на Тими.

Хор от прегракнали викове отговори на щедрото предложение на мистър Сиърс. Той хвърли на тезгяха една натъпкана кесия с пари, а зарадваният кръчмар се завтече да пълни каните с бира. Грубите шеги и непристойните отговори замлъкнаха за известно време, докато ревностните пиячи шумно изливаха бирата в гърлата си. Дори и вечно

присъстващият Хагарт пхна нос в пяната и нетърпеливо гаврътна своята дажба. След като утолиха първоначалната си жажда, те пак заговориха един през друг.

— Кхъ-кхъ! — изкашля се Тими. — Дори и хубавата горчива бира губи от вкуса си, когато е прекалено изстудена. Може би трябва да е умерено хладна, та човек да се наслади на вкуса ѝ. — Както показваха кимащите глави, компанията явно беше съгласна с това заключение.

— Хей, Тими! — изграчи един дрезгав глас и обезобразени от белези пръсти се приближиха до кесията на тезгяха. — Приготвил си тука добри парици. Да не си решил да ходиш на наддаването на стария Ейвъри?

— Що да не отида? — Тими започна да чегърта с нокът по тезгяха и изпъчи гърди. — Де да знам, ще стигна до... може би до сто фунта или нещо такова.

— Брей! — размаха ръка друг мъж в знак на учудване. — Сто каймета само за една женска?

Тими хвърли мрачен поглед към шегаджията.

— Това не е някаква си женска! Ще я взема за жена.

— Че ти си имаш — запротестираха останалите.

Тими стана и погледна замислено към тавана.

— Пък ако я спечеля, ще дам на търг предишната.

— Ха! — изръмжа Хагарт. — Та тя и десет шилинга не струва, камо ли цели сто сребърника.

Тими присви очи, поглеждайки към приятеля си.

— Ако искаш да знаеш — заобяснява той на висок глас, за да могат и останалите да прогледнат за истинската стойност на жена му, — тя е бая добра за горещи и страстни нощи.

— Като е тъй — додаде един друг, — що ти е притрябвала друга?

— Щото много ми допада — изскърца със зъби Тими и пусна след това една широка усмивка. — Затуй!

— Мисля си — захили се гръмогласно някакъв тип, — че е защото старата Моли отказа да се омъжи за тебе... ха! — Един лакът в ребрата трябваше да му послужи за предупреждение, но вече беше твърде късно.

— Какво е това? — Тими се огледа със свиреп поглед наоколо. — Какво чух? Кой каза, че Моли ми била отхвърлила предложението за

женитба?

— Е, да! — Мъжът се опита да успокои Тими. — Всички знаем, че тя си пада по оня янки.

Тими заклати наведената си глава насам-натам като бик, преди да излезе на арената, и се опита да открие нахалния тип, подиграл се с него.

— Янки! — Той мърдаше челюстта си със затворена уста. — Моли? Казваш, че Моли ме е заменила?

— Ами да, Тими — издрънка глупавият хлапак. — Не беше ли това твоя гре...

Думите му бяха заглушени от едно звучно „храс“, когато огромният юмрук се вряза в брадата му. Нещастникът се строполи назад, а разбърканият му мозък се опитваше да дойде на себе си. В края на краищата той не успя да запази равновесие и се просна по корем върху малката масичка, близо до която се водеше спорът.

Кристофър наблюдаваше сцената. Той взе каната си, изправи се и се дръпна настрани. Другият се търкулна на земята и започна да стене. Кристофър излезе от сянката, в която незабелязано беше стоял досега, и спокойно тръгна към рижиya.

Сиърс почувства, че дъхът му спира, когато разпозна прословутия янки сред гъстата димна завеса.

— Е, приятели... — започна да се перчи той пред останалите от компанията, опитвайки се същевременно да си пробие път през масите и да се приближи към своя враг, — ... ето ви го онзи янки, за когото говорехме, и то на живо. Можете да се насладите на цялата му красота. Много е изтупан, ама никога не може да ни достигне по елегантност.

Хагарт се наведе напред, за да вижда по-добре, но точно в този момент ръката на Тими се стовари върху главата му. Той разтърси пострадалата част от тялото си и пхна пръст в ухото си, за да спре пищенето, което чуваше.

— Мистър Сиърс — обърна се Кристофър със спокоен, но твърд глас към червенокосия, когато в кръчмата стана съвсем тихо. — През последните минути чух толкова много от вашите глупави дрънканици, че ще са ми достатъчни чак до края на живота. — Още при пристигането на групата Кристофър не беше в много добро настроение. Имаше неща, които му бяха опънали нервите през

последните дни, и сега едва се сдържаше. Така че съвсем не беше настроен да слуша повече малоумните брътвежи на бандата.

Тими не беше загубил съвсем разсъдък. Докато наблюдаваше как оня янки се приближава към него, той реши, че няма да е зле да си осигури някаква помощ. Би могъл да се сбие с него, само ако и останалите го подкрепяха.

— Я вижте, момчета — подразни ги той, — та това е същият тип, който дойде в нашия Маубъри и по когото всички жени хукнаха като пощръклели. И само като видиш как им светват очите, щом го зърнат, можеш да бъдеш сигурен, че той скача от едно легло в друго. Дори и Моли си е загубила ума по него, а той не може да й стъпи на малкия пръст, ако ще да й хариже всичките дрънкулки, с които си е накичил ръцете.

Тими не забеляза, че докато говореше, зад гърба му се скупчиха и други мъже, които се бяха смесили с неговите хора, и го слушаха. Хагарт беше единственият, който съобрази, че се свечерява и че на брега слизат моряците от корабите. Той задърпа нервно Тими за ръкава, за да привлече вниманието му.

— Не сега, Хаги. — Тими го блъсна настрана, без дори да погледне, и продължи да нажежава обстановката. — Сред нас се намира някой си господин Сатън, който си е позволил да се умилква около дъщерята на кмета малко повече, отколкото трябва, и затова е изключен от участие в наддаването. Нашата скъпа Моли не му беше достатъчна, макар че тя е момиче и половина. Бог знае колко пъти е утешавала всички момчета тук. Като по часовник всяка събота се къпе, голяма работа е Моли. А той тука какво си въобразява, че си пъха дългия нос при нея!

Това явно zlepоставяне на една близка и позната на всички дама беше прието със сърдито мърморене, което се засилваше. Кристофър тъкмо отпиваше от бирата си, когато вратата се отвори и в кръчмата влязоха още моряци, между които и един сивокос, едър мъж с дълго синьо палто от ония, които носят най-често капитаните. Той се спря заедно с останалите матроси в дъното на кръчмата и започна да наблюдава сцената, разиграваща се пред тях.

Хагарт още веднъж се опита да привлече вниманието на Тими и го дръпна за ръкава, като се оглеждаше неспокойно наоколо.

— Изчезвай! — заповяда Сиърс и отблъсна натрапника. — Нали го виждате как смутено се е зазиял в бирата си, момчета. Просто се страхува да каже открито какво мисли за нас, мъжете от Маубъри.

— Ако наистина искате да знаете, мистър Сиърс, какво мисля — отвърна Кристофър достатъчно високо, за да бъде чуто и от възмутено мърморещите приятели на Тими, — аз съм на мнение, че вие сте истински глупак, щом смятате, че кметът ще обърне внимание на вашите нищожни сто фунта, след като ми дължи много повече. А освен това се съмнявам дали отговаряте на вкуса на момичето. Всъщност чух — усмихна се той, — че тя обича свинското само добре осолено.

— Свинското? — Тими се замисли за момент, преди да разбере значението на тези думи. — Свиня! Чухте ли, момчета! — Той пристъпи крачка напред и даде знак на мъжете да го последват. — Я да видим колко бързо тая проклета дрипа ще изхвърчи оттук. Хайде да го изхвърлим, момчета.

След няколко стъпки обаче приятелите му изведнъж се спряха и започнаха да гледат несигурно към едрите юмруци, щръкнали иззад раменете им. Погледите им едва сега попаднаха върху широко усмихнатите лица, образуващи плътна стена зад тях. В един миг Тими се намери съвсем сам.

Уплашен, Хагарт хвана рижиya за ръката, опита се да го издърпа настрана и най-после успя да привлече вниманието му.

— Т-т-таам с-с-саа...!

Хагарт не можa да каже нищо повече, а само посочи с пръст към мъжете. Тими се огледа и брадата му направо увисна, когато забележа двайсетината мъже, застанали плътно зад неговите приятели. Хагарт посочи с палец към Кристофър и прошепна:

— ... неговите хора!

Мъжът с дългото синьо палто си проправи път напред.

— Някакви трудности, мистър Сатън?

— О, не, капитан Даниълс, никакви проблеми. Мога да обуздам всеки от тях.

— Да обуздам! — Думите заседнаха в гърлото на Тими. Тоя като че ли говореше за някакво опърничаво животно, което трябва да обуздава. Крайно ядосан, той отново се обърна към противника си.

Кристофър се усмихваше отегчено.

— Едно най-обикновено извинение ще е достатъчно, мистър Сиърс.

— Извинение?!

Усмивката не слезе от лицето на Кристофър.

— Нямам намерение да си хабя силите с някакъв пияница.

— Говори по-ясно, човече! — Тими поклати глава. — Все едно ми е какви намерения имаш.

Кристофър отпи още една глътка и остави каната настрана.

— Но разбрахте, като ви казах, че сте пиян.

Тими хвърли кратък, предпазлив поглед през рамо.

— Тая работа трябва да уредим помежду си, мистър Сатън. Само двамата!

— Само вие и аз, мистър Сиърс? — Кристофър отговори с леко кимване на глава и свали палтото си.

Сиърс си плю на ръцете и ги разтърка една в друга. Очите му блеснаха в злобна радост, като видя пред себе си източеното, слабо тяло на американеца. Наведе глава и се втурна напред с див крясък, изпълнен с боен плам.

Профуча през цялото помещение и едва тогава забеляза, че ръцете му са все още празни. Той се опря в стената и светкавично се обърна, за да види къде се е дянал онзи янки. А той стоеше от едната му страна и се усмихваше. Запъхтян, Тими пак се насочи към целта си. Кристофър отново отскочи встрани, но този път заби юмрука си в дебелото шкембе на Тими, така че той едва успя да си поеме дъх. Когато Сиърс отново се впусна в атака, получи още един силен десен удар, но от другата страна.

Той пак се залепи за стената, но сега му беше необходимо повече време, докато се обърне. Тръсна глава, за да разкъса пелената пред очите си, но трябваше още да изчака, докато картината пред него се избистри и отново успее да види своя противник. Сиърс разтвори ръце и гневно ругаейки, хукна със залитане през помещението, но само за да профучи край противника си и да получи един ритник в задника, който ускори придвижването му.

Когато червената завеса се вдигна от очите му, Тими трябваше да установи, че се беше преборил само с няколко маси и с три-четири стола, ако се съди по разпилените наоколо отломки. Докато се измъкваше от купчината изпотрошени мебели, очите му търсеха

отново този дявол Сатън, който стоеше напълно невъзмутим, само на няколко крачки от него. Сиърс се изправи на крака и този път мълчаливо настъпи в атака. Кристофър го хвана, заби единия си юмрук в стомаха му, другия насочи към масивната му брада и след това повтори същите удари в по-бързо темпо. Зачервената глава на Тими при всеки удар се мятеше насам-натам, но той стоеше близо до противника си и дебнеше да го сграбчи с огромните си ръце. Тези месести крайници бяха изпочупили ребрата на доста хора и затова кървясалите му очи блестяха в очакване на победата. Смяташе, че е започнал да стяга желязното си менгеме около омразния противник.

Свивайки ръка, Кристофър отметна брадата му нагоре и назад и Тими забеляза с учудване, че започва бавно да се завърта. Един удар от другата страна беше достатъчен, за да се залепи за тезгяха, чувствайки как острият ръб му се забива в кръста. Тъкмо си мислеше, че гръбнакът му ще се строши, когато Кристофър го пусна. След това отстъпи назад, стисна Тими за врата, завъртя го няколко пъти и го пусна да лети с разперени ръце. Тими профуча през цялото помещение, падна на четири крака, превъртя се, пхнал глава между краката си, и най-после се спря пред огнището. Опита да си поеме дъх и след известно време успя да се вдигне. Вече изправен, той се загледа в Кристофър и се строполи на един стол зад себе си. Този проклет Сатън имаше такъв страхотен късмет, че убиваше всякакво желание за истински бой. Тими явно не искаше да се осакатява повече.

През това време гостилничарят беше отворил кесията на Тими и си беше взел от нея съответната сума за изпочупените мебели. Ухили му се и пусна в чекмеджето цяла шепа монети.

— Вземи нещо и от него! — изръмжа рижият мрачно, като посочи с пръст към Кристофър.

Кръчмарят вдигна рамене и отвърна:

— Той нищо не е счупил, дори и своята проклета кана с бира.

Тими несигурно се заклатушка из кръчмата, взе кесията си и я прибра заедно с незначителния остатък в нея. Пхна я в колана си, а Кристофър остави върху тезгяха невредимата кана с бира. Взе палтото си и като се обличаше, рече на капитана:

— Ще дойдеш ли да се поразходим, Джон? Имам чувството, че трябва да се поосвежа малко.

Капитанът се засмя, запали лулата си и двамата напуснаха гостилницата. Хагарт подаде ръка на Тими и се опита да оправи разпердушинените му дрехи.

— Не мисли повече за тоя тип, приятелю. Ти наистина беше страхотно бърз и той едва те настигаше.

Думите на баща ѝ горяха в спомените на Ирайн и тя се чувстваше горчиво измамена, фактът, че той може да бъде толкова примитивен и да възприеме сериозно подхвърлената от нея идея, я караше да се съмнява в умствените му способности. В мислите си тя бавно се връщаше към всички отминали събития, довели до сегашното ѝ окаяно положение. Опитваше се да открие момента, след който всичко се сгромоляса.

До вчера тя беше готова да държи Кристофър Сатън отговорен за всичко, но това, което беше чула от устата на баща си, обръщаше нещата наопаки. Едва сега тя проумя какъв е истинският характер на баща ѝ, едно прозрение, което я караше искрено да се срамува.

В главата ѝ се беше загнездила мисълта, че селото, в което бе живяла досега, вече не е неин дом — факт, който все по-ясно осъзнаваше. А не съществуваше друго място, където би могла да отиде. Тя нямаше роднини, не познаваше и никого в големия враждебен свят. И все пак, ако се отскубне оттук, може би щастието ѝ за първи път щеше да бъде в нейни ръце.

Объркването на Ирайн ставаше все по-ужасно и тя не можеше да намери изход в хаотичните си мисли. Чувстваше се като на сал в бурно море — той не предлага никаква сигурност, където и да се намира, но от него беше невъзможно да се избяга.

Когато се стъмни, тя се оттегли в спалнята си. Зад здравите стени на къщата вятърът бушуваше и ниските облаци забулваха нощното небе с черен воал, който не пропускаше ни лъч светлинка. Тя хвърли голяма лопата торф в огъня, седна в едно кресло пред камината и безпомощно отпусна ръце върху облегалките. Изпод сухия торф започна да излиза дим, но след това блещукащите пламъци заизвиваха нагоре езици и погълнаха всичко, намиращо се в огнището. Докато очите ѝ съзерцаваха буйния огън, мислите ѝ кръжаха надалеко.

Във всеки случай предложението на Кристофър за женитба все още беше валидно. Ирайн се опря на дървената облегалка на креслото и се видя поета от неговите ръце, облечена в скъпа рокля, с блестящи скъпоценни камъни около шията. Той би ѝ показал чудесата на света, а насаме — и тайните на любовта. А за да изпълни всяко негово желание, тя би впрегнала ума и сърцето си така отчаяно, че...

Пред очите ѝ изплува друга картина — как стои с огромен корем пред своя силен любовник. С вдигната ръка той мълчаливо ѝ заповядва да го напусне, а на лицето му е изписано ужасно недоволство.

Ирайн разтърси ядно глава, за да се освободи от натрапчивото видение. Това, което предлагаше Кристофър Сатън, изобщо не влизаше в сметките. Ако му се отдадеше, трябваше да живее непрекъснато с разяждащия страх, че е една от многото му кратковременни любовници — днес възвисявана до небесата, а утре забравена и отритната.

Къщата утихна, когато баща ѝ и брат ѝ легнаха да спят. Фарел малко се беше стреснал след работата около подготовката на наддаването. Както беше наредил баща му, той написа обявите, разлепи пергаментите по оживените места, но с течение на времето все повече започна да се замисля и вътрешно да се отдръпва от това, което подготвяше Ейвъри. Беше започнал да се отнася към нея необичайно внимателно и в последно време дори оставаше трезвен. Но Ирайн не се надяваше, че той би могъл да ѝ помогне, защото това би означавало да се опълчи срещу баща си, към когото хранеше най-дълбоко уважение.

Пламъците се издигаха високо и след това се снишаваха. Торфът гореше и съскаше, сякаш обладан от твърдото намерение да се самоунищожи. Ирайн кротко се взираше в оранжевата светлина, когато часовникът удари два. Тя се огледа стреснато и разтърка измръзналите си ръце. В стаята беше много студено, а на тясната страна на леглото с леко прашене догаряше фитилът на свещта, плувнал в локвичка разтопен восък. Тя потръпна, когато краката ѝ докоснаха студения под, и бързо потърси уютната топлина под пухените завивки на леглото. Когато си легна, беше взела вече твърдо решение. На сутринта щеше да избяга. Все някъде щеше да се намери някой, който да има нужда от нейните способности в писането или пък от умението ѝ бързо и леко да борави с числа. Може би ще успее да склони добри хора да ѝ дадат

подслон срещу работа. А може би някоя овдовяла херцогиня или пък графиня от Лондон си търсеше компаньонка. С тези надежди в сърцето Ирайн се освободи от грижите си и заспа.

Сутринта дойде с мокър сняг, който падаше като ситна мъгла и образуваше тънка и чуплива ледена коричка по улиците.

Ейвъри се беше отбил в кръчмата „При глигана“, за да изпие чаша бира.

— Направо е като лекарство — извиняваше се той за всеки случай, ако някой вдигне вежди и го попита нещо. И след като потърка двойната си брадичка и високо се изкашля, Ейвъри продължи да дава обяснения: — Отстранява катрана и саждите от хранопровода. А на моята възраст човек има нужда точно от това.

В тази мразовита утрин Джими сложи чашата му на тезгяха и отбеляза:

— Мислех си, че днес изобщо няма да излизате, кмете. В такъв ужасен ден.

— Ами, напротив, днес е много по-необходимо, отколкото във всеки друг ден. — Гласът на Ейвъри звучеше дрезгаво и продрано след кратката разходка по студа. Той поглади стомаха си, като че ли да успокои някаква болка, и върна обратно чашата си.

— Налей един пръст истинско бренди, Джими. Един мъж се нуждае от малко огън във вътрешностите, за да се събуди за живот в студена сутрин като днешната.

След като кръчмарят изпълни поръчката му, Ейвъри взе силното питие и отпи една голяма глътка.

— Ах! — извика той с дълбок глас и отново остави чашата. После се удари с юмрук в гърдите. — Само това може да съживи един мъж. Точно това! Как само възбужда сетивата! — Той се облегна с лакът върху дървения плот и зае поза като някой, който има да съобщи изумителна новина. — Знаеш ли, Джими, за човек с моето положение е много важно да съумее да си запази бистър ум. Иначе не бихме имали нито една спокойна нощ в леглата си. Щяхме постоянно да треперим от коварните планове на шотландците, които идват със своите банди и водят истинска война срещу нас. През цялото време трябва да бъдем в пълно съзнание, Джими. На всяка цена!

Кръчмарят му кимна одобрително с глава и продължи да мие чашите. Явно, че това беше особено любима тема за Ейвъри, и той продължи, доволен, че е събудил интереса на Джими. Ала Ейвъри не знаеше, че точно в този момент в неговата собствена къща се подготвят размирици.

Планът на Ирайн предвиждаше просто да избяга. Трябваше само да реши в коя посока да тръгне. Лондон не ѝ беше непознат и беше със сигурност най-доброто място, където би могла да си намери работа.

Тя се облече топло, като за път, а това означаваше и раздяла с бащината къща. Хъркането на Фарел цепеше тишината, когато тя внимателно заслиза по стълбата към задната врата. Чантата, която носеше със себе си, съдържаше цялото ѝ имущество. Не беше много, но трябваше да преживее с него.

След като сложи качулката на главата си, за да се защити от студа, тя вдигна полите си и забърза през двора към помещението, в което държаха скопения жребец. Тъй като Фарел отдавна не се грижеше за животното и тя беше поела тези задължения, считаше, че има право да вземе коня. Беше решила да се подготви по-добре, отколкото за бягството от Уиркинтън.

Дамското седло беше лично нейно, тъй като го беше наследила от майка си. То нямаше голяма стойност, за да го продаде Ейвъри. Ето защо тя все още разполагаше с него. Баща ѝ отдавна щеше да го е взел, ако беше нещо, от което можеше да се изкара някоя пара.

Конят беше висок и макар че Ирайн стъпи на една малка пейка, трябваше все пак да скочи, за да се метне до половината на седлото. Размаха крак напред-назад, докато най-после улучи стремето, обърна се трмаво, оправи полите си и успя да заеме правилна стойка. През цялото време трябваше да държи юздите на тропачото с копита животно.

— Върви по-внимателно, Сократ, ако ти е мила кожата — предупреди тя и го потупа по гърба. — Всичко трябва да стане съвсем тайно, затова не ми се ще да събудим целия град.

Конят тръгна неспокойно, отмятайки глава назад, готов да препусне с всичка сила. Ирайн не виждаше причина да го възпира

повече. След като вече беше взела решение, трябваше бързо да го осъществи.

Излезе с коня от обора и веднага бе принудена да стаи дъх и да обърне глава, за да се предпази от ситния, леденостуден дъжд. Не ѝ харесваха изгледите за една неприятна езда в неизвестна посока и въпреки това само някакъв ужасно лош късмет можеше да я спре.

В салона на кръчмата все още гърмеше гласът на Ейвъри, когато собственикът се появи на прозореца, за да събуди Бен и да прекъсне шумното му хъркане.

— Ей ти, я се обърни на другата страна и престани да хъркаш. Не мога повече да слушам тая дъскорезница. — Той спря за момент, за да затвори прозореца, и след това изненадано извика: — Я, там някой наистина не се бои от студа! — Той посочи към коня и ездача, които слизаха надолу по улицата. — Та тя в най-скоро време ще премръзне до кости. Бих искал да зная... — Той се загледа по-внимателно и зяпна с уста, като разпозна фигурите.

— Леле-мале, Света Богородице! Я елате тук, кмете! Това не е ли дъщеря ви?

Ейвъри махна с ръка.

— Сигурно е тръгнала на пазар. — Той посочи с пръст към обявата, висяща на отсрещната стена. — Е, вярно, че по онзи въпрос имахме известни разногласия. Още преди да си кажем и две думи, момчето вече беше разлепило съобщението. Нещата май не станаха точно така, както тя си ги представяше. Но да излезе в такъв ден и да напусне топлия огън в огнището — това показва, че направо няма акъл. Как така... — Той все пак прояви интерес и отиде към прозореца, повдигайки смъкнатите си панталони над шкембето. — Та тя може да пукне в тая влага и със сигурност ще развали цялото наддаване, ако застане пред хората с течащ нос и започне да киха.

— Тръгнала на пазар, а! — подигра му се Джими. — Яхнала е коня, а зад гърба ѝ има голям вързоп. — Той потисна смеха си, когато видя как погледът на Ейвъри се смрачи и как лицето му почервения от яд. Гласът му вече не се чуваше и той хукна навън. — Мисля, че всичко ѝ е дошло до гуша, кмете. Мисля... че тя ви напуска.

Ейвъри изтича към пътната врата и силно я затръшна, когато дъщеря му мина покрай него. Той изръмжа името ѝ и се втурна след нея по улицата. Чула гласа му, Ирайн така силно пришпори Сократ, че той полетя в неудържим галоп.

— Ирайн! — Ейвъри изкрещя още веднъж, след това постави ръцете си пред устата, свити като фуния, и продължи да вика след отдалечаващата се ездачка. — Ирайн Флеминг! Върни се бързо, неблагодарно същество! Няма нито едно местенце оттук до Лондон, където да се скриеш! Върни се, ти казвам!

Паника обзе Ирайн. Може би баща ѝ преувеличаваше, но все пак предупреждението му обърка плановете ѝ. Той щеше да я последва. Щеше да събуди Фарел и скоро двамата ще хукнат след нея. Ако останеше на пътя за Лондон, лесно ще я догонят. А стигнеше ли града, той щеше да помоли приятелите си да я следят и ще им предложи прилично възнаграждение за залавянето ѝ.

Тогава ѝ хрумна една мисъл. Ако пояздеше още надолу, когато къщите престанат да се виждат, би могла да свие на запад и да върви така до крайбрежната улица, извеждаща на север. Така имаше шанс да се измъкне. Тя се усмихна на умната си идея и си представи как баща ѝ с бясна скорост препуска на юг и как изпада в ярост, когато не успява да я открие.

Малко след Маубъри Ирайн подкара коня в лек тръс и потърси някакво каменисто място, за да мине, без да остави следи. Тя се отклони от пътя и за известно време тръгна през храстите. Насочи Сократ към малкото възвишение, а след това го накара да премине през едно поточе. Когато зави на север, вече беше почти сигурна, че няма да открият следите ѝ.

След като беше заобиколила Маубъри, тя остави Сократ да върви сам, без да му дърпа юздите. Скопеният жребец не беше трениран за дълги пътувания и лесно се изморяваше, тъй като тя го пришпорваше непрекъснато. Вече напредваха по-бавно и тя започна все по-осезателно да чувства студа. Загърна се плътно с дебелото вълнено палто и се опита да се постопли.

Колкото повече отиваше на север, толкова по-непроходима ставаше местността. Ниски хълмове и мочурища, прорязани от сиви пукнатини, се простираха пред нея и се губеха някъде в далечината, там, където оловното небе слизаше чак до хоризонта.

Към обяд тя спря да хапне и да си почине. Едно дърво ѝ предложи малко завет. Загърнат в палтото си, Ирайн дъвчеше парче сухо месо и къшей хляб. Водата си раздели с коня, който пасеше наблизко. Опита се да поспи малко, но натрапчивият спомен за онези сиво-зелени очи не ѝ даваше да се отпусне. Ядоса се, че дори и когато го нямаше, той пак не я оставяше на мира.

Седнала отново на седлото, Ирайн огледа местността. Трудното тепърва предстоеше, тъй като пътят беше осеян с дупки и сипеи. Планините и хълмовете бяха голи, а непрестанният вятър беше пощадил само няколко изкривени, хилави дървета. В по-дълбоките и сравнително защитени долини дъбовете извисяваха клони високо над главата ѝ. По земята се беше образувал дебел пласт от изпопадали и обвити в мъх клонки, през които тя едва успяваше да преведе коня си.

В късния следобед Ирайн почувства голяма умора и започна да се оглежда за някакъв подслон. Застанала в края до тясната пътечка, тя взе да се озърта наоколо. Някъде пред нея в настъпващия сумрак като че ли се разнасяше кучешки лай. Този приятен звук ѝ даваше надежди, че наблизко живеят хора.

Изведнъж в тишината се чу трополене, един голям камък се търкулна точно зад нея и я изплаши. С разтуптяно сърце тя погледна през рамо и се опита да открие причината, макар че наоколо вече се смрачаваше. Нищо не се помръдваше и все пак Ирайн имаше чувството, че не е сама. Цялата нащрек, тя подкара Сократ в лек тръс, след това мина през един храсталак и спря коня в прикритието на голямо дърво. Оттук можеше да наблюдава пътя, без да я забележат. Зачака, изтръпнала от напрежение, мислейки за предупреждението на Кристофър да не язди никога сама.

Тропот на конски копита и повторното срутване на камъни я откъснаха от мислите ѝ. Тя се метна върху Сократ и го пришпори в бесен галоп, стремейки се да го държи встрани от пътя, където почвата беше по-мека и тропотът на копитата почти не се чуваше. Привела глава, препускаше с коня по тесния криволичещ път. След разкривените корени на едно старо дърво пътят слизаше надолу и после, правейки остър завой, продължаваше в обратна посока. Сократ се подхлъзна, но все пак успя да се задържи на крака и с диво отчаяние се насочи към завоя, където попадна на цяла глутница лаещи и скачащи едно през друго кучета, които преследваха стръвно една

кошута. Вече бяха подушили кръвта и се хвърлиха срещу блестящите подкови на коня, който подскочи високо и се дръпна назад. Юздите се изплъзнаха от ръцете на Ирайн и тя отчаяно сграбчи гривата му с двете си ръце, за да се задържи на седлото. Едно от кучетата беше открило отново кървавата следа и усещайки все още топлия, влажен вкус в муцуната си, предреши всички следващи събития. Докато Сократ скачаше възбудено и се опитваше да се отскубне, кучето изви глава и залая, призовавайки останалите след себе си. Глутницата веднага дотича, готова да преследва новата си плячка, и хукна по пътеката след коня.

Пътят наистина се извиваше и минаваше през един бърз поток. Виждаше се само полегатото му корито и конят се хвърли в него, нагазил срещу течението. Той си проправяше път през каменистото дъно, като разплискваше водата от двете си страни. Ирайн крещеше, опитвайки се да го спре, но успя само да извие глава, когато видя пред себе си едно възвишение, от което водата падаше и се разбиваше на пяна. При първия праг на потока конят коленичи и Ирайн отново започна борба, за да не падне от седлото. Най-после Сократ се изправи и се опита да се изкачи по каменистото корито. Той се хлъзна, залитна назад и напразно се опитваше да спре с предните си крака, преди да се строполи обратно.

Отчаяният вик на Ирайн заглъхна, когато тя падна върху скалистия бряг. Главата ѝ се удари в един покрит с мъх камък и болката като светкавица се вряза в мозъка ѝ. Светлината бавно изчезна и пред очите ѝ се спусна пелена, която ставаше все по-тъмна и по-тъмна. Тя виждаше черните очертания на дърветата над себе си, безформени и неясни, като че ли през водна стена. Борейки се с черните сенки на безсъзнанието, тя се търкулна настрана и се опита дори да се изправи на крака. Водата я заля изведнъж. Ирайн се хвърли върху студения бряг, продължи да се бори с течението, което искаше да я завлече по-навътре. Краката ѝ още газеха в леденостудения поток и ставаха все по-безчувствени.

Лаят се беше превърнал в бясно джафкане и тя виждаше в края на склона някаква смесица от търкалящи се бели и кафяви тела. Усещаше, че глутницата е съвсем близо. Едно от кучетата се приближи с ръмжене и лай, но Ирайн успя да замахне отчаяно с камшика за езда, който все още стискаше в юмрука си, и го удари. Кучето започна да

скимти и се отдръпна. Второ се опита да се нахвърли отгоре ѝ, но получи същия удар. Ръцете на Ирайн обаче бяха отмалели, а и не виждаше съвсем ясно. Болката в тила ѝ се увеличаваше и започваше да слиза към раменете и гърба. Тя пълзеше по цялото ѝ тяло и отслабваше волята и съпротивителните ѝ сили. Кучетата явно долавяха нейното изтощение и възбудено пристъпваха все по-близо. Ирайн отчаяно се опитваше да избистри погледа си, но успяваше само леко да размаха камшика пред гърдите си.

Кучетата виждаха пред себе си ранено живо същество и жаждата им за кръв ставаше все по-силна. Те ръмжаха и подскачаха, събирайки смелост за смъртоносния удар. Ирайн се смъкна и потъна още по-дълбоко във водата, чиято ледена студенина почти спря дъха ѝ. Мокротата проникна през корсета и тялото ѝ започна да се вкочанява. Тя още веднъж замахна с камшика и макар че все пак успя да удари едно от кучетата, осъзна, че краят ѝ е просто въпрос на време.

Изведнъж се чу строга заповед, последвана от плющенето на камшик. Тропот на конски копита долиташе откъм течението на реката и веднага след това се появи дългокрак черен кон, разпръскващ около себе си огромни пръски вода. Ездачът му размахваше камшика, застанал сред глутницата, и оставяше по гърбовете на кучетата дълбоки кървави следи.

Ирайн се хвана за едно коренище и изтощено отпусна глава между протегнатите си напред ръце. Тя виждаше мъжа като през някакъв дълъг тунел. С един скок той я достигна, а дългото му наметало се развя след него и той заприлича на огромна птица. Ирайн леко се усмихна и затвори очи, когато чу приближаващите се откъм водата стъпки. Ръката му се плъзна под раменете ѝ, а един топъл глас промълви няколко думи, които тя възприе само с подсъзнанието си. След това той освободи пръстите ѝ, вкопчени в корените, силни, пламенни ръце я повдигнаха и я притиснаха здраво към широките гърди. Главата ѝ безсилно клюмна на рамото му и дори само страхът, че може би се намира в лапите на някакво крилато чудовище, беше достатъчен, за да не може тя да се върне от своя все по-тъмен и мрачен свят.

ГЛАВА ШЕСТА

Жълто-червена жарава грееше пред очите ѝ като слънце, затопляше я приятно и я изпълваше с блаженство. На границата на възприятията ѝ се появяваше кълбо от огън и пламък, слънце, което не искаше да залезе, и силата му се разпръскваше в малки искрици — един постоянно повтарящ се фойерверк. Зелено, синьо, червено, жълто — нажежената до бяло жарава преливаше във вълни от разноцветни тонове. Но от другата страна на светлината се криеше дълбок и непрогледен мрак. Там тя плуваше като загубена, самотна планета, закрепена в пространството от непреодолима сила, в която чувстваше топлината на слънцето, но не можеше да се приближи до него.

Ирайн се бореше срещу пристъпите на съня, който я притискаше с оловна тежест, и бавно започна да разбира, че нейното слънце не е нищо друго, освен огъня в една огромна камина. Клепачите ѝ натежаха и погледът ѝ все повече се замъгляваше. В тила си чувстваше тъпа, пулсираща болка, а в крайниците си — непреодолима слабост. Изтерзаното ѝ тяло беше освободено от мокрите дрехи и покрито с пухкава, мека кожа. От балдахина около леглото се спускаха кадифени завеси, затворени от трите страни, за да я предпазят от студа, но дръпнати към камината, за да може да влиза топлина. Огънят, къщичката от кадифе и меката кожа пазеха Ирайн от ужасния, вледеняващ студ, който я караше да потръпва дори само при мисълта за него.

Тя извърна глава върху меката възглавница и долови лек мирис на мъжка кожа. Той събуди у нея спомена за онези силни ръце, които я притискаха плътно, за онези здрави рамене, върху които бе опряла бузата си. И като че ли там... наистина имаше един миг, когато нечий горещи устни се докоснаха до нейните.

Без страх Ирайн бавно осъзна, че откакто беше будна, като че ли чуваше дълбоко, равномерно дишане на друг човек в стаята. Тя се послуша и откри, че шумът идва от една сянка близо до камината. Там се виждаха очертанията на тежко кресло, обърнато към леглото, чийто

силует само частично можеше да се разпознае при оскъдната светлина на огъня. В него седеше странно прегърбена фигура, чиито лице и тяло се очертаваха много неясно в тъмнината. Трептящата светлина падаше върху краката ѝ, а сянката на единия от тях правеше другия да изглежда изкривен и уродлив.

Сигурно беше въздъхнала много тежко, защото шумът изведнъж спря и един грамаден, черен силует се надигна от стола. Човекът се приближи към леглото и като че ли неговата голяма, загърната в палто фигура се промени по един ужасен и потискащ начин, стана висока и се разшири. Скрити в сянката, чертите на лицето му не се виждаха. Пръстите, чиито нокти наподобяваха орлови, се протегнаха към нея и Ирайн предприе плах опит да се отдръпне встрани. Усилието обаче се оказа твърде голямо и тя не посмя повече да се противопоставя.

Мислите ѝ неспокойно се лутаха в съновидения от пламъци и сенки, които отлитаха, без да намерят никаква опора. Огънят пламтеше, потапяше душата и тялото ѝ в непоносима жегата и я караше да се мятат насам-натам. От устните ѝ се изтръгваха откъслечни думи, когато се бореше със страха. Тъмнината я обгръщаше с ледения си дъх и като че ли обливаше тялото ѝ със студени струи. От дълбините на мрака се появи едно крилато същество и седна в края на леглото ѝ. Неговата смешна глава, клатеща се от едната на другата страна, я наблюдаваше внимателно с очи, които блестяха на слабата светлина в червени оттенъци. Тя започна да хленчи, когато съществото се приближи към нея, и дори сподавено изкрещя от страх.

Разтърсвана от треската, тя все пак успя да разкъса сивата мъгла на дните и мрака на нощите и си спомни за онези грижовни ръце, които поставяха мокри кърпи върху изгарящата ѝ кожа, когато се унасяше в трескави сънища, или пък здраво я увиваха в кожата, когато мръзнеше и трепереше. Една силна ръка се вкопчваше в раменете ѝ, пъхайки чашата между пресъхналите ѝ устни. Властният глас, който ѝ заповядваше да пие, сега кънтеше в ушите ѝ. После тъмното тяло отново се отдръпваше назад, за да се отпусне край буйния пламък. Очите му следяха всяко нейно движение в очакване тя да се пробуди от трескавите сънища, но като че ли се страхуваха да не ги забележи. Ирайн не смееше да помисли каква цена щеше да поиска непознатото същество за всички тези грижи към нея.

Утринните лъчи прекъснаха съня ѝ и тя започна да отваря все по-широко очи, докато най-после напълно се събуди. Завесите на леглото бяха завързани за черната странична подпора, за да може слънцето да влезе в нейния малък свят. Тя се беше върнала изцяло в действителността, но духът ѝ все още витаеше в един сумрачен хаос от видения, които ѝ пречеха да разбере къде се намира. Като че ли бяха изминали години, откакто напусна бащината си къща, и все пак от момента на своето спасение досега, тя не можеше да си припомни нищо друго, освен някакви откъслеци от ужасни, кошмарни сънища.

Тъмнозеленото кадифе на балдахина привлече вниманието ѝ и тя се загледа в избродирания с нежни цветове герб. Започна да се чуди как е попаднала в тези помещения и в това феодално легло. Два елена, извезани с алени, кафяви и златни конци, стояха изправени на задните си крака, а в дъгата над герба железен юмрук стискаше здраво прекършени рога. Стана ѝ ясно, че това не беше обикновено легло, а специална мебел за някой благородник и неговата дама.

Помещението беше огромно, много старо и миришеше на мухъл, като че ли не е било обитавано от дълго време. Някой се беше постарал да избърше отгоре-отгоре праха, наслаяван с години, но все пак недостатъчно, за да направи обстановката годна за живеене. По тъмните, масивни греди на тавана висяха паяжини, както и по няколкото избелели и замърсени гоблена на стената — всички те бяха свидетели на отдавна отминало време, от което никой вече не се интересува. През мръсните стъкла на високите тесни прозорци проникваше слънчева светлина и чертаеше странни фигури върху каменния под, който беше пометен, но въпреки това неотложно се нуждаеше от основно почистване.

В камината, цялата почерняла от саждите, пращеше огън, който създаваше уют. До нея беше поставено голямо, богато резбовано кресло, а точно насреща му стоеше друго, но по-малко. От дясната страна на леглото кадифени завеси закриваха банята и тоалетната, лукс, който човек трудно би могъл да си представи, че съществува в една обикновена провинциална къща.

Ирайн се надигна съвсем бавно и се подпря на лакти. Опита се да свикне с новата обстановка и внимателно подпъхна няколко възглавници зад гърба си. Очите ѝ блуждаеха из стаята и отново се спряха на кожата, в която се беше сгушила. Възхитена, тя погали с

едната си ръка меката като коприна козина и после вдигна до лицето си, чувствайки допира до страната си. Гледката на голото ѝ тяло извика у нея смесица от неуловими и объркани чувства. Споменът за един едър, тъмен силует, обкръжен от червено слънце, се блъскаше в главата ѝ заедно с дрезгав и неясен шепот. Тя не беше в състояние да види ясно и да подреди бързо преминаващите пред очите ѝ объркани възприятия. След като разбра, че не може да възстанови миналото в съзнанието си, почувства как несигурността ѝ нараства, но заедно с нея растеше и убеждението, че най-хубаво е да забрави всичко, което се е случило.

Пред вратата се чу звънтене на прибори. Докато Ирайн бързо метна кожата върху голото си тяло, една пъргава жена с побеляла коса влезе в стаята, носейки в ръцете си пълна табла. Тя се спря изненадано в средата на помещението, щом погледна към леглото и видя, че спящото момиче се е събудило и се е облегло на възглавниците.

— О, вие сте будна. — Тонът ѝ беше също така бодър, както очите и усмивката ѝ. — Господарят тъкмо каза, че сте се преборили с треската и че тази сутрин вече ще се почувствате по-добре. Радвам се, че наистина е така, мадам.

— Господарят? — Ирайн не можеше да разбере значението на тази дума.

— Естествено, мадам. Лорд Сакстън! — Жената донесе таблата до леглото и сложи пред нея още кана с чай и чиния със супа. — Сега, след като отново сте добре, вероятно ще имате апетит да хапнете по-солидно. — Тя се усмихна под мустак. — Я да видим, дали готвачът е могъл да извади от кухнята и нещо друго, освен прах.

Любопитството измъчваше Ирайн много повече, отколкото гладът:

— Къде се намирам?

— Как така къде се намирате? В Сакстън Хол, мадам. — Старата жена наведе глава встрани и погледна учудено девойката. Тя смяташе въпроса за странен, тъй като нейният лорд Сакстън явно ѝ беше казал само най-необходимото. — Наистина ли не знаете къде се намирате?

— Ударих си главата и не знам какво е станало с мене по-нататък и къде съм попаднала.

— Попаднала сте тук. Това означава, че господарят ви е донесъл, мадам.

Ирайн можа да отговори само с едно леко кимване на глава.

— Приемам, че е така. Конят ми ме хвърли и това е всичко, което мога да си спомня. А вие не бяхте ли тук?

— Не, мадам. След като преди няколко години изгоря източното крило, ние всички, искам да кажа прислугата, бяхме изпратени на работа при барон Лейчестър, приятел на нашия стар господар. Едва тази седмица господарят се погрижи за нашето завръщане тук. Трябваше да изминем целия път от Лондон и пристигнахме чак днес сутринта. Дотогава той е бил тук съвсем сам заедно с вас.

Ирайн почувства как топлината плъзва по шията и избухва в бузите ѝ. Който и да беше този лорд Сакстън, той не ѝ беше оставил нито една дреха, с която да прикрие голотата си.

— Това покоите на господаря ли са? — попита тя предпазливо.
— Леглото на лорд Сакстън?

— Разбира се, мадам. — Жената наля чаша чай и я постави върху таблата. — Самият той е тук само от една-две седмици.

— Беше ли той вчера на лов? — попита Ирайн.

Старата жена се замисли.

— Сигурно не, мадам. Каза, че бил тук, при вас.

Мислите на Ирайн съвсем се объркаха. Струваше ѝ се, че е минала само една нощ, откакто падна от Сократ. Все пак не знаеше какво се е случило и затова не можеше да бъде сигурна. С треперещи пръсти тя вдигна чашата и почти затаи дъх, когато попита:

— А каза ли той откога съм тук?

— Днес е четвъртият ден, мадам.

Четири дни! От четири дни тя беше тук сама с лорд Сакстън и освен него не е имало никой друг, който да се грижи за нея. В себе си тя се бореше със срама и смущението.

— Господарят каза, че наистина сте била много болна, мадам.

— Съвсем вярно — прошепна тя, почти разплакана. — Не мога да си спомня нищо.

— Имали сте треска, а след като сте ударили и главата си, мога да си представя колко сте била объркана. — Тя сложи една лъжица до супника. — А защо питахте дали господарят е ходил на лов? Вие там ли се срещнахте с него?

— Една глутница кучета ме нападна. Помислих си да не са били неговите. — Споменът за зверовете с техните остри зъби я накара да

потрепери.

— О, не, животните са вероятно на някой друг, който е ловувал в пределите на имението. Тук винаги се навъртат доста браконieri. Винаги сме си имали неприятности с тях, дори още преди да изгори страничното крило. Особено с този сатана Тими Сиърс. Мисля, че той имаше цяла хайка кучета, които се нахвърляха върху хората със същото удоволствие, както и върху дивеча.

— Мене май ме взеха за дивеч — измърмори Ирайн. Тя отпи от чашата и се опита да се усмихне. — Много ви благодаря за чая... мадам... тъъ...

— Мисис Кендал ми е името, мадам. Аги Кендал. Аз съм икономката. Повечето от роднините ми са на работа тук, в домакинството, и, да ви призная, ние сме чудесен екип: моите сестри с дъщерите си и мъжът ми с братята си. Имаме коняр, който е тук със синовете си. Те работят навън. Дошли са от имененията на господаря.

Ирайн се опитваше да си създаде някакъв образ за този господар, но за съжаление, докато траеха нейните трескави сънища, беше пропуснала да запомни лицето на тъмния силует.

— И къде е сега лорд Сакстън?

— О, той замина за известно време, мадам. Отпътува малко след като ние пристигнахме. Каза ни, че трябва да се грижим за вас, докато се почувствате по-добре, а след това каляската ще ви откара обратно при баща ви.

Ирайн остави чашата и внезапно почувства, че я обзема ужасен страх.

— Бих предпочела да не се връщам обратно в Маубъри. Ако това не ви създава големи трудности, искам... бих желала, ако е възможно, да ме откарате някъде другаде. Независимо къде.

— О, не, мадам. Господарят държи да се върнете при баща си. Когато сте готова, колата ще дойде и ще ви откара право при него.

Ирайн погледна вторачено жената, питайки се дали тя или лорд Сакстън знаят в какво място искат да я върнат.

— Сигурна ли сте, че вашият господар наистина държи да ме върнете при баща ми? Не е ли възможно това да е някакво недоразумение?

— Много съжалявам, мадам. Указанията на Негова Светлост бяха съвсем ясни: вие трябва да се върнете при баща си.

Обзета от горчиво разочарование, Ирайн се хвърли върху възглавниците. Това наистина беше отчайващо: след като успешно се беше отскубнала от своя тиранин, сега отново да бъде върната при него, и то само заради прищевките на някакъв си мъж, когото тя дори не познаваше. Оказа се жестока участ да попадне именно тук. Ако Сократ не се беше изплашил от лая на кучетата, лорд Сакстън вероятно никога нямаше да я намери. Тя може би нямаше да оживее, но в този момент ѝ се струваше, че е по-добре да беше мъртва, отколкото да се омъжи за Хартфорд Нютън или пък за Смадли Гудфийлд.

Аги Кендал не намираше думи, с които да накара момичето да се примири със заповедите на господаря, и затова мълчаливо се оттегли. Ирайн беше потънала в дълбок размисъл и почти не забеляза, че жената си е отишла. Напълно изтощена от физическите и душевните терзания, тя прекара остатъка от сутринта в леглото, съвсем сломена, и само сънят от време на време прекъсваше плача ѝ.

На обяд ѝ донесоха още една табла и макар че нямаше никакъв апетит, все пак се насили да хапне нещо. Храната ѝ помогна да възвърне жизнеността си и тя дори попита Аги дали ще напълни дървената вана, за да се изкъпе.

— За мен ще бъде удоволствие да ви обслужа, мадам — гласеше любезният отговор на икономката. Загрижена да ѝ помогне, тя отвори един скрин и извади тънък пенъар, който се стори някак познат на Ирайн. Тя погледна зад гърба на жената и с изненада забеляза, че в скрина бяха подредени нейните собствени дрехи. Аги проследи погледа ѝ и отговори на незададения въпрос:

— Господарят трябва да ги е сложил тук, мадам.

— Заради мене ли е освободил тези помещения? — Тя зададе въпроса, за да разбере дали той ще настоява да дели с нея стаята, преди тя да замине при баща си. Все още не беше забравила срещата си със Смадли Гудфийлд и знаеше, че ако лорд Сакстън е от същия сорт мъже, тя не би могла да бъде спокойна в неговите покои.

— Не може да се каже, че ги е освободил за вас, мадам. Откакто господарят се върна, не се е установил в нито една от стаите. Както вероятно сте забелязали — Аги направи енергичен жест, сочейки помещенията, — от дълго време никой не е живял тук. — Тя се огледа загрижено наоколо и след това замислено въздъхна. — Аз бях в

Сакстън Хол, когато се роди господарят, докато още старият лорд и неговата лейди живееха тук. Оттогава, мадам, се случиха сума ти неща и е много тъжно, когато човек вижда как времето и немарата са повредили къщата. — За момент тя погледна замечтано към прозореца, но после успя да събере мислите си, отлетели вероятно далеч в миналото. Погледна Ирайн с широка усмивка, сдържайки сълзите. — Този път ние ще останем тук, мадам. Господарят ни обеща това. Ще почистим къщата, така че да блесне както някога. А те няма да успеят да ни прогонят отново...

Като че ли засрамена от своята словоохотливост, Аги се обърна и бързо излезе от стаята, оставяйки Ирайн още по-объркана. По времето, когато те се преместиха да живеят в Маубъри, за Сакстънови и тяхното имение се разказваха какви ли не истории. И тъй като тогава тя считаше северната част на страната за напълно чужда, възприемаше всичките тези приказки равнодушно и не им обръщаше никакво внимание. Ето защо сега ѝ беше много трудно да си припомни други подробности, освен мълвата, че за всички нещастия и щети, нанесени от пожара, са виновни вилнеещите наоколо шотландски банди.

Донесоха вода за ваната и приготвиха чисти ленени кърпи и сапун. Аги се беше постарала всичко да бъде сложено съвсем близо до леглото, макар че Ирайн се опитваше да я убеди, че вече се чувства достатъчно укрепнала и силна. Но жената точно следваше указанията на господаря си и обясни без заобикалки, че на всички прислужници е заповядано да полагат особено големи грижи за гостенката.

Тъй като се срамуваше да се измъкне гола изпод кожената си завивка, Ирайн изчака икономката да излезе и тогава стана да се къпе. Примъкна се внимателно до ръба на леглото, а след това смело стъпи на пода. Краката ѝ трепереваха от слабост, кръвта се качи в главата ѝ, така че се наложи да почака известно време, докато стаята престана да се върти пред очите ѝ. Трябваше наистина да признае, че е надценила силите си. Въпреки това Ирайн беше твърдо решена да стане, да се облече и да потърси лорд Сакстън веднага след завръщането му, за да изясни онова, което се беше случило с нея.

Тя обмисляше от всички страни ситуацията, в която се намираше, и стигна до заключението, че единствената ѝ надежда е да измоли свободата си от него. Вероятно лорд Сакстън нямаше представа какво се кани да направи баща ѝ, след като тя се върне. Ако

му разкрие как стоят нещата, той може би ще ѝ влезе в положението и ще ѝ разреши да отпътува нанякъде сама. В сърцето си тя горещо се молеше всичко да протече точно така.

Банята я освежи, но когато започна да изтрива кожата си с кърпата, имаше чувството, че това вече е правено преди време от нечийи груби, костеливи ръце. При тази представа по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Все пак мисълта беше толкова невероятна, че Ирайн не ѝ отдаде особено значение. Просто я отхвърли, причислявайки я към своите кошмарни сънища, и облече ризата си.

След това намери четката и гребена си на тоалетната масичка и макар че бързо се уморяваше и трябваше често да си почива, все пак успя да срещне обърканата си коса и накрая да вдигне плитките си на кок. Така нагласена, тя облече най-хубавата си синя рокля и предпазливо излезе от стаята.

Вън от спалнята също личеше, че къщата не е била поддържана от прислуга в продължение на месеци, а може би и на години. От сводестите тавани на коридорите висяха гроздове паяжини, безразборно сплетени в причудливи фигури, а мебелите, край които минаваше, явно от дълго време стояха покрити с бели калъфи и върху тях се беше наслоил пласт мръсотия. Ирайн продължи по-нататък и изведнъж се озова пред една стълба, отвеждаща надолу, чиито широки стъпала се виеха около четириъгълна колона с ниши във формата на миди. Тя се спусна по нея и стигна до едно помещение, което изглеждаше като вътрешност на огромна кръгла кула. Вляво откри тежка дървена врата с огромен катинар, която, вероятно, водеше към кабинета на господаря. Малък, покрит с кристално стъкло прозорец позволяваше да се хвърли поглед към широкия изровен път пред портала.

От срещуположната страна започваше къс сводест коридор, който водеше към просторна зала. Една млада жена миеше каменния под. Тя се изправи, когато Ирайн тръгна бавно из залата, и каза нещо, посочвайки с ръка зад гърба си.

Ирайн тръгна в посоката, която ѝ показва момичето, и дочу приглушени гласове. Тя блъсна тежката врата и попадна в кухнята. Видя, че икономката и още три други жени са се заели да направят старомодната кухня отново използвана. Един млад мъж беше коленичил пред камината и остъргваше старата пепел и цели парчета

сажди от стените. Друг, по-възрастен мъж се опитваше да излъска голям меден казан. Готвачът току-що беше почистил една маса и приготвяше дивечово месо със зеленчуци за вечеря.

— Добър вечер, мадам — бодро я поздрави икономката, бършейки ръце в дългата бяла престилка. — За мене е голяма радост да ви видя отново на крака. Чувствате ли се вече по-добре?

— Малко по-добре, благодаря. — Ирайн се огледа. Не очакваше да намери господаря в кухнята, но се надяваше да разбере къде е. — Не се ли е върнал още лорд Сакстън?

— О, не, мадам. — Жената бавно тръгна по каменния под към нея. — Господарят каза, че ще отсъства няколко дни.

— Ах, така ли? — Ирайн въздъхна, дълбоко разочарована. Значи няма да има възможност да му обясни своя случай, преди прислужниците да я върнат при баща ѝ.

— Мадам?

Ирайн вдигна очи.

— Какво има?

— Може би имате нужда от нещо?

Тя замълча колебливо и после каза:

— Не, в момента не. Ако нямате нищо против, бих желала да се поразходя наоколо и да разгледам къщата.

— О, естествено, мадам — отвърна Аги. — Само трябва да ми кажете, когато се нуждаете от нещо. Аз имам тук още малко работа.

Ирайн кимна унесено и се върна в голямата зала. Момичето с дървената кофа беше изчезнало, но четката за дъски все още лежеше на пода в една локва и това беше знак, че то скоро ще се върне. Явно прислугата щеше още дълго да работи, докато приведе в ред занемарената къща. Една внезапна мисъл премина през главата на Ирайн: всички те бяха толкова заети, че сигурно нямаше да забележат, ако тя изчезнеше.

Това беше хрумване, породено от отчаянието. Ирайн забрави слабостта си и болките в крайниците. Стигаше ѝ само да си представи, че ако сега не успее да избяга, съществува голяма вероятност действително да стане съпруга на Хартфорд Нютън, този сив мишок, или пък на гадния сластолюбец Смадли Гудфийлд. Тя отвори голямата входна врата и се спря уплашена, като чу издайническото скърцане на пантите.

Изчака с разтуптяно сърце, докато се увери, че никой не я преследва. Внимателно се огледа и видя, че конюшните се намират в западния край на къщата. През широко отворените врати се виждаше задната част на една черна карета. От мястото, където стоеше, ѝ се стори съвсем лесно да отиде в конюшната и да провери дали Сократ не е там.

Тъкмо се канеше да излезе през портата, когато видя един млад мъж с дървена кофа и четка с дълга дръжка в ръце. Докато тя изчакваше, той започна да чисти праха от каретата. Ирайн се огледа наоколо и разбра, че няма да може да осъществи намеренията си. От другия край на къщата с пълно ведро идваше момичето, което преди малко миеше в залата. Докато то бързаше, превито под тежестта, Ирайн се дръпна назад и затвори портата. По-изтощена от всякога, тя се изкачи по стълбите и стигна до горната площадка, преди момичето да отвори вратата.

За да потърси друг изход за бягство, Ирайн отиде на горния етаж, отваряше врати, тичаше по коридорите, но напразно. Непрекъснато се натъкваше на все нови и нови стаи и зали. Силите я напускаха, но мисълта за Хартфорд Нютън ѝ даваше нова енергия, докато най-последно откри един широк коридор с колони. Както и в другите помещения, тук също имаше нужда от почистване. Вниманието ѝ бе привлечено от една следа, оставена от мъжка обувка и ясно отпечатана в прахта. Тя сочеше към масивна врата, цялата обкована в дъски. Други следи от стъпки водеха в обратна посока и почти не ѝ даваха надежда, че тук някъде има изход за навън. На това място обаче имаше нещо любопитно. Тя не можеше да си обясни защо тази врата във вътрешността на къщата беше закована по такъв начин и допускаше, че тук някой е скрил нещо.

Ирайн се замисли съвсем сериозно дали е редно да отвори вратата. Ако вътре има нещо, което трябва да стои заключено, може би щеше да бъде неразумно от нейна страна да се опита да влезе със сила. Беше дочула, че в Сакстън Хол бродят призраци, но никога не беше вярвала на подобни приказки, а и не желаше да предизвиква съдбата сега, когато беше твърде слаба, за да побегне при нужда.

Но мисълта за Смадли и Хартфорд я тласна напред, докато се озова пред залостената врата. С несигурни пръсти тя отмести настрана дъските, които преграждаха пътя. За своя голяма изненада Ирайн

установи, че те бяха съвсем хлабаво заковани, явно, с цел да бъдат и лесно отстранени. Въпреки това тя изпитваше страх, защото не знаеше какво я чака зад тази врата. Тя предпазливо почука по гладката повърхност, долепи ухо до вратата и тихо попита:

— Има ли някой тук?

Но след като отвътре не се чу нито ридание, нито пък смразяващ кръвта писък, тя се почувства малко по-уверена. Почука още веднъж по-силно, но пак никой не отговори. Представяйки си отново сладострастника и мишока, тя събра цялата си сила и издърпа дъските.

Самата врата ѝ се стори сравнително нова, като че ли поставена наскоро. В ключалката стърчеше старинен ключ, който при завъртането издаде някакъв особен звук. За нейно учудване я заля слънчева светлина и тя се оказа на един балкон. Но защо беше черен и овъглен, като че ли е горял? Когато тръгна към парапета, Ирайн изведнъж се спря уплашено, забелязала, че пред нея лежаха развалините на цялото изгоряло крило от къщата.

Внезапно тя усети, че камъните под краката ѝ започнаха да се разместват, издавайки стържещ звук. Цели парчета от каменната балюстрада падаха надолу върху купчините пепел и в един ужасен момент Ирайн си помисли, че ще ги последва. В панически страх тя се хвърли назад към вратата и едва успя да стъпи върху по-сигурното вътрешно пространство, преди да се срути целият парапет.

Задъхана и разтреперана от страх, Ирайн тръшна вратата след себе си и превъртя ключа. Изтощена се облегна на стената, чувствайки как краката ѝ треперят. Сега ѝ стана ясно защо вратата е била залостена. Старата врата без съмнение беше изгоряла и след като е била подменена, се е наложило допълнително да се заковат дъските, за да предпазват невнимателните и нищо неподозиращи посетители. Изведнъж Ирайн почувства, че всичко това е направено и за да бъдат спирани прекалено любопитните.

С безброй въпроси в главата си тя се върна обратно в спалнята. Нямаше сили да продължи търсенето, дори и да я преследваха образите на Смадли и Хартфорд, събрани ведно. Потъна уморена в леглото и без да се съблича, се зави плътно с кожата. Единствената ѝ надежда беше, че през нощта ще се промъкне тайно до конюшната, ще отвърже Сократ и ще успее да тръгне на път. Сега обаче се нуждаеше от почивка, за да събере достатъчно сили.

Надвечер ѝ донесоха още една табла с ядене, а когато по-късно Аги отново дойде да ѝ помогне за нощния ѝ тоалет, тя ѝ предложи топъл пунш и настоя младата жена да го изпие.

— Ще премахне болките в краиниците ви и ще ви даде сили. Утре сутринта, мадам, ще се чувствате като новородена.

Ирайн опита от ароматното питие и го намери доста вкусно. Приятна топлина премина по цялото ѝ тяло. Вероятно въздействието му щеше да е точно такова, каквото ѝ го беше описала Аги.

— Мисля си — започна тя колебливо, — дали не е възможно да ме отведете някъде другаде, а не в Маубъри. Разбирате ли — тя сви рамене, — имах там едни недоразумения с баща си и затова не искам да се връщам при него.

— Много съжалявам, мадам, но що се отнася до това, лорд Сакстън беше абсолютно категоричен. — Тонът на Аги беше изпълнен със съчувствие.

— Разбирам — въздъхна Ирайн. — Трябва да изпълните това, което е заповядал господарят.

— Именно, мадам. Нямам друг избор. Наистина много съжалявам.

Ирайн отпи още една глътка, преди да запита:

— А можете ли да ми разкажете нещо за източното крило на сградата? Изгорялото?

Лицето на Аги придоби замислен и предпазлив израз, преди да отговори.

— За него трябва да питате самия лорд Сакстън, мадам. Той ми е наредил да не говоря с никого по този въпрос.

Младата жена бавно кимна.

— При това положение естествено вие не можете да действате против неговите желания.

— Не, мадам — измърмори икономката.

— Навярно сте му много предана — забеляза Ирайн с примирителен глас.

— Да, така е. — Това беше тих, но много убедителен отговор.

След тези думи Ирайн се отказа да настоява повече пред жената. Тя вдигна чашата, за да изпие остатъка от питието, остави я настрана и се прозя, закривайки уста със слабата си длан.

Аги се засмя дружелюбно и оправи кожената завивка на леглото.

— Сега ще спите чудесно, мадам. Затова можете да благодарите на пунша. Помага много при безсънни нощи и при физическа слабост.

Ирайн се сгуши в приятната топлина на леглото и с изненада забеляза как мускулите ѝ започнаха да се отпускат. От задоволство тя едва не започна да мърка, чудейки се защо се е противопоставяла толкова дълго на съня, който вече я оборваше.

Студен, бурен вятър духаше и размяташе пухкавите като памук облаци из сутрешното небе, докато Ирайн притеснено чакаше кочияшът да се качи на капрата. Нямаше съмнение, че завръщането ѝ в Маубъри щеше да бъде тържествено и пищно. Голямата черна карета изглеждаше доста старомодна, но не ѝ липсваха нито удобствата, нито луксозното обзавеждане. Вътрешността ѝ беше изящно тапицирана с тъмнозелено кадифе, а от външната страна на вратата стоеше същият онзи герб, който беше видяла над леглото на господаря — белег за стария благороден произход на семейството.

Разпалените уверения на икономката за това, колко добре и здрава изглежда, потвърждаваха убеждението на Ирайн, че Аги Кендал само е искала да ѝ помогне и да я ободри, като я накара снощи да изпие пунша. Добродушната и сърдечна жена ѝ се струваше неспособна на измама! А и Ирайн не смееше да я разочарова, отказвайки ѝ питието. Въпросът, дали наистина имаше възможност да избяга или не, оставаше без отговор.

— Довиждане, мадам — извика Аги от настлания с камъни път, отвеждащ до входа на кулата. — Бог да ви благослови!

Ирайн се наведе напред и махна с ръка за сбогом.

— Много ви благодаря за сърдечните грижи, мисис Кендал. И прощавайте, ако съм ви създала затруднения.

— О, напротив, мадам! Никакви затруднения не сте ми създали. За мене беше удоволствие да се грижа за мило младо момиче като вас. Вие разсеяхте малко мрачното настроение, което цареше в тази къща. Твърде дълго е била празна, нали ме разбирате.

Ирайн кимна и хвърли бегъл поглед към фасадата на господарската къща. Беше доста безцветно здание в ренесансов стил, което внушително се издигаше зад една огромна кула, чийто връх стърчеше чак до височината на комина. Опожареното крило почти не

се виждаше оттук, но около него всичко бе обрасло със сухи бурени. Откъм страната на склона имаше тъмни гъсти гори, които се простираха зад къщата и покрай пътя. Това беше същият път, който отвеждаше през ниските хълмове чак до Маубъри, а и по-нататък. На север се разстиляше тесният морски залив, подобен на река, течаща пред хоризонта, понякога син, понякога блестящ на слънцето, а често и затулен от ниски облаци.

Колата се наклони напред, когато кочияшът се тръсна с цялата си тежест върху капрата, а Ирайн с въздишка се облегна на кадифената възглавница. Палтото ѝ, което бяха почистили и изсушили, я предпазваше от сутрешния хлад, но не помагаше срещу студенината, обхванала сърцето ѝ.

Появата на Сократ, който тичаше след каретата, вдигна жителите на Маубъри на крак. Самата карета също събуди любопитството им, тъй като голямото, елегантно оформено купе с прекрасния герб не им беше съвсем непознато, макар че сигурно бяха минали години, откакто го бяха видели за последен път.

Когато каретата най-после спря пред къщата на кмета, вече се беше насъбрала пъстра тълпа и Ейвъри Флеминг, който в този момент излизаше от кръчмата, трябваше да си пробие път през хората от селото, за да застане най-отпред. Фарел излезе веднага от къщи, за да поеме юздите на Сократ, и се дръпна малко смутен, когато прислужникът скочи и се втурна да отвори вратата, от която слезе Ирайн.

Когато Ейвъри Флеминг видя дъщеря си, той застана пред нея, разкراчил крака и подпрял ръце на хълбоците си. Дори не направи опит да сниши гласа си.

— Така значи, а? Ти, проклета твърдоглавка! Най-после се върна. Сигурен съм, че ще ми разкажеш някоя чудесна небивалица за това, къде си се шляла почти цяла седмица.

Ирайн се държеше хладно и сдържано. Тя се възмути, че баща ѝ я обижда пред цялото село. Все пак той много добре знаеше защо беше избягала от къщи. Затова и отговорът ѝ беше много прост и кратък:

— Излязох да пояздя Сократ.

— Хубава езда! Пет дни те няма и сега ми сервираш такъв отговор! Ха! Та ти беше избягала! — Той я гледаше втренчено и подозрително. — Само се питам защо ли се връщаш? Вече не се и надявах да те видя отново, а сега пристигаш с чудесна карета, като че ли си някаква принцеса със синя кръв, решила да удостои местните жители с посещението си.

Скрит гняв лъхаше от думите на Ирайн, когато отговори:

— Никога нямаше да се върна, ако имах избор. Лорд Сакстън... — Изненадата на зрителите я накара да замълчи, но когато се огледа, забеляза, че те с нетърпение очакват думите ѝ. — Лорд Сакстън пое нещата в свои ръце и ме върна тук. — Когато срещна погледа на баща си, тя повдигна фино изписаните си вежди нагоре. — Той със сигурност е сред твоите приятели, татко.

— Изобщо няма вече никакъв лорд Сакстън, откакто той загина в пламъците — сряза я Ейвъри. — Лъжата ти е толкова явна, колкото това, че аз стоя тук пред всички!

— Грещиш, татко. — Тя се усмихна снизходително. — Лорд Сакстън не е мъртъв. Жив е.

— Има хора, които са го видели да стои на прозореца, обхванат от пламъци! — отвърна Ейвъри. — Не може да е още жив!

— Жив е, и то без всякаво съмнение — отвърна спокойно Ирайн. — Живее в Сакстън Хол с цяла свита прислужници...

— Това сигурно е духът му! — подигра се баща ѝ. — Или пък някой си е направил шега с тебе. Как изглеждаше той?

— Не можах добре да го видя. Лицето му беше в сянка... или по-точно беше покрито с нещо. — Внезапният спомен за една тъмна сянка срещу светлината я накара да добави: — Изглеждаше, като че ли е сакат или обезобразен...

Изпълнено с изненада шушукане премина през тълпата и някои от жителите дори се прекръстиха. Ирайн побърза да обясни:

— Не мога да кажа със сигурност какво съм видяла, тъй като бях ранена в главата, а освен това беше и тъмно. Възможно е и да ми се е сторило.

— Да не искаш да кажеш, че през цялото време изобщо не си видяла този човек? — Ейвъри се засмя подигравателно. — Ти наистина ме смяташ за много глупав, ако си мислиш, че ще повярвам на всичко това!

— Нямам никаква причина да лъжа — отвърна Ирайн.

Прислужникът остави кожената чанта и седлото до входната врата и се върна, за да затвори вратата на каретата.

— Хей, ти там! — Ейвъри посочи с пръст към него, наблюдавайки внимателно жителите на селото с надеждата, че мистерията ей сега ще бъде разгадана. — Можеш ли да ни кажеш как... тъъ... изглежда твойт господар?

— Не съм много сигурен, господине.

Ейвъри побесня.

— Какво!?

— Не съм го виждал от три години.

— Как така не си го виждал? Нали работиш при него?

— Все още не съм имал възможността да се видя с лорд Сакстън, откакто той се завърна обратно в имението Сакстън Хол.

— А откъде изобщо знаеш, че работиш за лорд Сакстън?

— Това го знам от мисис Кендал, тя го е виждала.

— Мисис Кендал? — Ейвъри смръщи чело.

Ирайн обясни по-нататък:

— Това е икономката на лорд Сакстън.

Ейвъри още повече се намръщи и лицето му придоби сърдит израз. В това, което твърдяха, той не виждаше никакъв смисъл и си мислеше, че го вземат за глупак и му се подиграват. С кратко движение на ръката той изпрати Ирайн вкъщи. А когато тя се отдалечи, заговори пак с прислужника.

— Не познавам твойт господар, нито знам какви са били мотивите му, но който и да е той, можеш да му предадеш моята благодарност, че ми върна дъщерята. Когато и да реши да дойде в Маубъри, да знае, че е добре дошъл в моята къща.

Каретата зави обратно и се отдалечи в северна посока. Жителите на селото се разпръснаха, узнали една история, която щяха с удоволствие да преразказват и да украсяват. Те почти бяха забравили как е изглеждал пожарът в Сакстън Хол. Отдавна вече не си спомняха отделни подробности, но това нямаше да им попречи да разказват за събитието така, сякаш все още е пред очите им.

Кметът хвърли мрачен поглед към сина си, който продължаваше да стои там и да държи юздите на Сократ.

— А ти имай добрината да измислиш къде ще подслониш животното, така че сестра ти никога повече да не го намери. Или ще нахраня с него кучетата.

Ейвъри влезе в къщата, тръшна вратата след себе си и се изправи пред Ирайн, която го очакваше, застанала до стълбата. Скръстил ръце пред гърдите си подобно на благосклонен монарх, той се обърна към нея:

— Хайде сега, моя прекрасна дъщеричке, да чуя обясненията ти за това, какво те накара да избягаш от къщи.

Ирайн леко се обърна и повдигна брадичка:

— Бях решила да не се поддавам повече на твоите прищевки. Искях да си намеря някаква работа, където и да е, и бях готова да тръгна по свой собствен път. Никога нямаше да се прибера, ако лорд Сакстън не беше заповядал да ме върнат обратно.

Ейвъри я прониза с поглед.

— Е, добре, момиче, след като си решила да не се подчиняваш повече на своя добър баща, на мене не ми остава нищо друго, освен да сваля доверието си от тебе. И аз си имах грижи, до наддаването остават само няколко дни и всички мъже вече се питат дали не съм се подиграл с тях.

Ирайн му отговори раздражено:

— Ти наистина си имал големи грижи, татко, но за разлика от моите, това са грижи, които ти сам си си навлякъл. А моите ми бяха натрапени от друг!

— Били са ти натрапени! Я гледай ти! — Лицето му почервения и той заговори ядосано: — Така значи! Ами месеците, през които се грижих за тебе, след като майка ти почина! Не съм ли ти давал всичко, каквото можех: ядене, за да си напълниш стомаха, покрив над главата и от време на време по някоя нова рокля... Само и само да те направя щастлива. — Той се преструваше, че не забелязва подигравателното ѝ изражение. — А освен това се постарях да изпълня най-големия си бащински дълг, като ти намеря подходящ съпруг.

— Подходящ съпруг? Торба кокали или пък някой безподобен дебелак, който не е в състояние да си види пръстите на краката? Една лигава мишка в мъжки образ, с грабливи нокти на ръцете? Или пък някой треперещ старец, дотолкова склерозирал, че не е способен сам да си намери жена? Подходящ съпруг, казваш? — Тя се усмихна

презрително. — По-скоро подходяща кесия пари за човек, който страшно се нуждае от тях.

— Както и да е — процеди през зъби баща й. — За всеки случай вратата на спалнята ти ще остане заключена през нощта, и то дотогава, докато наистина напуснеш този дом завинаги. През деня няма да излизаш никъде, без да те придружаваме Фарел или аз... а когато дойде търгът, тогава ще видим каква цена ще получиш.

— Отивам си в стаята. — Ирайн говореше със спокоен, делови тон. — Ще остана там, независимо дали ще заключваш вратата или не, и ще се явя на твоето наддаване. Държа ти своевременно да бъдеш готов с всичко. Сватбата трябва да се състои един ден след търга, тъй като възнамерявам да остана в тази къща само една нощ след продажбата. А когато си отида, ти вече няма да имаш възможност да ми налагаш каквото и да било.

ГЛАВА СЕДМА

Половин час преди определеното време Фарел стоеше пред гостилницата и съобщаваше на всички, които минаваха оттам:

— Ей, хора, чуйте! Чуйте, хора! След малко ще започне наддаването за дъщерята на кмета, Ирайн. Чуйте! Чуйте! Елате всички! Кой ще поиска ръката ѝ и ще се ожени за нея?

Ирайн беше разтърсена до дъното на душата си от жалките викове на брат си, които проникваха през отворения прозорец на спалнята ѝ. След няколко минути тя трябваше да застане до него на подиума, осъдена да понася втренчените погледи на мъжете срещу себе си. Тълпата пред кръчмата ставаше все по-голяма. Повечето със сигурност бяха дошли само от любопитство, а не за да участват в наддаването. След този ден жителите на селото сигурно дълго щяха да си спомнят за семейство Флеминг. Баща ѝ не беше направил нищо друго, за да се прочуе, тъй като беше използвал времето си главно да се отдава на собствените си удоволствия.

Ирайн затвори прозореца. Днес ще я продадат, а утре ще е вече омъжена. Отдавна се беше примирила с този факт. Дали ще може да се погажда със своя съпруг или не, това все още не се знаеше, но единственото, за което горещо се молеше, беше той да не бъде нито Смадли Гудфийлд, нито Хартфорд Нютън.

Потънала в мисли, тя оправи един кичур от косата си, паднал върху лицето ѝ. Противно на желанието на Ейвъри да разпусне свободно косите си, тя беше вдигнала както обикновено своите тежки черни плитки на кок и ги беше прибрала на тила си. Искаше да се представи като стара мома, което за съжаление изобщо не ѝ се удаде. Тя имаше нежна и рядка красота, която нямаше да изчезне още дълги години. Силно опънатата ѝ назад коса само подчертаваше още повече съвършенството на лицето ѝ.

Ирайн хвърли още един поглед към спалнята си. Разглеждаше я с очите на чужд човек. Ниският таван, голият под, малките прозорци, които пропускаха съвсем оскъдна светлина... всичко ѝ изглеждаше

променено. Още утре тези подробности ще бъдат издухани леко, подобно пепел, от мислите ѝ. Тя ще има нов дом, вероятно при пощастливи обстоятелства. Ще бъде омъжена жена, а по-късно може би дори и майка. Ирайн не искаше никога повече да си спомня за надеждите и мечтите, които бе хранила тук за своето бъдеще. Тя излезе от стаята, затвори вратата и тръгна бавно надолу по стълбата, където я чакаше баща ѝ.

— Ето те най-после и тебе — измърмори той. — Вече си мислех, че ще трябва сам да се кача и да те изведа.

— Нямах никакво основание да се притесняваш, татко — отговори тя с нежен глас. — Вече ти обещах, че ще отида на твоето наддаване.

Объркан от нейното спокойно държание, Ейвъри я погледна изпитателно. Смяташе, че тя ще окаже буйна съпротива, и се готвеше да реагира твърдо и неотстъпчиво. Това, че тя се държеше така спокойно и смирено, го правеше несигурен. Той си спомни за майка ѝ и знаеше, че тя не би допуснала да се отнесат така с нейната Ирайн.

— Хайде да тръгваме — заповяда той навъсено, потискайки угризенията на съвестта. Извади часовника си от джоба на жилетката и погледна колко е часът. — Тъкмо имаме достатъчно време, за да огледаме господата, преди да е започнало предлагането. Дотогава може би ще дойдат и някои други. Не всеки ден става такова наддаване като днешното, с такава спретната и хубава стока.

— Да, това наистина е рядко събитие — баща да продава дъщеря си! — отвърна саркастично Ирайн.

Ейвъри измрънка нещо под носа си.

— За тази идея трябва да благодаря на тебе, мис.

Ирайн решително взе вълненото си палто и голямата шапка, с която да прикрие главата и бледото си лице и да се защити колкото е възможно по-добре от любопитните погледи. Гордостта ѝ беше дълбоко наранена, а страхът от това, което ѝ предстои, я караше да трепери. Наистина беше дала обещание, че ще отиде на наддаването и ще се омъжи за този, който я купи, но от това страховете и опасенията ѝ не ставаха по-малки.

Каретата на лорд Талбот беше спряла в улицата на известно разстояние от къщата и когато Ейвъри протегна шия, за да види кой

седи в нея, на прозореца се показва Клаудия. Тя гледаше Ирайн с пренебрежителна усмивка.

— Скъпа моя Ирайн, да знаеш колко много ти желая щастие, за да можеш да си намериш съпруг сред тая сбирщина. Изглежда, че си събудила интереса на всички богати мъже в околността. И все пак така се радвам, че не съм на твое място.

Без да помръдне глава или да отговори нещо, Ирайн продължи пътя си. Подигравателното кикотене на жената подсили нейната решителност да направи всичко възможно, за да устои на тази гавра с човешкото ѝ достойнство. А нима ѝ оставаше нещо друго, след като знаеше, че протестите ѝ няма да доведат до нищо.

Както обикновено сред множеството се забелязваха и някои непознати. Мъжете я наблюдаваха втренчено, когато тя се приближи към тях. Подхилванията, които се мяркаха по лицата им, показваха накъде клонят мислите им. След като веднъж се беше почувствала гола пред погледа на Кристофър, сега усещаше как сладострастните погледи на тези мъже я омърсяват.

Фарел беше издигнал пред гостилницата малка трибуна и когато тълпата започна да се трупа около нея, Ирайн заби поглед в дървения подиум, да не би да срещне сред множеството лицата на двамата мъже, които сигурно също присъстваха. Нямаше никакво желание да вижда Хартфорд, Смадли или когото и да било от другите кандидати, които вече беше отхвърлила.

Полузамаяна, Ирайн тръгна към стъпалата, когато усети, че нечия ръка се протяга, за да ѝ помогне. Ръката беше силна, хубава, изискана и ѝ се видя почти тъмна в контраст с искрящо белия маншет на ръкава. Тази гледка накара сърцето ѝ да забие по-силно, преди още да се огледа и да види, че до нея стои Кристофър Сатън. Имаше право. Той беше и изглеждаше толкова красив, че дъхът ѝ почти секна.

Ейвъри се втурна грубо между двамата.

— Ако бяхте прочели обявата, мистър Сатън, трябваше да знаете, че вие не сте допуснат до участие в търга.

Кристофър разтегна устните си в подигравателна усмивка и леко наведе глава, за да потвърди, че това му е известно.

— Изразили сте се доста ясно, сър.

— Тогава какво търсите тук?

Кристофър се засмя весело.

— Как така, та аз имам финансов интерес от развитието на нещата. Нали си спомняте, че остана един дълг от играта ни на карти, който имате да уреждате.

— Казах ви! — изрева Ейвъри. — Ще си получите парите!

Кристофър бръкна в джоба на палтото си и извади оттам свитък грижливо завързани книжа, които показва на Ейвъри.

— Ако благоволите да си спомните, кмете, сигурно ще разпознаете полиците за дълговете, които, напускайки Лондон, не бяхте платили.

Ейвъри го погледна слисан, неспособен да отговори или да отрече.

Кристофър разгърна спокойно книжата и му показва името, което беше написано напречно върху тях.

— Предполагам, че това е вашият подпис.

След като хвърли бърз и колеблив поглед, Ейвъри почервеня целият и ядосано каза:

— Дори да е наистина моят подпис, вас какво ви засяга?

— Разбира се, че ме засягат тези дългове — отговори учтиво Кристофър. — Аз ги купих от лондонските търговци и ги прибавих към това, което вече ми дължахте.

Ейвъри явно започна да се обърква.

— Но защо сте го направили?

— О, аз знам, че в момента изобщо не сте в състояние да платите, и въпреки това съм готов да се покажа много щедър. В общи линии не съм човек на прибързаните решения, особено що се отнася за трайни връзки, но вие сам ме принудихте да направя това. Срещу ръката на вашата дъщеря аз съм готов да ви представя доказателство, че тези дългове са вече платени.

— Никога! — изкрещя Фарел и заглуши въздишката на изненаданата Ирайн. Брат ѝ стоеше върху стълбата на края на подиума и размахваше юмрук срещу Кристофър. — Не искам да имам сестра, омъжена за такъв като вас.

Кристофър вдигна очи и погледна младия мъж с нескрита ирония.

— А защо просто не попитате сестра си какво иска самата тя?

— По-скоро бих я убил, отколкото да я оставя да се омъжи за вас! — крещеше Фарел. — Приемете го като предупреждение, мистър

Сатън.

Кристофър се засмя подигравателно.

— Би трябвало да внимавате със заплахите си, сър. Не вярвам, че искате да загубите и другата си ръка.

— Тогава имахте късмет. Но това няма да се повтори — изсъска яростно Фарел.

— Като имам предвид какво показахте досега, не би трябвало да се тревожа.

Кристофър внезапно заряза младежа и се обърна към Ейвъри:

— Помислихте ли добре върху моето предложение, кмете? Или ще вземете значителна сума от продажбата на дъщеря си, за да ми я дадете като погасяване на всичките ви дългове?

Ирайн си спомни за нощите, които бе прекарала до леглото на Фарел, докато той се гърчеше от болки. Тогава тя се бе заклела да отмъсти за всичко, което му причини онзи янки, и ето че сега същият този мъж стоеше там и искаше или ръката ѝ, или изплащането на всички дългове, като двете неща бяха абсолютно равностойни. И на него му е безразлично кое ще получи. Как може да бъде толкова арогантен и да мисли, че тя ще падне в краката му от благодарност за всичко, което им е причинил? Никога, нито за миг той не ѝ беше обещавал любов или преданост. С несигурен глас тя попита:

— Бихте ли взели за жена тази, която ви презира?

Кристофър я изгледа, преди да ѝ отговори с въпрос:

— А вие бихте ли предпочели да се омъжите за някой от мъжете наоколо?

Ирайн сведе очи. Той беше улучил болезненото място, назовавайки причината за всичките ѝ страдания.

— На трибуната тя ще види какви са шансовете ѝ — измърмори сърдито Ейвъри. — Тук има хора, които ще са готови да платят за едно изящно същество като нея. А освен това ще си имам големи неприятности, ако разочаровам всичките тези млади мъже, като ви я дам без наддаване. — Той потвърди думите си с бързо кимане. — Не бих могъл да се отнеса така непочтено с моите приятели.

Кристофър отново прибра документите в палтото си.

— Вие взехте своето решение и аз ще изчакам края на събитията. Бъдете сигурен, че ще изискам парите да ми бъдат изплатени в пълен

размер, преди да приема случая за приключен. — Той почука върху периферията на шапката си. — Довиждане дотогава.

Ейвъри избута напред дъщеря си, която стоеше като парализирана, и я накара да се изкачи по стълбата. За Ирайн това беше много деликатен момент. Тя искаше да запази изражението си на сдържаност и презрение и да посрещне всичко със спокойна твърдост, но дълбоко наранената ѝ гордост и страхът пред неизвестното бъдеще я сразиха. В един миг тя почти ослепя от напиралците в очите ѝ сълзи и се спъна в полите на роклята си. И още веднъж една ръка ѝ се притече на помощ. Дългите пръсти обхванаха лакътя ѝ и я подкрепиха, докато тя отново си възвърна равновесието. Ядосана сама на себе си, че се е показала толкова слаба, Ирайн вирна брадичката си. Сиво-зелените очи се впиха в нея с израз, който можеше еднакво да означава както страст, така и съчувствие. Тя не можеше да го издържи повече.

— Моля... недейте... не ме докосвайте — прошепна тя.

Ръката му се отдръпна и той се засмя късо и подигравателно.

— Когато казвате това на съпруга си, мила моя, не забравяйте да бъдете по-енергична. Може би тогава ще постигнете по-голям ефект.

Той се отдалечи със спокойни крачки и през воала от сълзи Ирайн видя как каретата на Талбот мина край нея и как от прозореца отново се подаде лицето на Клаудия.

— Я виж ти, Кристофър, какво правите тук? — Клаудия показва обидена физиономия, когато той се приближи до каретата. — Само не ми казвайте, че искате да си вземете жена на търг! За мъж с вашето богатство и външност има и по-добри възможности от Ирайн Флеминг.

Кристофър можеше да се досети кого има предвид тя.

— Тук съм, за да си получа парите по един доста значителен дълг.

Клаудия се засмя облекчено.

— Добре, това мога да го разбера. Имате късмет, че не е заради нещо друго! А аз вече си мислех, че сте си загубили разсъдък!

Нежна усмивка пробягна по устните му:

— Не съвсем.

— Хайде, приближете се, джентълмени — извика Ейвъри като на панаир. — Елате насам да си оплакнете очите, погледнете това

любвеобилно дете. Положително не сте срещали друга, с която да я сравните. Елате и вижте! Наддаването ще започне всеки момент.

Ейвъри свали палтото на Ирайн и когато тя понечи да му се противопостави, той се засмя и го смъкна от гърба ѝ с подигравателен жест. Шумен израз на одобрение се вдигна от редиците на зрителите, щом мъжете приковаха погледи в обекта на търга. Ейвъри пъкна пръстите си в гъстия кок на Ирайн и остави дългите ѝ коси да се разпилят по раменете.

— Погледнете, джентълмени, не струва ли тя колкото цяло състояние!

Ирайн беше стиснала челюсти и гледаше надолу към тълпата ококорени сладострастници. Чувстваше как по гърба ѝ пълзят топли вълни и с огромни усилия успяваше да запази равновесие. Тя вдигна глава и затаи дъх, когато забеляза, че Кристофър я гледа с цялото си внимание. Изведнъж си пожела да не е била толкова горда и неразумна и да не е отхвърляла неговото предложение. В тълпата не беше забелязала нито един, при вида на който да не я полазват студени тръпки, а гърлото ѝ да не се стяга от ужас.

Клаудия присви очи, когато видя накъде е насочен погледът на Кристофър. Тя се покашля и сладко се засмя, щом той се обърна.

— С удоволствие бих ви поканила на езда извън селото, Кристофър, но както изглежда, вие сте много заинтересован от развоя на събитията. Сигурно предпочитате да останете тук? — С пламнали очи тя очакваше той да отрече.

— Моля да ме извините, мис Талбот. — По устните му пробягна кротка усмивка. — Но се касае за значителна сума, която ми дължат, а това е единствената възможност да си я получа.

— О, наистина ли? — Тя успя все пак да прикрие раздражението от неговия отказ. — Значи ще трябва да ви оставя да се занимавате със сделките си. — Не можа обаче да сдържи един въпрос, изпълнен с надежда: — Ще ви видя ли по-късно?

— Тази вечер напускам Маубъри. Делата ми тук приключват и не знам кога ще се върна отново.

— О, но вие трябва непременно да се върнете — извика тя. — Как ще ви видя отново, ако не се върнете?

Кристофър беше развеселен от прямотата на дамата.

— Ще запазя стаята си в странноприемницата. Кой знае, може би не след дълго ще се върна.

Клаудия въздъхна облекчено.

— Трябва непременно да ми съобщите кога ще дойдете пак, Кристофър. През зимата татко ще даде бал и аз ще бъда смъртно огорчена, ако вие не присъствате. — Устните ѝ се присвиха ядно, когато той само я погледна през рамо, без да отговори. Клаудия си каза, че сделките му тук бяха прекалено тясно свързани с дъщерята на кмета. — Трябва да тръгвам сега, Кристофър, но ако все пак плановете ви за вечерта се променят, помнете, че аз съм си у дома. — Устните ѝ се разтеглиха в едва забележима усмивка. — Баща ми е все още в Лондон и ще отсъства доста време.

— Ще го имам предвид — отвърна Кристофър и вдигна ръка към шапката си за довиждане: — Желая ви приятен ден!

Клаудия наведе глава за сбогом, раздразнена от факта, че той не направи никакъв опит да я задържи. Все пак тя се утешаваше с мисълта, че ако Кристофър има сега някакъв интерес към Ирайн, той бе напълно безперспективен. Веднага след търга тя щеше да стане жена на друг и следователно недостъпна за него.

Каретата на Клаудия зави по улицата и Кристофър отново съсредоточи цялото си внимание в наддаването. Беше се облегнал удобно на една гредка и не откъсваше очи от Ирайн.

— Джентълмени, вие сте дошли тук с надеждата да си намерите жена и ето че тук има една... за одного от вас! — Ейвъри се смееше високо и сочеше с пръст към тези, които се бутаха напред, за да виждат по-добре. После застана сериозно и хвана ревера на палтото си. — Аз съм ѝ дал дума, че вие, господа, не мислите за нищо друго, освен за брак, и че ще се държите като джентълмени. Аз самият ще бъда свидетел при венчавката и няма да търпя никакво шикалкавене. Ясно ли се изразих?

Силно отвращение обхвана Ирайн, когато погледът ѝ попадна на мъжа, когото тя беше оприличила на сив мишок. Той се беше добрал до първата редица и самодоволната му усмивка показваше, че ще бъде измежду най-сериозните претенденти. Ако успееше да спечели търга предлагайки най-голямата сума, сигурно щеше да иска реванш, че тя го беше отхвърлила първия път. При това положение тя нямаше да види ни бял ден, ни нощ.

Ирайн отново плъзна поглед на лицата на насъбралите се хора. Смадли Гудфийлд поне не се виждаше между тях, но Сайлърс Чамбърс беше там. Неговата скромна карета беше спряна наблизко, а старият му, съсухрен кочияш трепереше, загръщайки се в изтънялото си палтенце.

Мъжете, които се бяха скупчили около трибуната, в по-голямата си част не представляваха нищо особено. Всички те, с изключение на един, следяха с голям интерес онова, което ставаше наоколо. Само някакъв побелял, изискано облечен мъж седеше на сгъваем стол, който явно сам си беше донесъл, и изцяло се беше вглъбил в книгата, поставена на коленете му. Доколкото можеше да се съди, цялото му внимание беше насочено към цифрите в търговския му дневник.

Ейвъри вдигна високо разперените си ръце, за да накара тълпата да млъкне и да се съсредоточи:

— Е, джентълмени, както вече сигурно сте чули, моите дългове ме принуждават да прибягна към най-лошото. В противен случай никога не бих се решил на тази стъпка. Но вие започнахте да ме дебнете вече от всеки ъгъл и особено ей онзи там. — Кметът посочи за миг към Кристофър Сатън. — Той дойде чак у дома, за да иска да му се изплатя. Имайте милост към един човек и към неговата млада дъщеря, която все още не е принадлежала на никой мъж. Тя беше истинска утеха за Фарел и за мен в годините, откакто почина майка ѝ. Но ето че вече е на възраст, когато може да си има съпруг и да се освободи от тежкото бреме да се грижи за нашето семейство. Следователно, изискани господа, не се скъпете да развържете кесиите си. Пристъпете напред, ако наистина имате сериозни намерения. Не се страхувайте! Насам, елате по-близо!

Той хвърли поглед към очукания часовник, който носеше в джоба на жилетката си, и показа циферблата на публиката:

— Уреченият час вече мина, значи можем да почнем. Какво чувам от вас, джентълмени? Какво чувам сега? Хиляда фунта ли чух? Хиляда фунта?

Сайлърс Чамбърс беше първият, който се отзова на поканата и предпазливо вдигна ръка. Доста колебливо той отвърна:

— Да... да, хиляда фунта.

В далечината Кристофър разлисти свитъка с документите и откъсна няколко хартийки. Размаха ги във въздуха, за да привлече

вниманието на Ейвъри върху себе си, и само с устни прошепна: „Един бакшиш за почерпка“.

Лицето на Ейвъри почервения и той продължи двойно по-усърдно:

— А, джентълмени, я се вгледайте в наградата, която ще получите, ама по-внимателно. Моята собствена дъщеря с безупречната ѝ красота! Интелигентна, може да чете и да пише. Има чудесен ум за смятане. Истинска печалба за всеки мъж, който я вземе.

— Хиляда и петстотин — прозвуча един груб глас от тълпата. — Хиляда и петстотин за тая женска!

— Женска, казвате, а? — отвърна Ейвъри, леко раздразнен. — Не ви ли е ясно, че тази продажба ще трябва да завърши със сключване на брак? И аз ви се заклевам, че тя ще се омъжи. Да не си въобразявате, че ще купите дъщеря ми, за да я замъкнете в някой съмнителен харем? Става дума само за женитба и аз говоря единствено за това. И няма да има никакви разтакавания, гарантирам ви го. Отворете кесиите си, много ви моля! Виждам мъже, които само стоят тук и се пулят. Хайде, включете се! При всички положения с над хиляда фунта! А, впрочем с над хиляда и петстотин!

Мъжът със сгъваемия стол вдигна своята перодръжка и каза с почти безучастен тон.

— Две хиляди.

Ейвъри доби смелост след това предложение.

— Две хиляди! Две хиляди от този господин. Вече чувам две и петстотин. Каза ли някой две и петстотин?

— Ах, две хиляди и сто фунта — предложи Сайлърс Чамбърс небрежно. — Две хиляди и сто, точно така. Качвам до две хиляди и сто.

— На две и сто сме. Две и сто! Кой ще предложи повече?

— Две хиляди и триста! — включи се Хартфорд Нютън, попивайки с носна кърпа устните си. — Две и триста.

— Сега сме на две хиляди и триста! Две и триста! Какво става, джентълмени? Та тази сума е далеч под моите дългове, а би трябвало да остане някоя пара за мене и за моя син с осакатената ръка. Бръкнете по-дълбоко в кесиите си! Извадете и последната монета. Две хиляди и триста фунта веднъж!

— Две хиляди и четиристотин! — извика отново същият груб глас от задните редици. — Две и четиристотин фунта! — Думите едва

излизаха от устата му, като че ли мераклията си беше пийнал малко повече, преди да дойде на търга.

Обезпокоен, Сайлъс побърза да задържи позицията си.

— Две и петстотин! Две хиляди и петстотин фунта! — Дъхът му почти спря, когато си помисли колко рисковано беше неговото предложение, в случай че не се намери никой, който да даде повече. Е, той не беше беден човек, но все пак не беше и изключително богат.

— Стигнахме до две хиляди и петстотин — потвърди Ейвъри. — Две и петстотин! Е, джентълмени, заклевам ви! Покажете се по-великодушни към един човек и неговия осакатен син. Тук пред вас стои истински образец на женска красота. Повярвайте ми, вече казах и пак ще го повторя, това е просто печалба за всеки мъж! Един начин да се разтоварите, да направите живота си по-лесен и да си народите много деца.

При последния му коментар Ирайн леко се отдръпна от баща си. Тя знаеше, че Кристофър следи нещата с най-голямо внимание, и когато погледна към него, забеляза, че той беше откъснал почти половината от бележките в свитъка. Стоеше в края на тълпата подчертано небрежно и въртеше полиците между пръстите си, предизвиквайки останалите да предлагат повече и да направят нещата по-интересни. Някаква болка я прободеше в гърдите и ѝ стана толкова зле, че едва успя да си поеме дъх. Той я беше изненадал с предложението си за женитба, а ето че сега, изглежда, напълно беше забравил за тази идея и гледаше единствено да си получи парите, които му дължаха.

— Две хиляди и петстотин! Кой ще предложи две и шестстотин? — настояваше Ейвъри. — Две и шестстотин? Но какво става, господа? Та вие още не сте започнали с истинското наддаване, а оня тип стои насреща с всичките полици за дълговете ми. Той никога няма да се задоволи с такава смешна сума и ще чака да си получи дължимото. Две и осемстотин! Двадесет и осем стотачки! Кой предлага две хиляди и осемстотин?

— Три хиляди! — чу се отново гласът на господина с бялата коса.

Изненадан шепот заля тълпата и коленете на Ирайн започнаха да треперят. Сайлъс Чамбърс грабна бързо кесията си и започна още веднъж да брои съдържанието ѝ. Отзад се чуваше смесица от гласове,

докато леко възбуденият кандидат се съветваше със своите приятели. Усмивката на Ейвъри стана по-широка, когато видя, че Кристофър изтегли още една бележка от свитъка и я пхна при останалите.

— Три хиляди! — извика Ейвъри и вдигна ръка. — Кой ще наддава? Три и петстотин? Кой ще даде три хиляди и петстотин?

Мълчание последва неговия призив, а Сайлъс Чамбърс все още продължаваше да брои и да се съветва с хората около него. Лъчът на надежда в очите на побелелия мъж ставаше все по-светъл.

— Три и сто? Преди да е станало твърде късно, господа, помислете си какво бихте могли да спечелите!

Мъжът със съгваемия стол затвори тефтера и с обигран жест сложи перодръжката си в калъфа, след което се изправи и промени удобната поза, която беше заемал досега.

— Пет хиляди фунта! — каза той съвсем невъзмутимо и хладно. — Аз казвам пет хиляди!

Тълпата замлъкна за момент. Сайлъс Чамбърс преустанови броенето, за него наддаването беше приключило. Лицето на сивия мишок се сви болезнено от поражението. Дори и пияницата от задните редици проумя, че по-нататъшното наддаване превишава възможностите му. Пет хиляди фунта — това беше сума, която никой не би могъл да достигне толкова бързо.

По лицето на Кристофър се изписа израз на недоверие. Той внимателно се взря в Ирайн, като че ли искаше да прецени колко в действителност струваше тя, при което смръщи вежди. В този момент Ирайн беше убедена, че ако се намираше по-близо до него, сигурно щеше да му издере очите.

— Значи пет хиляди! — съобщи Ейвъри в най-добро настроение. — Пет хиляди! Веднъж! Вашите последни шансове, джентълмени. Пет хиляди втори път! — Той се взираше в притихналата тълпа, но нито една ръка не се вдигна. — Пет хиляди за трети и последен път! Значи за този господин тук! — Той плесна с ръце и посочи към елегантния мъж. — Вие спечелихте едно чудесно създание, господине!

— О, аз не наддавах от свое име — обясни той.

Веждите на Ейвъри се повдигнаха високо.

— Вие сте наддавали за някой друг? — След утвърдителното кимване на мъжа, той попита: — И за кого именно?

— За лорд Сакстън.

Дъхът на Ирайн спря и тя изумено погледна към господина. Само някакъв кошмарен образ, приличен на безформен дух, витаеше в спомените ѝ и тя не можеше да си представи нито лицето, нито фигурата на мъжа, който се беше грижил за нея, докато беше болна.

Ейвъри не беше съвсем убеден.

— Имате ли някакво доказателство, че действате от негово име? Бях чул преди време, че Негова Светлост лордът бил мъртъв.

Мъжът извади едно писмо, запечатано с червен восък, и го подаде на Ейвъри.

— Аз съм Торнтън Джагър — съобщи той. — Както е обяснено в писмото, аз съм адвокатът на семейство Сакстън и работя при тях от години. Ако имате съмнения, аз съм убеден, че тук ще се намерят хора, които да потвърдят достоверността на печата.

В тълпата се надигна глъчка, бъркотия от думи, предположения и много малко факти. Ирайн долавяше изрази като „обгорял“, „овъглен“, „отвратителен“ и постепенното им осъзнаване я караше да изтръпва от ужас. Тя се бореше със самата себе си, искаше да запази спокойствие, но в този момент адвокатът се изкачи по стъпалата към подиума. Той остави една кесия, пълна с пари, върху малката масичка и сложи подписа си под договора от името на лорд Сакстън.

Кристофър си проправи път през тълпата и също се покачи на платформата. Той размаха документите за дълговете на Ейвъри под носа му.

— Искam всичките тези пари, с изключение на петстотин фунта, които остават за вас. Сметките дотук възлизат на четири хиляди и петстотин фунта. Да имате нещо против?

Ейвъри гледаше втренчено към мъжа, извисил се над него. Беше се надявал, че ще може да запази малко по-голяма част от парите за себе си. Той обаче много добре знаеше какви сметки беше оставил в Лондон, а като се прибави към тях и дългът към Кристофър от играта на карти, всичко далеч надхвърляше пет хиляди фунта. Все пак се беше измъкнал дяволски добре от цялата бъркотия и не можеше да направи нищо друго, освен мълчаливо да се съгласи.

Кристофър взе кесията, отброи бързо петстотин фунта от нея и хвърли монетите на масата. Остатъкът сложи в джоба на палтото си и посочи с пръст към свитъка с полиците.

— Никога не съм мислил, че ще съберете дори и половината от тази сума, но както изглежда, нямам основание да съм недоволен. От днес нататък между нас няма неуредени сметки.

— Чумата да ви тръшне! — изръмжа Ирайн гневно, застанала до рамото на Кристофър. Невъзмутимият начин, по който той приключи със случая, я караше да се гневи срещу него много повече, отколкото срещу баща си. И преди някой да успее да я спре, тя грабна пакета с документите от ръцете му, а също и няколко монети от масата. След това побягна с единственото желание да не ги види повече и двамата.

Ейвъри искаше да я настигне, но Кристофър го спря.

— Махнете се от пътя ми! — изкрещя Ейвъри. — Тая никаквица ми взе парите!

Кристофър се дръпна настрана. Докато Ейвъри се отдалечаваше от трибуната, Фарел хвана Кристофър за ръкава и го обвини със сърдит глас:

— Вие го направихте нарочно! Аз видях!

Кристофър повдигна рамене и спокойно отговори:

— Вашата сестра имаше право да вземе всичко, то ѝ принадлежи. Искях само да се уверя, че ще успее да го стори.

Младокът не можа да намери отговор на това обяснение. Той взе остатъка от парите и ги сложи в джоба си. Накрая повдигна сакатата си ръка и се засмя злобно:

— Поне най-после се отървахме от вас.

Кристофър впери нахално очи в него, докато накрая Фарел сведе поглед. Той се обърна, слезе по стъпалата и тръгна след членовете на своето семейство.

Ейвъри тичаше след дъщеря си с развято палто, твърдо решен да си получи обратно парите и документите. Когато стигна пред къщи, целият беше облян в пот и едва дишаше. Втурна се през вратата и завари Ирайн, застанала до камината. Тя се взираше в извиващите се пламъци, в които гореше пакетът с разписките.

— Хей, момиче! Знаеш ли какво вършиш? — викна той. — Тези книжа са важни! Те са единственото доказателство, че съм платил на онзи негодник. А какво направи с парите?

— Те са мои — обясни Ирайн спокойно. — Моят чеиз, така да се каже! Моят дял от зестрата! Смешен дял естествено, но толкова остана... А ти ще направиш добре, ако подготвиш всичко за утре, тъй

като това ще бъде последната нощ, която прекарвам в тази къща. Разбираш ли, татко? — Тя наблегна на обръщението с презрителна усмивка. — Никога вече няма да се върна тук.

ГЛАВА ОСМА

Наеха карета от Маубъри, за да откара членовете на семейство Флеминг до Карлайл, където в една усамотена църква щеше да се извърши бракосъчетанието. Беше още много студено. Леденият вятър пронизваше до мозъка на костите и диво огъваше дърветата. Нямаше изгледи времето да омекне през деня, вече беше превалило пладнe, а въздухът още бе леден. Леден като мълчанието в каретата.

Друсането само още повече влошаваше неразположението на Фарел. Той беше затворил очи и държеше главата си в ръце. И въпреки това не можеше да заспи от главоболие. През нощта не бе мигнал заради гуляя. В края на краищата човек не се сродяваше всеки ден с лорд. Фарел беше пил до зори и се бе перчил с новото си богатство. Приятелите му бяха на мнение, че лорд Сакстън е изключително щедър, щом плати такава висока цена за едно толкова младо момиче. Навярно беше добре, че сестра му се омъжва за него. След престоя ѝ в Сакстън Хол се бяха пуснали разни слухове и предположения. Доста хора се питаха дали лордът не се е забавлявал вече с нея. Но дори и да беше така, той бе уредил нещата като джентълмен. Клюкарите естествено не оставяха нещата току-тъй и раздухваха цялата история. Нахвърляха се с удоволствие и на най-малката подробност, която стигаше до ушите им, и я изстискваха до последната сладка капчица.

Докато пътуваха, Ирайн беше потънала в мисли. Нямаше никакво желание да се държи приветливо с баща си. Седеше загърната в палтото си в ъгъла на каретата и се опитваше да се постопли въпреки течението. Подготвяйки се за този ден, Ирайн беше облякла най-хубавата си рокля, защото нямаше сватбена. Всъщност ѝ харесваше да е облечена обикновено, това най-добре отговаряше на нерадостното ѝ настроение. Но все пак днес беше денят на сватбата ѝ и тя дълго се беше къпала и беше четкала косата си, докато тя не засия в целия си блясък. Това беше единственото, което можеше да направи.

Каретата се носеше със скрибуцане из тесните улици на Карлайл. Ейвъри показва посоката на кочияша и не след дълго спряха пред малка

каменна църква в покрайнините на града. Каретата на лорд Сакстън вече бе там. Кочияшът и лакеите му носеха бели чорапи и облекло в горскозелено, поръбено с черно. Те чакаха до група хора, облечени в черна коприна. Каретата беше празна и понеже в двора не се виждаше ни следа от присъствието на Негова Светлост лорда, кметът предположи, че той очаква булката си в църквата.

Ейвъри мина с тежка стъпка през входа на малкия храм и веднага привлече вниманието на Торнтън Джагър и на почтения пастор, които бяха седнали един до друг на тясната и висока певница зад църковните пейки. Точно до входния портал чакаше широкоплещест мъж, облечен в черно сако и брич за езда. Той стоеше разкрачен и скръстил ръце на гърдите си. Освен него в църквата нямаше никой друг. Облеклото на мъжа не беше така изискано, както на лорд Талбот, но Ейвъри се успокои с мисълта, че вкусовете на благородниците са различни. Кметът се покашля.

— Хм... Ваша Светлост... — поде той.

Леко изненадан, мъжът, към когото се бе обърнал, повдигна вежди.

— Ако имате предвид мен, господине, наричат ме Бънди. Аз съм слуга на лорд Сакстън... на вашите заповеди, господине.

Ейвъри се изчерви от неудобство и се покашля, за да го прикрие.

— Да, да, разбира се... негов слуга. — Той обходи с поглед цялата църква, без да открие някой, който би могъл да бъде лордът. — Къде е Негова Светлост?

— Господарят е в къщата на пастора, сър. Ще влезе, когато му дойде времето.

Ейвъри се изправи и се зачуди дали трябва да се почувства унижен. В гласа на слугата се усещаше решителност, която изключваше възможността бъдещият тъст да се срещне с лорда преди бракосъчетанието. Следователно на кмета не му оставаше нищо друго, освен да изчака, за да задоволи любопитството си.

Входната врата бавно се отвори и през нея влезе Фарел. Той беше навирил сковано глава, сякаш се страхуваше, че може да падне. Седна на една от задните пейки и затвори очи. Надяваше се да може да остане там до края на церемонията, без да го безпокоят.

Ирайн се отправи вдървено към първата редица. Знаеше, че тук завършва досегашният ѝ живот, и се чувстваше едва ли не като осъден,

който се подготвя за въжето и се чуди дали примката ще му донесе избавление или пък в отвъдното наистина има ад. С треперещи крайници тя се отпусна на пейката и застина в безмълвно страдание. Баща ѝ сигурно щеше да я уведоми, когато церемонията започне.

Отсъствието на жениха, изглежда, не безпокоеше пастор Милър. Той подготвяше документите, провери още веднъж текста на брачния договор и му постави подпис и печат. Торнтън Джагър подписа със замах и потвърди, че е свидетел. После над пергаментата се наведе бащата на Ирайн и грижливо изписа името си под това на адвоката. Когато ги повикаха напред, Ирайн преживя този миг само благодарение на върховното усилие на волята си, с което потисна паническият страх. Макар документите да се размиваха пред очите ѝ, само бързо пулсиращата вена на шията ѝ, точно под нежната извивка на ухото, издаваше колко е притеснена.

Суетенето приключи, трябваше да изчакат жениха. Ейвъри се възмущаваше все повече от това закъснение и накрая попита с рязък тон:

— Е, Негова Светлост няма ли да се измъкне от дупката? Или възнамерява и това да уреди посредством адвоката си?

Свещеникът побърза да разсее опасенията му.

— Сигурен съм, че лорд Сакстън сам ще произнесе клетвените си слова, господине. Ще изпратя да го повикат.

Пасторът даде знак с ръка на Бънди, който забърза по един дълъг тъмен коридор. Той изчезна под островърхата арка на вратата и сякаш цяла вечност измина, преди отново да се чуят стъпки по коридора. Но що за странен шум беше това? Първо тропот, после стържене, сякаш някой недъгав влачи единия си крак. Когато Ирайн чу звука, думите на хората от селото изплуваха в съзнанието ѝ.

Осакатен! Обезобразен от ужасни белези!

Призрачното ехо бавно заглъхна, когато се очерта силуетът на лорд Сакстън. В началото се виждаше само нещо като голямо черно наметало, покриващо цялата фигура. Тъмнината на коридора скриваше горната част на тялото му, но когато той пристъпи на светло, на Ирайн ѝ секна дъхът от вида му. Тя разбра защо той се придвижва по този странен начин. Ботушът на десния му крак имаше дебела, тежка подметка, за да може да стъпва на пода. След всяка направена крачка

му се налагаше отново да придърпва този крак, за да може да пристъпи с другия.

На Ирайн ѝ се стори, че всеки миг ще изгуби съзнание или пък ще ѝ се смрази кръвта. Беше се вцепенила от ужас и стоеше като парализирана — дори да ѝ се удадеше възможност да избяга, не би могла да раздвижи нито един мускул. Тя с мъка повдигна поглед и едва не припадна, когато светлината от свещите огря изцяло лицето на жениха: това, което очите ѝ виждаха сега, беше много по-ужасяващо и от най-кошмарните ѝ представи. Напълно скована, тя чакаше и не знаеше какво може да крие останалата част от тялото му.

Лицето и главата на лорд Сакстън бяха покрити изцяло с черен кожен шлем. За очите му имаше два процепа, два още по-тесни за ноздрите му, а цяла редица малки правоъгълни прорези образуваха устата на маската.

Като в унес Ирайн откриваше, дълбоко потресена, останалите подробности от външността му: с изключение на бялата си риза, лордът беше облечен изцяло в черно. Кожени ръкавици в същия цвят покриваха ръцете му. В едната си ръка държеше бастун с тежка сребърна дръжка. Под наметката се очертаваха силни и широки плещи, но лявото рамо се извисяваше над дясното, а Ирайн не можа да разбере, дали това се дължи на осакатяване или на разкривената му походка. Общо взето — ужасяваща гледка за млада булка, която вижда за първи път бъдещия си съпруг.

Лордът спря пред тях и сковано се поклони.

— Мис Флеминг!

Гласът му звучеше приглушено и сякаш идваше отдалеч, а когато вдишваше въздух през процепите на маската, се чуваше страшен съскащ звук. Той се обърна настрани и поздрави баща ѝ с леко кимване:

— Кмете.

Когато Ейвъри най-сетне успя да си затвори устата, главата му направи едно почти незабележимо движение:

— Лорд... лорд Сакстън.

Маскираният насочи отново цялото си внимание към Ирайн.

— Моля да извините вида ми. Преди бях здрав и силен като всеки друг мъж. После дойде нещастieto, което обгори и беляза кожата ми. Сега кучетата ме лаят, а децата се страхуват от мен, затова

нося маска. Останалата част от тялото ми е такава, каквато я виждате. Може би ще проявите разбиране, че предпочетох да не се показвам лично и уредих всичко чрез моя адвокат. Но сватбата е събитие, което не бих желал да пропусна. След като ви видях в къщата си и пред мен внезапно изникна възможността да ви направя своя съпруга, побързах да се възползвам. Сега вече е ваш ред да вземете решение. — Той внимателно я погледна и зачака отговора, който не идваше. — Държите ли на думата на баща си? Ще се омъжите ли за мен?

Ирайн си припомни своята клетва пред баща си, че напуска къщата завинаги. Тя не вярваше и той да я приеме отново, още повече че ще трябва да върне цялата сума на лорд Сакстън. Тя очевидно нямаше никакъв избор. Когато му отговори, гласът ѝ звучеше колебливо и потиснато:

— Да, милорд. Държа на думата на баща си.

— Добре тогава. Нека да привършим с това. — Ейвъри се беше окопитил и бързаше да уреди всичко, преди мъжът да промени решението си. — Доста ценно време пропиляхме вече.

Подлизурското престараване от страна на баща ѝ удари Ирайн като с камшик и разби и сетната частица уважение, което все още изпитваше към него. Като адски огън в гърдите я изгаряше мисълта, че той я оставя без капчица съчувствие в ужаса на новото ѝ съществуване. Тя реши да му засвидетелства вече само най-елементарната почитателност, полагаща се на баща. Лесно щеше да понесе да не го види никога повече. Той ги беше използвал безскрупулно двамата с Фарел за свои собствени цели и не беше проявил и сянка от разбиране, когато по силата на този брачен договор тя се озоваваше завинаги в плен на един осакатен мъж. От тук насетне Ейвъри не ѝ беше никакъв.

Докато траеше церемонията, Ирайн стоеше до сакатия и ѝ беше жал за самата нея. С едва чут, треперещ глас тя отговори на въпросите на пастора. Глухият глас на лорд Сакстън отекна призрачно в тишината, когато дойде негов ред да произнесе клетвата за вярност. Дълбока, тежка меланхолия заплашваше да задуши Ирайн и тя втренчи поглед в изтърканите каменни плочи на църковния под, когато една ръка в ръкавица докосна нейната. Стресната от унеса си, тя нададе вик на изненада. Вдигна глава и погледна с широко разтворени очи към маската.

— Пръстенът, Ирайн! Вземи пръстена! — чу тя гласа на баща си и видя със замаян поглед, че черните кожени пръсти държат широк, обсипан със скъпоценни камъни пръстен, чиято стойност изобщо не можеше да си представи. Ейвъри алчно въздъхна, наблюдавайки как лордът поставя пръстена на ръката ѝ. Ирайн обаче беше така зашеметена от студените му, напомнящи земноводно ръце, че изобщо не успя да обърне внимание на новата си придобивка.

С престорена привързаност Ейвъри дръпна дъщеря си към себе си и я целуна по бузата. После пое възторжено ръката ѝ, за да погледне скъпоценния ѝ накит. От алчност очите му проблеснаха почти толкова ярко, колкото камъните, които обгръщаха пръстена във венец. Една усмивка издаде за миг хода на мислите му. Може би, ако съумееше да примами Ирайн обратно в къщата си и след това измислеше някаква история, доказваща колко силно е привързана тя към семейството си, лордът щеше да ги покани всичките в замъка. А веднъж влязъл там, Ейвъри лесно щеше да се добере до богатствата на този мъж.

Кметът се опомни и смръщи угрижено лице, преди да се плъзне като змия към новия си зет.

— Мисля, че дъщеря ми ще иска да се върне вкъщи, за да си вземе някои неща, милорд.

— Няма нужда — изграчи лордът изпод маската. — Приготвил съм в замъка всичко необходимо.

— Но момичето си е взело само няколко рокли. — Ейвъри посочи към малката ѝ чанта, изричайки тази лъжа. — Почти няма какво да облече.

— Ще получи дрехи в Сакстън Хол. Ще ѝ купя всичко, което пожелае.

— Значи ми отказвате няколко последни часа с дъщеря ми? — продължи Ейвъри глуповато. — Знаете ли, аз наистина съм добър баща и не бях съгласен с това, което обичайно се върши. Направих всичко възможно, за да я омъжа добре, за мъж, който да се грижи за нея и... за семейството ѝ.

— Платих ви богато за дъщеря ви. — Съскащият глас бе рязък и студен. — Преговорите приключиха. Сделката е в сила и от мен няма да получите нищо повече. А сега се махайте, преди да съм решил, че е неизгодна.

Недвусмислената заплаха накара Ейвъри да отвори широко уста. Той политна няколко крачки назад и не загуби нито миг повече. Сграбчи шапката си и хукна припряно към изхода. Гръмогласно разбуди сина си от дрямката. Без да подозира какво се е случило, Фарел забърза с несигурни крачки след кмета, който изчезна, без да се сбогува с дъщеря си.

Трясъкът на тежката врата отекна в съзнанието на Ирайн. Той постави точка на живота, който бе водила след смъртта на майка си. В този миг тя обаче не изпита нито мъка, нито чувство за загуба, а само вледеняващ ужас пред лицето на това, което я чакаше.

Завръщайки се бавно към действителността, Ирайн видя пред себе си голямата тъмна сянка на мъжа си да куца по коридора. До нея се изправи Торнтън Джагър и я подръпна за ръкава.

— Лорд Сакстън иска да тръгва, мадам. Готова ли сте?

Ирайн отвърна с кратко, неясно кимване, наметна си палтото и разреши на адвокатата да я отведе под ръка. Макар външно да изглеждаше смирена, дълбоко в себе си тя се разкъсваше от отчаяние и безнадеждност. Когато стигнаха до каретата, лорд Сакстън вече се беше настанил вътре. Ирайн му беше благодарна, че не ѝ е запазил място до себе си. Беше седнал по средата на седалката, положил ръце върху дръжката на бастуна си. Бе разтворил колене, а безформеният ботуш с дебелия подметка беше изпънат встрани и изложен изцяло на показ.

Ирайн остави Торнтън Джагър да ѝ помогне да се настани в тапицираната с кадифе карета. Чувствайки с всяка своя фибра потискащото присъствие на новия си съпруг, тя се отпусна върху възглавниците на срещуположната седалка. Известно време оправя палтото и роклята си, за да избегне погледа му.

Отчаянието ѝ трябва да беше видимо, защото лорд Сакстън счете за необходимо да прекъсне проточилото се мълчание:

— Не губете кураж, мадам. Пасторът беше достатъчно опитен да не обърка венчавката с опело. Тази карета не ви отнася в ада... — Той повдигна едва забележимо рамене и добави: — Нито в рая.

Коженият шлем правеше гласа му неестествено съскащ и фъфлещ и ако от време на време дълбоко в очите му не се отразяваше светлина, човек не би могъл да предположи, че зад маската се крие лице на мъж. Но думите му ѝ показаха, че той осъзнава външността си

и че може би дори проявява известно разбиране към страха и отвращението, които тя изпитваше.

Пътуването от църквата до Сакстън Хол премина в непрекъснато потискащо мълчание. Ирайн не смееше да заговори. Тя се страхуваше, да не би да не успее да овладее чувствата си и да изхлипа. Беше уплашена до смърт от този маскиран човек, комуто бе поверена. А и съвсем не беше сигурна дали замъкът му не се намира някъде в подземния свят. Горчиви укори към самата себе си минаваха през главата ѝ. Как можа да е толкова високомерна и да отхвърли Кристофър Сатън или дори някои от другите си кандидати! Колкото и да бяха неприятни и дори противни, всеки от тях беше за предпочитане пред това същество с кожен шлем, което я гледаше като гладен ястреб. Той беше изчадието от нейните най-кошмарни нощи; сграбчена в силните му нокти, тя беше за него крехко късче месо.

Каретата подскачаше по един път с дълбоко врязани коловози. Докато се мъчеше да се задържи на мястото си и да запази самообладание, Ирайн изтласка за известно време на заден план мислите си за ужасното положение, в което се намираше. Лорд Сакстън се оставяше каретата да го лашка насам-натам. Непокойното пътуване, изглежда, не го притесняваше. При един внезапен тласък на каретата Ирайн се възхити на невъзмутимостта му. Качулката ѝ падна и косата ѝ се посипа по раменете, освободена от панделките. Но не ѝ оставаше нито миг, за да се погрижи за външността си.

Най-сетне люшкането престана и тя вдигна ръце, за да оправи косата си, но лорд Сакстън я възпря с леко движение. Ирайн отпусна ръце и до края на пътуването остана вътрешно напрегната под натрапчивия му поглед. Безжизнената маска не ѝ позволяваше да прецени кога съпругът ѝ я наблюдава. Това беше истинско пътуване към неизвестното, а времето се точеше в мъчителни терзания.

Когато приближиха Сакстън Хол, пътят за известно време следваше билото на един хълм и Ирайн се загледа в пейзажа, който скоро щеше да опознае. По небето на запад се стелеше розово сияние и носеше предчувствие за настъпващ здрач. В далечината можеше да се види тъмният силует на господарския дом, който се извисяваше на фона на скупчените на хоризонта аленеещи облаци. Далеч в дъното проблясваше тясна ивица море, която напомняше скрит сред хълмовете сапфир.

Каретата наближаваше долината и онези зидове, които със сигурност щяха да се превърнат в затвор за Ирайн. В стомаха ѝ страхът се превърна на ледена буца и дори най-горещата молитва не би могла да разсее треперенето ѝ. Тя беше окована във веригите на ужаса, от който нямаше спасение.

Много скоро спряха пред портата на една кула и Ирайн не успя да си върне самообладанието. Тя чакаше, изпъната като струна, лорд Сакстън да слезе. Не можеше да понесе мисълта още веднъж да я докоснат тези гладки, безлични, облечени в ръкавици ръце. Но не можеше да си представи и как ще откаже помощта му при слизането от каретата. Когато той се обърна към нея, по гърба ѝ полазиха ледени тръпки, но Ирайн направи усилие да се овладее. Ръкавицата му се повдигна, но само за да даде бърз знак на един слуга. Младият мъж притича към каретата и ѝ подаде ръка. С въздишка на облекчение Ирайн прие помощта. Учуди я разбирането, което проявяваше съпругът ѝ, и се запита дали той действително имаше представа колко дълбоко я отвращава докосването до него. Или това просто издаваше студен и пресметлив характер?

Тя стъпи на земята и изчака, а лакеят избърза напред, за да отвори пътната врата. Доколкото смееше, Ирайн избягваше да гледа съпруга си, докато той не я заговори.

— Тъй като не съм бързокрак, мадам, бих предпочел да ви следвам. — И той направи подканящ жест.

Ирайн не чака да ѝ повтори, за да избърза пред него. Тя се опита да не обръща внимание на звука, който издаваше влаченето на крака му, но дори тропотът на стадо бизони не би могъл да заглуши това ужасно: туп... ссс... туп... ссс...

Мисис Кендал чакаше в къщата заедно със старшия лакей Пейн, а сияещото ѝ лице накара Ирайн да забрави за миг притесненията си. Възторжено приветствана, Ирайн мина покрай тях и последва икономката през входното антре в кулата, докато Пейн държеше вратата на господаря си. При влизането в големия салон Ирайн се спря слисана. Потъналите в прах сиви мебели бяха изчезнали. От каменния под до тавана — всичко беше основно почистено. Ирайн откри, че високите стени са украсени с гоблени, ризници, пики и други атрибути от отминалите рицарски времена. В огромната каменна камина пукаха дънери и огънят, който топло обгръщаше стаята. Върху дебел килим

пред камината имаше няколко кресла. Откъм страната на кухнята бяха разположени дълга маса и тежки столове с прави облегалки, тапицирани в зелено кадифе. В по-тъмните ъгли горяха големи свещи върху масивни метални свещници. Малките игриви пламъчета допълваха огъня от камината и разпръскваха приятна светлина, отпъждайки тъмните сенки на нощта.

— Доста се потрудохме, така че всичко да е чисто за вас, мадам — обясни с доволна усмивка Аги, оглеждайки добре свършената работа. — Навярно за един външен човек е било трудно да си представи под ония покривала и под прахоляка такова хубаво помещение. Но аз съм тук от млада и знам каква разкошна къща беше това, додето старият лорд беше още жив.

Откъм входа проехтя глух глас и извика икономката по име. Двете жени се обърнаха като по команда. Аги бързо си възвърна самообладанието и нямаше вид на смутена, когато видя зловещия господар на дома.

— Викате ли ме, милорд?

Пейн взе наметката на господаря си и отстъпи встрани, щом лорд Сакстън се обърна към икономката:

— Сега можете да покажете на господарката си нейните покои. Може би ще иска да се поосвежи малко преди вечеря.

— Да, милорд. — Икономката направи реверанс. Поемайки малката чанта на Ирайн от ръцете на лакея, тя погледна господарката си с ободрителна усмивка. — Елате, мадам. Запалили сме хубав огън за вас.

Ирайн я последва и усети как погледът на мъжа ѝ я съпровожда през салона. Начинът, по който гледаше след нея, събуди още по-дълбок страх в душата ѝ: как щеше да понесе това, което ѝ предстоеше? Как щеше да изтърпи дългите, тъмни часове в обятията му, без да даде израз на погнусата, която се надигаше у нея, щом хъхрещият му дъх или белязаните му ръце докоснеха кожата ѝ?

Икономката вървеше по един слабо осветен коридор на горния етаж. Въпреки сумрачното осветление личеше, че коридорът е бил грижливо почистен. Светлината на свещите хвърляше мек отблясък по мраморния под.

— Ще вземете, както и преди, покоите на лорда, мадам — уведоми я Аги. — Лъснали сме всичко до блясък и сега в тях би могъл

да живее и крал. — Тя се усмихна дяволито на господарката си и добави: — Или може би неговата кралица.

— Къщата наистина е преобразена — отбеляза Ирайн с приглушен глас, който можеше да издаде колко ѝ е неприятен престоят тук. Но Аги продължи напред, като си тананикаше, и нищо не забеляза.

— Сега ще видите какво ви е купил господарят, мадам. Най-прекрасните дрехи, които можете да си представите. Трябва да са стрували куп пари, за да ги получи така бързо. — Тя намигна на Ирайн. — Изглежда, много държи на вас, мадам.

— Очевидно! — Ирайн трябваше да се съгласи мислено. И имаше достатъчно пари, за да отстрани останалите кандидати.

Бяха спрели пред голямата врата с дърворезба, която Ирайн си спомняше от първото си посещение. Аги направи реверанс и широко отвори вратата. Ирайн мина през нея и попадна мигновено в магията на нощите, които беше прекарала тук. Почистването и подреждането бяха дали резултат — помещението беше преобразено. Но видът на онзи тъмен силует, свит на стола и обгърнат в мрак, беше така ясен в съзнанието ѝ, както бяха в този момент стъклата по прозорците. Сега тя можеше да допълни в мислите си размитата тогава фигура: скритата зад маска глава, кракът в тежък ботуш и широкоплещестото тяло на мъжа ѝ.

Ирайн се отърси от ужасния кошмар и едва не побягна от стаята в пристъп на панически страх. Само с цялото усилие на волята си успя да прогони тази представа. Чувстваше се като човек, попаднал в ураган и знаещ, че той ще отмине. Но докато стане това, човекът стиска зъби и се свива, за да го преживее.

Аги прекоси пъргаво стаята и отвори шкафа, за да ѝ покаже богатия избор от дрехи, които той съдържаше. Тя извади някои, за да ги разгърне пред Ирайн и да ѝ демонстрира изящните дантели на фино изработените ризи и нощници. Извади прилежно и малките обувки с високи извити токове и богата украса. А после — шапки с пера и дантели, при вида на които някоя като Клаудия Талбот би пребледняла от завист.

Ирайн се събуди от унеса си и забеляза, че милата жена следи реакцията ѝ. Розовото лице, набраздено от множество бръчки, беше пълно с очакване. Ирайн не искаше да я разочарова.

— Всичко е чудесно, Аги — каза тя с усмивка. Наистина не бяха много младоженките, които получаваха такива подаръци в деня на сватбата си. Напротив, обикновено съпругът оглеждаше донесения от булката чеиз. Ирайн твърде добре знаеше, че дълговете на баща ѝ бяха погълнали чеиза ѝ и в крайна сметка бяха усложнили цялата ѝ съдба.

— Господарят е помислил за всичко, наистина за всичко — каза икономката, докато дърпаше завесите, за да ѝ покаже малката баня. — Много искаше да направи всяко нещо така, че да ви е удобно.

В гардероба, който блестеше безупречно чист, тя откри поръбени с дантела ленени кърпи, а в ъгъла имаше голямо огледало, както и кристални шишенца с благовонни масла и флакончета с парфюм, доставени след последното ѝ посещение тук. Всичко беше подредено така, че да е удобно и същевременно да задоволи и най-ексцентричните желания.

Но дори и при вида на всичките тези подаръци Ирайн не можа да се стърпи да не заприказва за мъжа си.

— Вие, изглежда, познавате лорд Сакстън по-добре от който и да било друг, Аги. Що за човек е той всъщност?

Икономката гледа известно време младата жена и по отчаяното изражение на лицето ѝ можа да познае какви терзания измъчват душата ѝ. Макар че съчувстваше на момичето, тя имаше задължения и към господаря си. В стремежа си да разкрие на новата си господарка част от нещастията, сполетели семейство Сакстън, Аги заговори съвсем спокойно, а не с обичайния си емоционален тон:

— Познавам господаря достатъчно добре, за да разбера защо подхвана нещата по този начин, мадам. Семейството му изтърпя много от убийци и хора, които се имат за много важни особи. Старият лорд Сакстън беше нападнат посред нощ и убит пред очите на близките си от банда разбойници. Мери Сакстън се опасяваше, че ще убият и останалите от семейството и затова избяга с децата. Преди около три години се завърна по-големият ѝ син и предяви претенции за титлата и земите. — Аги наклони глава на изток. — Видяхте обгорелите руини на новото крило. Някои твърдят, че е било подпалено умишлено от убийците на лорда. И то точно по времето, когато там е бил синът му.

— Тези обгаряния, които той спомена... — изплъзна се от устата на Ирайн, — от пламъците на пожара ли са?

Аги се извърна и се загледа в камината, наблюдавайки променливите цветове на пламъка.

— Господарят лично е преживял много, но ми заповяда да не ви разказвам нищо. Помислих си само, че ако знаете все пак нещичко, няма да се страхувате така от него.

Раменете на Ирайн увиснаха. Разочарованието и едно необикновено усещане за умора бяха подкопали силите ѝ. Събитията от днешния ден бяха я източили и душевно, и телесно, а разказът на икономката само беше подсилил лошите ѝ предчувствия.

— Ако нямате нищо против, Аги — каза тя с тих глас, — бих искала сега да остана сама.

Проявявайки разбиране към състоянието ѝ, жената предложи:

— Да ви оправя ли леглото, за да си починете малко, мадам? Или може би да ви извадя някои дрехи?

Ирайн поклати глава.

— Не сега. По-късно.

Аги кимна и тръгна към вратата. Там спря с ръка на дръжката, за да види дали Ирайн не се нуждае от още нещо.

— Това всъщност не ме засяга, мадам — поде тя колебливо, — но само ако можете да проявите малко търпение, лорд Сакстън е... Е, да, вече споменах, че не бива да говоря за него, но ще ви кажа едно: когато го опознаете истински, ще се изненадате от това, което ще откриете под неговите дрехи. И ако искате да ми се доверите, мадам, вярвам, че няма да сте никак разочарована. И благодаря, мадам.

Преди Ирайн да отвори уста, за да ѝ зададе нови въпроси, жената се шмугна през вратата и я затвори след себе си. Останала за пръв път сама, откакто напусна бащината си къща, Ирайн спря в средата на стаята и безучастно впери поглед пред себе си. Младоженка в Сакстън Хол, помисли си тя неохотно. Господарка на един дом, който се преобразяваше пред очите ѝ като хамелеон. Лицето ѝ се разтегли в крива усмивка. Ако можеше и мъжът ѝ да се преобрази така и под жабешката кожа да се покаже прекрасен принц...

Ирайн отпъди тези мисли и се укори, че се отдава на празни мечти. Трябва да живее с действителността. А това означава да приеме лорд Сакстън такъв, какъвто е. Връщане назад нямаше.

Мина повече от час, докато Ирайн успее да преодолее унинието си дотолкова, че да огледа дрехите в шкафа. Но нито мекото кадифе,

ните фините ленени тъкани можеха да разсеят твърдото ѝ убеждение, че нещата вървят зле. Тя гледаше с мрачен поглед дрехите, които лорд Сакстън беше купил за нея.

Не можа да открие никакъв недостатък по тях, но и не можеше да се зарадва на притежанието си. Пред очите ѝ бяха изложени прелести, за които всяка жена мечтае. Но тя знаеше, че би оставила всичко това с лека ръка на някоя друга, стига тя да заеме мястото ѝ на съпруга на лорд Сакстън. Часът, в който трябваше да се отдаде на съпруга си, бързо приближаваше и в този момент мисълта за смъртта вече никак не я плашеше.

Без да се колебае много коя рокля да избере, тя взе една от розов сатен със зелена гарнитура и я хвърли на леглото. Мисълта, че трябва да се срещне със съпруга си долу в салона за сватбената вечеря, я изпълваше с неприятно чувство. Но ако останеше в стаята си, той може би щеше да дойде още по-скоро при нея, отказвайки се от формалностите. Тя не искаше да създава у него усещането, че гори от нетърпение двамата да останат насаме, затова побърза да се приготви.

Повика Аги, която дойде заедно с млада жена на име Теси. Бяха я довели в Сакстън Хол от Лондон като лична прислуга на новата господарка. Благоуханната вана освежи Ирайн. Теси нежно подсуши кожата ѝ и втри в нея парфюмирано масло. След това Ирайн седна пред огледалото, а Теси се зае да подреди косите ѝ в елегантна прическа. Тя вплете в тях розови и зелени панделки и ги пусна — дълги и къдрави — да се вият около шията ѝ и да се гушат в пазвата. Най-накрая ѝ облече роклята и Ирайн видя, че изборът ѝ не е бил подходящ.

Корсажът притискаше здраво стегнатата ѝ талия. Ръкавите бяха дълги и тесни и завършваха при китките със зелени шнурчета и шевица. Деколтето беше украсено по същия начин и оттук идваше неудобството на Ирайн. Роклята беше изрязана почти до зърната на гърдите ѝ и според нея тялото ѝ беше изложено прекалено предизвикателно на показ.

Като се имаше предвид антипатията, която изпитваше към съпруга си, тази рокля беше неподходяща. По време на нейното боледуване той естествено беше видял много повече от това, което сега демонстрираше роклята. Ако се съдеше по факта, че размерът напълно ѝ прилягаше, той не беше изпитвал никакъв срам и скрупули

да оглежда голото ѝ тяло. И въпреки това тя не желаше да го възбужда допълнително с екстравагантно показване на гърдите си. Но докато Теси беше при нея, тя не можеше да се преоблече. Още повече че момичето беше положило толкова много усилия да вплете в косите ѝ панделки в цветовете на роклята. Тя тъкмо обмисляше как би могла тактично да се измъкне от създалата се ситуация, когато Аги се върна. Това само усложни нещата.

— О, мадам, вие сте ослепително красива, като изгряващо слънце — възкликна тя възторжено.

— Роклята е много хубава — отвърна Ирайн, след като се овладя. — Но долу ми се стори малко хладно. Може би ще се чувствам по-добре, ако облека нещо друго.

— Не се притеснявайте за това, мадам. Ще ви донеса шал. — Икономката отиде до шкафа и усърдно се зае да търси, докато не намери един черен дантелен шал. Тя го донесе на Ирайн и сви рамене. — Изглежда, няма друг, мадам, а този е толкова тънък, че едва ли ще ви топли.

— Мисля, че ще ми свърши работа — отвърна Ирайн не съвсем уверено и го сложи на раменете си, прикривайки с него голотата на деколтето. Дори носна кърпичка щеше да ѝ е от полза.

— Лорд Сакс... — Ирайн се спря, за да се поправи. — Къде е съпругът ми?

— Долу в приемната, мадам — отвърна Аги мило. — Чака ви.

При този отговор страхът завладя отново Ирайн. Тя си пое дълбоко въздух, събра цялата си смелост и напусна стаята. Високите ѝ токчета кънтяха из тихия коридор и събуждаха приглушено ехо, когато заслиза по витите стълби. Ритмичното чаткане ѝ напомняше за удари на барабан, предвещаващи нещастие. Когато пое по последната извивка на стълбището, тя чу бавните стъпки на мъжа си, който се приближаваше към кулата. Беше сигурна, че ще я връхлети неизбежната зла участ.

Когато Ирайн се появи иззад ъгъла, той вече беше застанал пред стълбите. Макар очите ѝ да не можеха да проникнат през маската, тя усети погледа му да се плъзва по тялото ѝ и да поглъща всяка подробност от тоалета ѝ. Сърцето ѝ не преставаше да бие диво, така че последните няколко крачки се превърнаха в изпитание за нервите ѝ. Тя се спря пред него на последното стъпало и си помисли, че дори и така

не го достига на височина. Наложил й се малко да вдигне поглед, за да зърне проблясъка на очите му през процепите на маската.

— Мадам, много сте красива. — Той повдигна ръце и бавно свали шала от раменете й. — Тъй като красотата ви не се нуждае от никаква допълнителна украса, предпочитам непретенциозността на семплата ви рокля.

Той остави шала на перилата и Ирайн съзря блясъка в очите му, когато погледът му спря на гърдите й. Тя изтърпя това само с огромно усилие на волята, потискайки инстинктивното желание да прикрие разголението си бюст от любопитния му поглед. Сърцето й биеше така силно, че тя се запита дали той не забелязва как потрепва гърдта й, но още следващият миг донесе отговор на този мълчалив въпрос.

— Елате до огъня, Ирайн — покани я той нежно. — Вие треперите.

Той отстъпи встрани и не направи опит да я докосне. Тя се отпусна на крайчеца на един стол като птица, готова да отлети при първите признаци за приближаваща опасност. Без да сваля очи от нея, лорд Сакстън наля вино в една сребърна чаша и й я подаде.

— Ще ви се отрази добре.

Ирайн се нуждеше много от нещо, което да успокои треперещите й колени и да смекчи безпокойството й. Тя впери поглед в камината, докосвайки с устни виното, докато мълчанието помежду им не стана тягостно. Всеки път, когато погледът й се плъзваше към него, срещаше безизразната гладка маска, която я съзерцаваше безмълвно. Тя се престори, че разглежда картините, гоблените и дърворезбите, докато в действителност търсеше място, където да намери убежище от погледите му — но напразно.

Макар кожената му маска да беше съвсем гладка, без усмивка или някакво друго изражение — нещо, което би ужасило всяка булка, тя съзнаваше, че скритото под маската я плаши много повече. Преди време беше видяла един моряк, чието лице бе наполовина обезобразено от пушечен изстрел. И сега фантазията й рисуваше най-невероятни видения, докато се питаше какви ли белези оставя огънят. Не знаеше дали ще открие гладка маса от обгоряло месо, или пък дива и опустошена от белези кожа, цялата в ръбове и дупки.

Самата мисъл, че той се намира в едно и също помещение с нея, я разстройваше и тя с мъка се овладя. Дори и най-лекото движение от

негова страна я изнервяше. Краката ѝ още трепереха и заплашваха да се подкосят от страх. Не намерила никъде спасение от погледите му, Ирайн се върна обратно при камината и се отпусна на стола си.

— Харесват ли ви покоите ви? — попита я стържещият глас, докато той ѝ наливаше вино в чашата.

Ирайн внимателно издиша, за да смъкне част от напрежението, но колебливият ѝ глас я издаваше:

— Те са... много хубави. Благодаря ви.

Шумът, който лорд Сакстън издаваше при дишане, се усилваше от тесните процепи, а при говор думите му звучаха чуждо и зловещо.

— Аги надмина себе си при подготовката на къщата. Ще мине още известно време, преди всичко да се оправи напълно, но все пак вече можем да се насладим на някои удобства. Трябва да ви се извиня за състоянието, в което я видяхте по-рано. Когато ви сполетя нещастиято, живеях тук сам.

Тя не посмя да вдигне поглед и отвърна с тих глас:

— Аз... аз трябва да ви благодаря, че ме спасихте.

— Беше удоволствие за мен, мадам. — В режещия глас се появи топла нотка, която не можеше да остане незабелязана.

Очите на Ирайн срещнаха за миг неговите, скрити дълбоко зад маската. Но тя отмести бързо поглед, защото кръвта нахлу в бузите ѝ. Мисълта, че му е била в ръцете, гола и безпомощна, я изпълваше с чувство на неописуем срам. Питаше се дали някога ще забрави това. Мина известно време, докато успее да потисне неудобството си и да отговори:

— Спомням си малко неща от тогава... когато ме намерихте... от болестта ми.

Той седна сковано на стола си.

— Чух лая на кучетата и така разбрах, че някой ловува из земите ми. Проследих ги и ви намерих. Донесох ви тук и останах при вас, докато дойде Аги. По това време вече няха температура и знаех, че състоянието ви се подобрява.

— И решихте да ме купите.

— Трябва да ви призная, мадам, че това беше изкушение, на което не успях да устоя.

Пейн мина през салона и се спря на ръба на килима, за да съобщи почтително, че масата е сложена. Лорд Сакстън се изправи и

застана до стола ѝ. Той и този път не я докосна, демонстрирайки безупречно поведение на джентълмен. Ирайн последва жеста му, мина пред него и забеляза, че беше сервирано само за един човек откъм камината.

— Сервирано е само за един, сър — смая се тя.

— Аз ще вечерям по-късно, мадам — обясни той.

Причината за неговата сдържаност беше ясна и тя му бе благодарна за решението, защото нямаше желание да го гледа как си сваля маската. Щеше да е достатъчно неприятно да понася присъствието му в спалнята и тя беше щастлива, че ще ѝ бъде спестена гледката на белязаното му лице поне тук, на масата.

Тя повдигна полите си и се приготви да седне. Мъжът ѝ задържа стола и след като го побутна напред, остана за един дълъг, безкраен миг зад гърба ѝ. Ирайн се вцепени от близостта му и от усещането, че погледът му е втренчен в нея. Стори ѝ се, че знае накъде са насочени очите му, и не смееше да погледне надолу към гърдите си или пък да се обърне. Сърцето ѝ тупкаше в гърлото, докато той най-сетне не се отдалечи и не повлече крак с тромавата си походка, за да заеме мястото си в другия край на масата. Ирайн провери с бърз и нервен поглед деколтето си. С ужас установи, че изпод корсажа ѝ се подава един малък розов сърп. В първия миг тя притисна смутено ръце към гърдите си и не успя да преглътне една забележка:

— Нима искате да се показвам със същото безсрамие на всеки, който пожелае да ме види, или да виня роклята за всичко?

Смехът му изсвистя през цепките на маската.

— Наистина бих предпочел, мадам, да избирате малко по-внимателно роклите си, когато имаме гости, и да запазите за моя радост по-екстравагантните от тях. В това отношение не съм особено щедър. Действително мисълта, че друг мъж получава онова, което ми принадлежи по право, не би ми била никак приятна. А останах с впечатлението, че вие нямате предпочитания към кандидатите си. — Той направи кратка пауза и после я погледна. — Или имаше някой, когото бихте предпочели?

Ирайн отмести поглед, защото в съзнанието ѝ веднага изплува образът на Кристофър Сатън. Но тя го прогони така бързо, както се бе появил. Мразеше го. Въпреки настойчивите си предложения той въобще не се трогна, когато я продадоха на друг. Той просто бе

поискал да си получи бързо парите, след като търгът завърши. Отговорът ѝ беше решителен и тих:

— Разбира се, че не, милорд. Никакви предпочитания.

— Добре! Следователно нямам причина да се упреквам, че съм ви отмъкнал под носа на вашия избраник. — Дочу се съскане от тих смях. — Беше толкова просто — аз или другите. Дори си мисля, мадам, че аз съм за предпочитане. — Ръкавицата му се повдигна за малко, за да подчертае аргументите му. — Да вземем например Хартфорд Нютън.

— Сивата мишка?

— Много точно определение, любов моя.

— И какво?

— Баща ви не ви ли разказа, че тридесетгодишната му жена умряла след падане по стълбите? Някои казват, че Хартфорд я е блъснал. Ако мистър Джагър не беше получил указания от мен да даде повече от всички други, сега щяхте да вечеряте като негова съпруга.

Ирайн го погледна учудено, после думите му бавно проникнаха в съзнанието ѝ. Може би наистина животът с Хартфорд Нютън щеше да е още по-злочест, отколкото си го бе представяла, но със сигурност нямаше гаранции, че бракът с лорд Сакстън ще протече много по-добре.

— Очевидно не сте пестили време, за да опознаете колкото се може по-добре кандидатите ми? Защо?

— Просто исках да си създам представа за перспективите, които имаште, мадам, или по-точно за това, което ви отрежда баща ви. Стигнах до заключението, че аз ще съм най-добрата ви възможност.

— Ако не бяхте дали нареждания на слугите си да ме върнат обратно на баща ми, може би щях да успея да си намеря работа и щях да започна друг, спокоен и скромен живот.

— Вероятността да успеете, мадам, не беше много голяма и като джентълмен аз се чувствах отговорен за вас. Не можех да ви оставя да си отидете без придружители във време, когато едва ли можем да предвидим какви прищевки на съдбата направляват живота ни.

— Но вие бихте могли да ми помогнете да намеря работа или дори да ми дадете да върша нещо тук. Например аз готвя много добре.

— Може и да е така, любима моя, но помислете по-внимателно — ако бяхте непрестанно край мен, някой ден сдържаността ми щеше

да се изчерпи. Щяхте ли тогава да ми станете любовница?

— Не, разбира се, че не, но...

— Тогава не виждам причина да коментираме повече този въпрос.

С това темата беше прекратена рязко.

Макар готвачът да беше истински майстор в занаята си, Ирайн едва се докосваше до храната. Тя ядеше много бавно, защото знаеше, че крайт на вечерта, колкото и далечен да изглеждаше в този момент, със сигурност щеше да дойде прекалено бързо за нея. Предпочиташе да пие вино, но и то не успя да успокои сетивата ѝ и да потисне ужасяващите предчувствия. Колкото и да се опитваше да отложи нещата — всичко стигна твърде скоро до своя край.

— Има още няколко неща, които изискват присъствието ми — обяви лорд Сакстън, когато се изправиха. — Трябват ми няколко минути, за да се погрижа за тях. Можете да ме изчакате в покоите си.

Дълбоко в себе си тя отново чу барабанните удари, които предвещаваха злощастие, сърцето ѝ поде същия ритъм.

Усети как краиниците ѝ натежават като олово, всяко движение беше непоносимо усилие. Жизнените ѝ сили се притъпиха, когато се отправи към стаята си и бавно заизкачва стълбите. В спалнята тя разсеяно се загледа в голямото, украсено с кадифени завеси легло, което скоро щеше да се превърне в покров на девствеността ѝ. Независимо от зловещото присъствие на лорд Сакстън това беше прекрасно легло. Завесите от двете му страни биха могли да задържат вътре топлината и да предложат спокойствие и усамотение, за които мечтае всяка брачна двойка в студените нощи... Или пък да заглушат ужасените писъци на приклещена в обятията на груб и перверзен съпруг жена...

Песъчинките на времето изтичаха прекалено бързо през гърлото на стъкленницата. Появи се Теси, за да ѝ помогне да облече нощницата, и отгърна покривката, под която се показаха батистата и дантелите на спалното бельо.

Също така незабелязано, както се бе появило, момичето изчезна от стаята. Сега тя наистина беше изоставена съвсем сама на нещастieto си. Ирайн закрачи из стаята и се замоли за сила и упование, за да може да посрещне това, което ѝ предстои, и да преживее по-леко очаквания ужас.

— Ирайн...

Тя стреснато притаи дъх и се извърна светкавично към натрапника, назовал името ѝ. Това, че видя на вратата мъжа си, не я успокои. Не го беше чула да влиза.

— Уплашихте ме... — Ясно се долавяше, че гласът ѝ трепери.

— Извинете ме, мадам. Изглежда, бяхте потънали в мисли.

Ирайн изведнъж осъзна, че нощницата ѝ бе от най-фина тъкан и бе почти прозрачна. Тя се загърна плътно в нея, когато той се извърна и тръгна към камината. Чу как столът изскърца под тежестта на тялото му и забеляза облекчено, че той не се обърна веднага. Ирайн все още беше на ръба на нервен срыв и трескаво се опитваше да си върне самообладанието.

— Мислех, че ще се забавите малко, милорд — каза тя тихо, но откровено. — Имам нужда от още малко време, за да се приготвя.

Той замълча и тя пое дълбоко дъх, изричайки смело:

— Чух някои неща за нещастieto, сполетяло семейството ви, и не разбирам защо сте ме взели за своя съпруга. Разглезвате ме с най-красивите рокли и говорите с леко сърце за красотата ми, докато самият вие сте изживели толкова горчилки в живота си.

Той се наведе напред и облегна ръка на коляното си, поглеждайки към нея:

— Нима е необичайно, мадам, че красотата ви ме радва? За толкова ненормален ли ме вземате, та смятате, че ви купувам най-изящни тоалети само за да се измъчвам... или пък за да измъчвам вас? Повярвайте ми, нищо не ми е по-чуждо. Както някой, който сам не е талантлив, може да се наслаждава на творението на гения, така и мен ме радва съвършенството на красотата ви. Тялото ми може и да е белязано, но аз със сигурност не съм сляп. — Той се облегна назад, а после добави: — Естествено не бива да забравяме и известна доза гордост от притежанието на ценен предмет.

Ирайн се страхуваше да не разбуди лекомислено задрямалия гняв, който се таеше в този човек. При тази ужасяваща външност можеше да се предположи, че чувствата му са също така диви и че тя няма да успее да се справи с тях. И все пак не можа да преглътне един прилив на сарказъм:

— Изглежда, нищо не ви пречи да задоволите всяка прищявка на сърцето си, милорд.

— Имам достатъчно, за да мога да задоволя най-належащите си потребности — отвърна той.

— След всичко, което е изтърпяло семейството ви, отмъщението не би ли било най-сладката награда? Достатъчно ли сте богат, за да си позволите и нея?

— Не се лъжете, мадам. — Гласът му беше спокоен и приглушен. — Има мъст, но има и справедливост. Само понякога двете се покриват.

Трезвата логика на това обяснение я ужаси. Тя попита уплашено:

— И вашата мъст или справедливост... тя срещу мен или срещу семейството ми е насочена?

Той посрещна въпроса ѝ с въпрос:

— Сторили ли сте ми нещо лошо?

— Как бих могла? Аз ви познавам едва от днес.

Погледът му отново се сведе към дръжката на бастуна.

— Невинните няма защо да се страхуват от мен.

Ирайн направи няколко крачки към камината, за да сгрее леденостудените си пръсти. Гласът ѝ се сниши до напрегнат и отчаян шепот, когато проговори:

— Чувствам се като хваната в капан лисица. Ако не искате да ми сторите нищо лошо, защо тогава го направихте? Защо ме купихте?

Маскираната глава се понадигна и тя се спаси в убежището, което ѝ предоставяше столът. Мина известно време, докато овладее бурните си чувства и си възвърне самообладанието. Нощницата не я предпазваше много от топлината на огъня в камината или пък от очите под двата черни процепа, които я пронизваха. Тя си припомни съвсем ясно онази сутрин, когато при събуждането си се озова в същата стая, гола в леглото на господаря на замъка. Колкото и непреднамерено и безобидно да беше случилото се, бракът ѝ бе следствие от тогавашния нещастен инцидент. Каквото и да казваше той, Ирайн беше сигурна, че този брак е дело на зъл дух, който има намерение да я унизи.

Тя рече едва чуто:

— Мисля, че ме върнахте на баща ми, защото искахте да наддавате за мен на търга. Всичко е било внимателно обмислено още от самото начало.

Кожената му ръка направи непринуден жест, подсилващ признанието му:

— Изглеждаше най-простото нещо на света. Адвокатът ми беше получил нареждания. Той трябваше да предложи най-високата цена, каквато и да беше тя. Виждате, любов моя, че сте безценна за мен.

Кокалчетата ѝ побеляха, когато стисна здраво облегалката на стола. Бузите ѝ усетиха топлината на огъня, но това не беше достатъчно, за да спре студа, който се прокрадваше в сърцето ѝ.

— Толкова ли бяхте сигурен, че ме желаете? — Тя направи плах опит да се засмее. — В края на краищата вие не знаете нищо за мен. Може би някой ден ще съжалявате за покупката, която направихте.

— Каквито и недостатъци да имате, не вярвам те с нещо да променят факта, че ви искам. — Приглушението му смях не беше лишен от ирония. — Разбирате ли, аз се отдадох изцяло на желанието си, така ме бяхте омагьосали, че ви виждах навсякъде — в сънищата си, в мечтите, в мислите и фантазиите.

— Но защо? — объркано попита тя. — Защо точно аз?

Той отвърна учудено:

— Толкова ли не съзнавате красотата си, та не разбирате какво предизвиквате с нея?

Тя поклати трескаво глава в знак на несъгласие.

— Предлагаането по време на търга не ми се стори нито особено интересно, нито пък възбуждащо. Вземете дори само Сайлъс Чамбърс. Нима парите не му бяха по-мили от ръката ми?

Ехото от щастливия смях на лорд Сакстън прозвуча във всяка фибра на мозъка ѝ.

— Има мъже, които могат да натрупат богатства, но самите те да останат просяци. Кажете ми, любов моя, за какво ми е всичкото злато, ако не мога да задоволя с него желанията си?

Откровеността му я плени.

— И така си купихте съпруга?

— Не просто съпруга, любима Ирайн, а съпруга по мой вкус... вас! — Той бавно движеше черната си маскирана глава. — По друг начин не бих могъл да ви спечеля никога. Вие със сигурност щяхте да отхвърлите предложението ми, както отхвърлихте другите кандидати. Да не би да ми се сърдите, че съм употребил ума и богатството си, за да спечеля това, което желая?

В пристъп на безумна смелост тя вирна брадичка и го попита:

— И какво очаквате от една купена съпруга?

Той повдигна едва забележимо рамене:

— Това, което всеки мъж очаква от жена си... да му даде уют и топлина, да го слуша и да го съветва, доколкото може, както и да му роди деца, когато му дойде времето.

Тя го зяпна втрещено, без да е в състояние да скрие учудването си.

— Да не би да се съмнявате в способностите ми да създам наследници, любов моя? — попита той укоризнено.

Ирайн се извърна, защото жарка червенина заля бузите ѝ.

— Аз... аз... не мислех, че ще искате да имате деца. Това е всичко.

— Напротив, Ирайн. Моето самоуважение се нуждае от един вид балсам и аз не мога да си представя по-голяма утеха от това, да носите в утробата си плода на моето тяло.

Колкото бързо се бе изчервила, толкова бързо сега тя пребледня.

— Искате много от мен, милорд. Преди да ме продадат на търг, се питах дали бих могла да се отдам на мъж, който ми е свършено чужд. — Тя здраво склочи ръце, за да овладее това ужасно треперене. — Зная, че се обвързах с клетвените си слова, но ще ми е много трудно. За мен вие сте не просто един непознат. — Тя повдигна очи към празните, безизразни дупки на маската, които бяха насочени към нея. Гласът ѝ се сниши до дрезгав шепот, когато каза: — Безкрайно се страхувам от вас.

Той стана и се изправи в светлината на огъня — едър и застрашителен. Ужасяващото му присъствие беше изпълнило цялото помещение и Ирайн го наблюдаваше със същото парализирано внимание, с което хванатата натясно мишка наблюдава промъкващата се котка. Под настойчивия му поглед тя бързо събра нощницата около врата си и се отпусна на стола. Най-сетне той се извърна. Отправи се към масата, взе кристалната гарафа и наля голяма глътка вино в чашата. С вдървена походка се върна обратно при нея.

— Пийте — настоя той със зловещ тон, но и малко отпаднало, подавайки ѝ чашата. — Това ще успокои страха ви.

Макар че виното, което бе погълнала на вечеря, не беше успяло да притъпи болката ѝ, Ирайн послушно посегна към чашата и я поднесе към устните си. Докато той чакаше, тя го гледаше. През главата ѝ премина мисълта, че беше приближило времето за

консумиране на брака и че той в момента я подготвя за това. За да поотдалечи малко този ужасен миг, тя отпиваше много бавно от виното. Лорд Сакстън я изчака крайно търпеливо, докато в чашата не остана нито капка, която би могла да забави неизбежното. Той пое чашата от треперещата ѝ ръка, остави я настрани и протегна ръце, за да ѝ помогне да стане от стола. Виното все пак ѝ беше подействало. То по-скоро ѝ възвърна силите и смелостта, отколкото да я успокои. Тя се отдръпна от протегнатите кожени ръце като от свита на кълбо змия и се измъкна странично от стола си. Огромното му тяло я накара болезнено да осъзнае собствената си беззащитност и безсмислието на всяка съпротива. И въпреки това тя направи крачка назад, готова да избяга, ако той се приближи.

Ръката му се отпусна и напрежението ѝ малко спадна. Тя внимаваше да не го дразни и да не го докарва до състояние на агресивност, което щеше да я унищожи. Изнасилването не беше добро начало за нито един брак, но тя не можеше да се принуди да го допусне до себе си. Ирайн отчаяно търсеше разумни аргументи, с които би могла да го отблъсне деликатно.

В отчаянието си тя го погледна умолително и ѝ се прииска да може да надникне зад кожената защитна бариера на маската. Но миг след това бе благодарна, че това не е възможно.

— Лорд Сакстън, дайте ми малко време да ви опозная и да се справя със страховете си. Моля ви, разберете ме — умоляваше го тя. — Имам твърдото намерение да изпълня моята част от клетвата. Само ми трябва време.

— Много добре разбирам, мадам, че външният ми вид не е особено привлекателен. — Гласът му беше изпълнен със сарказъм. — Но въпреки мнението, което може би имате, аз не съм див звяр, който ще ви приклепва в някой ъгъл, за да наложи волята си.

За Ирайн тази констатация не беше много успокоителна. В края на краищата тя знаеше, че това са само думи. Отдавна беше разбрала, че истинският характер на мъжа се проявява по-скоро в това, което върши, отколкото в това, което казва.

— И аз съм като всички останали мъже, с горе-долу същите желания и копнежи. Това, че сте тук, в тези покои, и съзнанието, че сте моя съпруга, болезнено свива сърцето ми. Тялото ми жадува да се отдаде на страстта, която вие разбудихте в него. Но аз съм готов да

проявя разбиране към вашето объркване от странните обстоятелства, при които се връщате в този дом... — Той дишаше тежко и бавно, сякаш се колебаеше дали да продължи. Когато заговори отново, гласът му беше напълно сериозен. — Додето имам сили да овладявам копнежа, който разпалвате в мен, ще е достатъчно само да ми съобщите желанието си. Ще се опитам да го уважа. Искам само да ви предупредя. Макар кобилата, която купих, да не може да се обзидва, бих желал поне да се наслаждавам на прелестта и грацията ѝ. Така ще поддържам живота на желанието си, докато вие станете готова, докато се оставите да ви води ръката ми и дадете на съпруга си пълното право, мадам. — Тъмната му ръка посочи към тежката дъбова врата на покоите ѝ, в чиято бляскава месингова ключалка имаше ключ. — Искам да ви помоля настойчиво да не превъртате никога този ключ, нито пък да ми препречвате по какъвто и да било начин достъпа до вашите покои. Както вие ще имате пълна свобода в замъка и парковете му, така и аз бих искал да идвам и да си отивам, когато пожелаая. Можете ли да приемете това?

— Да, милорд — каза тя с тих глас, готова да се съгласи на всичко, което би ускорило сбогуването му.

Той се приближи към нея, накуцвайки, и Ирайн почувства, че погледът му я обгръща с обич. Страхът от това, което щеше да последва, едва не я задуши. Кожените му ръце се доближиха, тялото ѝ се вкочани, когато пръстите му дръпнаха връзките на нощницата ѝ. Той я смъкна от раменете ѝ. Нощницата прошумоля, свличайки се на пода, и остави само ефирната риза да прикрива голотата ѝ, но ризата по-скоро подчертаваше, а не скриваше снагата ѝ. Тънката материя прилепваше по тялото ѝ като лек дъх. Тя излагаше на показ нежните очертания на хълбоците ѝ, на бедрата ѝ, гушеше се с похотлива радост в прелъстителните извивки на гърдите ѝ.

— Няма защо да се страхувате — просъска суровият му глас, — но преди да се оттегля, бих искал да ви видя като моя жена. Разтворете ризата си и ме оставете да се насладя с очи на красотата ви.

Времето сякаш спря, защото Ирайн се поколеба. Тя искаше да му откаже тази молба, но веднага осъзна, че би било глупаво от нейна страна, ако продължава да го предизвиква, след като досега той се бе сдържал. С несигурни пръсти тя развърза връзките и застина безмълвна и треперееща, защото и ризата се свлече на пода. Не ѝ беше

възможно да издържи на празния, безизразен вид на маската, която поглъщаше с парализираща бавност всяка подробност, задържайки поглед на белите ѝ гърди и на добре оформените ѝ хълбоци. Тя втренчи очи в една точка и се опита да овладее все по-силното желание да изпищи от панически страх. Знаеше, че при следващото му докосване съпротивата ѝ ще рухне и тя ще се хвърли в краката му да проси милост.

Когато той се приближи, глухият му шепот бе достатъчен, за да я накара да се отдръпне и да погледне с широко разтворени очи в неподвижната, нечовешка маска.

— Вървете в леглото, преди да сте настинали.

Поканата му я извади от вцепенението. Тя трескаво вдигна от пода ризата си и избяга като подплашена сърна в убежището на леглото. Отпусна се в меките пухени завивки и се покри с тях до брадичката. Лорд Сакстън не беше помръднал от мястото, където го бе оставила, и сякаш се бореше със себе си. Тя го наблюдаваше напрегнато. Най-после той изнесе напред крака с тежката подметка и закуцука към вратата. В стаята се възцари мълчание, когато той затвори вратата зад себе си. Остана само заглъхващият звук от отдалечаващи се стъпки, но и той беше достатъчен, за да подкопае безмилостно самообладанието на младата жена. Едновременно облекчена и отчаяна, тя притисна, хлипайки, глава към възглавниците. Ирайн не видя надвесената над нея луна и не обърна внимание на тъмнината, която нахлуваше в стаята, докато огънят догаряше под жарта в камината.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Стаята се изпълни до последното ъгълче с искряща слънчева светлина, когато Аги дръпна тежките завеси. Ирайн примигна срещу ярките лъчи, закри с ръка очите си и се сгуши в меката топлина на завивките. Разбуждаше се бавно. Още не беше готова да започне нов ден като съпруга на лорд Сакстън.

— Господарят ще дойде след малко, за да ви види, мадам — съобщи икономката с любезна, но нетърпяща възражение настойчивост. — Сигурна съм, че бихте искали да се разкрасите за него.

Ирайн издаде отрицателен стон и трескаво поклати глава под завивките. В момента би предпочела да има криви зъби и голяма брадавица на носа. Последното, което искаше, бе да спечели благоволението на лорд Сакстън — какво щастие, ако не я беше харесвал въобще. Във всеки случай не виждаше никакъв смисъл да подсилва интереса му към себе си.

— Но, мадам, побързайте вече — подканяше я Аги, — вие наистина имате лице, което не бива да криете, най-малко пък от господаря. Повярвайте ми, мадам. Някой ден ще съжалявате, че не сте се отнесли добре с него.

Ирайн отметна завивките, седна на леглото и извърна към икономката угриженото си лице.

— Аги, случайно да знаете — поде тя в пристъп на внезапен страх, — дали лорд Сакстън някога е бил агресивен?

Жената се засмя развеселена, после бавно поклати глава.

— Мъжете от рода Сакстън са известни с това, че винаги са се държали изключително нежно към жените си. Наистина не бива да се страхувате ни най-малко от него, мадам. Но ако сте умна — тя повдигна едната си вежда нагоре и погледна право в широко отворените аметистови очи, натъртвайки всяка следваща дума, — ще се отнасяте към него с подходящата вежливост и ще проявявате

разбиране за нещата, които му доставят удоволствие. Той е богат мъж... по-богат от повечето останали лордове... и...

— Ха! — Ирайн се хвърли отвратена обратно в леглото. — Пет пари не давам за огромното му богатство. Винаги съм искала да имам приятен, разумен съпруг, между нас да има нежност. А не такъв, който ме плаши и ужасява дори само с присъствието си.

Беше й все едно че говори с прислугата и че излага нетактично чувствата си на показ. В сегашното си положение не искаше да крие от никого отношението си. А ако наистина бе глупаво от нейна страна да говори откровено с тази жена, щеше да е по-добре да разбере това още в самото начало, а не цял живот да се самозаблуждава.

— Страхът ви ще отmine, мадам — окуражи я приятелски Аги Кендал, — но би трябвало винаги да изглеждате добре, за да нямате за какво да съжелявате един ден. — Тя наля вода в легена, потопи в него ленена кърпа, изстиска я и я подаде на младата си господарка. — За лицето ви, мадам, да си изтриете съня от очите.

По-късно, когато господарят на Сакстън Хол влезе с тежката си походка в стаята, всички следи от неспокойната нощ у Ирайн бяха вече заличени. Косите й бяха разресани до блясък, а самата тя носеше халат от тъмночервено кадифе, китките и слепоочията й бяха освежени с розово масло, така че тя би възхитила всеки мъж. Ирайн знаеше, че добрият й външен вид се дължи единствено на дружелюбното упорство на Аги. Икономката, доволна от резултата на своите усилия, хвърли един последен поглед на двойката, преди да се оттегли бързо, за да остави лорд Сакстън насаме с младата му жена.

— Добро утро, мадам. — Гласът прозвуча зад маската като въздишка.

Едно кратко кимване с глава засвидетелства непроменената резервираност на Ирайн.

— Милорд.

Той отвърна с незлоблива ирония:

— Струва ми се, че първата ви нощ като господарка на този дом не ви се е отразила никак зле.

Ирайн повдигна рамене.

— Теси е много сръчна... а Аги много упорита.

— Не бива да се сърдите на Аги за това, любов моя. Тя служи вярно на семейството ми и вижда във вас възможност родът да бъде

продължен. Да, тя дори очаква да се заемем скоро с този въпрос.

Ирайн имаше чувството, че той се усмихва, но не можа да открие никакъв повод за неговата радост. Това беше тема, която искаше на всяка цена да избегне. Мълчанието ѝ говореше красноречиво и тя запази хладното си, сдържано поведение. Но лорд Сакстън не се смути ни най-малко.

— Що се отнася до мен, аз нямам предпочитания. Бих се радвал и на момиченце с очите на майка си.

Ирайн отиде до тоалетната си масичка. Докато пренареждаше кристалните шишенца, тя отправи през рамо предпазлив поглед към него.

— А какво ще кажете за син, милорд? Как би изглеждал, ако прилича на баща си?

— Няма защо да се боите, любов моя. Белезите ми няма да се предадат на поколението.

Тя бавно издиша и се огледа. Усети как клетката на отчаянието се затвори около нея.

— Това ли е причината да ме купите? За да продължите рода си?

— Както ви уверих, мадам, аз ви купих на търг, защото исках да ви имам. Всичко останало е от второстепенно значение. Децата, които ще ми родите, ще са ми особено скъпи, най-вече защото вие ще сте им майка. Може би не бих обичал толкова децата на някоя друга жена. Красива моя Ирайн, вие сте жената, която ме преследваше в мислите и в мечтите ми.

— Това означава ли, че тук ще съм ваша пленница?

— И дума да не става, мадам. Мога да ви уверя, че ако искате да се разходите, ще е достатъчно само да съобщите желанието си на мен или на някой от прислугата. Ако ви се язди, в конюшните има една чистокръвна кобила с бели крака и благ нрав. Кийтс с удоволствие ще ви я оседлае. Но бих желал да ви предупредя и да ви помоля настойчиво да бъдете много внимателна, когато напускате парка на къщата. Просто заради собствената ви сигурност, мадам!

— Чух разни истории за някакви разбойници, които вилнеели тук, на север, но досега не съм ги виждала с очите си.

Ирайн си припомни бягството от порутения обор и си помисли, че онези хора едва ли бяха случайни скитници.

— Бих желал само, мадам, да не попадате никога в ръцете на хора, които са тръгнали да грабят из околността.

Ирайн го погледна изпитателно.

— А вие срещали ли сте такива, милорд?

— Мога да ви уверя, че не шотландци нападнаха Сакстън Хол. И понеже животът ми най-вероятно зависи от собствената ми предпазливост, научих се да бъда мнителен.

Под празния поглед на маската тя сведе очи и каза приглушено:

— С огромно удоволствие бих узнала защо е било подпалено това крило. Ако е било умишлено, можете ли да ми кажете каква е била целта?

— Мадам, не зная много за хората, които го сториха. Знам само, че имат силен инстинкт за оцеляване. Нахвърлят се като глутница вълци върху всичко, което ги застрашава.

— А вие застрашавате ли ги?

— Самото ми съществуване представлява заплаха за тях.

Ирайн леко сбърчи чело.

— Тогава сигурно ще се опитат отново.

Той спокойно кимна.

— Да, но няма да ме заварят неподготвен.

— Изглеждате много уверен в това.

— Мадам, от всички хора на този свят тъкмо вие би трябвало най-добре да знаете, че не оставям почти нищо на случайността.

Следващите дни се проточиха, а Ирайн не престана да изпитва ужас от лорд Сакстън. Когато той се движеше по коридорите с накуцващата си походка, Ирайн притаяваше дъх и се вслушваше тревожно. Но колкото и този шум да я изваждаше от равновесие, тя беше разбрала, че трябва да се страхува повече от тишината. Въпреки очевидната си недъгавост лорд Сакстън, изглежда, можеше да се придвижва като дух или като сянка в нощта, без да издава абсолютно никакъв шум. Трескавото й безпокойство нарастваше предимно нощем. Понякога изведнъж го откриваше в стаята си — гола, безизразна маска, втренчена в нея, зад чиято ужасна, застинала усмивка не личеше никакво човешко вълнение. Макар вратата на спалнята й да имаше масивна и здрава ключалка, Ирайн не събираше

кураж да превърти ключа и с това да престъпи забраната му. Тя се опасяваше, че решението да му откаже достъп до себе си само би предизвикало яростта му и би довело до ужасно, непредсказуемо отмъщение. И така, тя нямаше никакъв друг избор, освен да се примири с неговото присъствие, независимо дали беше съвсем гола, по нощница или в официално облекло. Скоро осъзна, че няма никакво значение дали Теси е при нея. Едно леко движение на кожената му ръка бе достатъчно, за да отпрати момичето. То щеше да се отдалечи послушно и при всички случаи да остави господарката си сама на прищевките на лорда.

Когато той беше в стаята, Ирайн се измъчваше от страх и несигурност. Обещанието, което ѝ беше дал, важеше само ако той съумееше да овладее страстта си. Но ако някой ден не успееше, тя трябваше против волята си да изпълни желанията му. Преследваше я едно видение — тя, коленичила пред него, разтърсвана от пламенни молби, които изрича с треперещи устни. Тази представа я плашеше, защото знаеше много добре, че тя ще стане реалност в мига, в който той се опита да я обладее.

Щом той излезеше, отдръпнеше се или просто станеше от стола, веднага я обземаше чувство на облекчение. Беше преживяла още една нощ, щеше да дочака и идния ден. Но в съзнанието ѝ като крадец се спотайваше една мисъл, която не ѝ даваше покой: рано или късно някой ден ще трябва да изпълни дълга си.

Не беше изминала и една седмица, откакто живееше в Сакстън Хол, когато Аги, внасяйки таблата със закуска, съобщи, че лорд Сакстън иска господарката да му прави компания в салона. Ирайн потвърди поканата с няколко тихи, неясно произнесени слова. Трябваше да се овладее вътрешно. Беше сигурна, че той възнамерява да говори с нея за отношенията им. Може би ще ѝ напомни саркастично за неспазения от нея обет. Тя със свито сърце очакваше тягостните обяснения.

Докато Теси ѝ помагаше да облече роклята и ѝ разресваше косата, Ирайн се опитваше да потисне тревогата си. Трескаво се надяваше нещо да отвлече вниманието на мъжа ѝ, за да осуети по този

начин срещата. Мигът, в който трябваше да застане пред него, дойде обаче по-скоро, отколкото бе очаквала.

Тя се спря за миг пред вратата на големия салон, пое дълбоко дъх и се опита да се успокои. Никак не беше сигурна, че е успяла, когато влезе през арката в бърлогата на лъва. Лорд Сакстън беше застанал пред камината, облегал ръка на един стол. Когато го доближи, Ирайн се почувства смазана от внушителния му ръст.

Макар да беше облечена в кадифена рокля, затворена високо по врата, дрехите не можаха да спрат пронизващия му поглед. За краткия си брачен живот тя беше научила, че той не пропуска възможност да я гледа и да се наслаждава на тялото ѝ, което считаше за своя собственост. Тя се отпусна в един стол срещу неговия и се помъчи да успокои разтрепераните си крайници. Цялата ѝ смелост се беше стопила и тя очакваше най-лошото. За да не трябва да го гледа, се зае да оправя гънките на роклята, но той се показва търпелив и накрая тя все пак вдигна поглед към гладката, втречена в нея маска.

— Трябва да се купят някои неща в Уиркинтън, мадам — обясни той с глух, съскащ тон. — Помислих, че може би ще ви достави удоволствие да излезете на покупки. Помолих Аги да ви придружи.

— Няма ли да дойдете и вие, милорд? — попита Ирайн, неспособна да потисне радостната нотка в гласа си.

— Имам други ангажименти, които изискват присъствието ми. Няма да мога да ви придружа.

— Какво трябва да направя?

— Мадам, надявам се да прекарате деня в покупки на неща, които ви харесват — отвърна той с леко изненадан тон и положи на масата малка кожена кесия, а звукът, който тя издаде при допира с дървото, подсказа богато съдържание. — Това трябва да ви стигне за днес. Но ако харесате нещо по-скъпо и много искате да го притежавате, трябва само да уведомите Танър, който ще си отбележи и ще го вземе по-късно.

— Сигурна съм, че тази сума ще е повече от достатъчна, милорд — увери го любезно Ирайн и взе кесията.

— Не желая да ви задържам повече в такъв случай. Аги сигурно вече ви чака с нетърпение. — Той замълча за момент, преди да продължи: — Смея да се надявам, че ще проявите достатъчно деликатност да не поставяте Аги в неудобно положение...

— Какво искате да кажете, милорд? — Гласът на Ирайн издаваше недоумението ѝ.

— Аги ще се укорява, че не е изпълнила добре задълженията си, ако ви се случи нещо.

Ирайн усети втренчения му поглед и сведе очи, лека руменина изби по страните ѝ. Мисълта за бягство наистина многократно ѝ бе минавала през главата и сега това ѝ пречеше да издържи на погледа му и да се представи за невинна. Тя кимна виновно.

— Няма да се наложи да се укорява, милорд. Няма да избягам по собствено желание.

— Добре тогава. — Той се отправи с тромавата си походка към камината, гледа дълго в пламъците, след това се обърна към нея. Стори ѝ се, че очите му проблеснаха през процепите на маската, когато отново заговори: — Ще чакам завръщането ви, мадам.

Тя нерешително се изправи.

— Значи мога да тръгвам?

Той кимна в знак на съгласие.

— Разбира се.

Мисълта, че ще е свободна цял ден, изпълни Ирайн с такава радост, че тя едва се удържа да не затича. Наложил си да излезе бавно, с премерена сдържаност от салона, докато лорд Сакстън я наблюдаваше мълчаливо.

Когато се отпусна на меката тапицерна в каретата и се сгуши усмихнато в кадифеното си палто, Ирайн се почувства като изпълнено с нетърпение, щастливо дете. Макар присъствието на Аги да ѝ напомняше, че не е съвсем свободна, веселото бърбене на икономката оживяваше пътуването. След почти цяла седмица брачен живот възможността да се измъкне, макар и за малко от замъка ѝ се струваше като миг почивка в ада. Не че лорд Сакстън се отнасяше грубо с нея. Напротив, въпреки ужасяващата си външност той се беше държал като джентълмен. Но бе имало и моменти, когато ѝ се струваше, че са я хвърлили в тъмница, където седи и чака да започнат изтезанията. За нея това беше напрегната и тежка седмица, но сега можеше да си почине няколко часа, без да се страхува от заплашителното му присъствие.

Каретата мина бавно по тесните улици до гостилницата „При кринолина“, където спря. Танър щеше да остане тук и да е на разположение, ако има нужда от него, докато дамите хапнат и огледат околните магазини.

Подкрепена от горещия чай и храната, Ирайн прегледа списъка с необходимите неща и без да протака повече, се зае с покупките заедно с Аги.

Като самоуверена господарка на богат дом тя пристъпваше от сергия на сергия, оглеждаше внимателно необходимите предмети, а накрая се пазареше така дълго за цената, че търговците молеха за пощада. Тя ги изслушваше търпеливо, докато хвалеха стоката си, само за да отбележи миг след това съвсем спокойно, че при толкова неподходяща цена явно ще трябва да се огледа другаде. Това моментално предизвикваше разочаровани жалби от страна на търговците, които най-сетне отстъпваха, за да не им се изплъзне между пръстите и малката печалба. Икономката стоеше с доволна физиономия зад нея, твърдо убедена, че господарят може да се гордее със съпругата си.

Ирайн изобщо не мислеше за бягство, когато помоли Аги да иде и да купи плодове от малко по-отдалечения пазар. Тя пък възнамеряваше междувременно да се огледа за някой бакърджия, от когото да вземе тенджера за кухнята. Аги мигом се запъти към сергиите с плодове. Ирайн подреди множеството пакети, които носеше, преди да тръгне към уличката на занаятчиите.

Тъй като не намери веднага това, което търсеше, тя тъкмо си мислеше да се връща към каретата, за да остави покупките, когато от един близък магазин се изсипаха няколко леки момичета в безвкусно облекло, които се кикотеха високо. Ирайн положи големи усилия да задържи пакетите си и същевременно да избегне разперените фусты на момичетата и острите върхове на чадърите им. Но преди те да отминат, ги нападнаха група моряци и за свой ужас Ирайн се озова в ръцете на един от тях. Покупките ѝ се изплъзнаха, тя бе грубо завъртяна и се озова пред брадатото лице на някакъв тип, който по размери и вид приличаше на морж.

— Хей, момиче! Ти наистина си екстра. Не съм виждал досега сладурана като теб.

— Пусни ме! — крещеше Ирайн, задъхвайки се. Тя отчаяно се бореше да запази равновесие и същевременно да се изскубне от месестите, протегнати напред устни, които жадно търсеха нейните. Киселият дъх на бира извираше от широко разтворената му уста и стана още по-силен, когато морякът я обхвана грубо с мечешките си лапи и я притисна към неприятното си брадато лице.

— Пусни ме да си вървя! — крещеше със заповеден тон Ирайн и притисна лакът в гърлото му, за да го накара да поотпусне хватката си. Морякът избухна в смях и с леко движение отметна ръката ѝ встрани.

Той я притисна още по-здраво към себе си и тя почти остана без въздух. Ирайн се гърчеше от погнуса, защото лигавите му устни докосваха бузите ѝ и се плъзгаха надолу по шията ѝ.

— Миришеш сладко като греха, малката — изсмя се той с дебелия си глас.

Изведнъж пред тях изникна висока фигура и когато погледна нагоре, Ирайн се озова пред Кристофър Сатън, който бе хванал мъжа за ръката. Ирайн затаи дъх от изненада, а морякът се огледа.

— Я виж ти! Така ли било! — процеди присмехулно през зъби той. — Един франт е хвърлил око на моята сладурана. Разкарай се и си потърси друга кукла. Тази тук е моя.

Многозначителна усмивка пробягна по хубавото лице на Кристофър, но в очите му искреше стоманен блясък.

— Ако не искаш да каниш днес приятелите си на собственото си погребение, бих ти препоръчал да пуснеш дамата колкото е възможно по-скоро, друже — предупреди го той с рязък тон. — Господарят на Сакстън Хол сигурно ще ти потърси сметка, ако се случи нещо с жена му.

Морякът слисано отпусна долната си челюст. Зяпаше го така, сякаш се чудеше, дали да вярва или не.

— Господарят на Сакстън Хол! Никога ли не си чувал за него? — попита Кристофър с възмущение.

— Никога! — отвърна нагло морякът.

— Някои го наричат „Призракът от Сакстън Хол“! — любезно обясни Кристофър. — Други казват, че бил обгорял до неузнаваемост, но бил жив. Тези истории са толкова известни в околността, че или трябва да си глух, или да не си тукашен, за да не ги чуеш. Но на твоє

място бих се отнасял с повече уважение към тази дама, иначе може да стане така, че много скоро да съжаляваш за постъпката си.

Морякът изведнъж побърза да се извини за грешката.

— Наистина не знаех, че тази кобилка е нечия съпруга. Искях само да се позабавлявам малко с момчетата. — Той се погрижи да пусне Ирайн отново на земята и усърдно ѝ вдигна пакетите. — Нищо лошо не се е случило, нали виждате!

— Ако наистина е така, лорд Сакстън може би ще прояви разбиране. — Кристофър повдигна учудено вежда и заоглежда Ирайн от глава до пети. Тя се изчерви. — Мисля, че не ви стои зле. — Той ѝ подаде галантно ръката си. — Мадам, разрешете да ви предлага защита от тази шайка разбойници и да ви придружа до някое сигурно място.

Без да обръща внимание на предложението му, Ирайн мина със скована походка през групата тъпо зяпащи моряци и проститутки, които се отдръпнаха, за да ѝ сторят път. Кристофър я последва, небрежно потупвайки с камшик ботуша си, като наблюдаваше възмутеното полюшване на полите ѝ. По лицето му пробягна доволна усмивка. Той ускори крачка, настигна я и се опита да върви заедно с нея въпреки забързания ѝ, ядосан ход.

— Колко сте нахален! — смъмри го тя и му хвърли поглед, изпълнен с негодувание.

— Какво говорите, мадам! — Тонът му поставяше под съмнение твърдението ѝ, но очите му искряха развеселени.

— Да разпространявате такива безогледни лъжи за съпруга ми! — укори го тя и се спря, за да може да си подреди пакетите.

— Ще разрешите ли да ви помогна? — любезно ѝ предложи той.

— Разбира се, че не! — отговори тя троснато и ядно се извърна, но в следващия миг изгърва един от по-малките пакети.

Кристофър ловко го улови. Той любопитно го поднесе към носа си и после отправи към нея въпросителен поглед:

— Парфюм за дамата?

Ирайн го изтръгна от ръката му.

— Подправки за кухнята... ако наистина ви интересува, мистър Сатън.

— Това ме успокоява — отвърна той. — Миризмата е доста остра и по нищо не прилича на обичайното ви благоухание.

— Говорехме за съпруга ми — припомни му Ирайн рязко.

— Да, разбира се. Достатъчно е само да се спомене името му и тръпки на ужас полазват гърба и на най-разпалените.

— А на вас ви доставя удоволствие да наливате масло в огъня с вашите глупави брътвежи за привидения и дяволи.

— Исках само да стресна моряка, за да ви пусне. Не беше нужно да стигаме до бой. Вече си спечелих вашето неодобрение, когато се защитих от брат ви, и за да не навредя още повече на репутацията си, реших този път да опитам с предупреждение и любезни думи. Лошо ли постъпих? По-приятно ли щеше да ви бъде, ако бях изпратил нещастника на оня свят?

— Естествено, че не! — възкликна раздразнено Ирайн.

Развеселен от нейното объркване, Кристофър я подразни отново:

— Моля коленопреклонно за извинение, че не изиграх ролята на смелия защитник и не се бих за вас с оръжие в ръка! — Той се огледа, сякаш търсеше някого. — Мислех, че мъжът ви ще ви държи изкъсо. Къде е той всъщност?

— Той... не дойде с мен — заекна Ирайн.

— Така ли? — Гласът на Кристофър не прикри обзелата го надежда, когато се обърна и я погледна.

— Трябваше да се заеме с някакви сделки — побърза да обясни Ирайн.

— Смя ли да предположа, че сте дошла дотук без придружител?

— Аги... искам да кажа, нашата икономка ме придружава. — Ирайн сведе поглед, после се заоглежда по улицата, защото не изпитваше никакво желание да срещне точно сега топлия и весел блясък на сиво-зелените му очи. — Трябва да е тук някъде.

— Значи още не сте готова да напуснете Сакстън Хол?

Ирайн беше толкова слисана, че отметна рязко глава назад, а после втренчи поглед в него.

Кристофър ѝ се усмихна нежно.

— Познавам добре лорд Сакстън. Той със сигурност не е мъжът, когото една млада и красива жена би си пожелала за съпруг! — На Кристофър не му убягна проблясъкът в синьо-виолетовите дълбини на очите ѝ, но продължи невъзмутимо: — Въпреки неприкритата ви омраза към мен, Ирайн, не мислите ли, че моята компания ще ви е по-

приятна, отколкото това обезобразено плашило? И лондонските ми къщи положително са по-уютни от студения му каменен замък.

— И каква би била цената, ако ми разрешите да попитам? — Гласът ѝ бе убийствено ироничен.

Той се престори, че не чува язвителната острота на тона ѝ. Усмивката му беше състрадателна:

— Въпросът може да се уреди без много приказки. И макар думите да се отронват от устата ви като перли, любима моя, нямам намерение да се впускам в разговор на тази тема.

Ирайн се обърна рязко и се отдалечи с толкова широки крачки, че той трябваше да ускори ход, за да може да я следва. Когато отново се изравни с нея, получи един смразяващ поглед:

— Чудя ви се, наистина ви се чудя, сър! Още не е минала и седмица, откакто съм омъжена, почти не съм имала време да опозная съпруга си...

— Ако изобщо някога го опознаете — подметна той тихо.

— И въпреки това — продължи тя вбесено, без да обръща внимание на думите му — вие обиждате пред мен един мъж, когото, мога да се обзаложа, изобщо не познавате. Трябва да ви уверя, че той е много повече от това, което другите виждат в него. Отнесе се към мен внимателно, направи всичко възможно, за да ми е удобно, и нито за миг не си позволи да се държи с мен така примитивно, както някои други, които мога веднага да назова. — Тя отметна глава назад, темпераментна като млада кобилка. — Показа се като изключително възпитан и внимателен мъж.

— Но моля ви, милейди — засмя се непоправимият женкар право в ухото ѝ, — та как по друг начин да ви спечели? Да не би да ви е взел в обятията си и да ви е доказал мъжествеността си?

Ирайн го погледна право в лицето. Безвкусната обида я жегна дълбоко, обля я гореща вълна. Около устните му пробягна усмивчица, а погледът му я обгърна с обич.

— Уверявам ви, любима моя — продължи той с благ тон, — че аз не бих си пилял времето. Нямаше да има причина да поставяте страстта ми под съмнение.

На Ирайн ѝ секна дъхът, тя усети, че гореща жар се надига в гърдите ѝ.

— Вие... вие сте... непоносим грубиян! — заекна тя от яд и слисване. — Преди няколко минути ми предложихте да ви стана любовница, а сега вече съвсем открито давате израз на безсрамната си похот. Наистина ли си въобразявате, че не държа на клетвата си? Напротив, много държа на нея! Здравословно съм обвързана с обета, който дадох! И ако искате да ми направите една малка услуга, сър, ще се махнете от очите ми и за в бъдеще ще ми спестите присъствието си.

— Опасявам се, че не е по силите ми — въздъхна той театрално. — Вие пробудихте в душата ми пламенна страст, дори нещо повече — вие покорихте сърцето ми.

— Душата! Сърцето! Страст! О-о-о!

Ирайн понечи да го ритне с изящната си обувка, но той пъргаво отскочи встрани и с усмивка на уста спаси пищяла си от удара.

— Толкова сте дива! — подкачи я той.

— Разкарайте се най-сетне, проклет женкар! Изчезвайте, преди да ми е станало лошо от вас!

Широка усмивка се появи по лицето на Кристофър, докато ѝ се покланяше дълбоко.

— Желанието ви е закон за мен, милейди! Тъй като ми се струва, че това е Аги, която ще си изгледа очите по вас, оставям ви и се връщам към делата си.

Ирайн улови беглия поглед на икономката, която, изглежда, наистина я търсеше. Ядно скърцайки със зъби, младата жена му обърна гръб и кипна от гняв, когато дочу последната му забележка.

— Ако на дамата ѝ хрумне да промени решението си, корабът ми ще е тук или в Лондон. Капитан Даниълс ще знае къде да ме намери.

Ирайн успя да замълчи и да запази самообладание, когато икономката пристъпи към нея.

— Мадам? Всичко наред ли е? — попита угрижено и плахо Аги, като видя аленочервеното лице на господарката си. — Изглеждате малко разгорещена.

— Да, разбира се, добре съм — отвърна Ирайн не съвсем уверено. — Просто има прекалено много отрепки тук. Една почтена жена не може да си позволи да ходи сама по улиците. — Тя хвърли поглед назад, но не можа да открие и следа от онзи досадник. Успокоена, че си е отишъл, тя вече можеше да мисли малко по-ясно и постепенно се отпусна. Беше прекалено раздразнена, за да продължи

пазаруването с предишното желание. — Като намерим тенджерата, бих се прибрала с удоволствие у дома.

— Но, мадам, още нищо не сте си купили.

— Лорд Сакстън беше много щедър към мен. Не се сещам за нищо, което да ми липсва.

— Да, мадам.

Малко по-късно тя намери тенджерата и веднага я купи, а когато излязоха от магазина, Ирайн установи с изненада, че каретата вече я чакаше пред вратата. Заради присъствието ѝ цялата улица се беше изпълнила със зяпачи, които се опитваха уж незабелязано да ѝ хвърлят по един поглед. Две-три групички жени събираха глави, шепнеха си, но щом Ирайн ги погледнеше, веднага се изправяха и се заглеждаха по стоката на някой търговец. Изумлението на Ирайн се изпари веднага щом от каретата слезе мъж, загърнат в пелерина, който спря да я изчака. Подгонена от настъпилата тягостна тишина на улицата и от множеството вперени в нея погледи, Ирайн избърза към него. Бънди я пресрещна и пое пакетите, за да ги остави отзад в каретата. Тя изненадано пое дъх, когато се изправи пред лорд Сакстън.

— Милорд — каза тя с леко треперещ глас, — не очаквах да ви срещна тук.

— Имах да уреждам някои неща с мистър Джагър и тъй като той продължи за Лондон, аз го помолих да ме остави тук. — Той я погледна за миг. — Готова ли сте вече, мадам?

— Да, милорд.

Той протегна ръка, предлагайки ѝ помощта си. Ирайн го погледна и остана като втрещена.

— Моля, облегнете се на мен, мадам — помоли я той с любезна настойчивост. — Би било неуместно да ме поставяте в неудобно положение пред толкова хора.

Тя потисна антипатията си и колебливо положи ръка върху неговата. Беше озадачена, защото усети под пелерината му, че е добре сложен и мускулист. И че съвсем не ѝ е неприятно да го докосва. Силата, от която се бе страхувала, но никога не бе поставяла под съмнение, не се нуждаеше от допълнителни доказателства. Странно, докосването до него сякаш смекчи злокобното му излъчване. Стори ѝ се, че за първи път успява да види в него мъж от плът и кръв, а не някакво студенокръвно, белязано същество от подземния свят. Другата

му ръка, която за миг спря на хълбока ѝ, я подкрепи при качването ѝ в каретата.

С помощта на Бънди Аги се покатери на капрата и седна до Танър, оставяйки умишлено съпрузите сами в колата. Притисната яко от двете страни, Аги сръга с лакът първо единия, а после другия.

— Я се сместете малко, ако обичате — предупреди ги тя. — Не позволявам на типове като вас да ме натискат.

На улицата отново стана шумно, когато лорд Сакстън се качи. Той положи болния си крак на стъпалото, хвана се с ръкавицата си за вътрешната част на вратата и с пъргаво движение се изтегли навътре. Седна срещу Ирайн и каретата тръгна с поклащане. Когато напусна калдъръма и пое по пясъчната алея, която водеше извън града, тя чу тихия, приглушен смях на лорд Сакстън. Любопитна на какво се дължи радостта му, Ирайн го погледна въпросително.

— Забелязахте ли нещо, мадам? — Неговият полушепнещ, полустържещ глас привлече вниманието ѝ. — Докосването до мен съвсем не е като да се опитваш да задържиш змиорка в ръка.

Внезапно смутена, Ирайн отмести поглед. Той сякаш четеше мислите ѝ, защото същите думи току-що бяха минали през ума ѝ. Никога досега не беше гледала на него като на човек, а по-скоро като на някакво дяволско изчадие.

— Аз съм мъж, Ирайн — увери я той, а смехът беше изчезнал от гласа му. Той сякаш отново четеше мислите ѝ. — Мъж с всичките му потребности и желания. А вие, любима моя, сте толкова красива, че това чак ме измъчва.

Макар да усещаше тегнещия му поглед под маската, Ирайн не намери сили да вдигне очи към него и отговори едва чуто:

— Боря се със себе си, милорд. Но имам ужасни видения. Страховете ми не могат да бъдат овладени нито с поглед към маската ви, нито с допир до ръката ви. Ако само можех да погледна лицето ви...

— ... бихте се ужасили — прекъсна я той кратко. — Ужасните представи биха могли някой ден да бъдат победени, но ако знаехте със сигурност как изглежда лицето ми, вратата между нас ще се захлопне завинаги. Затова е по-добре да ви потискат съмненията и несигурността, отколкото да ви преследва точният образ на лицето ми. Не ми остава друг избор, освен да изчакам да удари моят час. Ще се

надявам един ден да осъзнаете, че и под неприемлива черупка може да се крие нещо ценно и че дори и в стара, раздрънкана кола може да се пътува удобно.

Ирайн замълча и се облегна назад, за да омекоти клатушкането в каретата. Думите му изгаряха съзнанието ѝ. Той я желаше и един ден тя трябваше да му се отдаде. Но засега страхът от това, което се криеше под маската, беше все още непоносим.

Вече бяха излезли от Уиркинтън, когато пушечни изстрели ги накараха да се ослушат. Бънди отвори малкия процеп над предната седалка и извика възбудено:

— Разбойници, милорд! Цяла дузина! Идват отзад!

Лорд Сакстън се наведе през прозорчето, за да може да види бандитите, но бързо прибра главата си обратно, когато един изстрел разцепи дървото на вратата. Той даде кратка заповед през отвора:

— Кажи на Танър да поддържа дистанцията. Ще видя какво мога да направя, за да разпръсна тези проклетите типове. Бънди, скрий Аги.

— Разбира се, милорд — отвърна мъжът едва ли не с удоволствие и захлопна малкия отвор. Чуха се писъци, докато се опитваше да напъха Аги в сандъка с багажа. Сред пороя от протести се чуваха грубите ѝ ругатни, които обаче изведнъж секнаха, щом един куршум рикошира в голям крайпътен камък.

Лорд Сакстън погледна жена си и помоли за извинение.

— Мадам, съжалявам, ако ви причинявам неудобство, но ще трябва да се преместите на предната седалка.

Ирайн бързо изпълни молбата му, а Танър пришпори конете, докато Бънди даде няколко изстрела от покрива на каретата. Щом Ирайн се премести отпред, лорд Сакстън повдигна тапицираната седалка. За нейно учудване погледът ѝ попадна на скривалище, където бяха подредени грижливо около дузина пушки. До тях имаше дървено сандъче с барут в малки кесийки. Мъжът ѝ взе една кремъклийка в ръка и освободи няколко резета над задната седалка, които крепяха малка дъсчица, прикриваща отвор. Освободи спусъка, провери барута и след това седна на предната седалка, така че друсането на каретата едва-едва го поклащаше. Измина един дълъг миг, в който той изчакваше, след това притисна пушката към рамото си. Изглежда, беше се прицелил точно, защото облак дим, придружен със стон, изпълни вътрешността на каретата. Ирайн скочи от мястото си при

оглушителната експлозия и миг след това видя как един от разбойниците пада от коня си като парцалена кукла. Лорд Сакстън остави кремъклийката настрана и посегна към нова пушка. Тя бе готова и преди Ирайн да успее да се стегне, в каретата отново проехтя оглушителен трясък. Разбойниците пак претърпяха загуба — втори ездач политна в прахта.

Докато посягаше към следващата пушка, лорд Сакстън бързо се огледа за Ирайн и изкрещя:

— Мадам, стойте зад мен.

Прозорчето над седалката се отвори отново и Бънди викна:

— Почти стигнахме до мостчето, милорд.

Лорд Сакстън се замисли за момент, преди да отвърне с кимане:

— Добре! Тогава на отсрещната страна.

Без повече приказки малкото прозорче се захлопна. Лорд Сакстън притисна подмишница две кремъклийки, а с другата ръка посегна към резето на вратата.

— Дръжте се здраво, любов моя — обърна се той спокойно към Ирайн.

През задния отвор тя можа да види как един ездач, по-смел и по-бърз от другите, пришпорва коня си и изпреварва вече с цяла дължина по-предпазливите си другари. Той бавно настигаше каретата, но тя изведнъж се наклони настрана, направи рязък завой, така че той за известно време изчезна от полезрението им. Ирайн положи големи усилия да запази равновесие при това диво клатушкане, когато един непрестанен, глух тропот достигна до вече полуоглушелите ѝ уши. Тя забеляза, че минават по тясно мостче с нисък парапет.

Трополенето престана и каретата отново се заклати и заскърца, докато кочияшът не натисна спирачката и не дръпна юздите, за да спре впряга. Още преди каретата да намали ход, лорд Сакстън рязко отвори вратата, скочи, залитна и накрая спря в средата на пътя. Подпирайки се на коляно, той остави настрана една от кремъклийките и прегледа спокойно барута на другата, след което я долепи до рамото си. Той зачака във внезапно настаналата тишина, а от далечината се приближаваше тропотът на конски копита.

Ездачът се показва иззад завоя и лорд Сакстън изчака копитата на коня да стъпят на мостчето. В този миг той вдигна пушката към рамото си, прицели се и стреля. Бе улучил коня право в гърдите, предните му

крака се огънаха. Той падна напред в прахта, преобърна се и изхвърли ездача си, който описа широка дъга във въздуха. Мъжът падна и извика от болка, после се претърколи няколко пъти по мостчето, а умиращият му кон пририта с крака в прахта.

Разбойникът с мъка се изправи и поклати замаяно глава. Нужно му беше известно време, преди да успее да се обърне и да извика предупредително. Останалата част от бандата обаче нахлуваше по тясното мостче. Изхвърленият ездач направи непохватен скок към перилата, за да избегне сблъсъка с напиралите конници, но миг след това политна с главата надолу в леденостудената вода на реката. Последното нещо, което видяха от него, беше опитът му да се задържи с всички сили на повърхността, но тежките дрехи го дърпаха надолу, а бързеят започна да го влачи из плоското речно корито.

Другите и не помислиха да го спасяват. Първият от тях се блъсна в умиращия кон, а останалите неизбежно връхлетяха върху му един по един. Последният ездач едва успя да избегне купчината тела, но конят му премина през бодливи храсти. Животното се изправи на задните си крака, защото тръните го дращеа, и ездачът политна във въздуха, преди да изчезне с разперени ръце в храстите, от които миг след това се понесе жален рев.

С довольна усмивка лорд Сакстън се изправи отново на крака и изпразни втората пушка във въздуха. Сега вече разбойниците изгубиха и сетните остатъци от смелостта си и удвоиха усилията си да се измъкнат от мостчето.

Висок, дрезгав смях се чу откъм покрива на каретата и Бънди извика въодушевено:

— Успяхте, милорд! Подредихте ги всичките! Никой няма такова точно око като вас, милорд! — И слугата се разхълца от смях.

— Там горе всичко ли е наред?

— Да, с изключение на Аги, която ругае заради смачканата си шапка.

Лорд Сакстън отново се засмя доволно. Повлякъл куция си крак, той се върна при каретата, остави оръжията и погледна към младата си жена.

— А вие, мадам? Добре ли сте?

Ирайн се усмихна.

— На вас трябва да благодаря, милорд, че ми няма нищо.

Лорд Сакстън се намести във вътрешността на каретата и затвори вратата след себе си. Когато седна, почука по предната стена и колата потегли с клатушкане. Ирайн го наблюдаваше, докато той зареждаше наново четирите пушки, после ги върна обратно на мястото им и затвори тапицираната седалка. Той усещаше през цялото време погледа на жена си, обърна се и я погледна на свой ред.

— Така ли трябва да гледате един недъгав мъж, мадам? — В тихия му глас прозвуча неловък опит да се пошегува.

— Вие ме изненадвате, милорд. — Ирайн поклати глава с бързо, озадачено движение. — Изглежда, не се чувствате много уютно на този свят, но затова пък великолепно се справяте с трудностите. Струва ми се, че в това отношение сте с няколко крачки пред останалите, въпреки недъга ви.

— Приемам тези думи като комплимент, любима.

Ирайн продължи да любопитства и въпросително подхвърли:

— Изключително ловко се справяте с оръжията.

— Резултат на много упражнения, скъпа Ирайн.

— Сигурно сте чували за Кристофър Сатън и неговата прехвалена ловкост при дуелите. Мислите ли, че бихте могли да го победите?

Отговорът на съпруга ѝ беше предшестван от подигравателен смях.

— Такъв дуел сигурно би се оказал изключително интересен, дори и за мен. Но не искам да предизвиквам съдбата, скъпа моя, като се отдавам на мисли от този род.

— В никакъв случай не бих желала да ви подтиквам към подобни неща, милорд — извини се Ирайн, — просто исках да разбера какво мислите за мъж с неговата ловкост.

— Бих предпочел да е на моя страна, ако можех да избирам. Не е много разумно без нужда да настройваш срещу себе си някой, който умее да борава добре с оръжие.

— Баща ми и брат ми — каза провлачено тя — за глупаци ли ги смятате?

— Баща ви? Трудно ми е да преценя. — Той леко се засмя и изтупа прахта от бричовете си. — Сигурен съм, че и аз самият бих се държал като глупак, преди да ви оставя да си отидете. — Той замълча и се вгледа замислено в жена си, която седеше изправена, със сведен

поглед, защото се мъчеше да не се изчерви. — А брат ви? Той не можа да прецени добре шансовете си и се хвърли презглава по грешен път. Може би това се дължи на високомерието на младостта, но той сам е виновен за нещастията си.

— Вие сте откровен и честен, милорд — каза Ирайн, все още отбягвайки настойчивия му поглед. — Не мога да ви упреквам.

— И понеже ме смятате за толкова честен, скъпа моя, разрешете ми да кажа още нещо: аз не съм мъж, който се дуелира лекомислено, но и никога не съм отстъпвал пред опасността. Ако с това можех да спечеля любовта ви, бих предизвикал всеки, който ми се изпечи на пътя.

Това обяснение завари Ирайн напълно неподготвена. Когато беше произнесла при венчавката своето „да“, тя го бе казала с горчивина и с нежелание. Първата седмица от брачния ѝ живот не беше променила неотстъпчивото ѝ държание. Но и сега тя все още се намираше пред неразрешима дилема.

Ирайн извърна глава и се загледа с празен поглед през прозореца, без да може да намери подходящ отговор. Лорд Сакстън плъзна поглед по фино очертания ѝ профил, после надолу по закръглените форми на гърдите ѝ, които се подаваха от полуразтворената пелерина. Очите му се спряха на това приятно място за миг, преди да се спуснат към ръцете, целомъдрено облечени в ръкавици, които Ирайн бе скръстила в скута си.

— Искате ли да спрем в Маубъри, за да посетите семейството си? — попита той след известно мълчание.

— Нямам какво да им кажа, милорд — промълви тя. — Бих предпочела да продължим за Сакстън Хол.

Лорд Сакстън се облегна на дръжката на бастуна си и се замисли над отговора ѝ. Дори да се страхуваше от скорошното връщане в Сакстън Хол, предугаждайки намеренията му, тя все пак не пожела да отложи пристигането им у дома с посещение при роднините си.

Слънцето клонеше към залез и потапяше лицето и гърдите ѝ в мека златна светлина. Ирайн знаеше, че той я наблюдава. Усещаше страстта в погледа му много по-силно, отколкото слънчевата топлина. След известно време, когато светлината почти изчезна, сумракът ѝ донесе облекчение и защита от неизменния му интерес към нея. Но дори и тогава от лорда се разнасяше едно странно излъчване. Тя се

почуди дали в него нямаше нещо свръхестествено, дали очите му не проникват през непрогледната тъмнина и дали някога ще изчезне парализиращият страх, който изпитваше в негово присъствие.

Когато се събуди на следващата сутрин, Ирайн узна, че лорд Сакстън вече е напуснал замъка и е оставил съобщение, че ще се върне след няколко дни. Тя прие отсъствието му с известно облекчение, макар дълбоко в себе си да изпитваше и друго чувство. Залови се за работа, за да докаже, че може да се справи поне със задълженията на господарка на дома, ако не с тези на съпруга. Домашната прислуга беше на разположение и тя нареди да мебелират някои от помещенията, а други да подредят и почистят. Това бяха хубави стаи, за които обаче от дълго време никой не се беше грижил.

Макар че много от селяните плащаха данъците си в натура, все пак някои подправки и редки храни трябваше да се купуват. Освен това кухненските запаси се бяха поизчерпали. Ирайн даде на Пейн цял списък с продукти, които трябваше да купи от пазара.

Ирайн искаше да се запознае със селяните и нареди на Танър да впрегне колата. Натоварена с билки, различни видове чай и лековити балсами, тя започна една обиколка из селата заедно с Теси. Искеше сама да види дали би могла да помогне по някакъв начин. Срещна много дружелюбни хора, които я поздравяваха с добре дошла и чиито сияещи лица и радостен смях бяха явно доказателство, че са благодарни на лорд Сакстън за завръщането му, въпреки ужасяващата му външност. Ирайн с почуда отбеляза горещата им привързаност към неговото семейство, а не й убягна и това, че устните им изтъняват, когато се спомене името на лорд Талбот. Последните години не бяха лесни за тях, но след като законният господар бе встъпил отново във владение на земите си, упованието им в бъдещето беше много по-силно.

След завръщането си в замъка Ирайн откри у себе си нов кълн на уважение към своя съпруг. По време на кратките си посещения тя бе разбрала, че той вече се е опитал да облекчи, доколкото може, мизерията им. Беше отменил някои тежки данъци, наложени от лорд Талбот, а вместо тях бе издал нови, справедливи разпоредби, които позволяваха на хората да живеят добре.

Беше докарал два бика и дузина кочове от Шотландия, за да положи с тях основите на едно по-производително и доходно животновъдство. Тя скоро разбра, че има основателни причини селяните да се радват толкова много на завръщането на съпруга ѝ.

ГЛАВА ДЕСЕТА

На вратата на кметската къща се чу оглушително хлопане, а отвътре отговориха с гневна ругатня. Разнесе се силно трополене, а после вратата внезапно се отвори и се показва раздърпаният и разчорлен Фарел. Младежът гледаше надолу и очевидно не беше в най-добро настроение. Лицето му беше пепелявосиво, а под очите си имаше големи торбички. Когато погледна нагоре, той занемя от изненада, виждайки облечения в черно мъж, и като че ли в миг дойде на себе си.

— Искам да обсъдя нещо с кмета — съобщи рязко лорд Сакстън. — Той вкъщи ли е?

Фарел кимна сънливо. Отдръпна се от вратата и я отвори пошироко, за да пропусне в дома си ужасяващата фигура. Фарел забеляза отворената чакаща карета и колебливо махна към кочияша.

— Може би вашият човек ще иска да влезе в кухнята и да се постопли на огъня? Отвратителен ден е днес, не е да се седи навън.

— Няма да се бавя дълго тук — отвърна лорд Сакстън. — А както изглежда, Бънди предпочита да остане на чист въздух.

— Ще повикам баща си — каза младият мъж и тръгна. — Той тъкмо се опитва да сготви нещо за ядене.

— Да сготви или да изгори — рече сухо лорд Сакстън, подушил миризмата на препържена мазнина и забелязал кафявия дим, който се носеше из къщата.

Фарел погледна навъсено към кухнята.

— Истинска рядкост е да сложим някое прилично ядене на масата. Вярвам, че баща ми едва сега оценява какво представляваше Ирайн за нас.

Дрезгав смях се разнесе иззад маската:

— Твърде късно признание.

Скулите на Фарел се изопнаха, той започна да разтърква недъгавата си ръка и се обърна към госта:

— Предполагам, че след като я получихте, няма да я видим повече.

— Това зависи само от жена ми.

Фарел хвърли дързък поглед към него, взирайки се в черната маска.

— Значи няма да имате нищо против, ако ви посещаваме?

— Вратите на Сакстън Хол не са заключени с вериги.

Фарел реши да се пошегува:

— В такъв случай трябва да има някаква причина, поради която тя все още не е избягала оттам. Оттук побягна съвсем наскоро. А и вие не сте баш... — Той преглътна, усетил навреме, че ще обиди жестоко госта. — Мисля...

— Повикайте баща си — заповяда кратко лорд Сакстън.

Той повлече сакатия си крак и влезе в гостната стая, където намести грамадното си тяло на един стол пред камината. Хванал с едната си ръка дръжката на бастуна, той внимателно оглеждаше разхвърляната къща. Всевъзможни дрипи бяха разпръснати наоколо, а върху масата имаше мръсни съдове. Беше съвсем ясно, че Ирайн липсваше на двамата мъже не само като готвачка, но и като прислужница.

Ейвъри забави малко крачка, преди да влезе в гостната, и се опита да овладее изражението на лицето си, за да не проличи, че изпитва страх от своя зет.

— Ах, милорд! — поздрави той с престорено въодушевление. — Както виждам, вече сте се разположили удобно.

— Не съвсем!

Кметът го изгледа смутено. Просто не знаеше как да се държи.

— Предполагам, че сте дошли да се оплачете от дъщеря ми. — Той вдигна ръка, като че ли да се закълне в своята невинност. — Каквото и да е направила, аз нямам вина. Причината трябва да се търси у майка ѝ, тъй като тя пълнеше главата на момичето с какви ли не глупости. Много учене и ограмотяване не води до нищо добро при жените. Изобщо не беше необходимо да знае толкова много.

Когато лорд Сакстън заговори, гласът му беше предразполагащ като северен вятър през зимата.

— Вие я продадохте много евтино, кмете. Сумата от пет хиляди фунта беше само частица от това, което бях готов да платя. — В смеха

му нямаше никакъв хумор. — Както и да е, загубата си е ваша. Всичко е свършено и аз получих това, което исках.

Ейвъри бавно седна на стола зад себе си, без да може да затвори зейналата си от почуда уста.

— Искате да кажете... Вие бихте... платили повече за нея?

— Щях да утрия сумата, без много да му мисля.

Кметът зашари с поглед из стаята. Изведнъж се почувства ужасно зле.

— Да... да, та тогава щях да съм богат човек!

— На ваше място не бих разчитал толкова много на това. Парите сигурно нямаше да ви стигнат за дълго.

Ейвъри го гледаше втрещено, но не беше в състояние да схване обидата.

— И след като няма от какво да се оплачете, защо тогава сте дошли?

— Бих желал да протоколирате, че е извършено покушение срещу каретата ми. — Лорд Сакстън забеляза изненадата на събеседника си и продължи: — Връщах се от Уиркинтън заедно с жена си, когато разбойници се опитаха да ни нападнат. За щастие бях подготвен за такова нещо.

— Вашата карета ли, милорд?

— Точно така.

— И казвате, че сте ги очаквали?

— Не точно в този момент. Но предположих, че рано или късно ще се опитат да се доберат до моята карета.

— Тъй като ви гледам, че седите пред мен и разказвате, предполагам, че изходът не е бил добър за нападателите.

— Двама от разбойниците бяха убити, а и останалите доста си изпатиха.

— Не съм чул нито дума за това.

— Като кмет вие явно не сте много в течение на нещата.

Ейвъри тъкмо се канеше да избухне, когато срещна студения, пронизващ поглед и почувства как смелостта му се изпарява.

— Шерифът има задължението да ми докладва за всичко, което става в околността.

— В такъв случай може би щеше да е по-добре, ако бях потърсил шерифа. — Гласът на лорд Сакстън прозвуча студено и делово. — Но

все пак си помислих, че може би ще се зарадвате да узнаете, че Ирайн е в безопасност.

— Ах... много добре, но аз знам, че тя винаги чудесно се е грижила за себе си. Никога не съм се безпокоил за нея. Тя е силна... и енергична.

Облечената в кожа ръка се сви и стисна още по-здраво дръжката на бастуна. Измина известно време, докато лорд Сакстън отговори.

— Малко са бащите, които имат такова голямо доверие в своите дъщери. — Прозвуча кратък, ехиден смях. — Но това би могло лесно да се изтълкува като липса на грижи.

— Какво? — Ейвъри беше напълно слиян.

— Е, добре. — Лорд Сакстън се надигна. — Ще си тръгвам вече. Имам още неща за уреждане в Йорк.

— Е... милорд... — започна Ейвъри, кашляйки силно. — Питам се вие като съпруг на моята дъщеря и изобщо... дали не бихте могли да отделите някой и друг фунт за нейното семейство. В последно време късметът ни, на сина ми и моят, нещо не беше много добър, та хич не успяваме да свъртим някоя пара, която да наречем своя. Освен туй трябваше да продадем и стария Сократ... пък и вие впрочем нали казахте... че сте щели да платите и повече...

— Вашата дъщеря има на разположение достатъчно джобни пари. — Тонът на Негова Светлост беше доста остър. — Ако тя желае да ви подпомогне, може да го направи. От мен няма да получите нищо без нейно съгласие.

— Вие позволявате на една жена да се разполага с парите ви? — избухна изненадано Ейвъри.

— Нейното семейство си е нейна работа — отговори грубо лорд Сакстън.

— Откакто я продадох, тя ми е много обидена.

— Това, господин кмете, си е ваш проблем, не мой.

По-малко от час след като лорд Сакстън беше отпътувал с каретата си на изток към Йорк, по южния път откъм Уиркинтън пристигна, уморен и напълно изтощен от пътуването, Кристофър Сатън. Той отведе своя изнемощял кон в обора зад странноприемницата и заповяда на момчето да се погрижи много

старателно за животното. За награда му подхвърли монета от два пенса.

Кристофър тъкмо беше излязъл от обора, когато някой го дръпна за ръкава и привлече вниманието му. Той погледна встрани и видя беззъбия Бен, който го гледаше с широка усмивка на зачервеното си лице.

— Не съм ви виждал повече от седмица, господине — измърмори старият морски вълк. — Дъртият Бен вече си беше помислил, че сте пукнали. Много ли работа имахте?

— Трябваше да нагледам кораба си в Уиркинтън. — Кристофър не се спря, нито пък забави крачка. — Само добрите умират рано, Бен. Ние с теб още много пъти ще видим изгрева на слънцето.

Те продължиха да вървят по късия коридор, който отвеждаше в кръчмата, и се настаниха на маса до прозореца. Очите на Моли светнаха, щом разпозна новия гост. Тя свлече блузката от раменете си и я плъзна надолу към гърдите, а когато Кристофър поръча две кани бира, тя му хвърли кокетна усмивка. След няколко секунди се върна обратно и остави питиетата на масата.

— Вече си мислех, че сте напуснали завинаги стария Маубъри, господине — каза тя с глезен, сладникав глас и хвана с две ръце ръба на масата. После се наведе напред и му позволи лично да се запознае с напращелите й гърди. — Щях да бъда много натъжена, ако не бяхте се върнали.

Кристофър погледна нагоре към огромното деколте, което откриваше едрите зърна на гърдите й. Той се облегна на стола и хвърли няколко монети на масата.

— Само за бирата, Моли. Това е всичко.

Тя се изправи ядосано и се отдалечи. Нямаше представа с какви фусты се забавлява той, но беше ясно, че която и да е дамата му, тя подронваше неговия мъжки авторитет. Иначе как да си обясни човек, че един толкова красив мъж, и то в разцвета на силите си, може да отхвърли толкова великодушно и недвусмислено предложение.

Езикът на Бен се плъзна по устните, когато вдигна чашата с бира.

— Господине, вие се отнасяте с мене като родна майчица. Бог да ви благослови. — Той отпи една голяма глътка и остави обратно чашата. С въздишка на наслада избърса устата си с опакото на ръкава.

— Та така значи! Нямахте ви тук и пропуснахте всичко, което се случи при нас.

— Струва ми се нещо? — Кристофър сръбна с наслада от бирата, наблюдавайки придружителя си със спокойно очакване.

— Да, господине! — Бен се радваше за възможността да докладва всичко на своя благодетел. — След като лорд Сакстън се ожени за дъщерята на кмета, станаха сума неща. Вчера една банда разбойници ги нападна.

Кристофър смръщи вежди и попита:

— Има ли някой ранен?

— О, госпожата естествено била заедно с него, това е ясно. — Бен се изкиска и навеждайки се към Кристофър, продължи: — Но вие не се притеснявайте за нея, тя само се е поизплашила от крадците. Негова Светлост лордът пратил няколко от тях на небето, а останалите си плюли на петите и побягнали. — Гласът на Бен се сниши и той дрезгаво зашепна. — Туй означава, че никой не може да му избяга.

Кристофър все още обмисляше последните новини, когато мислите му бяха прекъснати от тропот на копита. Бен стана, погледна през предния прозорец и бързо се върна обратно.

— Аз ще... ех... ще се видим по-късно, сър.

Той гаврътна припряно остатъка от бирата и се скри в мрака на задното помещение. Примъкна един стол до стената и едва седнал, веднага се престори на заспал.

Малко след това вратата се отвори и Тими Сиърс се втурна с трополене в крчмата. Непосредствено след него влезе Хагарт, който доволно огледа помещението и без малко не се строполи, когато видя Кристофър, седнал на масата до прозореца. Той хвана Тими за ръкава и започна да жестикулира с ръце, тъй като явно изпитваше затруднение да намери подходящите думи. Приятелят му се обърна да разбере коя е причината за неговата възбуда и рижите му вежди веднага хвъркнаха нагоре.

— Ранен съм — обясни Тими и бързо разтвори палтото си, за да покаже, че едната му ръка е омотана в превръзка и виси на врата.

— Виждам — отвърна спокойно Кристофър и продължи да оглежда мъжа срещу себе си. Вълненото палто на Тими, възкърсо на дължина и в ръкавите, се беше опънало върху широките му рамене. Дрехите му бяха измачкани, като че ли ги беше облякъл влажни след

пране, а обувките му изглеждаха мокри и върховете им се бяха извили нагоре.

Моли, изпълнена с любопитство, си проправи път към него.

— Как си, Тими, съкровище мое? Изглеждаш така, сякаш те е прегазило цяло стадо свине.

— То... почти, Моли. — Той я прегърна със здравата си ръка и промърмори полугласно: — Тези проклети идиоти... — След това се изкашля гръмко и каза така, че всички да чуят: — Не! Моята пощуряла стара кранта се подхлъзна на едно заледено място и ме стовари на земята.

Хвърляйки нервен поглед към онзи янки, Хагарт се примъкна до бара и промърмори:

— Бих искал да видя как е станало.

Тими се вторачи в придружителя си, но веднага след това забрави за него и вдигна превързаната си ръка.

— Не е счупена, а само навехната. Да, ама конят ми стъпи върху нея и трябваше да му тегля куршума.

— Само заради това? — Моли невинно погледна към него.

— Искам да кажа, че той си счупи крака и аз трябваше да го застрелям от милост.

— А как дойде, щом си убил коня?

— Взех си друг — изпъчи се Тими. — По-добър от старата кранта.

— Ха, ловя се на бас, че си го откраднал! — засмя се Моли. — От кого го задигна този път?

Лицето на Тими се помрачи и той погледна свирепо към нея.

— Ако си мислиш, че съм тръгнал да крада... Я виж тук! — Той бръкна с два пръста в джоба на жилетката си. — Донесъл съм ти нещо.

Той вдигна високо чифт златни обици и ги размаха пред очите ѝ, които изведнъж станаха още по-големи и придобиха нежен блясък. Моли внезапно изгуби всякакво желание да се шегува с него, дори и Кристофър Сатън за момент изчезна от мислите ѝ.

— О, Тими, ти си толкова добър към мен! Винаги ми носиш подаръци и ми оказваш внимание. — Тя взе от ръката му едната облица и я сложи до ухото си. — Искаш ли да се качиш горе с мен? — Тя кимна с глава към стълбата. — И... тъъ... да видиш как ми стоят?

— Не знам — отвърна Тими равнодушно. — Къде искаш да ги носиш тези неща?

— Защо? В моята стая, разбира се. — Моли го изгледа учудено и сбърчи чело. След това го потупа леко по нараненото рамо и той издаде болезнен вик. — Ах, Тими! Ти винаги ми доставяш удоволствие! А сега ела!

Моли вдигна полите си и припна по стъпалата. Тими не се нуждаеше от друга покана, за да я последва.

Нощта беше тъмна и Тими Сиърс не можеше да намери покой. Животът му в последно време не беше особено щастлив. Биеха го и го раняваха — кога по-рано беше търпял такова нещо? Бяха го унижили пред приятелите му. И като че ли всичко това не беше достатъчно, ами и жена му започна да му създава неприятности. Някой от тайфата, може би този безмозъчен Хагарт, й беше казал, че Тими е участвал в търга. А жена му с пресметливия си ум беше решила, че той явно има много пари. И какво беше последвало? Един дълъг списък с почти хиляда неща, от които имаха нужда: нови керемиди за покрива, нови прибори за храна, нови столове, които да заменят добрата стара пейка, която толкова години им беше служила, един топ плат, конци за шиене, игли, нов казан за огнището, тъй като старият беше опасно изтънял на дъното... и така нататък, и така нататък...

Тими седна на леглото и прекара пръсти през сплъстената си коса. Какво си мислеше тази жена, кой беше той, че да й осигури такъв луксозен живот... като някой си... Кристофър Сатън! Името се надигна в съзнанието му като вълна и го разгневи до дъното на душата му.

— Само интригантства и създава недоволство сред хората от Маубъри — измърмори той. — Да напада младежите, да обвинява самия кмет в измама и най-накрая да му измъкне под носа парите от продажбата на момичето! А на Ейвъри не му остана нищо друго, освен да се напие хубавичко!

Сиърс се усмихна под мустак и изпълнен със завист, просъска през зъби:

— Как успя да направи всичко това този янки? Откакто пристигна тук, стана толкова важен, като че ли е лорд Талбот или пък

оня надменен Сакстън...

Тими издаде напред брада и сбърчи чело, което показваше, че е налегнат от много важни мисли: „Не, това беше съвсем друга история“. Той потърка ръката си, когато отново се появи болезненият спомен за падането в леденостудената вода. Почти беше успял с един замах да ликвидира всички слухове за съществуването на духа на онзи човек, а ето че планът му се провали. Сега търсеше отмъщение.

— Така или иначе той ще ми плати!

Тими стана внимателно от леглото, за да не събуди жена си. В последно време тя се беше показала като любяща съпруга и тази прекалена любвеобилност му беше вече омръзнала. А освен това наскоро ѝ беше паднал още един зъб и той не можеше да свикне с усмивката ѝ.

Стомахът му се обаждаше шумно, когато мазното зеле от вечерята бълбукаше в него. Той предпазливо отвори задната врата и се запъти към тоалетната, като внимаваше къде стъпва. Кучетата му имаха навика да разхвърлят отпадъци из цялата къща и Тими не искаше да настъпи нещо гадно.

Клозетът не беше на голямо разстояние от къщата, за да се стига бързо до него, но все пак беше достатъчно отдалечен, за да не мирише. Той намери безпрепятствено пътя и отвори скърцащата врата. Настани се удобно вътре и потъна в замечтано, полубудно съзерцание. Обаче нещо се раздвижи отвън и той наостри уши. Като че ли някакъв кон тропаше нетърпеливо с копита. Тими стана, наведе се напред, отвори вратата и се заозърта на всички страни.

Отначало нощта беше непрогледно тъмна. След това се появи лек ветреца и между плуващите облаци се прокрадна лъч лунна светлина, който освети двора. Сиърс едва си пое дъх и без малко не изкрещя от страх: в сребристите отблясъци на луната се виждаше един огромен черен кон, от чиито очи като че ли хвърчаха бели пламъци. Върху гърба си той носеше някакво създание с огромни, прилични на сенки криле, излизащи от раменете му, което сякаш искаше да се откъсне от коня и да полети във въздуха.

Дрезгав вик се изтръгна от гърлото на Тими и той се скри обратно в клозета. Кракът му докосна седалката и без да се бави, събрал сили като за трима мъже, той врхлетя срещу тънките дъски, от

които се състоеше задната стена на тоалетната. Щом докосна земята, той панически се затича към един гъст трънак.

Зад гърба му прозвуча гръмогласен страховит кикот и той хукна с удвоени сили. Не се спря дори когато се вмъкна в храсталака, и не забеляза, че тръните бяха изпокъсали дрехите му и го бяха издрали целия.

По-късно той тържествено се закле, че е чул непосредствено зад себе си тропота от копитата на призрачния ездач. Жена му се засмя и потвърди с кимване на глава, че се е прибрал у дома в четири часа сутринта. Приятелите му от кръчмата „При глигана“, които познаваха склонността му да преувеличава, прикриваха смеха си в чашите, след което със сериозни лица на всеослушание заявяваха, че смелостта му била учудваща, като се има предвид появилото се насреща му крилато чудовище.

Лорд Сакстън отсъстваше вече четири дни и макар че Ирайн беше изцяло заета с новите си задължения като господарка на замъка, постепенно почувства, че започва да ѝ доскучава зад каменните стени. Тя се сети, че мъжът ѝ беше наредил да отделят за нея един кон. Като си спомни това, веднага облече костюма си за езда и слезе долу, за да даде нареждания на Кийтс.

Откакто беше пристигнала в Сакстън Хол, тя още не беше ходила в обора, макар че идеята за бягство ѝ беше минавала през главата. Питаше се обаче докъде би могла да стигне с някой от конете на мъжа си. Страхът, който я обземаше при мисълта за последствията и за невъобразимия му гняв, я караше да се прости с тази често спохождаща я мечта. Единственото място, където се надяваше, че ще намери сигурност, беше при Кристофър Сатън, но гордостта ѝ не би позволила той да се наслаждава на такава победа. Ако наистина изпитваше нещо към нея, най-малкото щеше да се противопостави по някакъв начин на срамния търг. Вместо това той с най-голямо удоволствие си прибра парите от дълга и не се възпротиви срещу факта, че я продадоха на друг мъж. При последната им среща той не беше оставил у нея впечатлението, че държи тя да бъде свободна. Ако сега отидеше в дома му, готова да му даде всичко, това щеше да го направи само още по-високомерен. Ирайн ни най-малко не се

съмняваше, че връзката с него би била за нея вълнуващо и лудо приключение, но също така беше сигурна, че за него това ще е само поредният мимолетен роман. Веднага щом се появи друга жена, която да му хареса повече, той щеше да сложи край на всичко. По-добре беше да си спести това унижение и да не се влюбва безнадеждно в него.

Когато влезе в обора, Ирайн видя едно около петнадесетгодишно момче, на ръст колкото нея, да чисти вътре. То се изправи, щом чу, че вратата изскърца. Ококори очи и мигом дотича, свали си шапката и застана пред нея. После наведе няколко пъти главата си надолу, правейки по всяка вероятност нескопосан опит за поклон. Любезната гримаса върху лицето му я накара да се засмее.

— Ти ли си Кийтс? — попита тя.

— Тъй вярно, мадам — отговори момчето и отново се поклони.

— Мисля, че досега не сме се виждали. Аз съм...

— О, знам коя сте, мадам. Вече ви видях да влизате и да излизате... и с ваше позволение, мадам, трябва да съм сляп, че да не забележа една толкова красива дама.

Ирайн се засмя.

— А, така значи. Благодаря ти, Кийтс.

Лицето му стана още по-червено и опиянен от собствената си смелост, той посочи към една кобила с бели юзди, заемаща близкия бокс.

— Господарят каза, че може би ще яздите Моргана. Искате ли да я оседлая за вас, мадам?

— Ще бъде чудесно.

Ако можеше, устата му би се разтегнала в още по-широка усмивка. Той нахлупи шапката на главата си и се залови с удоволствие за работа. След това вдигна дъсчената преграда и изведе кобилата навън, за да може Ирайн да я огледа. Изглежда, животното имаше спокоен и благ характер и доверчиво потърка ноздри в ръката на момчето. И все пак беше от такава класа, че горкият Сократ изобщо не би могъл да се сравнява с нея. Кобилата беше почти черна, с мека копринена козина, дълга грива и пищна опашка.

Ирайн я потупа по тъмния врат.

— Прекрасна е.

— Да, наистина, мадам. Тя е ваша. Така каза господарят.

Ирайн беше поразена. Никога преди това не беше притежавала кон и дори в мечтите си не смееше да се надява, че някога ще може да има собствено животно, и то с красотата на Моргана. Подаръкът ѝ достави огромна радост и я накара още по-силно да осъзнае щедростта на мъжа си. Макар че тя още не беше удовлетворила неговите желания съгласно брачния обет, потокът от подаръци не секваше. Колкото и страшни да бяха белезите му, той все пак изглеждаше някак по-добре от Смадли Гудфийлд и всичките останали кандидати.

— Бихте ли желали и аз да дойда с вас, мадам? — попита Кийтс, когато кобилата беше напълно готова.

— Не, не е необходимо. Няма да се бавя много, а и нямам намерение да се отдалечавам от замъка.

Кийтс преплете пръстите на двете си ръце и направи нещо като стъпало, върху което тя да постави малкото си краче, за да възседне кобилата. С каква лекота само господарката се метна на седлото! Сякаш беше перце, докоснало съвсем леко ръцете му. Докато се отдалечаваше, той стоеше до вратата на обора и гледаше след нея, за да се убеди, че може да се справи с животното. След това, подсвирквайки с уста някаква бодра мелодия, се залови отново за работа. Току-що се беше уверил, че господарят си беше избрал жена със същата сигурна и точна ръка, с която избираше най-добрите коне. Беше дяволски приятно човек да гледа как тази дама язди своята кобила.

Ирайн се помъчи да заобиколи покрай черните развалини на източното крило, когато препускаше около къщата. Те ѝ напомняха за неподвижната маска на мъжа ѝ и за нейната неспособност да изпълни съпружеските си задължения. Студеният въздух хапеше лицето ѝ, когато прекосяваше мочурищата, и все пак тя се усещаше свободна, изпълнена с жизненост и вдишваше с пълни гърди студената свежест. Кобилата беше бърза и много бодра и с готовност се подчиняваше на всяко нейно движение. Ирайн имаше чувството, че двете са едно цяло, и напрежението от изминалите седмици, през които живееше като окована във вериги, изчезна.

След почти час волно препускане тя отново стигна до една долчинка откъм източната фасада на къщата, обградена от три страни с

гористи планински склонове. Беше пуснала кобилата да тича в лек тръс, когато далечен лай на кучета привлече вниманието ѝ. Сърцето ѝ заби двойно по-бързо, като си спомни ръмжащите кучешки муцуни с остри зъби. Врълетяха я лоши предчувствия, макар че зад склона се виждаха стените на замъка. Но тя беше твърде далече, за да очаква помощ оттам, ако се наложи.

Трябваше да се бори с обзелата я паника, докато обръщаше кобилата и я насочваше по обратния път през дола. Страхът ѝ понамаля, когато приближи горичката. След няколко минути щеше да си бъде вкъщи на сигурно място. Започна да се успокоява, без да подозира нищо за очите, които я наблюдаваха от храсталака.

Тими Сиърс се усмихна под мустак и потърка навехнатата си ръка. Отмъщението към така наречения лорд Сакстън щеше да му се услади много, ако успееше да се позабавлява с тая женска. А щом си помислеше колко я желае и онзи янки, струваше му се, че отмъщението му ще бъде двойно по-сладко.

Тими пришпори коня си така, че той се понесе с бясна скорост през гората, разхвърляйки около себе си клони, и застана на пътя на Ирайн, която изпищя от изненада. Кобилата се подплаши и се опита нервно да заобиколи това неочаквано препятствие, а Ирайн едва успя да я овладее отново. Тими протегна дългата си ръка и улови юздите на коня ѝ. Но тя толкова се ядоса на нахалството му, че вдигна камшика и го шибна по китката.

— Долу ръцете от мене, селска дрипа такава! — Тя обърна кобилата, така че Тими да не може да достигне юздите, и му хвърли свиреп поглед през рамо. — Диваци и техните потомци нямат какво да търсят в това имение. Изчезвай!

Тими облиза раната на ръката си и отправи пронизващ поглед към нея.

— За една женска, разиграна на търг на пазара, сте станала твърде високомерна!

— Както и да са се стекли обстоятелствата в моя живот, Тимъти Сиърс — отвърна тя остро, — в никакъв случай не мога да го сравня с твоя. Ти си свикнал безогледно да се нахвърляш срещу хората и твърде често си позволяваш да нахълтваш без разрешение в имението на мъжа ми.

— А сега върху неговата земя ще си направя удоволствието с една изтънчена лейди.

Ирайн имаше чувството, че игли се забиват в гръбначния ѝ стълб, а в стомаха ѝ се е свила ледена топка. Беше слушала достатъчно истории за Тимъти Сиърс и знаеше, че е опасен разбойник. За да се отскубне от него, тя се опита да обърне кобилата, но Тимъти като че ли само това чакаше. Той пришпори коня си и се озова плътно до нея, преди тя да успее да избяга. Ирайн обаче още държеше камшика в ръка и го пусна в действие с дива ярост, шибайки натрапника през ръцете и лицето.

Вместо да побегне, Тими извъртя ръка и ѝ нанесе силен удар между раменете. Ирайн имаше чувството, че се задушава, но продължи да се бори да се закрепи на седлото, въпреки че едва удържаше кобилата. Тими се опитваше да я свали от коня, успя да я сграбчи за рамото, при което съдра ръкава на дрехата ѝ. Ирайн отново изплющя с камшика, този път повече от ярост, отколкото от страх. Бе решила да не се остави този селяндур да я повали. Удари го с дръжката по бузата, после издърпа ръката си и силно шибна коня му по задницата. Тими едва не падна от седлото и изпусна юздите. Почувствала се освободена от хватката му, Ирайн силно смушка с пети кобилата си, така че тя подскочи и хукна напред.

— Проклетата пачавра! — изръмжа Тими и препусна след нея. — Ще ми платиш за това!

Изведнъж във въздуха проехтя оглушителен изстрел. Ирайн уплашено се приведе над шията на коня, мислейки, че Тими стреля по нея. Тогава забеляза с крайчеца на окото, че някакъв друг кон изскочи от гората, и позна, че това е Бънди. Той пълнеше пушката си в движение.

— Само да ми дойдеш, проклет мръсник! — извика Бънди. — Само се приближи и ще те натъпча с олово.

Тими Сиърс видя как мъжът издърпа шомпола и сложи пръст върху спусъка, готов за стрелба. Без да губи време, той обърна коня, приведе се ниско над гърба му и като бесен го удари отстрани с шапката си, препускайки с всичка сила, за да избегне следващия изстрел. Нов гръм раздра тишината и Тими почувства облекчение, като чу секунда след това ехото му. Той злорадо се захили, когато зад гърба му се разнесе силно проклятие. Но знаеше, че мъжът ще зареди

пушката отново, ето защо реши да не губи време да му отвърща. Друг път ще има възможност да се позабавлява с тая женска и се закле, че тогава ще я накара жестоко да съжалява.

Ирайн обърна коня си така, че да наблюдава отдалечаването на Тими Сиърс. Последното, което видя от него, бяха разветите пешове на палтото му, след което той изчезна зад хълма.

Бънди спря коня си до нея и загрижено попита:

— Всичко наред ли е, мадам? Той нарани ли ви?

Тя трепереше от възбуда и само успя да поклати глава вместо отговор.

— Този Тими Сиърс е отвратителен тип — каза Бънди и тръгна нагоре по хълма, зад който току-що беше изчезнал рижият. Но само ядосано въздъхна и изпъшка от разочарование.

— Негова Светлост нямаше да го изпусне.

С все още треперещи устни, Ирайн не беше в състояние да зададе никакъв въпрос.

— Добре, че двамата с господаря се върнахме навреме, мадам.

— Лорд Сакстън се е върнал? — най-после успя да попита тя.

— И щом видя, че ви няма, ме изпрати да ви потърся. Никак няма да му хареса, като му разкажа какво се е случило. Никак!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Високо на небосклона светлата луна обкръжаваше със сребристо сияние черните облаци и хвърляше причудливи сенки долу върху хълмовете. От морето духаше силен бриз, който се носеше над сушата, свистеше в короните на дърветата и с леко бучене минаваше над тресавището. Тук-там все още се забелязваха малки къщурки, сгущени една до друга, чиито светлини постепенно изчезваха в тъмнината. Но въпреки шума на вятъра се долавяха някакво сънливо спокойствие и приятна сигурност. Никой не беше чул силния тропот от копитата на дивия черен жребец и не беше видял тайнствения му ездач, облечен в дълъг плащ с качулка, който пришпорваше жребеца напред в бесен, главоломен галоп. Със страхотна бързина животното се носеше заедно с вятъра по тясната пътека през долината. Копитата му святкаха като живак на бледата светлина, а козината му променяше блясъка си заедно с равномерно движение на мускулите му. Широко отворените му ноздри и пламтящите му очи напомняха чудовищен дракон, втурнал се по следите на плячката си, а мълчаливата фигура върху гърба му засилваше впечатлението, че двамата са се впуснали в някакъв лов, при който борбата ще бъде на живот и смърт. Развяващата се мантия на човека наподобяваше крила, но въпреки това конят и ездачът оставаха на земята и препускаха шеметно без забавяне и почивка.

Недалеч оттам в една малка колиба дебелата стопанка изпълзя от разхвърляното си легло, защото хъркането на мъжа ѝ не ѝ даваше да заспи. Тя хвърли няколко буци торф в огъня и се отдръпна назад, за да погледа издигащите се нависоко пламъци. Неочаквано обезпокоена, тя потръпна и се озърна наоколо. Почувства някаква студенина в пълния си стомах, неопределено предчувствие за нещо ужасяващо, което се задава. Тя затътри пантофите си по пръстения под и си наля чаша силна, тъмна бира. След това се върна при огнището, облегна едрото си тяло на грубо изработената маса и сръбна от питието, взирайки се в златистите пламъци.

Чашата ѝ беше още наполовина пълна, когато тя извърна глава, заслушана в някакъв далечен тропот. Гръмотевица ли беше това? Или може би вятърът?

Тя отново вдигна чашата към устата си, но спря и този път различи по-ясно шума. Той ставаше все по-силен, по-отсечен и по-равномерен... точно като тропот на конски копита.

Жената остави с трясък чашата на масата и забърза към прозореца, за да отвори капациите. Едва доловим хриптящ вик се изтръгна от гърлото ѝ, когато съзря черното видение, изскочило из сенките на дърветата. Широкият плащ на ездача се развяваше над гърба му и изглеждаше, сякаш конят и човекът ще врхлетят върху къщата. Тя обезумя от страх, долната ѝ челюст увисна и със зейнала уста видя как конят изведнъж спря точно пред вратата. Враният жребец се изправи на задните си крака и размаха блестящите си копита във въздуха, а заплашителното му цвилене прониза тишината на нощта.

Жената изкрещя и се люшна към прозореца, ръцете ѝ обхванаха шията, лицето ѝ застина като страховита маска. Черната качулка закриваше главата на конника, но тя беше сигурна, че е видяла захилен череп. Приличаше ѝ на ангела на смъртта, дошъл да я прибере.

— Тими! Той пак е тук! Тими! Събуди се! — хленчеше тя отчаяно. — О... добрият ми Тими! Нито за миг не съм се съмнявала в историята, която ми разказа!

Тими Сиърс с мъка се надигна от възглавницата и разтърка очи, докато най-сетне съзря жена си. Ужасът, изписан по лицето ѝ, го накара бързо да се разсъни. Започна да подскача в усилието си да напъха крака в бричовите и куцукайки, се приближи до прозореца, за да види какво я е изплашило толкова. Сърцето му едва не спря да бие, когато съзря причината на нейния ужас.

— Тими Сиърс! — Зловещият глас накара Тими да усети ледени тръпки по гърба си. — Излез напред и умри! Ти си убиец и адът те очаква!

— Това е онзи, когото видях! — извика Тими. — Но кой си ти?

— Смъртта! — изкряска жена му ужасено. — Той иска да ни прибере!

— Залости капациите на прозореца! Няма да го пуснем да влезе!

— Тими Сиърс! — гръмко прозвуча гласът. — Излез навън и умри!

— Няма да изляза! — изкрещя Тими и затвори капаците.

Зловещ смях процепи в нощта.

— Тогава стой и изгори. Стой вътре и стани на въглен, дяволе!

— Искан да подпали къщата! — Гласът на Тими стана неузнаваем.

— Той иска теб! Не мен! — хленчеше жена му. Тя отвори вратата и преди още мъжът ѝ да успее да я спре, беше изхвъркнала от къщата. Бягайки по пътя, тя се обърна и извика: — Няма да се оставя да изгоря заради един убиец!

Тими грабна брадвата и се втурна към вратата. Да изгори жив му се виждаше много по-ужасно от един бърз, смъртоносен удар. Беше видял веднъж човек да гори, обхванат от пламъци, и макар че тогава се забавляваше от гледката, сега би направил чудо, за да избегне подобна участ. А и така смъртта първо трябваше да го хване, пък колкото до самия бой, той винаги се бе справял добре.

— Внимавай, кучи сине! — изръмжа той. — Аз не съм толкова лесна плячка.

Заплашителен смях прокълхна в долината:

— Тими Сиърс! Аз съм дошъл, за да си отмъстя и да изпълня смъртното ти наказание. Не един отнет живот тежи на съвестта ти и ще бъде по-справедливо, ако и твоята смърт е по-бавна.

Мечът изхвъркна със свистене от ножницата, след което студената стомана заблестя на лунната светлина, а смъртта тъй леко се плъзна от коня, сякаш това бе игра на сенки в тъмната гора.

— Какво искаш? — изръмжа Тими. — Нищо не съм ти направил!

— На мене не, но на другите, Тими. Ти убиваше и ограбваше най-добрите хора и сега ще си платиш всички сметки.

— Кой си ти? Кой си ти?

— Спомняш ли си как подпали господарската къща, Тими? Спомняш ли си мъжа, когото гледаше как гори?

— Невъзможно е да сте този мъж! — Ужасен и невярващ, Тими разтърси глава. — Той е мъртъв! Мъртъв е! Повярвайте ми! Аз лично го видях как умира! Той изгоря! Той крещеше, когато падна в пламъците! А има и други, които видяха това!

— И кои са тези хора, Тими, които могат да потвърдят, че са ме видели? Не стоя ли аз сега пред тебе и не ти ли казвам, че ти извърши

пъкленото дело?

— Само дух би могъл да се спаси от пламъците!

— Сега ти го виждаш, Тими! Твърде късно е!

— Милостиви боже, вие сте неговият дух! Дори и гласът ви звучи като неговия.

— Аз дойдох, Тими, да те взема при мен в ада!

— Не е честно, ако ще бъда само аз! Мога да ви назова още дузина, че и повече, които бяха с мен!

— Много добре, точно това искам да чуя сега от теб, преди да наточа мечата си в твоята брадва.

Тими се наведе, хлипайки, докато мечът, който той нито можеше да пресрещне, нито да спре с тежката си брадва, свистеше около него и от време на време го докосваше.

— Е, разказвай, Тими, докато не е станало твърде късно. Не разполагаш с много време на тази земя.

Смъртта вече го заобикаляше и на него му се струваше, че го обгръща с черния си плащ и че нощта е изпълнена с нейния ехиден смях. Въпреки студения нощен въздух Тими сякаш усещаше горещите пламъци, които щяха да го пекат в ада. Той падна на колене, захленчи и взе да моли за живота си. После бързо зараказва всичко, за което си спомняше и за което досега не беше имал смелост да си признае.

Нежно ухание на рози изпълни стаята, когато парата, вдигаща се от горещата парфюмирана баня, се разнесе във въздуха. Водата беше топла и действа добре на схванатите мускули на Ирайн. Тя се протегна във ваната и облегна глава на ръба, изцеждайки водата от гъбата върху раменете си, които Тими Сиърс беше наранил грубо.

Мислите ѝ се върнаха към мига, в който тя влезе вкъщи и завари съпруга си в тревожно очакване пред камината. Когато я чу да се приближава, той се обърна и произнесе името ѝ. Думите обаче се спряха в гърлото му, когато съзря разкъсания ѝ костюм за езда. Бънди вървеше на две крачки след нея и отговаряше на въпросите, докато Ирайн наблюдаваше как облечените в кожа ръце на лорда се свиваха в здрави юмруци. Преди да се обърне към нея, той процеди груба ругатня по адрес на Тими Сиърс и се закле да си разчисти сметките с него. Ирайн беше готова да чуе всички възможни упреци за

непредпазливостта си. За най-голяма изненада обаче нищо подобно не последва. Вместо това лорд Сакстън показва истинска загриженост и я накара да седне, наливайки ѝ глътка бренди. Когато тя отпи от сгряващото питие, той застана до нея и започна тихо да ѝ говори разни незначителни неща, докато тя постепенно се отпусна от напрежението. По-късно той се отби отново в стаята ѝ, но само за да ѝ пожелае лека нощ и да обещае, че ще дойде да я види на другия ден.

Сега, излегната във ваната, Ирайн чу с известно смущение, че вратата се отвори, но после разпозна бързите крачки на Теси. Тя се успокои, благодарна, че все още не е дошъл часът за неговото посещение. Стъпките почти не се долавяха, защото момичето вървеше по килима, чу се обаче скърцането на двукрилата врата. Теси донесе няколко чисти, ухаещи ленени кърпи и ги остави до ваната. После извади от шкафа леко парфюмирано тоалетно масло.

Ирайн се подчини на акуратността на Теси и излезе от ваната. Момичето веднага дойде и се залови да подсушава тялото ѝ, като го изтриваше внимателно с фините ленени кърпи. След това Теси втри в кожата ѝ уханно масло и започна да масажира гърба ѝ с леката си ръка, а Ирайн повдигна разпуснатите си къдрици, за да ги предпази от маслото. Бялото ѝ тяло, порозовяло от банята, блестеше в нежната светлина на утринното слънце, а съвършенството на стройните ѝ крака и на пълните ѝ, зрели гърди се разкриваше пред очите на този, който я наблюдаваше.

Внезапно Теси се сепна и когато Ирайн се обърна, за да узнае причината за нейната уплаха, забеляза тъмния силует на мъжа си, изпълващ отвора между кадифените завеси. Неговото неочаквано появяване винаги я смущаваше и сега сърцето ѝ отново заби по-силно.

— Добро утро, любов моя. — Приливът на ведро настроение в дрезгавия му шепот не можеше да остане незабелязан.

Ирайн отговори с едва доловимо кимване, търсейки крадешком нещо, с което да се покрие. Използваните кърпи лежаха скупчени на пода до краката му, а роклята ѝ бе останала на стола пред тоалетната масичка и тя не можеше да я достигне.

Лорд Сакстън пристъпи непринудено напред, отиде точно до този стол и при сядането затисна част от роклята. Ирайн използва случая, за да си я вземе, и се помъчи да се държи естествено, докато Теси напрегнато се опитваше да продължи работата си. Нарастващо

безпокойство обхвана камериерката, когато безизразната маска се обърна право към нея. Потискащият външен вид на господаря беше в пълен контраст със съвършената голота на господарката ѝ. Младото момиче не можеше да издържа повече на напрежението, смотолеви едно объркано извинение и изскочи от стаята.

Когато вратата се затвори след нея, зад маската прозвуча тих смях. След това смразяващият поглед се насочи към Ирайн, чието чувство за свян се надигна срещу остро жило на неговото натрапчиво внимание. Все по-засилваща се руменина плъзна към нежнорозовите ѝ гърди. Опитът ѝ да се прикрие с ръце беше съпроводен с изблик на гръмогласен смях.

— Знаете ли, любов моя, че докато се изчервявахте, аз наблюдавах лицето ви.

Без да знае какво точно да прави с ръцете си, Ирайн го погледна и се опита да преодолее смущението си. Беше невъзможно да се проникне под маската, но тя усещаше, че погледът му я изгаря чак до дъното на душата ѝ.

— Не мога да устоя на онова, което се опитвате да прикриете. — Леката закачливост правеше гласът му да звучи не чак толкова сурово. — Повярвайте ми, мадам, че ако ми дадете дори и най-незначителен знак с пръстчето си, аз с неутолим копнеж ще ви занеса в леглото и ще изпълня съпружеските си задължения.

— Милорд, вие... вие се шегувате с мен — промълви тя и притисна ръцете си една към друга, за да не би той случайно да изтълкува някое нейно движение като покана.

— Дайте ми шанс! — Той леко се надигна от стола. — Едно просто „да“ би било достатъчно. — Той изчака известно време, докато Ирайн, забравила за голотата си, протегна напред двете си ръце, сякаш искаше да го отблъсне.

— Милорд, аз... — Думите на отказ се спряха в гърлото ѝ.

— Мислех си... — Той отмести роклята настрана, седна отново на стола и ѝ я подхвърли.

Тя сграбчи здраво дрехата и погледна към него с благодарност и облекчение.

— Господарю — нежно прошепна тя, опитвайки се да потисне чувството си за вина. — Разчитам изцяло на вашето търпение и разбиране.

— Мадам, мислили ли сте някога, че човек трябва от време на време да преодолява страховете си?

Тя кимна колебливо.

— Знам, милорд, но...

С едно движение на ръката той отхвърли забележката ѝ.

— Знаете! За вас дори е трудно да си представите този миг. — Той подпря лакът на коляното си и се наведе напред. Ирайн срещна твърдия блясък, идващ от дупките за очите му. — Но сигурна ли сте, че все някога ще се решите на това, мадам?

— Аз... аз ще...

— В случай че имавте избор — прекъсна я той, — можете ли да ми посочите името на някой мъж, за когото бихте искали да се омъжите? Ако съществува такъв мъж, аз бих отишъл при него...

— Няма такъв, милорд — измънка тя и се опита да отхвърли от съзнанието си образа на Кристофър Сатън. Беше сигурна, че не е влюбена в него, а може би изпитва само временно увлечение и в най-скоро време ще забрави, че той изобщо съществува. Най-малкото, надяваше се, че ще бъде така.

— Добре, мадам. — Той стана и добави: — Всъщност дойдох тук, за да обсъдим с вас нещо друго. Имам да уреждам в Лондон делови въпроси с барон Лейчестър и съм подготвил всичко, за да дойдете и вие.

— Барон Лейчестър?

— Един стар познат на семейството, любов моя. Сигурен съм, че ще ви достави удоволствие да се запознаете с него и с очарователната му съпруга. Смятам да им погостуваме няколко дни. Пригответе се за кратко пътуване — една-две официални рокли няма да ви бъдат излишни.

— А имате ли някакви предпочитания за днешния ми тоалет, милорд?

— Убедих се, мадам, че вие притежавате възхитителен усет да избирате винаги най-подходящото за случая. Ето защо е по-добре да предоставя избора на вас, тъй като моите предложения биха могли да се окажат не толкова добри.

Нейните тънки, изящно оформени вежди се извиха нагоре, сякаш задаваха неизречен въпрос.

— Вие сте прекрасна — поясни той. — Но се опасявам, че бихте привлекли върху себе си много повече внимание, отколкото би ми било приятно.

Ирайн отвърна очи, без да знае какво да отговори. Всяка промяна в разговора им ясно показваше, че той я желае и очаква нетърпеливо да влезе в ролята си на съпруг.

— Облечете се, мадам. — Той тръгна към двукрилата врата и допълни: — За да не се отклонявам от доброто си възпитание, навярно ще е по-добре да ви изчакам долу.

Приготовленията за пътуването се сториха на Ирайн не толкова вълнуващи, колкото уморителни и безсмислени. Ако съпругът ѝ вземеше решение да я замени с друга жена, това би ѝ донесло голямо облекчение. Тя съвсем не държеше да се представи в най-добрата светлина. Теси обаче не мислеше така и полагаше огромни усилия, за да не пропусне и най-малката подробност. Гарвановочерната буйна коса на Ирайн беше навита и къдриците закрепени на тила. Покритите с плисета жартиери трябваше да придържат дългите до коленете копринени чорапи. Върху ефирната ѝ долна риза беше нахлузен тесен корсет, а върху него — пътна рокля от тъмно, пауновосиньо кадифе. Долната половина на ръкавите и високо вдигнатата яка бяха богато извезани с коприна. Деколтетото също беше украсено с розова дантела, нагънатата на фини плисета и подобна на пяна, каквато имаше и върху цепнатите, набрани маншети. Тясна подплънка малко под талията придаваше на роклята обем и повдигаше по-дългите странични краища. Накрая камериерката сложи върху грижливо направената ѝ прическа една предизвикателна шапка с развяващо се перо. Тук обаче Ирайн запротестира, защото, въпреки че шапката беше подбрана с много вкус, нямаше намерение да се състезава с Клаудия Талбот.

— Но, мадам, сега вие сте жена на лорд Сакстън — напомни ѝ Аги. — Затова ваше задължение е да се обличате, както подобава. Сигурно няма да ви се понрави, ако хората зашушукат, че господарят не ви купува нищо, нали? А той похарчи цяло състояние за вашия гардероб. Вижте сама каква сте прекрасна в дрехите, които е купил за вас. Би било много жалко, ако не се наслаждавате на разкоша, който ви заобикаля. Я идете и се погледнете само! — Тя заведе Ирайн пред

голямото огледало и изчака, докато младата ѝ господарка се огледа добре. — Е? Като дъщерята на някоя краварка ли изглеждате, или като истинска лейди?

Ирайн трябваше да признае, че майсторството на Теси беше направило чудеса. Дори и най-претенциозният мърморко не би могъл да каже, че е зле облечена. До известна степен тя дори разбираше защо лорд Сакстън я намира красива. Имаше нежно изваяни черти на лицето, чиста и свежа кожа, дълга, привлекателна шия и гъста, блестяща коса. Независимо че беше слаба и малко по-висока от средния ръст, нямаше нужда от подплънки, които да запълват горната част на ризата ѝ или да подчертават хълбоците ѝ.

Въпреки това Ирайн се чудеше как ще реагира лордът на тоалета ѝ. Предстоеше дълго пътуване до Лондон, а тя не знаеше какви ще бъдат условията за нощуване по пътя и след пристигането им. Затова трябваше да бъде предпазлива и да не привлича вниманието му повече, отколкото бе необходимо.

Аги я щипна леко по бузите, за да им придаде малко цвят.

— Колко добре изглеждате, мадам! Всеки ще разбере защо сте спечелили благоразположението на господаря. Направо сте прекрасна! Изобщо няма да ви навреди, ако пуснете и една малка усмивчица.

Ирайн се усмихна уморено и вяло.

Икономката отвърна със строг поглед:

— Мадам, с ваше позволение, ама и една мида във вряла вода би се засмяла по-весело.

Теси прикри с ръка устата си, за да не се чуе хихикането ѝ, а бузите на Ирайн придобиха малко повече цвят. Скърцайки със зъби, тя направи още един опит да се усмихне, Аги обаче само въздъхна и се запъти към вратата.

— Ако това е най-доброто, на което сте способна, сигурно ще трябва да се примирим с него.

Ирайн се почувства леко обезпокоена. Тъй като основната задача на Аги, изглежда, беше да се грижи за потомството на рода Сакстън, Ирайн започна да разбира, че жената изобщо не се интересува от нейните чувства, а се старее да угоди единствено на лорда.

Малко по-късно тя получи още едно доказателство за намерението на икономката да сближи колкото е възможно повече господаря и господарката. Багажът на Ирайн беше натоварен на

каретата, спряла пред главния вход, а до нея стоеше лорд Сакстън и обсъждаше с Танър по кой път да минат. Когато Ирайн излезе от къщата, погледът на мъжа ѝ веднага се спря на нея и тъй като не отговори на въпроса на кочияша, стана ясно накъде е насочено цялото му внимание. Озадачи я обаче, че Теси не се качи в колата, а без да се колебае, се настани на капрата. Увивайки раменете си с дебел вълнен шал, камериерката седна удобно до Бънди.

Ирайн предположи, че мъжът ѝ е наредил Теси да отиде там, и затова отпрати към него въпросителен поглед.

Той обаче изтълкува израза ѝ погрешно и отвърна:

— Теси ще ви е необходима по време на гостуването ни у семейство Лейчестър. — Иронична усмивка се прокрадна под маската. — В противен случай ще трябва да приемете мен за камериерка.

Ирайн не искаше да му достави удоволствие, като се изчерви цялата, затова отговори припряно:

— Момичето със сигурност ще пътува по-удобно в колата при нас.

— О, не, мадам! — Теси поклати глава и върху кръглото ѝ лице се изписа притеснение, при което тя се загърна още по-плътнo с шала. — Аги ми обеща, че ще мога да седна до Танър.

Ирайн присви вежди. Подозренията ѝ към икономката отново се потвърдиха. Тя се зарече още при първия удобен случай да откаже Аги от сводническите ѝ кроежи. А Теси положително щеше да се съгласи да се премести в каретата, като поседи известно време, притисната между двама едри мъже.

Този път Ирайн имаше възможност да избере мястото си в каретата. След като я изчака да стори това, мъжът ѝ свали палтото си и седна до нея. Той се отпусна облекчено върху възглавницата, протегна настрана сакатия си крак и небрежно опря другия до нейното коляно. Тя го огледа крадешком — дълъг и мускулист, кракът му не се различаваше съществено от другия. Високите до коленете ботуши прикриваха всеки дефект, а макар че пешовете на жакета му бяха отметнати назад, хълбоците се губеха под дългата жилетка. Ирайн се опита да избегне всяко докосване и се отдръпна в ъгъла. Но при тръскането и клатенето на каретата все се плъзгаше към него. Той не правеше никакви усилия да се отмести и известно време Ирайн не можеше да си намери място.

— Смятам, че това е просто глупаво. — Плътният му, дрезгав глас наруши най-после мълчанието.

— Глупаво ли, милорд? — Той не беше счел за необходимо да я удостои с поглед и тя озадачено се взираше в неподвижния му профил.

— Тези непрекъснати опити да избегнете всякакво докосване са просто глупави.

Истината в неговите думи парализира езика ѝ. Тя беше негова съпруга и един ден щеше да бъде майка на неговите деца, колкото и неприятна да ѝ изглеждаше в момента тази мисъл. Да се противи на неизбежното, беше също толкова умно, колкото и да плува срещу буйно течение. Някой ден ще бъде принудена да се откаже от съпротивата и да се подчини на неговата сила и желание.

За краткото време на брака им Ирайн беше разбрала, че трябва да действа умно в общуването си с лорд Сакстън. Колкото и тромав да изглеждаше той, умът му беше остър и проникателен и четеше мислите ѝ като отворена книга. Ето защо тя се намираше в неизгодно положение, тъй като за нея той си оставаше неразгадан. Постепенно Ирайн осъзна, че ако иска да понесе този брак, без да полудее, ще трябва най-напред да опознае съпруга си като човек. Може би едва по-късно щеше да успее да го приеме и като мъж. Погледът ѝ оглеждаше внимателно фигурата му. Имаше още толкова много неща, които трябваше да научи за него, но за да получи тези знания, се налагаше да действа по-умно. Още повече че не можеше да чете мислите му и се налагаше да му задава въпроси. Колкото и да ѝ беше трудно, тя все пак се реши и подхвана темата, която я интересуваше най-много.

— Винаги съм се питала, милорд, как сте успели да се спасите от огъня. Щом като от източното крило са останали само обгорели камъни, значи пожарът не е бил никак малък. Никога не съм могла да си обясня как сте съумели да излезете от пламъците.

— Аз не съм дух, мадам — отвърна той открито.

— Никога не съм вярвала в духове, милорд — прошепна тя.

Настъпи дълго мълчание, преди той да попита:

— А страхувате ли се, че трябва да легнете в едно легло с някакво обезобразено чудовище?

Бузите на Ирайн пламнаха от смущение. Погледът ѝ се сведе към вкопчените ѝ една в друга ръце, облечени в тънки ръкавици, и тя отвърна с тих глас:

— Нямах намерение да предизвикам гнева ви, милорд.

Той сви непохватно рамене.

— Всички млади булки изпитват любопитство към съпрузите си. А вие имате много повече основания от всички останали.

— Аз не съм любопитна, защото... — започна тя несигурно, — защото бих се затруднила да отида с вас в леглото, а... — Изведнъж се сети колко превратно биха могли да се изтълкуват думите ѝ. Прехапа уплашено устни и зачака отговора му.

Той беше такъв, какъвто и очакваше. Лордът се хвана ревностно за думите ѝ.

— Ако е така, мадам, то бихте ли ме приели тази вечер в спалнята си? Нищо не би ме направило по-щастлив от това, да се проявя като истински съпруг. Мога да поръчам в странноприемницата една обща стая и през нощта ще се топлим взаимно.

— Аз... по-скоро не бих желала, милорд — отвърна тя с напрегнат, тих глас.

Маскираната му глава се сведе леко напред.

— Както искате, любов моя. Ще чакам, докато сметнете, че сте готова.

Макар че изпита огромно облекчение, Ирайн не посмя открито да си поеме дъх. Понякога човек придобива сигурност, ако игнорира някои неща. Затова се постара да не нарушава мълчанието, докато той не проговори.

Когато стигнаха до моста на Маубъри, Ирайн с интерес загледа насъбралите се хора. Те се бяха надвесили над единия парапет и се взираха в нещо долу във водата. Когато господарският впряг приближи, хората от селото се отдръпнаха встрани. Любопитна да разбере какво става, Ирайн се подаде навън. Тя търсеше познати лица сред тълпата, при което погледът ѝ се плъзна чак към другия бряг на реката, където няколко души се бяха скупчили около нещо. Очите ѝ се разшириха, когато видя онова, което бе привлякло всички тези хора. Един човек лежеше на брега с отметната назад глава, изопнати крака и неестествено извити ръце. Средната и горната част на тялото му бяха покрити с кръв. Очите му се взираха втренчено и празно в оловносивото небе. Под странната му гримаса Ирайн като че ли разпозна чудовищния крясък, който беше разкривил така устните му.

Тя се облегна отново на седалката и затвори очи пред ужасната гледка. Треперещата ѝ ръка се плъзна по устните и тя почувства, че ѝ прилошава. Лорд Сакстън забеляза пепелявото ѝ лице и се наведе напред, за да види причината за нейното неразположение. Когато разбра какво е станало, той почука с бастуна си по покрива на каретата.

— На вашите заповеди, милорд!

— Виж дали можеш да узнаеш какво точно се е случило и кой е онзи нещастник там? — заповяда лорд Сакстън.

— Веднага, милорд!

След като поговори с няколко души на брега, Бънди извика Бен, който бързаше насам.

— Тими Сиърс е. Някой го е нападнал и му е прерязал гръкляна. Най-послед са му светили маслото. Бедната му вдовица седи сега в гостилницата и се кълне, че е видяла Тими за последен път, когато е искал да излезе от къщи и да се бие с ангела на смъртта — някакъв ездач, изскочил от нощта, целият в черно.

— По дяволите!

Проклятието му бе едва чуто. Ирайн се обърна изненадана към съпруга си. Той беше стиснал дръжката на бастуна така силно, че пръстите му стърчаха като нокти на граблива птица под тънката кожа на ръкавиците. Тя си спомни какво ѝ беше казал за Тими Сиърс и се питаше това при реката не е ли резултат от разчистването на сметките. И все пак не можеше да реши, дали реакцията му изразява наистина смайване от смъртта на Тими, или беше просто някакъв трик, целящ да прикрие убийство.

— Кажим им да повикат шерифа — нареди лорд Сакстън на Бънди с дрезгав глас. — И намери някой да махне онази каруца от пътя.

— Веднага, милорд — отвърна прислужникът и затвори малката врата.

Лорд Сакстън кръстоса длани върху дръжката на бастуна и се облегна на седалката. Макар че безжизнената маска не позволяваше да се види лицето му, Ирайн почувства някакво напрежение у него. Ала събра кураж да му задава въпроси едва когато каруцата беше махната от пътя и тяхната карета отново потегли.

— Ядосан ли сте, че са убили Тими?

— Хм! — отвърна той с равнодушно сумтене.

Ирайн не знаеше дали отговорът му означава „да“ или „не“. Но тъй като съмненията не ѝ даваха мира, силно възбудена, тя се опита да поднови разговора:

— Говорихте ли с Тими... за това, което се случи вчера?

Лицето под маската се обърна към нея и тя почувства, че очите му я пробождат.

— Убийство и справедливост взаимно се изключват, мадам. Не съм го убил аз.

Отговорът беше кратък и еднозначен. Ирайн се облегна на седалката и не се осмели повече да пророни нито дума. Дори не му се извини. Беше го засегнала твърде силно.

Забулената като мумия глава се отвърна от нея и обвитото му с кожа лице се загледа през прозореца. На Ирайн не ѝ оставаше нищо друго, освен да наблюдава мълчаливо пейзажа наоколо.

Малко преди съвсем да притъмнее, колата спря пред една странноприемница. Сдържаността на Ирайн пролича, когато лорд Сакстън ѝ подаде ръка, за да слезе. Докато тя се колебаеше дали да я поеме, здравите му като желязо пръсти я хванаха. Дори и след като слезе от каретата, той не показва с нищо, че смята да я освободи от ръката си. Измина един дълъг миг, докато сведе поглед към нея. Неспособна да преодолее треперенето си, тя търсеше зад ужасната маска някакъв знак, който да разкрие плановете му. Но спускащата се тъмнина не ѝ позволи да види очите му. Той си пое дълбоко дъх, сякаш искаше да каже нещо, но след това го изпусна с тежка въздишка, поклащайки глава. Ръката му се отдръпна от нейната и направи движение, с което я подканваше да последва Бънди.

В гостилницата имаше само няколко души. Те млъкнаха, когато лорд Сакстън и жена му влязоха вътре. Гробна тишина цареше из помещението, само един крещящо облечен мъж, явно доста пийнал, удари с празната си чаша по масата и извика за още бира. Тъй като никой не се отзова, той стана от стола и с несигурни крачки тръгна към тезгяха. Тогава забеляза Ирайн, която тъкмо се изкачваше по стълбата. Пияният забрави накъде е тръгнал и похотливо я заоглежда от главата до петите. Блесналите му очи и усмивката издаваха неприкрити сладострастни намерения. Той ѝ отправи дълбок, непохватен поклон, който на него самия му изглеждаше грациозен и елегантен.

— Прекрасна госпожо... — издекламира той с рицарска галантност и се опита отново да се изправи. Краката обаче отказаха да му служат, той се заклати и се строполи на близкия стол. Миг по-късно вдигна мераклийски поглед, но вместо хубавата жена видя само гърба на лорд Сакстън с неговата развяваща се наметка. Пияният примигна смаяно, след това клепачите му започнаха да се повдигат все по-рядко и най-сетне замряха неподвижно над закръглените му бузи. Миг по-късно от устните му се разнесе тънко подсвиркване, придружено с мощно хъркане.

Вечерята беше сервирана в стаята на Ирайн, а лорд Сакстън ѝ прави компания, докато се появи Теси, за да приготви леглото ѝ за спане. Лордът ѝ пожела лека нощ и си тръгна.

Ехото от тежките му стъпки отекна из празния коридор, малко по-късно тя чу как отсрещната врата се отвори и затвори и после всичко утихна. Ирайн остана още дълго пред камината, като се взираше в пламъците. Опитваше се да убеди сама себе си, че страхът ѝ вероятно е неоснователен. Ако можеше само да събере сила и воля, за да се отдаде на съпруга си, така както той искаше! Може би ако успее да преодолее първото препятствие, страховете ѝ ще изчезнат от само себе си? Но в мислите ѝ отново изплува образът на Тими Сиърс и тя разбра, че страхът ѝ от лорд Сакстън все още е твърде силен.

Странноприемницата утихна, след като посетителите от кръчмата се разотидоха да спят. Когато Ирайн се готвеше да се мушне в меките пухени завивки, стори ѝ се, че чу леко драскане на вратата. Шумът обаче не се повтори и тя се отпусна в съня, който трябваше да я освободи от тревогите.

Беше късно през нощта, когато почукването по вратата се повтори. Чу се тъп удар, леко тътреща се походка и накрая тихо подраскване отвън. Замаяна от съня, Ирайн реши, че лорд Сакстън стои пред вратата. Идването му можеше да има само една причина: да сподели леглото с нея.

Цялото ѝ тяло се тресеше, когато се изправи. Готова да се примири със съдбата си, тя бързо нахлузи пенъоара. Ръцете ѝ трепереха, когато палеше свещта върху камината, а неспокойните пламъци на огъня бяха съзвучни с нервното ѝ напрежение. Не искаше повече да се поддава на страховете си и тръгна към врата. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване и когато прекосяваше стаята, ужасни

картини преминаваха през съзнанието ѝ и я караха да се колебае пред ужасното си решение.

Отвън се почука отново. Ирайн се спря и стисна зъби, за да събере всичката си смелост.

Едва беше превъртяла ключа в ключалката, когато някой грубо блъсна врата и Ирайн се люшна назад. Дъхът ѝ секна, като разбра заблудата си. Това съвсем не беше съпругът ѝ, а пияният мераклия от гостилницата. Облечен в бричове за езда, разгърден, така че се виждаше дебелилото му шкембе, той се облегна самодоволно на вратата и размаха пред себе си шише вино.

— Тук съм, мис! — Той разклати шишето, за да привлече вниманието ѝ върху себе си. — Донесъл съм ви нещичко за начало, преди да пристъпим към по-сериозни дела. — Хилейки се, пияният затвори вратата с крак и залитна в стаята към Ирайн.

Разбрала, че часът на истината все още не е настъпил, Ирайн бързо се окопити. Предпазливо се отдръпна назад и отвърна заплашително:

— Не съм сама тук. Мъжът ми е в отсрещната стая!

— Добре де, видях го вече този мухльо и си помислих, че може би се нуждаете от по-нежна компания за през нощта. — Контето се засмя и разпери ръце. — Ако с такъв загубеняк не мога да се справя, значи за нищо не ме бива.

— Ако не престанете с глупостите си — отвърна тя, — ще го извикам. Той е отличен стрелец...

— Ах, нима? Докато изпълзи от леглото, аз ще съм вече далече оттук. — Пияният остави шишето настрана и облеци похотлив поглед към нея. Той изпъчи гърди и извади ризата от панталоните си. — И трябва да знаете, че ако господин съпругът беше истински мъж, сега щеше да е при вас в леглото. Аз във всеки случай не бих оставил само през нощта едно такова хубаво момиче.

— Ще започна да крещя, ако не изчезнете веднага! — извика тя, побесняла от яд.

— Ела тук, съкровище! — Предупреждението ѝ ни най-малко не смути дебелака. Той беше убеден, че тя копнее за онова, което той щеше да ѝ предложи. — Хич не е необходимо да се надувате толкова. Ще си направим кефа и аз изчезвам яко дим. И все едно че нищо не се е случило.

Той посегна към нея, но Ирайн беше свикнала да избягва такива атаки и умело отскочи встрани. По-бърза от него, тя грабна машата от камината и я стовари върху гърба му. Натрапникът се блъсна в стената, обърна се и започна да разтрива нараненото място.

— Така значи! Предпочитате да го направим насила, а? — Той се вторачи в нея. — Е, добре, старият Гайл може да бъде и груб, ако желаете, мадам.

Разперил ръце, той се приближи към нея. Очите, както и гласът му излъчваха неприкрита жажда за мъст, но Ирайн не се изплаши. Пламнала от гняв, тя срещна злобния му поглед. Отстъпи назад, все още стискайки машата в ръце. За нещастие обаче се спъна в леглото и шкембелията успя да я хване. Озовал се толкова близо до целта си, Гайл избухна във весел смях и скочи към нея. Ирайн обаче беше по-бърза, успя да се наведе и да се промуши под разперените му ръце. Но пък изпусна машата, преди да е успяла да го удари още веднъж. В този момент Гайл се покатери на леглото, но тя повдигна дюшека и го изтърси заедно с него. Той успя да стъпи отново на краката си и хукна подире ѝ. Протегнатата му ръка успя да я сграбчи за дрехата. Без да губи време, Ирайн изхлузи дългите ръкави на пеньоара си и го остави в ръцете на преследвача.

Стиснал само пеньоара, Гайл видя как кръшното тяло, едва прикрито от тънката нощница, бяга към вратата. Похотта заслепяваше очите му и той се втурна след нея, без да обръща внимание на чаршафа, омотал се около краката му. След миг се спъна и Ирайн чу зад себе си как тежкото тяло се просна на земята. Когато Гайл най-после успя да се освободи от чаршафа, видя само крайчеца на нощницата ѝ, изчезващ зад отворената врата. Ругаейки я с най-обидни думи, той се изправи и продължи гонитбата.

Ирайн се спря и се озърна колебливо. Макар че изпитваше страх от мъжа си, в този момент лорд Сакстън беше единственият човек, при когото можеше да е на сигурно място. Чуваше след себе си тежките стъпки на пияния и се реши. Почука бързо, натисна дръжката на вратата и се втурна в стаята на съпруга си. Помещението беше потънало в мрак и се осветяваше само от тънък лунен лъч, проникващ през прозореца. Ирайн все пак различи тялото на спящия, който в този момент се събуди и се изправи гол на леглото. Когато го зърна в този вид, тя замръзна на мястото си. Не знаеше дали да си отиде, или да

остане. Но преследвачът реши въпроса, като се втурна след нея през отворената врата и се опита енергично да я сграбчи. Едрата сянка, която се раздвижи в тъмнината, убягна от погледа му. Когато Гайл се нахвърли отгоре ѝ, Ирайн се извъртя, но загуби равновесие и двамата паднаха на пода, при което той дръпна нощницата на гърба ѝ. Платът започна да се къса, но преди дрехата да бъде съдрана напълно, се чу диво ръмжение, което накара разюздания любовник да се изправи стреснато на крака.

Гайл остана без дъх, когато една ръка го стисна здраво за китката. В следващия миг силен юмрук се заби в стомаха му и го накара да се превие на две. Започна да скимти от болка, когато едно голо коляно го ритна в челюстите и го повали по гръб на пода. Гайл се претърколи, опита се да се надигне и да намери вратата. Накрая се дотътри на четири крака до коридора, където, почувствал се на сигурно място, въздъхна облекчено, че се е отървал от един развилнял се демон.

Вратата се затвори след него и Ирайн загърна нощницата си, докато мъжът ѝ куцукаше към нея. Забулената в облаци луна хвърляше много слаба светлина и все пак един блед сребрист лъч се плъзна по фигурата на лорда от кръста надолу и показва на Ирайн повече, отколкото възнамеряваше да види. Тя не можа да открие нищо уродливо по тялото му. Хълбоците бяха тесни, коремът — плосък и мускулист, и въпреки своята непорочност, Ирайн прецени, че като мъж той не е по-лош от другите.

Лордът сигурно беше усетил погледа ѝ, защото реакцията му накара Ирайн да се изчерви силно. Тя бързо извърна очи, понечи да се изправи и беше доволна, че може да скрие пламналото си лице под разпуснатите коси. Лордът пристъпи, за да ѝ помогне, прихвана я през кръста и я изправи. Въпреки вътрешната си съпротива Ирайн беше принудена да изтърпи топлината на дланта му, проникваща през тънката материя на нощницата.

— Ударихте ли се? — В шепота му се долавяше някаква сподавеност, която може би идваше от маската, а може би вълнението правеше гласа неузнаваем.

Ирайн нарочно отмести поглед.

— Съжалявам, че така нахлух при вас и ви обезпокоих, милорд. Помислих, че вие чукате на вратата ми.

— Не е необходимо да се извинявате — увери я той с дрезгавия си шепот. — Разбирам добре защо този мъж се е опитал да влезе при вас. Вие наистина сте голяма съблазън, а готовността ви да ме пуснете в стаята си в никакъв случай не е обида за мен. — Ръката му леко се плъзна по дрехата ѝ и погали гърба ѝ. Тя не помръдна, но всеки нерв от тялото ѝ се обтегна.

— Искате ли да останете при мен?

Тя стисна зъби. Никога досега моментът да му се отдаде не е бил толкова близък и въпреки това тя чувстваше, че за нищо на света не би могла да го направи. Независимо че го беше видяла гол и можеше да е сигурна, че тялото му не беше обезобразено, тя не искаше да повярва на очите си.

— Аз... аз бих предпочела да се върна в стаята си, милорд... ако това не ви затруднява.

Той отдръпна ръката си.

— Почакайте един момент, мадам. Искам да кажа на гостилничаря, че този негодник има навика да напада гостите през нощта.

Той взе дрехите си, оставени на края на леглото, и ги облече. Ирайн вдигна поглед, но главата му се намираше в тъмнината и тя пак не можа да задоволи любопитството си. Бързо реши, че може би така е по-добре, тъй като гледката на неговото обезобразено лице сигурно щеше да я разстрои. Той нахлузи маската, obu ботушите и сложи ръкавиците си, преди да застане отново в зоната на оскъдната светлина, идваща от прозореца. След това отиде до леглото и отметна завивките.

— По-добре се стоплете, докато ме чакате — каза той и тъй като тя все още се колебаеше, продължи с ирония: — Сигурно няма да имате нищо против да споделите леглото ми, когато аз не съм в него?

Тя не се реши да му отговори и се пхна в мекото, топло легло. Ароматът, останал върху възглавницата, ѝ напомни изведнъж за онази сутрин в Сакстън Хол, когато се беше събудила в неговата постеля. Сега тя усещаше същия приятен, но труден за описване мирис. В него имаше нещо странно и чуждо, което не можеше да разбере, някакъв смътен спомен за друго време и друго място. Колкото и да се напрягаше, виденията и представите ѝ не искаха да се подредят в ясна и точна картина.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Когато колата отби от главния път и пое към обширното имение на семейство Лейчестър, Ирайн разбра, че съпругът ѝ имаше влиятелни приятели. Градините бяха уредени безупречно и много добре поддържани. И дума не можеше да става за сравнение между имението на Лейчестър и дивата пустош, заобикаляща Сакстън Хол. Пред тях се появи изискана, живописна къща и след като Ирайн хвърли поглед към нея, тя изпита дълбока благодарност към Теси, задето я беше убедила да облече богато извезания костюм от червено кадифе.

Когато наближиха къщата, лорд Сакстън заговори:

— Макар че видът, който съдбата ми е наложила, вероятно ви отвращава, мадам, позволете ми все пак да ви уверя, че семейство Лейчестър са изключителни хора. Те са стари приятели на нашата фамилия и аз много ценя привързаността им. Имах доста проблеми за уреждане и се справих благодарение на помощта им.

Един прислужник, облечен безупречно — с бяла перука, червен фрак и бели тесни панталони до коленете — ги поздрави и пое палтата им. Веднага ги отведоха в салона, където баронът и съпругата му вече ги очакваха. В първия миг Ирайн беше смаяна от разкоша на обстановката, но вниманието ѝ бързо се насочи към барона, който тръгна към лорд Сакстън, за да го поздрави най-сърдечно. Дребничката му, облечена с много вкус съпруга го последва не много охотно, когато погледът ѝ падна върху маскирания мъж.

Баронът беше белокос, строен и ходеше леко прегърбен. Признаците на старостта личаха ясно, но розовите му бузи, искрящите очи и постоянната усмивка създаваха впечатление за младежка жизненост.

— Много сме поласкани, Стюарт, че решихте да ни посетите тъй скоро след сватбата си — каза той с топъл глас. — Много се надявах да се запозная с вашата млада жена и сега, когато тя стои пред мен, разбирам причината за треската ви в последно време.

Лорд Сакстън притисна лакътя на съпругата си.

— Струва ми се, че тази треска е заразна. Във всеки случай по пътя трябваше да се отървем от един негодник, който се беше разболял от нея.

Баронът примигна и се наведе да целуне ръка на Ирайн.

— Убеден съм, че Стюарт не ви е разказвал нищо за нас.

— Стюарт? — Тя погледна озадачено мъжа си. — Изглежда, че има още много неща, за които не ми е разказвал.

— Трябва да го разберете, мило дете — рече баронът с блага усмивка. — Вие така сте го пленили, че съвсем е забравил доброто поведение. Сигурен съм, че майка му би била също тъй възмутена, както и вие.

Учудването на Ирайн се усили. За пръв път чуваше, че има и други живи от рода Сакстън. Тя се обърна към мъжа си с въпросително повдигнати вежди:

— Вашата майка?

Лорд Сакстън леко стисна лакътя ѝ:

— Като му дойде времето, ще се запознаете с нея, мила моя.

— Баща му ми беше като брат — прекъсна го баронът. — Смъртта му беше нещо отвратително, просто отвратително. И, разбира се, опожаряването на къщата... една безсмислена подлост. Няма да намеря покой, докато не открием престъпниците, виновни за тези злодеяния. — Той поклати глава и за миг придоби много угрижен вид. След това лицето му просветна и той я потупа по ръката. — Вие сте прекрасно малко създание. Миловидна като моята Ан.

Жена му се усмихна стеснително, когато той протегна ръка към нея. Тя пристъпи и положи изящните си пръсти върху рамото му.

— О, Филип, очите ти те мамят. Никога не съм била толкова красива като това дете.

Тя взе ръката на Ирайн.

— Надявам се, че ще станем добри приятелки, мила.

Ан почти през цялото време гледаше встрани от лорд Сакстън, но всеки път, когато се налагаше да вдигне очи, погледът ѝ ставаше мрачен. Това не му убягна.

— Да не би да си ме намразила, докато ме нямаше, Ан? — попита той.

Тя направи едно движение с ръка към маската му и отвърна рязко:

— Мразя това нещо!

Ирайн се учуди от грубите думи на дамата, но не й остана време да размисли върху тях, тъй като лорд Сакстън придърпа ръката ѝ към себе си. Той погали нежно пръстите ѝ, като същевременно ги държеше толкова здраво, че всичките ѝ опити да се отскубне бяха безуспешни.

— Повярвайте ми, Ан, жена ми се отвращава много повече от това, което е под маската, отколкото вие от самата маска.

Той се обърна към Ирайн и се наведе над ръката, която държеше:

— Ние с Филип ще се върнем, щом уредим някои въпроси. През това време, мила моя, позволете ми да ви оставя на грижите на нашата любезна домакиня.

Той се изправи и последва Филип с провлачената си походка. Ан, изглежда, беше стиснала зъби и като че потръпваше при всяка стъпка на подкованите му ботуши. Когато вратата се затвори след двамата мъже, тя още дълго гледа след тях. Ирайн не беше съвсем сигурна, но ѝ се стори, че жената почти беззвучно процеди през зъби:

— Проклет твърдоглавец!

— Мадам? Казахте ли нещо? — попита изненадано Ирайн.

Ан я изгледа с големи, невинни очи и сияйна усмивка.

— Нищо, мила. Абсолютно нищо. Просто си мърморех под носа. Нали знаете, това е от възрастта... говориш си сам. — Тя нежно сложи ръка на рамото на по-младата жена. — Мила моя, трябва да сте прегладнели след този дълъг път, а и мъжете ни изоставиха заради ужасните си сделки. Ще хапнем сами нещичко, а после ще излезем с колата до града. Денят е прекрасен и би било непростимо да го пропилеем, затворени вкъщи. А ако ни хареса, може да отсъстваме и целия следобед.

Така и стана. Ирайн не беше вярвала, че е възможно да се забавляваш толкова време с някой непознат. Ан Лейчестър бе колкото приятна и дружелюбна, толкова духовита и сърдечна. Неподправеният ѝ чар беше заразителен и Ирайн чувстваше как под въздействието на смеха напрежението постепенно я напуска.

Вечерта премина в приятна и лека атмосфера. В присъствието на по-възрастната двойка лорд Сакстън изглеждаше не толкова застрашителен. Дори по време на вечерята Ирайн успя да запази

спокойствие под втренчения му поглед. Както обикновено той не докосна ястията и напитките на масата, за да се нахрани по-късно сам в стаята си. Така имаше време да съсредоточи цялото си внимание върху нея.

Беше доста късно, когато се оттеглиха, и полузамаяна от виното, Ирайн се отправи към стаята си с леко сърце. Тя усети, че мъжът ѝ я последва с непохватната си походка, но откакто бяха пристигнали при семейство Лейчестър, страхът ѝ се беше поуталожил и шумът от стъпките му вече не събуждаше у нея предишния ужас.

Лорд Сакстън беше този, който усещаше нарастващо напрежение в тялото си, докато наблюдаваше лекото и съблазнително полюшване на бедрата ѝ и невероятно изящната извивка на талията ѝ. Беше почти на ръба на самообладанието си, но съзнаваше, че прекалената настойчивост може да стане причина да я загуби, затова потърси убежище в стаята си.

Докато се наместваше уютно в леглото, Ирайн не можеше да откъсне мислите си от обезобразения мъж в съседната спалня, чиито безпомощни стъпки чуваше през стената. Накрая заспа и сънищата я понесоха, както облаците зад прозореца плуваха с луната. На моменти тя изпадаше в странно, полубудно състояние, а после отново се отпускаше в прегръдките на Морфей, без да е съвсем сигурна къде точно се намира. Блясъкът на сребърната светлина, която проникваше през прозореца, рисуваше над леглото ѝ сенки и картини, които се сливаха със съня ѝ.

От гъстата мъгла в съзнанието ѝ се очерта една фигура, която приличаше на мъж, и тя се помъчи да различи подробностите. Той стоеше, висок и мълчаливо изправен, до леглото ѝ, без риза, с широки рамене и мъжествени гърди, свободно пъхнал палеца на едната си ръка в колана на панталона си и отпуснал другата. Тъмната му коса беше късо подстригана и разрошена, брадичката тясна и решителна, а на нея ѝ се струваше, че от сянката я наблюдават чифт сиво-зелени очи. Въздишайки, тя завъртя глава на възглавницата си и усети, че той се приближава. Пръстите му подръпнаха връзките на нощницата ѝ и тя усети как горещите, всепоглъщащи пламъци на огнена страст напират в нея, когато топли устни милваха нежната кожа на гърдите ѝ. Чувстваше, че в бедрата ѝ сякаш пулсира някаква опияняваща топлина и се разлива във вените ѝ като течен огън. Над нея се надвеси едно

лице, но когато внезапно разпозна мъжа, когото бе повикала в мислите си, тя ужасено скочи в леглото със сподавен вик:

— Кристофър!

Ирайн се стресна и се вторачи в тъмните ъгли на стаята, но тя беше празна. Нищо не помръдваше в нощната тишина и младата жена се отпусна на възглавницата си, зашеметена и... може би разочарована?

Той беше само плод на въображението ѝ, но въпреки това беше възбудил младото ѝ тяло с целувките и дръзките си ласки. Сърцето ѝ биеше лудо и не ѝ даваше мира, така че тя плахо притисна ръка към гърдите си, за да го успокои. Трябваше ѝ още цял час, докато престане да усеща трескавия си пулс в гърлото и намери покой в съня.

Мека светлина нахлуваше през терасата и правеше стаята особено приветлива и весела. Ирайн се протегна в разкошното легло и вдигна ръце да събере косите си, разстлани се на синкавочерни вълни по възглавницата. Челото ѝ угрижено се сбърчи, когато си спомни смутните си сънища.

Дори там не можеше да избяга от онзи янки.

Объркана от потайните си желания, тя си сложи кадифения пеньоар и пантофките и излезе на терасата. Лекият бриз, който шумолеше в дървета и храсти, беше пронизващо хладен и свеж. Вдишваше дълбоко тази свежест и гледаше как малките бели облачета се събират в един голям облак. Студът проникваше през дрехата, но тя се наслаждаваше на пречистващия полъх, който прогонваше спомена за съня ѝ.

Изведнъж вятърът донесе звук от приглушени гласове и я накара да се заслуша. Надничайки през дърветата, тя разпозна високата фигура на съпруга си, който крачеше по алеята. До него вървеше жена, облечена в дълго палто с качулка. По-висока от Ан, тя имаше вид на човек, който е сигурен в себе си и знае мястото си в живота. Ирайн не можеше да долови за какво разговарят, но като че ли жената го убеждаваше в нещо. От време на време тя протягаше ръка с молба, на което обаче лорд Сакстън отговаряше само с нерешително поклащане на главата. След малко жената спря, обърна се към него и положи ръка на рамото му, като настойчиво говореше през цялото време. Слушайки

я сякаш с нежелание, маската се отдръпна леко от нея и мълчаливо я изчака да свърши. После отвърна с кратко обяснение, което явно не се хареса на дамата. За сетен път той поклати глава в знак на несъгласие, поклони се едва-едва и се отдалечи, движейки с усилие крака си. Жената понечи да го задържи, но размисли и се отказа. Тя поседя един миг неподвижно, после се обърна и с наведена глава влезе в къщата.

Объркана от тази сцена, Ирайн се върна в стаята си. Разбира се, това, което мъжът ѝ обсъждаше с други хора, не я засягаше. Тя нямаше право да му търси сметка, още по-малко пък смееше да го направи. Но въпреки всичко случката, на която току-що беше станала свидетел, я накара да се замисли. Съвсем очевидно жената не се страхуваше от лорд Сакстън, тъй като го беше докоснала без колебание — нещо, което тя като негова съпруга не се осмеляваше да стори.

Малко по-късно Ирайн срещна семейство Лейчестър на закуска и объркването ѝ нарасна още повече, когато ѝ съобщи, че лорд Сакстън е излязъл. Тъй като стеите им бяха една до друга, тя се учуди, че той не я бе предупредил лично.

— Каза ли кога ще се върне? — попита тя.

— Не, мила — отговори Ан дружелюбно. — Но ви уверявам, че няма да усетите липсата му. Довечера сме поканени на бал и ще бъдете заета с веселие и танци, така че въобще няма да ви остане време да мислите за него.

Ирайн се съмняваше в това, тъй като Стюарт Сакстън не беше човек, когото можеш да забравиш толкова лесно. Ужасният му вид я потискаше денем и нощем като тежко бреме.

Когато вечерта тя се приготвяше за бала, в спалнята ѝ донесоха едно облицовано с коприна ковчеже. Безупречно облеченият слуга обясни, че това е подарък от лорд Сакстън. В кратка бележка, подписана само с едно „С“, той я молеше да сложи за бала този подарък — фамилна ценност на лордовете Сакстън. Ирайн беше малко изненадана от съдържания начин, по който съпругът ѝ ѝ предаваше съобщенията и подаръците си. Тя не можеше да си представи, че е станал стеснителен в последно време, и затова се разтревожи да не би той да страни от нея, защото лека-полека е започнала да му омръзва.

Опасенията ѝ обаче се разсеяха, когато отвори капака и видя великолепна огърлица от три реда перли. Не беше възможно да ѝ прави такъв ослепителен подарък, ако не изпитваше нищо към нея.

Закопчалката беше украсена с малки диаманти и по-едри сапфири. Същите камъни украсяваха и перлените обици, които бяха в комплект с огърлицата. Тя се замисли, че всъщност едва ли заслужаваше този накит след снощните си сънища. За брака ѝ със сигурност би било по-полезно, ако се съсредоточи повече върху задълженията си на съпруга, отколкото върху фантазиите си.

За да изпълни желанието на лорд Сакстън и да се яви в царствен вид, Ирайн подбра към накита рокля от матовосин сатен. Украсената с най-фина дантела и обсипана с перли якичка откриваше шията ѝ. В гънките на роклята висяха гроздове от блещукащи перли. Теси среса косата ѝ назад и грижливо я подреди в букли, които меко падаха на вълни от челото към шията ѝ. Накрая Ирайн сложи колието и обичите и отражението в огледалото потвърди, че достойно щеше да представи фамилията Сакстън.

За бляскавите балове на аристокрацията тя беше слушала само от майка си и сега с нетърпение очакваше да ги види с очите си. След пристигането им Ан я представи на лордовете и техните дами като новата господарка на Сакстън Хол и весело обясни, че имението се намира толкова на север, колкото Лондон е на юг. Като не спираше да бърбри нито за миг, тя не даваше възможност за сериозни въпроси и ако някой покажеше прекомерно любопитство, улавяше гостенката си под ръка и я отвеждаше към следващата групичка.

Съпрузите Лейчестър, изглежда, познаваха почти всички гости, защото хората около тях ставаха все повече. Ирайн започваше да се пита дали формалностите щяха някога да свършат. По време на представянето постоянно се чуваха забележки за събитията във Франция. Всички бяха потресени от масовите убийства по улиците на Париж и смятаха единодушно, че такова нещо не може да се случи в Англия. Затварянето на краля беше посрещнато с всеобщо възмущение и фактът, че в скоро време щяха да го екзекутират, представляваше страхотен удар за англичаните, които обичаха реда и спокойствието.

Множеството дами, които търсеха компанията на Ан, изблъскаха Ирайн и я отделиха от двамата Лейчестър. Оставена за малко сама, тя използва възможността да хвърли един поглед към залите. Помещенията бяха елегантни, но пренаселени и малко задружни. Ирайн излезе през един от високите френски прозорци, извеждащ към малка

тераса. Там един облечен в коприна джентълмен я хвана за ръката. Тя се обърна изненадано и видя изкуствената усмивка на лорд Талбот.

— Я виж ти! Ирайн! Малката, сладка Ирайн! — Той самият беше изненадан от щастливата случайност и почти не положи усилие да скрие желанието, което припламваше в очите му. — Скъпа, изглеждате просто великолепно. Невероятно е как подходящите дрехи могат да променят една жена.

Ирайн се опита учтиво да се освободи от хватката му, но той я изгледа проникателно и се направи, че не забелязва недоволно повдигнатите ѝ вежди.

— Вие сте тук... без придружител?

— О, не, милорд — побърза да отговори тя. — Тук съм със семейство Лейчестър. Ние... аз... току-що ги оставих за малко.

— Това означава ли, че мъжът ви не е...? — с интимен тон започна той, но не довърши въпроса си.

— Н-не — заекна Ирайн, която започваше да съжалява за отсъствието на съпруга си. — Искам да кажа... той имаше да урежда важни сделки другаде.

— М-да! М-да! — Лорд Талбот засука крайчеца на тънкия си, намазан с восък мустак и присви устни с лек укор. — Какво нещо! Как може да остави една толкова прекрасна жена сама? Е, след всичко, което съм чувал за него, мога да разбера защо не обича да се появява в обществото и предпочита да носи онази отвратителна маска. Горкият!

Ирайн изпъна гръб и сама се учуди на спонтанното възмущение, което изпита при тези обидни за мъжа ѝ думи. Макар че забележката на Талбот отговаряше донякъде на нейните собствени мисли.

— Нямам основание да смятам, че лорд Сакстън е по-различен от всяко нормално човешко същество, милорд.

Нейджъл Талбот отметна жакета си назад, сложи ръка на бедрото си и се приведе към нея, за да види по-добре гърдите ѝ сред дантелите.

— Кажете, мила моя — пошепна той с приглушен глас, — как изглежда лордът под тази маска? Наистина ли горкият човечец е толкова ужасно обезобразен, както говорят хората?

Ирайн изопна още повече гърба си, поразена от това безсрамие.

— Ако той искаше хората да знаят това, милорд, нямаше да носи маска.

— А възможно ли е — Талбот се поизправи, огледа се бързо на ляво и на дясно и притисна парфюмираната кърпичка до устата си, сякаш за да заглуши напирания кикот, — възможно ли е вие да не знаете как изглежда той?

— Виждала съм го на тъмно — отбеляза тя и вътрешно се сви под високомерното му кискане. В този миг тя горещо пожела лорд Сакстън да се появи отнякъде. Не се съмняваше, че самото му присъствие би сложило край на веселието на Талбот и щеше да накара напудрените му бузи да пребледнеят.

— На тъмно, казвате? — В очите му се прокрадна похотлив блясък.

Тя вирна изящния си нос и го остави без отговор. Нямаше намерение да задоволява неприличното любопитство на този мъж.

Талбот не обърна внимание на мълчанието ѝ. Той безсрамно оглеждаше хубавата, свежа жена.

— Има нещо в брака, което кара жените да изглеждат още по-красиви. Трябва да направя комплимент на мъжа ви за безупречния му вкус, поне що се отнася до избора на съпруга. Но трябва и да го порица, че пренебрегва такова прекрасно създание.

Той се обърна и посочи претъпкания салон:

— Тук съм с неколцина приятели. Естествено всичките са джентълмени с безукорна репутация.

Той се наду, сякаш тази компания подчертаваше собственото му значение.

— Когато ви видях последния път, току-що си бяхте намерили компания за вечерта и се канехте да тръгвате. Но за мен е недопустимо да пренебрегна дълга си спрямо Ейвъри и да оставя дъщеря му без никакъв придружител сред толкова чужди хора. Не виждам друг изход, мила, освен да дойдете с мен.

— Уверявам ви, милорд, че имам безупречни придружители — настоя тя. — Няма за какво да се тревожите.

— Празни приказки, дете мое! — С едно махване на дантелената си кърпичка той отхвърли забележката ѝ. — Ако някой се грижеше за вас, нямаше да стоите сама. И всеки минаващ безделник може да ви отмъкне оттук, без някой някога да узнае за това.

„Колко вярно!“ — помисли си Ирайн.

Талбот внезапно помахна на някого в другия край на залата и Ирайн видя трима добре облечени мъже, всеки с по една издокарана дама под ръка. Единият от мъжете отговори на поздрава на Нейджъл и посочи с многозначителен поглед към изхода, след което трите двойки се запътиха натам.

— Елате, скъпа — заповяда Нейджъл, без да се съмнява в съгласието на Ирайн. Тя тъкмо се канеше да изрази протеста си, когато един заплашителен пръст пред носа ѝ я накара да замлъкне. — Наистина е мой дълг да се погрижа за дъщерята на Ейвъри. И нито дума повече!

— Лорд Талбот, аз не съм сама! — извика отчаяно тя.

— Разбира се, че не сте, докато съм с вас, мила моя.

Той бутна ръката ѝ под своята и я задържа там, докато я дърпаше през тълпата. — Сигурно знаете колко бях разстроен, когато баща ви реши да ви продаде на търг, без да се посъветва с мене. Сигурен съм, че щяхме да достигнем до някакво решение, което да задоволи и двама ни.

Ирайн се опитваше да се противопостави с всичка сила, без да прави сцени.

— Не вярвам баща ми въобще да е знаел, че търсите съпруга.

— Опазил ме Бог! — Лорд Талбот се засмя развеселен. — Мисълта за женитба въобще не ме е спохождала.

— Но това беше условието на търга. — Ирайн се задъхваше, докато той я теглеше грубо през залата.

— Ах, така ли? — присмиваше се Талбот. — За няколкостотин фунта непременно щяхме да се разберем с баща ви по този въпрос.

Бяха в преддверието и когато минаваха покрай една колона, Ирайн се вкопчи в нея с едната си ръка. Това ѝ помогна да изтръгне другата, макар да имаше чувството, че е оставила и парченце кожа.

Талбот я погледна изненадано, повдигна вежда и побърза да заговори с помирителен тон, въпреки че очите му святкаха гневно:

— Искан да кажа, мило дете, че щяхте да заемете в моето домакинство... тъъ... много специална служба. Сигурен съм, че бихте я предпочели пред сегашното си положение. Как можа Ейвъри да ви даде на това чудовище без лице!

Гърдите и лицето ѝ пламнаха.

— Мъжът ми може да има белези, сър, но не е чудовище.

— Мило момиче — той сведе очи, докато се наслаждаваше на красотата ѝ, която гневът само подчертаваше, — аз просто искам да ви уверя, че ако сметнете бремето на брака за непоносимо, винаги можете да заемете онова специално място в моето домакинство. За разлика от много други, аз не считам брака за недостатък.

Той силно щракна с пръсти, за да привлече вниманието на лакея:

— Палтото и шапката ми — заповяда той високомерно. — Донесете също наметката на лейди Сакстън.

— Повярвайте, лорд Талбот — Ирайн се възпротиви енергично, — не мога да дойда с вас! Аз съм тук със семейство Лейчестър и те ще бъдат много разочаровани, ако не ме намерят.

— Успокойте се, дете мое — усмири я лорд Талбот. — Ще им оставя съобщение, че сте с мен и че сте — той се усмихна утешително — във възможно най-добрите ръце. А сега елате, скъпа, приятелите ми вече чакат в колата.

Той посегна към ръката ѝ, когато тя понечи да се обърне и сякаш не забеляза опитите ѝ да се изтръгне от хватката му.

— Моля ви! — прошепна тя изплашена. Опита се да освободи ръката си, уплашена да не разяри този силен мъж и в същото време твърдо решена да остане на бала. — Причинявате ми болка!

От групата на гостите, които пристигаха току-що, се отдели един мъж и се обърна към слугата, който тъкмо беше понечил да подаде на лорд Талбот бастуна, палтото и шапката. В този миг палтото на мъжа падна точно пред краката на лорда. Непознатият се наведе, за да вдигне дрехата, но когато се изправяше, главата му силно се удари в ръката на Талбот, който, без да иска, пусна Ирайн. Мъжът се пхна между тях и Ирайн се възползва от това, подхвана полите си и без да се обръща, избяга. Мъжът продължи да се изправя, рамото му улучи Талбот в ребрата, а ръката му попадна право в отпуснатата брадичка. Устата на лорда хлопна шумно, той се олюля на високите си позлатени токове и щеше да падне, ако мъжът не го беше задържал.

— Съжалявам, сър — каза непохватният тип с дружелюбен глас.

Лорд Талбот гледаше с ужас кръвта на дланта си.

— Прехапах си езика, проклет смотаняк!

Мъжът го освободи от хватката си, при което лордът едва не падна. За пореден път беше подхванат, но този път малко по-внимателно.

— Наистина съжалявам, лорд Талбот. Надявам се, че не сте се наранили сериозно.

Талбот рязко вдигна глава и очите му се разшириха, когато позна високия човек пред себе си.

— Сатън! Помислих си, че е някой от онези недодялани селяни!

Представата за простреляната ръка на Фарел Флеминг внезапно изплува в съзнанието му и го накара да се откаже от мисълта за дуел.

Кристофър сложи наметката си върху дрехата на Ирайн, която лакеят все още държеше, и с едно кимване му нареди да ги отнесе. Усмихна се виновно, когато отново се обърна към лорда.

— Трябва да ви се извиня още веднъж, лорд Талбот, и да си призная, че погледът ми беше отправен към дамата, която ви придружаваше.

— Дъщерята на кмета! — Тонът на Талбот беше рязък и груб; когато се огледа в залата и не откри нито следа от нея, той изръмжа иронично: — Или може би трябваше да кажа лейди Сакстън?

— Тя е приказно красива. Но вярвам, че лорд Сакстън знае това най-добре от всички.

— Изглежда, че богатството влияе чудесно на тази жена. — Лордът не забеляза как се присвиха сиво-зелените очи и въздишайки, се примири с провала си. — Как ли прави това младо същество щастливо, когато не е в състояние дори да възседне кон?

— Да възседне кон? — повтори въпроса Кристофър.

— Точно така! Говори се, че мъжът ѝ е толкова безпомощен, че дори не може да язди. — Талбот внимателно опипа едното си ребро да провери дали не е счупено. — Бихте ли ме извинили, Сатън. Трябва да поправа тоалета си.

— Разбира се, милорд. — Кристофър даде знак на лакея, който държеше палто с атлазена подплата. — Ако ще тръгвате, сигурно ще имате нужда от него.

Талбот отпрати с високомерен жест лакея.

— Размислих, ще остана още малко. — Той се усмихна насила. — Малката кобилка е расова. Ще бъде интересен лов.

Кристофър присви устни в сдържана усмивка.

— Чух, че лорд Сакстън си служи отлично с огнестрелно оръжие. Внимавайте да не го опитате!

— Пфу! — Талбот притисна кърпичката до устните си. — Той се влачи толкова тежко, че можеш да го чуеш от цяла миля.

През това време Ирайн неспокойно се луташе из помещенията, докато намери Ан с една друга двойка около игралните маси. Лицето на възрастната жена светна, щом я видя, и тя веднага ѝ посочи празния стол до себе си.

— Елате при нас, мила. Толкова дълго ви нямаше, че започнахме вече да се тревожим. Изпратих Филип да ви потърси, но тъй като сте вече тук, седнете при нас.

Ирайн с неудоволствие гледаше картите, които бяха разорили баща ѝ. Но след преживяването с лорд Талбот тя се радваше на дружелюбната компания на Ан, която ѝ даваше сигурност.

— За съжаление трябва да си призная, че не разбирам нищо от карти.

— Триумфът е много лесна игра, мила — увери я Ан с радостно безгрижие. — Не ви трябва повече от минута-две, за да я усвоите. След това няма да искате да спрете.

Думите ѝ не промениха убеждението на Ирайн, че картите са прокълнати. Но сравнени с намеренията на лорд Талбот към нея, те ѝ се сториха по-малкото зло и тя реши да се включи в играта. Започнаха и въпреки усилията си да се съсредоточи в усвояването на играта, Ирайн поглеждаше недоверчиво всеки, който се спираше до тях. Но, слава богу, никъде не се виждаше сребърната дреха, в която беше облечен високомерният лорд. След като изиграха няколко игри, тя с изненада установи, че картите започнаха да ѝ доставят удоволствие. Почувства се само за малко несигурна, когато Филип се върна на тяхната маса и размени няколко поверителни думи с жена си. Те я увериха, че скоро ще се върнат, и Ирайн се насили да изглежда спокойна, когато Ан ги напусна. Картите бяха отново раздадени, а непозната дама зае свободното място.

Новата партньорка се усмихна извинително:

— Страхувам се, че не съм много силна в тази игра...

Ирайн погледна усмихнатото елегантната жена.

— Ако бяхте, сигурно скоро щях да съм много затруднена.

Останалите двама, които допълваха карето, се спогледаха съучастнически, защото за тях се очертаваше лека игра.

— Аз съм графиня Ешфорд, мила — промълви жената с приятна усмивка. — А вие сте...?

— Ирайн, милейди. Ирайн Сакстън.

— Още сте много млада — забеляза графинята и огледа нежните ѝ черти. — И много хубава.

— Позволете да отвърна на комплимента с комплимент — отговори искрено Ирайн.

Макар и вече към шестдесетгодишна, графинята излъчваше достойна и същевременно весела красота, която дори напредналата възраст не можеше да накърни.

— Няма ли да започваме? — попита мъжът от четворката.

— Разбира се — охотно се съгласи графинята и взе картите.

Ирайн започна с наддаването и докато разучаваше картите си, усети, че някой стои зад нея. Тя се огледа внимателно и с крайчеца на окото си видя един крак, облечен в черно, и една тъмна обувка. Загрижеността ѝ изчезна, тъй като разбра, че не е лорд Талбот, и можеше спокойно да съсредоточи вниманието си върху играта.

Все още малко несигурна, тя се страхуваше, да не би да изиграе грешна карта, затова внимателно изтегли вале каро.

— Попът би бил по-подходящ, мадам — препоръча ѝ мъжът зад нея.

За част от секундата Ирайн се закова на място, познатият глас просто я парализира. Сърцето ѝ заби лудо и руменина блисна по лицето ѝ. Не беше нужно да поглежда, за да разбере кой стои зад нея. С всяка фибра на тялото си усещаше присъствието му и въпреки уплахата я обля все по-силна и радостна топлина, която стопи съпротивата ѝ. Каза си, че това чувство идва от сигурността, която ѝ даваше неговата близост, макар че тази представа противоречеше на предишните ѝ преживявания, които показваха Кристофър Сатън като авантюрист, който предизвиква приключенията.

Тя вдигна глава, за да провери дали някой от останалите играчи беше забелязал объркването ѝ. Дружелюбните очи на графинята я наблюдаваха и тя я подсети с мек глас:

— Ваш ред е, мила.

Ирайн хвърли поглед към картите си. Както доказваха някои случки в семейството ѝ, Кристофър разбираше от карти и на съвета му можеше да се вярва. Взела бързо решение, тя върна валето и игра с

попа. Този ход ѝ донесе една дама и когато всички карти бяха изиграни, тя спечели и получи чиповете.

Графиня Ешфорд се засмя развеселена.

— Мисля, сър, че ще имам достоен заместник, ако ви оставя да изиграете тази игра вместо мен. Винаги ми е харесвало повече да наблюдавам как хората използват ума си, за да се борят помежду си, а не срещу мен.

— Много благодаря, мадам. — Кристофър я удостои с чаровна усмивка и побутна един стол до Ирайн. — Надявам се да оправдая доверието ви.

— Не се съмнявам в това, сър.

Ирайн го огледа с хладен поглед, докато сядаше до нея. Споменът за нахлуването му в нейните сънища оживя, когато тя забеляза колко добре изглежда той в синята си, тясноскроена дреха и безупречно бялата си риза.

Очите на Кристофър сияеха срещу нея и той кимна кратко за поздрав.

— Добър вечер, мадам.

Ирайн кимна сковано.

— Сър.

Той се представи на останалите, събра картите и започна да ги разбърква. Дългите му пръсти показваха изключителна ловкост и Ирайн си помисли, че баща ѝ трябва да е бил сляп или пиян, за да не забележи навреме колко е опитен. Но може би Ейвъри е бил дотолкова обзет от мисълта да измами другия, че не беше обърнал внимание на очевидното.

— Какво правите тук, в Лондон? — попита тя, като се страхуваше гласът ѝ да не прозвучи любезно. — Мислех, че сте в Маубъри или в Уиркинтън... или някъде другаде.

Кристофър започна да раздава картите, като не я изпускаше нито за миг от погледа си. Тя беше прекрасна в този тоалет и очите му просто изпиваха сладостната гледка.

— Нямах причина да остана, след като вие вече не сте там.

Погледът на Ирайн обходи останалите от карето и видя, че те бяха заети с картите си. Графинята отпиваше от шерито, което ѝ бяха донесли, и изглеждаше погълната от него. Така Ирайн имаше възможност да хвърли на Кристофър предупредителен поглед. Той

отвърна със спокойна усмивка, която разкри невероятно бели зъби, и посочи към нейните карти.

— Мисля, че е ваш ред да наддавате, мадам.

Ирайн опита да се съсредоточи върху картите си, но без успех. Реши, че е по-добре да пасува, отколкото да се изложи.

— Пас.

— Сигурна ли сте? — попита Кристофър загрижено.

— Съвсем сигурна. — Тя нарочно пренебрегна ироничния блясък в очите му.

— Така не можете да спечелите — укори я той. — Освен това смятах, че ще бъдете истинско предизвикателство за мене.

— Защо не наддавате вие? — отговори тя с надменно вдигната вежда, без да обърне внимание на забележката му.

— Точно това се канех да направя — отвърна спокойно той и каза на другата двойка: — Три.

— Четири — отговори мъжът с въпросително изражение на лицето.

Жената поклати глава и Кристофър трябваше да продължи да наддава.

— Не ме улеснявате никак, сър — отбеляза той с приятелска усмивка. — Пет!

— Доста сте смел в наддаването — отбеляза Ирайн.

— Когато имам възможност — съгласи се Кристофър и с това отхвърли острието на намека ѝ. — Не съм свикнал да се отказвам лесно и вземам инициативата винаги, когато имам и най-малък шанс да успея.

— При картите явно има такъв шанс.

Очите му блестяха, докато ѝ се усмихваше.

— Това важи за всичко, мадам.

Ирайн не посмя да оспори твърдението му. Ако бяха насаме, тя сигурно щеше да го подсети, че уж беше поискал ръката ѝ, а после прие изхода от наддаването доста хладнокръвно. Беше се държал като слабосилна църковна мишка, на която решителен гризач е отнел апетитно парче сирене, и се беше заел с други неща, доволен, че си е прибрал вземанията.

Търсеше начин да провали високото му наддаване и затова зорко следеше играта. Той изигра асото пика и зачака останалите пики.

Другият играч отвърна с поп и изстена с престорено разочарование:

— Имате късмет, че нямам повече пики.

Със следващия ход Кристофър ѝ взе валето с дамата си. С десетката пика им изтегли и последните пики, но за да бъде съвсем сигурен, изигра и деветката. С надеждата, че в стратегията му има някаква грешка, Ирайн задържа асото каро докрай. Когато хвърли последната си карта, той ѝ се усмихна лукаво.

— Асо купа, мадам. Или можете да ми предложите нещо по-добро?

Без всякаква забележка тя ядно хвърли последното каро на масата. Той изглеждаше в прекрасно настроение, докато наново събираше картите. Взе чиповете на двойката и когато те поведоха разговор с графинята, се обърна към Ирайн със злорада усмивчица.

— Мисля, че ми дължите един чип, мадам. Или искате да откриете кредит?

— За да можете после да твърдите, че имате право и на друго обезщетение? — отбеляза тя с насмешлива усмивка, докато му подхвърляше дървения чин. — Със сигурност не!

Кристофър въздъхна с престорено разочарование.

— Много жалко! Тъкмо вече се радвах, че сте ми длъжница.

— Познато ми е това ваше чувство — промърмори тя, докато той се навеждаше да вземе чипа.

— Не можете да ме обвинявате за това. — Гласът му беше нежен като очите му, които я галеха. — Поставете самообладанието ми на тежко изпитание, мадам.

— Самообладание? — Тя недоверчиво повдигна извитата си вежда. — Засега нямам никакви доказателства за такова нещо.

— Мадам, ако наистина знаехте, щяхте да ме считате за нехранимайко.

— Отдавна ви считам за такъв.

— Не допускам, че съпругът ви е оставил да дойдете тук сама.

Той напрегнато очакваше отговора.

— Можете да бъдете спокоен, сър. Дойдох със семейство Лейчестър.

— Надявах се на някоя случайност, но се страхувам, че трябва да погледна истината в очите. — Той се надигна и ѝ подаде ръка. — Бих искал да покажа на тези селяни какво означава истинска красота.

Семейство Лейчестър сигурно няма да имат нищо против да се позабавлявате, а музиката е просто прекрасна. Бихте ли ми доставили удоволствието да танцувате с мен, мадам?

На езика ѝ бяха остри думи на отказ, но живите звуци на музиката откъм балната зала бяха толкова примамливи, че тя промени решението си. За момент се уплаши дали ще си спомни стъпките на танца, които бе усвоявала по време на многобройните уроци някога, но досега почти не беше имала възможност да използва на практика. Силно вълнение я обхвана и обагри страните ѝ. Не можа да устои на протегнатата ръка на някогашния си опозорител.

Надигна се и леко положи ръката си върху неговата. Кристофър я погледна усмихнато в очите, извини се пред останалите и с леко кимване се сбогува с графинята. Пъхна ръка под голия лакът на Ирайн и я поведе към залата, в която се танцуваше. Той се поклони дълбоко и когато се изправяше, топлият блясък в очите му накара сърцето ѝ да забие още по-бързо. Тя направи дълбок реверанс и изпита силно чувство на вина. Беше омъжена жена, при това съвсем отскоро, а сега танцуваше с мъж, известен като един от най-разпуснатите бонвивани в цял Лондон. За миг изпита угризения, когато тъмното, маскирано лице на лорд Сакстън изплува неясно в съзнанието ѝ, и се запита какво ли би казал той, ако я видеше как подскача из балната зала с Кристофър Сатън.

— Танцувате божествено, мадам — похвали я той, докато се разминаваха. — Мога ли да попитам кой е бил вашият учител по танци? Предполагам, някой хубав ухажор?

Ирайн сведе очи и го изгледа косо изпод мигли. Как можеше да му доставя такова удоволствие да ѝ се присмива за нейните кандидати!

— Почти всичко съм научила от майка си, сър.

— Без съмнение е била дама от класа. И красотата си ли сте наследила от нея?

— Аз съм нещо като изключение в семейството. — Тя изчака, докато той отново се приближи до нея, и продължи: — Майка ми беше по-скоро светъл тип.

Устните му се извиха нагоре в хлапашка усмивка.

— Абсолютно сигурно е, че не приличате на баща си.

Смехът ѝ се лееше като фонтан с кристалночиста вода, свеж и блестящ, лек и въздушен. Звукът нахлу в душата на Кристофър като

спокойна река, но силата му беше опустошителна, защото отнасяше всички други мисли, с изключение на една: неудържимото желание да я притежава. Колко ли дълго още щеше да устои на това желание?

Когато танцът свърши, пред тях съвсем неочаквано изникна лорд Талбот и зае грациозна поза пред Ирайн, докато ѝ се извиняваше и нарочно се правеше, че не забелязва Кристофър.

— В случай че съм ви обидил, мадам, много съжалявам за това. Вашата красота ме накара да се почувствам толкова безгрижен, че се държах като невъзпитан хлапак. Можете ли да ми простите?

Ако беше възможно, въобще нямаше да обърне внимание на многословните му извинения. Но трябваше и да се съобрази със значението, което можеше да има той за семействата Флеминг и Сакстън. В северните части на страната влиянието на този човек се усещаше твърде силно, за да може да бъде отхвърлен с лека ръка. Тя сковано кимна в знак на съгласие.

— Тогава сигурно ще имам удоволствието да танцувам с вас следващия танц — в очакване протегна ръцете си той.

Въпреки че Кристофър следеше разговора със стоическо спокойствие, за нея беше ясно, че кипи от яд. Тя пое подадената ѝ ръка с надеждата, че по този начин ще избегне неприятен скандал.

След като я беше завладял, лорд Талбот накара музикантите да засвирят валс. По онова време този танц все още се считаше за неморален и много англичани повдигаха смутено вежди при звученето му, въпреки че от сто години се танцуваше в австрийския двор. Ирайн с възмущение усети, че Талбот сложи ръка на кръста ѝ, а с другата ръка здраво стисна пръстите ѝ. Тя последва първите тактове със сковани, механични стъпки, но постепенно буйният ритъм я накара да забрави напрежението.

— Вие сте изключително чаровна и красива — каза лорд Талбот. За миг очите му се спряха на Кристофър, който ги наблюдаваше, облегнат на стената и скръстил ръце пред гърдите си. Талбот беше убеден, че янкито няма да изпусне жената от очи дори за миг.

— Добре ли познавате мистър Сатън? — попита той.

Ирайн не смееше да се спречка с Талбот, макар че ѝ беше неприятен и го мразеше.

— Защо питате?

— Чудех се как ли е попаднал тук. Има ли благородническа титла?

— Не ми е известно — отвърна тя несигурно, докато ръката му се плъзгаше нагоре по гърба ѝ.

— По правило тези балове са само за благородници — рече високомерно Талбот. — Вероятно някой го е довел.

С недвусмислен жест тя премести ръката му обратно върху талията си и чак тогава отговори:

— Аз пък чух от семейство Лейчестър, че на подобни балове може да дойде всеки джентълмен, стига да има достатъчно пари, добри маниери и необходимата покана. Казаха ми, че баловете не са вече толкова затворени.

— Наистина, вече е така. Но според мен е ужасно, че допускаме всякакви селяндури и натрапници. На тях просто им липсват необходимите маниери. Вземете например този тип, който така ме блъсна, че сега вероятно цяла седмица ще ме мъчат болки.

— Кристофър ли беше?

— Точно така! Този нафукан палячо! — Талбот се ухили презрително, но изведнъж трепна, усетил болката от прехапвания си език.

Учуденият поглед на Ирайн заснова между двамата мъже. Тя си припомни тъмнокестенявата коса и широките рамене, които зърна, преди да избяга от настойчивостта на Талбот. Веселата ѝ усмивка за малко не се превърна в неудържим смях, когато най-после схвана кой я беше избавил от натрапника.

— Този селяндур трябва да ми е благодарен, задето не го извиках на дуел.

Тя беше убедена, че с това той беше направил добро единствено на себе си, но се въздържа от по-нататъшни забележки.

— Погледнете го само — засмя се ехидно Талбот. — Стои там като млад жребец, който се мъчи да отхвърли седлото си.

Талбот умишлено я поведе по-близо до Кристофър, за да отнесе след това с размах партньорката си надалеч. Очевидно му доставяше удоволствие да дразни с апетитната, сладка мръвка носовете на останалите.

Ирайн забеляза, че сравнението на Талбот за жребеца не беше много далеч от истината. Веждите на Кристофър се бяха присвили и

челото му беше смръщено от негодувание, докато я поглъщаше с поглед по време на танца. Като че имаше някакви сериозни основания да ревнува, задето тя танцуваше с другия мъж. Когато танцът свърши, той застана до тях, преди да е отзвучал последният акорд.

— Каня ви на следващия танц! — Гласът му беше безизразен, поканата — груба.

Този път лорд Талбот беше този, който остана да гледа мрачно с присвити вежди, докато по-младият мъж отвеждаше Ирайн. Кристофър направи същия знак към оркестъра, както и лорд Талбот, и в залата зазвуча нов валс. Той обви ръка около талията ѝ, застана срещу нея, а в очите му се четеше твърда решителност, когато се плъзна с широки крачки по паркета. Движенията му бяха като него самия — смели и изпълнени със замах. Нямаха нищо общо с изящните стъпчици, които беше демонстрирал преди него лордът. Напрегнатите сетива на Ирайн долавяха нежния натиск на ръката му върху талията ѝ и силата на рамото му, което се движеше под нейната ръка. Сякаш в безтегловност те се плъзгаха по паркета, докато другите танцуващи двойки спряха, за да се полюбуват на танца им. Те представляваха извънредно красива двойка. Из залата се разнесе приглушен шепот, когато зрителите започнаха да изказват предположенията си. Дватама танцуващи обаче не си продумваха. Ирайн беше свела поглед и упорито се бореше да не се приближава много до него, защото с болезнена сила чувстваше неотразимата привлекателност на атлетичната му фигура, както и развълнувания ритъм на собственото си сърце.

— Недоволна ли сте от нещо, мадам? — попита той с едва доловима усмивка.

По време на следващите едно-две завъртания тя обмисли отговора си. Гордостта не ѝ позволяваше да му каже до каква степен беше объркал мислите ѝ и че външното спокойствие, което си беше наложила, прикриваше вълнението, което близостта му предизвикваше у нея. За да се предпази от иронията му, тя предпочете да го нападне, вместо да признае слабостта си.

— Вие се отнесохте доста грубо с лорд Талбот.

— Грубо? — изсмя се Кристофър саркастично. — Той се канеше да ви отвлече и си позволявам да ви уверя, мадам, че намеренията му съвсем не бяха почтени.

Тя вдигна глава, като не пропусна да изложи грациозната си, украсена със скъпоценни камъни шия на подходящата светлина, и се притисна до ръката му.

— Той се извини, а почти през цялото време, докато траеше танцът, се държа като джентълмен.

— Съвсем очевидно е, мадам, че е необходимо да ви се обясни по-подробно какво се разбира под понятието джентълмен. Лорд Талбот е закоравял женкар и мога само да ви посъветвам да внимавате с неговата любезност.

Леко смутена, тя извърна лице настрани и отговори закачливо:

— Вероятно не е по-лош от други, които познавам.

— Ако лорд Сакстън беше тук и се опитваше да ви предупреди, по същия начин ли щяхте да му отговорите?

Ирайн смутено погледна към Кристофър.

— Бях толкова вярна и всеотдайна на мъжа си, колкото беше възможно.

Стъпките ѝ се забавиха. Тя се почувства леко обидена.

— И, разбира се — отвърна той със самодоволна усмивка, — вие му разказахте всичко за нас двамата.

Сега Ирайн прекъсна танца. У нея се надигна гняв. Беше ѝ достатъчно неприятно да се измъчва от собствените си мисли и кошмари, но ако трябваше да понася и неговите подигравки... това беше прекалено много. Най-добре да сложи бърз край на тези провокации.

— За нас? Но моля ви, господине, какво има да се разказва за нас?

Той се наведе към нея и заговори с тих глас:

— Може би все още си спомняте, мадам, че моите целувки не ви оставиха съвсем безразлична.

— О! — Това беше единственото, което успя да изтръгне от себе си, тъй като за миг изгуби способността да говори. Тя рязко се извърна от него и понечи да си тръгне. Той обаче успя навреме да я хване за лакътя и въпреки съпротивата ѝ я поведе през отворената врата към една слабо осветена алея в градината. След като изчезнаха от полезрението на останалите гости, Ирайн освободи ръката си, разтри изтръпналия си лакът и процеди през зъби:

— Ах, тези мъже!

Когато той се приближи до нея, тя му обърна гръб и събра всичките си сили, за да му покаже презрението си. Погледът на Кристофър поомекна, когато очите му обгърнаха красотата на дългите ѝ, лъскави къдрици върху нежните рамене. Дъх на парфюм погали сетивата му и той отново изпита онова непреодолимо желание. Облада го силен копнеж да я вземе в ръцете си, изгарящ копнеж, който изтласкваше всичките му останали желания. Той обви ръка около стройната ѝ талия, придърпа я към себе си, наведе се над нея и прошепна в ухото ѝ:

— Ирайн, любима моя.

— Не ме докосвайте! — извика тя, останала без дъх, и се отскубна, когато неговият шепот я прониза като кинжал и разкъса ефирната фасада на самообладанието ѝ. Тя го погледна трепереща и вдигна китките на ръцете си пред лицето му.

— Виждате ли? Тези две синини! И вие не сте по-добър от другия. Цяла вечер разни мъже ме дърпат насам-натам и всички твърдят, че искат да ме закрилят.

Кристофър разбра колко силен беше гневът ѝ и направи лек, ироничен поклон.

— Приемете моите извинения, мадам. Просто сметнах за необходимо да ви предупредя да се пазите от един мъж, чиито намерения са всичко друго, но не и почтени.

— А вашите намерения, сър? — отвърна подигравателно тя. — Ако отново попаднем в усамотението на онази конюшня, ще се въздържите ли? Но най-напред ще ми напомните задълженията ми към моето целомъдрие?

Той се приближи до нея с намерение да не я докосва, но погледът му я поглъщаше алчно.

— Казахте го много добре, мадам! — Гласът му беше пресипнал и топъл. — Моето най-голямо желание е да ви държа в ръцете си и да ви освободя от тази проклета девственост. Ако вашият съпруг не е в състояние да го стори, позволете тогава на мен да изпълня това милосърдно дело. Така ще е по-добре, отколкото да пилеете прелестите си за онзи надут пуяк Талбот. Той ще ви използва, докато му омръзнете, а после най-вероятно ще ви отстъпи на приятелите си, които ще си играят с вас, както им се прииска.

Ирайн вдигна глава и го погледна. Когато заговори, гласът ѝ звучеше почти уплашено:

— А вие, Кристофър? Ако ви се отдам, ще опазите ли честта ми?

— Вашата чест? — извика той задъхано. — Любима моя Ирайн, та бих ли могъл да си позволя нещо друго? Във всеки мой съзнателен миг вие владееете мислите ми, карате ме да се чувствам зависим от вас, замайвате съзнанието ми, разкъсвате сетивата ми. Мъжът в мен започва да трепери само от вашето присъствие и тогава изпитвам мъчителен копнеж да ви взема в прегръдките си. Желанието да ви имам ме преследва, но не съм сигурен дали няма да ме намразите завинаги, ако река този път да задоволя страстта си — независимо доброволно или не. Не, много повече искам името ми да бъде изричано с любов от вашите устни, отколкото да бъде вплетено в стонове на омраза. Това е единственото, което ме възпира, Ирайн. Само това!

Тя го гледаше втренчено с полуотворена уста, а разбудените ѝ чувства бушуваха лудо в гърдите ѝ. В съзнанието ѝ се беше запечатал жаркият спомен за онази нощ в изоставената конюшня, когато неговите целувки бяха стопили съпротивата ѝ и тя — трепереща от възбуда — осъзна своята страст. Тези чувства забушуваха отново у нея и тя беше обзета от остър, спиращ дъха страх. Още един миг нерешителност и щеше да се окаже изправена пред опасността да съсипе собствената си чест, както и честта на съпруга си, на техния дом. Ирайн рязко се обърна и избяга от ужас, че той ще поиска отговор, а тя се боеше от онова, което би му казала.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Ирайн беше притиснала слепоочието си към хладната рамка на прозореца и с широко отворени очи гледаше през стъклото. Още преди нощта да се спусне, бяха придошли облаци, които скриваха зад нежния си воал лицето на мътната луна. Хилядите светлини на Лондон хвърляха кехлибарено сияние над тъмните силуети на къщите. Заваля лек дъждец и светлините в далечината отслабнаха, докато накрая само възлестите, оголени клони на дъбовете останаха да се виждат пред конюшните. Извън очертанията на къщата не беше възможно да се различат никакви силуети, никакъв признак на живот. Ирайн отърка чело в гладката повърхност на дървото, като че ли с това можеше да намали объркването, което цареше у нея. Беше благодарна, че лорд Сакстън още не беше се върнал, тъй като не знаеше дали ще съумее да прикрие възбудата си.

Дъхът ѝ замъгляваше ромбовидните стъкла на прозореца и препречваше погледа ѝ към света навън. Полуядосана, полунедоволна, тя се извърна и придърпа меката сатенена роба по-плътно около тялото си, за да се предпази от студа. В търсене на топлина тя се отправи към камината и се отпусна на едно ниско столче. Всички свещи в стаята бяха угасени, с изключение на една, която стоеше върху скрина до леглото.

Слабата свещ и танцуващите пламъци в камината потапяха стаята в мека, златиста светлина, която удължаваше и изкривяваше сенките.

След като се освободи от напрежението на изминалия ден, Ирайн почувства тежка умора. Мислите ѝ не преставаха да препускат. Надигаха се като вълните на разпенен и неудържим прибой. Никъде не можеше да се скрие от тях. Думите на Кристофър не искаха да си останат в крайчеца на съзнанието ѝ — там, където тя се надяваше да ги погребее. Те отново и отново изпълзваха като демони, за да я измъчват и лишават от покой.

— Този янки ме напада от всички страни — оплака се гласно тя и от отчаяние така разтърси глава, че дългите, разпуснати коси се разпиляха на всички посоки. — Нахалството му няма граници! Защо не ме остави на мира?

Но трептящите пламъчета не можеха да отговорят на въпросите ѝ. В отчаян опит да обясни недоволството си тя се хвана за друга мисъл:

— Виновни бяха музиката — извини се тя пред себе си, — завладяващият ритъм и възбудата от танца.

Още докато ги изричаше полугласно, думите ѝ прозвучаха кухо и бяха лишени от съдържание. *Неговите* ръце я бяха притиснали! *Неговият* глас беше този, който я накара да настръхне от възбуда! *Неговата* близост обърка напълно всичките ѝ сетива!

Тя се бореше срещу вълните на връхлитащите я чувства, които искаха да я повлекат в нови дълбини на отчаянието. Усещаше неясен трепет в гърдите си и той не се подчиняваше на волята ѝ. Но по-късно пред очите ѝ изникна една тъмна фигура, чийто застрашителен вид прогони фантазиите ѝ. Безизразната кожена маска, макар и външно непроменена, я гледаше с укор.

Ирайн рязко вдигна глава, а широко отворените ѝ очи затърсиха в стоята познатия силует. Въпреки че нямаше никого, тя се изправи и закрачи неспокойно. Положението изглеждаше безизходно, защото колкото повече се мъчеше да внесе ред и логика в чувствата си, толкова повече объркването ѝ растеше.

Накрая тя смъкна робата с отчаяна въздишка и се хвърли на леглото. Лежеше неподвижно, като оставяше хладния въздух да милва тялото ѝ през тънката риза. Възбудата постепенно я напускаше и сетивата ѝ полека-лека се успокоиха в тишината на спалнята. Клепките ѝ бавно се отпуснаха, докато тя все още се въртеше мислено в ритъма на танца и за кой ли път преживяваше миговете, в които сиво-зелените очи бяха приковали нейните. Но онази сянка отново се завърна и застана в края на леглото, само че този път тя не можа да си представи чертите на мъжа. Съществуването се беше втренило в нея със замръзнала усмивка и пламтящите му червени очи, пронизващи тъмнината, я накараха да се скове във внезапен ужас. В този миг парче дърво се разискри в камината и лумналата за миг светлина откри широките рамене, черните дрехи и гладката маска на мъжа ѝ.

Тя уплашено пое дъх и се изправи. Усмивката и червените очи не бяха нищо друго, освен тъмните дупки на коженото лице. Тя с ужас си помисли какво би станало, ако той можеше да надникне в мислите ѝ.

— Моите извинения, Ирайн — изхриптя той. — Бяхте толкова тиха и помислих, че спите. Нямах намерение да ви изплаша.

Думите му не успокоиха дивото блъскане на сърцето ѝ. Тя се опита да овладее гласа си, докато му отговаряше:

— Толкова дълго време ви нямаше, милорд, вече започнах да си мисля, че сте ме забравили или изоставили.

Под маската прозвуча задъхан смях.

— Това е невъзможно, мадам.

Тя усети жадния му поглед, втренчен в нея, и потрепери вътрешно. Кожената му ръка се протегна и тя замръзна, когато повдигна настрана дългата ѝ коса. Пръстите му се плъзнаха в бавна, сякаш безкрайна милувка по рамото ѝ. Дори под лекия плат на нощницата тя можеше да усети нечовешката студенина на ласката му. Пулсът ѝ се ускори, когато той се приближи до нея, и с един скок тя се озова извън леглото. Спусна се към другия край на стаята и сграбчи една малка, украсена с камъни кутийка, която вечерта беше получила от Ан.

— Погледнете това, милорд — подкани го тя, докато му го показваше. Не я интересувахе, че стои пред него в почти прозрачната си нощница, с подаръка в протегнатите си ръце. Единствената ѝ мисъл беше как да избегне нежностите му и да го настрои приятелски. — Не е ли прекрасно?

Лорд Сакстън отвори облицованата с кадифе кутийка и показва само слаб интерес. Без да повдига поглед, той я попита с тих, дрезгав глас:

— Знаете ли всъщност колко ви желая, Ирайн?

Тя отпусна кутийката и погледна с широко отворени очи в дупките на маската, когато той повдигна глава. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя отчаяно се бореше с ужаса. Знаеше, че няма право да му откаже, но не беше в състояние да му се отдаде. Страхът от лицето под маската не беше лесен за превъзможване.

Той въздъхна:

— Добре, разбирам, че още не сте готова да станете моя жена.

Тя повдигна ръка с отчаян жест, но колкото и да се опитваше, не можа да се насили да го докосне, а още по-малко да го приеме в леглото си.

Лорд Сакстън стана и се отправи с тежката си походка към вратата. Там спря и подхвърли през рамо:

— Утре имам да свърша някои работи. Ще съм заминал, когато се събудите.

С тези думи той напусна стаята и затвори вратата след себе си. Ирайн се почувства неопишимо виновна и гледаше замаяно подире му. Раменете ѝ затрепериха, сподавеното ѝ хълцане ставаше все по-неудържимо и сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ.

Ирайн беше изненадана на закуска от ранния посетител на семейство Лейчестър. Гостът напълно обърка чувствата ѝ. Когато в първия момент го видя да стои, висок и елегантен, до прозореца, биенето на сърцето ѝ се ускори и тя трябваше да овладява възбудата си. Скоро обаче гневът и възмущението взеха връх над чувствата ѝ, когато се замисли с какво безсрамие този мъж успяваше да се приобщи към приятелите на мъжа ѝ.

Ан тръгна през стаята към Ирайн, която се беше спряла на прага, и хвана ръката ѝ:

— Елате, мила, искам да ви запозная с един приятел.

Ирайн леко се възпротиви и докато се опитваше да избегне развеселения поглед на Кристофър, отговори с почти недоловим глас:

— Извинете, милейди, но мистър Сатън и аз вече се познаваме.

— Може и да се познавате, но със сигурност не сте били представени един на друг, както подобава.

Тя поведе младата жена, която я следваше с нежелание, и спря пред госта.

— Лейди Сакстън, позволете ми да ви представя мистър Кристофър Сатън. Ако не се лъжа, ваш роднина.

Ирайн погледна изненадано домакинята, като се питаше дали беше чула правилно. Тя внимателно повтори думата, която я беше объркала.

— Мой роднина?

— О, да! Нека помисля още веднъж, фамилиите Сатън и Сакстън имат роднинска връзка! — Ан се замисли за момент и направи едно движение на ръката, сякаш искаше да отстрани цялата тази история. — Е, не е толкова важно. Последното сродяване беше чрез сватба, а мисля, че имаше и някакъв общ пращядо. Вие сте нещо като братовчеди.

— Братовчеди? — В гласа на Ирайн се долавяше удивление и тя се чувстваше, сякаш някой беше захлопнал голяма порта зад нея, за да провали бягството ѝ.

— Най-малко братовчеди — увери я напълно сериозно Ан. — А вероятно и нещо друго.

— Но той е янки! — запротестира Ирайн.

Развеселеното пламъче в очите му и наглостта му събудиха гнева ѝ.

— Повярвайте, мила моя — поучаваше я примирително Ан, — не можем всички да имаме щастието да прекараме целия си живот на добрата английска земя, но връзките на кръвта не могат да се заличат. Колкото до мен, аз простих всичко на сестра си.

— Моля за извинение! — Баронът прекъсна рязко словоизлиянията на жена си. — Няма да разнищваме тук всички подробности на родословието си, скъпа. Сигурен съм, че Кристофър може да ни обясни нещата много по-добре. — Той се обърна в очакване към госта си.

— Да, за да бъда точен — Кристофър леко повдигна рамене при тези думи, — преди женитбата си майката на Стюарт е принадлежала към фамилията Сатън. Аз винаги съм бил нещо като изключение и съответно винаги са се опитвали да ме лишат от правата, които името ми дава.

— Мисля, че мога да разбера това отношение — присмя се Ирайн с тънък сарказъм.

Той приведе глава на една страна и се усмихна хлапашки.

— Покорно благодаря, братовчедке.

— Не съм ваша братовчедка! — засече го остро тя. — И повярвайте ми, ако знаех, че вие спадате към рода Сакстън, тогава никога нямаше да приема този брак.

— Да не би с това да искате да кажете, че още не сте навеки влюбена в Стюарт! — укори я той. Очите му светеха ядно и точно

когато тя понечи да даде някакъв отговор, той вдигна ръка, за да я изпревари. — Няма защо да се оправдавате, братовчедке. Аз самият не изпитвам особена симпатия към него. Ако се търпим, то е само защото обстоятелствата го изискват. В действителност всеки вижда в другия само противник. Аз му завиждам заради младата му съпруга, а той ревнува от красивата ми външност, така че ние — той повдигна рамене — въобще не си подходждаме.

Филип се обърна към жена си, за да спаси всички от неудобното положение:

— По-добре да вървим да закусим, скъпа, ако искаме да свършим нещо днес.

— Кристофър, бихте ли придружили Ирайн до масата? — помоли Ан с малко пресилена любезност, докато хващаше ръката на мъжа си и се отправяше към трапезарията.

— Разбира се, мадам! — Кристофър галантно предложи ръка на тъмнокосата красавица, но после веднага хвана ръката ѝ и я пъхна под лакътя си, така че тя да не може да му откаже.

Тъй като не искаше да прави сцени, Ирайн се примири, но зад гърба на Ан го погледна злобно и изсъска:

— Невъзможен сте!

— Казал ли ви е някой тази сутрин — пошепна ѝ той, като доближи глава до нейната — колко сте красива?

Тя повдигна изящното си носле и не отговори. Въпреки това не можа да устои напълно на приятните чувства, които думите му събудиха у нея.

Погледът на Кристофър я погали нежно, докато мълчанието ѝ го накара да се замисли за известно време.

— Ан ми разказа, че братовчед ми е лудо влюбен във вас, но се страхува да се показвате заедно заради ужасния му вид. — Лицето му светеше от удоволствие, когато тя го погледна изненадано. — Затова се питах дали да не ви предложи услугите си като придружител.

Отговорът беше кратка иронична усмивка.

— Изглежда, отлично сте планирали всичко... с изключение на едно: нямам никакво намерение да отивам с вас където и да било.

— Но вие със сигурност се нуждаете от подходящ придружител — опита се да я убеди той.

— Много благодаря за предложението. Мисля обаче, че е по-добре да взема съдбата си в собствените си ръце, където ще е на сигурно място.

— Семейство Лейчестър имат уговорена визита тази сутрин и тъй като Стюарт го няма, позволих си да попитам дали не мога да ви покана на разходка в града.

От изненада устата ѝ остана отворена. Удивена от наглостта му, тя се възря в загорялото му лице. Таеше силно съмнение, че той иска да я въвлече в клопка, от която трябва да се спаси.

— Предпочитам да не приемам предложението ви, сър.

Той очевидно не се трогна:

— Мислех, че разходката ще ви достави удоволствие. Но щом предпочитате да останете с мен тук, аз съм сигурен, че ще намерим с какво да се занимаваме, докато нашите домакини отсъстват. — Той я погледна косо в очакване на реакцията.

В синьо-виолетовите ѝ очи проблеснаха яростни искри, когато разбра, че все пак беше попаднала в клопката. Тя знаеше колко глупаво би било да остане сама с дивия янки в замъка. При завръщането на семейство Лейчестър сигурно щяха да възникнат основателни съмнения относно целомъдрието ѝ. Братовчед или не, за нея нямаше да бъде лесно да избегне ухажванията му.

— Настойчивостта ви е учудваща, сър.

— Знам какво искам, това е всичко — отговори дружелюбно той.

— Аз съм омъжена — простена тя.

— Известно ми е!

На масата Кристофър ѝ предложи стол, когато сядаше, след това заобиколи, за да заеме мястото насреща ѝ. За Ирайн присъствието му беше точно толкова объркващо, колкото, ако срещу нея седеше съпругът ѝ. Когато усети погледа на пламенните му очи, тя имаше чувството, че той иска да излапа нея, а не чудесните гозби.

Малко след закуската семейство Лейчестър се извиниха и излязоха. За Ирайн нямаше друг избор, освен да се остави Кристофър да я придружи до чакащата кола. Очевидно той беше вложил доста средства, за да се сдобие с такава разкошна карета. С галантен жест ѝ помогна да се качи и я настани вътре.

— Тъй като вашата компания е от значение за мен, мадам, ще се опитам да се покажа откъм най-добрата си страна — каза той, докато

се отпускате до нея.

— Не го ли направите, мъжът ми ще научи за това, сър — предупреди го изрично тя.

Той се усмихна под мустак.

— Ще се опитам да си спомня всичко, на което ме е учила майка ми за доброто държание.

Ирайн недоверчиво завъртя очи:

— Денят обещава да е изключително напрегнат.

Докато тя се отпускате назад, Кристофър ѝ се усмихна.

— Позволете ми още сега да кажа, мадам, че считам удоволствието да съм с вас за голяма чест. Вие сте изключително хубава жена и за мен е радост да ви гледам. Стюарт явно не се скъпи за тоалетите ви.

Той естествено беше прав. В сравнение с други съпрузи Стюарт Сакстън беше изключително щедър. Това я накара още по-ясно да осъзнае, че в замяна той, законният ѝ съпруг, още не беше получил никаква отплата от нея.

Ирайн приглади кремата си пола от скъпа коприна и се почувства високопоставена дама. Смарагдовозеленият ѝ корсаж от кадифе беше ушит като къса жилетка с дълги и тесни ръкави. Тя беше последвала съвета на Теси и носеше кадифена шапка, украсена с набрани копринени панделки. Един дълъг воал от кремава коприна приятно подчертаваше брадичката ѝ и падаше по раменете ѝ. В целия ѝ начин на обличане се съчетаваха отличен инстинкт за модата и възискателен вкус. Това беше нещо, което липсваше и на двамата Талбот. От своя страна придружителят ѝ допълваше впечатлението с елегантния си вид. Той я беше накарал да забрави напълно лошото мнение, което имаше преди за янките. В същото време обаче беше оправдал предположенията ѝ, че те могат да бъдат изключително досадни същества.

— Ще намерите ли за неуместен въпроса, къде всъщност отиваме? — В думите ѝ иронията се долавяше много ясно.

— Където пожелае дамата. Като за начало може би няма да е лошо да посетим парка на Уайтхол.

— Всъщност за него сега не е най-подходящото време — отбеляза тя.

Кристофър я погледна изненадано.

— Вие вече сте били там?

— Майка ми ме е водила няколко пъти.

Той направи нов опит:

— Можем да пием чай в Ротондата.

— Питам се дали се е променила много.

— Значи и там сте били — установи малко разочарован той.

— Но моля ви, Кристофър, та аз съм живяла в Лондон. Едва ли има някоя забележителност, която да не познавам.

Той помисли малко. Изведнъж хитра усмивка плъзна по лицето му.

— Има едно нещо в Лондон, което със сигурност не знаете.

Ирайн го гледаше учудено, докато той отвори малката вратичка за кочияша и поговори с него. После се облегна с доволно изражение назад.

— Ще пристигнем само за няколко минути. Така че, отпуснете се, милейди, и се наслаждавайте на пътуването.

Не ѝ беше никак лесно да последва съвета му, защото твърде бързо забеляза, че е точно толкова трудно да изгони Кристофър от съзнанието си, колкото и своя съпруг. Не се чувстваше свободно нито с единия, нито с другия, въпреки че разликата между двамата беше като между деня и нощта.

— Доколко всъщност познавате Стюарт? — попита тя, убедена, че е по-добре да говорят, отколкото да мълчат. Въпреки че беше обещал да се държи възпитано, той не пропусна възможността да я огледа най-обстойно.

— Предполагам, точно толкова, колкото и другите — отговори непротивно той. — Но никой не го познава истински.

— Знаете ли, че Тими Сиърс е мъртъв?

Той кимна кратко:

— Чух за това.

— Имам чувството, че Стюарт... хм... е някак засегнат от смъртта му.

Кристофър забави отговора си.

— Може би Стюарт смята, че някой може да свърже смъртта на негодника с него. Много от арендаторите на мъжа ви се съмняват, че именно Тими Сиърс е подпалил Сакстън Хол. Може би от гняв, че често е бил прогонван от земите му. Естествено, нищо не можеше да се

докаже, но този човек постоянно вършеше злини. Стюарт понесе големи загуби от пожара.

— Наистина ли вярвате, че Тими е подпалил замъка?

Той повдигна рамене в двоумение и отговори, след като помисли:

— Чувал съм и много други истории. Една от тях, на която може да се вярва точно толкова, колкото и на другите, е, че лорд Сакстън, без да иска, е влязъл в лагера на бандитите и е познал някои от тях. Баронът е получил съобщението, но преди да се намеси, новото крило, в което лордът бил преместил покоите си, вече изгоряло. — Кристофър погледна през прозореца и добави: — Стюарт често се оплакваше от течението, което ставаше в старата къща. Страхувам се, че сега ще трябва да се примири със студа.

В краткия миг на мълчание Ирайн почувства, че го обзема горчива тъга. Единствената причина за това тя откриваше във факта, че той изпитва съчувствие към братовчед си. За мъж с характера на Кристофър такова настроение беше учудващо. Тя каза:

— Но Стюарт знае кой е виновен за пожара, той сигурно може да изправи тези хора пред съда и да ги накаже.

Отговорът отново последва след дълга пауза.

— Лорд Сакстън вече не е същият мъж, който беше. Днес мисли по друг начин. Той е преживял убийството на баща си. И до днес си спомня как се е крил при майка си и е потискал плача си, от страх да не го открият бандитите и да го убият. Пожарът в къщата му е припомнил всичко това. Ако човек иска, може да свърже редица събития, които на пръв поглед нямат нищо общо, като започне от смъртта на стария лорд и изгонването на семейството от къщата, та до палежа и ограбването, на което беше подложен Къмбърленд. Вероятно Стюарт смята, че това е дело на един и същ човек и сега търси начин за едно цялостно отмъщение, което ще засегне и главатарите, и онези, които дърпат конците на тази игра.

Отговорът му накара Ирайн да се замисли дълбоко. Питаше се каква роля играе самата тя във всичко това. Може би съпругът ѝ беше изпълнен единствено с жажда за мъст? Или искаше да продължава да плете мрежата на своето отмъщение? Можеше ли гневът му един ден да се насочи към нея, ако тя твърде дълго остане нерешителна?

— Знаете ли защо беше убит баща му? — попита спокойно тя.

Спътникът ѝ не забеляза дълбоката ѝ въздишка.

— Трудно е да се каже, Ирайн. Когато той се опита да се споразумее по мирен начин с шотландците относно границата, срещу него бяха повдигнати сериозни обвинения. Някои от лордовете в съда дори стигнаха дотам да поставят под съмнение лоялността му, тъй като съпругата му беше дъщеря на потомствен шотландски граф. По същото време една банда разбойници тероризираше северните области чрез многобройни обири и убийства. Почти всички обвиняваха шотландците, докато бащата на Стюарт твърдеше, че това са местни жители. Тъкмо се канеше да го докаже, но беше убит, преди да постигне целта си. Разбира се, и за неговото убийство бяха обвинени шотландците.

— Ако всичко това е вярно, тогава не разбирам защо Стюарт се е върнал в Сакстън Хол.

— Защо един мъж се връща в дома на дедите си? За да възвърне честта на името. За да поеме отново законните права на лорд в своите земи. За да отмъсти за убийството на баща си и за унищожаването на семейството и да накара да проговорят онези, които са виновни за това.

— След всичко, което ми разказахте сега, ми се струва, че знаете много неща за мъжа ми — отбеляза Ирайн.

Кристофър се усмихна измъчено.

— Колкото и да ми е неприятно да го призная, мадам, но аз съм роднина на този човек и знам доста семейни тайни.

— А какво стана с майка му? Тя къде е?

— След смъртта на мъжа си Мери Сакстън напусна заедно с останалите членове на семейството северните области. Дълги години живя като вдовица и накрая се омъжи за един стар семеен приятел. Тя със сигурност ще посети Сакстън Хол, след като синът ѝ дооправи къщата. Преди това не иска да му се натрапва.

— Вероятно много я натъжава всичко, което се е случило със сина ѝ.

— Тя е прекрасна дама. Мисля, че ще ви хареса.

— А дали тя ще хареса мен? Та аз съм жена, купена от сина ѝ на търг?

— Мога да ви уверя, мадам, че притесненията ви са неоснователни. Тя беше много отчаяна, защото смяташе, че Стюарт никога няма да се ожени. А тъй като синът ѝ във ваше лице е направил

превъзходен избор, за нея не остава нищо друго, освен да ви приеме в сърцето си. — Той се усмихна широко. — А ако не го стори, надявам се, че ще принуди Стюарт да се откаже от вас, за да мога да ви получа аз. Вероятно ще ви бъде по-лесно да ме възприемете, след като сте била омъжена за такъв негодник.

— Стюарт не е негодник! — отвърна невъздържано Ирайн. — И не ми харесва, че всеки го нарича по този начин.

— Лесно се впускате да го защитавате. — Той я погледна отблизо, преди да ѝ се подиграе: — Мога само да се надявам, че няма да се влюбите в него.

— След всичко, което чух, смятам, че той се нуждае от човек, който да го обича. А кой е по-подходящ за това от собствената му съпруга?

— Вие ме правите нещастен, Ирайн. — Устните му се разтегнаха в подигравателна усмивка. — Не ми давате никакъв шанс да запазя поне искрица надежда.

— Нямате никакъв шанс — отвърна закачливо тя. — Аз съм омъжена жена!

Той се изсмя късо.

— Изглежда, ви доставя голямо удоволствие да ми го напомняте непрекъснато.

— Ако не бяхте толкова зает със събирането на прословутите си дългове, може би щяхте да имате... — Изплашена от това, което за малко щеше да каже, тя млъкна. Гордостта ѝ не позволяваше той да разбере разочарованието ѝ и причините за него.

Кристофър я изгледа внимателно и забеляза внезапното ѝ объркване.

— Мадам, може би щях да имам какво...?

Ирайн млъкеше упорито. Нямаше намерение да го укорява. Въпреки това нейно твърдо убеждение беше, че ако той наистина я желаете, щеше да направи нещо по време на търга, вместо безучастно да чака резултата.

— Пари да ви купя? — продължи да настоява той.

— Не ставайте смешен! — Тя вирна тесния си нос и му показа профила си.

— Толкова бързо ли забравихте, милейди? Баща ви ми забрани да участвам в търга. — Погледът му не изпускаше нито за миг лицето

й. — Нещо друго ли очаквахте от мен?

— Да, наистина, какво ли друго можехте да направите? — Сарказмът ѝ беше повече от ясен. — Вие притиснахте баща ми, докато той се видя принуден да се огледа за още по-голяма сума. — Тя направи бързо движение с ръка. — И когато брояха монетите, вие бяхте първият, който дойде, за да ги прибере.

— Мадам, а възможно ли е да ми се сърдите за това, че не ви откъснах от баща ви и не ви отмъкнах в някое отдалечено място? — Гласът му звучеше учудено.

Страните на Ирайн се зачервиха от възмущение:

— Това е вярно. Сърдя се, но не поради изложените от вас причини.

— Мога ли да ви подсетя, че направих предложение за женитба и че вие бяхте тази, която го отхвърли? Тогава не оставихте никакво съмнение колко много се отвращавате от мен. Лъжа ли беше това?

— Не! — Думата прозвуча като удар с камшик.

— Изглеждате доволна от Стюарт — започна бавно той и видя как тя за момент повдигна хубавите си вежди. — Наистина ли твърдите, че предпочитате осакатения пред мене?

Тя кимна сковано и сдържано:

— Стюарт е много добър към мене.

— Но като мъж не струва нищо — промърмори презрително той.

— Това е несправедливо от ваша страна! — извика тя.

Той я погледна изненадано.

— Може би. Значи вие сте тази, която го държи на разстояние?

Страните ѝ пребледняха. Тъй като не можеше да устои на проницателния му поглед, обърна очи към пейзажа навън.

— Изобщо не мога да схвана, мадам, как сте успели да постигнете това — заключи той, като изтълкува мълчанието ѝ. — Какви ли мъки търпи този човек! Знае, че му принадлежите, но не бива да ви докосва. Мога да си представя душевното му състояние.

— Моля ви се! — Тя му хвърли кратък поглед. — Това не е подходяща тема за разговор. Дори между братовчед и братовчедка.

За миг Кристофър омекна, така че и тя можеше да забрави яда си. Когато отново беше в състояние да възприема околния свят, Ирайн забеляза, че колата се приближава към реката. Тя се успокои, когато скоро след това спряха. В колата щеше да ѝ е трудно да избегне

непрекъснатото наблюдение. Когато се огледа, тя откри, че бяха спрели близо до голям тримачтов кораб. Той беше закотвен на кея. Една фигура във формата на жена с гъсти червени плитки красеше носа му. Отстрани на борда беше изписано името — „Кристина“.

Кристофър отвори вратата и излезе навън. Той ѝ подаде ръка, за да слезе на павирания кей. Усмивка играеше около очите му, но той запази мълчание под любопитния ѝ поглед, пхна ръката ѝ под своята и я поведе покрай бъчви, бурета и бали от конопени въжета към стълбата на кораба. И други кораби стояха на рейд, но никой не можеше да се сравнява с „Кристина“. Тя се извисяваше като кралица сред останалите, голяма и хубава. На борда един мъж в синьо палто се приближи до въжената стълба. Той се усмихна, щом позна двойката и помахна за поздрав, на който Кристофър веднага отговори.

— Капитан Даниълс, имаме ли разрешение да се качим на борда?
— извика той.

Мъжът се изсмя дрезгаво и им махна да се качат.

— На вашите услуги, мистър Сатън.

Вятърът разроши тъмните ръждивокестеняви коси, когато Кристофър свали с пъргаво движение шапката си и ѝ се усмихна.

— Мадам, мога ли да ви отвлека на борда?

Погледът ѝ се плъзна бързо по лицата на мъжете, които се бяха натрупали край релинга, за да задоволят любопитството си. Не можеше да разбере какво толкова имаха да си кажат, когато шушукаха и се кискаха, но предполагаше, че тя и Кристофър бяха основната тема на възбудения им разговор.

— Тук има достатъчно хора, които биха могли да ми се притекат на помощ, затова се чувствам сигурна, дори ако не се държите така галантно, както досега — рече с ирония тя.

Той се изсмя весело, докато ѝ отговаряше:

— Мадам, да приемем, че се намираме с тези мъже на самотен остров, те скоро щяха да бъдат примамени от красотата ви и вие щяхте да бъдете принудена да разчитате на моята закрила. Сигурността не се определя от количеството, мила моя, защото твърде често действията на хората зависят от обстоятелствата.

Тъй като не можа да намери подходящ отговор, Ирайн пое предложената ѝ ръка и му позволи да я преведе. Когато хвърли един поглед надолу и видя колко високо над водата се намираха, тя го хвана

по-здраво. При това се опита да не забележи, че той уж съвсем случайно притисна ръката си до нейната гръд.

Капитанът поздрави Кристофър със сърдечно ръкостискане:

— Добре дошли на борда, сър.

— Ирайн, позволете ми да ви представя капитан Даниълс, мъж, с когото сме прекосили много морета. Джон, това е лейди Сакстън. Вече съм ви споменавал за нея.

Капитан Даниълс пое нежната ръка в мека ръкавица и заговори с топъл, дружелюбен глас:

— Мислех, че Кристофър е загубил разсъдъка си, когато ме убеждаваше колко сте красива. Сега, когато ви виждам, мисля, че думите му са били твърде слаби.

Ирайн беше поласкана от комплимента и му благодари, преди още да забележи втренчения поглед на Кристофър.

— Този кораб ваш ли е? — попита тя и плъзна поглед по най-високата мачта нагоре до мястото, където сякаш допираше небето. Мачтата се издигаше на фантастична височина, от което ѝ се завиваше свят и тя трябваше бързо да погледне пак надолу, за да възвърне равновесието си. С благодарност се хвана за силната ръка на придружителя си.

— Точно така, милейди — отговори Кристофър. — Този тук е най-големият от петте ми кораба.

— Бихте ли желали да го разгледате? — предложи капитанът.

Тя почувства гордостта на мъжа от кораба и се засмя в знак на съгласие:

— Надявах се на това.

Капитан Даниълс крачеше редом с двойката, когато се запътиха към задната палуба. Ирайн от пръв поглед разбра, че корабът е отлично поддържан и снабден с всичко необходимо. Кристофър запази мълчание, когато слизаха на долната палуба, за да предостави на капитана правото да ги разведе. Едва една трета от екипажа се намираше на кораба. Някои зяпаха съвсем открито, докато други хвърляха само бегли погледи, когато минаваше дамата. Но всички се спираха, за да се насладят на красотата ѝ.

Когато приключиха с разглеждането на долната палуба, капитанът заведе Кристофър и Ирайн в каютата си и им предложи по

чашка шери. С леко кимване на главата той посочи двете койки до стените на каютата и отбеляза:

— Условието може и да ви изглеждат малко спартански, мадам, но именно тук мистър Сатън и аз сме прекарвали много часове в открито море.

— Какви са плановете ви за близкото бъдеще? — попита тя, като се надяваше те да не схванат същинската цел на въпроса ѝ, а именно, дали Кристофър щеше скоро да напусне Англия или не.

— Докато сме тук, аз съм изцяло на разположение на мистър Сатън. Той решава кога да потеглим.

Ирайн беше удивена от този отговор. Представата, че цял кораб с екипажа му зависе от настроенията на един-единствен мъж, ѝ се стори доста странна. Можеше само да се пита колко ли богат трябваше да е този мъж, за да си позволи такъв лукс.

Тримата обядваха заедно на борда. Капитанът знаеше много интересни истории и умееше да добавя свои подробности, но без да се отдалечава от действителната случка. Пиперливият му хумор много забавляваше Ирайн. Въпреки първоначалната си скептичност тя трябваше да признае, че отдавна не беше прекарвала така добре.

Остатъкът от следобеда премина сравнително спокойно. Паркът беше подходящ по-скоро за лятна разходка, въпреки че и спокойствието на един зимен ден имаше своя чар. Ирайн позволи на придружителя си да я разведе из бароковите павилиони. Кристофър удържа на обещанието си, държеше се като кавалер от старата школа и се отнасяше с нея изключително внимателно. Създаде ѝ усещането, че е единствената жена в света за него. В „Омагьосания дворец“ на Ротондата им сервираха чая в едно от наредените в полукръг сепарета. Нежните звуци на оркестъра бяха приятен фон за разговор.

Като цяло това беше един прекрасен ден и Ирайн със съжаление установи, че той вече е към края си. Знаеше, че на следващата сутрин ще замине с мъжа си обратно за Сакстън Хол. Тя се натъжи, когато наетата карета напусна имението на семейство Лейчестър и отнесе придружителя ѝ. На портата Кристофър беше стиснал кратко ръката ѝ и леко я беше целунал по бузата като братовчед, преди да потегли. Само едно кратко, нежно докосване, което обаче дълго остана в мислите ѝ.

Мъглата тежко се стелеше над земята, когато каретата на семейство Сакстън напусна имението Лейчестър и се запъти на север. Утринният въздух беше хладен и свеж. Слънцето, което беше започнало да пръска първите си лъчи, бе почти напълно обвито в заруменелите облаци, които плътно покриваха хоризонта. Колата трополеше край редица ферми по северния бряг на Темза. Каменни мостове ги превеждаха през реки и тресавища, над които още висяха плътни кълбета мъгла. С напредването на деня небето все повече изсветляваше до бледосиво, а въздухът ставаше по-свеж. Теси беше послушала молбата на господарката си и се беше настанила в уютната вътрешност на каретата. Ирайн разбираше, че присъствието на лорд Сакстън плаши момичето, но двамата едри мъже, които седяха на капрата, не можеха да я стоплят колкото тапицираното купе. Младото момиче избягваше да гледа към господаря си. Беше доволна да седи в тъгъла и да подремва, както правеше и господарката ѝ.

По обед спряха в една странноприемница. Въпреки че в салона имаше доста хора, когато лорд Сакстън поведе съпругата си към масата, настъпи мъртва тишина. Както ставаше обикновено, и тук външният му вид допринесе за това, да бъдат обслужени незабавно. Всеки се страхуваше да не си навлече гнева на лорд Сакстън. По време на яденето той, както винаги, не хапна нищо. Чак след като я беше изпратил отново до колата, той се извини и изчезна за кратко време.

Едва бяха тръгнали, когато чуха вик в далечината и прозорчето зад капрата се отвори.

— Отзад се приближава кола, сър — извика Бънди. — Доста голяма, с малка група ездаци отстрани.

Без да се замисля много, лорд Сакстън даде нарежданията си:

— Наблюдавай ги и при следващата възможност ги пропусни да минат.

— Разбрано, милорд. — Бънди затвори прозорчето.

От мястото си на задната седалка Ирайн не можеше да види нищо, но ударите на тежки копита се долавяха все по-ясно. Тяхната кола започна да забавя ход, като същевременно се залюшка и заподскача по-силно, когато Танър се опитваше да я докара до най-външния край на пътя. Изплющя камшик и дрънченето на юзди и поводи се усили. Конете, които Ирайн видя най-напред, бяха подбрани

грижливо и образуваха превъзходен впряг. Следваше ги голяма черна карета с плътно спуснати плюшени завеси. До кочияша на капрата седеше един мъж за охрана, а отзад — двама лакеи. Следваха ги осем ездачи, които бяха толкова добре въоръжени, че можеха да бъдат и войници на краля. Изпреварващият ги екипаж явно беше притежание на някой много богат човек — това беше очевидно. На вратата обаче, там, където трябваше да се намира гербът, имаше само едно прясно петно от боя.

За Ирайн беше непонятно защо един толкова знатен благородник ще предпочете да изтрие герба си по време на пътуването. Със сигурност намерението в този случай не беше да се заблудят крадците, защото богатството си личеше недвусмислено.

Лорд Сакстън проследи каретата с поглед, без да каже нищо. Единствената му реакция беше да погледне часовника си, след като екипажът ги беше подминал. След това се отпусна назад на седалката си и скръсти ръце, като че спеше. Блясъкът зад маската обаче ѝ подсказа, че той я наблюдава внимателно.

Привечер спряха пред една гостилница. Всички разговаряха възбудено за тайнствения екипаж, който беше профучал с голяма скорост, без да спре. Някои от гостите, които не бяха забелязали маскирания мъж в сепарето, се хвалеха, че са чували за някакъв белязан и обезобразен лорд от северните области. Носел шлем и много държал да не бъде разпознат. Бяха готови да се обзаложат, че именно той е седял зад спуснатите завеси. Но когато в крайна сметка погледите им попаднаха върху бъдещото страх лице на лорд Сакстън, те широко разтвориха усти и пребледнели, започнаха да заекват. Със същата изненада те заговориха полугласно за красотата на придружаващата го дама. Ирайн остана с впечатление, че съпругът ѝ се забавлява от тези реакции и дори ги провокира. Но от друга страна той не остави никакво съмнение, че жената принадлежи само нему. Никой не биваше и за миг да си помисля да прекрачва границата, както беше сторил онзи глупав сладострастник по време на пътуването им на юг. Голямата, облечена в кожена ръкавица ръка, която леко, но собственически беше отпусната на кръста ѝ, усили натиска си.

Изглежда, черната карета беше поела по същия път на север. През целия следващ ден те чуваха за нея. Първите пухкави, бели снежинки, които падаха по пътя, позволяваха да се види, че каретата се

движи преди тях. Но колкото по на север отиваха, толкова по-дълбоки ставаха следите. Замръзналата бяла покривка правеше пътуването все по-трудно и едва на следващата вечер те успяха да оставят Маубъри зад себе си. Дори Ирайн почувства облекчение, когато видяха внушителната сива постройка на Сакстън Хол. Успокоена, тя яде много малко на вечеря. Сигурността на собственото ѝ легло ѝ подейства като балсам, така че бързо заспа. В полусън тя отново видя пред очите си последните дни, изпълнени с преживявания. Образът на усмихнатия Кристофър изчезна, за да отстъпи място на голата втрещена маска на лорд Сакстън. Черното кожено лице остана пред нея, докато тя потъна в неспокоен сън, който измести всички приятни помисли.

Не беше изминала и седмица от тяхното завръщане, а не минаваше вечер, в която да не разказват за някакъв нощен ездач, който яздел по хълмовете. Вратите на колибите, чиито обитатели доскоро спяха спокойно, сега вечер се залостваха здраво.

Хагарт беше един от онези, които дотичаха запъхтени при шерифа, за да му докладват за съществото, което ги е преследвало през нощта. Той обясни, че е готов да се бие с призрака, ако му дадат оръжие. С това си спечели симпатиите на шерифа и скоро стана негов човек. Оттук нататък Алън Паркър не можеше да стори и крачка, без да се препъне в Хагарт. След като изгуби Тими, Хагарт си търсеше нов съдружник, когото смяташе, че е намерил в лицето на Алън.

Кристофър Сатън беше отново в Маубъри и мълвата за неговото завръщане достигна и до Сакстън Хол. Лордът не показваше склонност да разговаря за този янки, докато младите момичета от прислугата умираха да клюкарстват за всичко, което се чуваше за него, дори когато господарката беше наблизо. Моли разказвала за една жена, с която го била видяла преди няколко седмици в гостилницата, но категорично отказвала да съобщи името ѝ. Последствията бяха, че започна да се споменава името на Клаудия, тъй като тя била забелязана един-два пъти в неговата компания. Докато тези истории достигнеха до ушите на Ирайн, те се доукрасяваха с всевъзможни измишльотини. Мълвата причиняваше болка в сърцето ѝ, чувство на разочарование, което не можеше да бъде компенсирано дори от съзнанието, че всъщност мрази този мъж.

В петък следобед след тяхното завръщане лорд Сакстън помоли Ирайн да облече за вечеря същата рокля, с която беше след сватбата. Ирайн знаеше, че съпругът ѝ предпочита тази дреха, защото деколтето беше много дълбоко. Както тогава, той я очакваше в подножието на стълбата и я наблюдаваше с напрегнато внимание, положил едната си ръка на гърба, докато тя слизаше.

— Мадам — изграчи той с дрезгавия си глас, — вие сте рядък брилянт, роза сред тръни и с всеки божи ден ставате все по-красива.

Ирайн застана пред него и видя как погледът му се спусна надолу по снагата ѝ. Дали и сега оглеждаше гърдите ѝ, както вечерта след тяхната сватба, когато беше застанал зад стола ѝ?

— Веднъж ви казах, че вашата красота не се нуждае от накити. Макар че още съм на това мнение, смятам, че едно дребно украшението не би навредило.

При тези думи ръката, която беше държал досега зад гърба си, се протегна напред и пред очите на Ирайн се залюля едно гъсто обсипано със скъпоценни камъни колие.

— Ще ме направите щастлив, ако го носите, мила.

Той я погледна, изпълнен с очакване, като държеше прекрасния накит в ръката си, докато Ирайн схвана, че той очакваше нейното разрешение да ѝ го сложи. Тя кимна колебливо, тъй като не знаеше колко време би издържала допира на ръката му по голата си кожа.

Лордът хвана украсеното със смарагди и диаманти колие с две ръце и го постави на шията ѝ. Тя сведе глава и зачака с лудо биещо сърце, докато той се опитваше да го закопчае.

— Ще се справите ли с тези ръкавици? — попита тихо тя.

— Почакайте за миг — помоли той с пресипнал глас, след което свали зад гърба ѝ първо едната, после другата ръкавица. Ирайн затаи дъх, докато не усети допира на голите му пръсти върху гърба си. В този миг от облекчение тя едва не се облегна на него, защото те бяха топли, от плът и кръв и изпълнени с мъжка сила.

От него се носеше силен дъх на мъж, който разбуди смътни спомени в дълбините на душата ѝ, възбуждащи я приятно по някакъв странен начин. Отчаяно затърси обяснение за тези чувства, но единственото, което успя да си припомни сравнително ясно, беше

мигът, когато се беше събудила след падането от Сократ в леглото на лорд Сакстън.

Двата края на колието бяха закопчани с едва доловимо щракване, но за своя изненада Ирайн почувства отново пръстите му по гърба си, където той нежно галеше меката ѝ кожа. Тя бавно вдигна глава, за да погледне маскираното му лице. Питащият ѝ поглед попадна върху очите зад тесните отвори.

— При мисълта, че ви докосвам, ръцете ми се разтрепериха — прошепна той накъсано. — Но вероятно съм станал жертва на заблудата си.

Фино очертаните ѝ вежди се повдигнаха в мълчалив въпрос.

— Не знам дали сега бих устоял на копнежа си. След като ви докоснах, желанието ми само се усили. — Той изчака за миг, после въздъхна шумно, като че вътре в него се водеше някаква борба. След това продължи, като подбираше внимателно думите си: — Глупост ли беше от моя страна да ви взема за жена, Ирайн? Вие сигурно ще продължите и занапред да се отвърщавате от мен, а един ден може би ще намерите някой друг, комуто ще отдадете предпочитанията си. Вероятно моето поведение е било неискрено. Може би единствено поради силната си ревност не можех да понеса да ви видя в прегръдките на друг.

— Аз дадох доброволно съгласието си за този брак, милорд, и смятам да изпълня докрай брачната си клетва. Вие сте моят съпруг и бих ви помолила единствено да ми дадете още малко време, за да посвикна с вас. Знаете, че между нас съществува преграда. За мен страховете ми са точно такава пречка, каквато са за вас вашите белези. Във всеки случай тези две бариери, които засега все още ни разделят, вероятно ще изчезнат. Ако можете само да поизчакате, докато преодолея себе си! Сърцето и съзнанието ми не желаят нищо повече от това, да бъда добра съпруга за вас... във всякакъв смисъл.

Ръката му се отлепи от гърба ѝ и застина, сякаш той се бореше със себе си да не я погали по бузата. Но след известно време отново постави ръка на рамото ѝ. Тя усети как зад гърба ѝ той нахлузи ръкавиците си. Поддавайки се на някакъв внезапен импулс, тя положи своята ръка върху гърдите му. Почувства здравите му мускули под снежнобялата риза.

— Виждате ли, милорд? Сега вече мога да ви докосвам, без да потрепервам.

Много внимателно, за да не я уплаши, той повдигна покритата си с ръкавица ръка и нежно я погали по бузата с опакото на дланта си.

— Мила Ирайн, вие знаете, че под моята обезобразена външност бие човешко сърце, което получава топлина от вашата красота. За мен е мъчително да чакам, но ще понеса всичко, докато знам, че още имам някаква надежда.

Той се изправи и с галантен жест ѝ подаде ръката си.

— Мадам, вие трябва да сте прегладняла, а пък аз ще поизляза в двора, за да охладя сетивата си.

Ирайн със смях отпусна нежните си пръсти върху черния му ръкав.

— Може би аз трябваше да съм тази, която да носи маската, милорд, или поне няколко дрехи повече.

— Ако зависеше от мен — по-скоро няколко дрехи по-малко — отвърна той, а погледът му попадна върху големия смарагд, полюшващ се кокетно между гърдите ѝ. — Но не бива да забравям, че имаме и прислужници в къщата.

Тя усети върху себе си жадния му поглед и смутено заигра с накита си.

— Когато ме гледате така, изпитвам чувството, че прислужниците са ви напълно безразлични.

Съпругът ѝ трябваше да потисне смеха си, когато отговори:

— Мадам, ако за любуването на една жена се отиваше на ешафода, аз с удоволствие бих се разделил с живота си заради вас. Нямам по-голямо желание от това, да се възползвам от правата си на съпруг. Моля ви, не пропускайте да ме осведомите навреме, ако надценявам вашето отвращение, което би ме накарало да чакам твърде дълго. Нямам търпение да дочакам мига, в който да ви предлага услугите си.

Стори ѝ се, че долови усмивка по устните му, а страните ѝ поруменияха под погледа му, който не слизаше от деколтето ѝ. Когато се извърна, тя дочу мек смях изпод маската. Ръката му, която лежеше върху нейната, обхвана пръстите ѝ с леко стискане.

Ирайн знаеше, че сънува. Тя видя собствените си тъмни къдрици, докато коленичеше до майка си и слушаше с неотклонно внимание как тя свиреше за децата си на чембалото. Ирайн се събуди и остана да лежи неподвижно. Беше объркана, тъй като игривите звуци на чембалото не спираха и изпълваха къщата по странен начин. Инструментът беше разстроен, а някой натискаше клавишите с такава сила, че я побиха студени тръпки. Сякаш усети върху себе си яростта, която се носеше от музиката.

Мина известно време, докато разпозна мелодията на една много стара песен: „Сбогом, мила, ти ме пропъди и аз загубих твоята обич“.

Ирайн се надигна от леглото и наметна пеньоара. Не можа да си спомни дали някъде в къщата има чембало, но много от помещенията тя изобщо не познаваше. Тръгна по посока на буйно звучащите акорди и попадна в едно все още необитаемо крило на замъка. Откъм коридора видя слаба светлина, която я отведе до една отворена врата. Тя бутна вратата и пред нея блесна огромен свещник, поставен върху една маса в средата на помещението. Почти догорели свещи разпръскваха светлината, която я беше привлякла. Обзе я страшно чувство. Всички мебели в стаята бяха покрити с тежки покривала срещу праха. Само от чембалото покривалото беше махнато. Пред клавишите се очертаваше силуетът на мъж, чието лице беше полуизвърнато към нея, но въпреки това главата и раменете бяха скрити в сянката. Коженият шлем и ръкавиците лежаха върху капака на чембалото. Тя различи рошави кичури, израснали между белезите. Той удряше с огромна сила по клавишите, като че ли искаше да изрази огорчението си от целия свят. И особено огорчението си от нея — опасяваше се Ирайн.

Краката ѝ сякаш сами се задвижиха напред, докато музиката внезапно замлъкна и отзвуча с един висок акорд, когато мъжът повдигна глава. Стори ѝ се, че очите му заблестяха диво.

— Лорд Сакстън? — попита тя с тих глас, останала без дъх.

— Отстъпете назад! — долетя строга заповед. — Стойте там, ако не искате да загубите ума си от ужасната гледка!

Тонът му не търпеше възражение. Ирайн остана на място и едва сега усети, че беше забравила да obuе пантофите си. Каменните плочи под краката ѝ бяха ледени и студът я прониза.

Лорд Сакстън посегна бързо към ръкавиците си и пхна ръцете си в тях. След това взе кожения шлем, нахлузи го на главата си и придърпа яката на дрехата, без да обръща внимание на ремъците, които придържаха шлема. Той се подпря с широко разперени ръце върху капака на чембалото и попита:

— Свирите ли?

Ирайн не можа да сдържи смеха си.

— Отдавна не съм опитвала, милорд, а едно време можех да свиря само няколко прости пиеси. И положително никога не съм свирила с такава жар като вас.

Той въздъхна тежко и направи нетърпеливо движение с ръка.

— Изглежда, че при мен вече не се получава така, както искам.

— Насъбрали сте твърде много гняв в себе си — каза спокойно Ирайн.

Той се подигра:

— Струва ми се, че сте не само красива, а имате и ясновидска дарба, щом като можете да надникнете толкова дълбоко в душата ми.

За пръв път Ирайн изпита чувството, че го разбира поне малко.

— Със сигурност нямам такава дарба, милорд, но се сблъсках с грижите, гнева и омразата у хората, които бяха около мен. Повярвайте ми... Стюарт — не й беше лесно да произнесе името му в негово присъствие, — през всичките тези години съм преживяла доста. Майка ми беше единственият човек, от когото съм получавала любов, а тя е мъртва от много време. Дори и през маската ми се струва, че виждам у вас много от тези чувства... и това ме тревожи.

— Не се страхувайте. Не искам да ви сторя зло.

Тя сведе поглед, обърна се настрани и се загледа в тъмнината.

— Колкото и изранено да е било тялото ви, сигурна съм, че душата ви страда много повече. Затова изпитвам съчувствие към вас.

Той отблъсна тези думи с презрение:

— Моля ви настойчиво да запазите съчувствието си за онзи, който го заслужава повече от мен, мадам. Това наистина е последното, от което се нуждая.

— Стюарт...

— И трябва да ви предупредя, мадам, бъдете внимателна, когато се обръщате към мене така. Ако употребите това име пред други хора, то може да стане причина преждевременно да останете вдовица.

— Ще помня това, милорд. — Тя направи крачка напред и с любопитство заоглежда стаята. — Това преди музикален салон ли е било?

— Беше работният кабинет на баща ми. Свиренето на чембало той оставяше на таланта на майка ми.

— Изглежда, добре познавате къщата.

— Защо смятате така, мила?

— Дни наред се разхождах из това крило, а не открих чембалото — каза тя игриво.

— Въпреки отвратителната си маска аз съм съвсем нормален човек. Докато вие спите в леглото си, мадам, мен ме измъчва видението на една жена, чието сърце искам да притежавам, и отчаяно се разхождам из къщата. Всяко разсейване от мисълта за нея е добре дошло за мен.

— Не бих искала да ви лиша от нищо, Стюарт — каза меко тя.

Той се надигна, приближи се със странната си провлачена походка и застана пред нея.

— Мадам, вие мигновено бихте се скрила в стаята си, ако имате и бледа представа колко силно е желанието, което съм принуден да потискам.

Той бавно повдигна ръка, за да погали гърдите ѝ. Ирайн трябваше да се бори с желанието да побегне, защото тялото ѝ се разтрепери при неговото докосване, докато той галеше с палеца си зърното на едната ѝ гърда. Едва когато положи ръка на крехката ѝ талия, като че искаше да я придърпа към себе си, тя се отскубна. Измъкна се от прегръдката му и побягна задъхана през къщата, обзета от внезапна паника. Накрая спря в стаята си, запъхтяна, с треперещи колене, и се облегна на тежката дървена врата, която, макар и незаключена, все пак ѝ даваше известна сигурност. Някъде далеч отдолу се разнасяше глухото ехо на ужасен, презрителен смях.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Нощта беше студена и кристално ясна. Звездите блестяха ярко. В свежия въздух снегът скърцаше под краката. Трябваше да стъпваш внимателно, ако искаш никой да не те чуе.

В една малка долина беше разположен лагер и по всичко личеше, че обитателите му възнамеряват да останат дълго време. В светлината на фенерите се виждаха десетина палатки, покрити със сено за предпазване от шум и студ. В отдалечения край на долината, в една ниска пещера бяха складирани бурета барут, дървени сандъци и всякакви други припаси. Отстрани бяха опънати въжета, на които бяха завързани повече от дузина коне. Около огъня в средата на лагера удобно се бяха настанили неколцина топло облечени мъже.

— Горкият стар Тими — въздъхна един от тях. — Онзи нощен ездач здравата го е наредил. Първо го е набучил отпред, а после му е прерязал гърлото.

— Точно така — съгласи се друг и замислено поклати глава, преди да отпие глътка бира. — Дяволско изчадие, което язди като вихър. Една бабичка твърди, че го е видяла на не повече от две-три мили оттук.

— Щеше да е по-добре да намерим друго скривалище. Не е много здравословно да оставаме дълго време на едно и също място, Лъди.

— Прав си, пък и имаме достатъчно, за да си прекараме весело. Дори като махнем парите, които Тими пръсна за момичето, можем да си спретнем няколко хубави дни в Карлайл. Помниш ли, Ортън, оная кръчма на долната улица? И сладката, закръглена червенокоса женичка, която оправяше стаите?

Ортън внимателно наблюдаваше високите скали, които ги обграждаха. Той стана и разтърпка леденостудените си крака. После изпъна врат, за да види по-добре входа на долината, скрит в дълбока сянка.

— Кой е на пост там?

Лъди се уви по-добре в тъмното си палто.

— Джон Търнър. Към полунощ ще дойде в лагера и ще събуди стария Клайд.

— Тогава лягам — каза Ортън и бутна едно дебело дърво в огъня. С тежки стъпки той се запъти към палатката си, влезе вътре и духна свещта.

Лъди се огледа още няколко пъти, потрепери и тръгна към своята палатка. В лагера настъпи спокойствие. Светлините угасваха една след друга и скоро остана да се вижда единствено фенерът, който висеше над пещерата, както и светлината на огъня. Хъркането се усили и никой не чу приглушения вик в далечината, когато някой удари Джон Търнър изотзад. Дълго въже изсвистя в нощната тишина и се закачи за дебелия клон на едно голямо дърво. Безчувственото тяло бе повдигнато за краката и се разлюля на скърцащия клон като махало под ледения вятър.

На входа на лагера се мярна тъмен силует. Сянката спря на ръба на светлината и пламъците на огъня осветиха черна, увита с плащ фигура и могъщ гарвановочерен жребец. Призрачният ездач спря в пълна тишина, подобна на безмълвието пред буря. Ръката му се протегна и хвърли в огъня нещо, завързано с дебело въже. Чу се прашене и след няколко секунди пламна един дъбов дънер, висок почти колкото човек. Нощният ловец обърна коня си и без да се притеснява от шума, който вдигаше, дръпна въжето и изтегли горящия дънер от огъня. С гръмотевичен рев той пришпори силния кон и препусна в кръг, като теглеше дънера след себе си. Огненото кълбо подскачаше, удряше се в камъните и фучеше като див звяр на юзда. Във всички посоки се разхвърчаха горящи трески и сухият плат на палатките тутакси пламна. Ездачът направи широк кръг около тях и ги подпали всичките.

Лагерът за миг се превърна в огнен хаос. Мъжете изскачаха от горящите палатки, крещяха и ругаеха, търчаха един през друг. Размахваха ръце да задушат пламъците, които бяха обхванали и тях, и се опитваха отчаяно да спасят кожата и косите си.

Нощният ездач заби шпори в хълбоците на коня и се понесе към пещерата. Там хвърли горящата си факла върху малките бурета, наредени до едната стена. Подплашените коне зацвилиха неистово,

разбягаха се и се втурнаха към лагера, където се опитаха със скокове и къчове да си пробият път през вцепенените мъже.

Старият Клайд хукна към входа на пещерата, но изведнъж спря като вкопан. Пред него се изправи черният жребец. Ездачът му беше облечен в широко, веещо се наметало, а в ръката си държеше някакъв предмет от светлосиня стомана. Видението се изсмя злокобно и покъсно Клайд щеше да се кълне, че от очите му са изскачали огнени светкавици, когато изкрещяло в нощта своето послание към всички, които можели да го чуят:

— Главорези и негодници, вие няма да намерите вече покой сред тези хълмове! Където и да отидете, аз ще ви открия и няма да ви дам мира, докато не ви накарам да затреперите за животеца си и не се разпръснете по всички ветрове!

Клайд изчака и стисна силно очите си. Беше сигурен, че краят му е настъпил и дори, че святкащата стомана вече е отнела живота му, без той да усети. След известно време обаче той свали ръце от главата си и предпазливо отвори очи. Отпусна присвития си крак, докато пръстите му докоснаха земята. Нямаше власт над долната си челюст, която висеше безжизнено.

Видението беше изчезнало. В долината се разнасяше само ехото на зловещия смях, който заглушаваше писъците.

Клайд се обърна и видя още неколцина, застанали с отворени усти. Ръката му трепереше, когато посочи през рамо.

— Видяхте ли го? — треперещият му от страх глас замря и той опита още веднъж: — Видяхте ли това? Аз го прогоних.

Ръката му усилено търсеше някакво оръжие, което да послужи за доказателство на твърдението му. Като по чудо той внезапно напипа един счупен кол за палатка, който размаха диво, радостен, че все още е жив.

Някой от лагера даде един изстрел. Куршумът се удари в скалата и изчезна с писък в нощта. Внезапно един изтънял глас извика:

— Огънят! Барутът! Гори!

Сякаш като потвърждение на този вик огромен пламък изскочи от пещерата и близо двадесет бурета с барут се изтърколиха навън. Конете тичаха навсякъде, тъпчеха горящите палатки и дрехи и ги превръщаха в подгизнал от снега куп парцали. Мъжете бягаха, за да намерят убежище, или разкопаваха замръзналата земя с голи ръце, за

да се скрият в плитки дупки. Единствената им мисъл беше да избягнат горящите бурета с барута, който щеше да избухне.

На около миля разстояние един облечен в черно ездач спря на моста и погледна към опустошенията, които беше причинил. Кратките проблясвания на огъня осветяваха нощното небе. Горящи парчета хвърчаха във въздуха и падаха с пукот. Разбеснели се коне бягаха в неистов галоп към насрещния хълм. Въпреки разстоянието той можа да долови рева и крясъците на мъжете.

Нощният ездач се изсмя. До следващото населено място имаше почти пет мили и една разходка през студената зимна нощ без топли дрехи щеше да даде на всички повод за размисъл.

Покоите на лорд Сакстън бяха разположени в предната част на замъка. От ромбовидните стъкла на прозорците се откриваше хубава гледка към пътя, който водеше през долината към портата. Ирайн беше тръгнала с Аги из неговите стаи, за да провери дали липсва нещо в обзавеждането. Това беше първият път, когато Ирайн имаше възможността да види покоите на съпруга си, които бяха по-малки от нейните. В една ниша бяха разположени банята и тоалетната масичка. Също както в голямото помещение, и тук всичко беше много подредено. Долният край на разкошното легло с балдахин беше насочен към камината, където стояха два стола и малка масичка от времето на кралица Елизабет. Близко до прозорците имаше два големи, заключени шкафа, разположени на срещуположните стени. На светло под прозорците беше поставено голямо полирано бюро, на което до газена лампа лежеше обемиста книга в кожена подвързия.

Аги посочи книгата и отбеляза:

— Господарят води сметка за всичките си арендатори, и то много внимателно. Тук е отбелязано всичко за раждането и смъртта на всеки, който някога е живял в земите на Сакстън. Някой ден, мадам, лордът собственоръчно ще впише раждането на детето ви.

Ирайн не беше много сигурна дали иска да бъде подсещана за семейните си задължения. Но не можеше да кори жената, че с усърдие следеше всичко, което се отнасяше до благополучието на рода. Беше се примирила, че Аги изпитва голяма симпатия към господаря си и сякаш

е сляпа за страховития му външен вид, точно като влюбена в детето си майка.

Това обаче не важеше за съпругата. Макар и да знаеше, че той беше напуснал къщата още преди час, тя не можеше да се отърве от потискащото чувство, което изпитваше в спалнята му. Той толкова често я беше изненадвал с неочакваната си поява, че никога не беше напълно сигурна дали няма да изникне отнякъде. За да не го срещне, тя много пъти беше отлагала огледа на покоите му. Но не можеше повече да го избягва, без да събуди недоволството на прислугата.

— Пристигна някаква кола, мадам — съобщи Аги от прозореца.

Ирайн се завтече нататък. Загрижена, тя позна колата. Беше крайно любопитна да разбере какви въпроси бяха довели лорд Талбот в Сакстън Хол и кого ли искаше да види.

Не изпитваше никакво желание да се преструва на гостоприемна домакиня и да го посреща на вратата. Затова остана до прозореца. Твърде добре си спомняше за държанието му на бала, за да приеме спокойно компанията му в отсъствието на лорд Сакстън.

— Вижте, мадам! — Аги се наведе напред, когато от вратата на каретата се подаде широка пола. — Това е мис Талбот. Господи, бих искала да знам какво търси при нас.

Изненада и недоумение се появиха по красивото лице на господарката. Тя притеснено приглади роклята си. Тъй като се бе облякла за работа, тоалетът ѝ не беше от най-изисканите. Но не ѝ се искаше да си сложи и някоя от красивите рокли, подарени от лорд Сакстън, само за да се хареса на тази жена. Струваше ѝ се суетно и лишено от смисъл.

Ирайн се огледа още веднъж и реши, че стаята щеше да спечели от един килим пред камината. Когато слизаше по стълбите, за да поздрави гостенката, си даде сметка, че посреща Клаудия със същото неудоволствие, с което би посрещнала и баща ѝ. Никой от тях не ставаше за приятел.

Клаудия чакаше в голямата зала. Когато Ирайн влезе, тя беше седнала в креслото до камината — любимото място на лорд Сакстън. Клаудия се обърна, докато Ирайн прекосяваше стаята, и лицето ѝ се разтегли в подигравателно развеселена усмивка при вида на простата вълнена рокля на домакинята.

— Колко ви отива, Ирайн — отбеляза тя. — Вече си мислех, че от сватбата насам сте се състарили с двайсетина години.

С престорена веселост Ирайн попита:

— Откъде ви хрумна това, Клаудия?

— Ами, чувала съм, че лорд Сакстън прилича на див звяр, и сигурно е ужасно да го гледаш.

Ирайн се усмихна с разбиране.

— И бяхте любопитна да проверите лично?

— Мила моя Ирайн, тук съм, за да ви изкажа съболезнованията си.

— Колко внимателно от ваша страна, Клаудия — отговори Ирайн със сладък глас. — Но вие сигурно сте се заблудили: мъжът ми е жив и здрав, както винаги.

— Горката Ирайн — въздъхна Клаудия с превзето съчувствие. — Вие толкова се мъчите да бъдете смела. — Тя се приведе в стола си с неприкрито любопитство. — Кажете ми, той бие ли ви? Лошо ли се отнася с вас?

В отговор Ирайн само се засмя.

— Но, Клаудия, нима изглеждам като жена, която изтезават?

— Толкова ли е грозен, колкото казват?

— На това не мога да отговоря — отвърна Ирайн, повдигайки рамене.

Аги беше донесла чая и тя несприхотливо посочи към близката маса.

Клаудия изглеждаше учудена.

— За бога, Ирайн, защо?

— Защото още не съм виждала лицето на мъжа си. — Отговорът беше произнесен със спокоен глас. — Той носи маска.

— Дори и в леглото?

Чашите силно изтракаха върху чинийките, когато Аги за малко не изпусна подноса. Щом отново възвърна самообладанието си, тя постави таблата на масата и попита:

— Това ли е всичко засега, мадам?

За Ирайн краткото прекъсване беше добре дошло. Така тя можа да укроти силния гняв, който изпита от безсрамния разпит на Клаудия.

— Да, Аги. Благодаря.

Единствено Ирайн усети несигурния поглед, който икономката хвърли на гостенката, преди да се оттегли. Когато тя отново погледна към Клаудия, нейната развеселена усмивка беше непресторена.

— Още никога не съм виждала лицето на мъжа си — обясни тя, докато наливаше чая. — Той пожела това.

Клаудия прие предложената ѝ чаша и отново кокетно се намести в стола си.

— Трябва да е ужасно да не знаеш как изглежда собственият ти съпруг. — Тя се изкиска. — Звучи невероятно, че дори на дневна светлина не бихте го познали без маската.

— Напротив, сигурна съм, че бих познала мъжа си навсякъде. Куцането му не може да не се забележи.

— О, господи, мила, та това е по-ужасно, отколкото си мислех! Мъж-плашило! Той сам ли си лочи храната, или трябва да го храните?

Гневно възмущение обхвана Ирайн, но тя си наложи да се въздържа и да запази самообладание.

— Мъжът ми е джентълмен, Клаудия, а не чудовище.

Жената се изсмя презрително.

— Джентълмен? Мила Ирайн, знаете ли въобще какво означава тази дума?

— Може би по-добре от вас, Клаудия. Виждала съм най-лошата страна на мъжете и общуването ми с тях ме е научило да оценявам един мъж по държанието му, а не по красотата. Възможно е мъжът ми да няма гладкото лице на пеленаче, но той притежава много повече качества на джентълмен, отколкото другите мъже, които познавам.

— Щом толкова се гордеете с него, Ирайн, вероятно бихте искали да го представите на бала, който ние даваме. Той сигурно би се чувствал по-добре на някой маскарад, но този път става въпрос за официален повод. Татко ме помоли да поканя вас и вашия... тъъ... съпруг. — Очите ѝ изпитателно се спряха на Ирайн. — Надявам се само да си намерите нещо подходящо за обличане.

Зад гърба на Ирайн хлопна врата и провлаченият шум от стъпките на лорд Сакстън се чу в стаята. Очите на Клаудия видимо се разшириха, когато погледът ѝ мина край домакинята и се спря на едрата черна фигура, която вървеше към тях.

Ирайн се обърна, когато мъжът ѝ спря до нейния стол.

— Милорд, не очаквах да се върнете толкова рано.

— Имаме гостенка? — отбеляза той със силния си, скърцащ глас, сякаш очакваше да ги представят един на друг.

Докато Клаудия наблюдаваше мъжа с отворена уста, сякаш беше загубила способността си да говори, Ирайн с удоволствие ги запозна.

— Току-що бяхме поканени на бал, милорд.

— О? — Проблясващите очи се отправиха към жената, която можеше само да преглъща смутено. — Това празненство скоро ли ще се състои?

Клаудия кимна нервно.

— Естествено... ааа... да... след две седмици.

Лорд Сакстън сведе поглед към жена си.

— И вие имате подходяща рокля за случая?

Ирайн се усмихна.

— Разбира се, имам богат избор от рокли, милорд.

— Тогава всъщност няма причина да не посетите бала на семейство Талбот.

Клаудия се надигна и заговори с малко несигурен глас, като държеше добре поддържаната си ръка на гърлото.

— Аз... аз наистина трябва да тръгвам и ще предам на баща си, че ще дойдете.

Тя имаше чувството, че очите зад неподвижните дупки проникваха до най-дълбоките кътчета на душата ѝ, а там имаше много неща, които тя би предпочела да останат скрити. Почти непреодолимото желание да закреши разтрепери гласа ѝ и тя се сбогува съвсем кратко.

— Желая ви приятен ден.

Без да се обръща, жената се завтече към вратата.

— И заповядайте отново, Клаудия — настигна я дружелюбният глас на Ирайн. — Може би следващия път ще имате време да поседите повече. — Тя съдържа смеха си, докато чу колата да се отдалечава. Тогава се облегна назад и се изкиска от удоволствие. — О, мили Стюарт, видяхте ли изражението ѝ, когато влязохте? Наистина хубавичко я подплашихте.

— Мили Стюарт — повтори той думите ѝ с лек смях, — това исках да чуя отдавна. Мога ли да си позволя смелостта и да се надявам, че симпатията ви към мен расте?

Ирайн му даде уклончив отговор.

— Мисля, че сега не се страхувам от вас толкова, колкото в началото.

— Тогава сигурно трябва да съм благодарен на приятелката ви, че така подобри отношението ви към мене?

Ирайн сбърчи с отвращение изящното си носле.

— Но моля ви, милорд, тя не ми е приятелка. Дойде тук, защото е чувала разни истории за вас и явно се нуждае от подходяща атракция за бала си. Казват, че с нея си приличаме, и мисля, че затова не може да ме понася.

Лорд Сакстън се приведе и обхвана с две ръце бастуна си, докато я оглеждаше.

— Мадам, преди да се наложи да сложа тази маска, много хора ме считаха за бонвиван. От опит мога да ви уверя, че тази жена много ви завижда и ревнува от вас.

— Но на Клаудия нищо не ѝ липсва. Защо ще ми завижда? — подхвърли Ирайн.

— Тя със сигурност не притежава всичко, мила моя, нужно ѝ е нещо повече от красиво лице, за да бъде щастлива. — Той спря за миг и погледна към Ирайн с празните си дупки. — А вие, мила моя? Какво ви липсва още, за да бъдете щастлива?

Тя объркано сведе поглед, а бузите ѝ се изчервиха. Смелите думи, които някога беше изрекла пред Аги, сега се скриха зад стена от страх. Тогава тя беше обяснила, че иска един обикновен, съвсем нормален съпруг, на когото би могла да покаже привързаността си. Но сега нямаше смисъл да говори за невъзможни неща. Трябваше да е доволна, че поне вече може да поглежда мъжа си, без да я побиват тръпки.

Посещението на Клаудия още занимаваше мислите ѝ, когато видя друга кола да приближава към къщата. Беше малко преди обяд на следващия ден. Аги влетя, останала без дъх, в кабинета на стария лорд, където Ирайн грижливо почистваше украсеното с позлата чембало, а две момичета търкаха останалите мебели и предмети, като по този начин изпод работливите им ръце стаята отново придобиваше елегантен вид.

— Ако не ме лъжат очите, мадам, пристига наемният файтон от Маубъри. Виждала съм го веднъж или два пъти и според мен е същинско чудо, че въобще е в състояние да се движи.

— Маубъри? — Ирайн прокара ръка по очите си, като при това неволно размаза черна ивица прах по челото си. — Кой ли от Маубъри би искал да ни види?

Аги повдигна пълничките си рамене.

— Може би баща ви? Сигурно му е домъчняло за вас.

— Домъчняло му е за парите ми — раздразнено отговори Ирайн и избърса ръце в престилката. — Ще ида да го посрещна.

— Моите почитания, мадам, но няма ли да се пооправите малко? Нали не искате хората да си помислят, че сте от прислугата?

Ирайн погледна надолу и видя, че роклята и престилката ѝ действително са доста изцапани. Започна да развързва връзките на престилката си, докато отиваше към вратата.

— Виждали ли сте лорд Сакстън?

— Господарят и Бънди бяха излезли, преди да стана сутринта, и досега не са се появявали.

— Моля ви, кажете на лорд Сакстън, когато се върне, че отново имаме гости.

Ирайн тъкмо беше изкачила стълбите и бързаше към спалнята си, когато едрата фигура на мъжа ѝ се появи от коридора към източното крило. Тя усети присъствието му, едва когато почти го беше отминала. Преди да успее да спре, той се изпречи на пътя ѝ и протегна ръка. Обхвана талията ѝ и я обърна към себе си, за да я огледа.

— Мадам, накъде сте се забързали така? — Правеше му удоволствие да се занася с нея. — Изглеждате, сякаш току-що сте изпъзели от някое сметище.

— Същото може да се каже и за вас, милорд — отговори тя, като изтупваше покрития му с прах и паяжини ръкав. Тя се вгледа в полутъмния коридор и се запита как ли е успял да влезе в къщата, без никой да го усети, а при това в тази част на дома нямаше врата за навън. — Да не би в последно време да са ви пораснали крила, милорд, че можете така незабелязано да се придвижвате? Аги току-що ми каза, че сте излязъл.

— Наистина ли? Като знам колко е заета винаги, не се учудвам, че не ме е забелязала. Мен ли търсехте?

— Ще имаме гост... и аз... аз мисля, че е баща ми.

— Баща ви, аха? И вие смятате, че той най-послед се е вразумил и иска да ви вземе обратно?

— Съмнявам се, милорд. Предполагам, че е дошъл, защото кесията му съвсем е олекнала.

— Мислите ли, че трябва да му помогна?

— Страхувам се, че ще проиграе парите или ще остави Фарел да се напие. Може би без пари двамата са по-добре.

Тя свали ръката си от рамото му и се изчерви, когато осъзна колко женствен и интимен беше този жест. Малко объркана от държанието си, тя отстъпи назад и притеснено се извини:

— По-добре ще е да отида и да се преоблека.

Лорд Сакстън я последва в стаята ѝ и се облегна на прозореца, докато тя изваждаше чисто бельо от шкафа. Роклята ѝ се закопчаваше на гърба и тя не можеше да се съблече без помощта на Теси. Тя погледна към него и се поколеба; такъв жест, от който във всеки брак жената с удоволствие се възползва, щеше да придаде на отношението ѝ към него твърде голяма интимност, а отказът ѝ за нещо повече щеше да го нарани по-силно. Той я наблюдаваше внимателно и тя почувства, че мъжът ѝ отлично разбира какво става с нея. С треперлива въздишка тя най-сетне пристъпи към него, отстрани косата си и се обърна с гръб. Мина известно време, през което той сваляше ръкавиците си. Тя спокойно чакаше и не смееше да погледне през рамо, докато роклята ѝ не беше разкопчана и той отново не си сложи ръкавиците.

Ирайн пристъпи напред и сви рамене, докато горнището се свлече на пода. Тогава с няколко бързи движения тя се освободи от дрехата.

— Мадам, забелязахте ли, че вали сняг? — попита той, като се наслаждаваше на съблазнителните движения на бедрата ѝ, преди тя да изчезне зад завесите. — Ако продължава така, възможно е гостът ни да остане през нощта.

— Идвам — извика тя, приела забележката му като порицание.

Тя бързо прекара мокра кърпа по лицето си, изчетка си косата и отново се появи по риза. В бързината не обърна внимание на гледката, която представляваше, когато се наведе, за да дръпне роклята си върху множеството фусти. Тънката материя на ризата ѝ се отдели от розовата кожа и откри нежно оцветените връхчета на гърдите. Той почувства гореща тръпка в кръста си. Тя нахлузи дългите ръкави и забърза към него, без да осъзнава как го измъчва. Обърна му отново гърба си, но сега се усмихна плахо през рамо. Лорд Сакстън дишаше тежко, докато

сваляше ръкавиците си. Силното желание да направи нещо повече от тази малка услуга постави самообладанието му на голямо изпитание. Когато свърши със закопчаването, той беше убеден, че е мъж, който сам си изгражда ада.

Ирайн слезе по стълбите, опряна на ръката на съпруга си. С всяко стъпало напрежението ѝ растеше. Силният глас на баща ѝ кънтеше из къщата, докато разговаряше с Фарел. Надутото разказваше колко много неща е притежавал навремето в Лондон и колко много лордове тогава са се ползвали от мъдрите му съвети.

— Тогава наистина имах всичко и повярвай, момчето ми, един ден ще си го възвърна. Само малко търпение! Ще живеем в къща като тази и прислугата ще ни угажда от зори до мрак. О, ще бъде чудесно, Фарел! Наистина чудесно.

Шумният, привлечен вървеж на лорд Сакстън накара Ейвъри рязко да се обърне. Той видя двойката да влиза в приемната и ги огледа с бърз поглед. По лицето му за момент се изписа завист и яд, когато видя роклята на дъщеря си. Въпреки че тя изглеждаше обикновена и скромна, изработката и материята ѝ бяха далеч над неговите възможности. Той реши, че е несправедливо тя да се наслаждава на такъв лукс и да не даде нищо на семейството си.

— Е, добър ден, Ирайн! — Гласът му звучеше малко прекалено гръмко. — Времето, прекарано тук, явно не ти се е отразило зле.

Ирайн го отмина с хладна сдържаност и кимна кратко на Фарел, преди да се отпусне в стола, който ѝ предложи лорд Сакстън. Ейвъри се изкашля и се намести на дългата пейка пред камината.

— Сигурно се чудите защо ли съм дошъл. Ами, има някои новини, така да се каже. Лоши новини, страхувам се. И тъй като виждам във ваше лице роднина, милорд, си помислих, че ще е най-добре да ви предупредя.

— Да ни предупредите? За какво? — попита лорд Сакстън.

— Аз и Алън Паркър... Нали го знаете, шерифа на Маубъри... ами, ние бяхме скоро при лорд Талбот и чух как разговаряха двамата... искам да кажа, Алън и лордът. Размениха само няколко думи, понеже знаеха, че ги слушам. — Той внимателно погледна домакина си, докато разказваше историята.

— Е, и? — Въпросът прозвуча твърде нетърпеливо.

Ейвъри пухтеше важно и тежко.

— Говореха за вас, милорд, и казаха, че може би вие сте призрачният ездач.

На Ирайн ѝ секна дъхът от удивление и тя изгледа мъжа си, който помисли малко и след това се засмя.

— И аз го намерих за странно, милорд — каза Ейвъри. — Доколкото знам, вие въобще не можете да седите на кон, а пък и не сте от най-бързите. — Той размаха ръка, за да поправи обяснението си и посочи главата си. — Не бавен, тук горе, разбирате ме, нали, но както сте осакатен... Е, да, струва ми се доста пресилено да твърдят, че бихте яздили като обезумял през калищата. — Той енергично закима с глава, за да потвърди думите си. — Казах това и на лорда, а той започна да ме разпитва кой според мен може да бъде и аз не знаех какво да му отговоря.

В гласа на лорд Сакстън се долавяше сдържана подигравка, когато попита Ейвъри:

— И успяхте ли да убедите лорд Талбот в моята невинност?

— Това не мога да твърдя със сигурност, но ако съумееете да докажете къде сте бил миналата нощ, това би ни помогнало по-нататък.

— Защо точно миналата нощ? — попита домакинят.

— Ездачът отново е взел жертва, този път стария Бен. Оставил го като безжизнен вързоп пред задната врата на гостилницата.

Ирайн уплашено сложи ръка на гърлото си. От страна на лорд Сакстън идваше само пълно мълчание. Почти безучастен, той попита:

— Откъде сте сигурни, че призрачният ездач е убил Бен? Видял ли го е някой?

Ейвъри се намести важно:

— Този проклет негодник е видял сметката на стария Бен по същия начин, както и на Тими Сиърс. Намушкал го е право в гърдите и после му е прерязал гръкляна. Така го е оставил да лежи.

Ирайн потръпна и обърна глава.

— Спестете ни подробностите, човече — заповяда сурово лорд Сакстън. Той сипа малко шери в една чаша и я подаде на жена си. — Ето, това ще ви подежда добре.

— Сигурно ще да е от храната — установи Ейвъри с бащинска усмивка. — Аз поне не съм възпитавал малката така, че веднага да ѝ омекват коленете. — Той с лукава усмивка хвърли поглед към лорда.

— Освен ако вие не сте създали нещо мъничко, което да расте в корема ѝ.

Лорд Сакстън светкавично се обърна към баща ѝ. Сякаш маската доби в миг застрашително изражение, защото Ейвъри се покашля и сведе очи под страховития поглед, като наблюдаваше краката си, които неспокойно се плъзгаха по каменния под.

Ирайн се бореше с ужасната картина на обляния в кръв, безжизнен Бен. Макар бледа и треперееща, тя смело погледна баща си и проговори:

— Лорд Сакстън... беше миналата нощ... при мен. Той... не... може да е бил... призрачният ездач.

Ейвъри безразлично повдигна рамене.

— Не съм си го измислил аз. Но ще кажа на шерифа, че лордът е прекарал нощта с теб.

Ирайн понечи да отвори уста, за да опровергае твърдението си, но се отказа. Мъжът ѝ я погледна, сякаш очакваше тя да проговори. Той беше учуден от мълчанието ѝ.

Фарел с неотклонно внимание наблюдаваше как шерито се плиска в кристалния съд. Езикът му следваше движението и той облизваше пресъхналите си устни, докато предвкушаше парливата течност. Пътуването от Маубъри беше дълго и доста неудобно и той беше много ожаднял. В последно време не му стигаха пари, за да си купува друго, освен евтина бира, а сега незабавно се нуждаеше от нещо, което да прогони студа от костите му.

— Ааа... лорд Сакстън... много ли ще ви затрудня, ако ви помоля да напълните още една чашка?

Стюарт обърна поглед към младия мъж, който колебливо сочеше кристалната гарафа. Очите зад маската обходиха парцаливите дрехи и мръсната риза. При тази гледка те се изпълниха със съжаление. Той с неохота наля няколко глътки в чашата. Една треперееща ръка я пое. Дълбокият, съскащ глас сякаш отекваше в широката стая, когато лорд Сакстън заговори.

— Чувал съм, че преди ръката ви да бъде осакатена, сте били отличен стрелец, мистър Флеминг.

При тези думи Фарел спря ръката си, която почти беше поднесла чашата до устата му, и се втренчи в маската, без да пророни дума.

— Не сте ли мислили да се упражнявате с лявата ръка? Това не е толкова просто, но ако сте достатъчно постоянен, може отново да се научите да боравите с оръжие.

— И тя е толкова безполезна, колкото другата — подигра се Ейвъри. — Вече не служи за нищо друго, освен да вдига чашата към устните му. Ами да, той си е сакат, нали виждате.

Фарел изпи на един дъх питието и задържа чашата пред себе си, сякаш очакваше да я напълнят отново. Лорд Сакстън не обърна внимание на мълчаливата молба. Той взе чашата от ръката му и я остави настрана.

— Дали ще бъде сакат или не, зависи от него — отбеляза убедено Стюарт.

За миг Ейвъри показва пренебрежение към домакина:

— Точно както при вас, милорд.

— Татко! — гласът на Ирайн секна.

— Всичко е наред, мила — промърмори Стюарт през рамо.

— Прекрасно, чуйте това! Тя е „мила“. — Ейвъри се изсмя подигравателно. — Никога не съм вярвал, че някой мъж ще я нарече така. — Той посочи дъщеря си с пръст, като поглеждаше с едно око към зет си. — Мога да ви кажа, че това същество ми е донесло цял куп грижи, от които още не мога да се отърва. Бях беден, обрулен от съдбата мъж. Загубих жена си. Момчето ми беше осакатено. А това момиче тук все разправяше, че иска съпруг, на когото да може да се възхищава. А сега стои пред нас и ви защитава, сър, сякаш сте най-красивият мъж, който е съществувал от сътворението на света. Ако днес външността ѝ е безразлична, защо не изостави още навремето глупавите си убеждения, за да се омъжи за някой добър човек, който би изпитвал малко съчувствие към мен поне на стари години? — Той замислено поклати глава. — Никога няма да я разбера. Никога!

За момент се възцари потискаща тишина, докато Ирайн, лорд Сакстън и дори Фарел учудено наблюдаваха избухването на Ейвъри. Лордът замислено погледна жена си. Синьо-виолетовите ѝ очи издаваха неувереност, когато тя вдигна поглед към него. Стюарт бавно си пое дъх.

— Всъщност разговаряхме за умението на Фарел като стрелец. — Той продължи, като гледаше към младия мъж. — Аз самият разбирам от огнестрелни оръжия и мисля, че с интерес бихте

разгледали колекцията ми. Ще хапнем и след това ще ви покажа някои екземпляри. Преди десет или дванадесет години имаше един пистолет на Уотърс с камбановидно дуло и байонет, който излиза под действието на пружина. Чудесно оръжие!

Фарел внезапно показва повече интерес, отколкото към каквото и да било друго през последните два месеца, и отвърна:

— Мислите ли, че бих могъл да стрелям с такова нещо?

— Днес сте още прекалено слаб, но един ден, когато ръката ви укрепне, ще можете да си служите с него. Естествено за това се иска спокойна ръка и трезв разсъдък!

Денят клонеше към края си и зимният вятър свиреше над тресавищата. Той издухваше снега в причудливи форми, които напомняха замръзнали вълни в едно бяло море, и не пропускаха вече никаква кола. Когато нощта настъпи, навсякъде в Сакстън Хол бяха запалени камините и при слабата светлина на лампите гостите бяха изпроводени до стаите си. Когато къщата утихна, Ирайн наметна един дебел шал върху роклята си, запъти се към стаята на лорд Сакстън и почука тихичко на вратата.

— Милорд, аз съм, Ирайн — повика тя с тих глас пред дебелата дървена врата. — Мога ли да вляза?

— Един момент, скъпа — отговори той.

След малко тежките стъпки бавно приближиха вратата. Мъжът ѝ отвори, облечен в дълъг халат от червено кадифе. Яката беше закопчана догоре. Както обикновено, той носеше маска и ръкавици, а тежкият подкован ботуш се виждаше под халата.

— Безпокоя ли ви, милорд? — попита плахо тя.

— Донякъде, мадам, но не в смисъла, който влагате.

Макар и да не разбра точно какво искаше да ѝ каже с тези думи, тя му обясни повода за идването си.

— Дойдох да ви благодаря за това, което днес сторихте за Фарел.

Лорд Сакстън отстъпи и я покани да влезе с любезен жест. Ирайн пристъпи вътре и застана пред камината. Не осъзнаваше колко ясно светлината на камината очертаваше фигурата ѝ през облеклото. Тя топлеше ръцете си на огъня. Мъжът ѝ си намести един стол в тъмнината на стаята, откъдето можеше да се наслаждава на стройното

й тяло с налети гърди, без да ѝ даде възможност да забележи мъките му.

Ирайн не можеше да го види, но знаеше, че е наблизо. Наклонила глава на една страна, тя говореше със спокоен глас:

— Днес за пръв път видях у Фарел искрица живот. Истинско чудо, та той дори се засмя на вечеря.

— Баща ви въобще не разбира от какво се нуждае един млад човек.

— Твърде меко е това, което казвате, Стюарт. Ако баща ми продължава по този начин да разрушава самочувствието на Фарел, брат ми няма да свърши много по-добре от Бен. — Тя тъжно поклати глава и се опита да спре сълзите, които напиха в очите ѝ. — Горкият стар Бен, той наистина беше добра и чувствителна душа. — Тя изхлипа и притеснено избърса сълзите от бузите си. — В Маубъри сигурно ще се почувства липсата му.

От тъмнината на стаята се разнесе един въпрос:

— Защо казахте на баща си, че съм прекарал цялата нощ при вас?

Ирайн леко повдигна рамене.

— Не считам за нужно да му обяснявам нашата... уговорка. Знам, че не сте убили Бен, както съм сигурна, че и Тими Сиърс не е намерил смъртта си от вашата ръка. Това са дела на страхливец, а ако съм научила нещо, откакто сме женени, милорд, то е, че вие не сте такъв. — Тя се засмя. — Ако има страхливец в семейството — това съм аз.

Той говореше с тих, дрезгав глас.

— Благодаря ви за доверието, мадам. А когато чуя от вас думата „семейство“, в мен отново се събужда надежда. Може би не след дълго ще бъдем истинско семейство.

Тя несигурно се обърна към мъжа си. Дъхът му секна, когато тънката ѝ риза съблазнително подчерта тялото ѝ. Очите му се впиха в извивките на хълбоците. Като омагьосан наблюдаваше играта на светлината и сенките между бедрата ѝ, когато тя се приближаваше към него.

Тя се наведе и почти неуловимо допря буза до страната на кожената му маска. После избяга, внезапно подплашена. Много време

трябваше да мине, преди дишането на лорда да се успокои и огънят в слабините му да премине.

Снегът се стопи бързо и на следващия ден Ейвъри се върна в селото точно толкова богат, колкото беше и на тръгване. Не му бяха дали възможност да говори с дъщеря си или съпруга ѝ за някакъв заем. Той се сбогува разстроен; за разлика от него Фарел беше силно впечатлен от уменията на домакина да борава с оръжия и беше решил да остане до края на седмицата. Докато се упражняваше, не показваше склонност да се напива. Въпреки че зареждането му беше трудно заради сакатата ръка, той се справяше с помощта на зъбите си. Вършеше го съвсем сам, не на последно място и защото лорд Сакстън нарочно не искаше да му помага.

Когато си тръгна, Фарел беше станал почти нов човек. Ирайн беше настояла да вземе една гореща вана, докато дрехите му бяха изпрани и изкърпени. Той седеше, увит в одеяло, пред камината, докато тя решише косата му и бръснеше грозната му, набола брада. Неговият протест замря пред веселата ѝ решителност. После получи ризата и останалите си дрехи, колосани и внимателно закърпени. За първи път от много седмици насам ботушите му отново бяха черни и лъскави.

Когато се върна в селото, много хора не можаха да го познаят, докато слизаше от колата на семейство Сакстън. Приятелите му подсвирнаха от възхищение, но когато разбраха, че няма нито пени за харчене, шумно изразиха недоволството си. Никой не вярваше, че иска да си намери работа, и съобщението му, че след около три седмици ще се върне в Сакстън Хол по покана на лорд Сакстън, беше посрещнато с всеобщо недоверие.

До бала на семейство Талбот оставаха само три дни и изборът на тоалет много притесняваше Ирайн. Тя искаше да си сложи смарагдите, но роклята, която най-добре се съчетаваше с тежкото колие, разкриваше много смело бюста ѝ. Мисълта, да достави по този начин удоволствие на лорд Талбот и неговите приятели, ѝ беше нетърпима. Много други рокли биха свършили работа, но те или бяха в

неподходящ цвят, или пък деколтето беше изрязано по начин, който не подчертаваше достатъчно добре украшението. Колкото и разочарована да беше от перспективата да не сложи колието, нищо друго не ѝ оставаше.

Лорд Сакстън беше наредил да я повикат в спалнята му и тя беше малко развълнувана, когато почука на вратата. Гласът отвътре я покани да влезе. Тя задържа дъха си за миг, натисна дръжката на вратата и пристъпи смело в леговището на лъва.

Първото, което се наби в очите ѝ, беше огромната, завързана с панделки кутия, която лежеше на леглото. Лорд Сакстън се надигна от писалището си. Той очевидно се беше занимавал със счетоводството, защото пред него още лежеше отворен един от дневниците и той бързаше да сложи едната си ръкавица.

— Влезте, мила. Имам нещо за вас.

Нервното ѝ напрежение се стопи и тя се усмихна облекчено, докато затваряше вратата след себе си. Той посочи с ръка към кутията.

— Бънди ходи до Маубъри да вземе пощата и донесе това. Ан го е изпратила... по мое поръчение.

— Но, моля ви...

— Отворете го, ако обичате. — Въпреки суровостта си гласът му звучеше топло.

Ирайн се чувстваше като дете, което са изненадали с подарък. Това беше приятно, вълнуващо и интересно преживяване и тя удължаваше очакването си, като предпазливо и бавно развързваше панделките, преди да отвори капака. Със смаяно възклицание посрещна онова, което лежеше пред нея. Почти се страхуваше да докосне нежната дантела и тежкия сатен с цвят на слонова кост, от които беше изработена роклята.

— Това е приказно красиво, милорд! — Тя погледна мъжа си с нежен, мек поглед и бавно поклати глава. — Вие вече ми дадохте толкова много, не мога да продължавам да приемам, докато...

— Свикнал съм да правя това, което ми харесва, мадам — прекъсна я той, — а на мен ми харесва да виждам жена си в рокли, които са красиви като самата нея. Как ви се струва?

Ирайн се усмихна и започна с голяма предпазливост да изважда роклята от кутията.

— Милорд, вие наистина умеете да предугаждате желанията на една жена и знаете едва ли не по-добре от нея какво ѝ отива. Как може да не ми хареса? Та това е най-красивата рокля, която съм виждала, да не говорим, че по-рано никога не бих могла да мечтая за нея.

Тя притисна роклята до себе си и се запъти към голямото огледало, за да види как изглежда. Коприненото горнище беше украсено с дантели, които падаха по гърдите. Широките дантелени ръкави оставяха да прозират ръцете и раменете. Около талията имаше огромна панделка в свежо зелено, която се спускаше по дантелата и полата с цвят на слонова кост.

Лорд Сакстън заговори зад нея:

— Подробностите бях предоставил на Ан и както винаги тя не ме разочарова. — Той се подпря на бастуна си и посочи с глава към леглото, когато жена му го погледна въпросително. — В кутията има още нещо, от което сигурно ще се нуждаете.

Ирайн остави роклята настрана и погледна вътре: върху широко наметало от зелено кадифе лежах чифт бели чорапи, възможно най-фините ризи, които можеше да си представи, и бални обувки от кремават сатен със сребърни закопчалки.

— Наистина сте помислили за всичко, милорд.

Той кимна кратко и отговори:

— Опитах се, мадам.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Следобеда преди бала Ирайн седеше до тоалетната си масичка, докато Теси се опитваше да вдигне косата ѝ в елегантна прическа. Корсетът беше пристегнат толкова силно, че повдигаше налетите гърди и ги притискаше до тънката материя. Прозрачната риза подчертаваше розовата кожа, без да крие нищо под дантели или сложни бродерии. Ирайн никога не беше обличала подобна дреха: сякаш нарочно бе подбрана така, че да подчертава всяка извивка на женственото ѝ тяло.

Роклята лежеше внимателно простряна на леглото, готова за обличане, а на масата отстрани бяха бижутата. Всичко беше приготвено и чувството на напрежение и радостно очакване растеше в сърцето на Ирайн, докато часовете летяха. Тя се съмняваше, че Клаудия Талбот ще се отнесе тактично с мъжа ѝ и тревожното ѝ въображение рисувахе сцени на конфузни спречквания. Но беше убедена, че лорд Сакстън ще може да се справи с всяка ситуация. Тя по-скоро се притесняваше да не би собственият ѝ темперамент да ѝ изиграе лоша шега.

Теси я попита нещо и така привлече вниманието ѝ към тема, която в момента беше по-важна. Двете напрегнато обсъждаха къде да разположат последната букла от сложната прическа и не чува влизането на лорд Сакстън.

— Вие сте почти готова? — попита той с дрезгавия си глас и уплаши и двете.

Те рязко се обърнаха и го видяха да стои на вратата.

Теси пъргаво захвана къдрицата и я пооправи, след което приклекна в реверанс.

— Да, милорд.

Той я отпрати с мълчаливо движение на ръката и момичето побърза да излезе от стаята. Подпрян на бастуна си, той с мъка пристъпи в будоара и отиде до стола, на който седеше жена му. Изотзад той се взря в отражението ѝ в огледалото. Макар и да не можеше да

види очите му под маската, Ирайн усети пронизващия му поглед, спрян върху забулената с воал гръд.

Лорд Сакстън протегна ръка и прокара единия пръст на ръкавицата си нагоре по гърба ѝ. После го спусна надолу от врата към началото на ризата ѝ, после пак нагоре, докато накрая отпусна ръка на рамото ѝ.

— Мадам, ако сега ви види някой немощен старец, сърцето му със сигурност ще направи последните си удари.

Крайчетата на устните ѝ се повдигнаха в нежна усмивка.

— Шегувате се, Стюарт. Аз съм съвсем обикновено момиче.

От кожената маска се чу тих смях.

— Да, толкова обикновено, че при вида ви милата и толкова разглезена Клаудия трябва да внимава да не получи удар, а всички малки жабки в блатото ще крискат от завист.

Жена му се засмя и се пресегна към рамото си, за да стисне благодарно ръката му.

— Милорд, вие или сте прекалено вежлив, или нещастieto е помрачило разсъдъка ви. Ако някой ми се възхити тази вечер, то ще е заради прекрасната рокля, която нося.

Ирайн се надигна и той я последва до камината, където тя седна и дръпна ризата над коленете си. Прикриван от маската, той наблюдаваше стройните ѝ крака, докато тя си обуваше чорапите. Когато се приведе, за да приглади коприната, той затаи дъх, защото тя му предложи прекрасен и същевременно мъчителен изглед на гърдите си.

— Мадам, мисля, че не бива да се прикривате сега, а да се покажете като ненадминато, свършено цвете, което кара посредствеността да бледнее от завист. С това всъщност дойдох на темата, която искам да обсъдя с вас.

В приглушения му шепот се долавяше нотка, която сепна Ирайн. Тя го погледна внимателно.

— Мисълта, че на този бал, където би трябвало да сте весела и безгрижна, може да ви обидят заради мен или заради онова, което другите виждат в мен, много тежеше на сърцето ми. — Гласът му беше решителен, макар думите да идваха бавно, сякаш той ги подбираше много внимателно. — Затова намислих нещо, което ще строши отровните зъби на пепелянките и ще провали подлите очаквания на

мис Талбот и нейната компания. Избрах ви придружител, мъж с безупречна репутация. Когато той е до вас, никой няма да се осмели да ви досажда. — Лордът вдигна ръка, за да възпре протеста ѝ. — Не ми противоречете, решението ми е твърдо и като съпруг ви моля да разберете подбудите ми. Няма да търпя възражения, тъй като господинът ще пристигне всеки момент. Добре разбирам загрижеността ви. Но той ме увери, че ще ви придружава със същото внимание, каквото бихте очаквали и от мен. — Безизразната маска я наблюдаваше с категоричност, която не позволяваше никакви възражения. Уплашена от решителния му поглед, Ирайн успя само да прошепне с плах глас:

— Далече съм от мисълта да предизвиквам недоволството ви, милорд.

Лорд Сакстън се запъти към тоалетната масичка и почти небрежно взе скъпоценната огърлица от смарагди и диаманти. Ирайн последва подканващия му жест и пристъпи към него, като наведе глава. Топлите му, непокрити пръсти пъргаво и ловко сложиха колието на врата ѝ. Тогава ръцете му се плъзнаха галещо по нежните линии на раменете ѝ и се спряха на талията. Той се изкашля напрегнато, отпусна ръце и проговори рязко:

— Пожелавам ви много радост довечера, мадам, забавлявайте се добре. Няма да ви видя повече, преди да тръгнете. — Той мъчително закрета към вратата, където се спря, за да я погледне за последен път. — Ще ви изпратя Теси, за да довърши тоалета ви. Аги ще ви съобщи, когато джентълменът пристигне. Приятна вечер, мила моя.

Всичко беше готово и когато повикаха господарката ѝ, Теси тръгна след нея. Тя носеше кадифеното наметало през рамо, за да не се влачи по пода. Ирайн се чудеше кой ли ще я придружава. Сковано и колебливо слизаше по стълбите. Стюарт едва ли имаше богат избор. Дали някой от приятелите на лорд Талбот не беше предложил услугите си? Разбира се, само за да угоди на домакина. Въпреки че навремето беше отхвърлила с лека ръка предупреждението на Кристофър, всъщност тя го беше приела много сериозно.

На входа на голямата зала Ирайн се спря. Ръката ѝ притисна сърцето, което внезапно се разтуптя лудо, когато видя кой я очаква.

Едва повярва, че мъжът ѝ може да е толкова глупав да повери на този янки честта ѝ, като го направи неин придружител и пазител.

Той се беше подпрял на камината и се взираше в пламъците. Висок, широкоплещест мъж с тесни бедра, фигурата на Кристофър Сатън беше не по-малко привлекателна от лицето му. Облечен в сребристосива коприна, с чорапи и риза в бяло, той изглеждаше като потомствен аристократ. Топлата светлина на камината играеше по изваяните му черти, а стягащото чувство в гърдите ѝ беше доказателството за невероятното излъчване на неговата личност.

Ирайн пое дълбоко дъх, за да си възвърне самообладанието, и пристъпи в стаята. Когато токетата ѝ затракаха по каменния под, той се изправи. Приблужи се към нея, като се усмихваше, а погледът му се плъзна изпитателно по красивата ѝ фигура. После сведе глава в съвършен поклон и галантно изрече:

— Лейди Сакстън, много съм поласкан.

— Кристофър Сатън! — Тя се опита да придаде на гласа си саркастично звучене, за да прикрие несигурността си. — Презирам ви!

— Мадам? — Той се изправи с изражение на развеселено учудване.

— Успели сте някак да убедите мъжа ми, че лисицата може да пази кокошарника.

Той се усмихна хлапашки:

— Лейди Сакстън, почти всички в околността знаят, че мъжът ви отлично умее да си служи с оръжие и аз не се съмнявам, че би предизвикал на дуел всеки, който се осмели да ви обиди. Давам ви думата си, че ще се държа в обществото толкова сдържано и възпитано, че няма защо да се страхувате за доброто си име.

Тя скептично сбърчи чело.

— Ами лорд Талбот? Ще ви пусне ли изобщо да влезете?

— Няма защо да се тревожите, мадам. Нямах да съм тук, ако не бях сигурен в това.

— Обещах на мъжа си, че в този случай ще изпълнявам желанията му — обясни тя. — Затова искам да предложа един вид примирие: тази вечер, само тази вечер, ще се отнасяте с мен като с дама, а аз ще се опитам да виждам във вас джентълмен, както последният път.

Кристофър кимна бегло.

— Тогава — до края на бала, милейди.

— Съгласна.

Имаше нещо коварно в усмивката му, което накара Ирайн да се почувства несигурна, но в края на краищата той се беше въздържал в Лондон, така че тя не можеше да се оплаче. Освен това Танър караше колата и Бънди я придружаваше като допълнителна охрана от разбойници. В случай на нужда просто трябваше да извика за помощ и щеше да я получи. Тя успокоена се обърна към Теси:

— Няма нужда да бодърстваш заради мен. Може да стане доста късно, докато се приберем.

Момичето направи реверанс:

— Да, мадам.

Ирайн посегна към наметката си, но Кристофър я изпревари и я взе от момичето.

— Ще позволите ли, милейди?

Ирайн почти не смееше да диша, когато силните мъжки ръце намятаха дрехата на раменете ѝ, а после грижливо ѝ помогнаха да се качи в колата. Вътре Ирайн се намести удобно в кожите на задната седалка и постави краката си до грейката. Сатенените завеси бяха придърпани плътно над малките прозорчета, всичко това създаваше по-силно впечатление на интимност, отколкото се харесваше на Ирайн. Тя внимателно наблюдаваше Кристофър, докато се качваше, но за нейно голямо облекчение той се настани на отсрещната седалка. Когато погледите им се срещнаха, по устните му се плъзна усмивка.

— Опасявам се, че вашата близост би осуетила всичките ми добри намерения, милейди. Смятам, че е по-добре да седна тук.

Ирайн успокоено се отпусна в седалката. Вечерта, изглежда, започваше добре. Можеше само да се надява, че и занапред той ще се държи настрана от нея и няма да предизвиква гнева ѝ. Дори само споменът за неговата целувка караше краката ѝ да се разтреперват, а гърдите ѝ се надигаха в очакване.

Малки лампи изпълваха вътрешността на каретата със слаба светлина и хвърляха меки отблясъци върху красивото му лице. Тя усети, че той я гледа усмихнато, но се успокои, едва когато чу топлия му, мъжествен глас. Той умееше да разказва живо и увлекателно и докато го слушаше с внимание, Ирайн на няколко пъти не можа да сдържи смеха си при сполучливите му шеги. Двамата се наслаждаваха

от взаимното си присъствие и не усетиха как колата зави по пътя към двореца на Талбот. Когато каретата спря пред разкошната сграда, Ирайн се плъзна по седалката напред, защото изведнъж я беше обзело напрежение и безпокойство. На Кристофър не му убягна краткият ѝ, тревожен поглед. Той пое ръката ѝ и я стисна окуражаващо.

— Всички ще бъдат възхитени от вас, Ирайн — прошепна той.

По устните ѝ затрептя усмивка, когато той вдигна ръката ѝ и целуна леко дантелите на ръкавицата. Нежността на този жест ускори пулса ѝ и у нея се надигна едно горчиво-сладко желание. Накрая той вдигна глава и погледът му погали красивото ѝ лице.

— Мисля, че е по-добре да влизаме. В противен случай има опасност да забравя обещанието си и вие още тук да станете жертва на дивата ми страст.

Ирайн изчака, докато Кристофър скочи леко от каретата. След това той се обърна и ѝ подаде ръка. Въпреки че докосванията ускоряваха пулса ѝ, тя му позволи да я отведе до входа на двореца. В пишно обзаведения салон той пое палтото от раменете ѝ. И макар че допирът беше съвсем мимолетен, това си беше милувка. Едно момиче пое палтата им и ги поведе към балната зала. Майордомът мина пред тях и обяви тържествено:

— Лейди Сакстън...

В помещението мигновено се възцари тишина, когато гостите се извърнаха бързо, за да задоволят любопитството си към тази жена и съпруга ѝ — страшилището от Сакстън Хол. Това, което видяха, ги обърка, защото кошмарните описания, които се разпространяваха за тях, се оказаха пълна глупост. Очите им се взираха в едно създание, облечено в бяло, което стоеше до висок, много красив джентълмен.

— ... и мистър Сатън.

Както преди малко мигновено се беше възцарило мълчание, така сега изведнъж се отприщи поток от шумно зададени въпроси. Гостите, които стояха най-близо до Клаудия, дочуха как тя ядосано пое въздух и смутено се загледаха след нея, когато се втурна към двойката. Щом се приближи до тях, тя хвърли яден поглед към Кристофър, преди да погледне Ирайн. Това, което в следващия миг изригна като вулкан от устата ѝ, всъщност не беше точно каквото искаше да каже. Но тя никога не можеше да разсъждава трезво, когато в душата ѝ се забиваха остри зъби на гнева.

— Вие пък какво търсите тук?

Кристофър отстъпи крачка назад, сякаш искаше да предпази придружителката си, и почти закри Ирайн зад гърба си.

— Вие ме поканихте, не си ли спомняте? Дори нося поканата в себе си. — Той бръкна с ръка в джоба на фрака си. — Мисля, че е написана лично от вашата ръка.

— Зная, че съм ви поканила! — отвърна нетърпеливо Клаудия. — Но бях сигурна, че ще дойдете сам!

Той се усмихна любезно.

— Моля за извинение, Клаудия. Но лорд Сакстън имаше друга работа и ме помоли да придружа съпругата му.

Устните на младата жена се присвиха и в тъмните ѝ очи се появи хладен блясък. Замисълът ѝ беше пропаднал! Сега ужасно съжаляваше, че не може да отпрати лейди Сакстън при отвратителния ѝ съпруг. А това беше единственото, което заслужаваше тази лека жена, задето беше дошла без него.

— Вие изглеждате просто божествено, Ирайн! — Клаудия не се постара да прикрие презрението в усмивката си. — Наистина съм изненадана. Кой можеше да предположи, че дъщерята на кмета ще се накичи така със скъпоценни камъни и ще стане толкова красива? Кажете, мила, тези дрънкулки истински ли са?

Кристофър се усмихна и сам отговори на изпълнения със злоба въпрос:

— Доколкото ми е известно, тези накити от дълго време са притежание на фамилията Сакстън и предполагам, че са истински. Разбира се, трябва да ги огледа вещо око, за да оцени истинската им стойност.

Клаудия го погледна с крайчеца на очите си.

— Я ми кажете, Кристофър, защо лорд Сакстън избра именно вас да придружите съпругата му? Бих казала, че той по-скоро трябва да се страхува от вас.

Зелените очи на Кристофър блеснаха весело, когато посочи към останалите гости в залата.

— Тук не сме ли на сигурно място, Клаудия? А освен това отвън са Бънди и Танър. Един жест е достатъчен и те ще се притекат на помощ на своята господарка. А вие без съмнение сте чували как лорд Сакстън се отнася към разбойниците и крадците. Убеден съм, че няма

да се поколебае да отмъсти по същия начин на всеки мъж, който се опита да му отнеме съпругата.

Клаудия се усмихна отровно:

— Тогава, Кристофър, мога само да се надявам, че ще бъдете изключително внимателен. Сърцето ми ще бъде разбито, ако такъв очарователен и красив мъж бъде изпратен в гроба, само защото се е влюбил в жената на своя благодетел.

— Благодаря, Клаудия, загрижеността ви дълбоко ме трогва. — Той удари токове и бързо се поклони. — Ще се пазя.

Леко ироничният начин, по който Кристофър защити Ирайн, обезоръжи напълно Клаудия, която се отдалечи, след като хвърли последен унищожителен поглед към нея. В един от ъглите стоеше Алън Паркър и разговаряше с още двама мъже. Клаудия се присъедини към тях.

Шерифът беше издокаран също така разкошно, както и събеседниците му. Тъмната му синьо-сива куртка беше богато украсена със сребърни нашивки, което му придаваше почти военен вид, но му липсваха ордените и военните отличия. Гладките рамене на куртката изискваха наличието на еполети, а не обкичените гърди — медали за храброст и ордени.

Клаудия мушна ръка под неговата и той я погледна скептично. Леко смутен от внезапното внимание, с което го бяха удостоили, шерифът погледна към вратата и видя Кристофър и Ирайн. При вида на двойката по устните му заигра весела усмивка. Но в мига, когато изпълненият му с топло съчувствие поглед попадна на Ирайн, Клаудия бързо го ръгна в ребрата. Тя не беше склонна да допусне нейният кавалер да я пренебрегва заради красотата на съперницата ѝ.

— Милейди — прошепна тихо Кристофър на Ирайн, — опасявам се, че вашата красота ще смути доста хора тук.

— Те са разочаровани, защото Стюарт не дойде — прошепна тя в отговор. — Но ако са смятали да го направят обект на своите подигравки, жестоко се лъжат. Той не би допуснал никой да се подиграва с него!

— Струва ми се, че вие се възхищавате от съпруга си — отбеляза Кристофър.

— Така е.

Той повдигна вежди и я изгледа замислено.

— Учудвам се, Ирайн. Всички мои надежди се крепяха на това, че вие най-късно след две седмици ще избягате от мъжа си. Чаках това да стане, за да ви приема с отворени обятия. Сега вече не знам какво да правя. Наистина ли предпочитате един обезобразен човек пред мен?

В мислите на Ирайн закръжиха снежнобелите лица на всички дами, които се умилкваха около Кристофър и се надяваха да го спечелят. За миг тя се отдаде на сладки мечти, защото този прекрасен мъж лесно можеше да бъде неин. Но споменът за лорд Сакстън, когато стоеше пред огледалото зад гърба ѝ, я върна към действителността.

— Нямам друг избор — рече кратко тя. — Станалото — станало. Аз съм обвързана с клетвата си и никога няма да я наруша.

Кристофър зарея поглед из залата и наблюдаваше мъжете, които още се любуваха на Ирайн. Предполагаше, че техните мисли не се различават много от неговите. Ала никой от тях нямаше и най-бледа представа за волята и решителността на дамата му. Но в крайна сметка и той се беше оказал твърде упорит в преследването на целта си. Не се предаваше така лесно, както другите мъже.

Той галантно ѝ подаде ръка.

— Елате, сладка моя. Всички тук ви гледат тъй лакомо и аз искам да ви покана на този танц, преди някой настойчив обожател да ви грабне.

Хванал Ирайн за ръка, той я отведе в средата на залата, а останалите гости им сториха път; оркестърът засвири бърз, бодър танц. Но още преди са успеят да стигнат до дансинга, бяха спрени от един лакей, облечен в богато украсена ливрея. Видът му беше достоен дори за кралския двор.

— Лорд Талбот моли лейди Сакстън да го удостои с честта да дойде в неговата библиотека — заяви той с високомерен, монотонен глас. После отсечено ѝ се поклони: — Бихте ли ме последвали, милейди?

Ирайн смутено погледна към Кристофър, който беше хванал ръката ѝ.

— Вървете напред — заповяда той на лакея, който вдигна вежди, учуден от нахалството на Кристофър да се самопокани.

— Мисля, че лорд Талбот очаква само компанията на дамата, сър.

Кристофър се засмя непринудено:

— В такъв случай той ще получи повече, отколкото е очаквал — или нищо. Обещах на лорд Сакстън да не изпускам съпругата му от очи.

За миг лакеят се смути, защото не знаеше какво да прави, но след това реши да предостави решението на този проблем на господаря си.

— Оттук, сър.

Кристофър внимателно поведе дамата си след нетърпеливия слуга през дълъг, широк коридор до две инкрустирани със злато врати. Прислужникът ги помоли да почака, почука тихо и влезе в стаята. Когато се върна, той задържа вратата отворена.

Облечен в бяла коприна, богато украсена със златни нишки, Нейджъл Талбот се надигна иззад разкошно инкрустирана писалищна маса. Той пристъпи към Ирайн, поглъщайки нейната красота, и се загледа за миг в царствената огърлица, преди да проучи омайната гръд под наката.

Ирайн приклепна в учтив реверанс.

— Лорд Талбот.

— Мило мое дете, колко съм щастлив да ви видя отново — каза той. Когато тя се изправи, той хвана двете ѝ ръце, целуна ги и веднага отправи горещия си поглед към прелестите ѝ. — Вие сте така привлекателна — измърмори той, след което се огледа. Не беше успял да убеди дъщеря си да не кани този янки и затова сега предпочиташе умишлено да не обръща внимание на присъствието му. — Но къде оставихте съпруга си? Мислех, че е с вас.

— Лорд Сакстън е възпрепятстван — отвърна тя. — Той помоли мистър Сатън да ме придружи.

Талбот смръкна щипка енфие и погледна високомерно към Кристофър. Не му беше убягнало, че по-младият мъж не беше сметнал за необходимо да го поздрави с нужната почит.

— Лорд Сакстън ме помоли за още една услуга, сър — обясни Кристофър, извади един плик от джоба на фрака си и го подаде на Талбот. По устните му се мярна лека усмивка. — Негова Светлост лордът ме помоли да ви предам това писмо.

Нейджъл измери Сатън с неприкрита неприязън. После счупи печата на писмото и проучи бегло съдържанието му. След миг хвърли към все още любезно усмихнатия Кристофър празен поглед, от което

пролича, че полагаше големи усилия да се овладее. После с гневен жест захвърли писмото върху една малка масичка.

— За деловите въпроси ще се намери време. — Надменната му самоувереност изведнъж се стопи и той трябваше доста да се потруди, за да изкриви схванатите мускули на лицето си в нещо като усмивка. После погледна към Ирайн: — Тази нощ ще празнуваме! Имаме много гости от Лондон и Йорк, а те са дошли, за да се позабавляват. Надявам се, че това е и вашата цел, милейди.

„В рамките на позволеното“ — каза си Ирайн, но после си наложи да му отговори учтиво:

— Разбира се, милорд.

— Много бих искал да ви покана на един-два танца — каза той и острите му черти се поотпуснаха. — Настоявам за това, тъй като в новото ви обществено положение и със съпруг, който е почти непознат в нашите среди, вие положително се нуждаете от някой, който да ви разясни ситуацията и задълженията, които трябва да изпълнявате в подобни случаи. Аз съм готов с най-голямо удоволствие да поема тази роля.

— Вероятно не сте много добре запознат с историята на рода Сакстън — каза учтиво Кристофър. — Ако все още не го знаете, позволете ми да ви кажа, че това е една много стара фамилия, може би по-стара от вашата.

Лорд Талбот хвърли въпросителен поглед към Сатън.

— Вие, изглежда, знаете твърде много за тях, млади момко. Що се отнася до мен, аз никога не съм бил твърде близък с рода Сакстън. Само веднъж срещнах стария лорд, преди онези главорези да го убият. Сегашният лорд винаги е живял много отшелнически.

Устните на Кристофър се разтегнаха в още по-широка усмивка.

— Може ли да бъде упрекнат за това?

Лорд Талбот изсумтя презрително.

— Предполагам, че и аз бих се притеснявал да се показвам сред обществото, ако лицето ми беше така обезобразено. Но аз със сигурност не му желая злото.

— Винаги съм считал лорд Сакстън за много порядъчен човек, който е готов да дари всекиго, който заслужава, с вниманието си — отвърна Кристофър и мушна ръка под лакътя на Ирайн. — Моля да ни извините сега, милорд, но лейди Сакстън ми обеща един танц.

Талбот се изпъна невъздържано. Беше убеден, че този хлапак съвсем си е изгубил разсъдъка или изобщо няма представа от етикецията, която трябваше да спазва спрямо един лорд със синя кръв. Просто не беше за вярване — някой да се осмели да напусне стаята, преди лордът да го е освободил.

Кристофър отвори вратата и с кратко кимване към втрещения лорд изведе Ирайн. Тя едва в коридора посмя да си поеме отново дъх.

— Лорд Талбот никога няма да ви прости това — прошепна угрижено тя.

Той се изсмя кратко, преди да отвърне:

— Не мисля, че ще ми липсва неговото благоволение.

— Трябва да бъдете по-предпазлив — предупреди го Ирайн. — Той е много влиятелен.

— Той е много високомерен и много арогантен. Не можах да се въздържа да не го поставя на място. — Кристофър сведе поглед към нея и в очите му заиграха зеленикави пламъчета.

— Щом сте толкова лекомислен, някой непременно трябва да ви вразуми — отвърна нетърпеливо тя.

— Трогнат съм, че сте толкова загрижена за мен.

— Вие наистина нямате повод за подобно самочувствие — отвърна сухо тя.

— О, милейди пуска бодлите си и раздира чувствителната ми кожа.

— Вашата кожа е по-дебела от кожата на вол — отвърна подигравателно тя. — А черепът ви — още повече.

— Не бъдете така язвителна към мене, мила — подкачи я той. — По-добре ме дарете с една нежна усмивка, за да успокоите сърцето ми, което бие само за вас.

— След всичко, което съм чувала, убедена съм, че сърцето ви бие за доста жени, сър.

— Мадам? — Той учудено вдигна вежди. — Откога вярвате на клюки?

— Може би трябва да попитам Клаудия дали е вярно, че имате огромно желание да я посещавате, когато баща ѝ го няма. — Ирайн го погледна с нескрито недоверие.

Развеселеният му смях притъпи остротата на жилото ѝ.

— Как можете да допуснете, мадам, че изпитвам дори и най-слаб интерес към други жени, при положение че изразходвам толкова много усилия за вас?

Ирайн се огледа да види дали някой не чува разговора им. Когато се увери, че са сами, тя се приведе и пошепна укорително:

— Вие сте успели да си създадете в Маубъри свита от бърбиви почитателки с повече или по-малко съмнителна репутация. Защо да не вярвам на тези слухове?

— А дори и да са верни, защо им обръщате внимание? — попита я на свой ред той. — Вие сте омъжена жена.

— Знам много добре каква съм!

Той с мъка потискаше радостта си, устните му потръпваха от зле прикрито тържество.

— Просто си помислих, че непременно трябва да ви го напомня, скъпа.

— Не съм ви скъпа! — възрази тя, но само за да прогони сладкото чувство на радост, което нежните му думи предизвикваха у нея.

— О, да, такава сте! — прошепна той топло.

Тези страстни очи горяха над нея и я потапяха в блажен свят на сигурност и топлина. Тя отново се разтрепери и сякаш всичката сила изчезна от крайниците ѝ. Как можеше да се преструва, че този мъж ѝ е безразличен, когато дори самите думи, произнесени от устата му, я възбуждаха?

Погледът му се сведе и замилва нежно белите ѝ гърди, а после се спря на проблясващия огън на смарагда, който святкаше в гънката между тях. Тя стаи дъх, когато пламъкът на скъпоценния камък сякаш се отрази в сиво-зелените му очи, които сега потърсиха нейните и ги задържаха.

— Дори да не сте го осъзнали още, в преследването на целите си съм доста упорит, мадам. Вие сте жената, която желая, и аз няма да се успокоя, докато не ви спечеля.

— Кристофър, Кристофър — простена тя. — Кога най-после ще се примирите с факта, че вече съм омъжена?

— Едва тогава, когато ви заведа вкъщи като моя съпруга. — Той вдигна глава и внимателно се заслуша в цигулките, когато оркестърът започна нова мелодия. — Лорд Талбот има слабост към валса —

размисли той на глас, — и доколкото го познавам, ще се появи всеки момент и ще ви покани на танц. — Той решително пое ръката ѝ и я поведе към дансинга.

— Може би съм ви подценила, Кристофър — призна Ирайн, докато той я въртеше по паркета на балната зала.

— Как така, мила моя? — Той въпросително се вгледа в лицето ѝ.

— Вие не ме изпускате от очи също като Стюарт — забеляза тя замислено.

— Не съм изгубил надежда, мадам, че някой ден ще ми принадлежите, а дотогава ще ви защитавам от всеки, който се опита да ви отнеме от мен.

— А къде е мястото на Стюарт? — Тя повдигна тясната си вежда и зачака отговора му.

Мина доста време, преди той да ѝ отвърне.

— Що се отнася до любовта, гледам на Стюарт по-скоро като на едно неудобство, отколкото като на опасност.

— Неудобство? — попита тя.

— Когато му дойде времето, ще се оправя с него, въпреки че няма да е лесно. Но не мога да се отърва от него, без отново да събудя омразата ви. Да, това наистина е сериозен проблем.

— Вие ме учудвате, Кристофър! — Засегната от безразличния начин, по който той говореше за мъжа ѝ, тя поклати глава. — Вие наистина ме обърквате!

— Чувството е взаимно, мила. — Гласът му беше като сладка милувка, която завъртя сетивата ѝ в опияняващ вихър.

Лорд Талбот недоволно смръщи чело, докато ги наблюдаваше, и се разяри още повече, доловил шепота на останалите гости, които обсъждаха красотата на младата двойка. Когато видя, че шерифът поглежда към него, Нейджъл Талбот с едно движение на главата му посочи библиотеката, обърна се и го зачака там.

Клаудия също беше забелязала колко безгрижно се плъзгат двамата по паркета и омразата ѝ към Ирайн се разгоря още по-силно. Тя видя Алън Паркър и припряно го покани на танц, за да покаже на тази селянка, кметската дъщеря, как се танцува валс.

— Съжалявам, Клаудия — извини се Алън. — Баща ви иска да разговаря с мен.

От очите ѝ хвърчаха гневни искри и тя излетя от залата след шерифа, мърморейки си под носа, без да се интересува, че гостите зяпат след нея. В края на краищата това беше неин бал! И дяволите да я вземат, ако позволеше на Ирайн Сакстън да провали удоволствието ѝ от празненството!

Тя рязко отвори вратата на библиотеката и когато нахълта вътре, Талбот въздъхна страдалчески. Както винаги, и днес щеше да е трудно да се справи с дъщеря си.

— Татко, нямаш право да викаш Алън при себе си точно когато той иска да ме покани на танц! — оплака се тя.

— Има важни въпроси, които исках да обсъдя с него — обясни той.

Клаудия сърдито се отпусна в най-близкото кресло и скръсти ръце.

— Тогава побързай! Нямам намерение да чакам тук цяла вечер.

Талбот потисна гнева си и ѝ заговори предпазливо с помирителен тон.

— Клаудия, любимо мое дете, би ли донесла от стаята ми бастуна със златната дръжка. Старата рана отново ми създава проблеми.

— Прати някой от слугите, аз съм уморена.

— Бъди добро момиче, малката ми, и ми направи тази услуга — помоли той с измъчена усмивка.

Тя изпъшка недоволно, изскочи навън и затръшна вратата с трясък.

Ехото от шума едва беше утихнало, когато Нейджъл Талбот взе писмото от масата и ядно удари с ръка отгоре.

— Този проклет Сакстън! Вика ме в Сакстън Хол, сякаш съм някакъв селяндур, за да обсъди с мен наемите, събрани, докато семейството не е живяло в резиденцията.

Алън беше приседнал на единия ъгъл на масивното писалище и подпираше крака си на седалката на един стол, тапициран с копринен брокат. Той си взе от поставения наблизо поднос голям шоколадов бонбон и забеляза невъзмутимо:

— Събрано на едно място, трябва да е доста голяма сумичка.

— Хич не е малка! — Талбот захвърли писмото на масата и тръгна ядосано напред-назад. — В края на краищата почти десет

години съм прибирал арендните вноски.

Шерифът дъвчеше замислено известно време.

— Това значи ли, че считате лорд Сакстън за заплаха?

Талбот огледа стаята с празен поглед.

— Бих предпочел да беше дошъл сам, вместо да изпраща този безсрамен янки. Тогава можехме да разберем дали наистина той е тайнственият конник.

— Навсякъде се говори, че той дори не може да се задържи върху коня — подхвърли Алън.

— И на мене така ми казаха, но ако не е той, кой може да е? Единственият друг чужденец в околността е Кристофър Сатън, но това би било прекалено просто.

Алън само сви рамене.

— Засега изглежда, че е точно този, за който се представя. Притежава няколко кораба и един от тях, „Кристина“, на няколко пъти е напускарл пристанището в последните месеци. И винаги се връща с нов товар.

— Въпреки всичко не би трябвало да изпускаме този човек от погледа си. — Талбот се усмихна злобно. — Кой знае, може пък някой път и той да срещне нощния ездач и да го намерим на сутринта като кървав вързоп.

Устните на шерифа се разтеглиха в усмивка:

— И тогава лорд Сакстън ще трябва да възложи на някой от нас да придружава жена му. Това ли имате предвид?

Лордът се изсмя късо и саркастично.

— Оня глупак трябва да е много наивен, за да се довери на Сатън. Питам се дали разумът му не е помрачен.

Шерифът кимна, докато отново си вземаше бонбон.

— Да, но с лекота е обърнал в бягство Сиърс и бандата му.

— Този идиот с пилешки мозък! — Талбот направи гневно движение с ръка. — Кой знае колко поразии щеше да направи още!

Алън изтри пръстите си и се изправи.

— Чухте ли нещо ново в Лондонския съд?

Лорд Талбот отново закричи ядосано нагоре-надолу.

— Нищо! Абсолютно нищо! Само глупави дреболии.

Шерифът искаше да каже нещо, но беше прекъснат от Клаудия. Тя се втурна през стаята и подаде на баща си един бастун със сребърна

дръжка.

— Това беше единственият, който намерих. Сигурен ли си, че...
— Тя млъкна, когато забеляза един бастун, опрян на камината. — Я виж ти, ето го златния! През цялото време е бил при теб. — Тя се усмихна и погали рамото на баща си. — В последно време много забравяш, татко. Започвам да си мисля, че остаряваш.

Тя се обърна с лек смях, така че не забеляза ядосаното изражение на родителя си.

— Елате, Алън! — Клаудия се запъти през стаята с грациозни стъпки. — Държа да забравите деловите въпроси и да дойдете да танцувате с мене. В края на краищата това е моят бал!

Лорд Талбот заряза и двата бастуна и последва двамата, като замислено търкаше двойната си брадичка.

Балът беше в разгара си и въпреки че според някои гости беше вече късна нощ, Ирайн сякаш пиеше от непресъхващия кладенец на младостта. Бързите танци, възбудата и напрежението да бъде непрекъснато до такъв красив мъж, който я ухажваше пред очите на всички, я изпълваха с една нова радост, каквато досега не беше изпитвала. Чувстваше се преливаща от жизненост и дори ледените погледи на Клаудия не можеха да пробият облака на щастието, който я беше обгърнал. Други мъже усилено се опитваха да привлекат вниманието ѝ и помрачаваха щастието ѝ, когато трябваше да се откъсне за малко от Кристофър.

Лорд Талбот беше дошъл, за да поиска своя дял от танците, и я отнесе в шеметен валс. Клаудия не се посвени да изостави шерифа и веднага се упъти към Кристофър, за да го помоли за един танц като отплата за поканата, която му беше изпратила. Сякаш по поръчка музикантите засвириха безкрайна поредица от мелодии и скоро Клаудия се разгорещи и опияни от шеметното усещане на радост в силните мъжки ръце. Тя притискаше полуголите си гърди до неговите всеки път, когато танцът позволяваше, а бедрата ѝ сладострастно се отъркваха о слабините на Кристофър. Когато очите им се срещнеха, тя му отправяше сладка усмивка, придружена от премрежен поглед, сякаш всеки миг очакваше неговото предложение.

От своя страна лорд Талбот започна танца като джентълмен. Той се съсредоточи, за да наподоби смелите и пъргави движения на младия янки, но скоро обаянието на дамата му завъртя главата и тя с мъка го удържаше да не престъпи границите на приличието.

Когато отзвучаха последните акорди, Кристофър бързо се отдръпна от партньорката си. Изглеждаше доста изнервен и разгневен от настойчивото ѝ ухажване. Имаше чувството, че хищната дама си е наумила да го употреби като бездушен предмет.

Неговите желания бяха насочени единствено към Ирайн и не беше склонен да се остави на Клаудия, която искаше веднага да го повлече към спалнята си. Погледът му случайно попадна върху Алън Паркър и Кристофър си спомни, че Клаудия беше с него, преди да го покани на танц. Възползва се от възможността да върне на шерифа дамата му, поклони се и си тръгна, мърморейки извинения. Клаудия понечи да възрази, но него вече го нямаше, решително устремен към Ирайн.

Тя тъкмо беше се изплъзнала от натрапчивостта на лорд Талбот и когато видя Кристофър, се извърна бързо към него, зарязвайки застаряващия сатир. След като двамата най-накрая се намериха в тълпата, Кристофър гледаше вече да стои по-настрана от напористия домакин и любвеобилната му дъщеря.

— Много сте дързък — предупреди Ирайн партньора си.

— Той не по-малко — отвърна Кристофър. — И ако продължава да нахалства, ще трябва да го разкарам с ритници.

— Защо държите толкова да се спречкате с лорд Талбот?

— Знаете защо не мога да го понасям!

— Заради мене? — невярващо попита тя.

— Не обичам даделя малкото време, което прекарвам с вас.

— Недейте така, Кристофър! — Във виолетово-сините очи блестеше хлапашко пламъче и устните ѝ се повдигнаха в едва забележима усмивка. — Имам чувството, че му обръщате прекалено голямо внимание.

Той изпълняваше машинално танцовите стъпки, потънал в мисли, които оставаха скрити за нея. Когато отново се съсредоточи, Кристофър кимна и се съгласи.

— Ах, да, лорд Талбот! Той е виновен. Виновен е защото е високомерен. Виновен е, защото толкова безсрамно използва властта

си. Виновен е заради богатството, в което тъне, докато арендаторите му едва свързват двата края. — Гневният израз на лицето му, който придружаваше този изблик, изненада Ирайн. Тя се облегна назад на ръката му, за да може да разгледа лицето му по-добре. Никога не беше предполагала, че непостоянният и вятърничав Кристофър Сатън може да крие такава дълбочина в привидно лекомислената си душа.

Тъмната сянка на лицето му изчезна бързо като скок на пъстърва в потока, изненадващо и неочаквано, без да остави следа. Той отново беше усмихнатият ценител на женските прелести, който свободно и самоуверено я водеше по паркета в ритъма на музиката и караше всяка друга двойка да изглежда несръчна и непохватна. Плъзнаха се покрай лорд Талбот и преди Негова Светлост да реагира, отново се бяха изгубили сред танцуващите. Кристофър спря близо до една врата в другия край на залата, хвана я за ръка и я изведе в другия салон.

— Какво ще кажете да се подкрепите малко, мадам? — Въпросителният ѝ поглед срещна неговия. Той се усмихна развеселен: — Лорд Талбот беше като ударен от гръм. Положително ще спре музиката и ще заповяда да ви търсят.

Те се отправиха към отрупаните маси и той взе една чиния.

— Ще хапнете ли нещо? Може би парченце сладкиш?

— Наистина, Кристофър, не съм гладна — отговори Ирайн, когато той ѝ подаде чинията.

— Тогава просто подръжете чинията, мила моя — прошепна ѝ той. — Аз ще отида да ви донеса една чаша. Ако Нейджъл Талбот дойде, ще имате основателна причина да му откажете танца.

Както беше предсказал Кристофър, в залата музиката утихна и те чуха гласовете на обърканите двойки, докато Талбот си проправяше път между тях и търсеше Ирайн. Гласовете се усилиха, след като домакинът няколко пъти обиколи залата и накрая откри жертвата си в съседното помещение.

Той се спусна към нея и изостави гостите. Накрая Клаудия даде знак на оркестъра да продължи да свири. Талбот се помъчи да прикрие яда си, докато прекосяваше салона. Ирайн трепереше вътрешно, но после прие предложението на Кристофър, който се приближи към нея с чаша шампанско и ѝ я подаде. Тя отпи от пенливото кехлибарено питие и възвърна смелостта си в негово присъствие.

— Най-после ви намерих, мило дете — прошепна Талбот и мустаците му помръднаха от прикрит гняв. Той зае величествена поза. — Търсих ви навсякъде. Сигурно ще бъдете така милостива и ще ме удостоите с още един танц.

Ирайн се засмя и му показа чинията си.

— Трапезата ви предлага толкова лакомства. Страхувам се, че ще ми отнеме поне час, докато изям дори това, което е пред мене. И освен това се чувствам малко изтощена.

— В такъв случай, мила моя... — Той взе чинията ѝ и я постави настрана. После се мушна между нея и Кристофър и хвана ръката на Ирайн. Гласът му звучеше почти триумфално, когато продължи. — Считам за абсолютно необходимо да ви отведа в салона, след като не ви е добре. Там можете да си починете.

— Във вашия салон? — попита Кристофър с ласкава усмивка.

Талбот му хвърли презрителен поглед, за да се отърве от натрапника. Изпъна крака си в разкошен чорап и протегна ръка назад, за да се опре на масата. Тя обаче попадна точно в чинията на Ирайн. Когато усети хлъзгавата мазнина на хайвера, той нервно дръпна ръката си. Чинията най-напред отхвъркна нагоре, а после падна от масата, като размаза остатъците по ръкава му, и се разби на пода, украсявайки белите му обувки с черен хайвер и парчета порцелан.

Талбот отскочи, твърдите поли на фрака му заметоха масата и обърнаха кана с вино. Той стаи дъх, когато леденото питие проникна през панталоните му, които стигаха до коленете, и замръзна на място, докато студът отмина. Виното бавно се стичаше по краката му и боядисваше панталоните и чорапите му в червено. Хайверът рисуваше шарки по ръкава, а парче червен пастет се бе увило като дресирана змия на рамото му.

Наоколо се разнесе сподавен смях, който обаче утихна веднага, щом лорд Талбот се огледа със строг поглед. Ирайн отпи глътка от чашата и лекичко се закашля зад кърпичката си. Усмивката на Кристофър не се беше променила, докато други гости използваша момента да се полюбуват с внезапен интерес на рисунките по тавана или да огледат бароковите резби на мебелите.

Лорд Талбот беше свил ръце в юмруци, докато с изпънати рамене и с широки крачки напускаше помещението и се оттегляше от погледите на тези глупаци. Няколко секунди по-късно из залата се

разнесе мълвата, че господарят на дома се спускал по стълбите, като ругаел бала, дъщеря си, готвача, прислугата, камериера си, който страхливо тичал след него, и най-вече проклетия янки!

Големият часовник в залата удари дванайсет и гостите започнаха да намаляват. Клаудия не беше успяла да се доближи до Кристофър, но изглеждаше все още изпълнена с надежда, когато се присъедини към баща си, за да каже довиждане на една двойка, която тъкмо се сбогуваше.

— Искрено се надявам да сте се забавлявали добре. — Тя се усмихна и кимна мило, а после направи гримаса зад гърба им: — Маргарет става все по-дебела, не мислиш ли, татко? Ще трябва да разширяваме вратите, ако не престане да яде.

Талбот въздъхна, когато го обзеха спомените. Навремето тази дама беше благосклонна към неговите ласки и това, че беше закръглена на нужните места, не му пречеше.

— Тя беше много сладка като по-млада. Беше винаги готова да изпълни всяко мое желание. За разлика от някои други.

— Оттогава трябва да са минали няколко десетилетия, татко.

Спомените на Талбот се пръснаха като сапунен мехур. Наистина ли беше минало толкова време?

Той се изкашля и отвърна на нахалството ѝ със същата монета.

— Сигурен съм, че тази вечер те разочарова, Клаудия. Хубавата малка Ирайн май ти провали бала, като отмъкна онзи янки току под носа ти.

С дръзко движение Клаудия отхвърли глава назад:

— Ах, Кристофър се държа мило с нея само защото се чувстваше отговорен. Но когато се разделят, той ще я забрави и аз ще имам много време, за да го уверя, че не му се сърдя.

— Ако имаш намерение да ги оставиш да преспят тук, ще е най-добре да побързаш, мила моя. — Той посочи към залата. — Те се сбогуваха преди няколко минути.

Клаудия преглътна, когато погледът ѝ последва неговия и тя видя как Кристофър поемаше палтата от лакея. Тя незабавно забърза към фойето и викна възбудено:

— Да не би да ни напускате вече? Не, не искам да чувам за това. Пригответе ми стаи за вас двамата. — Тя се облегна на Кристофър и се усмихна помирително: — Отделни, разбира се.

Ирайн бързо отхвърли предложението.

— Мистър Сатън, разбира се, е свободен да решава сам. Що се отнася до мен, аз незабавно се прибирам в Сакстън Хол.

— О, колко мило от ваша страна, скъпа! — Клаудия едва не загука като гълъбче, но надеждите ѝ бързо отлетяха, когато Кристофър освободи ръката си.

— Не съм изпълнил задачата си докрай — отвърна той. — Дал съм дума, че ще изпровежда дамата до дома ѝ. Лорд Сакстън ни чака.

— Но вие не можете да направите това! — За Клаудия всяка причина беше добре дошла, стига да успееше да го убеди да остане. — Вижте! Навън вали сняг, ще има буря.

С въпросителна усмивка той се обърна към Ирайн.

— Трябва да вървя! — беше нейният кратък отговор.

Той повдигна рамене и погледна към Клаудия.

— Значи и аз трябва да вървя.

Клаудия се втренчи в него. Не можеше да намери повече доводи, устните ѝ трепереха, докато трескаво търсеше за какво да се залови.

— Лека нощ, Клаудия — каза той, докато помагаше на Ирайн да облече дрехата си. — Благодаря, че ме поканихте.

— Да — намеси се Ирайн със звънлив глас и още повече задълбочи объркването на Клаудия. — Беше прекрасно празненство. Благодаря ви.

Клаудия стисна устни. Имаше твърде много хора наоколо, за да си позволи да получи нов отказ. Ирайн почувства острието на гневния ѝ поглед, когато хвана кавалера си под ръка, но само се усмихна любезно:

— Лека нощ, Клаудия.

Красивата двойка се запъти към каретата. Танър вече седеше на капрата, а Бънди чакаше на вратата и пристъпваше от крак на крак. Когато господарката и Сатън се настаниха вътре, той се качи горе с тежка пушка в ръка, уви се в едно одеяло, а Танър цъкна с език на конете, изплющя с камшика и колата потегли.

Нощта беше тиха както обикновено, когато вали сняг. Смълчана, девствена белота ги обграждаше, сякаш бяха в празна стая, тапицирана

с коприна, в която се чуваха само тропотът на копитата и тихото поскърцване на колата. От двете страни на каретата горяха фенерите, чиято слаба светлина едва пробиваше плътната снежна пелена.

Във вътрешността други два фенера хвърляха светлината си върху Ирайн, която се беше свила в ъгъла на задната седалка и се бореше с клатушкането на колата. Срещу нея Кристофър се уви поплътно в палтото си и вдигна яката, за да се предпази от студа. Ирайн искаше да избегне погледа му, затова се приведе напред и дръпна малко кадифената завеска, за да се полюбува на кристалните снежинки, танцуващи в светлината на фенерите. Когато отново се отпусна назад, тя разстла дебелата кожена завивка на коленете си и се сгуши в топлината ѝ.

Не след дълго Кристофър се отказа да мръзне сам и се настани до Ирайн. Той повдигна завивката и се пхна под нея. След като се настани удобно, той се облегна назад и мълчаливо зачака протестите на дамата си.

Смелостта му накара Ирайн да се почувства несигурна и през ума ѝ мина, че лорд Сакстън трябваше да предвиди втора завивка, ако беше помислил за студа през нощта. Тревогата ѝ се усили, когато той сложи ръка на облегалката. Кристофър устоя на неспокойния ѝ поглед. Когато тя отново се обърна напред, той се загледа възхитен в копринения блясък на прасковената ѝ кожа, в тесния, прав нос и красиво извитите устни, които сякаш подканваха към необикновени милувки. Пленен от омагьосващата ѝ хубост, той я гледаше, както би гледал роза в утринната роса.

Под настойчивия му поглед черните ѝ мигли пърхаха в очакване: Ирайн беше обхваната от състояние на щастие, каквото досега не бе изпитвала в живота си. През цялата вечер той се бе държал като джентълмен и мисълта за кавалерското му поведение стопляше сърцето ѝ. Нощта я обгръщаше, тиха и нежна, а тя беше сигурна и защитена от целия свят. Отникъде не я заплашваше опасност.

Каретата се раздруса и ръката на Кристофър падна на рамото ѝ. Тя го погледна, но не видя нищо, което да я уплаши, освен лека бръчка на изненада по челото му. Топлината и удобството в нейния ъгъл я приспаха и тя отпусна глава на лакътя му.

Почиваше там като птичка, намерила гнездото си. С полузатворени очи видя как той намали пламъка на лампата до нея. В

просъница наблюдаваше как пламъчето ставаше все по-слабо, докато накрая съвсем изгасна.

Дългите му пръсти се върнаха, за да хванат брадичката ѝ и да обърнат лицето ѝ към него. Сянката му, очертана от другата лампа, я покри и тогава устните му се озоваха върху нейните, като се движеха бавно и събуждаха в нея огън, за който не беше подозирала. Ръката ѝ се плъзна нагоре, за да обгърне врата му, но когато чувството ѝ за действителност се възвърна, тя се опря на гърдите му и го отблъсна от себе си. Докато се мъчеше да си поеме въздух, той се отвърна и мрачно се вгледа през прозореца на колата. Сърцето ѝ не искаше да се успокои и тя се опита да оцени трезво състоянието си. Ако не го беше възпряла силната ѝ воля, той сигурно нямаше да се отдръпне от треперещите ѝ ръце. Това беше една безобидна целувка, която не можеше да има големи последици, но тя знаеше, че ледът беше тънък и по него трябва да се минава внимателно, ако не иска да я повлекат буйните вълни, от които няма спасение.

Ирайн се опита да седне изправена, но рамото ѝ все още се намираще под неговото. Той я обгърна още по-силно и без да се колебае, отново започна да се приближава към нея. Внезапно тя усети, че устата му лежи върху нейната, търсеща, възбуждаща, настояваща да му отговори. Но тя не можеше да каже да — беше обвързана с друг. Ала устните ѝ не произнасяха и не, защото това беше мигът, който чакаше цял живот.

Отговорът дойде тихо като росата, която пада през пролетта: нито да, нито не, сърцето ѝ викаше с мъчителна страст: о, мили мой, никога не ме изоставяй!

Кристофър почувства нейната раздвоеност. Усети я в почти недоловимия натиск на устните ѝ под неговите, в лекото движение на ръката ѝ по неговата гръд. Той сложи ръка на талията ѝ и я притегли по-близо до себе си, а целувките му ставаха все по-настойчиви. Наметката неусетно се свлече на седалката.

Тя се разтрепери, когато устните му се отделиха от нейните и като разтопен метал прокараха огнен път от бузата към веждите ѝ, където се спряха, за да помилват нежните клепачи. С лицето си той побутна ухаещите къдрици настрана и връхчето на езика му игриво докосна ухото ѝ.

В слабините му бушуващата страст пулсираше все по-силно. Досега беше изигравал козовете си сдържано, но в този миг страстта сякаш взе връх над другите чувства. Растящото желание го накара да забрави свян и задръжки и ръката му обхвана налятата заобленост на гърдите ѝ.

Викът замря в гърлото на Ирайн. Тя рязко се изправи и го отблъсна с две ръце. Задържа го на това разстояние и прошепна без дъх:

— Прекрачвате границите на доброто държание, сър! Вие ми дадохте думата си!

— Точно така, мадам! — отговори тихо той. — Но чуйте ме добре, мила моя, и не забравяйте това, което ще ви кажа. — Той отново я притисна към себе си. — Мила Ирайн, балът отмина.

Докато тя го наблюдаваше с недоумение, той хвана главата ѝ с ръце и я покри с целувки. Възмутеният ѝ протест се загуби в стон на отчаяние... или наслада?

Ръката му отново се плъзна по-надълбоко и този път тя беше като омагьосана от прегръдката му. Нежната милувка на пръстите му накара връхчетата на гърдите ѝ да се втвърдят в копринената клетка на корсажа. Ласките му сякаш подпалваха всеки нерв. С леко движение на ръката той развърза корсета на гърба ѝ. Очите ѝ се разшириха, когато той освободи гърдите ѝ, и чувствата ѝ се превърнаха в огън, когато той с една ръка свали ризата ѝ и докосна голата кожа. В безпомощен опит да се измъкне от него и да заглуши собственото си желание тя се обърна настрана, но той с едно движение я дръпна обратно и я привлече към себе си. Викът в гърлото ѝ се превърна в стон под неговата целувка. Полуотворената му уста поглъщаше меденосладката тъмнина на устните ѝ с копнеж, който показваше колко зажаднели бяха сетивата му. Целувките му безмилостно искаха повече и повече. Той търсеше вкуса на устните ѝ, галеше с движенията на езика си всеки нерв и напълно я покори със силата на своята страст.

— Моя сладка любима — мълвеше той задъхан, докато покриваше устата ѝ с горещи целувки. — Изгарям по вас. Подарете ми себе си, Ирайн.

— Не, Кристофър, не мога!

Той се отдръпна малко назад и я погледна. Погледът му се плъзна по зачервените ѝ страни и златистите връхчета на гърдите ѝ.

— Тогава изречете още една лъжа, мадам, и ми кажете, че не ме искате.

Устата ѝ се отвори, но тя замръзна безмълвна и можеше само да го гледа безпомощно, хваната в мрежата на собствената си страст. Той бавно се наведе към нея и отново положи устните си върху нейните, за да се наслади на тръпнещото си притежание в цялото му съвършенство. Със сподавен стон Ирайн безсилно се остави да бъде притисната назад до облегалката. Устните им се сляха в огнено единство, а страстта ѝ вече не знаеше граници. Пламъците на желанието се разгоряха буйно и постоянно нарастващата възбуда сякаш издигаше Ирайн на крилете си. Той пресипнало мълвеше неразбираеми думи, докато обсипваше шията ѝ с целувки и превръщаше света ѝ в хаос.

Тя остана като поразена от гръм и дъхът и секна, когато усети горещите му устни на върха на гърдите си. Искаше да каже нещо, но въртеливите движения на езика му я парализираха. Сякаш водени от чужда воля, ръцете ѝ започнаха да гаят раменете му и тя с нежност заравяше пръсти в тъмната коса, която се къдреше на врата.

Ръката му обхвана коленете ѝ и положи краката ѝ на скута си. Тя тихо извика, когато той с непоклатима сигурност намери пътя под полите и замилва голите ѝ бедра.

— Кристофър, не бива да правите това — прошепна тя отчаяно. — Аз принадлежа на друг.

— Вие принадлежите на мен, Ирайн. Още от първия миг бяхте моя.

— Аз принадлежа на него — възрази със слаб глас тя, когато устните на Кристофър отново покриха нейните.

Сладка тръпка премина през тялото ѝ, когато ръката му нежно обсеби това, което още никой досега не се беше осмелил да докосне. Очите на Кристофър сякаш горяха, докато ласките му ставаха все по-смели. Дъхът ѝ секна и тя го погледна, уплашена от новите чувства, които пламтяха в нея и заплашваха да я изпепелят. Тялото ѝ се извиваше, тя не беше в състояние да спре вихъра, който шеметно се въртеше в главата ѝ. Зиморничав трепет премина през крайниците ѝ, когато се допря до него. Чувстваше устните му в косата си, чу как прегракналият му глас прошепна името ѝ.

Един удар по покрива на колата ги накара рязко да се изправят. Кристофър се пресегна, за да изгаси пламъка на лампата и след това побутна кадифените завески настрани. През падащите снежинки се забелязваха светлините на Сакстън Хол на хълма отсреща. Той отново притвори завеските, дълбоко си пое дъх и ѝ помогна да се изправи.

— Изглежда, мадам, че ще трябва да отложим продължението — каза тихо той. — Почти пристигнахме.

Ирайн не можеше да го погледне, толкова омаломощена се чувстваше. Тя припряно се опита да оправи корсета си. Отвърна се от него, за да прикрие голотата си, но ръцете му сръчно ѝ помогнаха да закопчае роклята си.

— През нощта ще дойда в къщата — прошепна той и бегло целуна врата ѝ.

Тя преглътна, облегна се назад и му хвърли измъчен поглед:

— Моля ви, Кристофър, продължете пътя си. Моля ви се от все сърце!

— Трябва да обсъдя нещо с вас, мадам, и това трябва да стане тази нощ. Ще дойда в стаята ви...

— Не! — Тя отчаяно поклати глава при представата какво би се случило, ако той наистина дойде. Този път се беше отървала от него, макар и не съвсем недокосната, но все пак девствена. Стените около крепостта ѝ обаче вече не бяха толкова здрави, за да удържат още едно страстно посегателство.

— Няма да ви пусна да влезете, Кристофър! Вървете си!

— Добре, мадам. — Той, изглежда, внимателно подбираше думите си. — До сутринта ще опитам да се въздържа, но тогава всичко ще приключи и преди денят да свърши, вие ще ми принадлежите.

Тя го гледаше с недоумение. Очевидно той наистина мислеше точно това, което казваше. Колата я раздруса още веднъж, преди да спре, сякаш в синхрон с чувствата ѝ. Кристофър нямаше да се смили над нея и никой нямаше да посмее да му се изпречи на пътя, но тя не биваше да допуска това.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Бънди отвори вратата на каретата и Ирайн изскочи без ничия помощ, недочакала стълбичката да бъде разгъната. Имаше чувството, че някакъв демон я беше яхнал и я пришпорва напред. Побягна към внушителната порта на Сакстън Хол, без да обръща внимание на снега, който влизаше в дълбоко изрязаните ѝ обувки. Полата ѝ очерта широка пътека, белязана от отпечатыците на малките ѝ нозе.

Затръшването на черната порта отекна в тъмната нощ и в замиращото ехо Бънди хвърли предпазлив поглед към Кристофър, който все още седеше в колата. Младият янки го удостои с крива усмивка, докато сгъваше кожената завивка и я поставяше на предната седалка. После взе палтото си и наметката на дамата, спря, огледа се спокойно и пое дълбоко студения въздух, който охлади главата и тялото му.

Ирайн притича покрай напълно объркания слуга, който беше чул колата и бе излязъл, за да изпълни задълженията си. Тя не забеляза, че в буйния си устрем така силно блъсна възрастния човек, че той се олюля. Продължи да се изкачва по стълбите, докато най-сетне стигна своето убежище. Със същата сила затръшна и тук дъбовата врата и веднага я залости.

Едва сега се осмели да спре и да поеме дъх. Дали беше от облекчение, че успя да избяга от онзи янки, или пък просто от страх, но сърцето ѝ биеше лудо и всеки удар разтърсваше цялото ѝ тяло.

Сърцебиенето ѝ се усилваше и от впечатленията през тази нощ. За първи път, откакто се беше омъжила, тя заключи вратата на стаята, въпреки забраната на лорд Сакстън. Един по-силен страх я измъчваше: какво щеше да стане, ако Кристофър Сатън намереше пътя към спалнята ѝ и се върнеше, за да довърши това, което беше започнал? Тя беше напълно сигурна, че няма да устои на безмилостните ласки на този сладострастник. Накъдето и да се обърнеше, той беше по петите ѝ и тя имаше чувството, че дори да плава с кораб към най-отдалеченото

кътче на света, не след дълго на хоризонта ще се появи фрегатата „Кристина“ и ще я последва със светкавична скорост.

Ирайн затаи дъх, когато долови бавни стъпки да се приближават по коридора. Те се спряха в продължение на няколко минути пред вратата ѝ и след това се отдалечиха към стаята за гости. Тя се страхуваше, защото Кристофър беше останал да спи в Сакстън Хол и сигурно щеше да се опита да влезе в стаята ѝ на зазоряване. В каретата тя беше готова да му се отдаде и сега с уплаха мислеше за намерението му да продължи с прелъстяването ѝ.

Цялото ѝ същество изгаряше в огъня, който той беше запалил в кръвта ѝ. Тя усещаше ръцете му върху тялото си, устните му върху своите, целия му мощен устрем. Не беше успяла да се възпротиви на неговата настойчивост. Той беше я докарал до невероятно състояние на екстаз и знаеше, че от сега нататък тя винаги ще жадува за това шеметно щастие.

От гърдите ѝ се откъсна мъчителен стон и тя побягна от вратата, за да закри безцелно из стаята, притиснала с пръсти слепоочията си. В църквата беше произнесла свещената клетва и въпреки че бракът не бе съвсем истински, тя беше длъжна да бъде вярна на съпруга си. Нямахме право да мами мъжа си по такъв долен начин, още повече че той също я желаше, а тя се беше отдръпнала от него и дори напълно му беше отказала. Ако той дойдеше сега, би разбрал всичко и какво щеше да му каже тя тогава? Че почти се беше отдала на друг мъж?

Тя се разтрепери ужасно. Чувствата ѝ бяха разтерзани на хиляди парченца и не можеше да намери покой в дълбините на душата си. Това, което желаше сърцето ѝ, стоеше срещу всичко, което тя считаше достойно за уважение. И все пак можеше ли да стане жена на лорд Сакстън не само по име, но и в действителност? Да му се отдаде? Никога!

Ирайн спря до голямото кресло, на което толкова често седяше лордът, и положи треперещата си ръка на облегалката. Спомни си колко изненадана бе, когато го докосна за пръв път. Очакваше силно чувство на отвращение и се учуди, че не стана така. Тялото на съпруга ѝ не беше уродливо. Под пръстите си тя бе усетила топлина, пулсиращ живот, стегнати и здрави мускули.

Трябваше да се успокои по някакъв начин, преди да се появи пред очите на мъжа си. Той не биваше да вижда треската на страстта

по бузите ѝ и пламъка на желанието в очите ѝ. Как се страхуваше да не стане причина за конфликт между двамата мъже! Всеки от тях беше в състояние да победи другия, но ако единият умреше или бъдеше осакатен, животът ѝ завинаги щеше да бъде белязан от вина и мъка.

В къщата цареше тишина, която се нарушаваше само от звуците на часовника, който удари два часа. Нито смели стъпки, нито тежко накуцване се приближаваха до вратата ѝ. Не се долавяше тихото подраскване с пръсти и тежкото тропане на бастуна. Постепенно я обзе чувство на облекчение, когато разбра, че нито Кристофър, нито лорд Сакстън имат намерение да идват в стаята ѝ.

Тя отми последните следи от балната нощ, облече нощницата и се загърна в пеньоара. И двете дрехи бяха направени от обичайния прозрачен плат, с много басти и волани. Те трудно биха минали за модерни, но бяха типични за облеклата, които избираше лорд Сакстън. Ирайн се отпусна на табуретката пред тоалетната си масичка и започна бавно да разресва косата си, като за сетен път си припомняше събитията от тази нощ. Хиляди картини изплуваха в съзнанието ѝ: балът, величественият дом на лорд Талбот и неговата настойчивост, подигравателната усмивка на Клаудия... После мислите ѝ закръжиха около Кристофър. Тя си припомни първия път, когато го беше видяла. Тогава толкова се надяваше на някой красив кандидат, че с удоволствие го беше поканила в къщата.

Остави четката и прибра косата си плътно до главата. Дългите къдрици падаха на тъмни вълни по гърба ѝ.

— Наистина ли съм дъщеря на баща си? — прошепна тя. — Нима челото ми прилича на неговото? — Тя се приведе напред и замислено се загледа в огледалото. — Може би очите ми са като неговите, или пък носят? — Приблужи свещта, за да може да вижда по-добре лицето си. После повдигна брадичка и обърна профила си, като очерта с пръст линията на пълната си долна устна. — Къде ли се крие приликата? Във външността? — Очите ѝ се разшириха, когато започна да се досеща за нещо страшно. — Не! Вътре! Тук се крие! — Свитият ѝ юмрук докосна гърдите и се притисна до сърцето. Лицето ѝ се изкриви от погнуса. — Аз отказах на съпруга си това, което му обещах със собствената си клетва, и в същото време тая в себе си огромно желание, но то е насочено към друг. Баща ми се посвети на

лакомията и картите и ме продаде като животно, да, продаде ме за своя изгода. Точно като него! Във вените ми тече кръвта на баща ми!

Тя скочи и опря ръце на масичката, приведе се напред и изкрещя на отражението си:

— Ти ме обвиняваш! Но аз няма да допусна това! Мъжът ми ще си получи обещаното!

Без да съзнава, тя се озова в коридора и спря пред вратата на лорд Сакстън. Преди още да се разколебае от обземащия я страх, тя отвори богато украсената врата, влезе, затвори я и посегна зад себе си да я залости.

В камината пращеше и просветваше слаб огън и въпреки че кадифените завеси пред леглото бяха спуснати, съпругът ѝ беше оставил долния край отворен, за да влиза топлина. От тъмнината на вътрешността тя дочу припрени движения и един пресипнал, приглушен глас, който въпреки това прозвуча гръмко в тихата стая:

— Кой е?

Сърцето на Ирайн подскачаше в гърдите ѝ, но както смелата Жана Д'Арк навремето, и тя не можеше да се върне вече назад. Ирайн пристъпи тихо, докато стигна долния край на леглото. Сянката ѝ се удължи и накрая се сля с тъмнината на леглото.

В трепкащата светлина на огъня тя различи неясните очертания на мъжа под завивките. Видя също, че той бързо метна копринена кърпа върху лицето си.

— Аз съм, Ирайн, милорд.

Тя развърза колана, остави робата да се плъзне по раменете и опря едното си коляно на леглото. Напрегнатата тишина продължи, тя повдигна и другото коляно и се качи на дюшека, сядайки назад върху петите си. Гласът ѝ трепереше, докато обясняваше причината за идването си:

— Милорд, страхувам се по-малко от това, което сте, отколкото от това, което би могло да стане с мене, ако не ме направите своя жена изцяло. Молбата ми е да ме вземете, така че в нашия брак да няма повече никакви двусмислици.

Тя се приведе към него, за да снее копринената маска от лицето му, но ръката му обхвана китката ѝ и не позволи на пръстите ѝ да достигнат целта си. Дори отблизо Ирайн можеше да различи само тъмните сенки на очите му и нищо повече.

Лорд Сакстън поклати глава и прошепна с нежен глас:

— Мила моя, това лице все още би ви накарало да побегнете.

Ирайн обърна ръката си и задържа неговата. Главата му се надвеси над нея. През кърпата устните му милваха ръката ѝ и Ирайн беше трогната от безкрайната нежност на тази целувка. След няколко секунди той се изправи и когато заговори, гласът му беше нежен и в него се долавяше необичайна нотка на състрадание, сякаш той много добре разбираше как тя се бореше със себе си:

— Ирайн, любима... дръпнете завесите.

Тя се изправи на едно коляно, протегна ръката си напред и улови кадифената материя. Огънят в камината отвори красотата ѝ през прозрачния плат на нощницата, но завесата закри светлината и мракът около леглото стана непрогледен. Ирайн имаше чувството, че зад нея се беше захлопнала врата, която вече никога нямаше да се отвори. Беше дошла, победена от дълга, да изпълни ролята си на съпруга. Но сега, на прага на действието, тя нямаше сили да направи последната крачка. Чакаше, бореше се със страховете си и с почти непреодолимото желание да избяга.

Леглото се наклони малко, когато лорд Сакстън се изправи, за да коленичи пред нея. Ръцете му се плъзнаха по едва покритите ѝ рамене, леки като перо, което се спуска надолу, и ефирната преграда на нощницата бе премахната. Когато тънката материя падна, жилавите му ръце бавно я прегърнаха и топлината на неговото тяло плътно се допря до хладната ѝ кожа. Ирайн преглътна стона, който се надигна в гърлото ѝ. Внезапната изненада, която я обзе, не беше предизвикана от отвращение, а по-скоро от необичайната твърдост между бедрата му, която я изгаряше като нажежена стомана. В съзнанието ѝ изплува неговият образ в странноприемницата, в мига, когато нейното присъствие го беше възбудило. Тогава беше почувствала невинността си не по-малко застрашена, отколкото сега.

Силата му беше неочаквана. Той я повдигна леко, обърна я и я притегли със себе си надолу. Въпреки че кърпата все още се допираше до ухото ѝ и я отделяше от обезобразеното му лице, голите му устни милваха шията ѝ и се плъзгаха надолу, докато се докоснаха, горещи и влажни, до гърдите ѝ. Те пробудиха у нея пламък, какъвто тя никога не беше считала за възможен. Една дума понечи да се откъсне от устните ѝ, но тя с ужас я възпря, защото това беше името на друг. Вълнението и

трепетът ѝ усилиха още повече неговата настойчивост. Тя се притисна към него, отвърщайки на страстта му, и ръката ѝ, която обви врата му, напипа дълъг, неравен белег, който се спускаше по мускулите на гърба му. Това ѝ помогна да се убеди, че прегръща лорд Сакстън. Съпругът ѝ имаше белези — не Кристофър Сатън!

Тя се вкопчи в тази сигурност, докато нежностите му ставаха все по-смели и той откриваше тайните на тялото ѝ с умениято на опитен любовник. Ирайн беше изненадана, защото бе очаквала по-скоро жадно нетърпение и грубо незнание. Но той беше нежен... безкрайно нежен. Бавно и предпазливо ръката му изследваше всеки сантиметър от тялото ѝ, сякаш се наслаждаваше на това, което намираше, а тя тръпнеше и при най-лекото му докосване.

Той легна между бедрата ѝ и тя тежко пое дъх, когато горещият му меч прониза кадифената ѝ мекота. Испита внезапна, съвсем кратка болка, когато съпротивляващата се плът поддаде на нарастващия натиск. Неговата мъжественост проникна дълбоко в нея и Ирайн прехапа устни, за да не изкрещи. После зарови лице в шията му. Ноктите ѝ се забиха в гърба му, но той сякаш нищо не усещаше, докато устните му галеха страните и челото ѝ. Дъхът му звучеше дрезгаво и пресипнало до ухото ѝ и тя можеше да усети с голата си гръд силното биене на сърцето му. Той започна да се движи безкрайно внимателно, отначало много бавно, докато острата, пронизваща болка взе да изчезва. Гъстите косми на гръдта му дразнеха нежните ѝ розови зърна. Тя започна да отвърща на движенията на бедрата му и шеметната страст на двамата им ги отнесе в неимоверни висини. Отново и отново повтарящото се щастие, което беше преживяла преди миг, я караше да извива тялото си и да пресреща неговото. Те се сляха в зашеметяващ полет, който ги носеше заедно, докато самото небе не ги обгърна в опиянение. Ирайн не можеше да си поеме дъх, искаше още и той ѝ го даваше. Беше онова взаимно изпълване, когато всеки мускул тръпнеше от възбуда и те се съединяваха с всяка своя частица в щастливо цялостно същество.

Приглушен вик се откъсна от устните на Ирайн, когато около нея се разпръсна блажената вълна, люлееща я в пулсиращите води на забравата. Полека-лека те се върнаха на земята, изнурени, но радостни и успокоени от съединяването на телата си.

Когато страстта отшумя в Ирайн, тя плътно се притисна до мъжа си, сигурна, че Стюарт Сакстън не е една празна обвивка, а мъж с необикновен опит и смелост. Също като къщата, макар и обгорена и почерняла отвън, той носеше в себе си безценни неща, които го издигаха над всеки друг мъж. Ръката ѝ галеше меката козина по гърдите му и несъзнателно се спусна към кривия крак, който той предпазливо държеше далеч от нея. Но отново спря наскоро път, когато пръстите му обхванаха тънката ѝ китка като ласкав обръч от стомана.

— Мисли за това, което имаш, Ирайн — предупреди я тихият му, нежен глас. — Това е всичко, което мога да ти дам на този свят. Недей да търсиш непостижимото.

Ирайн понечи да му възрази, но пръстите му докоснаха устните ѝ и я накараха да замълчи.

— Ти може би искаш да тръгваш, любима, но аз не съм готов още да те пусна. — Той се пресегна, за да я завие грижливо с одеялото. — Искам да те усещам в прегръдките си и да знам, че спиш до мене, когато се събудя призори. Ще останеш ли?

— Да, милорд! — Тя се притисна плътно до него, но дълбокият му приглушен смях я накара да се отдръпне малко назад, за да погледне очите му, които под копринената кърпа бяха само две тъмни сенки. — Защо се смеете?

— Наистина ли се случва това? Ти да спиш в прегръдките ми!

— Предпочитате да си ида? — попита тя, като с една ръка галеше гърдата му.

— Никога! — Той я придърпа в страстна прегръдка към себе си и зарови лице в шията ѝ. — Чакал съм този час цяла вечност — каза той с пресипнал глас. — И дори да бъда прокълнат утре, няма да позволя тази нощ да свърши толкова бързо.

— Прокълнат, милорд? Защо?

— Ще ти обясня по-късно, любима. Сега искам още веднъж да се насладя на щастието, което ми даряваш.

Слънчевата светлина гальовно проникна в съня на Ирайн и очите ѝ се отвориха подобно на пеперуди, когато усети присъствието на някого под балдахина в другата половина на леглото. Голямата, облечена в черно фигура изпълваше отвора, където кадифените завеси

бяха дръпнати. Зад него светлината на новия ден обливаше в блясък стаята и може би поради контраста тя виждаше не фигурата на страшилище, а просто мъж с широки рамене, облечен в черно и с кожена маска на лицето. Това, че той ѝ се виждаше така висок и строен, сигурно се дължеше на щастието, преживяно през нощта. Тя усети силния му поглед върху себе си и примигна сънливо с очи.

— Добро утро, милорд — прошепна тя с усмивка, която направи устните ѝ още по-хубави.

— Прекрасно утро, мила моя, и вие го направихте такова — каза той със скърцащ глас.

При това мило подсещане за интимностите на любовта, която бяха споделили, руменина покри бузите ѝ и се разля по шията с цвят на слонова кост. Нощта беше донесла и на двамата необичайни и неочаквани удоволствия, но тя все още беше изпълнена със страх от бъдещето — какво ли щеше да стане с тях?

Ирайн притисна чаршафа до себе си, пое ръката в ръкавица, която той ѝ предложи, и седна, като праметна дългите си крака отстрани на леглото. Лорд Сакстън се наслаждаваше на копринената ѝ кожа, на съблазнителната заобленост на гърдите ѝ. Той протегна ръка и поглади дългите къдрици, които падаха по раменете ѝ. С пръст повтори линията на розовата ѝ шия. Ирайн потърка бузата си в тъмната му ръкавица и той беше удивен от топлото сияние на очите ѝ.

— Вие вече не се страхувате от мен, мадам? — попита той дрезгаво.

Тя постепенно осъзна, че целият ѝ страх от него беше изчезнал. Макар че маската още стоеше като преграда между тях, тя вече не ѝ пречеше и той сигурно щеше да я махне скоро.

— Доволна съм да бъда изцяло ваша жена, милорд — каза тихо тя.

Лорд Сакстън беше удивен от пълното отдаване в думите ѝ, той не намери подходящ отговор. Никога не беше очаквал, че тя ще подари красотата си на такова грозно чудовище, а сега сама премахваше всички прегради между тях. Какво трябваше да си мисли той? Дали тя не обичаше страшилището? Беше ли загубил играта, или може би я беше спечелил?

Ирайн колебливо положи ръка на рамото му.

— Има още много да научим един за друг, но имаме пред себе си цял живот, за да го сторим. Смутена съм, че никога не съм виждала лицето ви и се питам дали не бихте могли да се откажете от...

— Не, не мога. — Той се отвърна от нея и завлачи тежката си обувка по килима. Спря се пред камината и за един дълъг, тъжен миг се загледа в трепкащите пламъци, а после отхвърли глава назад и я раздвижи напред-назад на раменете, сякаш го измъчваше някаква болка. Сега, след като тя му се беше отдала, за него беше още по-тежко да свали маската. Ако тя го намразеше, той щеше да изгуби всичко.

— Тъй като вие ми дадохте време — каза нежно тя и гласът ѝ проникна в мислите му, — и аз ще ви почакам, милорд.

Той се извърна към нея, за да я погледне, и видя една топла усмивка. С мъка овладя желанието си да я вземе в прегръдките си, да се освободи от маската и ръкавиците и да целува тези нежни устни, докато те се разранят под неговите. Но разумът му взе връх и той реши да дочака своя час, за да не изгуби съвършената роза на щастието, която с такъв трепет държеше в ръцете си.

— Трябва да изляза днес предобед — каза той, като внимателно подбираще думите. — Мистър Сатън ще ви прави компания на закуска. Съмнявам се, че ще се върна, преди той да потегли. Ще ме извините ли пред него, ако обичате?

Ирайн отвърна поглед от безизразната, втренчена маска и усети как отново червенина заля бузите ѝ. Кристофър беше последният човек, когото искаше да види тази сутрин, но тя не можа да намери подходяща причина да отхвърли желанието на мъжа си. Когато се реши да отговори, кимването ѝ беше почти незабележимо.

Само защото икономката беше настояла учтиво, Ирайн се спусна след цяла вечност по стълбите. Тя стоя дълго в банята, като се надяваше, че Кристофър ще изгуби търпение и ще си тръгне, но зад завесите Аги шеташе из спалнята и в чудесно настроение оправяше недокоснатото през нощта легло. Аги и Теси заедно подбраха една утринна рокля, украсена с дантели. Пъргавината на икономката пришпори и Теси, чиито ръце летяха, докато предано разресваше косата на господарката си. Тя светкавично прибра гъстите черни къдрици в прекрасна прическа, която подчертаваше съвършенството на

извитата ѝ шия. Най-после Ирайн беше готова да срещне човека, който коренно беше променил живота ѝ.

Въпреки възхитените комплименти на двете жени Ирайн беше напълно неподготвена за среща с Кристофър. Тя отчаяно се надяваше да се почувства най-после сигурна в новата си роля на истинска съпруга, но имаше един мъчителен спомен, който я объркваше. А и това растящо желание да го види! Дори в горещината на любовната нощ, когато земята и небето се сляха в мига на неописуемо щастие, във фантазията ѝ се беше появил неговият прекрасен профил.

Докато слизаше по извитата стълба, тя се поспря, за да възвърне самообладанието си, макар че нищо не можеше да успокои лудото биене на сърцето ѝ. Сякаш беше сляпа за околния свят, мислите ѝ кръжаха единствено около мъжа, който я очакваше в салона. Тя потрепери при представата, че скоро ще се изправи срещу него, а смущението ѝ беше почти същото, както ако снощи беше загубила девствеността си в каретата. Бузите ѝ се изчервиха от срам и не ѝ идваше никаква успокоителна мисъл, която да я освободи от спомена за прегръдките му.

Когато пристъпи в стаята, го намери седнал в креслото на лорд Сакстън пред камината. Кристофър бързо се изправи, застана пред нея и я обгърна с очи. По устните му играеше леко подигравателна, но и объркана усмивка и в погледа му не се четеше онзи израз на познавач, който толкова пъти я бе карал да се изчервява.

— Аз имах... аз се надявах, че вече сте си отишли — промълви неуверено тя.

— Искан да ви видя.

Ирайн погледна встрани, обзета от нервна възбуда. Топлият му, мъжествен глас никога не пропускаше да възбуди усещанията ѝ.

— Няма причина за това, Кристофър. Нощта отмина безвъзвратно и няма да продължи, нито ще се върне. Аз съм... аз съжалявам, ако съм ви предизвикала по някакъв начин, но имате честната ми дума, че това няма да се повтори никога повече.

— Наистина ли предпочитате чудовището пред мен, Ирайн? — попита направо той.

— Аз... харесвам лорд Сакстън — отчаяно каза тя, сълзи напълниха очите ѝ и тя стисна юмруците си в гънките на копринената

пола. Гледаше го в лицето и говореше почти умопително: — Той е мой мъж. Няма да опозоря нито него, нито името Сакстън!

Тя притисна ръка до треперещите си устни, за да заглуши едно ридание, и се обърна. Той пристъпи крачка напред, застана плътно зад нея и се надвеси над рамото ѝ. Заговори съвсем тихо, докато тя ядосано изтриваше мокрите си мигли.

— Не плачете, сладка моя — помоли я той. — Не мога да гледам, когато сте нещастна.

— Тогава си вървете — настоя тя. — Вървете си и ме оставете сама.

Той сви вежди и угрижено сбърчи чело.

— Готов съм да дам живота си, мила, но това не мога да сторя.

— Защо не? — При този въпрос тя отново го погледна.

Той сведе глава и дълго време гледа замислено пода. Когато отново вдигна очи, погледът му беше открит и твърд:

— Защото ви обичам.

При тези думи тя се сви и го изгледа уплашено. Как беше възможно това? Той беше светски мъж с опит в ухаждането, спечелил безброй победи. Не бе някой неопитен хлапак, който дарява сърцето си на първата дамичка, която му се усмихне. С какво Ирайн се различаваше от другите? Най-често я беше виждал опърничава и твърдоглава, съмняваща се в намеренията му. Как можеше да я обича?

— Нека да не говорим за това — прошепна тя в безпомощно отчаяние.

— Нима мълчанието може да успокои сърцето? — попита той. Разпалеността му растеше, докато се разхождаше нагоре-надолу из стаята. — По дяволите, Ирайн, аз ви последвах от единия край на страната до другия, направих всичко, за да ми обърнете внимание, да ме забележите като мъж, но усилията ми отидоха на вятъра. Вие все още гледате на мен като на някакъв пройдоха, който мисли само как да направи най-големи злини на семейството ви. Предпочитате да притиснете едно чудовище до гръдта си и да го отрупвате със сладките радости на брака, но не и да признаете, че съм достоен за вас. Луд ли съм? Можете ли да ми кажете защо един нормален мъж се е вкопчил в полите ви и се надява на най-дребното зрънце симпатия, докато вие давате на най-отвратителния мъж цялата пита? Ако случайно си мислите, че не ревнувам от съпруга ви, искам да ви уверя, мадам, че се

лъжете! Мразя тази маска! Мразя сакатия му крак! Мразя тежкия му бастун! Той има това, което аз искам за себе си, и мълчанието не прави отровното цвете по-сладко!

Тракането на съдове издаде, че някой слуга влизаше в салона, но Кристофър се беше разгорещил и като се обърна с ръмжене към Пейн, го отпрати без церемонии:

— Разкарай се, човече!

— Кристофър! — извика тя и направи две малки крачки, за да последва смаяния прислужник, но Кристофър вече стоеше пред нея и я гледаше с искрящи очи:

— Останете там, където сте, мадам! Още не съм свършил с вас.

— Нямате право да заповядвате тук — възрази тя, а гневът ѝ растеше. — Това е къщата на мъжа ми!

— Заповядвам когато и където ми харесва и този път вие ще останете тук и ще ме изслушате докрай!

Ирайн изстреля отговора си, още по-разгневена от преди:

— Можете да заповядвате на моряците от кораба си, мистър Сатън, но тук нямате това право! Приятен ден!

Тя сграбчи полите си, обърна се рязко и се запъти към кулата, докато чу забързани стъпки зад себе си. Внезапно я обзе паника да не би той да направи сцена, която да я злепостави пред прислугата или... пред мъжа ѝ. Тя избърза към преддверието на кулата, прескочи локва от разтопен сняг и хукна с всички сили по стълбите. Едва беше достигнала четвъртото стъпало, когато долови подхлъзването на един крак, след това шумно падане и кратък, болезнен вик, последван от гневна ругатня. Когато се обърна, видя как Кристофър се търкаляше на земята, докато спря свит до стената. В продължение на няколко секунди тя наблюдаваше с ужас как този иначе безупречен мъж се премятеше по най-недостоеен начин, но когато той вдигна глава и я погледна гневно, комичността на ситуацията я победи. Тя избухна в звънлив смях и беше удостоена заради това с мрачен стон на огорчение.

— Наранихте ли се, Кристофър? — попита любезно.

— Ами, мъжкото ми достойнство е доста наранено!

— О, това минава бързо, сър! — изкиска се тя и разстла поли, за да приклепне грациозно на стълбата до него. В очите ѝ танцуваше весело пламъче. — Би трябвало да сте по-внимателен! Ако локва вода

е в състояние да ви повали, бих ви посъветвала да не се опитвате да прекосявате океана.

— Не шепа вода ме събори, а острите бодли на една жена, която непрестанно издига прегради на пътя ми.

— Вие смееете да ме обвинявате, след като се втурнахте тук, ревейки като разярен бик? Наистина, Кристофър, трябва да се засрамите. Изплашихте Пейн, а аз за малко щях да получа сърдечен удар заради вас.

— Това е напълно невъзможно, защото сърцето ви е от камък — студено и твърдо.

— Вие просто сте бесен — подигра му се тя, — защото не паднах безчувствена в краката ви.

Лек шум от стъпки на стълбите зад нея накара Ирайн да се изправи. Аги спокойно слизаше към тях, сякаш без да забелязва мрачно гневния поглед на Кристофър. С кратко извинение тя отмина господарката си. Когато се озова до Кристофър, тя го разгледа внимателно и лукава усмивка блесна в очите ѝ:

— Не сте ли малко стар, за да прекарвате обедната си почивка на пода, сър?

Той стрелна с вдигнати вежди Ирайн, когато тя сподави кискането си, изправи се от недостойната си поза, след което почисти панталоните за езда и ръкавите си.

— Виждам, че тук няма да намеря съчувствие, затова ви оставям и двете да бъдете на услугите на лорд Сакстън.

— Нима си тръгвате вече, сър? — започна ласкаво Аги. — Та вие дори не сте обядвали. Останете и правете компания на нашата прекрасна господарка.

Кристофър махна с ръка.

— Мисля, че в „При глигана“ ще бъда посрещнат по-любезно.

Ирайн вдигна глава. Мисълта, че той може да потърси утеха и облекчение при Моли, я разгневи и изпълни с люта ревност. Представата, че стройното му, мускулесто тяло може да лежи между бедрата и в ръцете на онази сладострастна жена, така сви сърцето на Ирайн, че почти ѝ прилоша. Не беше по силите ѝ да понесе той да прегръща друга, въпреки че едва преди няколко часа тя самата се бе отдала на мъжа си. Червенина гореше по страните ѝ, докато в нея бушуваше ужасното раздвоение, и тя гневно изкрещя:

— Тогава вървете! И то веднага! Надявам се само да забравя, че някога сте съществували!

Кристофър я гледаше намръщен, докато Аги се оттегли бързо и дискретно.

— Наистина ли искате това? — попита той. — Да не ме видите никога повече?

— Точно така, мистър Сатън! — Думите се изплъзнаха в горчив бяс, но тя не искаше да ги спре. — Тъкмо това искам!

Тон изруга тихичко, преди да изръмжи:

— Щом желаете това, мадам, ще го имате — точно според волята ви.

Той рязко отвори вратата и се озова с две крачки навън. Когато се чу затръшването, очите на Ирайн се напълниха със сълзи и тя потисна едно ридание, докато се изкачваше по стълбите. В стаята си тя изхлипа и блъсна вратата зад себе си.

Необичайният за Ирайн изблик на гняв накара слугите да се спогледат уплашено, тъй като досега господарката дори не бе смръщвала вежди, камо ли пък да им се скара за нещо. Ако възникнеше някакъв проблем, тя го обсъждаше с тях спокойно, но с несъмнен авторитет. Когато сега се разчу, че е изгонила онзи гост, мистър Сатън, всички бяха удивени. На обяд Пейн й сервира яденето с въпросително изражение на лицето и не се осмели да я подкани да хапне повече. Дори Аги изглеждаше смутена, въпреки че сутринта, след като беше оправила леглото на господаря, настроението ѝ бе превъзходно. Камериерките бяха отпратени без обяснение да свършат нещо в другото крило на къщата. Макар икономката да не им оставяше много свободно време да обсъждат събитията, между прислугата скоро се разпространиха тревожни предположения. Присъствието на мъж като Кристофър Сатън в замъка даваше достатъчно поводи за клюки, особено след като той беше изгонил Пейн от трапезарията. Но всички можеха само да се догаждат какво ли е направил, та така да разгневи лейди Сакстън. Тази напрегната обстановка прогони Ирайн навън и тя излезе да вземе малко въздух отвъд тъмните, безмълвни стени на къщата. Слънцето грееше необичайно ярко, като бързо стопяваше снега, навалял през нощта. Въпреки че между стените от жив плет се

бяха образували големи преспи, младата жена успя да различи едрите камъни, които ограждаха малката, подивяла градина между замъка и разрушеното източно крило.

Ирайн се спря на пътя и леденият вятър парна бузите ѝ. Нуждаеше се от този пронизващ полъх, за да може главата ѝ отново да се проясни и за да събере разпокъсаните си мисли. Тя беше отчаяна, че не може да контролира чувствата си и да изгони Кристофър веднъж завинаги от сърцето си. Бореше се да си върне щастието, което беше изживяла с лорд Сакстън, но картините от нощта, прекарана с мъжа ѝ в леглото, постоянно се смесваха със спомените от каретата и разклащаха представите за вярност, които сама си беше изградила. Неизпълнимите копнежи на сърцето се противопоставяха на волята и в душата ѝ имаше само раздвоение и безпокойство.

Тя беше избрала пътя си в живота, пътя на честта. Но това така болезнено нараняваше бедното ѝ сърце! И все пак тя щеше да се подчини на клетвата си. Жребият беше хвърлен. Тя бе съпруга на лорд Сакстън. Беше се отдала.

Ирайн раздразнено ритна едно камъче. То заподскача напред и когато погледът ѝ го последва, откри малко цветно петно близо до сивия зид. То някак странно нарушаваше еднообразната белота на снега. Ирайн се загледа. Там, изгубена във вятъра, трепереше мъничка кървавочервена роза. Храстът беше нисък и хилав и въпреки това беше опазил този единствен цвят, като по чудо разкрил красотата си през зимата.

Почти със страхопочитание Ирайн обви с пръсти нежния цвят и се приведе ниско, за да вдъхне аромата, който се долавяше сред алените листенца. Тя си спомни за времето, когато още мечтаеше за принца, даряващ любимата си с една-единствена роза, символ на вечна преданост. А после и за легендата, според която роза, намерена през зимата, означава, че си срещнал голямата, истинската любов.

Ирайн внимателно докосна малките листенца и за миг видя пред себе си рицар със сребърен шлем, под чиято блестяща броня гледаше едно, ах, толкова познато лице. В нейните мечти той се сражаваше със съдбата ѝ и в този бой оставаше едничък победител, нейна единствена любов. За миг рицарят се приведе над нея, за да я прегърне, а после изчезна, отвян от студения вятър в градината.

Протяжна, дълбока въздишка като стон се откъсна от устните ѝ. Сърцето ѝ, сякаш притиснато от оловна тежест, се бореше да отхвърли този товар. Но помощ не идваше, сребърният рицар не се появяваше на смрачения хоризонт на нейната душа. Кристофър си беше отишъл и може би никога нямаше да се върне отново.

Лорд Сакстън изрично беше заповядал никой от прислугата да не го чака, ако закъснее. Когато хората му привършиха работата си, можеха да си лягат. Така беше и тази нощ, стаите утихнаха и всички вече спяха. Само няколко свещи разпръскваха тъмнината и в тяхната светлина господарят се разхождаше като призрак из къщата. Възможно най-тихо той се изкачи по стълбите и се запъти по коридора към стаята на Ирайн.

Предпазливо откряна вратата, подпря се на рамката и жадно се взря в жената на леглото. По тихото, забавено дишане той позна, че тя спи дълбоко. Ирайн лежеше на една страна, с лице към камината, пхнала по детски ръка под възглавницата. Дългата ѝ коса падаше от ръба на леглото и той знаеше, че когато я вземе в прегръдките си, смолистият водопад ще се излее върху него и ще изпълни сетивата му с вълшебно ухание. Тази гледка го бе преследвала през целия ден — властната женска красота, която разгорещаваше кръвта му повече, отколкото той беше в състояние да понесе.

Внимателно, за да не издаде нито звук, който би разкрил присъствието му, той се приближи към леглото и плътно затвори кадифените завеси, за да стане вътре напълно тъмно. После мина от другата страна и свали маската и ръкавиците си. Скоро се превърна в една тъмна сянка, която изчезна в леглото. Лека въздишка се откъсна от устните на Ирайн, когато се притисна до гърба ѝ. Той дълбоко вдъхна аромата на косата ѝ и отстрани копринените къдрици, за да целуне крехкия ѝ врат. Ръката му търсеше под нощницата пътя към женствената ѝ нежност.

Витаейки между сън и действителност, Ирайн се притисна към търсещата ръка, докато на ръба на съзнанието ѝ святкаха неопределено сиво-зелени очи. Опиянението замъгли мислите ѝ, докато топлината на стегнатото му тяло проникваше през нощницата ѝ. Тя легна до него и шепотът му изпълни мислите ѝ.

— Не мога вече да се отделя от вас. — Той нежно докосна рамото ѝ с устни. — Мисълта за вас кара сърцето ми да бие по-бързо и събужда в мен желанието да утоля копнежа си или да стена от болка под неговата тежест. Вие ме оковахте, Ирайн. Чудовището е ваш слуга.

Нощницата полетя през главата ѝ и без звук падна на пода. Ирайн мигом се събуди, когато той я притегли към голата си, корава горещина и тя усети мъжа, който, възбуден докрай, се притискаше в хладината на задните ѝ части. От милувките му гърдите ѝ пламнаха, бавното, спокойно галене на нежните им връхчета опъна струните на желанието ѝ и възбудата стана нетърпима. Тялото ѝ се топеше. Нежните му ръце следваха извивките на бедрата ѝ, сърцето ѝ запърха под горещите му ласки. От устните ѝ се откъсна гърлен стон, когато той стана по-смел и решен да проникне в най-скритите дълбини на нейната женственост. Сетивата ѝ трепереха, докато го очакваше възбудена. Тя се стапаше в топлината му, извиваше глава назад, когато зъбите му се впираха в нежния ѝ гръб. Той я обърна към себе си и дъхът на Ирайн секна, когато езикът му се плъзна по едната ѝ гърд и разтрепери цялото ѝ тяло. Целувките му се плъзгаха все по-надолу, милваха кръста и корема ѝ и оставяха след себе си гореща пътека, чийто огън заплашваше да я изпепели напълно. Тя лежеше, искаща и готова, когато той най-сетне се надигна над нея в тъмнината. Посрещна го с разтворени крака и изохка, когато неговият огън внезапно проникна в нея. Ръцете ѝ обгърнаха врата му и потърсиха белега, който ѝ помогна да забрави Кристофър. С равномерни движения бедрата му удрияха нейните, бавно и мощно, тя поемаше пламтящия му меч изцяло в себе си и отново се отдръпваше, докато накрая всичко се превърна в сладко, вълнуващо мъчение. С пламенна готовност тя повдигаше бедрата си срещу него и сиво-зелените му очи просветнаха, когато ръката ѝ се плъзна по твърдите, мускулести ябълки на задните му части. В сънищата ѝ святкащите очи блестяха триумфално, но отдавна се беше отказала да се отдава на празни мечти и се стремеше да не мисли за картините, които рисуваше фантазията ѝ в тъмнината.

В нежното, тлеещо оттегляне на страстта Ирайн беше изпълнена със задоволство, че може да се сгуши в топлината на едрото мъжко тяло, което лежеше плътно притиснато до нея. Той се беше обърнал на една страна, с присвити колене, но отдалечил настрана десния си крак

от копринено нежните крайници, които почиваха на бедрата му. Единственият звук, който нарушаваше тишината, беше звънът на далечен часовник. Тежките завеси на леглото не допускаха и най-малката светлинка, те обгръщаха двамата в уютен мрак. И все пак Ирайн беше измъчвана от видението на фино изваян профил и топли сиво-зелени очи.

— Вие сте пили — промърмори тя нежно.

— Да — отвърна той с пресипнал шепот и целуна челото ѝ. — Пих виното на копнежа по вас.

Тя се засмя в тъмнината:

— Копнежът ви има дъх на силен алкохол.

— Той не намалява от чаша-две. Напротив, питието го прави само по-силен и изостря сетивата ми.

— Защо не се прибрахте? Чаках ви.

Мрачен смях последва думите ѝ:

— О, да, но ако се бях прибрал по светло, щеше да е ужасно.

— Не ви разбирам — отвърна объркано тя.

— Аз съм пленник на тъмнината, Ирайн. Мога да идвам при вас, само когато нощта прикрива лицето ми, и въпреки това в мен расте копнежът да ви прегърна, когато слънцето е високо в небето и ви виждам поруменяла от страстта. Адската ми съдба е да бъда винаги нощен звяр.

Малко по-късно Ирайн се стресна от необичайното за нея присъствие на мъж в леглото. Дълбокото равномерно дишане на съпруга ѝ я увери, че той спи. Съвсем леко, като пращец, носен от вятъра, ръката ѝ се плъзна по хълбока му, докато усети гладък, подут белег, какъвто би могъл да остави огън. Тя не знаеше докъде се простира той, но откритието ѝ отне смелостта да продължава търсенето по-нататък. Тя отдръпна ръка, леко потръпна и се запита дали някога ще може да преодолее притесненията си.

Седмица след бала богато украсената кола на лорд Талбот спря пред имението Сакстън. Двамата лакеи скочиха от капрата и докато единият бързаше напред, за да задържи конете, другият припряно постави малка стълбичка, преди да отвори вратата. Един крак в обувка със златни закопчалки се подаде и предпазливо докосна стъпалото.

Появи се облеченият в разкошен брокат лорд Талбот. Той слезе, огледа се високомерно и праметна през рамо също така пищно украсеното си палто. Лакеят избърза напред, за да потропа с голямата халка по тежката врата, докато лордът тръгна по пътя към кулата. Той носеше пакет, увит в коприна.

Пейн отвори вратата и беше високомерно уведомен за пристигането на лорд Талбот. Лакеят не изглеждаше особено впечатлен от пристигането на Негова Светлост и го посрещна с обичайното си хладно достойнство. След като пое ръкавиците, тривърхата шапка и тежкото палто, той заведе госта в голямата зала и го помоли да почака там, докато извести господаря за пристигането му.

Макар и не така величествено като замъка на лорд Талбот, имението Сакстън издаваше блясъка на много поколения богати аристократи. Високите, прекрасно изваяни сводове и гоблените, които висяха от тавана, нашепваха за времената, когато рицарство и чест бяха властвали над страната. Стилът на помещението рязко контрастираше с облеклото на госта. Натруфеният костюм на Талбот изглеждаше неподходящ и дори малко безвкусен.

Пейн се върна, за да отведе Талбот в малкия салон, където лорд Сакстън и съпругата му щяха да посрещнат госта. Крецещо облеченият господин мина шумно по къртиящия каменен коридор, като стъпваше твърдо на високите си токове. Лакеят пристъпи напред, за да отвори вратата на Негова Светлост, а после се дръпна, правейки му път да влезе. Маскираният мъж се изправи, когато Талбот се яви пред очите му, но нито се поклони, нито дори му кимна. Ирайн седеше сковано и неподвижно, както я беше помолил мъжът ѝ. Беше ѝ обяснил, че по закон двамата лордове са равни, а той не искаше да влиза в противоречие с правилата. Ако пък влиянието им се мереше по богатството на притежаваните земи, лорд Талбот трябваше да отстъпи далече назад.

Талбот беше възмутен, че домакинът очевидно не се впечатлява от появата му, но успя да овладее гнева си. Той сбърчи чело и помръдна мустак. С ловкостта на дипломат се впусна в работата, която го беше довела тук.

— Трябвала се извиня, че срещата ни се осъществява толкова късно, но като оправдание за себе си мога да посоча други спешни дела, а също и неблагоприятното време.

Кухият, шепнещ глас отвърна:

— Добре дошли в Сакстън Хол. — Ръката в ръкавица посочи един стол наблизо. — Искате ли да седнете при нас до огъня?

Когато Нейджъл Талбот заемаше посоченото място, погледът му търсеше лицето на Ирайн и видимо се разгорещи, докато се любуваше на красотата ѝ.

— Приятно е да ви видя отново, лейди Сакстън. Предполагам, че се чувствате добре.

— Много добре, благодаря. — Тя кимна сковано, докато отвръщаше на поздрава му.

Погледът на Талбот дълго се задържа на нежните възвишения на гърдите ѝ, които се разкриваха под деколтето, и когато най-накрая се опомни и обърна очи към господаря на замъка, забеляза, че лорд Сакстън го наблюдава неотклонно в неловката тишина. Въпреки че кожената маска не показваше никакво човешко изражение, той имаше чувството, че е прекрачил някаква граница. Запита се как онзи янки успява да придружава дамата навсякъде, щом мъжът ѝ е толкова ревнив.

— Донесох някои документи за арендата, която съм събирал по време на вашето отсъствие — обясни той и извади книжката. — Естествено трябва да знаете, че имаше разходи, които съм приспаднал, и те представляват доста внушителна сума. Наложих се да назначим някои служители да се грижат за земята и имението ви, защото иначе селяндурите биха разрушили къщата камък по камък като лешояди, а и не са много хората, които уважават чуждата собственост. Особено на един предател!

Маскираната глава рязко се изправи и дрезгавият глас прозвуча остро, когато лорд Сакстън попита:

— Предател? Какво искате да кажете с това?

— Ами, всеки знае, че баща ви е подарил благоволенieto си на Шотландия. Той се ожени за дъщерята на един стар предводител... — Талбот помахаше с ръка, докато се опитваше да си припомни. — Как само беше името ѝ? Било е много отдавна, страхувам се, че съм го забравил.

— Сатън — отговори остро лорд Сакстън. — Мери Сатън.

От изненада челюстта на Нейджъл Талбот увисна.

— Сатън? Искате да кажете, като името на Кристофър Сатън?

— Така е. — Господарят на къщата наклони глава. — Същата кръв тече и в нейните вени.

— Тече? — Нейджъл схвана значението на думата. — Значи майка ви е още жива? — Той стисна устни, когато маската кимна, и се опита да събере мислите си. Гласът му беше тих, когато каза: — Съжалявам, мислех, че дамата е починала.

Лорд Сакстън се облегна на тежкия си бастун и с това привлече вниманието на госта към себе си и своята заплашителна фигура.

— Въпреки че негодниците се опитаха да ни намерят и да ни убият всичките, успяхме да избягаме. Майка ми е жива.

Талбот леко сбърчи чело.

— А синовете? Какво стана с тях?

Интересът на Ирайн растеше, събуден от една дума: синове. Винаги беше смятала, че съществува само този син, но сега разбра колко малко ѝ беше разказвал мъжът ѝ за семейството си. Държеше всичко в тайна, сякаш не искаше да сподели с нея тази страна от живота си. Макар че само мълчаливо присъстваше на разговора, тя се вслушваше във всяка дума и се надяваше да узнае нещо, което иначе не можеше да научи от никъде.

Лорд Сакстън отговори на въпроса, като се обърна настрана:

— Те избягаха с нея.

— Вероятно вие сте първородният, щом носите титлата — отвърна Талбот. — Но какво стана с по-младия? Жив ли е още?

Засенчените очи се плъзнаха по госта.

— Предполагам, че се намира в най-добро здраве. По-късно ще имате възможност да застанете лице в лице с него.

Нейджъл Талбот се насили да кимне:

— Сигурно. Много бих се радвал.

Лорд Сакстън посочи с ръка документите:

— Говорехме за арендата, която сте събирали. Ако това тук са сметките, ще ги прегледам, когато имам време.

Талбот сякаш не изпитваше желание да му ги предостави.

— Имаше и някои разходи, трябва да подчертая още веднъж.

— Безспорно ще се наложи да ви задам много въпроси, когато прегледам сметките ви. Моят управител е водил собствена счетоводна книга и е записвал точно сумите, които арендаторите твърдят, че са изплащали. Ще ми бъде интересно да видя доколко съвпадат двете

книги. Не се случва често кралски указ да упълномощи един лорд да събира арендата на друг лорд. Ако все още притежавате този документ от краля, бих желал да прегледам печатите и подписите. Управителят ми не е виждал подобен пергамент и затова ще бъде от полза, ако знаем имената на мъжете, които са го изготвили. — Лорд Сакстън протегна ръка в очакване. — Счетоводната книга, моля.

Ирайн установи, че лорд Талбот се бореше със себе си, за да успокои играещите мускули на лицето си. Той очевидно беше разстроен, но домакинът не му остави никакъв друг изход. Ноздрите му се свиха и ъгълчетата на устата му се отпуснаха надолу, когато с нежелание предаде книгата.

— Ще имам предвид, че са изразходвани пари за защитата на моите земи — рече лорд Сакстън, като бутна книгата настрана върху масата. — А ако имам някакви въпроси, вие ще сте първият, към когото ще се обърна. През това време ще изпратя мой човек да вземе от вас кралския указ...

— Аз... той се изгуби. — Лицето на Нейджъл Талбот се изчерви, докато трескаво измисляше оправдание. — След толкова дълго време не можете да очаквате, че ще си спомням къде е забутан.

— Аз съм търпелив човек — увери го лорд Сакстън почти любезно, въпреки че гласът му беше суров. — Две седмици ще бъдат ли достатъчни, за да го намерите?

Талбот заекна:

— Не съм... съм сигурен.

— Тогава един месец? Да кажем, един месец и после ще видим какво ще излезе от това. След един месец ще изпратя управителя си. Този срок би трябвало да е повече от достатъчен. — Черната ръкавица хвана ръката на госта с почти приятелски жест, когато лорд Сакстън изпращаше суетния лорд до вратата. — Ще мине известно време, докато прегледам сметките, но искам да ви уверя, че домът ни е отворен за гости, особено ако някой ден вие и чаровната ви дъщеря минавате оттук. Беше много мило от ваша страна, че приехте поканата ми, и бъдете сигурен, че ще съм много внимателен, когато преценявам какво сте сторили за моя имот. Аз съм на ваше разположение, когато пожелаете... с изключение на идущия петък, тъй като ще пътувам за Карлайл по работа.

Лорд Талбот беше толкова смутен от категоричността на домакина, че не се осмели да направи никакво възражение. В преддверието той пое връхната си дреха и напусна къщата със сковано кимване за сбогом. Лорд Сакстън се усмихна зад маската си, докато гледаше след отдалечаващата се кола. Той почти изпита съчувствие към всички, които живееха под покрива на Талбот, защото следващите дни със сигурност нямаше да бъдат приятни за тях.

— Стюарт?

При въпросителния зов на жена си той обърна глава и се заслуша в равномерното потракване на токетата ѝ, докато тя се приближаваше към него.

— Да, мила?

Изразът на лицето ѝ показваше объркване.

— Защо никога не сте ми казвали, че имате по-млад брат?

Той пое ръката ѝ в своята.

— Бихте се уплашили, мила, ако научехте всички тайни на рода Сакстън. Колкото по-малко знаете, толкова по-добре.

— Значи криете нещо от мен — възмути се тя.

— Когато му дойде времето, мадам, ще узнаете всичко за мене и за семейството ми. Дотогава ви моля да ми имате доверие.

— Играта, която играете с лорд Талбот, е опасна — отвърна му тя. — Карате ме да се страхувам, когато така открито предизвиквате този човек.

Зад маската прозвуча скърцащ смях.

— Просто му предлагам тлъст кокал, който да гложга. Това е най-добрият начин да разбере дали наистина е овца, или е вълк в овча кожа.

Ирайн се усмихна леко.

— Той наистина се облича твърде префърцунено.

Лорд Сакстън опря двете си ръце на бастуна, а гласът му се превърна в съскащ шепот:

— Да, мадам, и дори да не се окаже толкова приятно, колкото като събличам вас, имам намерението да сваля дрехите от гърба на този човек, докато остане гол и бос.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Следващият петък каретата на лорд Сакстън спря пред една от многото безлични сгради в Карлайл. Облечената в черно фигура слезе и се обърна към Бънди, който продължаваше да седи на капрата.

— Ще имам няколко часа работа тук. Ела да ме вземеш на свечеряване. — Той потърси в джоба на жилетката си и му подхвърли две-три монети. — Това е за теб, пий няколко бири, но внимавай и не се задържай твърде дълго в една и съща кръчма.

Бънди се усмихна лукаво.

— Очаквате ли точен отчет, милорд?

Лордът отвърна с развеселен смях.

— Гледай да ги изхарчиш с удоволствие, Бънди.

— Ще се погрижа, милорд.

Лорд Сакстън се обърна и закрачи към сградата, където нетърпеливо потропа на тежката врата. Бънди междувременно леко изплющя с юздите и насочи колата в игрив тръс през тесните улички, така че минувачите спираха и дълго гледаха след нея. Той отлично знаеше къде води пътят и поддържаше темпото на прекрасните коне, докато стигна първите кръчми на пристанището. Когато слезе от капрата, вече се беше събрала доста голяма тълпа. Гербът отстрани на вратичката събуждаше почти такова вълнение, каквото и конете. Хванал в едната си ръка кана с най-добрата студена бира, Бънди подробно обясни, че конете и колата принадлежат на лорд Сакстън, който е по важни дела в техния град. Иначе нямаше какво повече да се разказва за лорда, освен че вечерта отново ще се върне в имението си.

Той остави още малко време на тези, които се любуваха на конете, преди да потегли — все още с цели две монети в джоба.

Бънди следваше наставленията на господаря си и караше към следващата кръчма или странноприемница, където колата и конете отново привличаха вниманието на всички и той отново трябваше да дава обяснения, но вече му доскучаваше. Навсякъде го черпеха с една или две чаши бира. Многословието, с което благодареше, показваше

жаждата му и радостта, че може да се поперчи с великолепните коне на господаря си.

Когато уговореният час наближи и следобедът с обиколките и пиенето свърши, той почувства облекчение. Върна се при невзрачната градска къща и започна да се любува на спестените монети, когато осакатеният му господар се появи на входната врата.

— Този път не ви струваше нито пени, милорд — каза Бънди и се засмя. После показа блестящите монети и понечи да ги върне, но ръкавицата на господаря му го спря:

— Следващите обаче ще пиеш за моя сметка.

Бънди се усмихна и прибра парите:

— Много ви благодаря, милорд.

С единия крак на стъпалото лорд Сакстън се обърна още веднъж към градската къща. На един от горните етажи помръдна завеса и се видя малката кърпичка на жена, която махаше за довиждане. Той кратко вдигна ръка, качи се и затвори вратата зад себе си. Малко след това бастунът му енергично похлопа на покрива на колата. Бънди цъкна с език на конете, които потеглиха в бърз тръс.

Те напуснаха Карлайл и след няколко мили стигнаха малкото село Рий. Вън от града Бънди накара конете да вървят по-бързо и когато нощта настъпи, те вече бяха изминали много мили.

Пътят се виеше между ниски хълмове и след това надолу към тясната плажна ивица, която водеше към Сакстън Хол. Тъмните очертания на големите дъбове се издигаха с царствено величие от двете страни на пътя. Каменни стени ограждаха малки имения, където слабата светлина на свещи или фенери сочеше домовете, а от време на време колелата трополяха по грубо издялани каменни плочи, останали още от римските легиони.

Часовете летяха и по кадифената шир на обсипаното със скъпоценни камъни небе плахиет полумесец играеше на гоненица с бягащите облаци. От двете страни на каретата фенерите хвърляха танцуващите си сенки и от време на време изглеждаше, сякаш бяха преследвани от глутница странни животни. Скоро минаха покрай гъста дъбрава и още не я бяха отминали съвсем, когато към трополенето на колелата се прибавиха удари на копита. Бънди хвърли неспокоен поглед през рамо и видя зад себе си неколцина ездачи, облечени в тъмни дрехи, които излязоха от гъсталака. Той силно почука на

покрива на колата с дръжката на камшика и след това изплющя с дългия ремък по гърбовете на конете, за да ги накара да сменят с по-бърз бяг досегашния спокоен тръс. Колата беше удобна, но същевременно лека и бърза и четирите коня я затеглиха с нова сила. Всяко от животните знаеше задълженията си и нагаждаше хода си към този на останалите. Те се втурнаха толкова бързо, че преследващите ги ездачи с мъка можеха дори само да поддържат разстоянието. Няколко изстрела, дадени напосоки, процепиха въздуха и ездачите се впуснаха в преследването, като заудряха диво конете си, за да изстискат и последните им сили.

Четирите летящи тела в блестяща сбруя преминаха във вихрено темпо. Целта на преследвачите беше да настигнат каретата и да я накарат да спре, но тя беше достатъчно бърза и им се изплъзваше.

В далечината се виждаше тесен завой, който щеше да скрие колата от погледите на преследвачите. Ездачите удвоиха усилията си, за да не дадат възможност на пляката си да завие и да се изплъзне. Те профучаха през завоя и спряха за няколко секунди напълно объркани. В далечината още можеше да се види как каретата се носи напред, но на пътя стоеше един самотен мъж. Беше покрил главата си с качулка, а широкото му наметало плющеше на нощния вятър. Конят му беше лъскав като черен лунен камък, а дългата грива и опашката се вееха като траурни знамена. Удивлението им се смени с дива решителност да го смажат под конете си. Те пришпориха бясно животните. Съществото повдигна едната си ръка, от чийто край ги гледаше дулото на пистолет. Блесна светкавица, последвана от гръм, и един от бандитите се преметна от коня с жалостив вик. Призрачната фигура повдигна другата си ръка, в която също държеше оръжие. Второ просветване, втори гръм и още един се сгърчи на коня си и след една-две крачки се търкулна пред копитата на останалите коне.

Самотният ездач пхна пистолетите в кобура на седлото и изтегли с пронизителен вик една войнствено просветваща сабя. Той пришпори жребеца си, втурна се право към дружината и ги погна в стремглаво бягство, размахвайки сабята си. Преди бандитите да разберат какво става, още един от тях падна, разсечен смъртоносно с един удар от рамото до бедрото. Сабята просветна още веднъж на лунната светлина и се заби в гърдите на друг ездач.

Бандитите сякаш бяха безсилни срещу призрачния конник. В съзнанието им още живееха ужасните спомени за огнения ад, за горящите палатки, от които трябваше да бягат презглава, подгонени от същия лъскав черен кон, който танцуваше на задните си крака и отвърщаше на виковете на господаря си с пронизително цвилене. Техните коне започнаха да хвърлят къчове и да се препъват, когато жребецът, пръхтейки и святкайки с копита, диво се развихри сред тях. Един от бандитите, на когото блестящата кървава сабя беше разсякла до кокал ръката, изкрещя. Безчувствената му китка изпусна юздите и той изгуби контрол над коня си. Ужасеното животно се дръпна назад и започна лудо да подскача, докато се спусна към нисък каменен зид, където, обхванато от паника, хвърли господаря си на камъните. Смъртоносният ездач, сеещ разруха, пришпори демоничния си кон, за да преследва тримата ездачи, които все още бяха невредими. Но те успяха навреме да обърнат конете си и потърсиха спасение в бягството, преди отмъщението да стигне и до тях.

Раненият разбойник се беше свил зад каменния зид и се опита да пропълзи нанякъде, когато призрачният ездач се запъти към него. Той запищя за милост, а страшното същество спря коня си и се замисли, докато оглеждаше жалката фигура. Като ястреб, който се спуска от полет, черният се плъзна внезапно на земята с широко разперен плащ, след това го сдипли отново около себе си като прибрани крила. Лицето му все още беше закрито от качулката, когато се приведе над мъжа и го хвана за яката на ризата. Рамото му беше разцепено от удар със сабя, но за смайване на ранения черният боец избърса кръвта и превърза раната. После призракът отстъпи, изтегли сабята си и опря върха ѝ в земята.

— Живей! — Гласът беше суров и изпълнен с гняв. — Жалка съдба за нищожен страхливец като тебе, но тя ще зависи от онова, което ми разкажеш в следващите минути.

Разбойникът трепереше с цялото си тяло. Той предпазливо се огледа. По-надолу по пътя колата се беше спряла, но кочияшът нямаше намерение да се връща и страхливо се държеше на безопасно разстояние.

— Имате ли бивак? — попита призрачният ездач.

— Да, малък — отвърна мъжът с треперещ глас. Всеки момент сабята можеше да профучи във въздуха и да отнеме живота му като на

Тими Сиърс. — Сега въобще няма големи. Всички сме разпръснати и само главатарят знае къде се намират провизиите. А също и плячката. Той казва, че няма да получим нищо, докато не ви хванем. — След като изрече всичко, което знаеше, той се сгуши до стената и зачака съдбата си.

— Ако си запазил още малко разсъдък, можеш да се върнеш при главатаря си — подигра го непознатият глас. — Но са ми казвали, че при вас смъртта често е отплата за предателство като твоето. Подарявам ти живота. Ако го погубиш лекомислено, това си е твоя работа. Бих те посъветвал да си хванеш кон и да се запилеееш някъде на юг, където шпионите на главатаря може би няма да те открият.

Мъжът се сви, треперейки. Стисна очи и кимна с глава, при което от гърлото му се изтръгна тих, писклив звук. Когато отново отвори очи, беше вече сам. Дори и колата беше изчезнала. До него пасеше оседлан кон и той не се нуждаеше от нова подкана. Демоничният ездач беше казал истината. Сред неговите другари отдавна се шепнеше, че който пренебрегне заповедите на главатаря, никога не получава втори шанс.

Слабият пламък на свещта затрепка от течението, когато Ирайн се упъти към шкафа с книги в другия край на стаята. Беше дошла в малката библиотека, за да си вземе една книга, която беше открила преди няколко дни, когато обхождаше заключеното крило на къщата. Стаята беше почистена повърхностно, но иначе изглеждаше точно както при нанасянето ѝ в Сакстън Хол. Призрачните форми под ленените покривала засилваха още повече гробовната атмосфера. Тревожни сенки от трепкащата светлина танцуваха по стените и тавана. Беше неуютно да се застоиш тук, още повече че леденият студ проникваше навсякъде като невидим дух.

Ирайн плътно загърна шията си с яката на пеньоара, докато погледът ѝ обхождаше помещението, за да открие отвора, откъдето проникваше въздух. Всички прозорци бяха плътно затворени и тя се учуди, защото стените бяха толкова здрави и дебели, че през тях беше невъзможно да проникне нещо. Внезапно забеляза, че малкият пламък на свещта в ръката ѝ вече не трепка.

Обзе я особено чувство, когато се обърна към библиотеката. Високите рафтове стояха до вътрешна стена и тя знаеше, че отзад се намира още една стая. Изглеждаше невъзможно течението да идва иззад рафтовете, но странно защо пламъкът беше трепкал най-силно пред книгите.

Тя внимателно наблюдаваше слабата светлинка и бавно вървеше напред. Когато се приближи, малкото пламъче започна да танцува нагоре-надолу и почти угасна. Сърцето ѝ заби лудо, когато застана пред шкафа с книгите и усети как течението подхваща края на нощницата и шава в босите ѝ крака. Тя поддържа свещта на мястото, откъдето влизаше въздух, и пламъкът силно затрептя. Между вратите на шкафа беше опъната тънка мрежа, която позволяваше да се вижда във вътрешността. Ирайн закри с ръка пламъка, за да не угасне, и видя, че рафтовете на това място бяха наклонени леко на една страна. Тя отвори вратата и натисна наклонения навътре рафт. Сякаш прикрепен за добре смазани панти, той се завъртя назад и пропусна силно течение. Сърцето на Ирайн заби лудо, защото струята въздух беше ледена като зимната нощ навън.

Ирайн потисна желанието си да избяга и още веднъж бутна края на рафта. Част от стената отново се обърна и откри малка, съвсем празна стаичка, осветена само от нейната свещ. Сетивата ѝ бяха изострени от страх, когато мина през вратата покрай книгите и пристъпи от другата страна. Като държеше свещта високо, тя забеляза стълба, водеща надолу, и колебливо сложи крак на първото стъпало. Струята въздух проникна под нощницата и я накара да потрепери. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите и страшно напрежение спираше дъха ѝ.

Тя слизаше стъпало по стъпало, докато отново се озова на равно място и вдигна свещта, за да види къде е. Сякаш се намираше в някакъв дълъг, тесен коридор, в чийто край проблясваше далечна, смътна светлина. Почти не усещаше как студеният вятър пронизва дрехите ѝ, когато тръгна към светлината, като държеше ръката си пред пламъка на свещта заради все по-усилващото се течение. Близко до края тя забеляза, че коридорът продължава зад един завой, откъдето идваше и светликът.

Трепереща от студ и страх, тя загаси свещта и зави зад ъгъла. Спря, като не смееше да диша. Голяма, облечена в черно фигура на

мъж се движеше под фенера, който беше закачен на дървен клин между гредите. Тя можеше да види само гърба му, но от вниманието ѝ не се изплъзна, че той изцяло беше облечен в черно — от ризата с дълги ръкави до високите, тесни ботуши на краката. Мъжът се движеше с лекота, която ѝ се стори позната, но едва когато обърна лице към светлината, тя разбра кой е насреща ѝ.

— Кристофър! — неволно се изплъзна от устата ѝ. Той рязко обърна глава и присви очи в светлината на фенера, за да я различи.

Запъти се към нея и попита:

— Ирайн?

— Да, аз съм — извика тя и усети как я обля вълна от силни чувства. Първо — на облекчение и радост, а после — на страх и гняв. Реши да даде предимство на гнева, за да прикрие по-нежните си вълнения. — Какво правите тук, долу?

Очите му я оглеждаха, когато тя пристъпи към светлината, и проблеснаха топло при гледката, която му се откри. Когато вдигна очи, на лицето му грееше усмивка и той отговори простичко:

— Оглеждам.

— Оглеждате? В къщата на мъжа ми? Как се осмелявате, Кристофър! Нямате ли чувство за приличие? — Тя трябваше да признае, че ѝ беше трудно да накара гнева си да изглежда истински. Споменът за страха, че никога вече няма да го види, беше твърде пресен, за да може просто да го забрави.

— Той знае, че съм тук — отговори спокойно той. — Попитайте го, когато се върне.

— Ще го попитам.

От своя страна и той зададе въпрос:

— Как намерихте пътя дотук?

Тя се извърна от него с леко повдигане на раменете.

— Не можех да спя и отидох в старата библиотека да потърся една книга. Тогава усетих течение между рафтовете и намерих този проход.

— Трябваше по-внимателно да затворя вратата, когато минах последния път — измърмори той.

Погледът ѝ беше съвсем учуден, когато попита:

— Искате да кажете, че тази вечер сте дошли тук по друг път?

Той се усмихна спокойно.

— Едва ли вярвате, че ще се подложа на изкушението да мина покрай вашата стая. Дойдох отвън.

Въпреки леката руменина, която обля страните ѝ, тя не можа да се сдържи и попита:

— А поддадохте ли се на изкушението, когато минавахте покрай стаята на Моли?

Веждите на Кристофър се присвиха малко ядосано.

— Моли? Но моля ви се, мадам, та аз съм много по-взискателен!

Внезапно чувство на щастие я обля, но тя го прикри зад още един въпрос и посочи с ръка наоколо:

— За какво служи този проход?

— Зависи от случая. Майката на мъжа ви е избягала оттук с двамата си сина, когато старият лорд е бил убит.

— Но за какво служи сега? Защо сте тук?

— Мисля, че ще е по-добре за вас, ако премълча отговора на този въпрос. — Той я изгледа сериозно с вдигнати вежди. — И би било добре, ако говорите със Стюарт и с никой друг за това. — Той я погледна неспокойно.

— Крадец ли сте? — попита направо тя.

Отговорът му беше придружен от кратък смях:

— Едва ли!

Ирайн разочарована разбра, че той не искаше да сподели нищо повече с нея, и не можа да прикрие чувството на безпомощност в гласа си.

— Бих искала някой да ми обясни какво се разиграва тук!

— Това е свързано с една стара вражда — въздъхна той, — където не всички подробности са ясни.

— Но аз бих желала да ги узная, Кристофър — настоя тя. — Стюарт също не ми казва нищо, но аз имам право да науча тези неща. В края на краищата не съм дете.

Лицето му се разтегли в широка усмивка, когато я огледа.

— Колкото до това, имате пълно право, мадам! — Усмивката му изчезна и той отново стана сериозен. — Но е нужна абсолютна предпазливост. Животът ми зависи от това.

— Наистина ли смятате, че бих издала нещо, ако става дума за живота ви? — попита удивена тя.

— Вие недвусмислено ми показахте, че ме мразите, милейди, и не сте ми дали основателна причина да вярвам, че мога да ви поверя живота си.

Тя не се остави пронизващият му поглед да я обърка.

— Не искам да ви се случи нищо лошо, Кристофър.

Той дълго размишлява върху отговора ѝ и след това попита ненадейно:

— А баща ви? Имате ли му доверие?

— Всичко, което му дължа, е вече в миналото.

— Безсърдечна сте — беше отговорът му.

Внезапната смяна на темата обърка Ирайн и тя се опита отново да се върне към предишния разговор.

— Баща ми не заслужава абсолютно нищо!... — Тогава тя забеляза накъде беше отправен погледът му. Погледна надолу и усети, че зърната на гърдите ѝ изпъкваха, големи и твърди, под тънката нощница. Бузите ѝ пламнаха от неудобство, тя се обърна светкавично, кръстоса ръце пред бюста си и неволно изстена, защото този човек я объркваше.

Кристофър се засмя. Той взе палтото си, пристъпи към нея и го сложи на раменете ѝ.

— Мисля, че е по-добре да отидете на топло — рече той нежно. — Харесва ми, когато косата ви е пусната.

Ирайн мислеше, че ще се задуши в негово присъствие. Цялото ѝ тяло трепереше от усещането за неговата близост, но знаеше, че и най-малкият знак на слабост ще доведе до катастрофа. Тя обърна глава през рамо и кратко го подсети:

— Бяхте почнали да ми разказвате нещо за тази тъмница.

Той се засмя тихичко, отстъпи крачка и потърка ръце, като започна да се разхожда напред-назад.

— Може би първо ще трябва да ви разкажа накратко историята на стария лорд. Бродерик Сакстън беше мъж, който търсеше покой, учен мъж, попаднал във враждата между шотландци и англичани. — Той замислено отиде в другия край на прохода, затвори тежката врата да спре течението и отново се върна при нея. — Преди около петдесет години имало въстание на планинците. Някои от шотландците, най-вече от южните части, останали верни на английската корона, но тези от севера, въодушевени от Бони Чарли, хванали оръжието и се заклели

да освободят страната си. Много пъти границата се променяла, а Сакстън Хол лежеше точно по средата на тези боеве. Лордът се опитал да посредничи между своите съотечественици и англичаните. Неговият баща е бил англичанин, докато майка му произлизала от един клан на северните шотландци. Благодарение на верността си към английския кралски двор той запазил имението си, след като боевете приключили. Имало такива, които го презирали и му приписвали много злини. Той се оженил за Мери Сатън, също потомка на северен шотландски клан, която му родила двама сина. Преди повече от двадесет години, когато по-малкият син още не бил навършил десет години, старият лорд бил повикан от някакви мъже навън, след като семейството му вече се било оттеглило за сън. Той излязъл доверчиво и бил убит от предводителя на групата, преди още да извади меча си. Някои твърдят, че са били северните шотландци, които искали да отмъстят.

Потънал в дълбок размисъл, Кристофър замълча за миг, като крачеше нагоре-надолу и после продължи историята.

— Има обаче и други, които казват, че не са били банди от севера, а мъже с английска кръв, които мразели всичко шотландско и завиждали на щастието и мощта на лорда. Както и да е, те го убили и нападнали къщата, за да убият възможните свидетели на престъплението. Невъоръжените прислужници избягали, а Мери Сатън се скрила тук, в този проход, преди да избяга с двамата си сина.

— И какво е станало с тях? — спокойно попита Ирайн.

Той се поколеба, преди да отговори. Наля си от една кана вода, пи и сетне продължи:

— Лордът притежавал малка къща в южната част на Уелс и Мери предполагала, че момчетата ще могат да живеят там в сигурност известно време. Минали няколко месеца и бил направен неуспешен опит да бъдат отвлечени и убити двамата ѝ сина. Тогава тя взела семейството си и това, което ѝ било останало от имуществото, и се преместила другаде, без да споменава нито думичка за произхода си. Когато синовете пораснали, обстоятелствата не позволили на по-големия да се върне незабавно. Но при първа възможност той подал молба в кралския съд титлите и имението на фамилията да бъдат прехвърлени на негово име. Заедно със спомените си и с едно

прилично състояние той се върнал в Сакстън Хол, за да поеме наследството.

— И някой се опитал да го убие? — Ирайн го погледна въпросително. — Нима е възможно същите хора, които са убили стария лорд, да са запалили и къщата, Кристофър? Та първото убийство е било толкова отдавна. Ако някой от тях е още жив, то омразата би трябвало вече да е изтляла.

— Омраза. Алчност. Ревност. Кой може да каже дали чувствата се усилват или отслабват с времето? Но този лорд Сакстън си е поставил за цел да разбере кои са виновниците, независимо дали вече се пържат в ада или не. — Изразът на лицето му накара Ирайн да потрепери, но той незабавно се отвърна от нея.

— Рано или късно трябва да има справедливост — промърмори тя.

Той се съгласи и кимна.

— Смятам, че и Мери Сакстън е стигнала до това заключение. Тя изгуби твърде много, за да понася повече тази неизвестност.

— Бих се радвала да се запозная някой ден с нея.

— Ще го сторите с Божията помощ. — Той хвана ръката ѝ и целуна студените ѝ пръсти. След това вдигна глава и я погледна в очите.

За един миг Ирайн усети, че времето спира. Тя не беше способна да откъсне очи от него. Той сякаш искаше да проникне в душата ѝ и тя отново почувства опияняващата му близост. С мъка се освободи от хипнотизиращото въздействие на погледа му и прошепна смутено:

— Ще е по-добре, ако се върна горе. И бездруго ме нямаше твърде дълго.

— Мъжът ви би трябвало да се прибере скоро — промърмори той.

Тя го погледна, силно изненадана.

— Откъде знаете?

— На няколко мили отгук изпреварих колата му. И ако междувременно не е намерил друга обожателка, предполагам, че ще иска час по-скоро да се върне при вас. — Усмивката му беше лукава: — Поне такова би било моето желание, ако бях ваш съпруг.

Топлотата на гласа му я развълнува и докато вдигаше свещта, ръката ѝ затрепери.

— Бихте ли я запалили отново. Трябва ми, за да намеря обратния път.

Той подмина молбата ѝ и откачи фенера от стената.

— Ще ви придружа догоре.

— Не е необходимо — побърза да каже тя.

— Никога не бих си простил, ако нещо ви се случи — отвърна спокойно той.

После вдигна високо фенера, който осветяваше пътя пред тях, и зачака развеселено и търпеливо тя да тръгне пред него. Ирайн видя поканата в очите му и въздъхна измъчено. Не можеше да не приеме хвърлената ръкавица, защото иначе щеше да стане жертва на подигравките му. Против волята си тя пое предизвикателството, здраво се загърна в огромното палто и тръгна по дългия проход. Вече бяха минали известно разстояние след завоя, когато от тъмнината се разнесе шум, придружен от продължително квичене. Ирайн бързо отстъпи с приглушен писък. Тя изпитваше непреодолимо отвращение от плъхове. В следващия миг токът на обувката ѝ се закачи на един камък. Тя си изкълчи крака и политна, но преди още болезненият вик да се изплъзне от устните ѝ, ръцете на Кристофър я подхванаха и той използва възможността да я притисне здраво към себе си.

Ирайн се опита да го отблъсне, объркана от неудобната ситуация. Бюстът ѝ се притискаше до гърдите му, бедрата им се допираха и тя осезателно чувстваше твърдостта на неговата мъжественост. В желанието си да се освободи от него колкото се може по-бързо тя постави крак на пода, но когато понечи да стъпи на другия, лицето ѝ се изкриви в болезнена гримаса. Кристофър забеляза реакцията ѝ. Без да иска позволение, той свали палтото от раменете ѝ, подаде ѝ фенера и я вдигна на ръце.

— Не можете да ме носите догоре! — запротестира тя. — Какво ще стане, ако някой ни види?

Очите му светеха, когато срещнаха учудения ѝ поглед.

— Постепенно започвам да разбирам, мадам, че сте загрижена повече за благоприличието и честта, отколкото за самата себе си. Слугите сега са по леглата си и спят.

— Ами ако дойде Стюарт? — попита тя. — Вие току-що казахте, че всеки момент трябва да пристигне.

Кристофър се засмя.

— Да го срещна сега би било доста интересно. Може би дори ще ме извика на дуел, за да защити честта ви. — Той я погледна и вдигна едната си вежда. — Бихте ли съжалявали, ако ме рани?

— Не ви ли е ясно, че това е напълно възможно? — попита ядосано тя.

— Не се вълнувайте, мила моя — погали я той с усмивка. — Веднага щом чуя, че идва, ще избягам и какъвто е бавноподвижен, няма да успее да ме хване. — Той я притисна още по-силно до гърдите си и усмихнато посрещна яростния ѝ поглед. — Прекрасно е да ви усещам в ръцете си.

— Стойте настрана, сър — скастри го строго тя и почти не обърна внимание на замирането на сърцето си.

— Опитвам се, скъпа. Наистина се старая.

Тя внимателно обви ръка около врата му и се отпусна на гърдите му, докато държеше фенера, който им осветяваше пътя. Мълчаливо се изкачиха по стълбите и въпреки че тя беше отвърнала погледа си, усещаше очите му върху себе си. Малко по-късно се озоваха в коридора, който извеждаше към страничното крило, и той уверено закрачи към спалнята ѝ.

Ирайн не пропускаше нищо и се сети за нощта, когато той беше чакал пред вратата ѝ.

— Изглежда, че добре познавате къщата. Дори и пътя към моите покои.

— Знам къде са стаите на лорда, а също, че и вие ги ползвате — отвърна той и я погледна.

— Страхувам се, че повече никога няма да се чувствам сигурна в тази къща — отговори тя. Трябваше да прозвучи саркастично, но не беше много далече от истината.

Той я погледна с дяволита усмивка.

— Никога не бих се осмелил да ви досаждам, милейди.

— Твърде често съм била принудена да се отбранявам, за да повярвам на това — обясни тя.

Той се спря пред незаключената врата, натисна дръжката, и с рамо отвори едното крило. Когато я внесе вътре, той спря до масата и я почака да остави там фенера. После продължи към леглото.

— Аз съм нормален мъж — каза той. — Нима можете да ме вините, че се възхищавам на жена с такава необикновена красота?

Завесите бяха дръпнати настрана и той бавно я положи на меките възглавници. Погледът му търсеше блестящите като аметист дълбини на очите ѝ и откри в тях страх и напрегната вътрешна борба. Това го накара да се въздържа, въпреки че изгаряше от желание да ѝ покаже всичко, което го вълнуваше. Беше изпълнен от неудържим порив да я целуне страстно и да утоли нетърпението си, докато слабата светлина на фенера осветяваше сините вирчета на очите пред него. Но щеше да изгуби твърде много, ако действаше неразумно, и той не искаше да рискува.

Кристофър галантно поднесе връхчетата на пръстите ѝ към устните си и ги целуна нежно. После пъргаво се обърна, взе фенера и бързо напусна стаята. На Ирайн ѝ беше необходимо доста време, докато треперещото ѝ тяло се успокои и тя можа да се отпусне уморено на възглавниците.

Според ударите на часовника трябваше да е минал около половин час, когато Ирайн долови провлечените стъпки на лорд Сакстън в салона. Тя погледна към вратата, когато там се появи черната му сянка, и се учуди на чувството за вина, което я обзе изведнъж. Не искаше да допусне мисълта, че някой ден би се поддавала на упоритите ухажвания на Сатън. И все пак в приканващия жест, с който посочи леглото до себе си, прозираше някакво объркване. Той приседна, тя се вдигна на колене, прегърна го и положи буза на рамото му.

— Ще ми се сърдите ли, ако ви кажа, че намерих вратата за прохода в мазето? — прошепна тя.

Маскираното му лице се обърна настрана, сякаш думите ѝ го изненадаха.

— Мога само да ви помоля за дискретност, мадам. Ще бъде лошо, ако някой разбере.

— Ще пазя тайната до гроб, милорд.

— Вие сте вярна жена, моя Ирайн. Със сигурност по-добра, отколкото заслужавам.

— Ще дойдете ли сега в леглото? — попита приканващо тя, за да прогони пресния спомен за изгарящите погледи на Кристофър.

— Да, мила. Нека само изгася свещите.

— Не може ли да ги оставите да горят, за да ви опозная по-добре? — Ако светлините горяха, сигурно нямаше да я преследва лицето на другия мъж. Постепенно тя започваше да се страхува повече от собствените си видения, отколкото от това, което мъжът ѝ криеше под маската.

— Всичко с времето си, сладка моя. И този ден ще дойде.

Много по-късно тя лежеше на гръдта му, задоволена и изтощена, но и по-раздвоена, отколкото можеше да си признае. Образът на Кристофър Сатън се натрапваше все повече в съзнанието ѝ и я измъчваше, докато мъжът ѝ я прегръщаше. Това, че дори в тези нощни мигове на доверие тя не можеше напълно да се отърве от мисълта за него, я плашеше.

— Стюарт?

— Да, мила? — разнесе се дрезгав шепот от тъмнината.

— Утре ще дойде Фарел, а вие му обещахте да го обучавате на стрелба с пистолет. Имате ли нещо против да научите и мене?

Мъжът ѝ се опита да отклони молбата с въпрос.

— Но за какво ви е това, мила моя?

— Много бих искала да се науча да стрелям... за всеки случай, ако някой поиска да ви отвлече насила. Искам да съм способна да ви защита.

— Ако това е вашето желание, мадам, то със сигурност няма да навреди. Поне ще можете да се защитавате, ако нещо ви се случи.

— Ще се науча ли да стрелям добре като вас? — попита въодушевено тя.

Силен смях отекна сред кадифените завеси на леглото.

— И някой ден, когато вече няма да можете да ме понасяте, ще ме погледнете през дулото на пистолета си? — Той направи пауза, но му стана ясно, че намеренията ѝ са сериозни. — Това изкуство, мадам, се научава само чрез дългогодишен труд и горчивата нужда да можеш да защитиш живота си. Аз мога да ви науча единствено как да си служите с пистолет и как да се грижите за него. Всичко останало трябва да свърши времето. — Той нежно целуна шията ѝ. — Както при любовта: можеш да спечелиш само след упорити усилия.

През следващите дни ушите на Ирайн почти постоянно пицяха от силните изстрели. Ръцете и раменете я боляха от тежестта и отката на пистолетите. Всяка сутрин и следобед тя се упражняваше да зарежда, да се прицелва и да стреля. Фарел не напредваше по-бързо от нея, тъй като трябваше да си служи само с лявата ръка. Ирайн учеше упорито, но ѝ беше трудно да се прицели така, че да улучва мишената. Едва когато лорд Сакстън заставаеше зад нея и подкрепяше раменете ѝ, тя постепенно започна да схваща как да си служи с оръжието, за да се прицелва точно, и колко беше важно да има здрава опора, когато натиска спусъка.

Към края на третата седмица куршумите ѝ вече попадаха доста близо до целта. Фарел се беше върнал предишния понеделник в Маубъри, така че следващите дни тя можеше да се наслаждава на цялото внимание на съпруга си. Едната му ръка обхващаше талията ѝ, докато ѝ помагаше да се прицели, а отзад усещаше тялото му, докато ръката му подкрепяше нейната. Този плътен допир показваше повече от всичко удоволствието, което изпитваше той от нея, а и тя не чувстваше вече нито страх, нито вътрешна съпротива, когато силните му ръце я милваха. Само натрапчивият образ в душата ѝ не можеше да се махне и да я остави на мира.

С течение на времето любопитството ѝ към тайния проход растеше. Обяснението на Кристофър не я задоволи. В дните, след като го откри, тя постоянно мислеше, че Кристофър ѝ беше разказал само кратък откъс от семейната история и беше избягнал въпросите за сегашното предназначение на прохода. Когато се опита да научи за това от лорд Сакстън, той само повдигна рамене и я увери, че скоро ще узнае повече.

Един ден той беше излязъл някъде, а прислугата беше заета в друга част на къщата, когато мисълта за тайния проход пак я отведе в библиотеката. Този път се беше приготвила по-добре: носеше фенер и един дебел шал. Бързо се промъкна през вратата рафт и затвори тайния отвор след себе си.

Макар че беше едва около два часа следобед, във вътрешността на прохода цареше пълна тъмнина. Извън кръга от светлината на фенера имаше само неизвестност. Едно прошумоляване в далечината стопи смелостта ѝ, но тя знаеше, че трябва да потисне страха си, ако иска да научи нещо повече за прохода.

Като слезе по тесните стълби, тя достигна долния коридор и зави към мястото, където беше срещнала Кристофър. Сега коридорът беше празен, но внимателното му проучване не извади нищо по-интересно на бял свят, освен няколко конски сбруи, които висяха на стената, един заключен сандък и чифт черни ботуши. Ирайн се разходи из помещението и разгледа вратата, която видя да затваря Кристофър. Тя беше направена от дебели дъски и се заключваше само с едно обикновено резе, което се вдигаше и от двете страни. Под вратата проникваше тънък слънчев лъч и я изкушаваше да отвори.

В първия миг гледката я обърка, защото пред очите ѝ се откри само непроходим гъсталак. Почти нямаше място да се мине край него, но когато се притисна до стената, тя успя да стигне през дивите, гъсти храсти до началото на една горичка отстрани на склона, който се спускаше от замъка към долината. Над короните на гъстите дървета тя видя високите комини, които се издигаха над острите покриви на Сакстън Хол. Под дърветата храсталакът скриваше от чужди погледи всяка пътека, която би могла да води през гората. Всъщност Ирайн не искаше да напуска замъка, но пресните отпечатъци от стъпки в една ивица разтопен сняг показваха, че някой е бил тук неотдавна. Следите бяха твърде къси и широки, за да са оставени от Кристофър, а тъй като не бяха и на мъжа ѝ, тя реши, че има още някой, който знае за тайния проход.

Ирайн любопитно протегна глава и внимателно огледа околността. Не можа да открие нищо необикновено: един покрит с дървета хълм, малка, разклоняваща се на ручейчета река, която пресичаше долината, и на едно място огладени от времето скали. Тя напрегнато се вгледа между дърветата и отначало не беше сигурна дали не я лъжеше въображението ѝ. Но тогава пак видя, този път ясно, един мъж в дрехи със землист цвят, който притичваше от храст на храст и беше почти напълно закрит от дърветата.

Сърцето ѝ заби по-бързо. Тази набита фигура ѝ изглеждаше отнякъде позната и любопитството ѝ нарасна. Тя прибра полите си и забърза надолу по наклона. Хлъзгаше се и се пързеляше по мократа земя, а студеният вятър проникваше под вълнения ѝ шал и зачервяваше страните ѝ. Клони се закачаха в дрехите ѝ и измъкваха къдрици от прическата ѝ. Мъжът продължи тайнствения си път, без да я забележи. В края на гъсталака Ирайн се скри зад един по-голям храст, когато

човекът спря и се огледа. Той погледна през рамо и дъхът на Ирайн секна, когато през плетеницата от клони разпозна лицето на Бънди. Тя сложи ръка пред устата си, приведе се и се зачуди какви ли тайни занимания го бяха довели тук и защо не беше при мъжа ѝ. Беше готова да се закълне, че двамата бяха тръгнали заедно с колата.

Бънди продължи пътя си и прегази плитката рекичка, която се виеше между дърветата. Сега Ирайн видя накъде води пътеката. В полите на хълма се забелязваше малка къща, така скрита сред дърветата, че можеше да се забележи само оттук. От едната ѝ страна имаше огромен храст, а иззад другия ъгъл можеха да се видят колелата на карета. Тясна малка пътека водеше през дърветата и свършваше при колата.

Бънди се промъкна през гъстия храсталак. Ирайн с удивление чу пронизително цвилене и биене на копита, сякаш някакъв кон бе изненадан от появата на мъжа. После Бънди се изсмя високо и скръцна някаква врата. Объркана, Ирайн напусна скривалището си и затича към рекичката. Там спря за малко, докато намери брод, където да я прекоси, без да намокри краката си.

С всяка следваща крачка тя ставаше по-предпазлива. Вървеше по-бавно и много внимаваше къде стъпва. Въпреки това от пръхтенето и пронизителното цвилене на коня можеше да се разбере, че животното беше усетило присъствието ѝ.

— Какво става с теб, Сарацин! — попита Бънди. — Успокой се най-сетне!

Конят отново изцвили и нервно удари с копита.

— Да де, знам какво е наранило гордостта ти. Господарят те е оставил в конюшната и е взел съперника ти, а? Добре, добре, няма защо да се чувстваш обиден, красавецо. Той те пази за най-специалните случаи, бъди сигурен. В това няма съмнение.

Ирайн погледна през храсталака и видя великолепа гледка, която нямаше да забрави никога. Един черен жребец нервно отмяташе глава и танцуваше насам-натам в малко, оградено място. Царствено същество с горд поглед, какъвто имаха много малко коне! Гривата и опашката го обвиваха като мантия на принц, облечен в черно. Той грациозно стъпваше с лъскавите си копита и обикаляше в широка дъга. Когато се спря за момент, ушите му се наостриха, а ноздрите му се разшириха, докато будните му очи шареха в посока към нея. Със силно

пръхтене той продължи да подскача насам-натам, а дългата му опашка цепеше въздуха.

Ирайн откъсна поглед от великолепно животно и огледа обграденото от храстите място. Имаше две отделни конюшни, свързани помежду си с проход. До къщата се намираха шест отделения, две от които бяха свързани с всяка от конюшните. Четири грижливо подбрани коня стояха в по-малките отделения, докато по-голямото отделение и конюшната срещу тази на Сарацин бяха празни.

Челото на Ирайн се напрегна в размисъл. Макар да беше обиколила земите на мъжа си, до днес не бе имала никаква представа за съществуването на тази къща. Бънди сякаш я познаваше добре, както и животните, които бяха държани тук.

Ирайн се отдръпна от хралалака и се спусна към рекичката. Тъй като не се съмняваше във верността на Бънди, нямаше нужда да се тревожи за него. Лорд Сакстън със сигурност знаеше за това място, а тя искаше да се увери, че всичко, което вършеха той и Кристофър Сатън, беше в рамките на закона.

Трябваше ѝ известно време, за да намери отвора към тайния проход. Два пъти се връща по следите си, докато разпозна храстите, които криеха входа. Малко след това вече беше в спалнята си и съблече мръсната рокля. После облече друга и когато след един час ѝ съобщиха, че каретата на мъжа ѝ приближава към къщи, тя отиде да го посрещне. Застана пред кулата и наблюдаваше как се приближава колата с четирите коня. Колкото по-близо идваха, толкова по-голямо ставаше учудването ѝ: плавно движещите се пред каретата коне много приличаха на тези, които беше видяла пред къщата. Въпреки че не беше огледала внимателно колата зад ъгъла, стори ѝ се, че и тя много прилича на тази.

Погледът на Ирайн се вдигна към кочияша и изведнъж тръпки полазиха по гърба ѝ, защото на капрата седеше Бънди. Мислите в главата ѝ съвсем се оплетоха. Тя търсеше логично обяснение, но не можеше да го намери. Лорд Сакстън беше отсъствал целия следобед. Как тогава беше възможно Бънди да е заедно с него?

Усмивката, която беше приготвила за мъжа си, изчезна и тя беше толкова объркана, че очите ѝ помръкнаха. Тъй като знаеше, че щеше да ѝ бъде много трудно да издържи погледа му зад дупките на маската, тя се извърна, щом лордът приближи. Остави го да сложи ръката си на

талията ѝ. Едва ли беше възможно да има тайна любовница, но все пак нещо не беше наред. Отделните парчета не си пасваха добре и тя можеше само да се чуди на странната история, в която бяха заплетени той, Бънди и Кристофър Сатън.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

В Сакстън Хол даваха празненство, за да повикат нежните пролетни ветрове. Празник на радостта, на хубавото хапване, на танците. Без разлика дали господар или господарка, слуга или фермер — всички бяха радостни и безгрижни. В същото време се провеждаше един вид годишен панаир, на който селяните можеха да продават или да разменят стоките, които бяха изработили през зимата. Простички сергии и бараки изникваха до украсени павилиони и палатки, където се излагаха стоките. Вълнени изделия, дантели и най-различни други неща можеха да се купят там много изгодно.

Всички се надяваха на хубаво време, защото никакъв облак не биваше да помрачава такъв празник — и то наистина беше хубаво. Слънцето правеше усмивките още по-топли, смеха — по-гръмък. Похабени от работа, мазолести ръце пляскаха весело, докато пъргави танцьори се люлееха в такта на музиката. На места пред сергиите се образуваха малки групи, които разглеждаха предлаганите стоки. За няколко пенита жонгльори и акробати показваха изкуството си, смешници в костюми на рицари от стари времена язدهа дървени коне и забавляваха хората с грубичките си шеги.

Лорд Сакстън и жена му наблюдаваха пъстрата тълпа. Те се спираха от време на време, за да разгледат някоя стока, да послушат музикантите или да погледат танцуващите. Тълпата им правеше място, за да се затвори веднага след тях, но където и да се спираха, шумната веселба поутихваше, селяните застиваха с полуизпитите си халби в ръка и неприкрито зяпаха страховитата външност на лорда. Децата бързо потърсваха закрила зад полите на майките си и предпазливо надничаха, когато страшилището с неподвижна маска и злоеща походка се приближеше. Въпреки че арендаторите говореха за него с уважение, най-честата тема на тези разговори бяха ужасите, които се криеха под маската, и смелостта на жена му, която нощ подир нощ трябва да търпи образа на чудовището. Преувеличени истории за това, как той обърнал в бягство група разбойници, се носеха сред хората.

Разказваше се също, че наказал безмилостно други местни бандити. Но също така лордът беше идвал с управителя си в къщите им да се осведоми за тяхното състояние и беше поискал да му кажат, дали арендата е справедлива или не. След тежките задължения, с които ги беше натоварил лорд Талбот, те бяха изненадани и благодарни, когато Сакстън намали сумите, които трябваше да плащат, с повече от половината.

След завръщането му новината се беше разпространила светкавично — лордът на Сакстън Хол е отново тук. Надеждата, че ширещата се неправда ще бъде премахната, ставаше все по-голяма. Възроди се ново чувство за справедливост. Нямаше да има вече произволно увеличаване на данъците. Правилата бяха строги, но честни, и те можеха да живеят с тях. Нямаше вече непредвидими ходове, които ги разсипваха, нямаше алчни ръце, които да искат подкуп. И всички по някакъв начин бяха доволни от новия ред.

В много отношения лорд Сакстън беше престанал да е за тях непознато чудовище. Бяха го признали за господар и той се радваше на всеобщо уважение. Никой не вярваше на измислиците, че нощем лети като огромен прилеп. За тях той наистина беше станал почти герой и те приемаха като обида, ако някой го критикуваше несправедливо.

Но при цялата им вярност и уважение нищо не беше стопило толкова бързо недоверието им, колкото дамата до него. Те вече не си спомняха, че преди време Ирайн е била една от тях и са я срещали на пазара. Сега я познаваха само като господарката на Сакстън Хол и приветливостта и тихото достойнство, с които тя придружаваше мъжа си, много спомогнаха страховете им да намалее. Те плахо и безмълвно я наблюдаваха, когато се смееше с него и мило му говореше. Начинът, по който слагаше ръка на рамото му, непринудеността, с която приемаше докосванията му, и доверчивият шепот между двамата много допринасяха за изчезването на напрежението.

Към това се прибавяше и фактът, че Ирайн беше приятна и милостива господарка. С доволни усмивки майките наблюдаваха как тя гали някое дете и после се навежда, за да целуне друго. Тя раздаваше лакомства на сирачетата и често се спираше, за да привика най-малките при себе си. Жените с голямо вълнение наблюдаваха как прегръщаше някое бебе и го притискаше към гърдите си. По-късно си

разказваха, че лордът се радвал на смеха на децата и им подавал по един пръст от кожената си ръкавица, за да си поиграят.

Когато денят клонеше към своя край, първоначалната плахост отстъпи място на веселото доволство. Макар и сегашният лорд да изглеждаше като роден в ада, а не само като преминал през него, арендаторите знаеха, че са по-добре от всякога с господар като него и с хубавата му жена за господарка. Някои се почувстваха по-уверени в това убеждение, когато кметът на Маубъри реши да придружи сина си при едно от посещенията му в Сакстън Хол. Младият Флеминг искаше да участва в състезание по стрелба, а по-старият се въртеше само около масите за хазартни игри. А те бяха за всеки вкус — от скриването на камъче под три чаши до малка игра на карти. Залаганията бяха в дребни монети, тъй като арендаторите не можеха да си позволят повече, преди да спечелят достатъчно през лятото. Въпреки това Ейвъри много внимаваше да не попадне в полезрението на домакина, докато играеше.

След известно време кметът дотолкова беше обхванат от своята страст, че изобщо не забеляза как дъщеря му го наблюдаваше отблизо с изпитателен поглед. Изненада се, когато тя го повика. Той припряно мушна печалбата си в джоба, за да я скрие от нея. След това се сбогува с малката групичка мъже и уверено се запъти към дъщеря си, сякаш никога не му бе идвало на ум, че при играта може и да се послъгва мъничко.

Ирайн леко наклони глава, докато го гледаше хладно:

— Надявам се, татко, не сте забравили, че сте гост тук и фактът, че сте роднина на господаря, не ви дава никакви привилегии.

Ейвъри се наду и започна да ръкомаха като развълнуван пуяк.

— Какво искаш да кажеш, момиче? Да не би да смяташ, че не мога да се държа на положение? Стоя тук пред теб, почти в края на дългия си живот, а ти искаш да ме поучаваш. Какво си въобразяваш! Аз съм общувал с херцози, графове и лордове, много по-знатни от твоя лорд Сакстън. А сега трябвало да внимавам дали се държа добре с някакви глупави селяни. Да те вземат дяволите!

— Дяволите ще вземат вас — отвърна Ирайн с гневен шепот, — ако сте ограбили хората на мъжа ми. Само да чуя една думичка за това, че и тук сте приложили своите номера, ще се погрижа сянката ви повече да не падне наоколо.

Лицето на Ейвъри стана тъмночервено. Той пристъпи по-близо до нея и процеди през зъби:

— Ах, ти, двулично змийче! Да не искаш да кажеш, че вярваш повече на думите на някой от тези безмозъчни негодници и ще съдиш баща си, без да му дадеш дори правото да се защити? Само защото сега носиш скъпи фусты и имаш благородническа титла, не е нужно да се държиш толкова надменно с мене. В крайна сметка аз зная много добре откъде идваш.

— Само няколко думи! И ги запомнете добре! — предупреди рязко Ирайн. — Няма да търпя да мамите хората тук!

Очите на Ейвъри искряха, когато вдигна ръка да я заплаши:

— Забранявам ти да ми говориш с такъв тон, момиче! Няма да позволя някоя като тебе да ме нарича измамник!

В гнева си той не забеляза втрещените лица на стоящите наоколо селяни, а и не усети как черното лице на една маска се приближи към него. Вдигнатата му ръка внезапно беше стисната в желязна хватка. Той се обърна, за да види кой се осмелява да го докосне, и сърцето му падна в петите. Преглътна, готов да побегне и да се скрие, но краката му не искаха да го слушат. Стоеше като вкопан в земята.

— Нещо не е наред ли? — попита строгият и суров глас. Студените, черни като абанос дупки на очите приковаха мъжа на мястото му.

Кметът машинално отвори устата си, но тя беше прекалено суха, за да произнесе дори една дума. За Ейвъри беше невъзможно да се измъкне от тази ситуация.

Без да знае точно защо, Ирайн изпита съчувствие към баща си, макар че той никога не беше се държал особено добре с нея.

— Просто стар спор между нас, милорд — отговори Ирайн вместо баща си. — Разгорещихме се малко.

Лорд Сакстън не сваляше поглед от тъста си.

— Искам да ви посъветвам, кмете, преди още веднъж така лекомислено да предизвикате съдбата. Мислете за крехкостта на тленното си тяло. Дъщеря ви сега е под моя закрила и аз ви забранявам да я обиждате.

От гърлото на Ейвъри все още не можеше да се изтръгне никакъв звук и той трябваше да се задоволи с едно колебливо кимване.

— Добре! — Лорд Сакстън разхлаби хватката си. — От сега нататък очаквам от вас да се отнасяте към жена ми с подобаващо уважение и да внимавате какво вършите в моите владения. Ако не спазвате приличието, ще съжалявате горчиво.

Ейвъри се отдръпна безмълвно и затърка насинената си китка, докато лордът отвеждаше Ирайн. Много добре знаеше, че ако някой от двамата научи как беше измамил селяните, той щеше да изгуби повече, отколкото беше спечелил. Естествено, това бяха само няколко дребни монети, но дори и да искаше да върне парите, той не знаеше кого точно беше излъгал.

Привечер на следния ден Ирайн стоеше до кулата и наблюдаваше потеглянето на каретата. Тя се запита къде ли отиват този път. Това я занимаваше толкова, колкото и тайната на скритата къща и великолепия черен жребец. Много предположения кръжаха в главата ѝ. Обвиненията на шерифа и на лорд Талбот за призрачния ездач отново изплуваха в съзнанието ѝ. Въпреки доверието си тя не можеше да прогони образа на Бен, който лежи проснат в собствената си кръв, и на една маскирана черна фигура, надвесена над него с окървавен нож. Това видение я караше да се страхува и разколебаваше доверието, което досега хранеше към мъжа си.

Когато колата се скри, желанието ѝ да прозре загатката стана непреодолимо. Трябваше сама да се убеди дали той наистина ще спре при скритата къща. Може би мъжът ѝ, ако го намери там, ще ѝ обясни играта, която водеше, и тя щеше да забрави страховете си. Искеше да е сигурна по някакъв начин. Каквато и да беше истината!

Тя отново взе фенера и вълнения си шал, преди да влезе в тайния проход. Познаваше пътя и бързо стигна до завоя. От стаята, където беше срещнала Кристофър, струеше светлина. Тя стана по-предпазлива, изгаси фенера си и бавно се промъкна покрай стената. Проходът беше празен и тя тъкмо искаше да пристъпи в осветеното помещение, когато долови драскане отвън по вратата, и видя, че резето се движи. Ирайн отново се скри в тъмнината, плътно се прилепи до стената и затаи дъх. Вратата се отвори. За малко не извика от изненада, когато видя да влиза Кристофър. Носеше същите черни дрехи, с които го беше видяла последния път. Той очевидно много добре знаеше

какво търси, защото веднага се запъти към заключената ракла, коленичи пред нея и пхна един ключ в ключалката. Ирайн почти не смееше да диша, докато наблюдаваше как той извади чифт пистолети и измъкна дълга сабя в богато украсена ножница. Запаса колана със сабята около тънкия си кръст и пхна пистолетите в кожените кобури. Със същата бързина той заключи раклата и отново изчезна през вратата. Ирайн облекчено се подпря на стената.

В главата ѝ мислите съвсем се объркаха. Оръжията, които Кристофър извади от раклата, не предвещаваха нищо добро. Те бяха сигурен знак за бой. Но с кого? С още някой като Тими Сиърс? Или с пропаднал стар пияница?

Внезапно Ирайн почувства ледена студенина в сърцето си. Призрачният ездач беше облечен в черно и препускаше в тъмнината, за да убива със сабя жертвите си, които после оставяше в локва кръв. Кристофър притежаваше сабя и беше облечен с черни дрехи. И в скривалището си държеше прекрасен черен жребец, който можеше да препуска като вятър. Кристофър и нощният ездач напълно си схождаха.

Ирайн излезе от тъмнината, запали отново фитила на фенера и забърза обратно по прохода. Ако искаше да види какво е намислил Кристофър, нямаше време за губене. В случай че тръгнеше пеш към къщата, той сигурно щеше вече да е изчезнал с жребеца, докато тя пристигне. Сама трябваше да се увери дали страховете ѝ имаха основание.

Едва когато влезе в конюшната, за да изведе кобилата си Моргана, тя се сети, че ще е глупаво да препусне в нощта, облечена като жена. Докато разсъждаваше над това, погледът ѝ попадна на някакви дрехи, които бяха прострени да съхнат на едно въже пред конюшната.

Оскъдният избор се състоеше от риза, къс жакет и чифт момчешки панталони до коленете, всичко приблизително за нейния ръст. Без съмнение те принадлежаха на Кийтс, но нямаше начин да го попита. Най-добре бе да използва дрехите му без негово знание. Тя ги свали от въжето, притича до един празен ъгъл в конюшната и мигом смъкна роклята и ризата си. Потрепери, когато усети студения въздух по голата си кожа, и със светкавична бързина навлече дрехите. Не ѝ стигна време да закопчае ризата, която остана отворена доста под

гърдите ѝ. Покри ги с жакета и взе от роклята си една копринена панделка, за да върже с нея панталоните. Те стигаха точно до под коляното ѝ и откриваха прекрасната гледка на краката ѝ, обути в бели копринени чорапи. Обувките ѝ бяха с нисък ток, така че можеше да остане с тях, но беше принудена да скрие косата си, свободно пусната по раменете, с една мръсна тривърха шапка, която висеше зад вратата. Направи гримаса, докато я нахлупваше, и се запита какви ли паразити си докарваше с нея.

Остави дамското си седло и взе едно мъжко. С помощта на бурето се качи на коня и се опита да налучка правилната стойка. Да чувства седлото непосредствено под себе си, беше съвсем ново за нея и тя не беше сигурна колко време ще издържи така. Или седлото беше прекалено кораво, или тя — прекалено чувствителна, но във всеки случай стойката не беше много удобна.

Тя впи токовете си в хълбоците на кобилата, напусна конюшната и заобиколи с широка дъга замъка в посока към скритата къщичка. Залезът беше потопил земята в тъмночервени отблясъци, но сенките на настъпващата нощ алчно поглъщаха и последната светлинка. Изведнъж съзря облечен в черно ездач на тъмен кон, който яздеше на известно разстояние пред нея. Ирайн не се усъмни, че това е Кристофър Сатън и реши да го проследи. Не искаше да го настига и изпреварва и не вярваше, че това е възможно, ако се стигне до гонитба. Само искаше да види какво е намислил и дали наистина той беше всяващият ужас отмъстител на нощта.

Светлата луна се отдели от оковите на земята, бавно се изкачи на небето и потопи околността в сребриста светлина, достатъчно ярка, за да може да различава черната сянка пред себе си. Ирайн следваше ездача по петите като дивеч, през хълмове и долини, ручей и блата. Понякога тя го виждаше само как препуска по някой отдалечен хълм. Разстоянието между тях постепенно нарасна и когато го изгуби от погледа си, тя се уплаши, че повече няма да може да го настигне. Пътят се виеше покрай плитката река. За да спести време, Ирайн подкара кобилата си направо през водата. Когато ударите на копитата по каменистото дъно закънтяха между дърветата на брега, тя разбра, че решението ѝ е било много глупаво, тъй като този, когото преследваше, може би чакаше в сянката.

Кристофър вдигна глава, когато долови тропота на копита. От известно време беше усетил, че някой го следи. Сега беше моментът да приключи с това. Той обърна черния си жребец и препусна по пътя надолу към едно място, където можеше да подготви подобаващо посрещане за негодника. Ирайн предпазливо излезе от водата и насочи кобилата си нагоре по хълма. Беше изгубила черния ездач от погледа си и мисълта, че той може да е поел по друг път, я караше още по-настойчиво да пришпорва животното. Премина през едно място с ниски дървета, когато внезапно от храстите излетя черна сянка. Твърдото тяло се удари в нея, тя изкрещя и падна от седлото.

При удара Кристофър усети, че е сбъркал нещо, защото това, което държеше в ръцете си, беше толкова леко и нежно, че можеше да бъде само жена. Още във въздуха той се опита да се извърти и да предпази крехката фигурка от удара на падането. В същия миг гневно цвилене прониза нощта, тъй като юздите бавно се изплъзваха от ръцете на Ирайн и се впираха в тялото на кобилата. Кристофър тъкмо беше паднал в прахта на пътя, когато погледна нагоре и видя размаханите копита на подплашената кобила. Той позна белите чорапи и веднага разбра кой беше неканеният гост. От страх да не би пръхтящото животно да я нарани в объркването си, той се хвърли върху Ирайн. Кобилата го прескочи грациозно и запрепуска с тропот натам, откъдето беше дошла.

Малкото зверче, което беше хванал, веднага привлече цялото му внимание. В отчаяниите си опити да се освободи тя дращеше лицето му с нокти и се опитваше да изскубне косата му от главата. Доста трябваше да се потруди, за да се предпази, докато най-после здраво хвана мятащите се ръце, притисна я плътно до земята и задържа лейди Сакстън под тежкото си тяло.

Ирайн беше заловена и прикована по средата на пътя. От схватката косата ѝ се беше разпиляла, а дрехите ѝ се бяха отворили доста предизвикателно. Раздърпаният жакет откриваше голата гръд, която бе притисната до твърдите му гърди. Тънките панталони ѝ позволяваха да чувства все по-усилващия се натиск върху бедрата си. Без да може да помръдне, тя лежеше лице в лице със своя укротител. Въпреки че главата му бе в сянка, нямаше съмнение нито кой е, нито че ѝ се смее иронично.

— Кристофър! Звяр такъв! Пуснете ме! — Тя гневно се опитваше да се изскубне от него, но това не му правеше никакво впечатление.

Зъбите му светнаха в тъмнината, когато лицето му се озари от широка усмивка.

— Разбира се, че няма да ви пусна, мадам. Трябва да ми се закълнете, че ще сдържате чувствата си. Страхувам се, че иначе красотата ми може да пострада от натрапчивото ви внимание.

— Точно така! И ще бъде съвсем справедливо, сър! — изсъска тя в отговор.

Той въздъхна с престорено разочарование:

— Изключително приятна поза.

— Забелязах това! — отвърна тя хапливо, без да се замисля. После прехапа език, като се надяваше забележката ѝ да не бъде разбрана.

Но той не ѝ достави това удоволствие. Беше осъзнал по какъв начин му въздейства леко облеченото ѝ тяло и отговори, смеейки се:

— Макар и да не се възползвате от моите страстни желания, мадам, не може да се отрече, че те се събуждат много бързо.

— Точно така! — съгласи се подигравателно тя. — От всяка фуста, която се развее покрай вас!

— Готов съм да се закълна, че в момента това, което ме съблазнява, не е фуста! — Той задържа ръцете ѝ с една ръка, а другата прокара по бедрото ѝ и отвърна със замислен глас: — По-скоро прилича на момчешки панталон, при това до коленете. Но как е възможно? Нима съм нападнал някакво конярче?

Това, че Кристофър я опипваше спокойно, сякаш имаше пълното право да го върши, отново разпали гнева на Ирайн.

— Слезте от мене, вие... вие... магаре! — Това беше най-обидната дума, която ѝ хрумна в момента. — Пуснете ме!

— Магаре, казвате? — попита той подигравателно. — Мадам, позволете ми да отбележа, че магаретата съществуват, за да бъдат яздени, а в момента вие сте тази, върху която почива моето тяло. Освен това знам, че жените са създадени, за да носят най-често мъжете си или тяхното семе. Но не бих се осмелил да твърдя, че имате дори и далечна прилика с фигурата или муцуната на това животно.

Тя изскърца със зъби, защото той беше свикнал да подхваща и най-обикновените ѝ забележки и да ги преиначава с хумора си. Не можеше да търпи нито секунда начина, по който я беше възседнал.

— Ще ме оставите ли най-после да стана?!

— Но, разбира се, мила моя. — Кристофър се подчини, сякаш желанието ѝ беше закон за него, помогна ѝ да стане и грижливо започна да изтупва гърба ѝ от прахта.

— Достатъчно! — изкрещя тя. Платът на панталоните дотолкова бе изтънял от времето и многото носене, че не ѝ даваше особена закрила от настойчивостта на ръката му.

Той се изправи, но не погледна очите ѝ. Погледът му беше насочен по-надолу и тя бързо забеляза, че отворената риза откриваше бялата ѝ гръд. Уплашено затаи дъх, загърна широко отворения жакет около тялото си и се опита да го закопчае. Погледът му се плъзна още по-надолу и той изненадано и учудено се загледа в краката ѝ.

— А сега ще ми кажете ли, моля ви се, защо се намирате тук в това странно облекло?

Ирайн ядосано отстъпи назад и продължи да се изтупва, след като беше решила проблема с ризата.

— Има хора — отвърна тя остро, — които нощем нападат жените и се надявах да ги избягна, като се преоблека в мъжки дрехи. Естествено, не можех да предположа, че имате навика да се нахвърляте върху безобидни минавачи като побъркан.

Погледът на Кристофър нежно обходи добре оформените ѝ задни части и се възхити как панталонът се опъна, когато тя се наведе, за да вдигне шапката си.

— Вие не минахте просто така, мадам — отбеляза той, — вие ме преследвахте. Защо?

Ирайн рязко се обърна, за да го погледне.

— Точно така! Това е вярно и след всичко, което научих, е нужно някой да ви следва, за да разбере какво зло пак сте намислили.

— Да съм намислил нещо зло? — Гласът му звучеше невинно и изненадано. — Как ви хрумна, че имам нещо лошо на ум?

С широко движение на ръката тя посочи черното му облекло.

— Черен жребец? Черни дрехи? Нощна езда? Изглежда, че имате еднакви навици с призрачния ездач.

Кристофър се засмя иронично.

— Тогава естествено знаете също, че убивам бедните и честни хора, докато спят.

Ирайн остро го погледна в очите.

— Точно това исках да ви попитам. — Тя дълбоко пое въздух, за да успокои гласа си. — Ако вие сте нощният ездач, защо убихте Бен?

Той ѝ отвърна с въпрос:

— Ако бях нощният ездач, защо ще бъда толкова глупав да убивам онзи, който познава враговете ми? Смятате ли, че това е мъдро? Аз наричам това глупост. Но ако принадлежах към онези, за които той говореше, тогава бих имал основателна причина да го приспя завинаги, преди да е разказал историите си.

Ирайн не се задоволи с това, защото в списъка на убитите имаше и други имена.

— Ами Тими Сиърс?

— Той ли? — попита Кристофър. — Крадец! Убиец! — Той повдигна рамене. — Може би дори един от тези, които запалиха Сакстън Хол.

— Вие ли го убихте? — попита тя.

— Ако бях призрачният ездач, щях да съм глупак да убия човек, който донасяше за враговете ми случки, места и имена. Което впрочем също не е много умно, мадам. Мисля, че Тими е направил грешката да разкаже прекалено много на приятелите си. И тъй като те не са светци, са го пратили на по-висш съд.

— А другите убити? — продължи да упорства тя.

— Ако аз бях призрачният ездач, мадам, бих убил само онзи, който иска да отнеме моя живот. Но това не е убийство.

— Вие сте призрачният ездач, нали? — каза убедено тя.

— Мадам, да предположим, че шерифът дойде при вас със същия въпрос, какво ще му отговорите?

Ирайн се вгледа в него и изведнъж се почувства объркана. Тя не беше в състояние да понесе мисълта, че може да го обесят. Тази мисъл така я уплаши, сякаш ставаше въпрос за собствения ѝ живот. Може би дори повече.

— Повярвайте ми, мадам, аз няма да направя признания.

— Да, но вие и не отричате нищо — отвърна тя.

Той се усмихна и невинно разпери ръце.

— Имах да свърша някои работи в селото и тъй като се носят толкова слухове за разбойници, които бродят по тези места, взех някои мерки, за да не ме забележат. И си избрах бърз кон. Какво повече можете да предявите като обвинение срещу мене?

— Няма нужда да си хабите думите, мистър Сатън. Убедена съм, че вие сте този, когото шерифът търси. Все още не разбирам основанията ви, но се надявам те да са честни. — Тя почака, но не получи потвърждение на думите си и ѝ стана ясно, че няма да чуе нищо повече. Докато изгупваше праха от тривърхата си шапка, Ирайн се огледа за коня си, но не можа да го открие никъде.

— Вие така уплашихте кобилата ми, че тя избяга. Как ще се прибера сега в къщи?

Кристофър вдигна глава и изсвири пронизително. В тишината се дочуха удари на копита и Ирайн се изплаши, когато видя лъскавия черен жребец да препуска към тях. Той галопираше право към нея и тя не знаеше дали ще успее да спре. За по-сигурно пристъпи към Кристофър и колебливо се хвана за ризата му, когато конят се подхлъзна леко пред тях и се закова. Нямаше много доверие в жребците и в техния характер, затова дъхът ѝ секна, когато Сатън я вдигна и я сложи на седлото. Близостта на мъжа зад нея я успокои. Изведнъж усети, че ѝ е приятно да я притиска до топлото си тяло, и не я интересуваше много, че тънките ѝ панталони не ѝ предлагаха сигурна защита.

Тя нахлупи тривърхата си шапка и тръсна косата си, за да я събере на кок отдолу. Кристофър се закашля престорено силно и тя му хвърли въпросителен поглед през рамо. В ярката лунна светлина видя една лека усмивка.

— Мисля, мадам — покашля се той, полузадушен, — че сте донесла малко прах от пътя. Когато се приберем, и двамата ще се нуждаем от хубава баня.

Ирайн повдигна вежди и усмивката му стана още по-широка.

— В отделни бани, разбира се. Нищо не е толкова далеч от мене, колкото мисълта да опороча девическата ви чистота с гледката на гол мъж.

— Не съм девствена! — изплъзна се от устните на Ирайн и тя веднага се ядоса на съчувствения му смях. Опита да се скрие под

шапката, обаче в бързината тя се изплъзна от ръката ѝ и падна на земята.

— Тогава сигурно не бихте имали нищо против да седите с мене в една вана? — попита развеселен той. Приведе се към ухото ѝ и топла тръпка я полази, когато той прошепна: — Намирам, че е много съблазнителна мисъл.

Тя почувства топлина, която едва ли беше предизвикана само от изчервяването ѝ.

— А вие, сър, имате много лоши мисли!

— Съвсем не, мадам — възрази той, — просто малко фантазия. И не виждам нищо лошо в това.

— Очевидно лесно е... — Тя се спря и потърси по-точен и подигравателен израз от „да тичате по фустите...“.

— Лесно е да бъда възбуден? — попита той.

Ирайн преглътна.

— Разбира се, че не!

— Променили сте мнението си? Току-що казахте, че трябва само да ми се мерне някоя пола...

— Много добре знам какво съм казала!

— Изглежда, че този въпрос много ви занимава, мадам.

— Защо ли? — отвърна тя с недвусмислена ирония. Много ясно усещаше с тялото си, че зад нея седи мъж.

— Защото силно ме желаете? — попита той с престорена невинност.

От гняв Ирайн пое дълбоко дъх.

— Аз съм омъжена, сър!

Той въздъхна шумно.

— Значи пак започваме тази песен!

— О, вие, подигравчия такъв! Защо не ме оставите на мира?

— Нима съм ви карал да препускате след мене? — отвърна той.

Тя изстена отчаяно.

— Съжалявам, че го сторих.

— Наранихте ли се? — Той я прегърна по-плътно. — Аз поне не чувствам нищо такова.

— Кристофър, ако не изпитвах такъв страх от коня, щях да ви зашлевя шамар — заплаши го тя.

— Но защо? Просто се осведомих за вашето здраве.

— Защото отново си отпускате ръцете! Престанете с това! — Тя ядосано отблъсна ръката, която удобно се беше настанила на бедрото ѝ. — Никога ли не ви омръзва да играете на съблазнител?

— Това е спорт, който ме стопля и ми дава необходимото вълнение, мадам — каза той и приглушено се изсмя в ухото ѝ.

Ирайн вече беше отворила уста за хаплив отговор, но размисли, защото той сякаш имаше подходящо възражение за всяка нейна забележка. Макар че не ѝ беше лесно, тя прекрати разговора и те продължиха мълчаливо ездата.

Луната сипеше сребърната си светлина над хълмове и долини, а погледът на Кристофър обхващаше друга прекрасна гледка. Все по-често поглеждаше надолу, където постепенно разхлабващият се жакет откриваше нежните бели хълмове и дълбоката долина между тях.

Под някакъв предлог той сложи ръка на бедрото ѝ и промени положението ѝ. Беше изключително доволен от резултата, тъй като сега му се предлагаше още по-добър изглед и се откриваха съблазнителните тъмни полумесеци.

Ирайн беше толкова ядосана от безпомощността си срещу този безсрамен сладострастник, че не обръщаше внимание на облеклото си. Той явно се чувстваше много добре така, притиснат до нея. Но каквито и усилия да полагаше, тя не можеше да го изгони от съзнанието си. Вече се приближаваха към Сакстън Хол, когато Ирайн отново заговори:

— Оставих роклята си в конюшната — призна му тя. — Трябва да отида още веднъж там и да си я взема.

— Аз ще донеса дрехите ви — предложи той. — Само ми кажете къде точно се намират.

Ирайн всъщност не виждаше основание да се кара с него по този въпрос и му обясни точно къде беше скрила роклята си.

— Оставете ги в прохода, а аз ще си ги взема по-късно.

Не след дълго тя отново беше в стаята си, във вана с топла, благоуханна вода. Аги беше освободила Теси за тази вечер, затова сама остана да оправи леглото. Икономката остави две кофи с топла вода до ваната. Искаше да донесе още няколко кърпи и да се върне, когато Ирайн започне да си мие главата.

Ирайн чу как вратата се затвори след жената и след това като далечно ехо долетяха ударите на часовника, който биеше дванадесет.

Тя изненадано се надигна. Струваше ѝ се, че вечерта беше минала светкавично. Лорд Сакстън можеше да се прибере всеки момент и как тогава щеше да му обясни късното си къпане? Трябваше ли да споменава Кристофър? Но тя се страхуваше, че очите ѝ щяха да издадат възхищението, което изпитваше към този мъж.

Тя се разбърза, намокри косата си и я натърка с уханен сапун. В очите ѝ залютяха няколко капки, които се бяха стекли по веждите ѝ. Наплиска с вода в лицето си, за да премахне ужасното парене. Здравно стиснала очи, тя потърси на ръба на ваната пълната кофа, когато чу, че вратата се отваря и затваря наново.

— Аги, ела, моля ти се, и ми помогни — извика тя. — Влезе ми сапун в очите и не мога да открия кофата с вода, за да си изплакна косата.

Дебелият килим в стаята заглуши приближаващите се стъпки и тя усети само, че някой пристъпи до ваната. Кофата бе повдигната и тя се приведе напред и зачака топлата вода да се стече по косата ѝ. Докато траеше това, тя разстла насапунисаните си къдри под струята. Изля още една кофа, преди да протегне ръка за ленената кърпа, която уви около главата си. С въздишка вдигна лице и най-послед отвори очи, за да срещне развеселената усмивка на Кристофър Сатън.

— Кристофър! — Уплахата ѝ се превърна в безгранична паника, когато с една ръка прикри гърдите си, а с другата се опитваше да закрие скута си. — Разкарайте се оттук! Вървете си!

Той посегна към пеньоара ѝ.

— Изглежда, бяхте в безпомощно положение, мадам, и аз си помислих, че се нуждаете от съдействие. — Като нещо съвсем естествено той държеше пеньоара ѝ в ръка. — Да ви подам ли това тук?

Макар че отново трябваше да открие за момент голотата си, Ирайн го изтръгна от ръцете му и го сложи пред гърдите си. От очите ѝ хвърчаха искри, когато посочи с една ръка към вратата.

— Вън! Изчезвайте! Веднага!

— Но Аги е в коридора — опита се да възрази той и се усмихна. Огледалото му откриваше съблазнителната гледка на един изключително добре оформен гръб. — Аз ви носех дрехите, когато тя се качи по стълбите, и бях принуден да се скрия тук, за да не ме забележи.

— Нали ви казах да ги оставите в прохода! — процеди тя през зъби.

— Но там има плъхове и други животинки, мадам. — Очите му светеха развеселено, когато я подсети за отвращението ѝ към тези гадини. — Не исках да си направят гнезда в дрехите ви.

Ирайн сметна обяснението му за разумно, защото дори самата мисъл, да намери някоя от онези животинки в дрехите си, я караше да потръпва.

— Ами ако Аги ви завари тук?

Широките му рамене се повдигнаха с жест на спокойно безразличие.

— Заклучих вратата. Тя сигурно ще предположи, че е дошъл мъжът ви, и ще се оттегли.

— Ами ако Стюарт се върне? — попита гневно тя. — Тогава няма да имате друг избор, освен да се срещнете отново с него при дуел с огнестрелно оръжие.

Той се усмихна безсрамно и наново се наслади в огледалото на прекрасните извивки на бедрото ѝ и на хубавите ѝ задни части.

— Ще мисля за това, когато му дойде времето.

Малко несигурна, Ирайн се обърна назад и уплашено задържа дъх, когато видя гърба си в сребърното огледало. С приглушен вик на гняв и свити юмруци тя се обърна, но той със смях хвана китките ѝ и попречи на опитите ѝ да се освободи.

— Сега ви хванах, мадам. — Очите му светеха и той се усмихна широко. — И този път няма да ви изпусна, преди да съм казал всичко, което имам да казвам.

— Нима вярвате, че можете да нахълтвате тук като някой ненормален, без да спазвате каквото и да било благоприличие, и да ме карате да ви изслушам?! — Мисълта, че може би той я смята за лесна плячка, направо я вбеси. — Да не би да си мислите, че след това, което стана в каретата, можете да идвате тук и да се натрапвате в стаята ми? В никакъв случай, сър! Нямам желание да слушам каквито и да било обяснения от ваша страна. Държа да изчезнете оттук, преди да ви е открил Стюарт!

Тя излезе от ваната, възмутено навлече пенъора си и щеше да напусне банята, ако силните му ръце не я бяха задържали и въпреки съпротивата ѝ не я бяха притиснали плътно до стегнатите му гърди.

— Ирайн, чуите ме — каза той и стана сериозен.

От синьо-виолетовите ѝ очи изскачаха искри. Нямаше да отстъпи, дори само от страх, че това, което се беше случило в колата, може да се повтори, и този път да има много по-опустошителни последствия.

— Ако моментално не напуснете стаята, Кристофър, ще започна да викам. Кълна ви се!

Мускулите на скулите му се стегнаха и пак се отпуснаха, когато погледите им се срещнаха. Кристофър разбра, че това, което имаше да каже, трябва да почака до някой по-спокоен момент, но имаше нещо, което трябваше да бъде изяснено веднага.

— Ще ви сложа на свещеното легло, мадам — изръмжа той, — но преди това има нещо, което искам от вас, и ще си го получа!

Устата му се приведе към нейната и се отвори, а сърцето на Ирайн внезапно подскочи, когато разбра намерението му. Опита се да се възпротиви, защото знаеше как силите ѝ чезнеха под целувките му, но погледът му сякаш я беше парализирал. Изведнъж устните му се озоваха върху нейните с влажна, гореща страст, която я прониза като комета и подпали огън в нея. Беше дива, страстна целувка, която напрегна всеки нерв в тялото ѝ и задуши слабата ѝ съпротива под огромната тежест на неутоленото желание. Устата му се спусна и проникна в топлите и влажни дълбини на нейната, докато тя усети как всичко вътре в нея изгаря до последната фибра. Крайниците ѝ започнаха да треперят, решителността и волята ѝ чезнеха, а целувките му нямаха край.

Сякаш беше минала цяла вечност, когато той най-после вдигна глава. Очите му горяха, вперени в нейните, и той безмълвно я понесе към леглото. Ирайн усещаше слабостта си и се съмняваше, че ще бъде в състояние да вдигне ръка и да го спре, ако сега я пожелаеше. Сиво-зелените му очи сякаш проникваха в душата ѝ и тя почти не усети как той я постави на леглото. Чувствата ѝ бяха смесени: огромно облекчение и една следа от разочарование. Не искаше той да си отива, но не можеше и да го помоли да остане. Но само миг след това той беше до вратата и си излезе.

Ирайн придърпа одеялото до раменете си и се сви под него на стегната и отчаяна топчица. Тази вечер напълно беше объркала усещанията ѝ и тя не можеше да успокои треперещото си тяло. То

беше като опънат лък, който още трепти от изстреляната стрела. Тя стисна зъби и се опита да се възпротиви на обърканите си чувства, но дори и най-голямото усилие не помагаше.

Отчаян вик се изплъзна от устните ѝ, тя рязко стана, махна кърпата от главата си и я хвърли на пода. Студенината на косите ѝ, все още мокри, я накара да потрепери и тя изтича към камината, за да приседне на топло. Отпусна глава на коленете си и изложи дългите си къдрици на топлината на огъня, докато ги реши с четката, за да изсъхнат. Въпреки че силната топлина леко зачерви кожата ѝ, тя не можа да успокои нервите си.

Върна се в леглото и се опита да мисли за нещо отрезвяващо. Един тъмен силует изплува в съзнанието ѝ, тя извика пред вътрешния си взор едрата, куцаща фигура на мъжа си и с непоклатима воля разруши илюзията за Кристофър. Образът на осакатения проникна бавно в мислите ѝ и треперенето ѝ се успокои. Тя искаше да продължи отрезвяването си и започна да си спомня месеците и отделните си срещи с лорд Сакстън досега. Спомените заплуваха в съзнанието ѝ, появиха се размазани, неясни картини и се смесиха с тях, докато накрая се сляха в объркан безпорядък от събития, които нямаха нищо общо с действителността. Като през плътна мъгла тя видя широко зейнала паст, а после фонтани от вода, които плискаха зад препускащи копита. Една фигура в черно наметало се плъзна от танцуващия жребец и започна да си пробива път през водните струи към нея.

С лека въздишка Ирайн се отпусна в сигурните прегръдки на съня, който я обхвана. Сънищата продължиха в същата посока, в която ги беше тласнала чрез съзнателните си мисли. Тя се намираше сред веещи се кърпи и наметала, загубена в безкрайните им дебри. Луташе се нагоре-надолу объркана, но нежните цветове на копринените платове я държаха в плен. Тогава през меката мъгла една облечена в черно фигура закуцука към нея. Тя се опитваше да избяга, обаче не можеше да намери изход, а той се приближаваше все повече и повече, докато накрая всичко около нея се превърна в бездънна чернота. Тя се унесе, безпомощна и зашеметена. Искеше да седне или да стане, да крещи, но беше като парализирана в един откъснат свят, неспособна да се движи.

Силни ръце се протегнаха към нея, за да ѝ дадат опора и да я изтръгнат оттам. Тя почувства живителната топлина на мъжко тяло,

което се допираше до гърба ѝ. Никога преди това не беше изживявала толкова живо някой сън и с мъка се опита да се върне към действителността. Въпреки че очите ѝ още виждаха тъмнината на съня, сетивата ѝ подсказваха, че реалността се беше върнала при нея под формата на мъж. Но нишките на разума все още бяха тясно оплетени с фантазията, така че едното преминаваше в другото, и тя можеше да разпознае мъжа в тъмнината, топъл и изпълнен с живот, но без определено тяло или ясно лице. Обхвана я внезапен страх да не би натрапникът, който така я беше измъчвал, да се е върнал да легне до нея. С приглушен вик на ужас тя се изправи рязко. Но тогава се появи една ръка, която я задържа, и се чу дрезгав шепот, който я успокои.

— Не, не, никога не си отивай, любима. Ела при мене и си почини в прегръдките ми.

Облекчена, Ирайн се притисна до него и не оказа съпротива, когато той се обърна към нея. Той приведе глава и дъхът ѝ секна, когато един горещ език опари гърдите ѝ. Мъчително бавно той се плъзгаше по нежните хълмове и оставяше гореща следа. Сетивата ѝ се изгубиха в див и шеметен вихър, който спираше дъха ѝ. Действителността се разми и различните образи се смесиха в съзнанието ѝ — страстен любовник, съпруг с белези и фигура в широко черно наметало, която я изтръгва от ноктите на хищната глутница.

Усети как той се надига над нея. Ръцете му бавно и нежно се плъзнаха по гърдите и замиляха вътрешната страна на бедрата ѝ. Цялото тяло на Ирайн трепереше. Дълбоко в нея растеше желание, което все повече настояваше за удовлетворение. Тя го придърпа в прегръдките си и дланта ѝ се плъзна по къдравите косми на гърдите му. Под ръката си усети силни, стегнати мускули и треперещите ѝ пръсти изследваха едрото му тяло, възхищаваха се на това, което обикновено оставаше скрито за очите ѝ... Тя се изправи на колене, за да го погледне, и бавно започна да се движи между бедрата му, силно притиснала ръце до тялото му. Целуна го по врата, при което гърдите ѝ леко галеха неговите. Разпуснатата ѝ коса падаше по раменете ѝ, ръцете ѝ страстно обгръщаха врата му и телата им се сляха. Дъхът му секна и сърцето му заудря като чук, докато се наслаждаваха на блаженото, чисто удоволствие.

— Целунете ме — помоли тя с шепот. Силно желаше той да изгаси спомена за Кристофър по устните ѝ, да я засити със своите целувки, така че мисълта за друг мъж вече да не стои между тях.

Устните му се спуснаха по раменете ѝ, той я бутна обратно на леглото и започна да целува гърдите ѝ. Тя изпита леко разочарование от това, че той избягваше устните ѝ, но тогава чувствата ѝ бяха отнесени от горещите и страстни целувки, които галеха тялото ѝ. Той се движеше над нея и тя го пое в себе си без никакъв страх. Ръцете и тялото я боляха от желанието да го притисне плътно до себе си и да му даде всичко. Главата ѝ се зарови в гърдта му и тя усети как той приближава връхната точка. Жарта на неговата страст, която тя усещаше дълбоко в себе си, така разгоря пулсиращото ѝ желание, че тя си помисли, че ще се пръсне. С върховете на пръстите си потърси познатия белег и ноктите ѝ нежно се плъзгаха по гърба му, докато с влюбени стонове движеше бедрата си. Тя прошепна едно име и за миг времето сякаш спря. Надигна се срещу него, когато той искаше да се отдръпне, и отметна глава, така че косата ѝ се посипа по леглото като див водопад от разрошена коприна. Той целуна тънката ѝ шия и отново започна да я приближава до този изпепеляващ всичко миг на изпълването, докато с въздишка на екстаз дъхът ѝ заплаши да секне.

Действителността бавно започна да се връща и Ирайн отново се спусна към земята. Усети, че нещо се движи до нея, и ръката ѝ нежно погали гърба му, когато той се надигна от гнездото на любовта им. С последни сили тя се търкулна на осветената от камината половина на леглото и отдръпна настрана завесите, когато вратата се хлопна.

— Стюарт! — Гласът ѝ се беше превърнал в шепот. Тя се взираше в танцуващите пламъци и се питаше какво го беше накарало да си тръгне. Обикновено той оставаше при нея и тя се нуждаеше от топлината му. Преживяването на тяхната близост беше прекрасно, а и тази нощ не я беше преследвало друго лице, образът на...

Студени тръпки полазиха гърба на Ирайн и внезапен ужас я обзе, когато се сети за името, което беше прошепнала. То не беше Стюарт.

Тя отчаяно се обърна, зарови лице във възглавницата и усети как кръвта се качи в главата ѝ.

— О, Стюарт! — изстена тя. — Какво направих?

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Утрото наближаваше. Ирайн по-внимателно от всякога се занимаваше с тоалета си, за да успокои нервите си. Би предпочела да остане по-дълго в стаята си, но не искаше да изглежда страхлива. Избра една матовосиня рокля и вплете панделки в косата си. Така тя предложи много приятна гледка на мъжа си, докато плахо се приближаваше през големия салон. Той чакаше до стола си при камината и Ирайн изтълкува втренчения му поглед като лош признак. Усмихна му се леко и несигурно, когато седна на стола срещу него. Не беше в състояние да го погледне в очите и затова се вгледа в огъня на камината.

Ако беше очаквала невъздържани укори, той я разочарова. Потискаща тишина цареше в помещението. Тъй като знаеше, че няма да избегне обясненията, тя се приготви за решителна защита. Пое дълбоко дъх, вдигна поглед към него и беше готова смело и открито да му отговори на всеки въпрос, който ѝ зададе.

— Добро утро, мила. — Дрезгавият глас прозвуча почти весело. — Трябва да ви се извиня, че снощи така внезапно ви напуснах.

Ирайн беше учудена. Не можеше да намери обяснение за доброто му настроение. Със сигурност беше чул как тя прошепна името на братовчед му и не можеше да му е убягнало, че макар и несъзнателно тя желаше друг мъж, докато той ѝ даваше любовта си.

— Помислих си, че днес един излет до Карлайл би ви доставил удоволствие. Съгласна ли сте?

— Но, разбира се, милорд.

— Добре. Тогава след закуска ще тръгнем.

— Трябва ли да се преоблека? — попита колебливо тя.

— Разбира се, че не, мадам. Така, както сте, изглеждате много добре. Рядък скъпоценен камък, на който се радват моите очи. Искам да ви запозная с някои хора, но за това ще говорим по пътя. Време е, мадам, да уредя някои неща.

Ирайн се обезпокои, страхуваше се, че тази забележка крие нещо лошо, следователно въпросът, от който се опасяваше, още не беше приключен.

Лорд Сакстън се извърна към масата, която беше сложена за нея.

— Елате, Ирайн. Сигурно сте полумъртва от глад.

Тя искаше да възрази, но замълча навреме. Мисълта, че ще трябва да се изправи срещу Стюарт, беше отнела апетита ѝ, а освен това нямаше смисъл да отлага предстоящия разговор. Но все пак няколко хапки щяха да се отразят добре на стомаха ѝ.

Готвачът беше хвърлил много усилия и Ирайн не можеше да вини за лошото си настроение съблазнителните ястия, наредени пред нея. Въпреки това тя не можа да преглътне повече от една-две хапки. Когато Пейн се появи, за да съобщи на господаря, че Бънди иска да говори с него в кабинета му, тя облекчено прие това като повод да бутне настрана чинията си. После се върна при камината и бавно отпи от чая си, докато чакаше мъжа си.

Ударът на часовника отбеляза четвърт час, когато лорд Сакстън се върна в големия салон. Той спря до стола ѝ, за да се извини.

— Съжалявам, мадам, но трябва да отложи посещениято ни в Карлайл. Току-що ми съобщиха за една много спешна работа, която се налага незабавно да уредя, колкото и да ме наскърбява фактът, че ще трябва да ви оставя сама. Не зная и кога точно ще се върна.

Ирайн се замисли над щастливия случай, който я предпази от очаквания разговор. Тя изпи чая си и усети как напрежението започва да изчезва. Колата потегли. Тя чу как се отдалечи шумно и продължи да седи в тишината като някой, на когото още веднъж се беше разминал пътят към ада.

Когато се отпусна, тя постепенно започна да усеща умората. Сети се, че последната нощ беше спала много малко, и се изкачи по стълбите към стаята си. Там свали роклята си, сви се под завивката и веднага заспа.

Когато Ирайн се събуди, по небето на запад вече се бяха появили първите розови ивици. Тя се почувства прекрасно освежена и изпълнена с желание за действие, много по-голямо от скромните ѝ задължения като господарка на къщата. Сети се за кобилата Моргана и

въпреки че нямаше намерение да повтаря глупостта със следенето на Кристофър, мисълта за една малка разходка на кон я блазнеше.

Без да се колебае, тя си облече костюма за езда. Преобличането в панталони беше излязло неудачно и затова беше по-добре да запази преимуществото и уважението, които онзи негодник дължеше на една дама. Но се сети за срещата си с Тими Сиърс и взе два пистолета за всеки случай.

Тя пхна една монета в ризата на конярчето и взе дрехите със себе си, когато тръгна към конюшната. Скри всичко под тъмносивото палто, което беше наметнала, и беше сигурна, че ще може да ги върне незабелязано. Когато отиде в конюшната, Кийтс тъкмо беше при чешмата, за да вземе вода. Тя използва възможността и скри дрехите под едно седло, където той трябваше да ги намери. С престорена невинност се възхити на кобилата, когато той се върна, и любезно го помоли да я оседлае.

— Мадам, господарят строго забрани да излизате на езда без придружител. Не знам, но не мога да ви оставя така сама да тръгнете. Искате ли да дойда с вас?

Ирайн тъкмо понечи да се съгласи, когато забеляза един ездач, който препускаше по пътя към къщата. Тя пристъпи навън и се вгледа във фигурата на коня, докато различи стойката на брат си. Да види отново Фарел на кон беше радостно. Първо, защото го беше купил със собствени пари. Но най-вече я радваше това, че той отново се осмеляваше да язди.

— Брат ми е тук — съобщи тя на Кийтс. — Ще го питам дали иска да ме придружи.

— Добре, мадам. Кобилата ей сега ще е готова.

Когато Фарел се приближи до кулата, Ирайн го повика и му помахаше за поздрав. Той ѝ отвърна и насочи коня по пътя, който водеше към нея.

— Добър вечер — поздрави го весело тя. — Нуждая се от придружител и тъй като лорд Сакстън не е в къщи, питам се дали мога да те помоля да ме придружиш на една малка разходка?

— Лорд Сакстън не е в къщи? — повтори той и гласът му издаде голямото му разочарование. Беше се надявал, че отново ще пострелят заедно, и беше донесъл скромната си сбирка от огнестрелни оръжия.

Ирайн се разсмя, когато видя на седлото му един дълъг мускет и три пистолета.

— Зная, че съм само твоята сестра и затова сигурно ще съм лош заместник на този, когото искаше да видиш тук.

Фарел кимна кратко с глава в посока на пътя и се засмя развеселен.

— Хайде, идвай. Това е най-малкото, което мога да сторя за сестра си.

Тя пое ръката му, за да ѝ помогне при качването на кобилата, оправи полите на палтото си и накрая му кимна. Той препусна малко напред и избра пътя, след което ѝ позволи да го настигне и се обърна засмян към нея.

— Ти вече си сигурен в себе си, нали? — попита усмихнато тя. Беше горда с това, което беше постигнал, и знаеше, че трябва да е благодарна на Стюарт, който отново беше събудил жизнеността на брат ѝ.

— Какво ще кажеш за едно малко надбягване? — опита се да я предизвика той.

Ирайн се огледа. Тя знаеше, че се намираха на пътя, който води на юг. Лъчите на залязващото слънце гаснеха пред настъпващата вечер. След преживяванията от предишната нощ тя вече не смееше да се отдалечава толкова много от къщата без закрила. Знаеше се, че разбойниците безмилостно нападаха безпомощните, и тя не искаше да става жертва на каквото и да било насилие.

— По-добре да се връщаме — отвърна тя. — Бях забравила, че вече е толкова късно.

— Нека тогава да се състезаваме само до върха на хълма — настойчиво помоли брат ѝ. — След това ще се върнем.

Ирайн заби пети в хълбоците на кобилата и смехът ѝ закънтя през рамо, когато животното бясно препусна. Фарел извика войнствено, когато я последва. Непринудената ѝ веселост се сля в една мелодия с тропота на копитата и с вятъра, който свистеше покрай ушите ѝ. С цялата си душа тя се отдаде на надбягването и пришпорваше Моргана с леки пляскания на камшика си. Фарел я настигна и беше с половин дължина пред нея, когато стигнаха върха на хълма.

Внезапно въздухът беше процепен от изстрел, последван от още няколко оглушителни експлозии. Миг по-късно Ирайн спря, макар и малко несигурно. Те стояха абсолютно безмълвни, за да се послушат, докато очите им се опитваха да пробият здрача. Вик на ужас прониза тишината, после премина в хлипащо, умолително: „Не!“ — и още един изстрел изтрещя над хълма. Той беше придружен от тънък, отчаян вик, значително по-слаб от първия, който внезапно замлъкна.

Косата на Ирайн настръхна. След бърз поглед към Фарел те предпазливо насочиха конете си в сянката на редица дъбове, които ограждаха пътя, и продължиха да яздят към върха на хълма. На следващото възвишение видяха облечен в черно мъж, който от коня си наблюдаваше пътя. Фарел й направи знак и Ирайн изчака със затаен дъх, но ездачът не даде никакво предупреждение. Малко по-късно един глас повика мъжа и след кратка размяна на реплики той препусна към придружителя си и изчезна.

Облекчените им въздишките се смесиха в тишината. Под закрилата на тъмните дървета те бавно се придвижиха напред, докато достигнаха гребена на хълма, откъдето можеха да наблюдават долината. На пътя беше спряла кола, около която в светлината на един фенер се суетяха група облечени в черно мъже. Един кон лежеше мъртъв до колата, а останалите тъкмо биваха отвеждани. Вратите бяха широко отворени и Ирайн уплашено затаи дъх, когато видя богато облечен мъж, чието тяло наполовина висеше от колата. Кочияшът и прислужниците лежаха проснати на пътя. Една млада жена беше единствената оживяла. Те бяха вързали ръцете й за двете напречни летви, така че тя беше принудена да възседне лежащия на земята ок. Бандитите се забавляваха да й свалят украшенията и да я опипват грубо. Хлипащите й молби бяха заглушени от силния смях на мъжете.

Фарел бутна Ирайн още по-навътре в сянката, съвсем извън светлината на луната. Шепотът му настояваше:

— Те ще я убият... или още по-лошо... не мога да чакам помощ!

— Но те са повече от дузина, Фарел! Какво можем да сторим срещу толкова бандити?

— Можеш ли да доведеш шерифа? Аз ще се опитам да ги задържа... по някакъв начин.

— Би било лудост да се намесиш сам — възпротиви се Ирайн.

— Дай ми пищовите си — прошепна той и протегна ръка, за да ги поеме. Когато тя се поколеба, той направи нетърпелив жест. — Побързо!

Ирайн имаше собствен план:

— Фарел, може би ще успеем да ги задържим заедно. Виждаш ли дърветата до колата? Ще ги заобиколим и ще се скрием там. Ако успеем да се приближим по този начин, ще можем да улучим един или двама негодници, а другите вероятно ще избягат, преди да успеят да сторят нещо на момичето. Не можеш да стреляш и едновременно да държиш юздите.

— За съжаление си права — промърмори той. — Само с една ръка не ме бива за нищо.

— Нямаме време за това сега, Фарел — настоя тя. — Момичето има нужда и от двама ни.

— При този шум, който вдигат разбойниците, цяла войска може да се приближи през дърветата, без да чуят нещо. — Той се засмя тихо. — Готова ли си, Ирайн?

— Да! — прошепна тя в отговор и насочи коня си назад към гребена на хълма, докато достигнаха дърветата и гъсталака.

Едно малко възвишение в близост до колата им предлагаше добра позиция. Те слязоха от конете, за да се скрият зад дърветата и скалите. Отдолу чуваха приглушения плач на момичето и смехът и виковете на разбойниците. Бандитите я бяха оставили за малко на мира, докато разкъсваха багажа и грубо претърсваха труповете на мъжете.

— Ирайн, чуваш ли ме? — попита Фарел, шепнешком.

— Да.

— Ако успеем да прогоним разбойниците, аз ще препусна надолу и ще освободя момичето. Ти ще останеш тук и ще ги държиш настрана, докато я взема. Тогава ще препуснеш, колкото сила имаш, и ще се махнеш оттук. Разбра ли?

— Не се притеснявай — увери го тя. — Точно така възнамерявам да направя, да яздя, сякаш ме гони дяволът. Имаш ли нож, за да я освободиш?

— Да, и този път бъди смела. — Гласът на Фарел почти не се чуваше, но тя разбра шеговития намек.

Ирайн стисна зъби, за да не затракат, и внимателно провери оръжията си. Беше благодарна на брат си, че е донесъл всичко необходимо за зареждане. Със своите оръжия сега те можеха да рискуват и да извършат едно нападение, за да освободят момичето. Планът му беше да приближи колата и да създаде впечатлението, че са повече от двама.

Спирана от полите си, тя бе принудена да остане на място. Оръжието, което притежаваха, наистина беше скромно в сравнение с въоръжението на разбойниците, но с малко късмет може би щяха да успеят да прогонят убийците и да се измъкнат тримата невредими.

Фарел бавно се придвижи напред, за да се прикрие зад едно дърво, и Ирайн зачака той да даде сигнал с първия изстрел. Беше толкова развълнувана, че се съмняваше дали изобщо ще уцели нещо, въпреки многобройните уроци на мъжа ѝ. Ужасите, които беше видяла в последните минути, ѝ създадоха представа за това, с което трябваше да се бори Кристофър по време на нощните си набези. Макар той да не беше признал, че е призрачният ездач, доказателствата бяха повече от ясни и тя се закле пред себе си в бъдеще да проявява повече разбиране към неговите действия.

Сигналният изстрел на брат ѝ изтрещя през долината и пръстите на Ирайн стиснаха пищова, докато търсеше целта си. Тя изпита отвратително чувство в стомаха, когато изведнъж видя две фигури да се свличат на земята до фенера. Един от разбойниците изкрещя и всички изтичаха извън кръга на светлината. Но недостатъчно бързо. Ирайн не се забави много с разсъждения, знаеше, че животът на момичето зависеше от това, колко бързо тя ще изпразни втория си пищов. Опита този път да не отвръща поглед при изстрела, но това беше всичко, което можеше да направи, за да задържи оръжието. Когато видя още един мъж да пада, тя беше толкова изненадана, че за малко не се обърна назад, за да види да не би Фарел да е стрелял по същата цел. Тогава чу отстрани неговото движение и разбра, че той зарежда отново. Тя прокара език по сухите си устни и също започна да зарежда. Трепереше от страх и възбуда, но си наложи да се успокои, за да изпълни задачата. Оглушителният трясък от мускета на Фарел прониза въздуха и последвалият вик смръзна кръвта ѝ. Отново се опита да намери някаква цел, но бандитите сякаш бяха изчезнали в тъмнината. Тя напрегнато се опита да различи нещо, докато откри

слабо движение под възвишението. Погледът ѝ се впи в тъмнината, когато от сенките започна да се отделя силуетът на мъж, който се катереше към нея. Тя бавно се изправи, здраво стисна дръжката на пищова си и се взря в приближаващата фигура. Негодникът вдигна глава да се огледа, но тя натисна спусъка, здраво затвори очи. Изтрещя оглушителен изстрел и въпреки пищенето в ушите тя чу добре как тялото се търкулна надолу и се удари в земята. Прогони кървавото видение от мислите си и видя как Фарел се закатери към коня си.

Ирайн светкавично зареди отново и зачака в парализиращата тишина, докато очите ѝ претърсваха всяка сянка в околността. Чу как зад нея конят си проправяше път в гъсталака и малко след това Фарел застана в полезрението ѝ. Той изскочи от тъмнината и със светкавична скорост препусна към колата, а когато стигна до момичето, скочи от коня и го задърпа с лявата ръка за юздата, втурвайки се към нея. Наведе се и бързо започна да прерязва дебелия въжета, с които я бяха завързали. Ирайн внимателно оглеждаше околността за всяко движение, което би могло да стане мишена за прицела ѝ. Без да чуе никакъв шум или да забележи някакво движение, тя внезапно усети, че я нападат изотзад. Една ръка посегна през рамото ѝ към пищова, а после я притисна до твърда като камък гръд. Преди да може да извика, ръката в тъмна ръкавица затисна устата ѝ и един груб глас заговори рязко и приглушено:

— Вие, глупава немирнице, какво търсите тук? Възсядайте проклетия си кон и изчезвайте, докато не са ви убили!

Ръката рязко я завъртя назад и тя беше свободна. Сърцето ѝ заседна в гърлото, когато видя мощната фигура пред себе си. Покриващото всичко наметало се сливаше с абаносовия мрак и въпреки че се опитваше да различи нещо в тъмната сянка под качулката, тя не намери доказателство, че там въобще имаше лице.

— Кристофър? — Името прозвуча колебливо.

— Хайде, вървете! Веднага се махнете оттук! — заповяда той.

Главата с качулката се обърна към поляната. От гората бяха излезли две фигури и се приближаваха изотзад към Фарел. Той почти беше освободил момичето и по нищо не личеше, че забелязва опасността.

— По дяволите!

Ругатнята се изплъзна от качулката и в следващия миг нощният ездач беше изчезнал. Ирайн тъкмо беше се препънала назад към укритието си, когато той се появи на гърба на голям черен жребец. Двата изскочиха от тъмнината и сякаш летяха, когато профучаха покрай нея. Под копитата на коня изскачаха искри от осеяния с камъни хълм. Тя чу дълбок, войнствен вик и студени тръпки полазиха по гърба ѝ. В протегнатата ръка на ездача проблесна светкавица, последвана от трясъка на пищова. Един от разбойниците се свлече, крещейки, на земята, притиснал с ръка гърдите си. Тогава се появи ездачът, който държеше дълго острие от стомана. Сабята изсвистя във въздуха и още веднъж се разнесе бойният вик. Конят скочи напред, вторият бандит изпусна ножа си, бързо изтегли пищова и зареди. Сабята изсвистя надолу, когато сянката мина бързо покрай него. Пистолетът падна от ръцете му, преди негодникът да се свлече на земята след няколко препъвания.

Ездачът с черното наметало се спусна по хълма и спря до Фарел, който се обърна, размахвайки в здравата си ръка смешно късо острие. Без да му обръща внимание, нощният ездач закачи един от фенерите с върха на сабята си и го хвърли на пътя, където той се счупи на парчета и изгасна. Последва го другият, който падна на същото място и подпали изтеклото масло. Нощният ездач изчака малко и погледна Фарел. После посочи към момичето, чиито ръце все още бяха вързани за колата.

— Отвържете я и изчезвайте оттук! — Сабята посочи върха на хълма, а гласът звучеше заповеднически. — И не забравяйте глупавата си сестра, като тръгвате.

Черният жребец се запъти към колата и сабята за сетен път профуча във въздуха. Последният фенер прелетя във въздуха и се счупи на пътя. Само луната и малките езичета на пламъците от разсипаното масло осветяваха полянката. Фигурите в близост до колата оставаха в сянка.

Миг по-късно Фарел беше развързал момичето и се помъчи да я качи на коня си. След няколко напразни опита той пръв се метна на коня, тогава освободи едното стреме за момичето и повеси осакатената си ръка надолу.

— Ръката ми не я бива за нищо. Хванете се за нея и аз ще ви издърпам. Използвайте стремето.

Момичето веднага разбра и бързо се озова зад него на коня. Нямаше нужда да ѝ казва, че трябва да се държи, защото тя сама обгърна талията му.

Фарел пришпори коня и той подскочи. Един изстрел, даден от гората, профуча далече настрани. Когато пристигна на мястото, където беше оставил Ирайн, той намали хода на коня и се провикна. Призрачният ездач го беше последвал и му изкрещя кратка заповед с тон, който не търпеше възражения.

— Напред! Изчезвайте оттук!

Ирайн вече се беше оттеглила няколко крачки в гората и се качи от един полуизгнил пън на кобилата си. Тя се приведе и се отдалечи в галоп под дърветата. Нощният ездач пришпори жребеца си и последва бягащата фигура, но се задържа на осветения от луната път. Ирайн можа да го види, когато хвърли кратък поглед през рамо. Щом се скриха зад хълма, той се спря и обърна коня си, за да предотврати всякакво преследване. Докато чакаше, спокойно зареди пищовите си и плъзна поглед по откритото място, което беше отминал току-що.

Нощта се изпълни с тихи шумове, когато разбойниците започнаха да се показват иззад храстите. Една фигура се появи до огъня, после още една. Ездачът наблюдаваше как жертвите му се събираха като изплашени птици отново до хранилката.

— Точно така — промърмори той на себе си. — Наистина трябва да прогоня тази пасмина веднъж завинаги.

Той рязко вдигна сабята, пришпори жребеца и нададе бойния си вик. Като видяха тайнственото същество да се спуска като ястреб с блестяща сабя в ръка сред оглушителен грохот на копита, разбойниците изгубиха ума и дума. Един от бандитите изкрещя предупредително, докато сам си търсеше сигурно убежище. Другите се запрепъваха един през друг, когато пак побягнаха към гъсталака. Всички, с изключение на един.

Този неустрашим разбойник изтегли с лявата си ръка пищова, а с дясната сабята и я размаха срещу призрака, който летеше към него. Беше опитен войник, който не обръща гръб по време на боя.

— Глупаци! — изрева разбойникът. — Той е съвсем сам. Ако сте прекалено страхливи да се биете, аз ще се заема с него!

— Той ви принадлежи, главатарю! — отвърна един глас.

Съвсем близо до него големият черен кон заби задните си копита в земята и спря. Разбойникът отвърна погледа си и се взря в заплашителния отвор на пищова, който противникът му държеше в ръка.

— Е, призрако — дръзко го предизвика той, — оловните куршуми ли да говорят? — Леко повдигна оръжието си. — Или стоманата? — И той поздрави противника си, като кратко размаха острието във въздуха.

Въпреки че бандитът беше закрил лицето си с кърпа, нощният ездач позна кратките реплики и особения акцент на мъжа срещу него.

— Най-послед се срещаме, шерифе!

— Значи ме познавате, приятелю. — Подигравателният тон премина в саркастичен смях. — Това ще ви струва живота. Какво ще бъде? Сабята ли?

— О, не, аз имам друго оръжие за вас — отвърна шепнещият глас.

Първо сабята, а после и пистолетът изчезнаха в ножницата и кобура. Призрачният ездач обърна коня настрана, за да се предпази от изстрел, и слезе. Едва след като Алън Паркър прибра пищова си, той изпрати жребеца с леко потупване по главата към близката полянка. После изтегли тънък меч, студеният метал на който проблесна в сребристосиво, когато го размаха за небрежен поздрав в лунната светлина.

Черният ездач хвана с ръка зад гърба си долния край на наметалото и го уви около ръката си. По такъв начин той имаше нещо като щит, с който можеше да отблъсне всяко острие. Когато Паркър разбра намеренията му, трябваше да признае, че противникът му съвсем не беше новак, а човек, който отлично умее да борава с оръжие. Забеляза също и малките пистолети, затъкнати в колана на мъжа, които му подсказаха, че боят наистина ще е на живот и смърт.

Оръжията се сблъскаха сякаш на игра, но още след първия удар шерифът стана по-предпазлив. Първите му атаки бяха отблъснати с лекота и противниковите отговори следваха толкова бързо и сигурно, че той трябваше да се погрижи за собствената си защита. Нямахше съмнение, че непознатият се биеше много ловко.

Откъм качулката се разнесе кратък смях. Дрезгавият шепнещ глас не издаваше кой стоеше зад нея.

— Малко сте притеснен, а, шерифе?

Алън се засмя, като отблъсна внезапното нападение на противника с меч, но камата му само разряза въздуха, докато призрачният ездач избягна заплахата с малка крачка настрани.

— Още не ви познавам, приятелю, но не след дълго ще видя лицето ви.

Той отново нападна, но беше принуден да отскочи бързо, когато атаката му с лекота беше парирана от непознатия, чието острие заплаши слабините му.

— Не е толкова лесно както при Тими Сиърс, а? — попита подигравателно черният.

Паркър за малко да се препъне, но веднага се овладя.

— Как...

— При кого можеше да отиде Тими, след като го посетих онази нощ? Вие сте главатар на разбойниците и естествено бяхте първият, към когото се обърна той, за да разкаже за срещата си. И е бил достатъчно глупав да каже всичко, което е издрънкал. Това му струва живота.

Ударите на синьото острие зачестиха и въпреки че шерифът полагаше огромни усилия, върхът на меч се приближаваше все повече към него като гладен език. Внезапно остра болка прониза лявата му ръка и един удар отхвърли камата във високата трева.

Изведнъж Паркър осъзна, че тази неумолима сянка можеше да го убие, когато си поиска. Щом разбра това, лицето му заблестя в студена пот и горната му устна затрепери страхливо.

— А после и Бен — продължи нощният ездач. — Твърде слаб, недостоен противник за човек с вашата ловкост.

Паркър дишаше тежко, но не отговаряше. Дясното рамо започна да го боли, когато трябваше да отбива удар след удар.

— Той много ли се съпротивляваше? — подигра се мъжът с качулката. — Или го заклахте, докато спеше?

Шерифът пъшкеше. Пот покри слепоочията му. Знаеше, че за пръв път в живота си е изправен пред противник, който може да го убие.

— Твърде млад сте, за да сте този, когото търся. Има още някой, който иска да измие ръцете си в невинност, докато вие вършите мръсната работа вместо него. Може би лорд Талбот?

— Вие, ку... кучи сине! — Паркър едва си поемаше въздух. — Бийте се като мъж! Покажете лицето си!

— Това означава смърт за вас, шерифе. Не ви ли е ясно? — Той му се подиграваше с ироничен смях.

За един кратък миг Паркър се загледа зад противника си и се усмихна. Той набра нова смелост и се спусна с див гняв към него. Острието на камата му режеше, кълцаше и пронизваше, но не попадеше на мека плът.

Внезапно прокънтя вик и двама разбойници, които се бяха промъкнали от сянката, се спуснаха в нападение. Черният боец се приведе светкавично, за да се предпази. Една от размаханите ръце смъкна качулката от главата му, преди двамата бандити да се сблъснат с трясък във въздуха и да паднат на земята зад него. Той стоеше лице в лице с шерифа, който сега го позна.

— Вие! — извика Алън.

Кристофър се изсмя в лицето на мъжа.

— Вие ще умрете, шерифе. Но по-късно.

Той го блъсна с всичка сила и шерифът се препъна назад, като повлече още четирима нападатели след себе си на земята. Мечът на Кристофър зловещо изсвистя над купчината хора. Едно остро, пронизително изсвирване прониза нощта и жребецът запрепуска към тях. Кристофър пхна меч си в ножницата, прехвърли едната си ръка през седлото, когато конят спря до него, отскочи леко от земята и се метна горе.

Шерифът бавно се изправи на крака и с неразбираема ругатня изтегли пищова си. Той наклони мушката на оръжието и изпрати един оловен куршум след призрачния ездач, като го преследваше с всички сили, но напразно. Един друг мъж коленичи на земята и се прицели с дълъг мускет в беглеца. Алън го изтръгна от ръцете му и стреля сам.

Още преди да чуе гърма на мускета, Кристофър усети пареща болка отдясно. Юздите се изплъзнаха от безчувствената му ръка и той се килна напред. Светът пред очите му се разми и беше готов да го погълне, но той с всички сили започна да се бори с припадъка. Вкопчи лявата си ръка в гривата на коня и с последни сили се вдигна отново. Скоростта на животното сякаш понамаля, когато се отпусна на гърба му.

Шерифът извика дрезгаво и забута хората си към конете.

— Следвайте го, глупаци такива! Не го изпускайте!

— Бягай, Сарацин, бягай! — изстена гласът на Кристофър, докато всяка крачка му причиняваше остра болка. — Покажи им копитата си, момче! Бягай!

Жребецът препускаше без управление, но не загуби пътя. Отзад се разнесе вик и един куршум изсвистя близо до тях. Сарацин подскочи и направо полетя, докато шерифът подканваше хората с пресипнал глас.

Зад хълма пътят водеше надолу, виеше се през долината и свиваше наляво, преди да започне да се промъква сред ниските възвишения. Щом преследвачите изчезнаха от погледа му, Кристофър укроти животното и забави хода му. Приведе се напред и успя да хване първо едната, а после и другата юзда — така отново можеше да управлява коня. Остави го да повърви спокойно и после го насочи в бавен тръс надолу по един склон към храсталака. Скри се под закрилата на дърветата и здраво уви палтото си около лепкавия си, пламнал крак, за да не остави капки кръв, които лесно можеха да се проследят на дневна светлина.

Ирайн нарочно беше пуснала Фарел напред и беше изостанала зад него. Когато забеляза, че фигурата с дългото наметало вече не ги преследваше, тя спря коня си на едно възвишение. Огледа пътя, по който току-що беше дошла, с надеждата, че той ще се появи скоро. Сега беше сигурна, че зад плаща на черния конник се крие този, който предполагаше. Тази нощ той се беше показал като защитник на едно добро дело и се беше противопоставил на сеещите смърт бандити. Това, което беше видяла, беше достатъчно, за да я убеди, че той се бореше в името на доброто, а не на злото.

Кобилата беше минала през вода, мокри от росата полета и прашни пътища, така че върху белите ѝ глезени се беше наслоила мръсотия. Тя нервно пристъпваше, тъй като чакането не ѝ харесваше. Но Ирайн не обръщаше внимание на коня. Тя трябваше да вземе решение. Над тресавищата се беше разнесло ехо от пистолетен изстрел, последвано от глухия гръм на мускет. Вторият изстрел я обезпокои, тъй като нощният ездач нямаше такова оръжие. Трябваше ли да се върне, за да му помогне? И щеше ли да успее? Не е ли по-

добре да стои настрана и да му даде възможност да се погрижи сам за себе си?

Тя напрегнато огледа пътя долу и се опита да различи в ниските облаци сянката на кон и ездач. За момент сякаш очите ѝ я излъгаха и тя помисли, че забелязва конник, но когато лунната светлина отново огря пътя, от тях нямаше и следа. Тя повдигна глава, когато в далечината долови тропот, който скоро се превърна в грохот на приближаващи ездачи.

Ирайн сграбчи юздите на кобилата и толкова силно заби токовете си в хълбоците ѝ, че тя литна в галоп, който развя палтото ѝ. Когато бандитите изкачиха възвишението, те закрещяха радостно. Пред тях препускаше фигурата с черната дреха. Един изстрел профуча в нощта, но куршумът прелетя покрай нея, без да я уцели.

По-напред по пътя Фарел дръпна юздите на коня си и го обърна. Никъде не виждаше сестра си. Изстрелът беше доста далечен, но глухият, равномерен грохот, който го последва, го накара да се оттегли в тъмнината. Той праметна юздите през осакатената си ръка и провери дали бяха заредени оръжията. Тогава предупреди момичето зад себе си да внимава и зачака.

След известно време Ирайн се появи и когато се показаха преследвачите ѝ, той приготви пищовите си. Натисна спусъка, даде един изстрел и с това накара веднага цялата група да се спре в огромен облак прах. Фарел захвърли пищова и сграбчи дългия мускет. Положи го върху осакатената си ръка и внимателно се прицели. Изстрелът изтреця и улучи. Един разбойник се сгърчи със силен вик. Той се олюля на седлото си, но после успя да обърне коня и да препусне назад по пътя. Другарите му също решително и бързо се отказаха от преследването. Всички, освен храбрия шериф, който закрещя след тях:

— Връщайте се, глупаци такива! Възможно е да загубим един или двама, но ако се сплотим, ще го хванем! Казвам ви, връщайте се!

Един от бегълците възрази с груб тон:

— Ти самият си глупак, ако мислиш, че ще продължим нататък и ще се оставим онзи негодник да ни прострелва един по един! Оправяй се сам!

През това време Фарел беше хванал другия пищов и стреля наново. Куршумът прелетя съвсем близо до ухото на Паркър и подкрепи убеждението му, че разумното отстъпление е част от

смелостта. Реши, че наистина е глупаво да се опитват да заловят призрачния ездач, докато той е така добре въоръжен и не се знае с колко пищови и пушки разполагат придружителите му. Тази нощ нямаха късмет, но ще дойде часът, когато отново ще се изправят лице в лице. Поне той си обеща това.

Ирайн видя и последните разбойници да изчезват в нощта. Обзе я чувство на облекчение, когато забеляза, че ездачите се бяха отказали от преследването. Но тя все още не знаеше къде се намира Кристофър? Ако убийците преследваха него, защо го нямаше? Нуждае ли се от помощ?

Фарел яздеше до сестра си, докато стигнаха познатите околности на Сакстън Хол. Тогава тя му махна с ръка да продължи да язди напред.

— Заведи момичето в къщата — помоли го тя. — Аги ще се погрижи за нея. Аз ще дойда след малко.

— Не те ли е страх? — попита той. — Може би призрачният ездач е още наоколо.

— Погрижи се за момичето, Фарел — нареди Ирайн строго. — Бързо!

Щом той изчезна от погледа ѝ, Ирайн обърна кобилата към гората и препусна към скритата къща. Лунната светлина падаше през голите клони, рисуваше тъмни, объркани шарки по покритата с листа ивица трева и размиваше пътя. Ирайн внимателно наблюдаваше сенките и беше подготвена да посрещне всяко движение. Прозорците бяха плътно затворени и през дъските не се процеждаше никаква светлина, която да подсказва присъствието на обитатели. Нищо не помръдваше. Колата на мъжа ѝ също не се виждаше. Мястото изглеждаше напълно изоставено.

Тя яздеше по тревата, за да приглуши ударите на копитата, заобиколи предната част на къщата и мина отзад. В една от конюшните се разнесе уморено пръхтене, което събуди любопитството ѝ. Ако Сарацин беше тук, то и Кристофър трябва да е наблизо, така че тя няма за какво да се тревожи. Тя се спусна от коня си и си проправи път през храстите.

Вратата издаде тих, скърцащ звук, когато тя я отвори, и конят, който стоеше срещу клетката на Сарацин, наостри уши. Животното я наблюдаваше напрегнато и изцвили тихо, когато подаде муцуна през

преградата. Ирайн го дари с желаното внимание, като го потупа по врата. Беше прекалено тъмно, за да разпознае цвета му, и тя се огледа за светлина. На стената на конюшната висеше фенер, а когато прокара ръка по полицата до него, намери и огниво. Малко по-късно на върха на една клечка затрептя пламъче, което постепенно се разгоря. Успя да види, че това беше кафявият жребец на Кристофър. Клетката на Сарацин беше празна. Това потвърди нейното подозрение кой беше нощният ездач, но не разсея опасенията ѝ. Където и да се намираше Кристофър, тя искаше да бъде сигурна, че той е в безопасност.

Жребецът внезапно се размърда в клетката си. От другата страна на храсталаците му отговори кобилата с нервно тъпчене на място и с пръхтене. Тогава и кафявият кон стана неспокоен. Той гледаше към храстите с изправени уши, повдигната опашка и разширени ноздри. Макар че вероятно кобилата беше причината за безпокойството му, Ирайн прецени, че може да е и нещо друго.

Тя си проправи път през гъсталака с фенер в ръка и откри кобилата, която се беше втренчила в тъмнината. Върху най-предните дървета падаше бледа светлина, но по-нататък цареше пълен мрак. Когато Ирайн продължи навътре, нещо тъмно се раздвижи и една кафява сянка изпръхтя. Кобилата вирна опашка зад Ирайн и задържа поводата настрана. Тъй като не успя да открие нищо застрашително, Ирайн доби кураж и се приближи до дърветата.

— Кристофър? — прошепна тя. — Вие ли сте?

Въпросът ѝ остана без отговор. Може би той лежеше някъде ранен или мъртъв и някой от бандитите се беше върнал, за да я последва?

Страхът ѝ за Кристофър я накара да продължи напред. Все едно кого щеше да срещне в гората, тя щеше да го търси, докато го открие.

Беше навлязла само няколко крачки сред дърветата, когато спря със секнал дъх и се хвана ужасена за гърлото. Черният жребец се приближи доверчиво. На гърба си носеше увито в палто едро тяло, което се поклащаше застрашително в седлото.

— О, не — изстена тя.

Не беше необходимо да вижда кръвта, за да разбере, че е ранен. В светлината на фенера различи изкривеното от болка пепелявосиво лице. Клепачите се бяха спуснали над очите и засенчваха обичайния им блясък.

Кристофър се опита с мъка да се усмихне, за да разсее безпокойството й.

— Добър вечер, мад...

Това усилие окончателно изчерпа силите му, светът около него сякаш рухна и стана тъмно. Ирайн захвърли фенера и се втурна с ужасен вик напред, когато той бавно се свлече от седлото. Тя обви ръцете си около него, но тежестта му я повали на земята. Един миг, който й се стори безкраен, тя държа главата с разрошените кичури притисната до гърдите си, като хлипаше:

— О, любими мой Кристофър, какво са направили с тебе?

Обстоятелствата я принуждаваха да бърза и треперещите й ръце задействаха чевръсто. Тя изправи отново фенера и започна да търси под палтото му раната, като издърпа прилепналата от кръвта риза над панталоните му. Побиха я студени тръпки, когато погледът й попадна върху голямата рана, която изстрелът беше пробил над хълбока му. При по-внимателен оглед тя откри и мястото, откъдето куршумът беше излязъл. Стисна зъби, за да се пребори с паниката, тъй като знаеше, че ако припадне сега, това съвсем нямаше да му помогне. С треперещи от страх ръце тя откъсна ивица от фустата си. Притисна плата, смачкан на топка, върху разкъсаната плът, за да спре кръвта, и го превърза с друго парче от роклята си.

Откъм къщичката долетя тихият, скърцащ шум на отваряща се врата и Ирайн се огледа. Оттам излезе един мъж с фенер в ръка. През светлината на своя фенер той забеляза мъждукането на нейния и протегна глава, за да види какво става между дърветата. После извика тихо:

— Вие ли сте, господарю?

— Бънди! Бънди! Елате да помогнете! — извика тя, когато разпозна гласа му. — Мистър Сатън е ранен. Бързо!

Светлината затанцува сред мрака, когато прислужникът притича към тях. Той не зададе никакви въпроси, когато видя лежащия в безсъзнание Кристофър, а коленичи до него на земята. Само повдигна леко сънените си клепки, като огледа превръзката, която тя беше направила, след което скочи на крака.

— По-добре да го занесем веднага в къщата, там Аги ще се погрижи за него — каза припряно той. Хвана юздите на Сарацин, вдигна Кристофър на ръце и внимателно го положи на седлото.

— Ще го внесе през тайния вход, за да не го види никой от прислугата — обясни той и я погледна. — Ще дойдете ли с мене, мадам? Или първо ще отведете коня си в конюшната? Но ако искате, мога да се върна по-късно и да го прибера.

— Ще дойда с вас — каза Ирайн без колебание.

Бънди пое по пътя между дърветата към замъка и тя го последва, като наблюдаваше загрижено Кристофър. Пред тежката врата, през която се влизаше в тайния вход, прислужникът пое изпадналия в безсъзнание мъж на рамо. Тя влезе преди него, за да осветява с фенера пътя през коридора. На Ирайн ѝ се стори, че мина цяла вечност, докато стигнаха библиотеката на другия край на прохода.

— Ще проверя дали е чисто — прошепна и забърза към входа на библиотеката.

Остави фенера настрана, свали палтото си и прокара пръсти през косите си, преди да излезе от прохода. Откъм стаите за гости, които бяха разположени зад помещенията, които заемаше лорд Сакстън, се дочу сподавен плач и някакви други шумове. Горният коридор, който водеше към източното крило на къщата, беше спокоен, а не се виждаха и никакви прислужници. Ирайн бързо се върна в библиотеката и махна на Бънди:

— Побързайте, преди да ви е видял някой.

— Повикайте Аги, мадам — помоли я той. — Тя знае какво трябва да се направи за мистър Сатън и на нея може да се разчита.

Краката ѝ литнаха надолу по стълбите. Във входното помещение тя спря рязко, защото видя Фарел, който стоеше изправен до камината на голямата зала. Опита се внимателно да мине край него, без той да я забележи, но не ѝ се удаде.

Фарел замислено премести погледа си от нея към главния вход. Не беше чул отварянето на входната врата и му се щеше да изясни случилото се:

— Как влезе? Аз те очаквах, а когато не дойде, реших, че трябва да изляза още веднъж, за да те потърся. А сега изведнъж се оказва, че си тук. Как стигна догоре, без да те видя?

Ирайн не искаше да му издава тайната и се опита да отклони разговора:

— Вероятно в този момент ти си се занимавал с момичето. Всъщност как е тя?

— Горкото дете. Тези негодници са убили баща ѝ и тя сега е неутешима. Аги ѝ даде нещо да пие и я отведе в леглото. Каза, че щяло да ѝ помогне да заспи.

Мозъкът на Ирайн заработи трескаво. Ако Фарел намери ранения Кристофър в къщата, вероятно шерифът щеше да научи тази новина. Може би приспивателното на Аги ще разреши този проблем. След като залогът беше толкова висок, Ирайн сметна, че е важно Фарел да не разбере какво става.

— Защо и ти не опиташ от питието на Аги, Фарел? Ще ти помогне да заспиш и ще успокои нервите ти. На сутринта ще бъдеш бодър и ще си добре подготвен за срещата с момичето.

Фарел се изчерви. Не му беше убягнала привлекателността на девойката. Големите ѝ тъмни очи и разкошните ѝ червеникави къдрици бяха гледка, която не се забравя лесно.

— Тя се казва Джулиана Бейкър — промърмори несъзнателно той. — Едва на седемнадесет години е.

Ирайн копнееше да се завърне при Кристофър.

— Ако нямаш нищо против да вечеряш сам, Фарел, ще помоля някого от прислугата да ти донесе нещо за ядене в стаята. Самата аз съм още твърде разстроена, за да ям, и ще се оттегля възможно най-скоро.

Последните думи тя изрече през рамо, докато бързаше към кухнята.

— Лорд Сакстън върна ли се? — извика Фарел след нея.

— Мисля, че още не — отвърна тя, без да спира. — Във всеки случай не съм го виждала.

— Ако се върне, моля те, кажи му, че утре бих искал да взема колата, за да откарам момичето при майка му. Те живеят в Йорк.

— Сигурна съм, че ще уредим това, Фарел. Трябва само да кажеш на Пейн, и Танър ще те закара, когато поискаш.

Вратата на кухнята се затвори зад гърба ѝ, но тъй като не успя да открие Аги, Ирайн мина отново през залата, без да я е грижа, че Фарел се слиса от нейната припряност. Накрая намери икономката в западното крило, на излизане от една от стаите за гости, в която бяха настанили момичето.

— Мис Бейкър е вече много по-добре, мадам — заяви Аги. — Имала е късмет...

— Аги, нуждая се от помощта ви — прекъсна я Ирайн притеснено. — Мистър Сатън е ранен, а Бънди каза, че вие знаете какво трябва да направите.

— Тежка ли е раната? Видяхте ли я, мадам? — попита Аги угрижено, докато бързаше редом с господарката си през коридора.

— Пронизан е отстрани на кръста. Раната изглежда доста опасна — отвърна младата жена тревожно. — Куршумът е преминал отзад напред, и той сигурно е загубил доста кръв.

Аги не се бави повече с въпроси. Прибра полите си, затича се и спря задъхана едва пред стаята на лорд Сакстън. Вратата беше полуотворена и Ирайн се изненада, когато жената влезе без колебание. Учуди се също, когато намери Бънди, наведен над Кристофър, който лежеше на леглото. Завесите бяха спуснати, а под кървящата рана бяха поставени кърпи. С изключение на една кърпа, която покриваше долната част на тялото му, той беше гол. Черното наметало и другите дрехи лежаха нахвърляни на купчина до ботушите за езда на пода.

Бънди отстъпи една крачка, когато икономката приближи до леглото, развърза временната превръзка и заоглежда раната. Ирайн остана назад, но сърцето ѝ се сви от мъка, когато опипващите пръсти разбудиха притъпените му нерви и от бледите му устни се откъсна стон. Той се загърчи от болка. Ирайн сподави едно отчаяно ридание. До този миг, в който стоеше така безпомощна и слаба, тя никога не беше осъзнавала истински колко много чувства изпитва към него. Той винаги беше толкова силен и самоуверен и човек никога не би предположил, че се нуждае от някого. Искаше той да почувства нейната любов и страдаше от това, че не беше възможно да го докосне нежно и да му прошепне думи, с които да му каже, че го обича.

— Куршумът е минал през него — установи Аги, — но раната, изглежда, е чиста.

Тя отми кръвта от ръцете си и посочи към камината.

— Ще ни трябва котел с гореща вода и чисти ленени кърпи.

— Не е ли по-добре да отнесем мистър Сатън в друга стая — попита Ирайн загрижено.

След като при любовната игра беше прошепнала името на Кристофър, тя се притесняваше, че лорд Сакстън би могъл да завари своя съперник в леглото си. И тя не беше сигурна дали лордът нямаше да приложи насилие и да нарани още повече братовчед си.

Бънди размени бърз поглед с икономката, прокашля се и предпазливо заговори:

— Лорд Сакстън вероятно ще отсъства няколко дни. Но съм убеден, че не би имал нищо против, ако мистър Сатън използва през това време стаята му. Пък и тук е по-сигурно за него. Останалите от прислугата ще смятат, че негова светлост е болен, и няма да тършуват из къщата. По-добре е да действаме внимателно и да не будим излишни подозрения.

— Но ако лорд Сакстън е заминал, защо тогава вие не сте с него? — попита Ирайн замислено. — И къде е каретата?

— В конюшната, мадам. Докарах я преди няколко часа. Господарят ще остане при приятели, където ще получи всичко, от което се нуждае, и затова каретата не му е необходима.

Обясненията на прислужниците не разсеяха подозренията ѝ, но в този миг отсъствието на лорд Сакстън беше добре дошло. Така тя можеше по-незабелязано да дари Кристофър с грижите и вниманието, от които той се нуждаеше, без лордът да стане свидетел на нейните тревоги. Оставаше само Фарел, който трябваше да бъде заблуден, и тя реши веднага да се заеме това.

— Брат ми изпитва остра неприязън към мистър Сатън — обясни тя. — Възможно е да разкаже някому за ранения янки, ако го открие тук. При тези обстоятелства, Аги, мисля, че би било най-добре, ако му пригответе от приспивателното питие.

Жената се съгласи с кимане.

— Веднага ще се погрижа за това, мадам. Може би вие ще наглеждате мистър Сатън, докато ме няма. Трябва да взема от кухнята билки и целебен мехлем.

Бънди излезе заедно с икономката, за да донесе един железен котел, и остави Ирайн сама с ранения мъж. Тя разкъса на ивици една стара кърпа и внимателно отми кръвта от краищата на раната. После потопи силните, жилести ръце една след друга в легена и изми кръвта от дългите му пръсти. Тя ги целуна и очите ѝ се насълзиха, докато държеше ръката му в своята. Сега вече беше сигурна в любовта си към него. Макар и да не беше в състояние да каже кога точно бяха разцъфтели първите цветове на тази обич, тя изведнъж осъзна с дълбока увереност, че от дълго време обича Кристофър Сатън. И въпреки това изпитваше топла, сърдечна привързаност към мъжа си.

Мисълта, че в този момент сърцето ѝ принадлежи едновременно на двама мъже, беше обезпокояваща, тъй като тя ги обичаше по различен начин. Но съществуваха и онези мигове, когато не можеше да ги отличи един от друг. Кристофър беше храбър, очарователен, решителен — мъж, който е в състояние да привлече всяка жена. И все пак лорд Сакстън, който не притежаваше нито едно от тези качества, беше спечелил нейното благоволение.

Тогава... любовта към съпруга ѝ просто съчувствие ли беше? Тя побърза да отхвърли това предположение. Беше изпитвала съчувствие към Бен, но едва ли би могла да твърди, че го е обичала. Стюарт Сакстън я уважаваше като съпруга и ласкаеше нейната женственост. И въпреки всичко, когато той я любеше, тя изпитваше огромни затруднения да отхвърли Кристофър от съзнанието си. При любовните игри с мъжа си понякога образът на другия я нападаше с такава настойчивост, че тя трябваше да опипва отново белезите по гърба му, за да се убеди, че този, с когото лежеше, беше Стюарт, а не Кристофър. Само по този начин можеше да си обясни защо нарече мъжа си, който я беше обладал в тъмното, с името Кристофър. Силният копнеж по другия я беше накарал да се изтърве, виждайки пред себе си лицето му.

Аги и Бънди се върнаха и Ирайн стоеше близо до леглото, докато жената промиваше раната. Засъхналата кръв беше отстранена, а раната беше наложена с дебел слой мехлем и беше превързана с няколко пласта ленени кърпи, които минаваха през гърдите и раменете. Отстрани и отдолу под тялото на ранения подложиха меки възглавници.

Най-сетне изпитанието на нервите приключи и Ирайн се отпусна изнемошляла в един стол до леглото, благодарна, че всичко беше свършило. Тя се възпротиви на молбите на двамата прислужници да се оттегли в стаята си и да си почине до сутринта. Решително им обясни:

— Тази нощ ще спя тук.

Аги разбра, че няма смисъл да я убеждава, и накрая ѝ предложи:

— Мадам, аз ще го наглеждам, докато се измиете и се пригответе за нощта, а вие ще се върнете, когато сте готова. — Тя посочи с ръка изпоцапаните дрехи за езда на господарката си. — С чиста риза и един пенъоар ще ви е много по-удобно, отколкото с тия дрехи.

— Той добре ли е? — подхвана Ирайн, вложила цялата си тревога в тези думи.

— Ще се оправи, мадам — увери я икономката, като погали успокояващо ръката ѝ. — Той е здрав и силен, и с малко грижи ще се изправи на крака.

Ирайн се остави да я отведат, но на вратата обеща:

— Веднага се връщам.

И наистина се върна след малко и седна на стола до леглото, за да прекара дългите часове на нощта. Присви крака под себе си, положи раменете и главата си върху дюшека на леглото и заспа под приятната топлина на едно одеяло.

На изток вече се развиделяваше, когато Кристофър се размърда. Тя веднага се събуди и надигна глава. Той я наблюдаваше. Погледите им се срещнаха като че за цяла вечност и тя почувства бавните удари на сърцето си, когато ѝ се стори, че погледът му достигна дълбините на душата ѝ.

— Жаден съм — прошепна дрезгаво той.

Тя му донесе чаша вода и подложи ръка под раменете му, докато той утоли жаждата си. Когато отмести чашата, той повдигна ръка, за да я помилва по бузата и да прокара пръсти през гъстите ѝ къдрици.

— Обичам ви — прошепна той.

Очите им се срещнаха в дълъг, страстен поглед, след което той се отпусна с въздишка назад и затвори очи. Пръстите му потърсиха ръката ѝ, за да я обхванат с леко стискане, и по този начин казаха повече, отколкото всички негови думи. Сълзи навлажниха миглите на Ирайн. Чувствата ѝ отново бяха поставени на голямо изпитание. Беше благодарна, че мъжът ѝ отсъства. Той веднага щеше да забележи колко много означаваше за нея този мъж.

Кристофър се събуди повторно и отново потъна в дълбок сън. Денят се превърна в нощ и слънцето изгря на следващия ден. Когато зорницата избледняваше на изток, той постепенно дойде на себе си. Аги донесе силен бульон и оправи възглавниците, докато придържаше със сръчните си ръце гърба му. Той не позволи да го хранят и се настани така, че да може да изяде супата, без много да се напруга. Междувременно Аги се зае да почисти стаята. Той изпи бульона от паницата, като наблюдаваше Ирайн, която беше останала, за да помага на Аги при почистването. Той въобще не полагаше усилия да прикрива

интереса си към нея, като с това даде нов повод на Ирайн за притеснения относно неговата дискретност. Тя знаеше добре, че Аги много държи на господаря си и залага много на семейството му.

Кристофър проспа почти целия ден и нощта след него, като се събуждаше само от време на време, за да пие вода или бульон, които му носеха Аги и Ирайн. На третия ден той вдигна температура. Ирайн много се разтревожи, но Аги веднага я успокои, че това било обичайно за ранен човек. Икономката я помоли да обтрива кожата му с хладка вода, за да облекчи треската. Тя предостави тази работа изцяло на господарката си, сякаш изобщо не се притесняваше от факта, че изискваше от нея твърде близък контакт с мъж, който не беше нейният съпруг. Докато той спеше, това занимание се стори твърде вълнуващо на Ирайн. Тя безпрепятствено можеше да наблюдава голото му тяло, можеше да го докосва и със смущение забеляза, че погледите ѝ все по-често бяха привлечани от широките му рамене, от стройния, стегнат кръст, от плоския му корем. Не се осмеляваше да го отбие от кръста надолу, защото само мисълта за това я караше да се изчерви, макар че беше сама в стаята.

Сдържането на чувствата ѝ, когато той се събуди, беше още едно психическо натоварване за нея, макар че съзнанието му беше замъглено от треската. Скулите му бяха зачервени, очите му излъчваха някакъв странен, топъл блясък, когато той се взря в нея. Тя ясно осъзна резултата от грижите си, когато погледът ѝ неволно попадна там, където ленената кърпа покриваше тялото му. Кръвта изведнъж нахлу в лицето ѝ, но когато погледът ѝ се плъзна нагоре, той я гледаше спокойно и открито.

Тя побърза да излезе от стаята и когато стигна до своята спалня, отвори широко прозорците и охлади почервенелите си бузи на свежия въздух. Бореше се с чувството си за вина, защото в последните дни цялата му мъжественост се беше врязала дълбоко в съзнанието ѝ. Тя усещаше неговата неприкрита чувственост и лудия поток на възбудата, която се криеше зад всяка размяна на думи и погледи или излизаше наяве при всяко тяхно докосване.

Някога тя го мразеше по причини, които смяташе за основателни, но постепенно горчивината се беше стопила. Особено важно беше това, че той бе заложил живота си, за да спаси Фарел и момичето. Омразата, която я възпираше, беше изчезнала и я беше

изоставила безпомощна на произвола на крехките ѝ чувства. И тогава се появи любовта — тази опасна, всеобхватна страст, която се беше настанила като див тигър дълбоко в душата и сърцето ѝ, откъдето постоянно застрашаваше решителността ѝ.

През останалата част от деня тя не посети нито веднъж стаята на господаря и остави Бънди и Аги да се грижат за ранения. И двамата я увериха, че температурата спада и раната заздравява удивително бързо. Когато падна нощта, тя беше толкова уморена от борбата на чувствата, които бушуваха в нея, че се отпусна полупарализирана на леглото си. Молеше се съпругът ѝ да се върне скоро, за да влезе по-силно отпреди в мислите ѝ и да прогони веднъж завинаги Кристофър оттам.

Унесена от топлината на огъня, тя отново видя пред себе си спомените — ясни или по-размити. Събитията от последните дни извикаха в съзнанието ѝ отново онази фигура, облечена в широко наметало, застрашително поклащаща се върху седлото на неспокойно тъпчещия черен жребец. Но после се яви отново облечената в черно фигура на мъжа ѝ, който я изваждаше от ледените води на реката. Зад него стоеше същият онзи черен кон и изведнъж кожената маска се превърна в черна качулка.

Уплашена, Ирайн затаи дъх, обърна се по гръб и с широко разтворени очи се втренчи в балдахина на леглото си. Умът ѝ заработи трескаво. Владееше ли изобщо мислите си? Или сега страстта ѝ беше предизвикала образи, които преди изобщо не бяха съществували? Сън ли беше? Или желание, породено от луда страст?

Мисълта ѝ затърси яснота в размитите спомени. Не ѝ се удаде да възстанови точния образ или фигурата на този мъж, който я беше извадил от водата. Беше останал само смътният спомен за ездача, скочил от уплашения си кон, но в този миг тя се сети, че никога не беше виждала Стюарт на кон. Съмнението, че може да е бил Кристофър, постави пред нея нов въпрос. Какво беше видяла същата вечер до камината? Осакатеният силует на един обезобразен мъж? Или просто един нормален мъж, който се беше маскирал като обезобразен? Ако Кристофър е бил онзи нощен ездач, както и този, който я беше измъкнал от водата, какво още беше тогава той? Вероятно нещо повече от нахалния женкар, на който постоянно се преструваше.

У нея се надигна страх, но тя отхвърли мисълта като абсурдна. Макар че Стюарт винаги я беше обладал на тъмно, тя си беше изградила за него представа, която може би не отговаряше напълно на действителността, тъй като лицето му оставаше винаги скрито за нея, но все пак беше съвсем определена: един осакатен крак, гръб, набразден от белези, дрезгав глас — всичко това бяха детайли от един образ, който нямаше нищо общо с елегантния Кристофър Сатън.

Тя се опита да сглоби в съзнанието си цялостна картина от отделните части, но нямаше и два детайла, които да подхождат един на друг, за да добие поне малка представа за реалното състояние на нещата. Сложната игра на сглобяването на фактите, както и умората я унесоха в тежък сън, в който не я преследваха кошмари, а само едни и същи въпроси, страхове и съмнения.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Утрото настъпи с обичайна за този сезон пролетна буря и студен, проливен дъжд. Ледените капки се блъскаха в кристалните прозорци и обсипваха стъклата със ситни малки бисери, керемидите на покрива потропваха, а водостоците виеха при всеки напън на вятъра.

Ирайн се надигна освежена и бързо се зае със сутрешния си тоалет. Тя тъкмо решише косите си, когато отново я обзеха тревожни мисли. Ръката ѝ спря наред път, когато объркването заби остриите си, настойчиви нокти в съзнанието ѝ и с това определи настроението ѝ за целия ден.

Решението да разнищи загадката из основи се надигна у нея, тя напусна стаята си и се запъти към спалнята на господаря, където искаше да застави Кристофър да ѝ разкаже още веднъж случая със спасяването ѝ от реката. Тя спря смутено пред вратата. Отвътре се чуваше гласът на Аги, който преминаваше дори през дебелиите стени. Гласът ѝ беше глух и не се разбираше добре какво говори, беше настойчив, като че се мъчеше да го убеди в нещо, но се долавяше и умолителна нотка. Ирайн се възмути веднага от ролята си на подслушвач и сложи бързо ръка на дръжката на вратата, като се постара да я завърти с възможно най-голям шум.

Когато отвори вратата и огледа присъстващите, тя съзря весела усмивка върху устните на Кристофър, който, макар че още лежеше сред възглавниците, изглеждаше много по-добре от предишния ден, а Аги стоеше откъм страната на краката му с почервенияло лице и с ръце, подпрени на хълбоците. Когато я забеляза, Кристофър се изкашля тихо зад ръката си и икономката побърза да отнесе подноса със закуската. Но устните ѝ останаха здраво стиснати и скулите ѝ поруменияха. Ирайн се отказа да мисли за техния спор, но беше ясно, че жената е мъмрила Кристофър, задето се е изложил на опасност и се е заел с непозволени действия, които поне в очите на Аги не можеха да бъдат оправдани с нищо.

— Сега ще отида в кухнята и ще донеса топла вода, за да промия раната, милейди. — Тя натърти на обръщението си към нея, като хвърли заповеднически поглед към мъжа. — Ще бъдете ли така добра да снемете старата превръзка, докато съм долу.

Ирайн кимна, но смущението ѝ се усили. Гневът на икономката явно беше поотминал, но тя така и не намери обяснение за поведението ѝ. Това ревност заради лорд Сакстън ли беше? Но защо тогава ѝ беше възложила тази деликатна задача?

Аги ѝ подаде малка ножичка и с едно последно сърдито кимване в посока на болния изчезна бързо. Още преди вратата да се затвори зад нея, Ирайн усети погледа на Кристофър върху себе си, а когато се огледа, тя откри в очите му глад, който нямаше нищо общо с глада на стомаха му. Това накара сърцето ѝ да забие силно и тя побърза да потисне тази реакция, като го смъмри:

— Ако искате да се грижа за вас, мистър Сатън, тогава настоявам да наложите малко по-строг контрол по отношение на чувствата си към мене, поне в присъствието на външни хора. Бедната Аги е дарила верността си изцяло на Стюарт и едва ли би търпяла дълго вашата нежелана страст.

Необезпокоен от нейните думи, Кристофър задърпа превръзката си.

— Сигурна ли сте, че стомахът ви ще понесе гледката?

Ирайн седна на ръба на леглото, отляво на болния.

— Достатъчно дълго се грижих за ръката на Фарел. Уверявам ви, че по същия начин ще се справя и с това тук.

Болезнена усмивка повдигна крайчетата на устните му.

— Във всеки случай искам да ви предупредя да стоите мирен, защото мога да реша да си взема парче от кожата ви за отмъщение.

— Както заповядате, мадам. — Той разпери ръце и се отдаде изцяло на нейните грижи, но уж случайно отпусна едната си ръка върху нейния хълбок, когато тя се наведе напред, за да разреже кърпата, която минаваше през рамото му и придържаше превръзката. Когато усети пръстите му, тя спря работата, хвана ръката му за китката и решително я положи върху дюшека, където тя не представляваше особена опасност.

— И хлапашките ви шеги не ми допадат особено, мистър Сатън — постави го тя на място.

На устните му заигра лека усмивка.

— Вие сте прекалено скована, мадам. Може би имате нещо против името ми?

— Просто не искам да ви насърчавам във вашето очевидно незачитане на моето положение на омъжена жена, това е всичко — отвърна закачливо тя. — Вие сте прекалено настойчив в присъствието на Аги и очевидно това е причината за нейното лошо настроение.

— Искате да кажете, че ще намалите страстта ми към вас, като ме наричате „мистър Сатън“? — попита я той, докато погледът му я галеше. — Знаете твърде малко за мене... или за мъжете изобщо... ако смятате, че голите думи могат да потиснат чувствата ми към вас. Това не е обикновено желание, Ирайн, това е един постоянно изгарящ копнеж да ви имам във всеки миг до себе си. Да чувствам вашата нежност под търсещата си ръка и да ви наричам моя. О, не, нищо не е в състояние да угаси моя огън.

Тя втренчи поглед в него, онемяла от изумление. Той с такава страст беше изиграл ролята на влюбен, че тя можеше да възприеме думите му само като трик, с който той искаше да стопи дистанцията помежду им и да я включи по-късно в списъка на своите завоевания. Но в същото време той събуди в душата ѝ задрямалата страст и тя усети, че я обзема възбуда. Той беше при нея, когато и да затвореше очите си, той я преследваше със своето присъствие и тя копнееше да я прегърне, да я целува — без да съществува никаква пречка между тях.

Сега погледът му потъна в нейния, без да трепва, като ѝ обещаваще повече, отколкото тя беше склонна да приеме. Въпреки външното ѝ спокойствие мислите ѝ бяха тревожни и тя съвсем забрави, че всъщност го желае. Ръцете ѝ трепереха, когато се зае със задачата да вкара острата ножица под превръзките. Побиха я леки тръпки, когато зърна почернялата рана, върху която лепнеха парчета от превръзката. Платът трудно се отлепваше от кожата. Тя го отстраняваше много внимателно, за да не започне раната отново да кърви. И макар че го правеше грижливо и с огромно търпение, знаеше, че отлепването на превръзката му причинява болки. Но по него не трепна нито един мускул и всеки път, когато го погледнеше, в очите му се четеше онзи бездънен поглед, който, струваше ѝ се, потъва дълбоко в душата ѝ, и една загадъчна усмивка трептеше на устните му.

— Обърнете се към мене — заповяда тя и се протегна, за да го хване през кръста. Той се подчини безпрекословно. Тя сне превръзката от гърба му, избута я колкото беше възможно по-надолу, преди да почисти засъхналата кръв. Легенът с топла вода стоеше до него на кревата и докато той лежеше настрани, тя се пресегна да изстиска кърпата. В следващия миг той вдигна ръката си и я натисна леко между раменете, така че тя падна върху него и той можа да достигне устните ѝ със своите. Тя изгуби равновесие и не можа да се отдръпне веднага, получавайки една гореща целувка, която хвърли факела в хладната ѝ въздържаност и я накара да пламне под жарта на неговата страст. Полуотворените му устни се плъзнаха с копнеж, който търсеше отговор от нейната уста. Прониза я неудържимо желание да отвърне на неговата възбуда, но внезапно пред нея се яви видението на една черна, втренчена маска и тя се изправи рязко с ужасен стон. Застана до леглото с почервеноло от срам лице, укоряваща се за безумната си страст.

Кристофър я предизвика със саркастична усмивка:

— Трябва да сте прочели мислите ми, мадам. Това беше подаръкът, за който така дълго мечтаех.

— Вие сте достатъчно нахален, за да си позволите подобни своеволия в къщата на моя съпруг — каза тя, останала без дъх. — Със сигурност ще си навредите сам, ако продължавате да се държите по този начин. — Упрекът ѝ, изглежда, само го развесели, защото устните му се разтегнаха в още по-широка усмивка, и това я накара да се усъмни, че изобщо имаше някакъв смисъл от упреци при отблъскването на напористите му атаки. Тя постепенно успя да възвърне самообладанието си и му посочи с все още трепереща ръка:

— Сър, бъдете така добър да се обърнете на другата страна. Искам да сваля превръзката ви.

Кристофър се надигна от дюшека, за да може тя да го подхване отдолу. Дори и в този миг ѝ беше трудно да пренебрегне близостта на тялото му и да успокои неравномерните удари на сърцето си. След като няколко секунди безпомощно се опитваше да открие превръзката, тя я напипа и я махна. Тъкмо хвърляше боклуците в легена, когато на вратата се почука тихо. На поканата ѝ вратата се отвори и влезе Бънди.

Появяването му даде възможност на Ирайн да се извини и да предостави грижите за ранения в нечий други ръце. Беше благодарна

за това прекъсване и побърза да потърси покой в стаята си. Когато затвори вратата зад себе си, чувството за онова разкъсващо, смущаващо безпокойство я напусна, но тя не можеше да си обясни причината. Въпреки всичко, което ѝ беше минало през ума, тя беше успяла да разпознае личността на призрачния ездач. Беше доволна, че мотивите на Кристофър са справедливи, но образът на лишената от лице сянка, която я беше спасила от реката, я измъчваше. Тя не можеше да продължава да си мисли, че това е бил съпругът ѝ. Плашеше се от представата, че Кристофър заемаше мястото на Стюарт дори и в тази случка, а не само през тъмните, обвити в тайнственост часове, когато беше в ръцете на съпруга си.

Тук, на леглото, беше мястото, където нощем тя се отдаваше на мъжа си, и когато погледът ѝ се плъзна по кадифените завеси, мислите ѝ се объркаха окончателно. Тя отскоро беше започнала да мечтае за Кристофър, докато правеше любов със Стюарт. Нещо в неговите страстни прегръдки ѝ напомняше за Кристофър, а сега тези прегръдки смесваха отдавна изградени понятия с преплитачи се видения на двамата братовчеди. Това ли беше проклятието, което тегнеше върху семейство Флеминг? Можеше ли тя да остане някога някому вярна? Щяха ли собствените ѝ страсти да отведат сърцето ѝ към някой друг, докато мъжът ѝ я даряваше с любов, която почти я убиваше със своята пламенност? Тя видя образа на празната кожена маска, която се навежда над нея, сякаш искаше да я целуне, и както много пъти преди маската се превърна отново в лицето на мъжа, който постоянно я преследваше.

Съзнанието на Ирайн се разбунтува и веднага след това я обзе друга мисъл — едно прозрение, което спря дъха ѝ с внезапния си проблясък.

Сатън! Сакстън! Братовчеди? Или братя? Семейство Сакстън имаше двама сина. Стюарт беше по-големият, но какво беше станало с по-малкия? Можеше ли наистина той да е същият, когото тя познаваше като Кристофър Сатън? Каква по-хитра уловка можеха да измислят за онези негодници, които бяха изгорили имението, от тази, да ги хванат в капан, като единият играеше лорд, а другият разиграваше маскаррад. Ако бяха братя, те вероятно действаха заедно, за да отмъстят за обезобразяването на единия: Кристофър, по-подвижният от двамата, кръстосваше нощем със сабя и пищов, докато по-големият брат

всяваше страх в сърцата на разбойниците дори само с факта, че все още съществуваше. Виновниците за изгарянето на къщата се бяха надявали и той да изгори в нея, но бяха измамани в очакванията си.

Ирайн се усмихна самоуверено, като реши, че е намерила отговора на загадката. Кристофър имаше свободен достъп до къщата и я познаваше в такива подробности, та човек можеше да предположи, че е роден в нея.

Тя се сви в долния край на леглото и мислите ѝ се понесоха в безцелен поток. Имаше още нещо, което се мяркаше в представите ѝ — едно предположение, което като че не беше съвсем на място. Побиха я студени тръпки и у нея внезапно изплува споменът за мига, в който беше посегнала за превръзката. Дясната ѝ ръка несъзнателно погали дланта на лявата — така нежно, като че ли галеше гърба на Кристофър, и в този миг разбра какво беше докоснала тогава: един дълбок белег на рамото му. Само преди няколко нощи тя беше напипала този белег върху гърба на Стюарт, когато той я беше понесъл към висините на взаимната им страст.

Един сподавен вик на отрицание се откъсна от устните ѝ, когато се досети каква всъщност беше истината! Съпругът ѝ беше пъхнал в леглото ѝ друг мъж! Пред очите ѝ бавно се заточиха видения и спомени: милувките, които бяха си дарили, когато ръцете ѝ се бяха плъзгали с женствено, изпълнено с нежност любопитство по тялото му, и онази страст, с която неговите опитни ласки бяха изтръгвали от устните ѝ въздишки на върховна наслада — така, както тогава в каретата с Кристофър.

Ирайн се извърна и скри лицето си в завивките на леглото. С мъка потисканите ѝ ридания бяха задушени от одеялото. Болката в гърдите ѝ беше непоносима. Не можеше да открие спасение от ноктите на срама, който изпитваше. Бяха я измамили! Бяха злоупотребили с любовта ѝ! Сякаш железни клещи бяха стегнали гърлото ѝ. Плачейки, тя се сви на топка и бавно се плъзна на колене на пода пред леглото. Придърпа завивката на главата си, сякаш искаше да се предпази от ехото на смеха, който звучеше в главата ѝ. Бяха злоупотребили с нея! Бяха я използвали за тяхната мръсна игра. О, глупачка такава! О, нещастна глупачка!

Тя нямаше сили да се пребори със срама, който изпитваше, и в този миг като че я блъсна студен зимен вятър. Тя придърпа плътно

завивката към тялото си, заклати се напред-назад, повдигна лицето си към небето и започна бавно да търка с чаршафа кръста и бедрата си, като че искаше да се почисти, но не беше в състояние да се отърве от онова, което беше останало от него в нея. Тази измама я разкъсваше.

Тя коленичи отново, притисна завивката до устните си и захлипа. Какво право имаха те да се гаврят с онова, което принадлежеше единствено и само на нея? Да си я подхвърлят един на друг, без да ги е грижа за нейната чест?

Тя се изправи, защото пламъкът на гнева лумна в душата ѝ. Щеше да погледне онзи негодник в очите и когато се върне съпругът ѝ, щеше да застане и срещу него лице в лице, да го накара да ѝ признае всичко и да се изяснят. Край на маскарадите! Край на нейните унижения! Беше решила да действа и у нея не съществуваше съмнение, че ще се справи със ситуацията.

С тази желязна решимост тя оправи покривките на леглото и наля от каната вода в легена, за да отмие кървавите петна от ръцете си. После изля мръсната вода в една кофа и сипа чиста. Този път намокри една кърпа и освежи лицето си. Под въздействието на хладната вода тя изпита известно разбиране към печалните причини, които бяха подтикнали съпруга ѝ към тези действия. Ако Стюарт наистина до такава степен е бил обезобразен от огъня, че да не може да изпълнява съпружеските си задължения и затова я беше хвърлил в прегръдките на брат си, той можеше поне да бъде сигурен, че наследникът му ще бъде от същата кръв. Но това обяснение не беше достатъчно, за да разсее болката, която я измъчваше. Те се бяха отнесли безмилостно към нейната чест и към нейните чувства.

Тя долови шум откъм коридора. Приближи се до вратата и се заслуша. Бяха Бънди и Аги, които идваха откъм стаята на господаря. Те снишиха гласовете си, когато преминаха край стаята ѝ. Онзи нещастник сега беше сам и не можеше да избяга, а и тя нямаше да му позволи да шикалкави пред въпросите ѝ. Беше решила твърдо да разплете възела и моментът беше много подходящ. След няколко секунди тя беше вече в залата на път за покоите на господаря. Заклучи вратата след себе си, за да попречи на всяка намеса. После скри ключа в деколтето си. След това се извърна и погледна в лицето мъжа, от когото трябваше да изтръгне признание.

Кристофър се беше изправил в леглото и пиеше от една купа горещо бренди с мед. Тази смес беше специалитет на Аги, за да успокои болката, която предизвикваше новата превръзка. Той беше вперил очи в Ирайн над ръба на съда. След малко отпусна купата и бодрият му поглед заигра върху нея.

— Ключът на сигурно място ли е, мадам?

Във въпроса му се долавяше достатъчно подигравка, за да предизвика гнева на Ирайн. Но тя положи усилия и застана до леглото му.

— Трябва да уточня едно-две неща с вас, сър, за които смятам, че са от значение. — Гласът ѝ прозвуча съвсем безучастно.

Усмивката слезе от лицето му — толкова се учуди на сухия ѝ тон.

— И аз трябва да говоря с вас, мадам. — Той се усмихна и надигна малката купичка, за да отпие още една глътка от питието.

— Аз знам кой сте — каза остро тя.

Ръката му увисна във въздуха, устните му останаха отворени.

— Знам, че вие и Стюарт сте братя. — Сега, след като началото беше поставено и темата беше подхваната, тя се впусна презглава в нея. — Не мога да обясня как, но зная някои неща за вас. Вие, изглежда, сте нещо много повече от онова нощно създание, поне доколкото на мене ми беше известно досега. Но все още не ми е ясно защо моят съпруг ви е накарал да ми доставяте телесни удоволствия вместо него. Не мога да разбера и това, че всяка нощ сте идвали при мене и под прикритието на тъмнината сте ми направили едно копеле.

Кристофър внезапно се задави, купата затрепери в ръката му, докато я поставяше на масичката пред себе си. Той се изкашля, за да възвърне гласа си, след това повдигна едната си вежда и я погледна накриво.

— Мадам, вашата вест радва сърцето ми, но бих ви помолил да обърнете малко повече внимание на начина, по който ми я съобщавате. Едва не ме задушихте с тази новина.

— Да внимавам! — извика тя, като забрави за доброто си поведение. — Вие внимавахте ли с мене, като играехте играта си?

— Хайде, хайде, Ирайн, скъпа моя, любов моя!

— Не съм ви никаква любов! — беснееше тя. — Негодник такъв! Вие сте подъл крадец на женска чест! Вие ме измамахте! Вие ме получихте, докато съм ви мислила за друг.

— Мила моя — каза галъовно той, — ако ми позволите, ще ви обясня всичко!

Той тъкмо се нагани да продължи разговора, когато по коридора се чуха тежки стъпки, последвани от силни удари по вратата, които го накараха да спре.

— Спешно е, трябва да говоря с вас — изрева Бънди отвън.

Погледът на Ирайн потъмня от гняв и в нея се надигна упорита решителност.

— Няма да го пусна да влезе — изскърца със зъби тя.

Юмрукът на Бънди отново заудря по вратата.

— Шерифът идва!

Кристофър с мъка се претъркулна към края на леглото.

— Ирайн, сладка моя, отворете вратата. По нашия въпрос ще разговаряме по-късно... насаме. Давам ви думата си.

Тя разбра, че трябва да отстъпи, бръкна в деколтето си и затърси ключа, след което с нежелание отвори вратата.

Бънди се стрелна край нея, мърморейки небрежно:

— Извинете, милейди.

— Къде са? — попита бързо Кристофър.

Задъхан, Бънди застана до ръба на леглото.

— Само на миля оттук. Кийтс излезе да разтъпче един кон и ги е видял да идват.

— По дяволите! — просъска Кристофър през зъби и изкриви лице, когато се опита да се раздвижи.

— Трябва да го скриеш, Бънди — настоя Ирайн. — Заведи го в тайния проход.

— Тя е права. Не мога да се бия с тях — обясни Кристофър. — Паркър би се погрижил да не доживея края на седмицата, а дори и лорд Сакстън не е в състояние да доведе подкрепление толкова бързо. Дрехите ми, Бънди! Веднага!

Той отхвърли завивките, направи гримаса от болка, когато стъпи на крака, и не обърна никакво внимание на факта, че под превръзките си беше съвсем гол. Ирайн не можа да понесе това. При вида на стройното тяло с тесни хълбоци и широки рамене бузите ѝ почервенияха. Тя се обърна и побърза да напусне стаята, като затръшна вратата зад себе си. Срамуваше се, че той се беше отнесъл така небрежно към нея пред погледа на слугата, и просто не можеше да

потисне смъртното чувство на свян, което отново я обзе. Мисълта ѝ заработи усилено. Тя се приюти в несигурното убежище на стаята си и неспокойно закрачи напред-назад.

Стресна се, когато се сети, че трябва да приеме шерифа в отсъствието на лорд Сакстън. От това, колко добре щеше да успее да прикрие смущението си пред него, за да не разбере каква игра се играеше тук, зависеше сигурността на Кристофър. Опита се да подреди обърканите си мисли и пое дълбоко въздух, като си представи образа на кралица и го задържа пред очите си, докато сама влезе в този образ. Брадичката ѝ леко се повдигна и тя си заповтаря, че е лейди Ирайн Сакстън, господарката на замъка, която не би се оставила да я притесняват в собствения ѝ дом.

Тя още веднъж отвори вратата и изтича към помещенията на господаря, но там беше само Аги, която бързаше да сложи леглото в ред и да подреди стаята. Когато застана на вратата, на Ирайн ѝ хрумна мисълта, че вероятно прислужницата знаеше историята на замъка и неговите обитатели по-добре от всеки друг. Тя реши да изясни един от многото въпроси веднага.

— Аги?

Жената бързо се извърна към нея.

— Да, мадам?

Ирайн посочи с ръка към дебелия, подвързан с кожа том, който лежеше върху писалището на съпруга ѝ.

— Вие веднъж ми казахте, че в тази книга се записва всяко раждане и всяка смърт в тази къща и в принадлежащите към нея земи. Ако сега погледна в нея, ще намеря ли името на Кристофър, записан като по-малък син на семейство Сакстън?

Силно объркана, Аги скръсти ръце и загледа някъде настрани.

В поведението на жената Ирайн прочете отговора и се постара да облекчи очевидните ѝ мъки.

— Е, добре, Аги. Разбирам твоята вярност към семейството и не те моля да ми разкриваш нещо, което отдавна всъщност подозирам.

— Моля ви, мадам — неспокойно каза икономката. — Изслушайте първо господаря, преди да помислите нещо лошо за него.

— О, непременно ще го изслушам — увери я Ирайн, но точно според опасенията на Аги, тя вече таеше много сериозни подозрения към господаря на замъка.

Ирайн остави жената сама и пое към стълбите. Пейн вече стоеше в очакване на портала и тя му кимна сдържано, докато минаваше край него. С грациозно развети поли тя прекоси арката, която водеше към голямата зала — и замръзна. Цялото й достойнство сякаш се изпари, а вместо него я обзе объркване, защото в креслото си до камината седеше, спокоен и отпуснат, лорд Сакстън, прибрал десния си крак зад здравия, обърнал поглед зад маската към вратата и скръстил пъхнатите в кожените ръкавици ръце върху бастуна си. Макар че беше осакатен и обезобразен, той наистина представляваше внушителна гледка на един истински мъж.

Ирайн заекна смутено, извинявайки се:

— Милорд... не знаех... не бях известена, че сте се върнали.

— Нашите гости приближават. — Дрезгавият шепот не прозвуча враждебно, беше само равен, безчувствен. — Елате и седнете до мене. — Лявата му ръка посочи един стол, преди да се отпусне отново върху дръжката на бастуна.

Тя отиде до предложения й стол и седна на самия му край. От изправената стойка обаче коленете й само се разтрепериха още повече. Нервите й бяха опънати като струни, затова тя стана и се изправи до него, наполовина скрита зад креслото му, като отпусна ръка върху богато украсената с дърворезба облегалка. И така, те зачакаха мълчаливо — лордът и неговата бледа, скована лейди, докато махалото на часовника в голямата зала късаше нервите им, отмервайки едва точещите се секунди.

Ирайн леко трепна, когато навън се чу тропот на конски копита, който приближаваше по главната алея и замлъкна пред вратата на кулата. Пейн завъртя дръжката на вратата, но още преди да успее да я отвори, тя беше блъсната силно от шерифа Паркър, следван непосредствено — наистина твърде непосредствено — от Хагарт Бентуърт, този достоен за уважение и прекалено усърден приятел. Цяла орда здравеняци ги следваха отблизо и нахълтаха в помещението. Когато видя, че вратата към гостната беше отворена, шерифът високомерно отмина Пейн, но изведнъж бързо отскочи настрани, защото оголената сабя на Хагарт го убоде в гърба. Той изкрещя, извърна се и блъсна застрашителната стомана с ръка, при което сабята мина близо до елека му и се насочи опасно към неговата мъжественост. В очите му заблестя гневен пламък, пронизващ Хагарт,

който глуповато се изхили и взе да си играе от неудобство с оръжието си.

— Скрый това, глупак такъв! — изсъска Паркър през стиснатите си зъби.

Добрият Хагарт закима усърдно и със замах скри сабята в ножницата, след което леко трепна и засмука палеца си, където се беше появила капка кръв.

Пейн вирна брадичка, пое дълбоко въздух и успя да каже, като потисна усмивката си:

— Лорд Сакстън ви очаква в приемната зала.

Алън изсумтя още нещо към Хагарт и мърморейки тихо в брадата си, пое с широки гневни крачки през арката. Той продължи напред, влезе в помещението и не обърна внимание на сцената, която се откри пред него, а придаде пресилено служебно изражение на лицето си. Кимна кратко на господаря и господарката на къщата и махна на един сержант да се приближи.

— Сержант, наредете на хората да претърсят къщата и поставете пазачи на тази врата. След това обърнете внимание на онези там отвън...

Думите му бяха заглушени от две изщраквания и той, както и сержантът се обърнаха, за да огледат внимателно своя домакин. Те видяха широките дула на два пистолета, насочени към тях. Едва ли можеше да има съмнение, че са заредени и готови за стрелба. Умението на лорд Сакстън да борава с огнестрелно оръжие беше известно в цялата страна и никой от тях нямаше желание да го изпита отблизо.

— Никой няма да претърсва моята къща, освен ако няма заповед от мен или от краля. — След миг прегракналия глас на лорд Сакстън отново заеча из голямото помещение. — Аз не съм издавал такава заповед, но ако кралят е издавал, тогава искам първо да я видя.

Двамата мъже старателно държаха ръцете си настрани от кобурите, докато Паркър, променил коренно поведението си, побърза нетърпеливо да поиска извинение и се зае да дава обяснения.

— Моля за извинение, милорд. — Той свали шапка, за да отдаде почит на дамата, и ошипа сержанта по хълбока, докато оня не последва примера му. — Нямам заповед за обиск от короната, но искам да ви помоля за разрешение. Ние търсим призрачния ездач. Преди няколко

дни е било извършено подло престъпление и имаме доказателства, че извършителят е Кристофър Сатън. Той е пратил ескуайър Бейкър в гроба, брутално е пребил кочияша му и е отвлякъл младата му дъщеря.

Ирайн пристъпи крачка напред, за да възрази, но действията ѝ бяха спрени от ръка, покрита с кожена ръкавица, която беше стиснала пистолет. Тя възмутено погледна надолу към мъжа си.

— Но това не е...

— Тихо. — Приглушеният му шепот беше предназначен само за нейните уши. — Спокойно, мила. Имай ми доверие.

Тя се върна на мястото си, но когато отново положи ръка върху облегалката на стола му, така здраво я стисна, че кожата върху кокалчетата ѝ побеля.

Вниманието на лорд Сакстън се насочи отново към шерифа, който продължи:

— Този човек е обвинен и в убийството на Тими Сиърс и Бен Моуз, да не говорим за обвиненията в по-малки престъпления. — Той плъзна превързаната лява ръка зад гърба си. — В града се носи мълва, че бил ваш роднина.

— Тези обвинения доказани ли са, шерифе? — В глухия глас като че се долавяше присмех. — Кристофър Сатън и пистолети — това добре. Но той е несръчен като магаре, когато трябва да държи сабя.

Паркър мушна лявата си ръка под палтото и продължи:

— Достатъчно сръчен е да се справи с един пияница или с някой побойник, който не умее да си служи със сабя.

Откъм безизразната маска се долови горчив смях:

— И с един здрав земевладелец, който е отбранявал дъщеря си ли? — Дълбокият дрезгав глас придоби нотка на загриженост. — Какво ви е на ръката, сър? Наранили ли сте се?

Шерифът леко се изчерви и промърмори извинително:

— Аз... аз се поряхах. Няма нищо — просто малка драскотина.

Лорд Сакстън свали пистолетите и ги прибра.

— Ще позволя на вашите хора да претърсят къщата. Само им кажете да побързат. Икономката ми не може да понася да се разхождат тук хора с толкова мръсни ботуши.

— Разбира се, милорд. — Паркър кимна на сержанта: — Хайде, напред!

Сержантът застана начело на хората си, като размахваше ръце във всички посоки, докато раздаваше нарежданията си. Когато те се разделиха на групички, лордът пое нагоре по стълбите и остави шерифа сам в стаята за гости, за да претърси всички ъгли.

По-късно лорд Сакстън се отпусна внимателно в едно кресло и насочи вниманието си към Ирайн:

— Мила моя, ще бъдете ли така добра? Налейте едно бренди за шерифа.

Ирайн безмълвно тръгна към шкафа. Трябваше да се бори с нервното напрежение, което парализираше крайниците ѝ. След като наля няколко капки от едно шише, тя се върна с чашата в ръка, но мъжът ѝ отново направи жест към нея:

— Малко повече, мила. Днес е доста студено и шерифът ще има нужда от известна подкрепа.

Паркър се загледа в женствената ѝ снага, докато поемаше чашата от нея, и се запита как може това момиче да е доволно от съпруг като този. Той си спомни за Ирайн, която изпитваше затруднения с намирането на жених, когото да хареса, но трябваше да признае пред себе си, че момичето вероятно се разбира много добре с маската, която я обожаваше.

Оттатък, в стаята на Ирайн, Аги наблюдаваше мъжете, които безсрамно ровичкаха в тоалетната масичка, завираха се зад завесите, които отделяха стаята от банята. Сърцето ѝ се сви, когато сабята на Хагарт, която се подаваше от ножницата на кръста му, се заудря в мебелите и подложи на опасност скъпите вази и лампи. Лицето му грейна, когато премина край тоалетката на Ирайн и той се спря, за да се наслади на прекрасния дъх от нейната пудра. С любопитство взе с дебелия си пръст едно кристално шишенце и внимателно отвори запушалката му. След това напъха дългия си нос в отвора и помириша. По лицето му се изписа унесен израз и за миг забрави света, в който живееше.

— Вие не сте ли...?

Хагарт трепна и изпусна шишенцето, което се завъртя във въздуха, а съдържанието му обилно опръска дрехите му. Той размахва ръце, като се опита да задържи шишенцето, и въздъхна с облекчение, когато успя да го притисне до гърдите си. Накрая срещна пронизителния поглед на жената, която му се усмихваше притеснено.

— Не трябваше ли да търсите някакъв мъж? — напомни му Аги.

Изглежда, едва сега нещо започна да просветлява в ума му и лицето му се проясни. Хагарт веднага постави шишенцето на мястото му. После се огледа и обърса ръцете си, доволен, че никой не се беше скрил в тази стая. Той кимна на другарите си и изчезна към залата. След като беше напуснал стаята, Аги размаха ръка под носа си, погледна нагоре и отправи съчувствена молитва към небето за тази несръчна маймуна.

На шерифа беше предложена втора чашка и той с удоволствие я беше приел, когато хората му се върнаха в салона. Хагарт се усмихваше с невинно задоволство, защото беше на мнение, че е изпълнил задачата си добре. Той не долови скептичните погледи на другарите си и прекоси залата, за да се изпъне до шерифа, който допиваше остатъка от брендите си, когато в носа го удари острата миризма на парфюм. Като се закашля, за да си поеме дъх, Паркър се огледа и очите му се насълзиха. В дъното Аги се усмихна ехидно, доволна, че може да наблюдава израза на лицето му в този миг.

— Няма признаци тук да се крие ранен мъж, сър — заяви сержантът.

— Доволен ли сте, шерифе? — попита лорд Сакстън.

Мъжът кимна колебливо.

— Съжалявам, ако съм ви създал неприятности, милорд. Ще трябва да потърсим този веселяк на друго място, но ако се появи тук, ще ви моля да го задържите и да изпратите някой, който да ни извести...

Изпод маската не дойде отговор и шерифът избута Хагарт пред себе си навън. Ирайн остана на място и се заслуша в отдалечаващия се тропот на копита, докато в къщата се възцари пълна тишина. Лорд Сакстън направи знак на Аги да се приближи и заговори тихо с нея. Жената изправи глава, хвърли странен поглед към господарката и бързо напусна помещението.

Когато останаха сами, лорд Сакстън бавно се надигна от креслото и се обърна към жена си:

— Бих искал да поговоря с вас по един личен въпрос, мадам. Ще бъдете ли така добра да ме последвате в моята стая?

Сега, когато беше настъпил часът на истината, Ирайн вече не изпитваше същата самоувереност. Когато си помисли, че Кристофър

едва преди малко беше напуснал стаята, тя се запита дали не е по-добре да отведе съпруга си в друга стая. Но предположението, че Аги вече му е разказала всичко, я накара да замълчи. Потиснатата, тя тръгна през помещението и спря на входа, който водеше към кулата. Тя изчака Стюарт тук, защото ходенето сега като че ли му беше по-трудно от всякога. Когато се качи по стълбите, той изглеждаше преуморен. Ирайн тръгна напред, за да му отвори вратата, и се изненада, като видя, че леглото му беше приготвено и завивките отгърнати. Очевидно Аги вече се беше постарала да подреди стаята. Ирайн не можа да преглътне въпроса си, когато лорд Сакстън премина край нея с тежка и бавна стъпка:

— Болен ли сте, милорд?

— Заклучете вратата, Ирайн — каза той с дрезгав глас и без да обръща внимание на въпроса ѝ, бавно се насочи към стола до леглото.

Ирайн превъртя ключа и се огледа неуверено. Тя се запита какво ли щяха да ѝ поднесат следващите мигове. Суровото поведение на съпруга ѝ не предвещаващо нищо добро и тя не таеше надежда, че ще успее да насочи разговора към загадката на техния брак, без да издаде смущението си. Тя колебливо се насочи към писалището му и небрежно разгърна няколко страници от подвързаната с кожа книга, докато размисляше как да заговори по този въпрос.

Лорд Сакстън придърпа един стол така, че да може да наблюдава жена си.

— Налейте ми едно бренди, мила.

Тази молба я обърка, тя му хвърли любопитен поглед, посегна към запушалката на шишето, което стоеше редом с няколко кристални чаши на сребърен поднос, наля малко бренди и почувства погледа му върху себе си, когато му поднесе питието. Изведнъж осъзна, че всъщност никога не беше приемал напитка в нейно присъствие, защото това щеше да го принуди да сваля маската си. Тя беше неспособна да овладее треперенето на тялото си и побърза да се върне при масата, за да запуши шишето с кристалната запушалка.

— Е, мила моя...

Сърцето ѝ заби лудо, когато насочи погледа си към него. Тя нерешително държеше запушалката в ръка, без да усеща какво прави.

— ... вие твърдите, че съм изпратил друг мъж в леглото ви.

Ирайн отвори уста, за да каже нещо. В първия миг ѝ се искаше да подхвърли някоя незначителна глупост, която по вълшебен начин да смекчи смисъла на неговите думи, които звучаха донякъде като въпрос, донякъде като упрек. Не успя обаче да се сети нищо и от пресъхналото ѝ гърло не можа да се изтръгне никакъв звук. Тя вдигна запушалката пред очите си, завъртя я насам-натам и я заразглежда. По-добре това, отколкото да срещне изпълнения му с упрек поглед.

Лорд Сакстън внимателно наблюдаваше жена си иззад маската. Беше му ясно, че следващият миг е най-важният за целия му живот от тук нататък — ще бъде ли щастлив, или пред него ще има само гола пустиня. След това, което щеше да стане сега, нямаше да има път назад.

— Реших, мила моя — думите му я накараха да трепне, — че каквото и да си мислите, сега му е времето да научите истината за Сакстън Хол.

Ирайн преглътна тежко и стисна запушалката с такава сила, че кокалчетата ѝ побеляха. Струваше ѝ се, че може да почерпи сили от парчето кристал. Когато погледна напред, лорд Сакстън сваляше от себе си връхната дреха, елека и нагръдника си. Тя се запита дали зрението не си прави лоша шега с нея, защото той ѝ се стори някак полек и по-слаб. След това той запъна тока на десния си ботуш с върха на левия и бавно изхлузи безформената обувка от крака си. Челото ѝ се набръчка от учудване, тъй като успя да долови усилието на безчувствения крак. Той раздвижи крака си напред-назад, преди да изхлузи другия ботуш.

Изглежда, изпита болка, когато свали ръкавиците. Ирайн видя дълги, почернели от слънцето пръсти, по които обаче нямаше никакви белези. Те се плъзнаха нагоре към маската и разкопчаха ремъците. Тя се извърна настрани, запушалката падна на масата, когато той посегна към задната част на кожения шлем и с едно движение го свали от главата си. Тя се осмели да хвърли един кратък поглед и се задъха тежко от учудване, когато видя две ясни очи, които ѝ се усмихваха.

— Кристофър!... Какво... — Тя не посмя да зададе въпроса докрай, макар че мислите ѝ стремително я подтикваха да го стори.

Той с усилие се надигна от креслото.

— Кристофър Стюарт Сакстън, господар на Сакстън Хол. — В гласа му нямаше и следа от дрезгавия тембър. — Ваш слуга, мадам.

— Но... Къде е...? — Постепенно тя започна да прозира истината и едва чуто успя да прошепне: — Стюарт?

— Един и същи човек, мадам. — Той пристъпи към нея и ясните му очи завладяха изцяло вниманието ѝ. — Погледнете ме, Ирайн. Погледнете ме много внимателно! — Той се изправи пред нея и в лицето му нямаше и следа от подигравка. — И кажете сега още веднъж, че съм позволил на някой друг мъж да дели леглото с вас.

Разкритието беше толкова различно от очакванията ѝ, че Ирайн не можеше да проумее действителността. Тя знаеше, че двамата бяха една и съща личност, но съзнанието ѝ не беше в състояние да свърже нещата и от устните ѝ се изтръгнаха мъчителните въпроси:

— Как? Защо?

— Този лорд Сакстън, за когото ме смятахте, е мъртъв. Той беше моят по-възрастен брат Едмънд и носеше титлата преди мене. Когато изгоря източното крило, той беше погълнат от пламъците. Слугата му го откри... или по-точно намери това, което беше останало от него... сред руините. Положил го е в един безименен гроб на скалата край речните ръкави... — Мускулите на лицето му трепнаха от гнева, който го беше обзел. — По това време аз бях в открито море и нямаше как да бъда осведомен за смъртта му. Когато се завърнах в Англия, разбрах, че някой го е убил.

— Мъртъв? От три години? — отвърна Ирайн беззвучно. — Тогава... когато се омъжих... наистина сте били вие...

— Точно така, мадам. Нито можех да ви спечеля по друг начин, нито можех да измисля друг план, за да объркам хората, които бяха подпалили къщата, освен като накарам по-големия си брат да възкръсне, докато всички мислят, че той е мъртъв. Вие ми дадохте идеята да се маскирам така, когато казахте, че по-скоро ще се омъжите за някой обезобразен, куц нещастник, отколкото за мене.

Ирайн се огледа, като че не беше в състояние да спре премрежения си поглед върху един определен предмет, докато мислите ѝ се блъскаха в объркан поток. Той посегна, за да я придърпа към себе си, но тя се изскубна от ръцете му.

— Моля ви... не ме докосвайте — изхлипа тя и побягна към прозорците.

Не искаше да го удостои дори с поглед. Когато той застана зад нея, обзе го силно чувство за вина. Той забеляза как крехките ѝ рамене

бяха разтърсени от беззвучен плач. Когато долови тежкото ѝ дишане и сподавеното хлипане, остра болка прониза сърцето му.

— Ела, любов моя...

— Любов моя! — Ирайн се извърна и погледът на насълзените ѝ очи го прониза, когато тя успя да потисне риданията си. — Аз наистина ли съм вашата любима, уважаваната ви съпруга, достойна да ражда деца, които да носят едно гордо и благородно име? Или съм само крехка, апетитна хапка, която сте си подарили просто за удоволствие? Глуповато момиченце, което да задоволи за една-две нощи вашите желания? О, какво ли удоволствие сте изпитали, когато сте играли вашата игра!

— Ирайн... чуйте ме...

— Не! Никога повече няма да слушам вашите лъжи! — Тя прокара опакото на ръката си по скулите, за да изтрие горещите си сълзи, и се отдръпна още веднъж назад, когато той отново посегна да я хване за ръката. — Какво искате всъщност? Една куртизанка, за да прекарвате свободните си часове с нея? Да! Леко момиче, което да ви забавлява в леглото, докато се подвизавате из тези северни ширини! Това беше основното ви желание, нали?

Тя тръгна към него, а ханшът ѝ се залюля примамливо, докато в очите ѝ блестяха сълзи. Тя плъзна пръст по ризата му и я издърпа игриво от панталоните му за езда.

— Колко печели една добра проститутка за времето, прекарано с вас? Пет хиляди фунта? Нали това беше цената, която заплатихте за мене? Не си ли спомняте? Вие дадохте с едната ръка, а с другата взехте.

Кристофър учудено вдигна едната си вежда. Той беше слисан от гордостта на жената, за която се беше оженил.

— Това не беше голяма сума, мадам.

Обзета от гняв, Ирайн разбра отговора му погрешно.

— О? Тогава вие признавате, че тази сделка съвсем не е била толкова лоша за вас, щом проститутките печелят повече? — С кокетна усмивка тя разтвори устни, но погледът ѝ потъмня от злост. — А сега не струвам ли малко повече, след като понаучих някои от своите задължения? Или се изразявам прекалено изискано?! — Тя притисна гърдите си в него и затърка предизвикателно бедрата си в неговите, като плъзна едната си ръка под ризата му, за да помилва бавно тясната

му, оголена талия. — Може би цената ми за една нощ е твърде висока за вас, господарю?

Той я погледна вбесен, но след кратък размисъл стигна до извода, че не бива да предизвиква твърде много съдбата. Тя беше прекалено разгневена и разочарована, а неговата задача беше да посрещне бурята спокойно.

— Какво става, господине? — попита тя с престорено сладък глас, когато не успя да го накара да ѝ отговори. — Не съм ли достатъчно добра за теб? — Тя метна ръката си около врата му, хвана неговата ръка и я сложи върху гърдите си, като потърка с нея набъбващите зърна. — Не те ли кефя?

— О, да, много, мадам! — Той с престорена небрежност провлече думите. После протегна ръка зад себе си, отвори инкрустирания с родов герб капак на една кутия и извади купчина книжа, които размаха пред очите ѝ.

— Това е остатъкът от квитанциите за сметките на баща ви, които изплатих в Лондон. — Той хвърли книжата на леглото, без да го е грижа, че част от тях се разпиляха по пода. — Възлизат на повече от десет хиляди фунта.

— Десет хиляди? — повтори тя с учудване.

— Да! И ако се налагаше, щях да платя и два пъти повече. Нямаше да мога да понеса, ако бяхте се омъжили за някой друг. Когато баща ви ме изключи от наддаването за вас, аз приех полагащата ми се титла, станах лорд Сакстън и оставих адвоката си да наддава вместо мене.

Тя отстъпи една крачка от него. Не искаше още да се предаде.

— Вие ме изиграхте. Изиграли сте и баща ми... и Фарел... и цялото село. Вие сте изиграли всички ни! — Тя се разхлипа и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Когато си спомня за всички тези нощи, в които сте ме имали... когато ме държахте в ръцете си... и през цялото време сте се надсмивали над нас.

— Мадам, никога не съм се надсмивал над вас. Аз ви обожавях, а не можех да измисля друг начин, за да ви имам.

— Но можехте да ми го кажете... — плачеше тя.

— Вие ме мразехте, не си ли спомняте? И отблъсквахте всеки мой опит. — Той изхлузи ризата през глава и я хвърли настрана. Потърка кокалчетата на едната си ръка в другата и се заразхожда

напред-назад, като търсеше начин да я убеди и умилостиви. — Дойдох тук, на север, да издира убийците на брат си, но срещнах едно момиче, чиято невинност ме плени. Като сирена от южните морета тя хвана сърцето ми в мрежа и аз я обикнах, както никога досега не ми се беше случвало с друга жена. Съдбата още в началото беше разпределила картите несправедливо, като ми заповяда да стоя настрана от единствената жена, която желях. Въпреки това използвах всеки удобен случай, за да се сближа с нея и макар че нейните думи постоянно охлаждаха надеждите ми, търсех всяка възможност да я накарам да ми дари благоразположението си с надеждата, че един ден ще отвърне на моите чувства.

Той вдигна дясната си ръка, а другата прекара по превръзката си, като че искаше по този начин да облекчи болката.

— Но не след дълго удари часът, когато тя трябваше да се омъжи за друг. Това беше часът, в който аз трябваше да взема своето решение: да я оставя да си отиде, без никога да съм имал възможността да поискам ръката ѝ, и да я забравя завинаги — или да приема образа на звяр, за да се възползвам от известни облаги. Колкото по-дълго умувах над този въпрос, толкова повече облаги ми се струваше, че ще мога да извлека. Бях обмислил всичко и по този начин получих възможността да поискам ръката на дамата на сърцето си.

Гласът на Ирайн беше пропит от чувства:

— И така, вие ме измамахте, като ме накарахте да вярвам, че се омъжвам за едно отвратително създание. Ако наистина сте ме обичали, Кристофър, щяхте да ми кажете всичко. Щяхте да дойдете при мен и да успокоите страховете ми. Но вие ме накарахте така да страдам в първите седмици на нашия брак, та си мислех, че ще умра — толкова голям беше ужасът ми.

— Щяхте ли да сте спокойна, ако знаехте, че сте се омъжила за мене? — попита той. — Или щяхте да побързате да се върнете при баща си и да ме дадете под съд? Аз първо трябваше да изясня въпроса около смъртта на брат си, а и не бях сигурен дали мога да ви имам доверие. Мнозина бяха тези, които искаха да ни убият. Майка ми беше принудена да избяга в колонии, след като бяха предприети удари срещу синовете ѝ. Беше се поболяла от страх, защото по всичко личеше, че ръцете на нашите врагове стигат надалеч. Отпътувахме с един платноход под чужда самоличност. Когато стигнахме в

колониите, тя прие моминското си име и заживяхме нов живот. Тя се страхуваше, че някой от нас може да се върне и съдбата пожела това да стане. В колониите избухна въстание и брат ми се завърна, за да заеме полагащото му се място на лорд. Но тук нищо не се беше променило. Беше изминала едва една година, откакто той се върна, когато те започнаха с техните палежи и го довършиха. Не можа да доживее края на годината. Бях решил да бъда предпазлив дори и с жената, в която бях влюбен. Не можех да имам доверие на нейния баща, пък и тя самата често ми беше признавала колко много ме мрази.

Сълзи премрежиха погледа ѝ, тя гневно избърса двата потока, които се спускаха по бузите ѝ.

— Аз така отчаяно се мъчех да остана почтена съпруга, а през цялото време всъщност не съм била нищо друго, освен залог във вашата долна игра.

— Справедливост, мадам, а аз все още искам да ви притежавам, макар да зная, че шерифът е готов да стори всичко, за да ме унищожи.

— Алън Паркър? — За миг тя забрави гнева си и го погледна учудена. — Той не работи ли също за справедливостта?

— Едва ли, мадам. Той е този, когото разбойниците наричат свой главатар. Той предвождаше нападението срещу каретата на Бейкър и затова знае, че аз съм призрачният ездач.

Ирайн не се съмняваше в думите му, макар че те я уплашиха. Но тя се чувстваше длъжна да постави и своите условия.

— Вие сте замесен в твърде много неща. Историята с призрачния ездач при това съвсем не е най-невинната. — В гласа ѝ още се долавяше нестихващо огорчение. — С мене си играехте на разгонен бик, като се стараехте по всякакъв начин да съсипете брака ми, както и моето себеуважение. Почти ме обладахте в каретата. Вие си играехте с мене и вероятно щяхте да спечелите и да ме накарате да повярвам, че съм изневерила на мъжа си. След това, когато дойдох в това легло, вие ме любихте, като ме накарахте да повярвам, че сте някой друг.

Кристофър сбърчи чело.

— Страстта ми ставаше все по-силна, Ирайн. Аз ви гледах така, както един мъж вижда жена си... в банята... в леглото... отново и отново — все по-близо до ръцете ми и така дяволски красива. За мене стана мъчение само да ви гледам. Да, признавам, бях хванат в капан. Никога не бях предполагал, че вие бихте се отдали на лорд Сакстън, и

когато дойдохте при мене, аз не можах да се справя с желанията си — поне в този миг. Но по-късно, когато ви получих, истината, която отдавна исках да разкрия, ставаше все по-трудна за споделяне. След като бях задоволил желанието си, аз ви желаех все повече и повече и се страхувах, че мога да ви загубя окончателно.

— А не ви ли хрумна, че аз страдам от вашата игра на криеница? — попита тя с приглушен глас. — Всеки път, когато идвахте при мене като лорд Сакстън, аз бях измъчвана от образа на Кристофър Сатън. Беше ми невъзможно да отделя единия от другия в мислите си. А сега вие казвате, че всичко било само игра? Не ви ли е ясно, че едва не ме накарахте да полудея?

— Моля за извинение, мадам. — Очите му бяха изпълнени с топлина и копнеж, когато се спряха върху нея. — Никога не съм бил сигурен, че означавам нещо за вас, докато в тъмното вие не прошепнахте моето име.

Ирайн беше почти извън себе си от объркване. Тя знаеше, че той е мъж, който гони докрай това, което иска да получи. Ала начинът, по който искаше да я спечели, беше всичко друго, но не и почтен. Но ако пък беше действал по-почтено, тя междувременно щеше да бъде омъжена за Хартфорд Нютън или за някой друг от многобройните кандидати, които дълбоко презираше. След приключването на търга тя мразеше Кристофър, защото смяташе, че не е направил нищо, за да я спаси от една отвратителна женитба. Можеше ли сега да бъде така разочарована, след като установи, че той все пак го беше сторил?

— Вие ми наговорихте толкова лъжи — каза тя и обидено сбърчи нос. — Не зная дали има смисъл изобщо да ви вярвам.

Кристофър пристъпи към нея.

— Обичам ви, Ирайн! Каквото и да си мислите за мене, когато съм ви казвал тези думи, никога не съм ви лъгал.

Тя отстъпи назад, защото знаеше много добре, че дори и само да я докосне, съпротивата ѝ ще бъде сломена, а имаше все още твърде много неща, които трябваше да бъдат изяснени.

— Вие ме излъгахте за всичко останало! Казахте ми, че имате белези...

— Така е. Имам белег от куршума на брат ви... и още половин дузина други...

— От изгаряния!

— Такива също имам. На един от корабите ми избухна пожар, при чието потушаване един пламък засегна крака ми и го обгори. Остана ми белег, не много голям — той я погледна с лека усмивка, — но все пак достатъчно забележим, за да предизвика любопитството на едно младо момиче.

Ирайн го погледна изненадано, но се сети за онази нощ, когато ръката ѝ се беше плъзнала по бедрото му, докато той спеше, и тя внезапно схвана, че той съвсем не е бил заспал. Тя рязко се извърна.

— Вие казахте, че сте братовчед на лорд Сакстън.

— Ако си спомняте, скъпа, Ан беше казала, че семействата Сатън и Сакстън са братовчеди. Това е вярно. Останалото си го измисляте. Аз само изиграх козове си.

— О, колко добре го сторихте, сър — отвърна подигравателно тя. — В леглото! Извън леглото! Вие и в двата случая сте ме притежавали — и като лорд Сакстън, и като Кристофър Сатън.

Той се усмихна.

— Мадам, никога не бих рискувал един толкова висок залог.

Ирайн се отдръпна до нощната масичка. Той пристъпи още крачка към нея. Стената щеше да ѝ попречи да избяга и тя не намираше изход от приближаващата се беда. Погледът му изгаряше нейния и тя чувстваше как борбеността ѝ се стопява. Мисълта, че в крайна сметка той ѝ беше съпруг, постепенно взе надмощие. Беше редно да се отдаде на неговите милувки, на целувките му и на всичките му хрумвания. И все пак гордостта ѝ бе наранена и тя отчаяно затърси сили, за да продължи съпротивата си, защото според разбиранията ѝ той заслужаваше само сурово наказание.

Една ръка с желязна сила обхвана талията ѝ и я придърпа към широките, силни гърди. Тя се надяваше да остане безучастна в неговата прегръдка и не се противеше, когато устните му се впиха в нейните. Но още в мига, в който устните им се докоснаха, ѝ стана ясно, че тази мисъл беше просто смешна, защото целувката я прониза с покоряваща сила. Устните му се плъзнаха с неотразимо горещ зов по нейните, като предизвикаха горещи трепети в дълбините на тялото ѝ, гъделичкаха всеки нерв, докато накрая тя пламна от страст. Светът се завъртя около нея и тя потъна в някакъв унес, в който като че ли единственото реално нещо бяха мускулестото му тяло и мощната прегръдка на мъжките му ръце. Внезапно осъзна, че е обгърнала шията

му и отвърща на целувките му с жар, което беше доказателство за собственото ѝ желание. Пръстите ѝ нежно се плъзнаха по тъй познатия белег и тя отблъсна всяка мисъл за съпротива. Пък и какъв беше смисълът да си играе на безчестена девица, след като можеше да бъде напълно доволна от развоя на нещата.

Кристофър вдигна глава, за да погали нежно устните ѝ със своите, след което я привлече към леглото.

— Още е светло — прошепна тя, като хвърли поглед към прозорците.

— Зная. — Пламъкът на очите му срещна теменужените огньове на нейните и двамата тръгнаха към леглото. От тук нататък думите бяха излишни. Те не бяха вече пленници на мрака и той можеше да я има по всяко време.

Когато коленете му докоснаха леглото, той остана на място и сведе отново лице към нейното. Устните ѝ нежно се впиха в неговите, докато ръцете му задърпаха колана на панталоните за езда.

— Ще ми помогнете ли да се съблека? — прошепна тя в устата му.

Той вдигна глава. Отговорът искрееше в очите му. Тя се обърна, отметна косите си настрана и зачака той да изпълни желанието ѝ. Кристофър остави роклята да се плъзне по раменете ѝ и през цялото ѝ съществуване премина тръпка на наслада, когато ръката му погали голата ѝ кожа. Устните му смениха пръстите и тя склони глава с притворени в екстаз очи, когато горещите му целувки преминаха по шията ѝ. Тя се наведе напред, като остави корсажа си да увисне свободно, след което се освободи от ръкавите. Когато Кристофър приседна на ръба на леглото, то изскърца. Ирайн хвърли един поглед през рамо и видя как той събу панталона си. Захвърли го настрана и тя забеляза как трепна, защото за миг болката се оказа по-силна от волята му. Той се отпусна върху възглавниците и ако се съди по зовящата му мъжественост, болката мигновено го напусна.

— Вие се колебаете, мадам — извика той с усмивка и я тупна леко по гърба.

Ирайн се бореше мъчително с нерешителността си. Когато се бяха любили на тъмно, от погледа ѝ бяха останали скрити много неща и макар че междувременно ръцете ѝ бяха опознали тялото му, за нея беше твърде странно да го види гол на дневна светлина.

Въпреки белезите си той беше извънредно впечатляващ мъж и като негова съпруга тя явно трябваше да свикне да го вижда без дрехи.

Ирайн се усмихна, когато го погледна, и ѝ стана ясно, че това задължение нямаше да я затрудни.

— По-добре да бяхте се погрижили за раните си, вместо да се отдавате на подобни игри, милорд.

— Не се безпокойте, мадам. — Усмивката му беше почти порочна. — Мога да ви науча на още едно-две неща, които доставят удоволствие на мъжа.

— Искате да ви доставя удоволствие, господарю мой? — попита тя сладко.

Жарта в неговия поглед накара кръвта ѝ да закипи и от кожата ѝ като че захвърчаха искри.

— Това е най-съкровената ми мечта, мадам.

Устните ѝ разцъфнаха в неподражаема усмивка, докато в очите ѝ играеха тъмни пламъци и обещаваха повече, отколкото той някога се беше осмелявал да очаква. Тя се раздвижи пред него с чувствена грация и погледът му я следваше, накъдето го поведеше. Ирайн бавно повдигна презрамките на долната си риза от раменете, остави ефирната дреха да се свлече ниско над гърдите ѝ, докато развързваше връзките зад гърба си. Когато се наведе, за да измъкне роклята и долната си риза през ханша, корсетът притисна гърдите ѝ нагоре и изпод плъзгащата се риза се появи цялата пищност на нейните форми. Фустите ѝ паднаха в краката, презрамките продължиха да се спускат по ръцете ѝ и разкриха над ръба на дантелите част от нежните ѝ пъпки, когато тя се освободи от дрехите. Корсетът се смъкна надолу, тя повдигна рамене, като остави последната риза също да се плъзне първо по ханша ѝ, а после към земята.

Очите на Кристофър бяха изскочили от възбуда, когато обхванаха цялата прелест на меките, издадени напред сфери на гърдите ѝ. След това погледът му се спусна към тънката ѝ талия и към гладките като коприна крака. Той подканващо протегна едната си ръка, а в отговор нейните очи обхванаха цялото му тяло, дъхът ѝ почти спря, докато го изучаваше в храбро съзерцание. Тя коленичи на леглото до него и се наведе, за да притисне устните си върху неговите. Сладкият ѝ, бърз като стрела език любовно подгони неговия, вкуси силния дъх на бренди, докато галещата ѝ ръка накара дъхът му да спре, доставяйки

му върховно удоволствие. Устните ѝ се спуснаха над мястото, под което беше сърцето му и една целувка докосна широката оголена ивица над превръзката, след което се плъзнаха отново нагоре към шията му, докато езикът ѝ прокара тънка черта по неговата кожа. Пръстите ѝ се плъзгаха по тялото му и кипящият вулкан на страстта застрашаваше да взриви рушащата се стена на самообладанието; всяка целувка, която докосваше кожата му, го приближаваше до така желания взрив. Той беше като фитил, който очакваше своето възпламеняване, а нейните докосвания бяха факелът, който го освобождаваше и предизвикваше.

Ръцете му я повдигнаха нагоре и той я поведе с твърда решителност, храбър с опита си и с чувството, че трябва да я закриля. Кристофър почувства как топлина обзе цялото му тяло, когато тя го покри, и видя как погледът ѝ стана равномерно прозрачен, как устните ѝ се разтвориха, когато през нея премина лека тръпка. Тя се задвижи бавно върху него, като поведе своите усещания към безкрайни висини. Беше един миг вечност, когато той навлезе в нея. Всеки бе изпълнен с другия, бяха свързани завинаги чрез любовта си, чрез взаимното си проникване — като звездите в небето, като рибата в морето, неспособни да просъществуват и миг един без друг; той беше неин. Дори и потоп да настъпеше сега, те щяха да останат едно цяло. Конфликтите и гневът бяха изтрити от съзнанието им и шепот на любовни думи се смесваше с въздишките на наслада, когато те заедно вкусиха екстаза на взаимната си любов.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

В продължение на четиринадесет дни властва благодатен покой, но радостите, които донесе това време, изтекоха безвъзвратно. Пролетта беше капризна и непостоянна. Вечер на земята падаха големи мокри снежинки, а сутрин с мъглите идваше ситен дъжд, кристалночисти потоци се спускаха върху вълнистите, мочурливи местности и се стичаха по невъзмутимите скали към морето. Морските птици се гонеха и докосваха водната пяна, а соколите предупреждаваха с остри писъци всички, които бяха нарушили границите на техните територии. В зеленеещите се храсталаци пропяваха врабци и синигери — пролетта настъпваше. И отново отминаваше денят. Във вечерния здрач кънтеше гърленото квакане на жабите, а в далечината се долавяше приглушената песен на славей.

За Ирайн дните отминаваха с шеметна бързина. Вечер тя се приютяваше в прегръдките на мъжа си, притискаше се до гърдите му и чувстваше плъзгането на устните по веждите си или милувките му по ухото си. Тя опознаваше все по-добре лицето му, забелязваше как трептяха устните му или как ъгълчетата им се отпускаха надолу, когато се шегуваше с нея. Като се смееше на някоя шега, около очите му се образуваха ситни бръчици, но понякога той даваше и пълна свобода на чувствата си, като се тресеше от смях над шегите си, докато тя напразно диреше обяснение на неговата веселост. Тя разбра, че той може да бъде необуздан, нетърпящ съпротива и обсебен от желание, когато я поемаше в ръцете си, а пламенните му целувки обсипваха плътта ѝ. Останала без дъх и възбудена, тя намираше в силните му ръце пълно задоволство. Ако все още беше в състояние да чувства как горещата му жар я пронизва в тези мигове на удовлетворено желание, тя гледаше нагоре към него с изпълнен от топлина поглед. Той беше мъжът, за когото другите жени можеха само да мечтаят, и Ирайн все още не можеше да повярва, че му принадлежи.

По това време тя откри у него готовност да отговаря на нейните копнежи за нежност. В мълчаливо съзерцание той можеше да

наблюдава заедно с нея стрелкация се полет на някоя лястовица, или, взел я в прегръдките си, дълго да се любува на красотата на залеза.

Настроенията му се меняха като годишните времена, понякога беше изпълнен с благоразположеност и търпение, а след това отново беше суров и разгневен заради някоя несправедливост или обида. Тя се научи да вижда в опънатите мускули на скулите му и в сбръчкването на веждите му предупреждение за предстоящата буря. Но със задоволство установи, че гневът му никога не беше безпочвен или несправедлив. Непохватният начин, по който изразяваше своята нежност, го правеше да изглежда почти като малко момче. Въпреки това той беше преди всичко мъж — самоуверен и способен да се справи със заобикалящия го свят.

В началото Кристофър трябваше да си почива заради раната. Но не беше минала и първата седмица, когато започна да става още при пропукването на зората. Надигаше се, обуваше панталоните си на голо и разравяше жарта в огнището, за да прогони студа от стаята. След това застава в светлината на настъпващия ден близо до прозореца и вземаше сабята. Опитваше се да нанесе удар, за да провери, дали ръката му вече го слуша. Обикновено издаваше приглушен стон и се хващаше отстрани, ако раната го беше заболяла много. Във всеки случай той се опитваше да предотврати това, като се стараеше да се движи по-бавно, внимателно се навеждаше напред и назад, вдигаше и спускаше оръжието, отново опитваше удара, след което всичко започваше отначало.

През втората седмица той вече беше достатъчно укрепнал, за да може да разреже с един удар на сабята свещ или клон с дебелината на пръст. Острието изглеждаше като светкавица, когато при поредица бързи атаки и защиты окото вече не беше в състояние да го следва. Ирайн го наблюдаваше от леглото със смесица от гордост и угриженост. Тя се възхищаваше на мускулите, които се обтягаха върху раменете и гърба му, но мислеше и с тревога за времето, когато той щеше да се почувства достатъчно укрепнал, за да влезе отново в ролята си на призрачния ездач.

— Страх ме е — промълви една сутрин тя, когато той приседна на леглото ѝ. — Преследва ме мисълта, че един ден ще се наложи да преживея смъртта ви, и тогава аз, също както и вашата майка, ще бъда принудена да бягам, за да диря подслон за нашето дете.

— С Божията помощ, мадам, аз ще бъда по-умен от враговете си.
— Той се отпусна назад върху леглото и положи глава в скута ѝ, после протегна ръка нагоре и нежно погали мекия ѝ, гладък корем през ефирната тъкан на нощницата. — Нямам по-голямо желание от това, да видя нашия наследник и да посея ново семе там, където той расте сега. Не е нужно да се притеснявате, че храбростта ми ще надмине благоразумието, мила моя.

Ирайн прокара пръсти през косите му.

— Надявам се само, че скоро ще настъпи часът, в който ще снемете маската си и ще можете да се разделите с ролята, която играете. Искан ми се да кажа на целия свят и на всички жени, които живеят по него, че вие принадлежите единствено на мене. — Раменете ѝ леко потръпнаха. — Не бих имала нищо против да известя баща си за нашата женитба.

Кристофър се разсмя продължително и гръмогласно.

— Той ще започне да квака като жаба от гняв.

Ирайн се закиска и се наведе над него.

— Точно така, уверена съм, че ще го направи. И ще заквака по-силно от най-противната жаба, която някога се е раждала. Той ще тропа с крака, ще беснее и ще твърди, че с него е била сторена несправедливост. Но тъй като детето расте в мене, не вярвам, че някой изобщо ще поиска да чуе за анулиране на брака. — В очите ѝ се появи радостен блясък. — Пък и кой ли кандидат би ме погледнал втори път, след като ще нося детето в големия си корем?

Кристофър положи глава на лакътя си и я погледна пронизително.

— Мадам, вие сериозно ли смятате, че баща ви или който и да било кандидат би се опитал да ни раздели без нашето съгласие? Мога да ви уверя, че той ще бъде преследван от мене с такава ярост, с каквато не съм преследвал никой бандит досега. — Той повдигна въпросително вежди. — Или се съмнявате в това?

Ирайн закачливо повдигна рамене, претърколи се към края на леглото и с кокетен смях скочи на крака. Но още преди да успее да вдигне пенюара си, Кристофър се прехвърли през ръба на кревата и я хвана. Ръцете му обвиха талията ѝ и той я придърпа нежно към себе си. Устните им се срещнаха и се сляха в дълга, страстна целувка. Когато той отдръпна главата си назад, измина един дълъг миг, докато

Ирайн се опомни. Сиво-зелените му очи гледаха весело нейните. Тя беше обгърнала здраво врата му с ръцете си.

— Вярвам ви — прошепна тя.

Устните му се завърнаха, за да се впият отново в нейните за една изпълнена със сладострастие вечност. Тя въздъхна дълбоко, когато той вдигна глава.

— Сега разбирам защо никога не ме целувахте като лорд Сакстън. Щях веднага да ви разпозная.

— Точно от това се опасявах, мадам. Но не можете да си представите колко трудно ми беше да устоя на желанието си. — Той закачливо и леко целуна устните ѝ, като че ги докосна с крила на пеперуда. Накрая се отдели от нея и въздъхна. — Колкото и да е голямо желанието ми да прекарам деня с вас, мадам, опасявам се, че отново ще трябва да сложа маската си и да напусна вашите покои.

— След деня винаги идва нощта — прошепна тя.

Той се усмихна:

— Вече няма да се нуждая от прикритието на нощта.

— Можем по всяко време да си запалим свещ — отвърна задъхано тя.

— А по-добре ще бъде — усмихна се широко той, — ако просто дойдете при мене, когато ви повикам.

Освен Аги и Бънди никой друг от прислужниците не знаеше истината. Когато стаята на господаря не се използваше, Аги я държеше заключена, а до покоите на Ирайн никой нямаше достъп без разрешение. Някои се учудваха на отшелническия начин на живот, който водеха господарят и неговата съпруга. Но въпреки всички изказвани предположения, никой не беше близо до истината. Когато лорд Сакстън и господарката се завърнаха отново към суровата действителност, която ги заобикаляше, техните съмнения се разсеяха. И все пак някои твърдяха, че забелязват известна промяна в поведението на господарката. Те си обясняваха тази промяна с оздравяването на съпруга ѝ и продължаваха да се възхищават на нейната всеотдайност към този ужасяващ мъж. Това ѝ поведение намери ясен израз в жеста, когато тя, без да трепне, поемаше подадената от него ръка, в беглата ѝ, доволна усмивка, когато

поглеждаше в лицето, криещо се зад маската, и в готовността ѝ да бъде близо до съпруга си и да го докосва.

Тази лейди Ирайн беше очарователна и всеки се заразяваше от нейния жизнерадостен смях и постоянната ѝ готовност да се шегува. Когато тя присъстваше, слънцето като че грееше по-силно, денят ставаше по-топъл. Прислужниците грижливо се бяха заели с пролетното почистване на къщата, за да спечелят нейната благосклонност. Зад дебелия каменен зид отново закипя живот, почувства се нов, свеж полъх и Сакстън Хол вече съвсем не беше онзи мрачен, студен господарски замък.

Пролетта заля страната като пенеща се морска вълна. Селяните изкараха своите плугове по нивите, решеха конете си, подковаваха ги наново и се готвеха за сеитба. Щастливата двойка се разхождаше из полята, които се простираха навред около къщата. Бавните стъпки на куцацията даваха на Ирайн възможност дълго да се любува на пролетното тайнство. Зад стоборите блееха новородени агнета, а близо до конюшната едно младо жребче следваше с неукрепналите си крака майка си. Дългошиести гъски водеха своите пухкави малки надолу към езерото. Те протягаха вратове и съскаха предупредително, когато двойката минаваше край тях. Веселият смях на Ирайн ги накара да спрат. Учудени от непознатите звуци, те заклатиха глави и когато лордът и неговата лейди продължиха, поеха отново пътя си, като се спираха да преброяват малките си.

Пътят се спускаше надолу зад къщата и се виеше между дърветата към обширните поля. Щом се скриха в сянката, където не можеха да бъдат видени, лорд Сакстън се изправи и закрачи по-бързо, като хвана нежно ръката на Ирайн. Когато достигнаха скритата къща, облеченият в черно мъж взе стройната жена на ръце и прекрачи прага. Ако някой ги беше наблюдавал в този миг, щеше да чака почти час, докато види двамата отново. Можеше само да предполага какво се беше случило през това време в къщата, защото, когато мъжът и жената излязоха оттам, вече бяха Кристофър Сатън и Ирайн Сакстън. Двамата влюбени затанцуваха на верандата пред къщата. Той я понесе в такта на валс, който на моменти звучеше фалшиво и беше прекъсван от нейния смях, тъй като те сами тананикаха мелодията. Останала без дъх, Ирайн се отпусна върху купчина меки лишей. Смяхът ѝ преливаше от жизненост и тя разпери ръце. На фона на тъмнозелената

ливада приличаше на красиво жълто цвете, а в очите на мъжа си беше нежен, крехък цвят. С опиянен от щастие поглед тя се загледа в короните на дърветата, където полюшващите се клони, украсени с първите зелени пролетни пъпки, галеха пухкавите облачета, носени от зефира. Малки птички чуруликаха своите любовни песни, докато възрастните съсредоточено строяха своите гнезда. Една пъргава дребна катерица се стрелна по верандата, последвана от друга, по-голяма, което накара избързалата напред за миг да спре и да се огледа уплашено.

Кристофър пристъпи към Ирайн, отпусна се на колене върху дебелия, мек килим, подпря се с ръце отляво и отдясно на нея и се наведе, докато гърдите му докоснаха нейните. Той дълго целува червените ѝ устни, които се разтвориха и приеха неговите с такова страстно желание, че тя с нищо не напомняше стеснителната девойка отпреди. След това той вдигна едната си ръка от земята, обърна се и се изтегна до нея, като пое дланта ѝ и ѝ заговори за ежедневните грижи. И както беше присъщо на всички млади влюбени, те си зашепнаха различни шегички в ухото, говориха за своите мечти, за надеждите си и за други неща. Ирайн се обърна настрана и прокара пръсти през разрошените му коси.

— Трябва да се подстрижете, милорд — скара му се нежно тя.

Той извърна глава като улови погледа на аметистовосините ѝ очи.

— А може би милейди вижда в мене една невинна овчица, която трябва да бъде остригана? — Тя го погледна въпросително, а той продължи: — Или като зло, дългокосо чудовище? Като вироглав обожател, който е дошъл да ви отвлече?

Очите на Ирайн блеснаха и тя му отговори с утвърдително кимване.

— Като заслепен от любов обожател? Като рицар в сребърна броня, възседнал бял кон, който идва да ви спаси?

— Да, като всичко това — потвърди тя през смях. После коленичи и помилва с две ръце ризата му. — Като всичко това и като още нещо. — Тя се наведе, за да го целуне по устните, след това седна и заговори с приглушен глас: — Виждам във вас своя съпруг, бащата на децата си, закрилата срещу бурите, пазителя на дома и лорда на онзи замък отсреща. И най-вече виждам във вас любовта на своя живот.

Кристофър вдигна ръка, за да отмести падналите ѝ къдрици. Той отметна косите ѝ на врата и я придърпа надолу към себе си. Беше дълга целувка, която замая и двамата, докато тя лежеше върху гърдите му, а неговата ръка я милваше по гладките като коприна рамене.

— Да — прошепна той, — и в един не много далечен ден аз ще захвърля маската и ние ще поемем по житейския си път такива, каквито сме. — Той я погледна и прокара пръст по нежно оформената извивка на ухото ѝ. — Трябва да се отмъщава за още толкова много сторени злини и аз съм се заклел да изпълня това докрай. Но скоро тази цел ще бъде постигната, любов моя. Обещавам ви. Много скоро!

Накрая те се изправиха и продължиха разходката си. Когато стигнаха до рекичката, събуха обувките и чорапите си и закрачиха боси по мекия пясък на брега. Колкото и да им се искаше да задържат слънцето, то се движеше неумолимо по своя небесен път, а когато започна да се спуска на запад, лорд Сакстън поведе жена си по хълма нагоре. Двамата бяха смълчани и малко потиснати. След прекрасния следобед, през който се бяха отдали на любовта си, дегизировката действаше особено отрезвяващо. Те вечеряха в своята стая и си държаха ръцете през тясната маса. Доближили главите си, те си казваха неща, известни на всички влюбени.

Четиринадесет дни отминаха като сън. Идиличното спокойствие на къщата беше нарушено от един човек, излязъл сякаш от дълбините на Хадес. Раздрънканият наемен файтон от Маубъри, теглен от една стара кранта, затрополи със скрибуцащите си колела нагоре по пътя и спря пред кулата. Ейвъри слезе пръв и остави Фарел да се погрижи за багажа. Кметът изчака търпеливо, докато товарът беше свален. След това отиде при кочияша и потърси няколко монети в джоба на жилетката си. Сложи с пренебрежение най-малката в ръката на мъжа.

— Ето! Това е всичко — отбеляза той великодушно. — Голям път му ударихме дотук и заслужавате напълно бакшиша си.

Ейвъри се обърна и изобщо не забеляза как кочияшът смръщи вежди, когато погледна нищожната сума в ръката си. Мъжът ухапа монетата, за да провери дали поне е истинска, изпуктя нещо в знак на недоволство и я пусна в джоба си. След това гневно хвана юздите и потегли.

— Виждаш ли? — Ейвъри кимна с глава след отдалечаващия се файтон и посегна към някои по-малки чанти. За Фарел остана по-тежкият багаж, няколко мускети и пистолети. — Трябва само да знаеш как да го изиграеш. Е, поне завръщането ни ще бъде гратис с разкошната карета на лорда.

— Трябваше да предупредиш Ирайн, че пристигаме двамата — измърмори Фарел.

— Ами, глупости! Ти прекарваш цялото си време у тях, човек ще рече, че живееш тук. Не мога да си представя, че ще се обидят, ако и аз дойда веднъж с тебе.

— Лорд Сакстън беше доста разгневен, след като последния път си заплашвал Ирайн.

— Тази нахалница! — оживи се Ейвъри. — Моята ръка не беше достатъчна, за да ѝ се избие от главата високомерието. — Той ядосано посочи към кулата, която се издигаше пред тях. — Всичко това ѝ принадлежи, а още не се е сетила да предложи нищичко на бедния си баща. Такава огромна и масивна постройка — грехота е те да имат толкова много, а ние толкова малко. А ако не бях аз, те и до днес нямаше да бъдат заедно.

Фарел погледна родителя си със съмнение, но кметът изобщо не можеше да си представи, че някой може да го укори за нещо. Ейвъри остави небрежно куфарите си до портала, придърпа жилетката над провисналия си корем, пресегна се напред и заблъска желязната халка по вратата.

Пейн притича и поведе посетителите към приемната зала, при което с трогателна загриженост помогна на Фарел да внесе багажа. За това той получи от бащата само един мрачен поглед.

— Господарят не се чувстваше много добре през последните седмици — заяви прислужникът. — В момента той е в стаята си, където вечерят с господарката. Бихте ли ги изчакали в салона?

Ейвъри погледна прислужника накриво и се опита да прикрие нотката на надежда в гласа си:

— Казвате, че лордът е болен? Нещо тежко ли е?

— Предполагам, че известно време е било доста тежко, сър. Господарката почти не се отделяше от него, но сега състоянието на господаря се подобрява видимо. — Пейн посегна към оръжията на

Фарел. — Ще ги отнеса заедно с чантата ви горе, сър. — Той погледна Ейвъри. — И вие ли ще останете?

Ейвъри леко побутна куфара си и се прокашля:

— Да, да, мислех, докато Фарел е тук, да погостувам на дъщеря си.

— На вашите услуги, сър. Ще се върна да взема багажа ви, веднага след като приготвят стая за вас.

Пейн пое по стълбите с багажа. Когато се скри от погледа им, Ейвъри изсумтя презрително:

— Ама че глупаво момиче! Ако лордът беше ритнал камбаната, щеше да стане богата вдовица. Пък и той нали няма наследници.

Фарел не отговори, но в погледа му се появи леко раздразнение, а устните му се присвиха от яд. Постепенно започваше да схваща защо отношението на Ирайн към баща им беше охладняло и се запита дали това посещение щеше да бъде удоволствие за него. Напоследък прекарваше все по-малко време вкъщи. Предпочиташе да гостува в Йорк на мис Бейкър и на майка ѝ, вместо от ранни зори до късна нощ да слуша оплакванията на баща си.

Ирайн се завтече по стълбите надолу, докато оправяше в движение косите си и придърпваше яката си на място. За миг се спря на входа към голямата зала, когато установи, че не беше завързала в бързината добре корсета си. След секунди всичко беше приведено в ред. Скулите ѝ бяха поруменели, тъй като тя не беше подготвена за това посещение. Аги беше почукала в крайно неподходящ момент на вратата на господарската стая. Двата бяха оставили вечерята да изстива върху малката масичка и бяха предпочели да се сгреят с предястието, пожелано от Кристофър. Ненавременното прекъсване и вестта, че кметът беше пристигнал, им бе подействала като студена баня.

Ирайн успя да си придаде аристократично спокоен вид, когато премина през салона и поздрави своите роднини. Тя се изправи на пръсти и целуна бързо брат си по бузата, преди да се обърне и да хвърли една усмивка към баща си.

— Татко, измина доста време, откакто ни посетихте за последен път — отбеляза любезно тя. — Този път ще имате ли възможност да поостанете при нас?

— Ами май че да, ако чувствах малко повече вашето гостоприемство и ако ме поканите. — Той пхна палци в джобовете на жилетката си и погледна остро дъщеря си, която продължаваше да му се усмихва и не даваше никакви признаци, че смята да се извинява или да се оправдава.

— Елате, нека седнем до камината и да изпием по чаша вино — покани ги тя, без да обръща внимание на неговите забележки. — След дългото пътуване двамата трябва да сте доста изгладнели. Ще наредя на готвача да приготви нещо, докато си побъбрим.

Тя повика Аги, която се зае да слага масата, като нареди чиниите и сребърните прибори, докато Ирайн наля леко вино и подаде чашите на мъжете. Ейвъри силно сбърчи чело и се прокашля, за да привлече вниманието на дъщеря си.

— Хм, момиче, не ти ли се струва, че ще е необходимо нещо по-силно, за да изплакна мъжкото си гърло от уличната прах?

Ирайн се засмя сърдечно:

— Изпийте си виното, татко. По-добре ще е за вас. Скоро ще бъде готова вечерята, а след това ще се намери и едно силно бренди.

Кметът измърмори нещо, но тъй като не беше от онези, които биха оставили какъвто и да било алкохол непокътнат, се примири. Докато подаваше питието на Фарел, тя грижовно докосна безжизнената му дясна ръка.

— Как си, Фарел? — поиска да узнае тя. — По-добре ли е ръката ти?

Чертите на Фарел се оживиха.

— Бях преди няколко седмици в Йорк. Ако си спомняш, бях взел назаем колата на лорд Сакстън за това пътуване. Там ходих при един лекар, който има богат опит с огнестрелни рани. Той смята, че куршумът е заседнал вътре и това е причината да не мога да си движа ръката. Според него куршумът може да бъде изваден с операция, но това би било рисковано за ръката. — Той я повдигна и размърда рамене. — Не знам кое е по-добре — чукал или ненужен клон.

Ирайн го потупа окуражително по рамото.

— Ще попитаме лорд Сакстън. Той има много приятели, които са лекари. — Тя взе един стол и го покани с жест да седне до нея. — Но я ми разкажи как стана онази случка с мис... — Безчувствената ръка я блъсна непохватно и вниманието ѝ беше привлечено от

предупредително смръщено му чело. — Мистър... ъъ... ти знаеш де, онзи, дето наскоро искаше да те назначи в корабната компания в Уиркинтън? — Това беше единственото, за което успя да се сети в бързината. — Как му беше името?

— Мистър Симпсън. — Фарел кимна бавно и се усмихна, докато отпиваше от виното си. — Сега искам да си намеря работа в Йорк и затова се отказах от онова предложение. — Той посочи с чашата към Ейвъри. — Татко, разбира се, е убеден, че искам да го напусна.

Сестра му се засмя и го дръпна за ръкава, като се наведе към него, сякаш искаше да му каже нещо поверително.

— Той си е изгубил ума заради тебе, Фарел. Гледай на старини да поддържаш доброто му настроение.

— Хм, хм! — Гърлестото пръхтене даде ясно да се разбере, че Ейвъри следеше техния разговор или поне дотолкова, че беше дочул последната забележка. Той измърмори кисело: — Иглите и стрелите на езика ти са в състояние да пробият и най-дебелата кожа, момиче.

— Солта запазва месото от разваляне, татко, нали знаете? — отвърна кратко Ирайн. Ейвъри я погледна глуповато, а тя махна с ръка и се засмя. — Не го взимайте толкова на сериозно, татко. Изпийте си виното и ако искате, ще накарам Пейн да донесе цяло буре с бира от мазето. Може би тя ще задоволи вашия вкус.

— Хм, хм! — изпръхтя отново той, отпи още една голяма глътка и избърса устните си с опакото на ръката. — Бащината обич не може да бъде купена със сладки примамки, малката.

Тя повдигна едната си вежда и го попита любезно:

— Не искате ли бира?

Ейвъри скочи от стола си.

— Ти изопачаваш думите ми също като майка си! Не съм казал нищо подобно! — Той направи кратка пауза, поуспокои се и се опита да смекчи острия си тон. Не желаше да залага на карта онова, което обожаваше. — Естествено, че искам бира.

Очите на Ирайн блестяха развеселено. Ейвъри не можеше да понесе мисълта, че тя се забавлява за негова сметка. Надяваше се да охлади чувство й за хумор, като се опита да я подкачи:

— В града все по-усилено се носи мълвата, че мистър Сатън бил нощният ездач. — За негово разочарование усмивката не слезе от лицето й. Той направи втори опит. — Но това не е всичко. Алън смята,

че той бил ранен или дори мъртъв, тъй като в последно време не е имало нападения.

Ирайн с безразличие вдигна рамене:

— След като в тази област всички го бяха подгонили, изглежда, са го хванали. Шерифът беше тук, за да го търси...

— А? — Ейвъри надигна глава. — Защо му е на Алън да идва тук, за да търси черния ездач?

— Вие не знаехте ли? — попита Ирайн с прекрасно изиграна невинност. — Семействата Сакстън и Сатън са братовчеди. След моята сватба Кристофър беше няколко пъти тук на гости. Той дори ме придружи на бала на лорд Талбот.

— Какво? — извика Ейвъри и продължи възбудено: — Искаш да кажеш, че мъжът ти те е поверил на този кучи син?

Откъм масата се дочу потракване и когато погледна през рамо, Ирайн видя Аги да подрежда сребърните прибори. Устните на жената бяха здраво стиснати и тя вдигна очи, за да изгледа кмета.

— Татко, бих ви помолила да бъдете малко по-внимателен в подбора на думите си у нас — предупреди го Ирайн, като и тя самата полагаше усилия, за да запази доброто си поведение. Обидата беше насочена към онзи, комуто принадлежеше сърцето ѝ. — Може да ви чуе някой, който да се почувства обиден от тези думи.

Ейвъри изсумтя:

— Хм! Все ми е едно какво ще си помислят слугите.

— Нямах предвид слугите, татко. — Тя посрещна учудения му поглед с миловидна усмивка, като че го насърчаваше да задава още въпроси.

Но накрая Фарел запитва:

— Ирайн, ти наистина ли можеш да понасяш този човек?

Тя му отвърна вече с по-приятелски тон:

— Фарел, чувала съм много обвинения срещу него и стигнах до извода, че повечето от тях са безпочвени.

Фарел сбърчи чело:

— Но той обвини татко в измама.

Ирайн погледна баща си, който смутено наведе глава.

— Зная, Фарел. Но въпреки това искам да ти предложа първо да се запознаеш лично с този мъж, преди да си съставиш окончателно мнение за него. Може пък да се окаже, че ще станете добри приятели.

— Момиче, ти да не си си загубила ума?! — попита остро Ейвъри. — Я погледни какво направи той с ръката на бедния Фарел. Та той го превърна в един безпомощен инвалид...

— Татко! — От очите на Ирайн се стрелнаха гневни искри и Ейвъри разбра, че ще трябва да бъде по-внимателен с обвиненията си. — Фарел съвсем не е безпомощен инвалид и смятам, че е отвратително да го наричате така!

Аги се беше приближила и изчакваше с дискретно мълчание господарката да ѝ обърне внимание.

— Ще благоволят ли господата — тя наблегна на последната дума, като изгледа кмета накриво — да заповядат на масата, мадам?

Ейвъри бързо се надигна от стола си и Ирайн кимна. Икономката отиде до масата и отново наля вино. Мъжете я последваха. Ирайн изчака, докато те се настаниха на трапезата, след което се извини:

— Ще трябва да проверя какво е накарало лорд Сакстън да се забави. Аги ще ви обслужва, докато ме няма. Нека моето отсъствие не ви смущава.

Ейвъри не изглеждаше никак притеснен, а веднага посегна към хляба и виното, оставени на масата, и докато двете му ръце бяха заети, той посочи с брадичка след дъщеря си, която напусна салона.

— Вероятно отива при Негово Благородие, за да му избърше задника. — Той хвърли поглед към Аги, която се задави от изненада, и продължи невъзмутимо: — Че какво толкоз — тая сигурно го къпе като бебе.

Аги го погледна за миг и забеляза, че Фарел се изчерви. Тя остави мъжете да се обслужват сами и забърза към кухнята. В гнева си се подпря с две ръце на дъската за рязане. Прикова поглед в дългото острие на кухненския нож и се замисли какво ли можеше да стори това оръжие с тлъстия корем на Ейвъри. Прехвърли още няколко кръвожадни възможности, преди да открие върху полицата една връзка сушени билки, които служеха за подправки и за лечебни цели. Очите ѝ блеснаха. Тя добре познаваше благотворното влияние на майчиния лист и листата от рози. Употребени в по-големи количества, поотделно или заедно, те можеха да предизвикат желаната от нея реакция.

— Тъкмо навреме за следващото ястие — каза си тя.

Припряно се залови за работа и стри билките в една купичка, която беше приготвила за кмета. Надяваше се, че топеното сирене ще

убие миризмата на билките, и тъй като мъжът се беше заел твърде лакомо с храната си, той вероятно изобщо нямаше да усети нищо.

Когато отново се завърна в салона, тя носеше двете купички, над които се виеше пара, върху един сребърен поднос. Побърза с широка усмивка на лицето да поднесе едната порция на Фарел и да постави другата пред кмета.

— Ще опитате ли топеното сирене, сър? — прозвуча любезната ѝ покана, докато ноздрите на Ейвъри изпитателно вдишваха аромата.

Кметът взе една лъжица, гребна и близна с върха на езика си от сиренето. Ястието му се услади и той усърдно се захвана да погълне всичко, докато накрая се нахрани. След това се надигна от масата и се оригна шумно, за да изрази по този начин възхищението си от майсторството на готвача.

Останалата част от следобеда протече приятно. Гостите бяха разведени из конюшните, където им показаха няколко стройни кобили с гореща кръв. Учудиха се, че никъде не видяха коне. Ейвъри се прозина, докато ги развеждаха из замъка, като дискретно заобиколиха изгорялото източно крило.

Разговаряха за огнестрелните оръжия, което напълно отговаряше на желанието на Фарел. Лорд Сакстън разгорещено хвалеше точността на своята нова американска пушка, която имаше необичайно малък калибър и цев от нов тип. Ейвъри също имаше какво да каже по темата и без да се съобразява с другите, изнесе дълга лекция за точността и надеждността на тежкия английски мускет „Браун Бес“. Той определи сигурността на стрелбата от разстояние тридесет фута като извънредно добра и с ирония отхвърли предположението, че е възможно от разстояние, по-голямо от сто фута, да се уцели катерица. Неподвижната маска с нищо не показва какво мисли за тези аргументи. По нареждане на господаря на замъка беше организирана малка демонстрация, резултатите от която за голямо раздразнение на кмета бяха изцяло в полза на новата пушка. С почервения от гняв лице Ейвъри трябваше да установи, че както дъщеря му, така и синът му бяха много доволни от проведените стрелби — сякаш обезобразеният беше техен любимец. Той донякъде беше склонен да извини дъщеря си, която по необясними причини държеше на този мъж, но собствения си син...

Ейвъри се нацупи. В последно време Фарел проявяваше жив интерес към огнестрелните оръжия и харчеше изкараните си с труд пари главно за тях, така че за стария му баща оставаха само някакви незначителни суми. От очите на Ейвъри не убягна и това, че синът му вече не изпитваше удоволствие да прекарва нощите си в компанията на добри приятели и с много халби бира по кръчмите. Напоследък той с много по-голямо желание поемаше пътя за Йорк и Ейвъри започна да се пита дали не си е намерил нова работа.

„Ще загубя момчето“, мислеше си той ядосан, а яростта му се насочи към този обезобразен, облечен в черно мъж, който вероятно никога не беше възсядал кон и не беше участвал в истинска битка.

Като видя, че останалите бяха отишли вече далеч напред и разговаряха с приглушени гласове, Ейвъри побърза да ги настигне. Фарел, изглежда, предпочиташе да говори с онези двамата, а не с него. Много пъти той беше замлъквал при приближаването на баща си, като че не искаше думите му да бъдат чути от него. Ейвъри последва групичката в библиотеката, където това маймуноподобно чудовище се оттегли зад паравана, който стоеше пред чембалото. Той изхлузи ръкавиците си и засвири дълга поредица от мелодии. Ейвъри внимателно следеше Ирайн с надеждата, че ще му се представи удобен случай да заговори за целта на посещението си. Беше му необходима една солидна част от нейното богатство. Той грижливо беше планирал начина, по който да отправи своята молба, и в течение на следобеда още веднъж внимателно бе обмислил всичко. Вероятно тя щеше да прояви разбиране, като й каже, че на Фарел ще са му нужни пари за лечението на ръката. За голямо свое раздразнение сега той видя, че дъщеря му се изправи, отиде до чембалото и застана до съпруга си. Не посмя да отиде при тях, тъй като точно в този миг помежду им, изглежда, съществуваше някаква особена близост — нейният мек, чувствен глас се сля със звуците на чембалото. Пееше някаква безобидна любовна балада, но той сметна момичето за откачено, задето се отнасяше с такова внимание към мъжа си. Още през деня Ейвъри беше направил своите наблюдения и беше установил, че лордът и съпругата му спяха в отделни спални, от което беше заключил, че показаната тук нежност не се простираше до леглото.

Ейвъри изпита огромно облекчение, когато в помещението влезе Пейн и съобщи, че вечерята е сложена. Четиримата насядаха около

осветената със свещи маса. Лорд Сакстън се отпусна в тежкото си кожено кресло откъм тесния край на масата. Ирайн седна от дясната му страна, а двамата посетители — отсреща. Фарел и Ейвъри бързо забелязаха, че само пред тях бяха поставени прибори за хранене и че Ирайн се задоволи само с една чаша вино. Кметът отбеляза това с учудване, но го отдаде единствено на прищевките на богати хора. Той самият предпочете да се заеме усърдно с опустошаването на изкусно приготвените ястия.

Накрая Фарел заговори пръв, като вдигна чашата си с вино и пи за здравето и щастието на домакините. Той посочи празното място на масата пред сестра си и попита учудено:

— Ти няма ли да ядеш с нас тази вечер?

Ирайн се усмихна и започна да се извинява:

— Не ме разбирай погрешно, Фарел. — Тя положи ръката си върху покритата с черна кожа ръка и я притисна нежно. — Както знаеш, моят съпруг предпочита да се храни насаме и аз реших тази вечер да му правя компания.

Ейвъри се учуди как може дъщеря му така открито да признае, че предпочита да се храни в компанията на обезобразеното от белези лице, вместо да вечеря с нормални хора. Той се замисли дълбоко върху този факт, разтвори леко устни, и се отпусна в стола си назад. Жените често го бяха обърквали, но дъщеря му постъпваше съвсем като побъркана. Преди отблъскваше всичките си обожатели, защото били стари и грозни, а сега се стремеше да отгатва желанията в очите на един мъж, когото всички смятаха за отвратително чудовище. Кой можеше да си го помисли — тя се вкопчваше в ръката му и се отнасяше към него с такава нежност, сякаш оня беше някой красив и благороден рицар.

Ейвъри остави на масата купичката с тлъст бульон, в който плуваха варени зеленчуци и парчета месо, и прекрати разсъжденията си. Пейн напълни отново чашите им с вино и сложи по средата на масата резени топъл хляб, преди да се отдалечи. Ейвъри чупеше големи парчета хляб и ги топеше в супата си. Той продължи да се храни — в едната ръка сграбил лъжицата, в другата — хляба. След като изсърбваше три-четири лъжици супа, той потапяше хляба в нея, после напъхваше капещия зальк в устата си, при което по време на

вечерята между купата и ризата на гърдите му се образува широка мазна пътека.

Изведнъж Ейвъри спря да се храни. Очите му се разтвориха широко, бузите му се издуха от трудно потискано оригване. Коремът му се развълнува и из помещението се разнесе бълбукащ, гърлен шум. Вратът на Ейвъри почервения, докато се бореше със себе си, за да потисне неумолимо напирателната естествена нужда. Постепенно напънят го отпусна и той се успокои. След един бърз, глуповато-смутен поглед към седящите около масата, кметът се зае отново с храната си. Натопи хляба в супата и замляска. Лъжицата направи няколко курса от купичката до устата му, преди лицето му отново да придобие мъчително болезнен израз. Той изпусна лъжицата, която падна шумно върху масата, и притисна отдолу ръцете си една в друга. По лицето му избиха червени петна, докато краката му се присвиваха.

Накрая болката го отпусна отново. Той погледна към Фарел, който беше вдигнал въпросително вежди, след това към Ирайн, която отпиваше невъзмутимо от виното си, като го наблюдаваше над ръба на чашата. Може би само си въобразяваше, но му се стори, че дори безизразната маска на домакина беше надигнала учудено вежди. Ейвъри отмести полупразната купичка назад, отпи една голяма глътка вино и с отвращение задъвка парче сух хляб. Като че ли хлябът и виното действаха добре на стомаха му и Фарел и Ирайн отново поеха своя разговор.

Когато беше донесено следващото ястие, Ейвъри отново показва добър апетит. Ароматът на гозбата, който галеше носа му, го накара да стане съвсем нетърпелив. Аги му сипа допълнителна порция и го дари с мила усмивка. Ейвъри вече се облизваше лакомо, когато Пейн постави чинията пред него и още преди да отдръпне ръката си, ножът и вилицата вече бяха готови да влязат в употреба. Той се зарови в дълбините на чинията си, напъха огромно парче месо в устата си и задъвка с премрежени от удоволствие очи. После преглътна с мъка и докато посягаше за втората хапка, промърмори:

— Вкусно е. Много вкусно. — Той размахна ножа си във въздуха. — Това е най-вкусното нещо, което съм ял от много време насам.

Набута тежко натоварената вилица в устата си и затърси ново парче месо, когато внезапно юмруците му се стовариха заедно с ножа и вилицата върху масата. Той се привдигна и се наведе напред.

Провлачен, болезнен стон се процеди през стиснатите му зъби и тялото му се вкамени като бронзова статуя, а и лицето му придоби почти същия цвят. Той изпусна ножа и вилицата, ръцете му се вкопчиха в ръба на масата, докато кожата на кокалчетата му побеля. Зъбите му затракаха и той бързо си пое въздух. В тази поза остана за миг, след което изстреля на срички:

— Та-ка-ва прек-рас-на нощ е на-вън! Май ще се по-раз-хо-дя!

Кимна припряно, за да се извини, и буквално излетя с развети пешове от помещението. Входната врата се отвори с трясък, след което отново се хлопна шумно.

Фарел погледна Ирайн и повдигна рамене. Тя хвърли един поглед към Пейн, който както обикновено стоеше с абсолютно безизразна физиономия, по която не можеше да се прочете никаква мисъл. С Аги положението не беше по-различно, но по лицето ѝ премина лека сянка и като че внезапно нещо я засърбя по раменете, а единият край на устните ѝ потрепна. Ирайн задържа за момент погледа си върху нея, внезапно я обзе странен пристъп на кашлица и тя побърза да напусне помещението. Когато вратата зад нея се затвори, отвън долетя някакъв неопределен шум, който твърде много напомняше отприщването на дълго сдържан смях.

На следващата вечер стомахът на Ейвъри най-сетне се беше успокоил дотолкова, че той можа да напусне стаята си, за да потърси Ирайн. Беше вече късно и всички се бяха оттеглили за нощна почивка. Той беше преценил, че тази нощ е последната му възможност да разговаря насаме с нея, тъй като вече бяха решили с Фарел да се връщат на другия ден в Маубъри. Предната нощ той беше прекарал в успокояване на разбунтуваните си черва. Ейвъри нямаше представа каква болест го беше налегнала, предполагаше, че в яденето е имало нещо развалено, но останалите бяха яли от същата храна и нямаша подобни оплаквания. Беше много угрижен, че това може да е и някакво сериозно заболяване, и сега му се струваше по-необходимо от всякога да измоли някоя по-голяма сума от дъщеря си.

По стените на горния коридор още горяха няколко свещи. Разпитвайки невинно Фарел, той беше научил къде се намират спалните на лорда и на неговата лейди. Ейвъри точно следваше

описания път и се примъкна на пръсти до спалнята на лорд Сакстън, за да подслушва. Изпод вратата не излизаше никаква светлина, а отвътре не се долавяше никакъв звук, затова той предположи, че мъжът вече спеше мирно и тихо.

Малко поуспокоен, но все още предпазлив, за да не вдига шум, докато не се увери, че дъщеря му е сама, Ейвъри продължи по коридора към спалнята на Ирайн. Този път той забеляза слаба светлинка, която се прокрадваше изпод вратата. За негово голямо разочарование Ирайн говореше с приглушен глас, но той се надяваше, че при нея е само някоя от прислужниците, и се спря пред вратата. Отвътре долетя къртящ мъжки смях и Ейвъри едва не се препъна назад от уплаха, но се окопити и прилепи ухо до вратата.

Ирайн отговори също през смях и това разсея всички съмнения, че при нея беше съпругът ѝ.

— Хайде, Кристофър, сериозно! Как мога да се съсредоточа и да измисля име за нашето дете, когато ти постоянно ме закачаш?

Ейвъри разтвори широко очи и лицето му почервения както предната вечер. Той изпита желание да нахълта в стаята, да откъсне онзи мръсник от момичето и да го размаже. Но страхът, че другият може да стори същото с него, го накара да се откаже от необмисленото си желание. Предпазливостта обаче не намали гнева му. Той презираше Кристофър Сатън и беснееше при мисълта, че е прелъстил дъщеря му, а тя беше забременяла от него. Роднина или не, лорд Сакстън беше истински глупак, задето му се беше доверил. Нищо чудно, че тя можеше да се прави на щастлива с лорда, след като Сатън, този негодник, пропълзяваше нощем между бедрата ѝ.

Ейвъри напусна коридора и се върна в стаята си. Това, че Ирайн беше сложила рога на съпруга си, можеше да се окаже много изгодно за него. Тя сигурно ще се съгласи да му плати, за да не я издава.

На другата сутрин Ирайн се освободи по-рано от обикновено от прегръдките на съпруга си и слезе долу, където за нейна изненада баща ѝ вече я очакваше. Изразът на лицето му я раздразни. Беше присвил замислено устни, а главата си беше сгушил дълбоко в яката на палтото, така че приличаше на надута костенурка. Докато тя прекосяваше салона, той не я изпускаше от очи, и когато се приближи, за да постави

пред него чаша чай, на Ирайн ѝ се стори, че по чертите на лицето му премина злобна усмивка.

— Нещо не е наред ли, татко?

— Може и така да се каже.

Тя седна на стола срещу него и започна с наслада да отпива от чая си.

— Може би искате да разговаряте с мене?

— Може би.

Тя нямаше желание да го окуражава да започне разговор, който в крайна сметка отново щеше да завърши със самосъжаления от негова страна. Затова пиеше чая си и изчакваше.

Ейвъри отпусна глава на високата облегалка на стола си и плъзна поглед по гоблените и портретите, които висяха по стените и изобразяваха сцени от рицарските времена.

— Ти знаеш, дъще, че винаги съм бил великодушен към майка ти и към цялото семейство. Доколкото можех да си го позволя, аз се стараех да не ти липсва нищо.

Макар че имаше какво да възрази на тези негови думи, Ирайн запази мълчание. Ейвъри Флеминг беше известен със своето влечение към сладостите на живота. Това, че имаха покрив над главата си и че получиха добро образование, Ирайн и Фарел дължаха единствено на майка си. Но високото мнение на Ейвъри за себе си остави Ирайн безучастна.

— Не ми беше лесно след смъртта на майка ти — оплака се той. — От скръб по нея аз понякога се самозабравях и търсех бягство от грижите си в играта на покер. И тогава настъпи злощастният ден, когато срещнах онзи негодник, янкито, и той ме нарече измамник.

— Но нали наистина сте го измамили? — отбеляза невъзмутимо Ирайн. Когато той я погледна изненадан, тя вдигна вежди. — Веднъж дори сам го признахте, спомняте ли си?

Ейвъри се прокашля и сведе поглед, като повдигна рамене.

— Това беше от отчаяние. — Ръката му се плъзна отбранително нагоре. — Освен това този мъж не можа да понесе загуба. Или той трябваше да загуби, или аз, момиче, и докато за него това беше без значение, за мене... ти сама знаеш, какво ми остана.

— Татко — гласът на Ирайн беше съвсем спокоен, — да мамите някого, за да спечелите една игра, е същото като да крадете, а вие

наистина го измамахте.

— А какво ще кажеш за това, че твоят префърцунен Кристофър Сатън кръстосва из околността и сее смърт? — попита той.

Тъмносините ѝ очи вече хвърляха искри.

— Той е премахвал бандити, които подло са убивали невинни хора и с това са заслужили смъртта си. — Тя махна с ръка. — А ако виждате нещата по този начин, значи и аз съм убивала. И Фарел. Ние попаднахме на банда разбойници, които точно в този миг нападаха един файтон. Стреляхме по тях и улучихме няколко, за да спасим едно момиче.

— Едно момиче?

— Мис Бейкър. — Ирайн назова името със самоуверена усмивка. — Ако е необходимо, тя ще потвърди моя разказ, а също и това, че именно тайнственият ездач нападна разбойниците и ѝ помогна да избяга заедно с Фарел.

Любопитството на Ейвъри беше събудено.

— Фарел не ми е разказвал нищо за нея.

Ирайн се сети за нежеланието на брат си да споделя с баща си и не беше склонна да му каже нещо повече.

— Предполагам, че Фарел ще предпочете да ви разкаже всичко сам.

Настъпи кратко мълчание, преди кметът да вземе отново думата.

— Изглеждаш ми много доволна от себе си, малката. Май ти харесва да си живеете тук с лорда.

— Аз съм доволна, татко. Много по-доволна, отколкото можете да си представите.

— О, разбирам, много добре разбирам. — Брадичката му почти изчезна в яката и злобната усмивка, която се появи на лицето му, вече не можеше да остане незабелязана.

Ирайн се запита какви ли други изненади ѝ беше приготвил баща ѝ.

— Има ли още нещо, което искате да обсъдите с мене?

За известно време той замълча, вгледан в късите си, дебели пръсти.

— Имам чувството, че не се отнасяш твърде благосклонно към семейството си, откакто получи титла и разни такива.

— Още не съм чула подобно оплакване от Фарел — отвърна тя.

— Горкото момче. Та то е заслепено от малкото внимание, което ти му оказа. А в действителност какво си сторила за него? Дали изобщо си му засвидетелствала съчувствие или готовност да му помогнеш за лекуването на ръката му? Той стана ли по-богат от това, че ти дойде на гости? Не! За всяко пени той е принуден да полага тежък труд.

— Според мене в поведението на Фарел има забележим напредък, откакто престана да се разкъсва от самосъжаление, а вместо това стори нещичко за себе си — обясни натъртено Ирайн, леко разгневена. — Когато са прекалени, подкрепата и симпатиите могат да провалят всеки свестен човек. Ако разбере, че е в състояние сам да си помогне, човек придобива отново вяра в собствените си сили. Много правилно — трябва да помагаме на онези, които са по-нещастни от нас и да се отнасяме добре с тях. Но ако им се подаде ръка, така че те да се справят сами, на тях им се оказва много по-голяма помощ, отколкото, ако с прекалено внимание ги накараме да провесят нос. Честният труд е много важен за самочувствието на всеки човек. А освен това — не можа да се сдържи да не каже тя, — те имат по-малко време да седят на масата за игра на карти и да се самосъжаляват.

Ейвъри ѝ хвърли убийствен поглед.

— Никога не ще можеш да ми простиш, че те обявих на търг, нали?

— Намирам за отвратителен начина, по който ме продадохте — призна тя. По устните ѝ прелетя лека усмивка, докато пригладваше полите си. — Но досега последствията от това са били само добри. Аз обичам човека, за когото се омъжих, и нося в себе си неговото дете...

— То негово ли е? — прекъсна я той с унищожителен тон. — Или е от онзи кучи син, който беше нощес в стаята ти?

Ирайн вдигна изненадано поглед, а сърцето ѝ заби от уплаха.

— Какво искате да кажете?

— Бях дошъл да разговарям с тебе, но ти беше прибрала в стаята си онзи дявол Сатън — точно под носа на мъжа си. Чух как се смеехте за бебето, което сте направили. Копелето в твоя корем е от Сатън, а не от мъжа ти.

Лицето на Ирайн почервения. Тя отчаяно желаше да му каже истината, но същевременно съзнаваше колко глупаво би било това. Много по-добре щеше да бъде, ако оставеше баща си да мисли, че е

изневерила на съпруга си, отколкото да заложи на карта живота на мъжа, когото обича.

— Не можеш да отречеш това, нали? — Зловещата усмивка върху лицето на Ейвъри постави гордостта ѝ на сериозно изпитание. — Ти си любовница на Сатън и си му позволила да ти направи дете. Естествено, нямаш намерение да казваш това на лорд Сакстън.

Ирайн понесе мълчаливо злобните му думи, стиснала плътно устните си. Но вътрешно кипеше.

— Мисля, че и аз не би трябвало да говоря за това. — Той я погледна с присвити очи. — Ще бъда по-спокоен, ако зная, че ти ще се грижиш малко по-добре за мене, отколкото досега. Можеш да ми прашаш от време на време по някой агнешки бут или по някоя тлъста гъска. Мили боже, та аз сам трябва да приготвям храната, нямам никого, който да го върши вместо мене, нито пък някой, който да пере дрехите ми или да поддържа малко ред в къщата. Като гледам всичките тия слуги, дето ги имаш тук, не ми се вярва да те оцети много, ако ми изпратиш някого, който да се грижи за мене. Но този прислужник вероятно ще иска заплата, пък аз не съм заделил нищичко. И понеже си дойдохме на думата — имам нужда от ново палто, чифт обувки, а не би било лошо, ако и в моята кесия задрънчат няколко шилинга. Виждаш, че не искам много от тебе — само една дреболия, за да ми поелекне малко животецът.

Възмутена от неговото нахалство, Ирайн се надигна бавно от стола си. Мисълта, че той се опитваше да получи възнаграждение за мълчанието си, я отврати. Както винаги той се интересувахе единствено от това да извлече някаква облага за себе си.

— Как си позволявате да ме изнудвате да ви давам пари? Откакто се помня вечно слушам колко ви е зле, но сега с това е свършено. Лично съм била свидетел как изнудвате други хора, само и само да изпросите нещо за себе си. Използвахте майка ми, брат ми и мене. Искахте да измамите и Кристофър, ала номерът не мина и вие накарахте Фарел да се бие с него, за да спасява несъществуващата ви чест. А сега отново идвате при мене, но аз повече не желая да слушам оплакванията ви.

— Момиче, ти си много жестока! — извика той ядосано. Скочи от стола си и нервно закрачи напред-назад. — Правиш се на горда и великодушна, макар че лягаш с някакъв престъпник, а за баща си

нямаш няколко дребни монети, та да облекчиш поне малко живота му. И сега трябва да се чудя как да гледам в очите приятелите си от селото, когато ги срещам. — Той се спря и стовари юмрука си върху масата, която стоеше до нея. — По дяволите, момиче! Какво ще правиш, ако издам на лорд Сакстън тайната ти, че му слагаш рога с онзи кучи син Сатън?

Той я погледна и щеше да продължи да говори, ако изскърцването на една твърда подметка не го беше накарало да се обърне. С отворена от изненада уста той видя как лорд Сакстън се приближаваше към тях от кулата, като влачеше осакатения си крак по каменния под. Той застана до жена си и погледна кмета.

— Някой тук като че ли спомена моето име? — Дълбокият му, дрезгав глас разкъса внезапно настъпилото мълчание в салона. — Има ли нещо, за което искате да разговаряте с мене, кмете?

Ейвъри се загледа напрегнато в Ирайн и остана много учуден, като видя колко спокойна беше тя. Сякаш ѝ беше безразлично, че той може да я издаде. Въпреки че лорд Сакстън търпеливо очакваше отговора му, Ейвъри не можа да каже нито дума. Ако Флеминг се страхуваше да настрои някого срещу себе си, то на първо място това беше лордът. Той знаеше прекалено добре, че мъжът обожаваше момичето и че със сигурност няма да приеме спокойно вестта за нейната изневяра, така че и този, който му я поднесе, можеше лесно да стане жертва на неговия гняв.

— А, приказвахме си с дъщеря ми, милорд. — Ейвъри се прокашля от смущение. — Разговорът нямаше нищо общо с вас.

— Всичко, което се отнася до моята съпруга, се отнася и до мене, кмете — увери го лорд Сакстън с почти приятелски тон. — Понякога наистина се опасявам, че моята благосклонност към нея се превръща в прекомерна загриженост. Навярно ме разбирате, нали?

Ейвъри закима, като не смееше да каже нищо, защото този мъж едва ли щеше да приеме с добро някакъв съвет от него.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Когато човек разсъждава върху постъпките си, често достига до мъчителни за него изводи, особено когато стореното или не стореното може да предизвика тежки последствия. Ирайн нямаше вяра на баща си и ако той докладваше сензационните новини на шерифа, това можеше да има непоправими последствия за любимия ѝ мъж. Тя се притесняваше, защото си даваше сметка, че твърде рязко беше отхвърлила молбата на баща си. Беше ѝ добре известно, че всяко скимтящо куче може да бъде успокоено с някоя тлъста мръвка.

Накрая Ирайн реши да действа. Тя облече рокля от лъскава синя коприна, чийто корсаж отпред се закопчаваше с множество малки копчета. Младата жена нареди да бъде приготвена каретата и отиде в стаята на мъжа си, за да го осведоми за предстоящото пътуване при своите роднини. Кристофър беше зает със счетоводните книги на стопанството на имението, но с готовност ги остави настрана, за да ѝ напомни с една дълга, гореща целувка, че ще очаква завръщането ѝ с трескаво нетърпение. Тя се засмя щастливо, когато той прошепна едно съблазнително обещание в ухото ѝ, освободи се с въздишка от прегръдката му и му изпрати въздушна целувка с ръка, докато отиваше към вратата. Той с удоволствие наблюдаваше грациозната ѝ фигура. Да се завърне отново към сухите, скучни цифри, с които беше изписан пергаментът, беше далеч по-малко удоволствие.

Пролетната зеленина беше обагрила и севера. Хълмовете бяха по-зелени, небето беше по-синьо, а реките и бълбукащите потоци течаха по-пълноводни в каменните си легла. Свежият вятър гонеше белите като памук облаци и галеше младата, още ниска трева. Времето беше много приятно за разходка из полята и докато Ирайн пътуваше на юг, тя се надяваше, че денят ѝ няма да бъде провален от посещението в селото.

Притесненията, които беше изпитала след заминаването на баща си преди седмица от Сакстън Хол, ѝ се сториха не толкова страшни, когато съзря Маубъри. Колелата на каретата изтрополяха по каменния

мост и Танър спря пред познатата къща. Кочияшът скочи от капрата, отвори бързо вратичката на каретата и свали стъпалото, за да слезе господарката.

Ирайн беше запазила в спомените си къщата такава, каквато беше при напускането ѝ. И въпреки че оттогава бяха изминали едва няколко месеца, гледката сега ѝ се стори чужда. Никой не се беше сетил да насади нови цветя в предната градина и изсъхналите миналогодишни стебла навяхаха тъжен спомен за отлетяла красота.

Ирайн помоли Танър да изчака и като свали качулката на палтото си, се приближи към вратата. Малко преди да почука, тя се спря на прага и си спомни отново онзи вълнуващ миг, когато Кристофър беше дошъл за пръв път. Сърцето ѝ беше забило лудо с надеждата, че изборът му ще падне върху нея. Тя се усмихна при този спомен. В сравнение с мъжете, с които я беше запознал баща ѝ, той се беше проявил като безупречен рицар.

След едно леко почукване тя долови отвътре стъпки, които се приближаваха към входа. Когато вратата се отвори, погледът на Ирайн попадна на опърпаната фигура на Ейвъри. Дългите поли на ризата му бяха натъпкани небрежно в панталони, стигащи до коленете и придържани от окъсани презрамки. От баща ѝ се долавяше кисела миризма на пот и бира. Когато я съзря, лицето му придоби изненадан израз. След това на устните му се мярна лукава усмивка.

— Лейди Сакстън! — Той отстъпи и с пресилено учтив жест я покани. — Ще влезете ли в моя скромн дом?

Когато влезе, Ирайн хвърли бърз поглед към неразборията, която цареше вътре. Беше пределно ясно, поддържането на ред в къщата не се удаваше твърде на баща ѝ.

— Мен ли искаш да видиш, или си дошла при Фарел? Момчето замина за Йорк и само Бог знае кога ще се върне.

— Дошла съм при вас, татко.

— О? — Ейвъри затвори вратата, обърна се и я загледа втренчено, сякаш никак не беше очаквал такъв отговор.

— Премислих още веднъж това, за което разговаряхме. — Тя съвсем нямаше желание да се усмихва, докато вадеше една малка кесия с пари изпод палтото си. — И въпреки че се отвращавам, когато някой се опитва да ме заплашва, реших да ви направя малко парично дарение, за да облекча донякъде живота ви.

— Много благородно от твоя страна! — Той се изсмя високомерно и пое към гостната. Докато си наливаше нещо за пиене, той подхвърли през рамо: — Странно е, че идваш точно днес.

Ирайн го последва в стаята и сне някаква омачкана риза от един стол, преди да седне на ръба му.

— Защо да е странно?

— Шерифът беше току-що при мене.

— О? Така ли? — Тя зачака да чуе какво беше сторил този негодник.

— Да. — Ейвъри отиде до прозореца, погледна навън и продължи замислено: — Дълго си поприказвахме с него. По всичко личи, че лорд Талбот не е съгласен с мене по някои незначителни въпроси и иска да ме уволни. — След като дъщеря му не отговори нищо, той пак заговори: — Поразмислих как бих могъл да го умилоствя и разбрах, че ако ние с шерифа успеем да докараме твоя любовник тук и да го обвиним публично пред жителите на селото, ще накараме лорд Талбот да възвърне доверието си в нас.

В гърдите на Ирайн се надигна едно ужасно подозрение и гласът ѝ изведнъж придоби гневна нотка:

— Какво сте направили, татко?

Той закричи нехайно из стаята, докато застана между нея и вратата на коридора. Сетне небрежно вдигна рамене.

— Разказах на Алън Паркър това, което знаех... искам да кажа, за теб и за твоя любовник.

— Как можяхте да сторите това?! — Тя скочи гневно от стола. — Как можете така безотговорно да предавате собствената си кръв?

Ейвъри изсумтя:

— Ти не си моя кръв!

Ирайн се хвана с ръка за гърлото. Изплашена, тя се мъчеше да си поеме дъх.

— Какво казахте?

Той разкри малко късите си крака и скръсти ръце пред гърдите си.

— В действителност ти не си моя дъщеря. Ти си копелето на един ирландец.

Ирайн поклати невярващо глава.

— Мама никога не би ви изневерила с друг мъж.

Кметът извади следващия си коз:

— Майка ти вече беше бременна, когато се запознахме с нея. Тя се беше впуснала в авантюра с онзи напук на волята на семейството си, а само четиринадесет дни по-късно той беше обесен. Майка ти не искаше да се омъжи за мене, преди да ми е казала истината — че ти вече растеш в нейния корем. За мене щеше да е по-добре, ако не го бях знаел през всичките тези години. Не ми беше лесно да го понеса. Постоянно си мислех как е лежала в неговите прегръдки. — Той презрително издаде горната си устна напред. — До края на живота си тя не престана да го обича. Усещах го в начина, по който те гледаше. Ти си му одрала кожата.

— Щом сте се запознали с майка ми едва след като са обесили баща ми — попита бавно Ирайн, сякаш ѝ беше трудно да възприеме казаното от него, — откъде знаете как...

— Как е изглеждал ли? — Ейвъри довърши въпроса вместо нея. — Майка ти никога не разбра това, но аз бях този, който даде последните команди при екзекуцията му. — Той повдигна рамене, когато Ирайн го погледна с безизразен поглед. — Тогава още не познавах майка ти, но и да я познавах, тя нямаше да ме спре. Този мъж беше обладан от мания за величие. Твърдеше, че бил лорд, а не копелето, което всъщност беше. И до днес го виждам как преминава гордо край войнишките редици, сякаш изобщо не му пука, че ще умре. Беше красив — с черни коси и тъмносини очи, висок и строен като твоя любовник. Мъж като мене никога не би могъл да му измъкне някое момиче от ръцете. До края на живота си тя тъгува по него. Когато ти се роди, очите ѝ светеха от радост. Ти беше взела всичко от него, и разбира се, нищо от мене. Райърдън О'Кийф беше мъжът, който ме е преследвал през целия ми живот.

Ирайн сбърчи вежди и с мъка потисна една болезнена усмивка.

— А вие, татко? О, не, никога вече тази дума! От сега нататък ще използвам някакво произволно обръщение, но никога повече това. — Тя се поправи: — И вие, сър, ме измъчвахте през всичките тези години.

— Аз? — Ейвъри поклати неразбиращо глава. — Какво искаш да кажеш, момиче?

— Може би никога няма да ме разберете правилно, но днес вие снехте огромен товар от душата ми. През всичките тези години смятах,

че в жилите ни тече една и съща кръв, и сега изпитвам огромно облекчение, след като знам, че това не е вярно. — Тя прибра малката кесия с парите обратно в палтото си, пристъпи към него и го погледна право в очите. — Предупреждавам ви, кмете. Аз няма да бъда така милостива, както е била майка ми. Ако от сега нататък помръднете и малкия си пръст, за да обесите Кристофър Сатън, аз ще се погрижа да увиснете на въжето, а покрай вас и още много други.

Ейвъри се учуди откъде изведнъж това същество беше придобило такава смелост. В първия момент решителността му беше разколебана само от острите нокти на някакво неприятно предчувствие, но впоследствие се убеди, че всяка изречена от нея дума беше напълно сериозна.

— Като благодарност за вашите любвеобилни грижи искам да ви дам само още един съвет, сър! — Тя презрително наблегна на последната дума. — Ако искате да избегнете собствената си гибел, бих ви препоръчала да стоите настрана от шерифа Паркър и неговите хора.

— А защо, ако смея да запitam? — попита подигравателно Ейвъри. Той беше много обиден от думите ѝ. — Може би твоят префинен лорд има още едно свободно местенце за един възрастен мъж? А нима ще продължи да изпълнява желанията на жена си, когато цялата тази история излезе наяве? Защо трябва да слушам жена, която изневерява на мъжа си, и да се разделям със своите приятели?

От очите на Ирайн заструи хладина, която го прониза до мозъка на костите.

— Аз ви предупредих. Правете каквото искате. Алън Паркър няма приятели, пък може да стане и така, че в скоро време да научи някои новости за Сатън.

— Това пък защо, лейди Сакстън? — попита зад нея някакъв друг глас. — Кой ще ми разкаже нещо ново за Сатън?

Тя светкавично се извърна на токетата си. Дъхът ѝ секна, когато видя Алън Паркър да влиза с бавни крачки в стаята, следван от още няколко души. Кухненската врата се затвори зад тях с трясък и този шум я накара да се опомни. Тя отново си спомни за жестокото нападение на разбойниците, което беше преживяла, докато почти любезната усмивка на лицето му се превръщаше в зловеща гримаса. Тя се обърна, за да избяга, но Ейвъри вече беше протегнал ръка към нея и

я хвана здраво. Писъкът ѝ беше заглушен от ръката на шерифа, която грубо затисна устата ѝ.

Един от мъжете свали шнура от завесите и докато Паркър я притискаше да не вика, другият върза китките ѝ. Шерифът я бутна върху един стол и посочи с пръст към вратата.

— Флеминг, гледай да разкараш кочияша и каретата — заповяда бързо той. — Изпрати ги вкъщи. Кажи им, че днес тя ще остане тук.

Ейвъри беше обладан от една-единствена мисъл: кесията с парите, която тя беше прибрала, не излизаше от главата му. Страхуваше се, че този източник на средства ще пресъхне безвъзвратно.

— Нали няма да причиниш нищо лошо на моето съкровище? Моля те!

— Бъди спокоен, Ейвъри. — Паркър положи ръка върху раменете на кмета и го поведе към вратата, докато му обясняваше: — С тази стръв, с която се сдобихме току-що, лесно ще хванем мистър Сатън. И ще си възвърнем благосклонността на Талбот, нали?

С усърдно кимане Ейвъри се съгласи и отвори вратата, докато шерифът се отдалечаваше. Кметът се прокашля и извика:

— Хей, мистър Танър!

Кочияшът се огледа.

— Заповядайте, сър.

— Ъъ... исках само да ви кажа, че дъщеря ми ще остане през целия ден при мене. Тя нареди да си ходите вкъщи.

Танър и прислужникът си размениха озадачени погледи. Танър сбърчи чело със съмнение и бавно приближи към къщата.

— Лорд Сакстън ми заповяда да се грижа за жена му. Ще трябва да изчакам тук, докато тя реши да си тръгне обратно.

Ейвъри го отпрати със силен смях:

— Няма нужда да се страхуваш, приятелю. При баща си тя е на сигурно място. — Ейвъри посочи към кръчмата. — Поръчайте си оттам кана бира или ром, за да си стоплите вътрешностите. Кажете им да го запишат на сметката на кмета. А вашата господарка ще я изпратя обратно с наемния файтон още преди залез-слънце. Хайде, тръгвайте!

Танър с нежелание се качи на капрата, но пък и не знаеше какво да отвърне на кмета. Цъкна с език, за да подкара конете, и отмина

кръчмата. Но когато оставиха неприветливите околности на Маубъри зад себе си, той подгони конете в галоп.

Ейвъри се върна в дневната, като се опитваше всячески да избегне изпълнения с укор поглед на Ирайн. Лицето ѝ беше почервенияло над кърпата, която запушваше устата ѝ, а в очите ѝ блестеше жажда за мъст.

Паркър погледна своята пленница и замислено потърка брадичката си:

— Все пак лейди Сакстън е любовница на един известен престъпник и жена, която изневерява на своя съпруг. А това са достатъчно силни доводи, за да я арестуваме. Междувременно ще се погрижим Сатън да разбере, че е задържана. Това ще го накара да дойде при нас.

Той повика един от своите хора.

— Слушай! Сега ще отидеш до пощенската станция и ще наемеш един файтон. Кажи на файтонджията, че няма да се нуждаем от услугите му и че ще върнем колата преди полунощ. — Той отброи няколко монети в ръката на другия. — Това би трябвало да му стигне. — Когато мъжът тръгна, той го предупреди: — И гледай конят да е свестен.

Паркър погледна отново Ирайн.

— Не се притеснявайте, милейди. При мене сте в такава безопасност, както в собствения си дом. — Той се изсмя късо на съмнението, което прочете в очите ѝ, и добави: — Поне докато лорд Талбот се завърне от деловото си пътуване. След това не отговарям за вас.

Паркър беше пронизан от един мрачен поглед. После Ирайн се обърна и прекрати разговора с такава категоричност, с която би го сторила, ако можеше да говори. Тя беше задържана и вързана, но все още не беше мъртва и се беше зарекла да им окаже цялата съпротива, на която беше способна.

Трополенето на колела извести пристигането на раздрънкания наемен файтон. Хората на шерифа го спряха пред къщата. След като погледна през прозореца, Паркър хвана Ирайн под ръка и я накара да стане.

— Елате, милейди, ще ви придружа до файтона.

Ейвъри се опита да пхне тлъстото си тяло между двамата.

— Паркър, въъ... тя носеше една кесия с пари в себе си. — С известна несигурност той протегна ръка.

Шерифът го погледна строго, след което по лицето му пробягна хитра усмивка.

— Искаш да обереш собствената си дъщеря? Хайде, хайде, Ейвъри, как се осмеляваш да правиш подобно нещо? Ето, вземи моята кесия, щом се нуждаеш от пари. — Той извади кесията си, която беше много по-лека от другата и я пусна в алчно протегнатата ръка.

По челото на Ейвъри се появиха дълбоки бръчки, когато усети тежестта на кесията.

— Но на мене не ми се полагат просто няколко шилинга. Лордът ми дължи парите от последните два месеца. Към това трябва да се прибавят и услугите, които съм му вършил в последно време. — Очите му се присвиха, когато изръмжа сърдито: — Точно така, той ми дължи много повече от това тук.

— С тези пари ще си купиш ром за няколко дни. — Паркър повдигна рамене. — Можете да се договорите с лорд Талбот, когато той се завърне. Ще гледам да ти уредя среща с него. — Усмивката му стана по-широка. — Предполагам, че се досещаш кой ще те навести довечера, ако лейди Сакстън не се прибере вкъщи. Аз на твоето място, Ейвъри, щях да се изнеса в Уиркинтън или в Карлайл, или в някое друго по-отдалечено селище.

На сбогуване шерифът докосна периферията на шапката си. Той придърпа качулката на Ирайн по-ниско, така че да не се вижда лицето ѝ, и я поведе към колата. Докато преминаваха през градината, тя възвърна куража си и настъпи с пълна сила палеца на шерифа с токчето си. Той успя да издаде само един приглушен вик, когато Ирайн замахна със завързаните си в китките ръце и го уцели точно в адамовата ябълка. Внезапното ѝ нападение го накара, останал без дъх, да се запрепъва назад, като се държеше за гърлото и се мъчеше да си поеме въздух.

Опитът за бягство на Ирайн беше осуетен от мъжа, който ги беше последвал от къщата. Той я хвана със силните си, мускулести ръце, повдигна я и я бутна във файтона. Едва се беше стоварила на седалката, тя се опита да отвори отсрещната врата. Ала мъжът вече се беше качил след нея и я придърпа вътре до себе си. Но Ирайн все още не се беше предала. Тя се извърна и зарита напосоки с остриите си

обувки, докато накрая не получи един мощен юмрук, който се стрелна напред, уцели я по брадичката и потопа света около нея в мрак.

Като все още опипваше гърлото си, Паркър се огледа и с облекчение установи, че нямаха свидетел. Той се качи във файтона, отпусна се до безжизненото тяло на Ирайн и бавно придърпа завеските. Когато потеглиха, вторият негодник яхна собствения си кон и изпревари файтона, като водеше конете на останалите двама.

Претеглящ съдържанието на кесийката в ръка, Ейвъри се отправи към кухнята. Беше открил голямо парче осолено месо в едно глинено гърне и само при мисълта за него устата му се пълнеше със слюнка. Имаше достатъчно време да утоли глада си, преди да хукне да бяга.

Очите му се разшириха и той внезапно спря, когато се сети, че шерифът беше наел единствения файтон в градчето.

— Но как да избягам от Маубъри, след като нямам кон?

— Опитай пеша.

Подигравателният отговор дойде откъм кухненската врата и Ейвъри се вцепени от ужас, когато погледът му се плъзна от черните ботуши нагоре към главата. Коленете му се разтрепериха, когато разпозна сина си.

— А, Фарел! Ти ли си, момче! Изкара ми акъла. — Той подхвърли кесията във въздуха и пак я хвана. — Виждаш ли това, момче? Намерих начин, по който ще ни се усмихне щастieto, а там, откъдето идва това, има още много за нас.

— Чух вече, татко. — Гласът на Фарел звучеше презрително. — Видях шерифа и неговите хора, докато се суетяха около вратата, и чух... достатъчно.

— Е, хайде, Фарел, момчето ми — опита се да го умири Ейвъри. — Грижете ни свършиха, но аз се нуждая от кон...

— Вие отново сте я продали. — Гласът на младия мъж беше почти беззвучен и подсказваше, че не е чул молбата му. — И този път за няколко жалки монети.

— Ще има повече, момчето ми. Много повече!

Фарел го зяпна, когато внезапно го осени ново прозрение.

— Вие наистина сте измамили Сатън на карти, нали?

— Е, за него нямаше да е голяма загуба. — Гласът на Ейвъри стана плачлив. — Той имаше толкова много, а ние толкова малко...

— И ме оставихте да се дуелирам, без да е била засегната честта ви, и ви беше напълно безразлично какъв ще бъде резултатът. — Той погледна неподвижната си дясна ръка. — Гордостта не ви е позволила да се споразумеете с янкито.

— Нямах пари да му платя!

— И затова продадохте Ирайн на търг! — Устните на Фарел се присвиха с отвращение. — Стомахът ми се обръща, като си помисля, че и аз участвах в това.

— И аз изпитвах същото неприятно чувство, момче, но това беше единственият начин!

— Продадохте я тогава! Продадохте я и сега! Собствената си дъщеря!

— Не е моя! — изкрещя Ейвъри, като се приведе напред, за да обясни на слисания момък.

— Какво?! — Фарел пристъпи към него, докато носовите им се намериха само на педя разстояние. Очите му светеха гневно като тези на баща му.

— Никога не е била! Беше просто копелето на някакъв ирландски бунтовник!

— Тя е моя сестра! — изкрещя Фарел.

— Само наполовина... само полусестра! — възрази Ейвъри. — Не можеш ли да разбереш това, момче? Майка ти се е пъхнала в леглото с някакъв ирландски кучи син и е забременяла! Ирайн е негова дъщеря! Не моя!

Гневът на Фарел отново се разпали.

— Моята майка никога не би сторила такова нещо!

— Е, добре, признавам, че тя беше омъжена за този негодник — склони Ейвъри. — И все пак не можеш ли да разбереш, момче, аз и ти... сме свързани по кръв. Ти ми принадлежиш!

Устата на младежа се присви с презрение.

— Вие продадохте всички ни — майка ми, сестра ми... мене. Със страстта си към пиенето и играта ни докарахте до просешка тояга.

— Аз съм те люлял на коленете си — оправда се Ейвъри. — Чрез мене ти опозна много от хубавите неща в живота. Аз бях този, който в ранните утринни часове те прибираще вкъщи, когато беше толкова пиян, че едва се държеше на краката си.

— През последните месеци Ирайн стори много повече за мене, отколкото можете да си представите! — заяви Фарел. — Тя ми даде разбиране... обич... върна ми волята отново да стоя на собствените си крака... силата да не се самосъжалявам и да не хвърлям вината на други!

— Ти заставаш на нейна страна срещу родния си баща? — високо извика Ейвъри.

— Не искам нищо повече да ме свързва с вас! — Гласът на Фарел стана тих и беше страховито спокоен, когато продължи: — Ще напусна този дом и ще се преместя в Йорк, където скоро ще се оженя. А вие, сър, няма да бъдете поканен на сватбата ми и никога няма да престъпите прага на къщата ми. От сега нататък не ме интересува как ще живеете.

— Но, момче, не виждаш ли, че имам нужда от кон. Лорд Сакстън ще ме търси...

Фарел кимна:

— Точно така! Лорд Сакстън ще ви търси. И ако бях на ваше място, сър, щях да си изровя някоя много дълбока дупка, в която да се скрия. — Той се завъртя на тока си и докато минаваше през кухнята, му подхвърли: — Приятен ден, сър!

Ейвъри се наяде, obu ботушите и наметна палтото си върху занемарените дрехи. С вдигната яка, за да скрие лицето си, и здраво стиснал малката кесия в джоба си, той излезе от къщи. Със себе си носеше кана бира и остатъка от свинското месо, увито в парче плат, тъй като не знаеше кога ще се върне. Времето беше бурно, студено и мрачно, сякаш някаква лоша поличба беше изцедила топлината на пролетното слънце.

Той се луташе безцелно, докато накрая спря на моста. Когато се увери, че никой не го наблюдава, бързо напусна улицата. Под моста той се върна малко назад и си проправи път сред гъстите храсти на брега, при което се спря за малко на мястото, където бяха намерили Тими Сиърс. Косата му се изправи, защото някой беше казал, че Кристофър Сатън е извършил убийството. Ако малката мръсница наистина очакваше дете от него, янкито сигурно щеше да потърси този, който я беше продал. Още една причина за Ейвъри да се тревожи.

Беше чувал, че някъде в блатистия гъсталак Бен Моуз си бил направил примитивно убежище. Ако можеше да го открие, на първо време щеше да е на сигурно разстояние от гнева на Сатън и Сакстън, но и достатъчно близо, за да може да се отзове на всеки повик на Талбот или на шерифа.

Фарел Флеминг вихрено взе с коня си последния остър завой преди Сакстън Хол и с токовете си го пришпори да препуска още по-бързо. Колата стоеше на пътя пред къщата и конете още имаха пяна по устата от шеметното темпо, с което сигурно ги беше заставил да се движат Танър. Един прислужник тъкмо докарваше откритата кола, докато Кийтс притича до голямата и се покатери на капрата. Той пое юздите и насочи впряга с четирите коня към конюшните, за да направи място пред входа за другата кола.

Фарел дръпна юздите пред портата и конят му още не беше спрял напълно, когато краката му вече докоснаха земята. Той се хвърли към голямата врата и я блъсна, така че за малко не събори Пейн, който тъкмо посягаше да я отвори пред господаря си.

— Лорд Сакстън... — Фарел хлъцна, като видя как човекът, когото търсеше, бързо куцаше по коридора, придружен от Бънди и Танър, които, запъхтени, се опитваха да не изостават от него.

— Нямам време сега, Фарел — обясни късо лорд Сакстън, без да забави ход. — Ирайн не се върна от посещение при баща си с каретата и съм много загрижен за сигурността ѝ. Трябва да вървя.

Бънди и Танър минаха покрай него и побързаха да се качат на капрата на колата. Лорд Сакстън тъкмо щеше да ги последва, но Фарел успя да го хване за ръкава.

— Тя вече не е там, милорд!

— Какво? — Господарят на Сакстън Хол се спря, безжизнената маска се обърна заплашително и се вгледа в младия мъж. — Какво казвате? — Гласът му беше загубил обичайната си дрезгавост, сега звучеше само глухо от дупките.

Фарел свали ръката си от рамото на лорда и потърка слепоочието си.

— Колкото и да ми се ще да ви съобщя нещо друго, милорд, страхувам се, че кметът продаде Ирайн на шерифа.

Лорд Сакстън шумно пое дъх:

— Трябваше да го убия този... — Той с учудваща лекота се завъртя на тока си и размахна тежкия си бастун като сабя около себе си.
— А Талбот? Къде е той?

— Шерифът май каза, че го няма.

— Къде я отведоха?

— Не зная — смутено отвърна Фарел.

— В коя посока тръгнаха?

— Съжалявам. — Младият мъж призна това с лице, почервенияло от срам. — Бях в кухнята и не видях нищо.

За момент лорд Сакстън заклати главата си, скрита от кожата, като гневен бик, който търси невидим противник. След това се изправи и изрева от входа:

— Бънди!

Мъжът скочи от капрата и дотича.

— Слушам, милорд?

— Изпрати хора с бързи коне в Карлайл, Уиркинтън, по пътя за Йорк, във всички посоки! Нека се послушат дали някой е виждал... — Той се обърна с мълчалив въпрос към Фарел, който трябваше да произнесе решителната дума при търсенето.

— Наемната кола на града. Те я взеха без кочияша.

— Танър!

— Да, милорд! — Той вече беше дошъл при портата.

— Няма да тръгна сега. Но дръж колата в готовност, за да можем да потеглим всеки момент.

— Да, милорд!

— Бънди — лорд Сакстън отново се обърна към прислужника си, — имам да пиша още писма. Ти се погрижи всички пътища към Сакстън Хол да бъдат пазени от хора и бъди готов за тръгване. — Той се обърна и се върна с Фарел в салона.

— Какво мога да сторя, за да помогна, милорд? Тя е моя сестра. Трябва да ѝ помогна.

— Можете, Фарел — увери го по-възрастният мъж. — Нуждая се от някого, който да отиде на кон до Уиркинтън, да намери капитан Даниълс от „Кристина“ и да му предаде едно писмо.

— Но това е корабът на Сатън. Как... — Фарел изглеждаше объркан. — Защо ще търсите помощ от янкито, когато Ирайн... искам

да кажа... — Той не намери подходящите думи, за да довърши мисълта си. Ако лорд Сакстън не знаеше нищо за изневярата на жена си, нямаше да го научи и от него, закле се мислено Фарел. — Разбира се, че ще отида. Стига това да ѝ помогне.

Сакстън отиде в стаята зад салона, дръпна един стол изпод писалището, взе перо и пергамент и известно време поседя замислено. Изведнъж гневно се облегна на стола.

— Този проклет глупак Ейвъри! Трябва да има огромен късмет, ако някой ден не му съдере кожата от гърба на ивици! — Той се сети за присъствието на момъка и го погледна. — Извинявайте, Фарел. Не исках да ви обидя.

— Мога да ви успокоя, милорд. — Младият мъж болезнено изкриви устни. — Аз вече ви изпреварих. Не гледам на кмета като на мой баща.

Следващите часове в околностите на Сакстън Хол настъпи оживление, за което лордът щеше да научи много по-късно. Бънди обикаляше стопанствата и избираше мъже, които да се въоръжат и да бъдат готови за отбрана. Никой не се отрече от дълга си към лорда, но той помоли всички за пълно мълчание, за да не влошат положението на лейди Ирайн с някоя непредпазлива дума. Въпреки това, когато настъпи вечерта, едва ли имаше човек, който да не е разбрал за нещастieto ѝ. Докато мъжете почистваха мускетите си, жените крояха планове да претърсят с колите си всяко село, всеки град, всеки пазар, до които можеха да стигнат. Те се заклеха да сторят всичко, за да защитят наследствените права на лорда.

Ирайн бавно дойде на себе си и първо осъзна, че ѝ е студено и неудобно, а едва след това почувства възметата около ръцете и устата си. Надигна глава и разбра, че лежи на сламен дюшек, който бяха натъпкали в стара рамка от легло. Върху нея беше метната завивка, която свободно висеше от кревата. Всичко наоколо ѝ беше чуждо и с нищо не ѝ подсказваше къде се намира. На много места от каменната стена се бяха отронили големи парчета мазилка, а студеният вятър безпрепятствено нахлуваше през счупените стъкла на прозорците. Една разклатена маса и няколко паянтови стола бяха струпани на куп. Единственият вход към стаята беше затворен от масивна дървена врата

с малко прозорче с решетки. Отстрани в едно тясно отделно помещение се намираше тоалетната, чиято полуотворена врата висеше криво на едната си панта.

Ирайн се подпря на лакти. Стаята започна да се люлее и в главата ѝ избухна пулсираща болка. Чувството беше същото, както след падането в реката. Този спомен извика една друга, съвсем ясна картина. Кристофър скачаше от коня си с развято наметало и качулка и без да обръща внимание на ледения студ, се бореше с течението, за да я сграбчи в стоманените си ръце и да я измъкне от студената вода. Тя се сещаше за топлината на тялото му и за тази мъчително примамлива мъжка миризма, която я беше преследвала през всичките месеци с лорд Сакстън. Главата ѝ се проясни и тя започна да схваща сериозността на положението си. Бяха я затворили и тя лесно можеше да се досети, какво целяха с това. Щяха да настояват Кристофър Сатън да се предаде, за да я освободят. Едва ли можеше да се надява, че някой от двамата щеше да остане жив след това.

С мъка се обърна, докато успя да седне на ръба на леглото. Тогава се зае с парцала, с който бяха запушили устата ѝ, и започна да дърпа възела. Болката, която изпита, когато кърпата се разхлаби и докосна раненото място на челюстта ѝ, я накара да потръпне. Захвърли парцала и със зъби задържа възето около китките си. Когато и то падна, тя разтърка червените резки, които показваха колко здраво я бяха вързали. В една кофа с вода до прозореца можа да разгледа синината на брадичката си. Внимателно раздвижи челюстта си, за да разбере дали не беше наранена по-сериозно. Доколкото можа да установи, беше здрава, но се съмняваше дали би устояла на още един такъв удар, без да бъде счупена костта.

По тясната стълба пред вратата заскърцаха стъпки, които предизвестяваха за идването на посетители, и Ирайн се изправи, за да посрещне тъмничарите си. Един ключ се завъртя шумно в ключалката и дебалата врата се отвори навътре, пропускайки Алън Паркър. Веднага след него влезе и друг мъж, който носеше табла с покрит съд и половин самун черен хляб.

— Добър ден, милейди. — Паркър я поздрави галантно. — Надявам се, че сте спали добре. — Без да обръща внимание на мрачния ѝ поглед, Алън тръгна към нея и се наведе, за да прегледа пурпурната подутина над брадичката ѝ. — Трябва да се скарам на

Фентън заради тежката му ръка. Не бива да се отнася грубо с чупливи неща.

Ирайн не се сети за подходящ отговор. Тя се извърна и не бързаше да му отвърща. Междувременно другият мъж беше подредил масата и столовете и беше оставил подноса. Той забеляза многозначителното кимване на главатаря си и се оттегли безмълвно, като затвори вратата след себе си.

— Моля ви, Ирайн — опита се да я смири Алън. — Не трябва да ме отблъсквате така. Знаете, че винаги съм изпитвал особена симпатия към вас. Съжалявам да ви видя тук в такава неприятна ситуация, но обстоятелствата го наложиха. Сигурно ще трябва да ни погостувате малко, докато прекършим най-послед този Сатън.

Ирайн чак сега го погледна. За това тя имаше подходящ отговор.

— Наистина ли вярвате, че Кристофър би се предал на банда крадци и убийци?

— Но какво говорите, мадам? — Алън се престори на изненадан. — Ние действаме в името на закона. Кристофър Сатън е убиец, а вие сте неговата любовница.

— И вие принадлежите към тази банда, която от години вилнее в околностите! — отправи му тя гневното си обвинение.

Той кратко повдигна вежди.

— Човек трябва да преживява някак, мадам.

— Преживяване! Това ли наричате „преживяване“? — Тя го изгледа с презрение. — Да се криете като изплашени зайци?

— Само докато хванем ястреба, милейди — отговори спокойно той. — Твърде често сме опитвали ноктите му, за да не сме предпазливи. Но сега вече се сдобихме със стръвта, за да бъде свален от небето.

— Кристофър никога няма да се напъха в този капан. Той знае, че това ще му струва живота, а сигурно и моя. Никого от нас не бихте търпели дълго жив.

— Сатън — положително! Но с вас, мила Ирайн, работите стоят другояче. — Той прокара ръка по разрошените ѝ коси, но веднага я дръпна, когато тя с рязко движение на главата отблъсна милувката. — Обмислете неприятното си положение. След няколко дни ще се върне лорд Талбот и настойчивостта му със сигурност ще постави

целомъдрието ви на тежко изпитание. Дори и аз не мога да му се противопоставя. Властта му далеч надвишава моята. А има и други.

Ирайн повдигна едната си вежда в мълчалив въпрос.

— Подчинените — обясни той. — Те си мислят, че жената е създадена само за едно нещо и се стремят към него целенасочено и упорито. Често са склонни на грубост. Добри бойци са, но са лоши любовници.

— Значи от една страна ме заплашва развратен и надут лорд, а от друга — глутница свирепи вълци. — Тя добави подигравателно: — Мога да си представя, коя от двете злини би била по-малката.

— Има още един изход, милейди — увери я той и отвърна на въпросителния ѝ поглед с усмивка. — Ако ме насърчите, бих могъл да намеря на лорд Талбот някое сладострастно момиче, което така да изтощи апетита му, че да стои настрана от вас. А колкото до моите хора, те не биха се осмелили да прекратят наложените от мене граници. Трябва само да ми дадете това, което сте дали на Сатън. Сигурно не е нужно да казвам, че бих могъл и сам да си го взема, ако поискам.

Ирайн отметна глава с подигравателен жест.

— Много правилно, нали видях какво се гласяхте да направите с момичето при нападението си.

Изненадан израз се появи за кратко на лицето му, но той махна с ръка в отговор на забележката ѝ.

— Като се разгорещят, моите хора твърде лесно прекратят границите. Тя със сигурност нямаше да преживее тази нощ. И вие бихте имали същата съдба, ако ви предам в ръцете им. — Усмивката му се върна. — Трябва да сте благодарна, че ви желая за себе си.

Ирайн му хвърли огнен поглед, който би разтопил и най-големия айсберг на Северно море.

— И вие вярвате, че сте мъжът, който може да заеме мястото на Кристофър?

— Успявал съм да докажа мъжествеността си на много други дами — отговори спокойно той. — Нямам ни най-малки съмнения относно способностите си. А към жена с вашия чар и хубост мога да се покажа много грижовен.

— Грижовен ли! — Тя се изсмя презрително и докосна с ръка бузата си. — Ако това тук е пример за вашата грижовност, тогава пък

съвсем не бих искала да изпитам гнева ви.

— Трябва да се извиня за това, скъпа Ирайн. Фентън беше получил указания да не ви изпуска. За съжаление в старанието си той е използвал най-сигурния, но и най-грубия метод. Само ми кажете желанията си и аз ще положа всички усилия, за да бъдат изпълнени... при съответната отплата естествено.

— О, милостиви господине — подигра го Ирайн, — грижовността ви разтопява сърцето ми. Желанията ми обаче са неизпълними. Няколко парцала, за да запуша прозорците, една или две кърпи и вода, за да мога да се измия. Метла, четки и лопата за мръсотията там. — Тя посочи с ръка шумата и боклука, които се въргаляха навсякъде в стаята. — С необходимата прислуга това тук би могло да се почисти за една-две седмици, но ако такава липсва, бих се заела и сама. Също така не бих отхвърлила и чисто одеяло и няколко чаршафа.

— Ще видя какво мога да направя, скъпа — отвърна той със смях. — Междувременно имате възможност да си помислите върху това, което ви казах.

— Да, възможност. — Тя кимна замислено и се извърна, за да погледне през прозореца. После обърна глава настрани и отговори иронично: — Колкото е възможно човек да литне до луната и да ми донесе парче от нея тук, на земята.

Алън Паркър оцени гърба, който му беше обърнала лейди Сакстън, и огледа с възхищение елегантната му форма. Той беше твърдо убеден, че тя ще промени мнението си. От всички останали възможности в крайна сметка той беше най-добрият избор.

— Мога да изчакам отговора ви. Мнението ви сигурно ще се промени след пристигането на лорд Талбот.

Ирайн хвърли презрителен поглед към вратата, когато тя се затръшна след него. Чу как железен лост грижливо подпря дебелиите дъски. Неспокойно се разхождаше нагоре-надолу в килията си, без да може да прогони обзелата я тревога. Молеше се Кристофър да не се подмами от предизвикателството и да остане под сигурното прикритие на маската на лорд Сакстън. Ирайн не искаше да продължи да живее без него. Докато знаеше, че той е на свобода, тя нямаше да загуби надеждата, че щеше да успее да се освободи по някакъв начин и да се завърне при него.

За да разсее мислите си, опита гозбата, но дивечът беше прекалено суров и не ѝ се услади. Тя ядеше само за да подкрепи силите си и тези на мъничкото същество, което растеше в нея. През следващите месеци щеше да носи скъпоценния си товар и да черпи сили от мисълта, че има нещо от Кристофър при себе си. Замечтано мислеше за малкото момиченце или момченце с червеникавокафявите къдрици на мъжа ѝ и с очите, които отразяваха светлината и блясъка на всеки пламък. Щеше да притиска бебето до гърдите си и да си спомня как храбрият му баща я е освободил под носовете на враговете си.

Щеше ли да го направи? Главата ѝ рязко се вдигна, когато помисли за това. Тихата радост на мига отлетя. Тя знаеше, че той ще дойде. Ненапразно се наричаше Кристофър Сатън.

— О, моля те, Господи, не! — простена тя. — Нека да не идва. Моля те! Не бих могла да понеса, ако го загубя!

Тя се запрепъва назад към леглото и се сви на сламения дюшек. Не искаше повече да мисли за възможността да го загуби. Опита се да забрави тревогите си, като поспи, но след повече от час все още беше будна. В ключалката се завъртя ключ. Тя се изправи уплашено, тъй като очакваше да влезе шерифът с нови искания. За нейна изненада беше Хагарт.

— Моля за извинение, милейди. — Той кимна няколко пъти с рошавата си глава. — Шерифът ме изпраща, за да ви донеса някои неща.

Тя учудено загледа как той натъпка няколко парцала в счупения прозорец и прибра малко от разхвърляния боклук. Накрая с най-добри намерения взе една стара метла и се зае с пода. Прахът, който вдигна обаче, ѝ причини пристъп на кашлица и я накара да го помоли да спре. Той смутено избърса ръце в панталоните си, които му стигаха до коленете, и изчезна.

За вечеря ѝ донесоха същата гозба от дивеч и втората половина от хляба. Опитите ѝ да направи килията малко по-обитаема, не бяха останали безрезультатни, но далеч не можеха да прикрият това, което се нуждаеше от по-сериозен ремонт. От Хагарт тя получи дузина дебели, къси свещи и огниво. Когато приключи с храненето, беше започнало да се свечерява. Тя запали две свещи и постави едната на масата, а другата на ръба на леглото си. Когато нощта настъпи и последната светлина изтля в кървавочервени отблясъци на запад, те придадоха на

старото помещение тайнствена атмосфера. Студът бавно започна да се промъква в стаята и Ирайн легна на леглото, увивайки се в палтото си и единствената завивка.

Самотата и отчаянието не я оставиха да заспи. Тя се опита да се развесели с гатанки от детството си, но това не ѝ помогна много, тъй като беше забравила повечето. Малко неща можеха да я накарат да забрави страховете си. Бавно и неумолимо мислите ѝ поеха своя ход. Тя притвори очи и видя образа на мъжа си, който я прегръщаше и събуждаше чувствата ѝ със своите целувки. Тя потрепери и се уви още по-плътнo в завивките си, докато отново си припомняше двете седмици, които бяха изживели в непомрачено щастие заедно. О, как ѝ липсваха нежните му милувки, жарта на тялото му, което я топлеше и събуждаше страстта ѝ.

Като мрачни демони на нощта се появиха страхът и съмнението, за да я обхванат и да смачкат волята ѝ. Сълзи се стичаха по страните ѝ и хлипайки отчаяно, тя търсеше и най-слабия лъч на надежда. След това усети как я обзе спокойствие и с оттеглянето на ужаса товарът ѝ олекна. Докато имаше живот, имаше и надежда.

Напрежението на отминалия ден и изтощението я доведоха до успокоение и постепенно в ума ѝ нахлуха по-утешителни мисли, докато милостивата дрямка я пое в ръцете си за остатъка от нощта.

Лорд Сакстън седеше пред писалището си и с обичайната си акуратност се занимаваше със сметките на имението. Измъчваше го безпомощно нетърпение, докато очакваше вест за жена си. Но нищо не идваше, и господарят на къщата седна, самотен и безмълвен, пред вечерята си, докато Аги кършеше ръце и се вайкаше. Той дори не се опитваше да хапне нещо или пък да подхване разговор, а само отвърщаше рязко и кратко, когато го заговаряха.

Бънди се върна и Кристофър се ободри за момент. Но отново клюмна, когато разбра, че мъжът не носеше никакви новини. Наредданията на господаря бяха изпълнени, съобщи прислужникът. Отчаян в самотата си, Кристофър покани мъжа да седне на масата и да му прави компания по време на вечерята. Но единственият резултат от това беше безмълвна размяна на погледи. Те и преди се бяха хранили заедно при най-различни обстоятелства. Но този път Бънди страдаше

заради неумението си да разсее зле прикритата тревога на господаря си.

И двамата се чувстваха неловко и безрадостно, затова, когато хапна малко, колкото за приличие, Бънди помоли да бъде извинен. Той се оттегли, за да обиколи още веднъж пазачите и да види хората, които бяха изпратени да търсят лейди Ирайн. Беше почти полунощ, когато се завърна. Слабата светлина в стаята на господарката му подсказа, че лордът все още беше измъчван от отчаянието. Имаше чувството, че дори камъните на къщата въздишаха със съчувствие.

Бънди не знаеше какво повече да стори. Не можеше да понесе още веднъж израза върху лицето на господаря си, когато му съобщеше, че няма надежда, няма вест, че цялото им досегашно търсене беше останало безплодно. Той отведе коня си и се тръшна на сламения дюшек, за да отдаде умореното си тяло на почивка.

Кристофър Сатън стоеше в средата на стаята на жена си и не намираше облекчение за тежката мъка в гърдите си. Разглеждаше гребените и четките ѝ, които тя внимателно беше подредила на едната страна на тоалетната си масичка, и се сети за водопада от меки, лъскави къдрици, които падаха на дълги, разкошни вълни и искаха да бъдат милвани.

„Как ме е омагьосала тази прекрасна жена!“ — помисли си той замечтано. „Тя хвана сърцето и душата ми. Залови ги като ястреб в полет.“ Той поклати глава. „Но за разлика от хищната птица тя не ги нарани. О, не, тя ги приласка до гърдите си, вдъхна им нов живот и така сладостно ги освежи, че сърцето ми можеше да се пръсне. Преди да спра на този бряг, бях готов да се закълна, че пътуването по море завинаги ще остане голямата ми любов. Дотогава никое момиче не беше успявало да ме завладее така. По-рано нищо не можеше да се сравни с възбуждащото чувство да се носиш по морето с издути платна. И когато реших да отмъстя за брат си, това миловидно създание пресече пътя ми. Опитвах се да преодолея желанията, които се пробуждаха у мене. Но красотата ѝ ме привързваше все по-здраво към нея, докато тя се превърна в източник на всички мои радости. Без нейното присъствие сега дните са празни и всичко губи своя смисъл.“

Той опря едното си рамо на таблата на леглото и повика в съзнанието си сладките мигове, които бяха преживели заедно тук. С внезапен гняв дръпна завесите, за да ги притвори. Не искаше повече да

гледа меките възглавници на коприненото им любовно гнездо. Погледът му възбудено се плъзна по стаята и попадна на ваната в съседното помещение. Пред вътрешния му взор се появи заоблеността на бюста ѝ и подканящата топлина на усмивката ѝ, с която награждаваше нежностите и целувките му. Той прокара ръка през косата си и започна да се бори с желанието си да се хвърли отчаяно на колене и да се отдаде на болката си. Страданието на разума се превърна във физическа болка в гърдите му и той започна да се разхожда безсмислено из стаята, за да я намали.

„Тя ме преследва!“ Той се обърна към тъмните сенки в ъглите. „По дяволите! Тя ме преследва всеки миг! Как изобщо бих могъл да продължа живота си без нея? Самата мисъл за това кара сърцето ми да изстива и събужда страхове в главата ми като големи, черни облаци, които застрашават спокойствието ми!“

Той не можеше повече да стои в тази стая и избяга в коридора. Нямаше никой, с когото да сподели изгарящото го безпокойство. Фарел пътуваше към Уиркинтън. Бънди сигурно би го изслушал, но той самият се обвиняваше за неспособността си да просветли положението. Аги щеше да плаче и да се съсипва все повече. Измъчван от мисълта за безпомощното си положение, той се разхождаше из коридорите, докато стана два часът. Отиде в стаята си, но дори тук му се струваше, че въображаемото ѝ присъствие се надсмива над неговото безсилие.

Хвърли се на леглото и се загледа в кадифеното небе над себе си. Не се осмеляваше да дръпне завесите, за да не привика мъчителните картини на въображението си. Постепенно и почти неусетно Морфей облекчи мъчението му. Той му изпрати сънища за тъмни, копринени къдрици, които милваха страните му, за бледи, нежни ръце, които го прегръщаха, за една целувка, лека като перце, и най-накрая милостта на дълбокия сън.

Първите коси лъчи на утринното слънце осветиха стаята. Кристофър скочи на крака и готов за бой, потърси противника си. С хладен разум той погребва гнева си под силната си воля. Свали смачканите дрехи, с които беше спал, и след като набързо се изми, облече нови. Аги му донесе закуската в стаята и избягваше да го

поглежда, след като му беше хвърлила кратък загрижен поглед. Тя беше тревожна и притеснена, сякаш нещо измъчваше душата ѝ и тя се опитваше да го скрие зад безцелно суетене. Накрая направи реверанс и изчезна.

Кристофър се преоблече с дрехите, които намразваше все повече и повече, и бавно слезе по стълбите в образа на лорд Сакстън, за да се заеме с всекидневните дела на Сакстън Хол. Подписа разни документи и зачака да научи нещо за жена си.

С Бънди и градинаря огледа парче земя, съгласи се с предложенията за промени и продължи да чака вести за жена си.

Зае се с близо дузина спорни въпроса на арендаторите си, изслуша обвиненията и защитата и съдеше така, както се надяваше, че ще е справедливо и за двете страни. И чакаше да научи нещо за жена си.

Докато обядваше сам, един пратеник донесе писмо от Фарел. Младият мъж му съобщаваше, че ще тръгне заедно с „Кристина“ на север. Корабът трябваше да се справи с труден курс срещу вятъра и щеше да пристигне в късния следобед на следващия ден.

Кристофър си търсеше занимание, за да минават следобедите часове по-бързо. Преди предпочиташе да пълзят бавно, докато държи Ирайн в прегръдките си. Вечерта беше в хапливо и раздражено настроение. Прислугата проявяваше разбиране и му съчувстваше. Все още нямаше никакви новини, нито добри, нито лоши, и той беше оставен сам със страданието си.

За Ирайн денят мина почти по същия начин. Главната разлика се състоеше в това, че тя все още беше затворена. За закуска получи същата гозба заедно с полуизгоряло парче хляб. Тя грижливо подреди съдовете на подноса и измете помещението. Изми се, доколкото можа, със студена вода от кофата. Имаше само плитък леген и нямаше сапун. Прокара пръсти през косата си, за да я оправи малко. После още веднъж помете килията си. Ядоса се, когато ѝ донесоха вечерята, защото отново беше от същия дивеч, но този път гозбата беше много по-гъста, сякаш цял ден беше стояла на огъня. През един от зарешетените прозорци тя наблюдаваше как си отива денят. В очите ѝ имаше сълзи, когато се запита дали Кристофър вижда същите

прекрасни цветове. Тя беше непоклонимо убедена, че той мислеше за нея точно толкова, колкото и тя за него.

— О, любими мой — каза тя с въздишка и избърса сълзите си, — щях да съм смела, ако ставаше въпрос само за мене, но под сърцето ми се намира твоето дете. Казват, че такива изпитания оставят следите си и върху неродените. А то трябва да е избавено от чувството на омраза, която нося в душата си.

Спомни си, че преди много време един ден беше изрекла дръзки заплахи, когато бе сама в стаята си. Изправена и смела беше размахвала несъществуващ меч. И сега с величествен патетичен жест тя протегна ръка и заговори на въображаемите си слушатели:

— Ако бях сребърен рицар, който се е заклел да се бори в името на справедливостта, щях да опустоша това гнездо на негодници, за да пречистя името ви. Със силата на оръжията си щях да ги накажа всичките, да ги накарам да паднат на колене и да молят за прошка и щях да отсека главите от раменете им. Това е истината на победителя.

Тя се спря посред войнствената си реч. Ръката ѝ бавно се отпусна. Химерата се беше стопила. Тя коленичи до сламения дюшек и се разплака неудържимо.

— О, Кристофър, сладка моя любов — прошепна тя, — ако бях рицар, никога нямаше да усетя докосването ти, ръцете ти, които ме прегръщат, целувките ти по устата ми, топлото ти тяло до мене. — Скоро тя се изправи и видя последната светлина да се процежда през стъклото. — Трябва да бъда смела. — Избърса носа си и изсуши страните си с полата си. — Ако детето бъде момче, трябва да съм силна, за да е силно и то, ако пък е момиче, трябва да усети чрез мене силата на истинската любов.

— Кристофър, любими — тя събра ръцете си като за молитва, — пази живота си, но убий змея и ме спаси. Аз намерих своята роза през зимата, любовта, която дава щастие. Твоята скъпоценна любов ми принадлежи, обещана ми от тебе завинаги. Ела, любими, само ние двамата можем да надвием змея.

Кристофър със страх наблюдаваше как си отива денят, без да може да го спре. Той вече познаваше призраците, които идваха с тъмнината, тъй като беше страдал толкова много предишната нощ.

Стоеше в дъното на западния коридор и прокара пръст по оловните решетки на един прозорец, сложен някога от дядо му. Гледаше как отслабващата светлина на слънцето изчезва в няколко ниски облака. Пурпурният отблясък отново събуди у него страха от собствените му мисли.

Внезапно му стана ясно: ако не напуснеше къщата, силите му щяха да се стопят от чакането и размишленията. Трябваше да измъкне бандитите от дупката им и да ги преследва, докато някой от тях му кажеше това, което искаше да знае. Тогава щеше да подгони шерифа и да го хвърли на земята, както ловуващ вълк прегризва краката на елена. И се закле, че ако е паднал дори косъм от главата на Ирайн, шерифът напразно щеше да се моли за бърза смърт.

Над хълмовете беше непрогледна нощ, когато вратата на тайния проход се отвори и един висок, облечен в тъмни дрехи мъж пристъпи напред с едрите, смели крачки на рицар отмъстител. От едната му страна висеше широкият меч с дългото острие, който и баща му беше запасал в деня на смъртта си. Жребецът почувства възбудата на господаря си и започна да пристъпва и да танцува в желанието си да полети с него. Мъжът се метна на седлото и отмъщението препусна по тресавището, а един отслабващ, блед месец скри лицето си от предстоящата кървава баня. Враговете бяха отнели най-скъпото на този мъж и едва ли на тази земя е имало някога по-освирепял човек с толкова насъбран гняв в сърцето.

Черният кон пръхтеше като дракон, а огненият му дъх пронизваше студената нощ. Копитата му чаткаха в камъните и от тях изскачаха искри, докато препускаха лудо в нощта. Те кръстосваха насам и натам, напред и назад, спряха веднъж при някаква самотна плевня, само за да открият следи от наскоро напуснат лагер. Една потайна пещера също не издаде къде се криеха разбойниците.

— Всички са изчезнали — изръмжа той. — Събрали са се, за да поставят капана с примамката, на която знаят, че не мога да устоя. Но къде? Да ги вземат дяволите! Къде?

Часът беше късен и луната, която се беше спуснала ниско, все още плахо се криеше зад облаците, сякаш се страхуваше от смелостта и гнева на този мъж. Дивата му решителност го изгаряше, докато пришпорваше животното в бесен галоп. Една сянка летеше над долини

и тресавища в нисък полет като разперил крила гладен ястреб, който търси плячка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Не един и двама си помислиха, че старият Бен е възкръснал, защото един парцалив мъж седеше свит в сянката на задната врата на гостилницата „При глигана“ и бавно си пиеше бирата. Той не се беше появил през деня: едва след смрачаване беше седнал безмълвно на един стол в ъгъла, беше почукал с една монета по масата, докато Моли му донесе кана бира. Приличаше на кмета, но смърдеше на пот и пушек и омазаната му брада правеше разпознаването в сянката невъзможно. Тя отхвърли мисълта за приликата и отново се захвана с работата си. Монетите му бяха грижливо преброени и той все още не ѝ беше дал бакшиш. Значи тя нямаше причина да се занимава много с неговото обслужване.

Очите на Ейвъри Флеминг не спираха да се оглеждат нито за секунда, докато седеше в ъгъла. Той постоянно беше готов да избяга, щом някоя фигура с наметало му напомнеше за Кристофър Сатън или пък някой стол изскърцаше по пода и този звук му заприличаше на стъпките на тежък, осакатен крак. Тънката кесия, която му беше дал Паркър, сега бе почти празна и надеждата му шерифът да напомни на лорд Талбот за него постепенно чезнеше. След като го преследваха както Сатън, така и Сакстън, животът му не беше в безопасност нито за минута. Никой не можеше да каже кога щяха да намерят мизерната му колиба до бластистия бряг, но той знаеше, че те щяха да претърсят всеки храст за него. През изминалата нощ едно бездомно куче го беше уплашило почти до смърт. Лаят го беше вдигнал от дълбок сън и той панически беше избягал от колибата, абсолютно сигурен, че е подгонен от лорд Сакстън. Беше затънал до бедрата във вода и най-накрая студът го беше накарал да се върне в дома си, за да потърси сухи дрехи. Но дори и там нямаше меко легло за него. Беше се опитал да остане вкъщи за през нощта, но не се осмели да запали огън или дори свещ. В тъмнината всеки шум беше сковавал крайниците му от страх. На няколко пъти беше напълно сигурен, че вижда страшната кожена маска да се приближава към него. После пък му се счуваше

прошумоляването на наметало или тракането на тока на ботуш в гостната. В колибата си поне можеше да заспи!

Един мъж, когото Ейвъри не познаваше, влезе в гостилницата. След като си поръча халба бира, непознатият се разходи из помещението и се вглеждаше в лицата, докато дойде при този, който седеше в ъгъла. Отпи глътка от халбата и заговори толкова тихо, че само другият да го чуе.

— Флеминг?

Ейвъри стана рязко, но се успокои, когато видя, че не го заплашва опасност.

— Да?

— Изпраща ме Паркър. Отзад стои един кон. Той ще те посрещне на първия кръстопът северно от града. — Мъжът отмина незабелязано и скоро след това стоеше до бара, задълбочен в разговор с Моли.

Ейвъри се промъкна през задната врата и намери коня, както му бяха обещали. Малко по-късно той препускаше на север. Възможността да получи пари го караше да лети. Щеше да изостави всички и да си потърси някое място, където топъл вятър появява от морето към брега.

Както му бяха съобщили, Паркър го очакваше с повече от дузина придружители. Шерифът не искаше да рискува, преди да е заловил Кристофър Сатън. Ейвъри слезе от коня и Паркър се дръпна с него встрани от другите, които предпазливо стояха на тъмно в сянката на няколко дъба. Те твърде добре си спомняха за смъртоносните удари на отъмщаващото острие и за светещите копита сред тях. Нервите на всички бяха така опънати, че те за малко щяха да избягат, когато Ейвъри се появи отдолу по улицата.

Самият Ейвъри не изпитваше много доверие и загрижено държеше ръката си на пицова, който беше затъкнат в колана му. В съзнанието му все още живееше споменът за прекъснатия вик на лицето на бедния Тими Спийрс и той не беше сигурен дали наистина Кристофър Сатън беше единственият виновник. Страхът му се поуспокои, когато забеляза, че и двете ръце на Алън бяха пълни. В едната имаше писмо, а в другата — кесия със забележителна тежест.

— Страхувам се, че имам лоши новини за тебе, Ейвъри. Лорд Талбот изпрати писмо от Йорк, с което те освобождава от

задълженията ти за един месец. Не го приемай толкова тежко. Той ме упълномощи да ти дам двеста фунта, двойната сума, която ти дължи за изминалите два месеца. Това би трябвало да ти стигне, за да се отдалечиш на прилично разстояние оттук. А колкото до заплащането за дъщеря ти, той е ужасен, че продаваш собствената си дъщеря... за втори път.

— Но без нея той не може да хване Сатън! — възрази Ейвъри.

Паркър размаха под носа му кесията с пари и фалшивото писмо от лорд Талбот и се зарадва на собствената си користна игра. Макар че Талбот вече беше решил да освободи този мъж, той все още не знаеше нищо за последните събития и Алън беше поел в свои ръце отърваването от Ейвъри. Забавляваше го мисълта за бившия кмет, който бяга от село на село и се опитва да се изскубне от ноктите на страха. За разлика от Тими, Ейвъри не знаеше нищо, което да навреди някому, така че беше достатъчно просто да го отпратят.

— Вземи ги, Ейвъри. Малко вероятно е да получиш повече.

Ръмжейки от недоволство, Ейвъри взе предложената кесия. Беше очаквал много повече, но начинът, по който шерифът сложи ръка на пищова си, го беше сплашил. Ейвъри напъха писмото в джоба на палтото си и грижливо скри кесията в жилетката си.

— И, Ейвъри, тъй като сме стари приятели — Паркър сложи ръка на рамото на мъжа, — ще ти подаря коня, който те доведе дотук и ще ти дам един добър съвет. Един от моите хора ми събщи, че след смрачаване видял в селото някакъв едър мъж с широко наметало. — Той се усмихна, когато Ейвъри ужасено хлъцна. — Негодникът бил възседнал голям черен кон и яздел към брега на реката. Очевидно е търсел тебе. Ако бях на твое място, Ейвъри, щях да избягам възможно най-бързо на много мили оттук.

Ейвъри кимна в знак на съгласие.

— Няма повече да се връщам там. След като имам кон и малко пари, смятам дълго време да се движа на юг.

— Умен човек си ти, Ейвъри! — Алън Паркър го потупа по рамото. — Където и да те отведе пътуването ти, желая ти щастие! — Той отстъпи и започна да наблюдава как кметът се покатери на коня и се отпусна тежко на седлото. Накрая му махна: — Приятен път!

— Хей, главатарю! — повика го един от мъжете и спря коня си до него. — Защо подарихте на кмета коня на стария Чарли Мур? Нали

знаете, че Чарли човек убива, ако се прибере вкъщи и види, че най-добрият му кон е изчезнал заедно със седлото.

Паркър се разсмя, когато се качваше на собствения си кон.

— Клетият Ейвъри! Толкова много вълци ще има по петите на този самотен заек, че той няма да посмее да си подаде главата от леговището от страх. Само ме попитай кой ще го хване пръв. — Бурен смях процепи тишината, но той ги накара да млъкнат с едно движение на ръката. — Я по-тихо, глупаци такива. Сатън може да е някъде наблизко. Аз лично нямам желание да попадна в ръцете му. Да се връщаме и да видим как Хагарт се е справил междувременно с жената на Сакстън.

Ейвъри беше доста доволен, а най-вече се радваше, че е напуснал Маубъри. Между него и шерифа вече лежеше доста голямо разстояние. Тъкмо искаше да си отдъхне, когато тропот на копита го накара загрижено да се обърне. Тялото му потръпна от страх и тих стон се откъсна от устните му, когато едно същество излезе от сянката на дърветата. Скованото му съзнание повтаряше едно и също: смъртта го беше намерила!

Скимтейки от страх, той сръга хълбоците на коня с токовете на ботушите си поради липсата на шпори и камшик. Когато погледна през рамо, видя развятото наметало и му се стори, че го настига огромен прилеп, дошъл, за да изсмуче живота му. Страховит смях изпълни нощта и студени тръпки полазиха гърба му. Ейвъри започна да удря препускащия си кон с юмруци и юзди. Животното отдавна беше усетило страха на ездача и така се беше напрегнало, че сега се намираше на края на силите си. Пътят се виеше покрай плитка пропаст, на дъното на която лъщеше малко поточе. За миг нощният ездач изчезна от погледа, но това не подобри положението на Ейвъри. Напротив, поради сянката и корените на пътя ездата стана по-опасна. Конят се препъна и ездачът му изгуби стремената. Животното ставаше все по-несигурно, защото тъкмо отново беше влязло в крачка, когато хлътна в следващата дупка. Този път Ейвъри в старанието си да остане на седлото изпусна юздите. Това беше краят и нещастieto не можеше да бъде избягнато. Пред тях имаше големи скали и камъни. Галопиращото животно се препъна, олюля се и рязко сви встрани пред

ръба на стръмнината. От внезапното движение Ейвъри подхвъркна във въздуха. Приземи се обаче далече от коня.

Той се преметна през няколко къпинови храста и един голям, чепат пън. Нещо силно дръпна презрамките му и той започна да се търкаля, пада, хлъзга и премята през храстите, отхвъркваше от дънерите, блъскаше се в скалите и усещаше тръните в храсталака. Един тежък удар изкара въздуха от дробовете му. Втори удар го просна по гръб и той видя да проблясват звездите, преди да го обхване пълен мрак.

След около една миля нощният ездач беше настигнал коня и замислено се вгледа в празното седло. Подплашеното животно му беше скроило лоша шега и сенките твърде дълго бяха крили от него, че на седлото няма никой. Кристофър хвърли измъчен поглед назад и поведе коня за юздите, когато за сетен път тръгна към Сакстън Хол. Може би фантазията му беше изиграла номер, като му се стори, че вижда Ейвъри. Който и да беше мъжът, трябваше да продължи пътя си пеша.

Къщата беше тъмна и няма, когато господарят се завърна. Дълго време той самотно се лута из коридорите. Сякаш цялата му жизненост се беше стопила. За първи път в живота си той беше усетил радостта от изпълнената с доверие близост на една обичаща и обичана жена. Сега всичко това беше отминало и на него му оставаше само споменът, за да утоли безмерния си копнеж.

Музикалният салон беше тъмен. Само на прозореца гореше една-единствена свещ. Камината беше студена и сенките болезнено му напомняха за смях, кискане и топла, интимна закачливост. Почти несъзнателно ръката му докосна дръжката на меча, който носеше. Той мислеше за проливане на кръв. В библиотеката на стария лорд нищо не се беше променило с годините. Пръстите му замислено минаха по клавишите на чембалото. Без нейния глас, който да му придаде думи и топлота, звукът беше кух и безжизнен.

Кристофър стоеше с наведена глава, когато големият часовник в салона удари два. Докато ехото от ударите замираше, той отиде в стаята си. Събу само ботушите си и се хвърли на леглото. С огромни усилия прогони всичко от съзнанието си и го запълни със скърцащите мачти на кораб в открито море. Трябваше да намери малко

спокойствие, пък било то и за няколко часа. Скоро дойде сънят, благословен и ненарушаван от нищо.

Слънцето огря клепките на Ейвъри и потопа съзнанието му в едно червено море. Ставите и крайниците го боляха, лявата му ръка беше почти неподвижна. Пулсът му блъскаше ускорено. Главата му бучеше и студът на нощта толкова силно беше разтреперил измъченото му тяло, че дори и топлото слънце не можеше да го успокои. Той лежеше точно така, както беше паднал, усещаше остриите камъчета в гърба си и раните, където тръните бяха разкъсали кожата му. Не смееше да се раздвижи, защото това само би причинило нови болки на преуморените му мускули.

Една птица прелетя над главата му, спусна се към земята и кацна на близкия клон, за да разгледа този дрипав представител на човешката раса. Ейвъри ядосано погледна с едно око пернатия негодник, който така весело чуруликаше, поздравявайки новия ден. Беше готов да се закълне, че птицата му се надсмива.

Лек вятър вееше над него и Ейвъри премигна, когато усети, че краката му са голи. Вдигна глава и слисан видя, че беше изгубил панталоните си. Само свободните краища на презрамките се показваха изпод жилетката му. Обърна глава назад към стръмнината и погледна нагоре. Там видя остатъците от панталоните, които весело се ветрееха от чепове на едно изсъхнало дърво.

Мина известно време, преди Ейвъри да се убеди, че не си е счупил някоя кост. Той бавно и болезнено се обърна, подпря се на ръце и колене и с голяма предпазливост пропълзя покрай храстите и дърветата към панталоните си. Усилието почти не си струваше, тъй като дрехата имаше много малка прилика с предишния си вид. Най-доброто, което можа да направи от нея, беше нещо като престилка, която обаче крайно недостатъчно прикриваше голотата му.

Естествено той не видя нито следа от коня си, който му беше подарил шерифът, и оплака загубата на хубавото седло. Те заедно щяха да му донесат около петдесет фунта — достатъчно, за да седне на някоя игрална маса и да постави първия камък на новото си щастие. Както и да е! Двестате фунта щяха да свършат работа.

Той не можа да устои на желанието да преброи съкровището си и извади кесията. Изсипа я на един плосък камък между разкратените си крака. По-голямата част от монетите се състоеше от дебели, тъмни шайби. Той повдигна една от тях, захапа я и видя отпечатъците от зъбите си: това беше чисто олово! Бяха разрязали оловни куршуми, които на пипане приличаха на монети, и така бяха придали тежест на кесията. След като преброи всичко, оказа се, че притежава не повече от двадесет фунта и още няколко дребни монети.

Ейвъри изруга и хвърли шепата оловни кръгчета в храсталака. От яд, че го бяха измамили, очите му се насълзиха. Цялото му планиране, тактиките и маневрите не му бяха донесли нищо друго, освен някакви си мизерни двадесет фунта.

Той гневно избърса една сълза и се закле да потърси лорд Талбот и да се оплаче от тази безсрамна обида. Нахлупи шапката върху ушите си и изпълзя на пътя.

Тъкмо когато искаше да се изправи, чу в далечината грохота на тежки копита и бързо се скри отново. Малко след това се появи голяма черна кола с впряг от четири коня. Наблюдаваше с надежда приближаването ѝ. Внезапно дъхът му секна и той се сниши. На вратата беше разпознал герба на лорд Сакстън.

Клаудия оглеждаше писмото в ръката си. Гореше от нетърпеливо любопитство да разбере каква ли вест съдържа. Беше уверила мъжа, който го донесе, че ще предаде новината на баща си веднага след неговото завръщане, но дори и тогава не беше сигурно, че ще научи нещо за съдържанието на писмото. На моменти нейният господар и родител беше много потаен и не желаше да я осведомява за делата си. В последно време беше дочувала части от разговорите му с Алън Паркър и не ѝ беше убягнало, че в тях често се споменаваше името на Кристофър. Беше ѝ ясно, че те го смятаха за страховития нощен ездач, мисъл, която я изпълваше с вълнение. Тя беше склонна да си го представи като рицар, който препускаше в тъмнината на нощта не за да убива, както се разказваше, а за да утоли страстта си с миловидни девици, които държеше в плен за няколко сладки часа. Колкото до Тими Сиърс и Бен Моуз, на нея ѝ беше напълно безразлично, дали

нощната сянка ги беше убила или не. Тя и бездруго ги смяташе за излишни.

Клаудия предпазливо опипа печата, който затваряше пергаментата, и отиде към камината, където го поддържа срещу топлината. Восъкът се размекна и тя припряно сложи писмото на масата на баща си, а после внимателно отлепи печата. Беше убедена, че баща ѝ никога няма да забележи. Само трябваше отново да стопи восъка и грижливо да го притисне на същото място. Но се налагаше да бърза, защото преди заминаването си той беше казал на Паркър, че ще се върне до обяд.

С вълнение отвори пергаментата и зачете полугласно съдържанието. Думите излизаха със съскане от едно стиснатите ѝ зъби.

— ... ми съобщи, че лейди Сакстън очаква дете от Сатън. Аз я прибрах при себе си като примамка за проклетия янки. До вашето пристигане ще я държа в развалините на замъка при устието на реката. Алън Паркър.

Лицето на Клаудия се изкриви от диво ръмжене. Тя захвърли пергаментата и изхвърча от стаята. Не я интересуваше как баща ѝ ще реагира на това, че беше счупила печата. Гореше от желание да излее гнева си върху онази вещица и нямаше нищо на света, което да я спре.

— Чарлз! — Тя почти изкрещя името, когато отиваше от антрето към стълбите.

Откъм задната част на къщата долетя шумът от стъпките на прислужника, който беше стреснат от крясъка ѝ. Когато я видя на стълбите, той се подхлъзна, но успя да се опре на парапета.

— Да, уважаема госпожице? — каза слугата, останал без дъх.

— Кажете на Ръфъс да докара колата — заповяда му кратко тя. — Ще изляза след малко.

— Да, милостива госпожице. — Той се поклони и отново тръгна, за да изпълни заповедта ѝ.

Клаудия на висок глас повика камериерката си. Момичето излезе треперещо от покоите на господарката си и влезе в салона.

— Ще излизам — заяви Клаудия рязко. — Пригответе ми тоалета.

— Ако...

— Червения костюм за път и шапката с перата — кресна господарката ѝ. — И този път не се мотай! Бързам!

Младото момиче се обърна припряно и хукна към стаята. Сети се навреме и направи път на господарката си да влезе първа. Момичето се

тресеше от страх, когато Клаудия профуча край нея и я изгледа злобно. Още имаше синини от последното наказание и при това настроение на господарката беше сигурна, че към тях ще се прибавят и нови.

Половин час по-късно Клаудия излезе от стаята си в богато украсения салон и пътьом взе ръкавиците си. С изненада видя, че прислужникът притича към вратата много по-рано от друг път, за да я отвори. Но това, което беше сметнала за желание да ѝ се угоди, се оказа просто част от нормалните му задължения. Макар че тя не беше чула чуването на портата, явно идваше гост. Когато Чарлз отвори вратата, там стоеше мъжът, от когото тя се страхуваше най-много: лорд Сакстън.

— Дойдох, за да говоря с лорд Тал...

Лорд Сакстън млъкна наскоро изречението, когато видя на стълбата облечената в червено фигура. Клаудия искаше да избяга, но се закова на място, когато сакатият избута зяпналия прислужник и се приближи към стълбата с куцукащата си походка. Там той се спря ѝ я загледа.

— Мис Талбот — дрезгавият глас сякаш звучеше насмешливо, — аз всъщност се надявах да се е върнал баща ви, но може би и вие ще ми кажете това, което ме интересува.

— Не зная къде са я отвели! — излъга тя с висок, писклив глас.

— Аха! — Лорд Сакстън се подпря на бастуна си и замислено кимна с маскираната си глава, докато я поглеждаше. — Значи знаете защо съм тук.

Разтреперана, Клаудия прехапа устни и не посмя да отговори. Тя нервно свали ръкавиците си.

— Съжалявам, че нахълтвам тук по този начин — извини се иронично неканеният гост. — Виждам, че се каните да излизате.

— Аз... тъъ — тя търсеше някакво оправдание, — се нуждая от малко чист въздух.

Ръката му посочи стълбите.

— Моля, няма защо да се страхувате от мене. — С насмешливо укорителният си тон той явно се подиграваше на страховете ѝ. — Рядко причинявам някому зло... стига да не ме предизвикат.

Клаудия преглътна и погледна нагоре. Тя се поколеба дали да не потърси закрила в стаята си, преди той да я спипа. Видя камериерката си, която стоеше близо до горната галерия и бършеше наранената си,

кървяща устна, и се запита мислено какви бяха тези фантазии, които се явяваха в съзнанието ѝ. Би могла да се закълне например, че беше ѝ се мярнала подигравателна усмивка.

— Мис Талбот, елате с мене — заповяда лорд Сакстън с безизразен и суров глас.

Тя го последва и предпазливо слезе по стълбите, но не се осмели да пристъпи последното стъпало. Не беше и нужно, защото той се приближи до нея, така че тя се отдръпна, за да избегне страховитата му близост.

— Знаете ли къде е отвел шерифът жена ми?

Макар и изречени с гробовно спокойствие, тези думи я поразиха като гръм. Дрезгавият глас звучеше така, че Клаудия се уплаши за оцеляването си.

— Чарлз... — изскимтя ужасено тя.

Прислужникът се осмели да направи няколко крачки. Лорд Сакстън се обърна.

— Не мърдайте, ако ви е мил животът. Няма да търпя никой да се намесва.

Чарлз отново се върна на мястото си. От уплаха той машинално затвори вратата, просто за да стори нещо. Клаудия пребледня, когато маскираната глава се наведе над нея и тя забеляза решителния блясък в очите зад отворите.

— Е? — викна той. — Знаете ли?

— Алън изпрати писмо на баща ми — побърза да обясни тя. — Наистина нямах представа какво е направил, докато не го прочетох. Той я е затворил в стар, изоставен замък някъде на юг, към Йорк, ако не се лъжа. Тъкмо щях да се осведомя дали Ирайн се чувства добре. Има ли нещо, което да ѝ предам... — Тя млъкна, като разбра по твърдия блясък в очите зад маската, че лъжата ѝ беше разобличена.

— Ако нямате нищо против, мис Талбот, ще дойда с вас. Моята карета може да ни следва.

— Но... — Тя потърси някаква причина, за да му се изплъзне, но когато погледна застиналата кожена усмивка, разбра, че беше в капан. Направи последен опит да се отърве. — Знаете ли, че жена ви очаква дете от този Кристофър Сатън?

Погледът му не се промени.

— Разбрахте ли ме?

— Да, много добре. — Покритата глава кимна бавно. — Трябва подробно да поговоря с нея за това.

Веждите на Клаудия се повдигнаха, когато нова мисъл ѝ мина през главата. Може би все пак щеше да си отмъсти, като заведе това страшилище при съперницата си. С удоволствие щеше да наблюдава как тази жена си получава пердаха, който заслужава. Усмивка се появи на устните ѝ, когато се замисли за такъв край на историята. Ако лорд Сакстън пребиеше до смърт жена си, Кристофър Сатън едва ли щеше да иска да я види повече. И тогава тя, Клаудия, щеше да се появи точно навреме, за да го утеши за загубата на любимата.

— Елате. Има доста път и трябва да побързаме, ако искаме да стигнем до замъка към обяд.

Лорд Сакстън я последва и мина край прислужника, като влачеше недъгавия си крак. Чарлз удивено се загледа след тях. Знаеше, че настроенията на господарката му много бързо се меняха, но се запита дали наистина беше разумно от нейна страна да тръгва съвсем самичка с този звяр, който я беше заплашил на стълбището. Затвори вратата след двамата и заклати глава, докато прекосяваше салона. Едно движение в галерията го накара да спре и да погледне нагоре, където камериерката се беше надвесила над парапета. Сега, след като господарката ѝ излезе, ти нямаше защо да крие повече омразата си.

— Надявам се, че ще я хвърли в някоя пропаст.

Ейвъри беше успял да намери каруца, която да го вземе до околностите на имението на Талбот. Овчарят, на когото беше превозното средство, с голямо недоверие беше наблюдавал снежнобелите крака, които се показваха от странната дреха, препасана на слабините му. Но когато тръгна с бързо, макар и мъчително куцукане към господарската къща на Талбот, Ейвъри вече не се интересуваше какво мисли мъжът за него. По пътя те бяха задминати от каретата на Талбот и през прозореца той беше видял лорда да седи вътре. Ейвъри дотолкова беше обзет от мисълта да хване Талбот, преди да се е заел с други дела, че въобще не се замисляше за облеклото си.

Той подръпна дрехата, която си беше направил от остатъците на панталона, когато един внезапен полъх на вятъра премина покрай задните му части, но това не го накара да забави енергичния си ход.

Каретата стоеше пред портала на къщата. Доколкото беше възможно, Ейвъри оправи измачканите си и мръсни дрехи и се изкачи по дванадесетте стъпала, които водеха към вратата на дома. На настойчивото му тропане отвори достойният прислужник, който без малко не припадна, като видя съществото пред себе си. Погледът му презрително огледа парцаливия мъж от горе до долу. Накрая той си възвърна самообладанието и попита високомерно:

— Да?

— Тъъ... както виждам, лордът си е вкъщи. — Ейвъри се покашля. — Искam да поговори няколко минути с него.

Веждите на Чарлз рязко се вдигнаха. Той вирна глава и обясни надутото:

— Лорд Талбот няма време в момента за посетители. Той се готви да отпътува по неотложни дела.

— Важно е да говоря с него! — настоя Ейвъри.

Прислужникът го огледа още веднъж и отвърна едва ли не с отвращение:

— Ще попитам лорда дали желае да ви приеме, сър. Вашето име?

— Ейвъри Флеминг! — отвърна възбудено бившият кмет. — Не ме ли познавате? И друг път съм бил тук!

Изненадата по лицето на Чарлз не можеше да остане незабелязана.

— Наистина имате известна прилика с кмета. — Слугата разгледа внимателно Ейвъри и недоверчиво поклати глава. — Не се сърдете, сър, но изглежда, сте имали доста неприятности.

— Вярно! — съгласи се Ейвъри. — И това е причината, поради която искам да говоря непременно с лорда!

— Скоро ще се върна, сър.

На Ейвъри не му беше лесно да усмири нервното си нетърпение. Той чу как прислужникът се отдалечи в къщата и стъпките му замряха в тишината. След известно време той се появи отново и лицето на Ейвъри светна.

— Какво каза лордът? Мога ли да вляза? — попита той възбудено.

— Негова Светлост няма време. Не може да ви приеме.

— Важно е!

— Съжалявам, сър. — Чарлз се извини високомерно и млъкна.

Раменете на Ейвъри съкрушено увиснаха. Той бавно се отдалечи от вратата, която се затвори подире му, и слезе по стълбите. Внезапно почувства как краката му отмаляват. Напълно изтощен от събитията през последните дни, той се облегна на едно от колелата на колата. Ако само имаше възможност да обясни случая на лорд Талбот! Беше сигурен, че той ще го разбере и ще покаже съчувствието си, било с няколко фунта повече, било поне с един кон.

Ейвъри вдигна глава и внимателно опипа раните си. Вече нямаше достатъчно сили, за да се добере до Маубъри или докъдето и да е другаде. Струваше му се, че е изоставен на произвола на съдбата. Вече нямаше кон, а нямаше и нищо за ядене. Какво можеше да стори? Беше загубил цялото си състояние, семейството и приятелите му се бяха отрекли от него и щом сега не успя да поговори с лорда, за него изобщо не съществуваше надежда.

Изведнъж вниманието му беше привлечено от покрития с брезент сандък на каретата. Той беше достатъчно голям, за да побере човек, и щеше да му предостави не само възможност за придвижване, но може би и удобен случай да разкаже перипетиите си на лорд Талбот, след като той приключи с деловите въпроси.

Ейвъри скришом се огледа. Кочияшът дремеше на мястото си и не му обръщаше внимание. Двама прислужници разговаряха отпред при конете. След като му се бяха присмели, те бяха забравили за него. Това може би беше последният му шанс и би било глупаво да не опита.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Пейзажът стана гол и скалист, когато каретата с Клаудия и лорд Сакстън се приближи към брега, откъдето се виждаше устието на река Солуей. От запад мокри и студени ветрове плющяха над морето. Една гранитна канара се издигаше високо и остриите ѝ ръбове посрещаха пенестите вълни, които се разбиваха с грохот. Недалеч от пропастта и полузакрит от канарата, се гушеше порутен стар замък.

Те спряха пред развалината, но каретата на лорд Сакстън остана на стотина метра по-назад, за да бъде извън обсега на обикновените мускети. Танър я обърна в дъга, така че да е готова за бягство, ако се наложи. Колата на Талботови продължи да се изкачва мъчително по стръмната алея и да пълзи над сухия ров по един мост, скалъпен от камъни и парчета скали. Разнесе се вик, който съобщи за пристигането им. Колата навлезе в не особено големия двор, засипан с отломки от някога величествените стени. От дясната страна един дървен навес предпазваше входа към стаите. Отляво от кулата бяха останали само първият и вторият етаж, всичко друго се беше срутило. Отпред лежаха камъните от рухналото главно крило на къщата. Те бяха разчистени само на едно място, където спираха конете, а недалеч оттам имаше малко по-широко пространство, за да могат да обърнат колите.

Алън Паркър спокойно излезе от вратата и загледа как познатата карета отмина и спря. Лорд Талбот сигурно много бързо беше приключил с работата си в Йорк, за да пристигне тук още предобед, мислеше си Алън, когато се упъти към колата, за да поздрави господаря си.

Лакеят притича и свали стълбичката. После широко отвори вратата и оттам се показаха червени поли и шапка с пера в същия цвят. Алън изпъшка мислено и стисна зъби от яд, когато разпозна лицето, което най-малко искаше да види тук. След като отново си възвърна самообладанието, той започна да се държи, както изискваше приличието. Усмихна се и протегна ръка, за да помогне на Клаудия при слизането. Явно късметът му го беше изоставил още от сутринта. Не

стига, че пристигна тази жена, но в рамката на вратата се появи и още някой. С неприкрито удивление Паркър наблюдаваше как лорд Сакстън спусна осакатения си крак на земята и пристъпи с тежкия си ботуш.

— Изненадан съм, лорд Сакстън — откровено сподели той мислите си. — Вие сте последният, когото съм очаквал да видя тук.

Дрезгав, приглушен смях долетя изпод маската.

— Чух от мис Талбот, че възнамерява да посети жена ми, и реших, че ще е по-разумно, ако пътуваме заедно през тази несигурна местност, след като имаме една и съща цел. За да се уверите сам, вижте собствената ми карета и мъжете, които съм взел за охрана. Освен това... — той вдигна ръка, за да подчертае думите си — хората ми са добре въоръжени, шерифе, а и може би малко нервни. Нали знаете какви истории се разправят. — Той направи непринуден жест с ръка. — Ако някой от вашите хора... тъъ... съвсем случайно се приближи твърде много, не бих могъл да отговарям за последствията.

Сега беше ред на Паркър да се засмее. В известен смисъл той се възхищаваше от храбростта на сакатия.

— Ако други мъже се държаха така, сър, щях да сметна това за предизвикателство, дори за заплаха.

— О, недейте, сър — помоли го лорд Сакстън. — Забравете какво казах. Нямах нищо подобно предвид. Мисля само, че хората ми са малко неспокойни в последно време. Вие сам знаете — разбойниците, призрачният ездач, убийствата и всички тези истории. Времената са лоши и страховити.

Лорд Сакстън забеляза половин дузина хора, които бавно бяха наизлезли от замъка и сега стояха около шерифа близо до вратата. Парцаливите, груби мъже наблюдаваха лорда, някои сочеха Клаудия, сближаваха главите си и се хилеха мръсно, докато си разменяха шепнешком забележки. Момичето беше свикнало с по-изискани мъже; вулгарните погледи, които я опипваха, я караха да се чувства несигурна.

— Дойдох тук, за да видя дъщерята на кмета, и настоявам да ме заведете при нея — обясни Клаудия. После попита рязко: — Къде е тя?

Шерифът отначало не й обърна внимание.

— А вие, лорд Сакстън? Също ли сте добре въоръжен? Ако не се лъжа, последния път, когато се срещнахме... — Той не довърши

забележката си.

Лорд Сакстън посочи неловко осакатения си крак.

— Нищо, освен това тук. — Той му подаде тежкия си бастун и широко разтвори палтото и дрехата си. — Претърсете ме, ако желаете, може пък да намерите нещо, което да не съм забелязал.

Алън претегли бастуна в ръката си.

— Доста е тежичък. — Той напразно завъртя сребърната дръжка. — Но го задръжте. Само дано изкушението — той изрече последните думи високо през рамо към другите — не ви накара да го използвате неразумно.

Подхвърли му обратно бастуна и се засмя, когато неговите хора одобриха закачката му с шумни крясъци и многозначително опипаха пищовите си.

— Добре — въздъхна нетърпеливо лорд Сакстън, — можем ли най-после, както предложи мис Талбот, да се отправим към лейди Сакстън?

— Както желаете. — Паркър подаде ръката си на Клаудия и му подвигна: — Последвайте ме, сър. — Без да се колебае, той пое с маршова крачка и само превзетите ситни стъпки на Клаудия позволяваха на лорд Сакстън да ги догонва с тежката си походка. Въпреки това на няколко пъти той едва не падна, когато бастунът му се подхлъзваше по камъните. Мъжете пред бараката придружаваха всяка грешна стъпка с подигравателен смях.

— Ей, тоя сигурно е роднина на Хаги — подхвърли един от тях през смях.

По стълбите в порутената кула беше проправен път между камъните. Шерифът пристъпи напред и отвори някаква врата. В ъгъла на стаята стояха петима мъже и играеха на зарове върху маса, застлана с покривка. Когато шерифът и гостите му влязоха, един от мъжете, неуморният Хагарт Бентуърт, скочи на крака. Пристъпи напред, за да ги поздрави, но не забеляза, че дръжката на меча му се беше закачила в гънката на покривката. С едно движение той обърна разклатената маса и монети, зарове и халби с бира полетяха към пращния под. Наведе се, за да избегне един мощен юмрук, и не обърна внимание на заплахите и ругатните, които се сипеха върху него, докато се освобождаваше от покривката. Пристъпи напред радостно усмихнат, но се спъна в един счупен стол и политна с главата напред към шерифа.

Паркър изруга и го отблъсна. Питаше се защо въобще беше взел Хагарт със себе си. Може би защото този глупак беше прекалено наивен — или прекалено тъп — че да се нахвърля на пленниците, и това го правеше пазач, на който може да се разчита.

Ухото на Хагарт потрепна, когато хвърли несигурен поглед към маскирания мъж. Той въпросително погледна шерифа.

— Има ли нещо, което мога да сторя за вас, сър?

— Да! Дай ми ключа от килията на дамата.

Устните на Паркър без малко не се разтегнаха в подигравателна усмивка, когато погледна негодника, но се сдържа и лицето му остана съвсем безизразно, докато поемаше ключа.

— Пригответи за гостите чай и нещо за хапване.

Хагарт изчезна с едва забележимо кимване, а шерифът се отправи към витата стълба, която водеше нагоре покрай стената.

— Трябва да минем оттук, но, моля, бъдете внимателни — предупреди ги той. — Както виждате, няма парапет. — Той ги поведе нагоре към една тежка врата. Стъпалата минаваха покрай вратата, продължаваха да се вият около стената на кулата и свършваха в синьото небе, което се виждаше през срутения покрив. Паркър пхна ключа в ключалката и отмести един дебел метален прът, запънат в касата. Тази мярка за сигурност, както и малкото прозорче с железни решетки на вратата сякаш бяха сложени наскоро. Шерифът доближи главата си до прозорчето и подвижна на затворничката:

— Милейди, пак съм аз!

Когато отвори вратата, отвътре се разнесе гневен глас.

— Вече получихте отговора ми! Ако думите не са достатъчни, може би това ще ви убеди!

Паркър се наведе, за да избегне хвърления предмет. Трясъкът от разбитата във вратата чаша проехтя в празната кула. Една чиния полетя към главата му. Той я отблъсна с ръка, с три крачки се озова в стаята и хвана дивата котка, която търсеше други удобни за хвърляне предмети, за да излее гнева си върху него. Той я стисна в ръцете си, повдигна я от пода и се обърна с нея към вратата, когато вътре пристъпи Клаудия.

— Доведох ви гости, милейди — обясни той усмихнато.

Ирайн изскърца със зъби, докато висеше във въздуха и не преставахе да се мята и извива.

— Нуждая се точно толкова малко от компанията на мис Талбот, колкото и... — Внезапно замлъкна, когато лорд Сакстън се появи на вратата и наведе глава, за да мине под ниската рамка.

— Не! Н-е-е-е! — проплака тя. — Защо дойдохте?

— Тц-тц! Така ли се поздравява съпруг? — изсмя се Паркър. Той погледна другия мъж и отбеляза с престорено съчувствие: — Тя не изглежда особено очарована, че ви вижда, милорд. Вероятно би предпочела Сатън да беше дошъл на ваше място.

— Оставете я — заповяда лорд Сакстън рязко.

— Разбира се, милорд. — Паркър почтително се подчини и насмешливо загледа младата жена.

Ирайн се втурна да прегърне мъжа си, но внезапно беше спряна от бастуна му.

— Останете там, където сте, мадам. Плачливото скимтене на една жена, която е престъпила клетвата на брака, не може да ме разчувства. — Категоричният му тон не търпеше възражения. Клаудия се усмихна надутно, когато той продължи. — Дойдох тук, за да го чуя от собствените ви устни. Вярно ли е, че сте били в леглото с този янки и носите негов плод в утробата си?

Ирайн кимна колебливо. Тя разбра, че трябва да участва в този театър, който играеха заради другите двама. Умолително вдигна ръце и бегло погледна Клаудия, която погрешно тълкуваше повода за загрижеността ѝ. Жената я удостои с високомерна усмивка, докато сваляше ръкавиците си. Ирайн отново се обърна към мъжа си и отговори плахо:

— Той ме прелъсти, господарю. Бях безпомощна. Беше толкова настойчив, че накрая вече не можех да се съпротивлявам.

— А обичате ли го? — настоя дрезгавият глас.

Синьо-виолетовите ѝ очи се изпълниха с топлина, когато срещнаха тъмните лъчи зад сенчестите дупки на маската.

— Трябва ли да ви излъжа, милорд, и да кажа „не“? Готова съм да прекарам остатъка от живота си в този затвор, стига да съм сигурна, че той е на свобода. Ако сега той стоеше пред мене, щях да го помоля да си върви, преди да са го хванали.

— Колко сте великодушна — подигра ѝ се Клаудия. Тя хвърли ръкавиците си на масата и направи няколко превзети крачки напред, докато застана до Ирайн. Подпря грижливо поддържаните си ръце на

пристегнатия си кръст и попита високомерно: — Щяхте ли да сте толкова жертвоготовна, ако знаехте, че безценният ви любовник е принадлежал и на други жени в околността?

Лорд Сакстън закуцука покрай тях, докато застана срещу жена си. Тръпка мина през тялото на Клаудия. Но тя победи отвращението, което изпитваше към този мъж, и отново се обърна към пленницата.

— Моли каза, че тя лично е хванала в странноприемницата Кристофър с жена в леглото, и се знае, че е имал доста интимна връзка с въпросната жена.

— Има слухове, според които вие самата сте се наслаждавали на неговата компания, мис Талбот — сухо подхвърли лорд Сакстън. — И вие ли сте се поддали на сладкодумието на този мъж и сте се забавлявали с него по време на отсъствията на баща си?

— Разбира се, че не! — Клаудия възмутено задържа дъха си. — Алън може да потвърди това за нощите, когато баща ми го е нямало! Той... — Тя млъкна, когато шерифът шумно се покашля, и изведнъж осъзна как се беше изтървала. — Искам да кажа... той се грижеше за моята сигурност...

Алън развеселено изкриви устни и се извини.

— Имам да върша друга работа. Ще ви оставя за малко насаме. — Той тръгна към вратата и погледна Клаудия. — Както видяхте, долу седят няколко пазачи. Ако се нуждаете от нещо или поискате да си тръгнете, те са на ваше разположение по всяко време.

Той отвори вратата и отскочи, тъй като Хагарт, натоварен с чаши и кани върху поднос, беше стъпил на една разклатена плоча и залитна навътре. Големите му ботуши се преплитаха, докато той се опитваше да запази равновесие и да удържи подноса. Блъсна се в масата и рязко остави товара си, който силно издрънча. След кратък проучващ поглед към чашите той облекчено въздъхна и се обърна с радостна усмивка към публиката си.

— Донесох чая! — обяви той. — За яденето ще трябва да почакате още малко.

Алън се опита да заобиколи Хагарт и с гневен жест му посочи да излезе от стаята.

— Искате ли да чакам пред вратата, сър? — раболепно предложи той. — Ако случайно дамата се нуждае от нещо?

Шерифът внимателно огледа маскирания мъж. Не вярваше, че осакатеният би бил толкова глупав да предприеме нещо, дори ако реши да прости на жена си. Но си каза, че няма да е зле да остави пост пред вратата.

— Ако мис Талбот се нуждае от тебе — предупреди го той, макар и да не смяташе това за много вероятно, — внимавай да не ѝ навредиш с прекалената си услужливост.

Хагарт кимна зарадвано, но се спря, сякаш последната забележка на шерифа изведнъж го беше накарала да се замисли. Паркър му хвърли недоверчив поглед и се зачуди дали някога през живота си е срещал друг човек, който да е толкова муден в главата. След това кимна на дамите и излезе. Но чу тежките стъпки на Хагарт плътно зад себе си и бързо прескочи няколко стъпала, за да избегне някоя случайна контузия, причинена от непохватния младеж.

Вратата се затвори и дебелото резе беше сложено отпред. Клаудия се разхождаше из килията и се оглеждаше с отвращение. Тя се спря до тясното прозорче и се усмихна презрително, като видя натъпканите в отвора парцали.

— Съдбата наистина не беше благосклонна към вас, откакто се видяхме последния път, Ирайн. В онази нощ дадохте повод на клюкарките да ви се присмиват, когато направо се хвърлихте на врата на Кристофър. — Тя се обърна предизвикателно към другата жена, заплашително повдигна едната си вежда и попита насмешливо: — И къде е сега вашият любовник? Не съм забелязала да ви се е притекъл на помощ.

Лорд Саксън не обръщаше внимание на Клаудия, а повдигна с ръка брадичката на жена си и прегледа тъмната подутина на челюстта ѝ. Ирайн се приведе към него, тъй като силно желаше да го докосне, но не смееше да покаже чувствата си. Очите ѝ, които жадно се взираха в дупките на маската, говореха за любовта ѝ.

Клаудия се ядоса, че двойката не ѝ обръща внимание, и се усмихна злорадо.

— Изглежда, че са се отнесли малко невнимателно с жена ви, но тя си го е заслужила след всичко, което ви е причинила. Да остави този несериозен негодник Сатън да ѝ направи дете! Но как може вие... И въобще кой знае с колко други мъже е била и дали самата тя е наясно от кого е детето? Може би не е от Сатън, а е копелето на някой

прислужник. Но мисля, че това няма никакво значение, щом си признава, че е била в леглото с този янки... — Думите ѝ замряха, когато господарят на Сакстън Хол се упъти към нея, сякаш за да погледне през прозореца, където стоеше тя. Клаудия довърши изречението си малко по-тихо, когато със страх забеляза, че Хагарт не би могъл да ги види от вратата: — И че ви е слагала рога.

Лорд Сакстън опря бастуна на крака си и наклони маскираната си глава, докато я наблюдаваше замислено.

— Да ми сложи рога? Кажете ми, мис Талбот, как може един мъж сам да си сложи рога?

Очите на Клаудия се разшириха, когато видя как дясната му ръка посегна към едната страна на врата му и развърза връзките. Тя уплашено стаи дъх, когато другата ръка бавно започна да смъква маската от главата му. Искаше да притича покрай него, но той ѝ прегради пътя и така осуети бягството ѝ. Вкаменена от ужас, тя го гледаше, докато накрая той рязко дръпна маската. Мислите ѝ шеметно се завъртяха, когато красивото, гладко лице на Кристофър Сатън се появи пред нея.

— Добър ден, мис Талбот! — поздрави я той иронично.

Учуденият поглед на Клаудия се плъзна от него към Ирайн, която все още стоеше угрижена.

— Но къде е — тя реагира подобно на Ирайн, когато беше направила същото откритие — лорд Сакстън?

— На вашите услуги.

— Лорд Сакстън? — Тя повтори името с нарастващо учудване. — Вие?... Но той... — очите ѝ се спряха на тежките ботуши — ... е осакатен.

— Просто маскировка, Клаудия. Както сигурно сте забелязала, не страдам от подобни недъзи.

Очите на жената се присвиха, когато започна да разбира ситуацията.

— Много се лъжете, ако смятате, че ще можете да се измъкнете оттук с любимата си!

— Не любима — обясни Кристофър с учтива усмивка. — Ирайн е моя жена и законна господарка на Сакстън Хол. Тя носи моето дете и никога не е принадлежала на друг мъж. В това не се съмнявам ни най-малко.

— Съпруга на бунтовник, който скоро ще намери смъртта си! — гневно отвърна Клаудия и отвори уста. Преди да успее да закреши, Кристофър хвана бастуна си, отвори една тайна ключалка и измъкна тънък меч от дървената ножница. Клаудия изведнъж видя острия връх на стоманата. Когато затвори устата си и погледна нагоре, сиво-зелените очи се впиха в нейните.

— Още никога не съм убивал жена — обясни той спокойно. — Но и никога преди не съм бил толкова предизвикан да го сторя. Предлагам ви да се държите възможно най-спокойно.

Гласът на Клаудия трепереше, когато попита:

— Какво смятате да правите?

Той вдигна едното ъгълче на устата си в презрителна усмивка.

— Тук съм, за да взема жена си, и вие, мис Талбот, ще ми помогнете за това.

— Аз?! — Тъмните ѝ очи се разшириха. — Какво мога да сторя?

— Казват, че, който търси, намира. — Около очите на Кристофър се появиха бръчици, когато усмивката му стана по-широка. — Мис Талбот, ще бъдете ли така добра да свалите шапката си?

Клаудия се подчини учудена.

— А сега, мис Талбот, ако нямате нищо против, и роклята. — Той не обърна внимание на това, че тя хлъцна от възмущение, и се обърна към жена си. — Ирайн, трябва да използваме приликата, която имате с нашата гостенка. Нали нямате нищо против да носите чужда рокля, макар тя да е толкова безвкусна?

Бърза усмивка и кимване отговориха на въпроса му. Той отново погледна към другата жена и ядосано сбръчка чело.

— Мила Клаудия, няма защо да се страхувате, че ще видя нещо, което би ме изкушило. Но трябва да настоя — роклята, ако обичате!

Тя го изгледа гневно и устните ѝ се отвориха, за да закреши. Върхът на меча се завъртя пред очите ѝ. Острият му блестящ ръб изцяло обсеби вниманието ѝ. Ръцете ѝ се раздвижиха и се заловиха с копчетата и връзките. Страхът измести гнева ѝ. Никога и не беше помисляла, че може да стане пленница.

Кристофър протегна ръка към Ирайн, която мълчаливо му подаде въжето, което допреди няколко дена беше вързано около нейните китки. Щом роклята падна на земята, той кръстоса ръцете на Клаудия и ги завърза плътно до гърдите ѝ. Стегна възлите зад лактите ѝ, за да

не може да ги развърже. Последният възел намести под ръцете ѝ, за да не може да го достигне със зъби.

— Щом напуснете тази стая — изсъска гневно тя, — ще ви разпознаят и ще ви убият!

— Готов съм да рискувам и предпочитам бягството пред възможността да чакам да ни убият тук — отговори Кристофър спокойно и отново протегна ръка към Ирайн. Тя му подаде кърпата, с която ѝ бяха запушили устата, и след малко полезният парцал изпълняваше същата задача при Клаудия.

Кристофър хвърли поглед към вратата и се успокои, когато видя широкия гръб на Хагарт да закрива прозорчето. Той сложи наметалото си на раменете на Клаудия и нахлупи кожената маска на главата ѝ, така че гневните ѝ викове съвсем заглъхнаха. Клаудия се противеше с всички сили, докато я водеше към масата. Той постави един стол с гръб към вратата и накара пленницата да седне на него. Ирайн бързо откъсна няколко парчета от фустата си, за да ги използват вместо въжета. Той ги взе и завърза краката и бедрата на Клаудия за стола. Накрая така драпира наметалото си, че то скри въжетата. Кристофър отстъпи назад и размаха меча пред маската, така че пленницата да го види добре.

— Сега мирувайте — прошепна той. — Само един звук или предупреждение и баща ви ще ви надживее поне с няколко часа.

Очите зад кожената маска го проследиха, когато седна на ръба на леглото. Той разтвори обятията си, за да прегърне Ирайн, която се хвърли към него. Устните им се сляха в пламенна целувка, в която според Клаудия имаше твърде много сладострастие, като се има предвид ситуацията.

— О, любими — простена Ирайн, когато той прилепи устни до челото ѝ, — страхувах се и се надявах, че ще дойдете.

Леки целувки покриха страните и челото ѝ, той я притисна до себе си и се наслаждаваше на кратките мигове на близостта им.

— Щях да дойда по-рано, ако знаех къде са ви отвели. Не очаквах това от баща ви. Но ще му потърся сметка, можете да бъдете сигурна.

Ирайн поклати глава и отговори приглушено:

— Той не ми е истински баща.

Кристофър се отдръпна и я погледна удивено.

— Какво искате да кажете?

— Майка ми се омъжила за ирландски бунтовник и вече била бременна, когато го обесили. Ейвъри никога не й казал, че той лично е дал решаващата заповед за обесването на баща ми.

Кристофър отмести една къдрица от страната ѝ.

— Знаех, че сте прекалено красива, за да бъдете негова плът и кръв.

Тя се сгуши на гърдите му, а той обгърна талията ѝ с ръце.

— О, Кристофър, вие сте всичко, което имам. Обичам ви, сърце мое.

Той вдигна брадичката ѝ и очите му започнаха да пият от сините като аметист дълбини преливащата любов, която извираше от тях.

— И аз вас, милейди. Може би повече, отколкото осъзнавах, преди тези негодници да ви отнемат от мене. — Той с любов целуна раненото място на бузата ѝ. — Ще се погрижа да съжаляват за това.

— Все ми е едно, Кристофър. Докато имам вас и детето ви в утробата си, нищо друго не ме интересува.

— Нека да помислим за бягството си. Трябва да се приготвим.

Той отстъпи назад, свали връхната си дреха и жилетката си и се зае с издяланото парче дърво, което извиваше десния му ботуш под неестествен ъгъл.

Ирайн тъкмо беше успяла да разкопчае няколко от копчетата на корсажа си, когато Хагарт съобщи с гръмотевичен глас:

— Шерифът идва!

Ирайн сграбчи дрехите на мъжа си и червеното наметало и ги захвърли в помещението на тоалетната. После се опита бързо да оправи корсажа си. Кристофър още веднъж предупредително размахна меча пред очите на Клаудия.

— Не забравяйте, че се намира само на сантиметри от гърлото ви.

Заплахата му не отговаряше напълно на действителността, тъй като той прекоси помещението и се притисна до стената зад вратата. Ирайн най-после се справи с роклята си и седна на масата срещу Клаудия. Тя бързо ѝ сипа чай и сложи чашата пред нея. От отворите на маската я стрелна изпълнен с омраза поглед и въпреки сериозността на положението Ирайн с ироничен жест посочи чашата.

— Не пийте твърде бързо, мила, може да се задавите.

Шерифът прескочи последните няколко стъпала и подхвърли на Хагарт:

— Всичко наред ли е?

— Тъй вярно, сър! — излая той с все сила.

Алън Паркър предпазливо заобиколи младежа. Той погледна през прозорчето, но не понечи да отвори вратата.

— Къде е Клаудия?

Ирайн стана и отиде към вратата. Тя забеляза, че погледът му се задържа на полуотворения ѝ корсаж. Едновременно почувства и погледа на Кристофър върху себе си, но от страх, да не би да го издаде, не посмя да се извърне към него. С престорено смущение тя направи движение към тоалетната.

— Клаудия не се чувстваше добре. Дългият път... в колата, предполагам. — После посочи фигурата с наметалото до масата, която се приведе напред и изстена тихичко. — Лорд Сакстън също е малко неразположен.

— Мога да си представя защо — отвърна той многозначително. Очите му я огледаха с нескрито възхищение. — Размислихте ли над предложението ми? След час или два лорд Талбот ще пристигне тук и дотогава би трябвало да решите.

— Тихо! — Ирайн хвърли поглед към кожената маска. — Може да ви чуе.

— Няма значение — увери я той.

Тя го погледна въпросително.

— Какво означава това?

Паркър повдигна рамене.

— Любопитно ми е какво ли се крие зад маската на мъжа ви. Бъдете сигурна, че преди да напусне тези помещения, ще разбере как изглежда лицето му.

Ирайн тревожно закърши ръце.

— Сигурна съм, че това, което ще намерите под маската, ще ви отблъсне.

— Дори и така да е, поне ще задоволя любопитството си — заяви той. После се обърна към Хагарт и му нареди грубо: — Повикай ме, когато мис Талбот е готова за тръгване.

С тези думи забърза надолу по стълбите. Хагарт зае поста си и широкият му гръб отново закри отвора на вратата. Ирайн облекчено си

пое дъх. Тя погледна мъжа си, който ѝ подаде яркочервената рокля.

— Сега бързо! — прошепна трескаво той. — Облечете се!

Клаудия се извиваше във въжетата. Кристофър се върна назад, застана пред нея и срещна гневния ѝ поглед с усмивка.

— Извинете, мис Талбот, но се страхувам, че неизбежно ще трябва да поносите още малко маската.

— Ммм! — Тя силно заклати глава.

Кристофър отново пхна меча си в бастуна и удобно се опъна на стола срещу Клаудия, докато чакаше жена си. Той се наслаждаваше на Ирайн, докато тя се преобличаше в ъгъла до вратата. Дрехата ѝ беше твърде широка в талията, но се изпъна плътно на гърдите ѝ. Тя прибра косата си на главата, захвана я с няколко фиби и си сложи шапката.

— Как изглеждам? — попита загрижено тя, когато се представи на мъжа си. Мислеше си какви ли изпитания щеше да преживее в тези дрехи и дали щеше да ги превъзмогне.

— Цветът ви отива, мила моя. — Той хвана свободния плат около талията ѝ и я погледна усмихнато. — През следващите месеци сигурно ще го запълните.

Презрително пръхтене се разнесе изпод маската и фигурата се заизвива, когато Клаудия се помъчи да се освободи от въжетата. Кристофър остана невъзмутим. Той взе Ирайн на коленете си, сложи едната си ръка на талията ѝ, а другата в скута ѝ и те още веднъж се насладиха на една дълга, щастлива целувка. Дивият гняв на фигурата срещу тях беше безграничен.

Гръмогласното съобщение на Хагарт прекъсна близостта им.

— Яденето пристига!

Чуха се стъпки по стълбите, Ирайн застана до прозореца в ъгъла и извърна лицето си. Кристофър грабна бастуна си и се вмъкна в тоалетната. Ключът се завъртя в ключалката и вратата се отвори. Вътре пристъпиха двама мрачни, небръснати мъже, единият от които внесе поднос с няколко купи от обичайната гозба, а другият остана заедно с Хагарт на пост до вратата.

— Остави яденето на масата — съвсем излишно разпореди Хагарт и сръга другаря си с лакът в ребрата. — По-добре хвърли поглед на лорда отсреща — подхвърли той тихичко. — Човек, който носи маска, винаги крие нещо.

Хагарт нямаше представа колко е прав. Другият мъж с възхищение наблюдаваше женствените форми под червената рокля. Повдигна панталоните си и гордо тръгна към Ирайн. Отблизо дъщерята на Талбот беше по-красива, отколкото си беше мислил. Той се покашля, за да бъде забелязан.

— Името ми е Ървинг... милейди, и аз много искам да се запозная с вас. Изглеждате великолепно.

Ирайн нервно се огледа и видя, че мъжът и Хагарт се приближават към нея. Другият с подноса тъкмо оставяше товара си на масата, когато забеляза, че седящият раздвижи коленете си. Наметалото се плъзна настрана и откри многобройните фусты. Покритата глава се мятеше насам-натам. С нараснало любопитство мъжът понечи да свали маската, но не чу, че някой се приближи изотзад към него. Силен удар по темето с бастуна на Кристофър го потопи в тъмнина. Преди да се свлече на пода, той бързо беше изтеглен назад към тоалетната.

Погледът на Ирайн се местеше от сладострастния пазач към Хагарт. Тя се опита да покаже поне сянка на окуражителна усмивка на лицето си, за да задържи вниманието им. Един почти недоловим звук обаче накара Ървинг да погледне през рамо и той видя как ботушите на другаря му изчезнаха в малкото помещение.

— Ей! Какво става там? — попита той и хвана пищова си.

Когато и Хагарт се завъртя, Ирайн светкавично грабна една счупена облегалка от стол, която лежеше наблизо. Бързо трябваше да реши кого да удари първо и тъй като Хагарт беше по-близо, тя го избра за своя жертва. Ирайн повдигна дървото, за да го стовари с всичка сила върху дебелия череп на Хагарт. За нейно удивление той надигна собственото си оръжие и силно удари Ървинг с дръжката на пищова. Онзи се свлече на пода, сякаш бяха изпуснали въздуха от голямото му тяло. Хагарт ухилено погледна Ирайн, която се взираше смаяно в него. С бързо движение той взе пищова от ръката на мъжа и го подхвърли на Кристофър, който се показва отново.

— Колко? — попита Кристофър, докато проверяваше дали оръжието е заредено.

— Долу са трима. Паркър сигурно е с другите в скривалището.

Когато съпругът ѝ застана зад нея, Ирайн отново възвърна самообладанието си. Той ѝ представи мъжа и изясни малко бъркотията.

— Ако не сте се срещали преди, мила, това е Хагарт Бентуърт, прислужникът на брат ми, макар че никой не го познава като такъв. Много верен прислужник, трябва да кажа.

— Много ми е приятно — отговори Ирайн с овлажнели очи и му подаде ръката си.

Той я стисна и кимна няколко пъти.

— Удоволствието е изцяло мое, мадам, съжалявам, че не можах да ви кажа това по-рано. — Той погледна Кристофър и сви за момент рамене. — Нямах възможност да се измъкна, милорд, и да ви съобща къде са я скрили — обясни той. — Не ми вярвах.

— Сигурно сърцето ти не е достатъчно черно за вкуса им. — Кристофър се усмихна и посочи вратата. — Може би трябва да повикаме още някого тук, за да сме равни след това.

Хагарт съблече жилетката на припадналия и я подаде на Кристофър, който бързо я нахлузи. Те заедно хванаха Ървинг и го оставиха до другаря му в тоалетната. Кристофър отново предупреди Клаудия и после зае позиция до вратата, докато Ирайн се върна при прозореца. Откъм стълбата Хагарт викна надолу:

— Ей, вие там, мис Талбот иска към яденето си малко вино. Я донесете една бутилка от онова, което бяхме приготвили за лорда.

Хагарт застана до масата. След известно време по стълбите се чува тежки стъпки. Един огромен грубиян изпълни вратата и протегна ръката си с една бутилка. Той не възнамеряваше да влиза, но Хагарт посочи с глава към фигурата в яркочервената рокля.

— Дамата иска да говори с тебе.

Мъжът подръпна шапката от челото си и недоверчиво се огледа в стаята.

— Къде са Ървинг и Бейтс?

Хагарт направи небрежно движение с ръка към Кристофър, който се беше прилепил плътно до стената.

— Ето ги там.

Тъй като не можа да види никого, дебелият негодник пристъпи в стаята. Главата му се отметна назад, когато един силен юмрук улучи лицето му. За по-сигурно Кристофър здраво го удари по главата с дръжката на пищова си. След това подхвана свличащото се тяло и попълни с него колекцията в малкото помещение. После взе шапката на мъжа и я нахлупи ниско над очите си.

— Казваш, че са останали само двама? — обърна се Кристофър към Хагарт, докато пъхаше пищова в колана си. Мъжът кимна утвърдително. — Тогава да не чакаме повече.

Напуснаха заедно стаята. Хагарт се запрепъва надолу по стълбата, следван от Кристофър. Ирайн зачака, обхваната от тревожно напрежение. Отдолу се разнесе смях, когато двамата се приближиха до стаята на пазачите.

Само един надигна глава при появата на Хагарт.

— Ела тук, Хаги — настоя той през смях. — Ако това въобще може да се нарече игра, ще имаме нужда от твоите пари.

Вторият мъж надигна глава и успя да издаде само кратък предупредителен звук, когато юмрукът на Кристофър се стовари върху главата му. Мъжът се свлече на пода, докато Хагарт пристъпи напред, за да удари бързо другия с дръжката на пищова си по главата. Единият негодник посегна към оръжието си, докато лежеше на пода, но Кристофър настъпи протегнатата ръка с ботуша си и още веднъж стовари юмрука си. Мъжът окончателно се предаде и потъна в спокоен и безгрижен сън.

Кристофър събра оръжията и ги пъхна в колана си. След това забърза с Хагарт нагоре. Облекчение се беше изписало по лицето на Ирайн. Кристофър я хвана за ръката и я дръпна до малката маса, където Клаудия можеше да ги наблюдава.

— Дойде време да се лишим от компанията ви, мис Талбот. Ако желаете, можете да задържите маската и наметалото като обезщетение за роклята или, ако предпочитате, като спомен за вечната ни благодарност. Покажете ги на баща си, когато го видите, и му кажете, че лорд Кристофър Стюарт Сакстън е дошъл по тези земи, за да отмъсти за смъртта на баща си и брат си. Алчността за власт и богатство провали баща ви.

Парцалът заглуши ръмженето ѝ и кракът ѝ се раздвижи, сякаш имаше желание да го ритне. Тя го гледаше през дупките на маската. Ако погледите можеха да убиват, той щеше незабавно да се просне мъртъв.

Кристофър леко докосна челото си с пръсти за сбогом.

— Всичко хубаво, мис Талбот.

В скривалището един от бандитите се беше облегал на рамката на вратата и наблюдаваше как двама мъже и една жена излизаха от кулата.

— Виж го само! — засмя се той. — Този Хагарт не може да направи и една крачка, без да се спъне. Онази коза Талбот без малко не падна по задник заради него.

— Тя точно това заслужава — измърмори Паркър, докато отместваше шапката от очите си. Подпрял краката си на едно малко столче, той беше позадрянал до огъня в огнището, докато чакаше Хагарт да го викне.

Мина известно време и мъжът отново избухна в силен смях.

— Ето пак! Готов съм да се закълна, че ще си счупи врата, преди да достигнат портата.

— Портата? — Алън скочи на пода и бързо се изправи. — Каретата на Талбот е при конюшната, а не при портата. — Той отвори вратата, за да погледне сам. Изведнъж се облещи. — Това е лейди Сакстън, а не Клаудия! И Сатън! Но как по дяволите е успял да...? Грабвайте оръжията, глупаци такива! Оръжията, ви казвам! Ще ни избягат!

Объркани, мъжете наскачаха и се заблъскаха един в друг, докато търсеха оръжията си. Високите заповеди и оживлението предупредиха тримата. Те затичаха още по-бързо към портата, която почти бяха достигнали. Ирайн вдигна полите си над коляното, докато Кристофър я дърпаше след себе си. Червената шапка с перата неусетно падна и остана като ярко петно на пътя.

— Тичайте! — извика той на придружителите си. — Колата ще се появи всеки момент! Ще се опитам да ги задържа още малко.

— О, моля ви, Кристофър! — извика Ирайн, изпълнена със страх. — Елате с нас!

— Хагарт, погрижете се за нея! — заповяда той.

Мъжът я сграбчи за ръката и я откъсна от съпруга ѝ. Докато тичаха, той я помъкна надолу по едно стърнище. Кристофър спря до портата и се прицели с един от пищовите. Куршумът изсвистя над пътя и за малко не улучи Паркър, който водеше мъжете. Следващият изстрел проби един закован с дъски прозорец и заплашително изсвистя през стаята, така че мъжете потърсиха прикритие. Това беше достатъчно да ги сплаши и те не посмяха да надигнат глави.

— Елате, нехранимайковци! — изкрещя Алън, когато изстрелите замлъкнаха. — На конете! Стъпчете ги! — Очите му светнаха от гняв, когато видя, че мъжете никак не бързаха. Той без предупреждение изстреля един куршум в дървения покрив. Така завладя изцяло вниманието им. — След тях, проклети негодници, или следващият изстрел ще улучи един от вас!

В стремежа си да изпълнят по-бързо заповедта, мъжете се сбутаха на вратата. Запрепъваха се и си пречеха един на друг, докато тичаха към конете си.

Обувките на Ирайн никак не бяха подходящи за тичане по неравните камъни, но темпото ѝ изненада Хагарт. Кристофър се беше обърнал и ги следваше. Той бързо ги настигна и в това време колата се показва между дърветата. Танър беше пришпорил впряга с няколко удара на камшика, така че той бързо се приближаваше. Ирайн почти изпадна в отчаяние, когато Кристофър отново се спря пред рова. В меката почва пред него се заби куршум от мускет, а друг прелетя над главата му, докато трима мъже препускаха откъм портата. Той се прицелваше много бавно, но когато беше избрал целта си, движението му беше внезапно и абсолютно сигурно. Пищовът изгърмя и издаде силен трясък, изригна облак дим и първият ездач се свлече от коня си. Когато видяха, че още един пищов се прицелва в тях, останалите двама загубиха смелостта си. Те презглава се хвърлиха от конете си по една стръмнина, без да обръщат внимание на драскотините, които получаваха от каменистия сипей.

Колата наближи съвсем и въздухът беше изпълнен от грохот на копита. Танър изплющя с камшика над главите на конете и дръпна юздите, за да спре колата до двамата, които тичаха към него.

— Къде е лорд Сакстън? — подвижна им Танър.

— Това е лорд Сакстън! — Бънди посочи Кристофър, който бързо ги догонваше с дългите си крака. — Само че без маска!

— Но това е мистър Сатън!

— Сакстън! — изрева Бънди в отговор, извади няколко дълги мускета, които беше скрил до себе си, и ги подхвърли на Кристофър, когато той достигна каретата.

Докато някои от мъжете още гонеха подивелите си коне из двора, други вече бяха яхнали своите и препускаха по скалните отломки, които покриваха рова. Кристофър коленичи до колата в праха, докато

Хагарт помагаше на Ирайн да се качи в каретата. Кратък гръм от леката пушка накара един от мъжете да изкрещи и да падне от седлото. Кристофър грабна нова пушка и още един от мъжете се свлече улучен на земята.

Хагарт се беше покатерил на колата и като последва заповедта на Кристофър, също стреля.

— Улучихме ги! — извика той развълнувано, докато Кристофър скачаше в колата. Още не беше влязъл вътре, когато Танър изплющя с юздите и впрягът подскочи напред.

Шерифът Паркър протегна ръка по посока на отдалечаващата се карета.

— След тях! Не ги изпускайте от поглед. Зная къде отиват, но искам през целия път да останете по следите им! — Когато няколко мъже се метнаха на конете си и се впуснаха в преследването, той подвижна на един от тях: — Върви и доведи още хора. Ще се срещнем при къщата на Сакстън! Ще ви настигна, веднага щом се погрижа за хлапачката на Талбот!

Паркър изскърца със зъби, когато се затича през двора към кулата. Пет години вече служеше на лорд Талбот, три от които като шериф. Но това беше само за прикритие, което ги забавляваше и отклоняваше съмненията от тях. Идеята да подпалят източното крило на Сакстън Хол беше негова, след като Едмънд Сакстън беше открил случайно лагера им и го беше разпознал сред разбойниците. Талбот изцяло беше подкрепил начинанието му. Поначало той мразеше фамилията Сакстън и завиждаше на богатството и земите им. Преди няколко десетилетия самият той беше предвождал едно нападение над Сакстън Хол и беше убил стария лорд. Това беше станало, след като обвинението му срещу Бродерик Сакстън в предателство беше отхвърлено като неоснователно. Талбот имаше приятели във върховния съд, които взеха неговата страна и настояха Сакстънови да бъдат изгонени от земите си. Но, изглежда, и те са имали достатъчно влиятелни приятели, които се застъпиха наследниците на лорда да задържат къщата си и да възвърнат честта си.

Въпреки всички усилия, които полагаше Талбот, в последно време сякаш всичко вървеше наопаки. За много неща можеше да бъде обвинен Кристофър Сатън. Той едва беше стъпил по тези северни земи и веднага започна да проваля плановете им и да ги тормози. Беше

уплашил Тими Сиърс до смърт и Тими, който всъщност беше много смел мъж, си призна пред шерифа, че е разказал много неща на призрачния ездач. Не беше издал имената на предводителите и затова трябваше да умре, преди да ги е издрънкарал. Бен Моуз също знаеше повече, отколкото беше полезно за него. Поради тази причина и той облече дървеното палто. А сега Сатън беше свободен да отмъсти за отвлечането на жена си и грижите им положително щяха да се увеличат. Но най-напред трябваше да се заеме с Клаудия.

Паркър подмина отпуснатите тела на хората си в кулата и забърза нагоре, като прескачаше по две-три стъпала. Предпазливо пристъпи в килията и смръщи чело при сцената, която се откри пред него. Най-много го удиви облечената в черно фигура до масата. С извадена сабя той внимателно се приближи изотзад и с рязко движение свали кожената маска. Къдриците на Клаудия плъзнаха по раменете ѝ, преди тя да може да се обърне и да се втренчи в него. Очите ѝ бяха изхвъркнали от гняв. Той махна парцала от устата ѝ, но веднага съжали за тази грешка, когато тя го засипа с отровен водопад от обвинения.

— Глупаци такива! Не можахте ли да разберете, че Кристофър си играе с вас?! Той е лорд Сакстън!

Изненадата на шерифа бързо се разсея, когато се замисли над това. Разбира се! Защо не се беше сетил сам? Тими Сиърс скимтеше и твърдеше, че лорд Сакстън е нощният ездач, възкръснал от мъртвите, за да ги преследва.

„Глупак с глупак! — помисли си той. — Да се оставиш този мъж да те излъже с маскарада си!“

Клаудия нямаше нищо против да прехвърли вината на другия. Искеше колкото е възможно по-бързо да забрави, че тя самата се беше излъгала. Докато се опитваше да я освободи от въжетата, които я държаха в плен, шерифът беше принуден да слуша как тя го ругае и изказва съмнения за честта, произхода и въобще за принадлежността му към човешкия род. След това се прибавиха и няколко цветисти епитета за баща ѝ. Когато я освободи, той беше напълно убеден, че ругатните и проклятията, които беше чул току-що, далеч надминаваха собствения му пиперлив, войнишки жаргон.

Клаудия хвърли дългото черно наметало и посегна към синята рокля, която беше оставила Ирайн. Докато я нахлузваше, тя

продължаваше да говори:

— Настоявам този кучи син да бъде хванат и разкъсан на парчета, преди да е отминал денят.

Полата се разпростря по фустите ѝ и Клаудия посегна нагоре, за да закопчае корсажа. С ококорени от удивление очи и зачервено лице тя трябваше да разбере, че не може да го закопчае в талията. Оставаше отвор, голям колкото мъжка длан.

Алън се задави, докато се опитваше да задуши смеха си. Клаудия му хвърли вбесен поглед.

— По-добре ми помогнете да го закопча! — кресна тя.

— Страхувам се, че нямаме достатъчно време за това — отвърна той, като внимаваше да не се издаде, че счита това за невъзможно. Твърде често бе имал възможността да наблюдава изящните, добре оформени извивки на съпругата на Сакстън. Въпреки че двете жени си приличаха в лице, макар че Клаудия и тук отстъпваше, не можеше да се твърди същото за формите им.

Малко по-късно те прекосиха двора, запътени към колата на Талбот. Клаудия внимаваше да не се спъне в дългите краища на наметалото на лорд Сакстън, докато Алън се опитваше да я убеди, че трябва да се прибере вкъщи.

— Не е работа за жени — подхвърли той.

— Държа на това! Искам да видя лицето на Ирайн, когато убият мъжа ѝ.

Алън въздъхна отегчено. Той знаеше, че и двамата Талбот не умееха да прощават и че веднъж поели пътеката на отмъщението, можеха да бъдат доста кръвожадни.

— Вие си имате кола и аз не мога да ви задържа. Но баща ви ще ме подреди добре, ако ви се случи нещо.

Клаудия леко повдигна глава и погледна над рамото му.

— Този път няма нужда да се жертвате, защото баща ми тъкмо пристига и ще ме вземе със себе си.

Алън се почувства облекчен и се обърна, за да посрещне колата, която тъкмо завиваше пред входа. Още преди да беше спряла, лордът се показва на прозореца.

— Колата на Сакстън ли беше тази, която току-що отмина? — поиска да узнае той.

— Точно така — отвърна Алън, — и трябва да я последваме. Лорд Сакстън е всъщност Кристофър Сатън.

Стресната въздишка придружи гневната ругатня на лорд Талбот. Тримата се спогледаха учудено.

— Какво беше това? — кресна Талбот и се огледа. Той беше сигурен, че звукът е дошъл изотзад.

— Няма значение! Трябва да побързаеме, ако искаме да пристигнем заедно с мъжете в Сакстън Хол.

— И аз ще дойда, татко! — обади се Клаудия и понечи да се качи.

— Нищо подобно няма да направиш, по дяволите!

— Ще дойда с вас! — Клаудия рязко отвори вратата. Тя се блъсна в страничната стена на каретата и от това ушите на Ейвъри в сандъка за багаж писнаха.

— Проклетата негоднице! Нямах ли капка разум? — изрева й Талбот. — Това е война!

— Сега мразя тези Сакстънови повече от вас, татко, и вие не можете да ме спрете да присъствам, когато убият Кристофър Сакстън. Моля, седнете от другата страна. Нали знаете, че мразя да пътувам срещу посоката на движение.

Талбот беше командвал какви ли не мъже, но сега за сетен път се предаваше при спор с разгневената си дъщеря. Мускулите на лицето му се опънаха в сдържан гняв. Въпреки това се премести от другата страна и направи място на детето си. Той учудено сбръчка чело, когато черното наметало се разгърна и отдолу се показа отвореното горнище на синята рокля.

— Какво е станало с тази рокля? — попита той остро и хвърли недоверчив поглед към шерифа. Макар че той самият се беше забавлявал с дузини леки момичета и жени, от дъщеря си винаги беше изисквал строго морално поведение.

— Кристофър беше! — обясни Клаудия кратко, докато колата започна да завива в двора. — Принуди ме да сменя роклята си с тази на Ирайн. Каза ми, че била безвкусна, и отгоре на всичко ме заплаши с меч, опрян до гърлото, че ще ме убие. Сигурна съм, че щеше да го направи. — Тя започна да мънка като дете и зарада с престорена драматичност. — О, татко, беше ужасно! Той е луд. И никой не знае колко ли хора е убил още, за да я освободи. Ето погледнете! — Тя

посочи през прозореца. — Броят на мъртвите мъже не ви ли показва в каква опасност бях?

Колата се клатушкаше по дъските на моста и бавно започна да набира скорост. Зъбите на Ейвъри се разтракаха и нови болки замъчиха изтерзаното му тяло. Той би изплакал с глас, ако не се страхуваше, че двамата Талбот могат да го чуят. Затова страдаше безмълвно — за първи път.

Бързият впряг на Сакстън летеше през поля и хълмове, преследван от ездачите. Кристофър беше помолил Танър да намали малко темпото, за да пести силите на конете за дългия път до Сакстън Хол, и преследвачите се опитаха да ги настигнат, но бяха отблъснати с американските пушки. Лорд Сакстън сякаш можеше да ги поваля от конете им, когато си поиска. Появи се и един мъж, когото бандитите доскоро бяха считали за един от своите. Хагарт им доказва колко добре може да борава с оръжие. Неведнъж той разреждаше преследващата ги глутница, като поваляше някой от нея.

При тази по-бавна скорост много скоро шерифът, който яздеше пред колата на Талбот, задмина останалите преследвачи. Клаудия нададе радостен вик, когато видя търсената плячка.

— Сега ги хванахме! — извика тя и развълнувано разтърси ръката на баща си. — Няма начин да избягат.

Нейджъл Талбот също бе превъзбуден. Той не можеше да разбере защо бандитите не бяха настигнали и спрели каретата. Един поглед през прозореца му показва, че вместо да препусне напред, шерифът се беше нагодил към темпото на хората си. Талбот се ядоса, че Паркър не използва численото превъзходство, което имаха, изкрещя нещо на кочияша си и впрягът препусна напред. Ездачите на пътя трябваше да се отместят, ако не искаха да бъдат избутани твърде напред и да се изложат на смъртоносните изстрели. Те не се разсърдиха и с удоволствие се оттеглиха зад каретата на Талбот.

— Защо хората ви още не са ги спрели? — кресна лордът на Паркър, който се приближи до вратата. — Нали имате оръжие! Използвайте го, за да свалите кочияша от капрата. Тогава ще бъдат принудени да спрат.

— Пищовите и мускетите не могат да бъдат използвани — изкрещя в отговор Паркър, за да го чуят сред грохота от копитата. — Щом някой се опита да се приближи на достатъчно разстояние, за да може да стреля, Сакстън го улучва с едно от тези проклети оръжия, за които разказваше Ейвъри.

— По дяволите! — Талбот процеди тази ругатня през стиснатите си устни и попита с растящ гняв: — Няма ли никой сред вас, който е готов да рискува малко?

Твърде често Паркър беше чувал горчивите подигравки на хората си, когато ги беше карал да рискуват живота си. Така че сега не се опита да прикрие собствените си чувства.

— Никой няма да ви попречи, ако опитате сам, милорд, стига да сте готов да носите последствията.

Лицето на Талбот се зачерви от гняв и очите му засвяткаха. Той пое предизвикателството, без обаче да излага на опасност собствения си живот.

— Някой добър стрелец да се покачи на покрива на каретата и да зареди старата „Олд Бес“. Така ще ги хванем, когато ги наближим.

Паркър се съмняваше, но стори, каквото му бяха наредили. Малко след това един мъж с голям мускет се прехвърли от препускащия си кон на колата и се покатери нагоре, за да седне до кочияша. Клатушкайки се, стрелецът се опитваше да намери твърда опора на капрата. След това внимателно се прицели и натисна спусъка. Но вместо остър изстрел се чуха две глухи изтрещявания. Кочияшът извика ужасено. Мускетът се беше задействал обратно и беше хвърлил стрелеца по гръб. Лицето му представляваше кървава каша, от която изпъкваха очите. След едно последно потрепване на краката той издъхна.

— Какво стана? — попита развълнувано Клаудия. — Улучи ли кочияша? Спряха ли?

Паркър даде знак на мъжа на капрата, който бутна мъртвия настрани. Тялото падна пред прозореца на пътя и откри на седящите вътре ужасната гледка. Без да прикрива подигравателната си усмивка, Паркър препусна и се изравни с колата.

— Оръжието ви само за това ли е годно, милорд? — попита той насмешливо. — Страхувам се, че това е последното нещо, от което се нуждаем.

По заповед на лорда колата изостана и пропусна бандитите напред. Продължиха опитите да притиснат натясно колата на Сакстън, но те останаха без резултат. Опитаха се също да заобиколят каретата, за да ѝ препречат пътя, ала безуспешно. Ако местността беше удобна да ги задминат, бандитите ставаха лесен прицел за оръжията им или пък Танър подкарваше впряга в такова светкавично темпо, че те не можеха да задминат колата.

По този начин каретата и преследвачите достигнаха земите на Сакстън. Арендатори се спираха и удивено наблюдаваха конниците. Трясъкът на американската пушка от познатата карета на Сакстън сваля още един от бандитите от седлото. На всички стана ясно, че работата е повече от сериозна. Непримири гняв обхвана хората, когато разбраха, че животът на още един Сакстън е в опасност. Без да се колебаят, те грабнаха вили, брадви, коси, прътове за вършеене, стари мускети и всичко, което можеше да бъде използвано като оръжие. Като рояк раздразнени стършели се спуснаха към господарската къща.

Колата на Сакстън летеше по алеята към кулата. Танър натисна спирачката, дръпна поводите и спря каретата. Докато Хагарт и Бънди задържаха напирашката глутница, Кристофър отвори вратата и изскочи. Той се обърна, за да помогне на Ирайн при слизането. Сграбчи оръжието и последва жена си към главния вход. Бънди и Хагарт забързаха след тях, докато Танър измъкваше колата от кръстосания огън. Те бяха посрещнати в салона от Пейн. Присъствието на Кристофър Сатън вместо господаря на дома сякаш го учуди малко. Зад него Аги притискаше с две ръце престилката към устата си и плачеше. Отзад стоеше Теси, която се радваше на завръщането на господарката си. Поведението на икономката обаче я объркваше. Още преди пристигането на колата тя се беше опитала да утеши възрастната жена и да я увери, че всичко ще се оправи. Теси се запита дали икономката не смята, че нещо може да се е случило на лорд Сакстън и тя вече оплаква загубата му, след като той не беше сред присъстващите.

— Всичко е наред, Аги — каза тя и я потупа по рамото, — господарят сигурно също ще дойде скоро. Недейте да се тревожите!

Аги вдигна глава и погледна с насълзени очи момичето.

— Но за какво говориш? Господарят е тук. Лорд Кристофър Сакстън.

— О! — Очите на Теси бавно се отправиха към този, който точно нареждаше на Хагарт и Бънди да застанат до прозорците. Звън на стъкло потвърди готовността им да защитават дома. Те чупеха кристалните стъкла и пъхаха дулата на дългите американски пушки през отворите.

Кристофър огледа лицата на присъстващите, прегърнал здраво жена си. Дори готвачът беше дошъл и на лицето му беше изписана широка усмивка.

— Ако някой от вас иска да се скрие на сигурно място, може да го стори. Ирайн ще ви покаже тайния проход.

— Не! — Думата се изплъзна от няколко уста едновременно и той разбра, че и Ирайн я беше изрекла. Погледна надолу към нея. Тя го прегърна с решителност, която потвърди намерението ѝ да остане.

— Няма да се отделя от вас. Няма да отглеждам детето си без баща му.

Аги също искаше да каже нещо.

— Когато са убили стария лорд, преди това прислугата била отведена на сигурно място. Той сам се изправил срещу убийците си. Ние ще останем, милорд. Макар и да не мога да стрелям с някоя от проклетите ви пушки, метлата ми също може да стане доста опасно оръжие.

— Трябва да знаете, че аз съм призрачният ездач — обясни Кристофър за онези, които все още бяха напълно объркани. — Аз съм този, когото търси шерифът, но аз се борих за справедливо дело. Целта ми беше да унищожа бандитите, които са предвождани от Алън Паркър и лорд Талбот. Те убиха баща ми и опожариха крилото на къщата, за да убият брат ми. Много хора са станали жертва на разбойниците и аз исках да сложа край на господството им.

— Наистина ли сте лорд Сакстън? — попита плахо Теси.

Ирайн се засмя, обгърна с ръце тънката талия на мъжа си и го притегли плътно до себе си.

— Зная, трудно е за вярване, но той е същият мъж, чиято външност почти ни накара да изгубим разсъдъка си.

Един изстрел отвън обаче ги подсети, че има по-важни неща, за които трябва да мислят. Всеки трескаво сграбчи оръжието си, което беше толкова различно, колкото и хората. Когато Ирайн започна да

зарежда един пищов с барут и куршум, погледът на Кристофър се спря върху нея.

— Мила — прошепна нежно той, — следващите мигове ще отнемат цялото ми внимание. Колкото и да е здрава, входната порта не може да издържи дълго. Скоро те ще я разбият. Щях да съм спокоен, ако...

Още преди да беше довършил, Ирайн поклати глава. Странно, но тя не изпитваше никакъв страх. Това беше нейният лом. Под привидното й спокойствие се криеше гневна решителност.

— Ще остана при вас. — Тя хвана здраво пищова и обяви кратко: — Човекът, който ви стори нещо, няма да преживее докрай деня. Ще се погрижа за това.

Студената категоричност в погледа й накара Кристофър да се почувства щастлив, че тя му беше съюзник, а не враг.

Главната порта потрепери от непрекъснатите удари на един дъбов кол. Набързо беше скалъпена защитна преграда за укритие на разбойниците. Всеки, който не успяваше да залегне зад нея, беше повален от изстрелите откъм къщата. Лорд Талбот стоеше под закрилата на няколко дървета на достатъчно разстояние, за да бъде извън обсега на оръжията, но все пак достатъчно близо до къщата, за да може да си припише победата, която според него беше съвсем близка. Той наблюдаваше битката със самодоволна усмивка, а Клаудия следеше събитията от удобната кола. Никой от двамата не забеляза главата, която надничаше от сандъка. Ейвъри предпочиташе да продължи да се крие там, за да не поискат от него да се присъедини към нападението на къщата.

Портата скърцаше и от нея хвърчаха трески под напора на ударите. Зад прикритието дванадесетимата вече ликуваха. Вратата трябваше да се срути всеки момент. Паркър стоеше зад тях и ги окуражаваше. Внезапно с периферното си зрение той забеляза, че откъм полето напредваше някакво петно с невероятни краски и форми. Той се вгледа по-внимателно и съзря множество гневни селяни, които тичаха към тях. Те размахваха оръжията си и се приближаваха с резове и крясъци.

— Разбийте най-после тази проклета порта! — извика той.

Още веднъж колът удари в портата и най-сетне тя поддаде. Талбот също беше забелязал селяните и когато шерифът и неговите хора се завтекоха напред, той ги последва незабавно. Някои от бандитите хукнаха през откритото място, за да влязат в къщата, обаче изостанаха и селяните ги настигнаха. Те бяха толкова заети да се защитават от гневните нападатели, че не можеха да подкрепят малцината, които бяха проникнали в къщата.

Първите нахълтали разбойници бяха посрещнати с пистолетни изстрели отблизо. Някои паднаха, но останалите прескачаха телата на мъртвите си другари и продължаваха. Кристофър, Хагарт и Бънди бяха принудени да отстъпят в големия салон. Там бандитите веднага бяха изложени на друг вид нападение. Ушите им писнаха от почти музикалните звуци, които издаваха тежките железни тигани, докато се стоварваха върху дебелите им черепи. Аги и Пейн бяха в центъра на битката, а готвачът се оглеждаше за достойна жертва на дългия си, остър нож. Противниците, които бяха най-отпред, биваха посрещани от свистящото острие на лорд Сакстън и тежките саби на Бънди и Хагарт. Паркър се промъкна през множеството от опитни бойци и разгорещени новаци и се освободи. Целта му бе лейди Ирайн, чието залавяне със сигурност щеше да доведе до предаването на враговете им. Докато напираше към нея, той се озова срещу господаря на къщата и срещу дългото, кърваво острие на широкия му шотландски меч.

— Времето ви изтече, лорд Сакстън — заплаши го шерифът, извади сабята си и рязко вдигна острието за нападение.

— Точно така! — отвърна Кристофър, докато лицето му бавно се озари от усмивка. — Вече твърде дълго време опустошавахте тези земи и избягвахте съдбата си. Отвлякохте жена ми и я държахте затворена, само за да ме примамите. Това ви се удаде. Точно така! Вашето време изтече!

Ирайн притисна ръка до устата си, а сърцето ѝ внезапно заби в див страх. Той я сковаваше, докато гледаше как мъжът ѝ се присмива на противника си, размахал кървавия меч, който описа кръг пред очите на врага.

— Смърт, шерифе — обеща той. — Смърт!

Шерифът беше опитен боец. Той нападна и сабята му засвистя из въздуха, докато лордът държеше меча си готов да се забие в тялото на другия. Дългият, прав меч с широко острие беше тежък колкото сабята,

но двете му страни бяха остри като бръснач. Той отблъскваше ударите на шерифа и отвърщаше със собствени атаки.

Големият салон силно закънтя от ударите на остриетата, които ехото повтаряше от боя при входната врата. Без да знае накъде да се обърне, Талбот срещна заплашителния поглед на готвача. Когато ставаше въпрос за проливането на собствената му кръв, той беше твърде чувствителен и затова, застрашен от ножа, той удари с бастуна си мъжа по главата, така че готвачът се свлече на пода. Талбот забеляза, че селяните са отблъснати навън, и разбра, че там шансовете да оживее са най-големи. Тъкмо се канеше да излезе, когато ченето му увисна, защото видя нова група мъже да слиза по склона в подкрепа на селяните. Те бяха предвождани от Фарел и един мъж в синя дреха. Новите нападатели имаха вид на моряци и очевидно бяха опитни бойци. Талбот избяга обратно в къщата и сграбчи ножа на готвача. Хагарт, Бънди и останалата прислуга бяха твърде заети с отблъскването на бандитите, за да забележат как той се промъкна покрай тях в салона. Очите му се втренчиха злорадо в гърба на Кристофър Сакстън, който се бореше в благороден бой за живота си. Талбот претегли ножа в ръцете си и реши да нападне, но предпочете да се приближи към врага си изотзад.

Внезапно салонът се изпълни с гръмотевичен трясък, защото Ирайн беше изпълнила заплахата си. Силата на изстрела отхвърли Талбот назад. Кристофър се обърна и с изненада видя как мъжът се свличаше на пода със странно изкривени крайници, все още стиснал ножа в едната ръка. Шерифът светкавично осъзна предимството си и се хвърли напред, за да нанесе на Кристофър смъртоносния удар, но сабята му отново се удари в меча, защото Кристофър незабавно се беше извърнал отново напред. Очите на лорд Сакстън светеха войнствено и мечът премина в настъпление. Той отблъсна Паркър назад и отново се вдигна. Остра болка прониза лявото рамо на шерифа и ненужната му сабя увисна. Тъкмо навреме успя да отблъсне настрана удара на противника си и отстъпи крачка назад. Веднага последва ново нападение и Алън отново го отблъсна. Но не му остана време за ответна атака. Устните на Паркър се свиха ядно, когато разбра безнадеждността на отбраната си. Той не почувства удара, който прониза сърцето му, а усети само леко подръпване на жилетката, когато острието се оттегли. Силата чезнеше от ръцете му, докато

удивено гледаше Кристофър. Салонът внезапно потъмня за него и сабят му със звън падна на пода; Алън Паркър вече не чувстваше нищо, когато се свлече надолу.

Над Сакстън Хол цареше тишина, когато Кристофър се огледа. Малкото бандити, които бяха нахлули в къщата и бяха оживели, се изтегляха навън, подгонени от ударите на сабят на Хагарт. Блясъкът в очите му подсказваше, че той не се шегува. Кристофър хвърли меч и прегърна Ирайн, когато тя дойде при него и облекчено заплака на гърдите му.

— Трябва да ви благодаря, че защитавахте гърба ми, мадам — прошепна той в уханието на косата ѝ. — Сега детето ни ще може да израсне с баща си.

Тялото ѝ се тресеше от ридания, докато напрежението от деня и страховете ѝ бавно изчезваха. Тя се притисна до него и намокри ризата му със сълзите си. Той я държеше здраво до гърдите си и тя усещаше нежните милувки на ръцете и устните му върху косата си.

Накрая тя се успокои. Кристофър излезе с нея навън в лъчите на топлото пролетно слънце. Те огледаха тълпата от хора, които им се бяха притекли на помощ. Дори очите на Кристофър се навлажниха, когато видя колко много от селяните бяха рискували живота си за него. Те искаха да се уверят, че семейството на Сакстън беше оцеляло благополучно, и срещнаха един лорд, когото можеха да гледат с радост. Не след дълго започнаха да отнасят убитите. Изглежда, от техните хора бяха ранени сериозно само няколко души.

Бънди и Танър изнесоха лорд Талбот. Откъм колата му се разнесоха приглушени писъци, когато Клаудия и Ейвъри разпознаха безжизнения, кървав труп. Моряците от „Кристина“ бяха отминали Клаудия. След като се бяха уверили с един поглед, че откъм колата не ги заплашва опасност, те не направиха опит да я спрат, когато тя подвижна на кочияша да потегля.

За мъжа и за жената вътре загубата беше голяма. Ейвъри вече не виждаше надежда за своя живот. Не му оставаше нищо друго, освен във вечен страх да кръстосва страната, винаги уплашен до смърт да не би отново да срещне Кристофър Сатън. Или беше Сакстън? Той сви рамене несигурно. И двамата бяха еднакво опасни.

Изгледите за Клаудия не бяха по-добри. През изминалите дни се бяха потвърдили съмненията ѝ, че баща ѝ е крадец, дори убиец.

Имотът му сигурно щеше да бъде отнет от короната и мисълта за това унижение беше непоносима за нея. Тя не знаеше как ще преживее без някой, който да се грижи за нея и за удобствата ѝ. Може би най-добре щеше да бъде да събере всички богатства, които намери в дома си, и да напусне страната.

Кристофър наблюдаваше как каретата се отдалечава от погледите им, после се обърна към двамата мъже, които се приближаваха към него. Това бяха Фарел и капитан Даниълс. Докато последният се усмихваше широко, Фарел мрачно сбърчи чело, когато видя двойката. Кристофър протегна ръка на капитана и след това погледна брата на жена си.

— Фарел, страхувам се, че още не сме били представени както подобава един на друг. — Кристофър се усмихна и му подаде ръка. — Аз съм лорд Сакстън.

Младият мъж широко разтвори очи и въпросително погледна нежно усмихнатото лице на сестра си, когато машинално пое ръката.

— Лорд Сакстън? Онзи същият лорд Сакстън?

— Да, аз съм този, който носеше маската и куцаше — призна Кристофър. — Правех това, за да накарам бандитите да повярват, че изгорелият при пожара е още жив. А имаше и друга причина. Искях да се ожения за сестра ви и това беше единственият начин. Надявам се, че държите на приятелството, което започнахме, докато още се преструвах на сакат.

Фарел се опита да схване всичко това и да го подреди.

— И наистина сте женен за сестра ми и сте бащата на нейното...

Ирайн се изчерви, когато смутеният ѝ поглед падна върху капитана, който сякаш се забавляваше от тази сцена. Усмивката му стана още по-широка, когато мъжът ѝ отговори.

— Няма защо да продължавате да се упражнявате в стрелбата, за да защитавате честта на сестра си — каза Кристофър. Веселият блясък в очите му стана още по-ярък. — Мога да ви уверя, че всичко е наред.

Настъпи кратка пауза, а после се появи една карета, придружена от двадесетина ездаци. Ирайн веднага забеляза, че това беше същата група, която бяха отминали преди няколко седмици, когато се връщаха от Лондон. Тя се зачуди какво ли търсеха в Сакстън Хол. Колата изкачи алеята и спря. Един прислужник отвори вратата и барон Лейчестър слезе по стълбичката, поставена отпред.

— Закъсняхме ли? — попита той и устните му се разтегнаха в развеселена усмивка. Той се огледа и видя как моряците отнасяха убитите и ги товареха на носилки. — Изглежда, че от моята помощ вече няма нужда. Краят на тези бандити е дошъл веднъж завинаги. — Той се обърна към пътуващите в колата. — Уважаеми дами, това, което ще видите отвън, е ужасно. Сигурни ли сте, че ще го понесете?

— Искам да видя сина си — чуха те един нежен женски глас.

Кристофър взе ръката на Ирайн и я поведе към колата, докато баронът помагаше на жена си. Щом стъпи на земята, Ан се спусна с разтворени обятия към Ирайн.

— Мила моя, всичко това трябва да е било ужасно. Когато пристигна писмото на Кристофър, ние не бяхме вкъщи и щом го намерихме при завръщането си, веднага тръгнахме от Йорк за насам. Откакто напуснахме Лондон, живеем там. Слава богу, сестра ми тъкмо беше дошла при нас от Карлайл.

— Сестра ви? — Ирайн надникна в колата.

На лицето ѝ се изписа удивление, когато баронесата отстъпи и на вратата се появи графиня Ешфорд. Жената слезе и в очакване повдигна страната си към Кристофър, за да получи целувка. Той я поведе към Ирайн, която учудено ги гледаше. Съпругът ѝ намигна и тя чу гласа му.

— Ирайн, мила, искам да ви запозная с майка си.

— Но това е графиня Ешфорд. — Ирайн все повече се объркваше. — Аз я познавам от празненството. Играхме заедно карти.

Графинята се усмихна дружелюбно.

— Исках да ви видя, но тъй като синът ми настояваше да не издаваме истинската му самоличност, не можех да ви кажа, че съм негова майка, колкото и да желаех това. Можете ли да ми простите?

Очите на Ирайн се напълниха със сълзи, но това бяха сълзи на радост. В следващия миг двете жени се прегърнаха разплакани. После графинята потърси дантелената си кърпичка и избърса сълзите на момичето, без да обръща внимание на своите собствени.

— Преместих се в Карлайл, за да съм по-близо до сина си — обясни тя, докато сълзите ѝ постепенно пресъхваха. — Отново останах вдовица и без него се чувствах много самотна в Лондон. Освен сестра ми Ан, Кристофър е всичко, което остана от семейството ми, и аз много се тревожех да не му се случи нещо. Помолих Хагарт да се грижи за него, колкото може.

— Значи след втората си женитба отново се преместихте в Англия? — попита Ирайн.

— По това време синовете ми вече бяха пораснали, а Ърл беше наш стар приятел. Затова се омъжих за него, макар че Бродерик беше единствената истинска любов на моя живот.

Кристофър сложи ръка на раменете на жена си и се усмихна на майка си.

— Нямах възможност да ви кажа това, майко, но още тази година ще станете баба.

Графинята стаи дъха си и лицето ѝ изведнъж се озари от щастие.

— Мисля, че ще е чудесно, ако е момче. Но пък аз самата никога не съм имала момиче. И голямата ми надежда винаги е била, че Кристофър ще се ожени и ще има семейство. Аги и аз се тревожихме дали някога ще доживеем това. О, Ирайн, Ирайн! — Сълзи на щастие отново напълниха очите ѝ.

Тази вечер тишината в спалнята на лорда беше нарушавана от шепот. Той идваше от леглото, където Ирайн щастливо се беше притиснала до мъжа си. Те наблюдаваха жарта на угасващия огън и устните му постоянно докосваха мястото под ухото ѝ, където се долавяше нейният пулс.

— Мисля, че някой ден с удоволствие бих опознала Америка — прошепна тя в тишината. — Майка ви разказва толкова интересни неща за нея. Сигурно е чудесна страна. Смятате ли, че ще е възможно да я посетя?

— Каквото пожелае дамата на моето сърце — прошепна той и целуна гъстите къдрици до ухото ѝ. — Където сте вие, там е моят свят и аз ще ви следвам, където и да ме отведете.

Ирайн се засмя, когато зъбите му гризнаха ухото ѝ.

— Не, сър. Няма аз да ви водя, защото моята ръка лежи здраво във вашата. Ние навеки сме едно цяло и съм готова на драго сърце да вървя и да стоя до вас, ако и вие сте съгласен.

— Ако? — В гласа му прозираше учудване, когато повтори думата. — Нима през всичките тези месеци се борих за вас, за да ви поставя зад мене, където не ще мога да се наслаждавам на красотата

ви? Не, любима моя, искам да ви имам до себе си, винаги близо до сърцето си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.